

Tất Không Không

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Editor: Cẩm Tú Cầu

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, 14 giờ 23 phút 56 giây chiều nào đó, trong một căn phòng khách sạn rộng tổng cộng 11 mét vuông, trên đầu giường có 2 cái tủ, bên trái hai cái tủ đầu giường có 3 đóa tường vi, số lượng mỗi đóa hoa lần lượt là 32, 35, 38. Bên phải tủ đầu giường có 4 cái áo mưa, trong đó 3 cái chỉ còn vỏ, trên vỏ có tổng cộng 17 chữ cái tiếng Anh cùng 9 chữ cái tiếng Trung. Trên sàn nhà trải tấm thảm dệt trong 17 giờ 12 phút 8 giây, trên thảm lại có 8 thứ quần áo vứt lung tung, theo thứ tự thì đầu tiên là nội y ren cỡ 36D màu đỏ thắm của nữ, quần lót ren màu đen trong suốt 2.5 tệ, áo ngực màu tím nhạt 8 tệ, quần đùi vàng nhạt 10 tệ, quần sịp xê đôi của đàn ông, áo trong nhuộm 24 loại màu sắc Hawaii, cái quần đùi có 5 chấm đen đỏ thắm. Bên cạnh đồng quần áo là cái giường lớn có thể mua bằng 78 tệ theo giá thị trường cũ, dài 2 mét, rộng 1.8 mét, nệm lò xo có 6 cái đã mất đi sự co giãn. Trên giường có 1 đôi nam nữ. Bốn cánh tay, 4 cái chân, 2 đầu gối, còn có 1 bộ phận không thuần khiết khác của bọn họ đang giao quần lấy nhau. Bộ phận không thuần khiết kia có bọc 3 lớp áo mưa, nhưng mà trong quá trình điên cuồng, nòng nọc con của người đàn ông vẫn đào thoát khỏi nhà giam vững chắc nhất, trong đó có một con nhanh nhất, thành công chui vào một quả ~ trứng của người đàn bà, hạ cánh, bắt đầu trưởng thành.

7 tháng sau, tôi sinh ra.

Một năm sau nữa, cha già của tôi chết.

Ông ấy là thành viên của một bang phái xã hội đen – bang Thanh Nghĩa Tiểu Trường, công việc bình thường chính là thu phí bảo hộ trong địa bàn quản lý, kéo bè kéo lũ đánh nhau, bắt cóc con nít linh tinh.

Vào ngày sinh nhật tròn một tuổi của tôi, buổi tối hôm đó ông ấy tặng ca -- giúp đại ca thanh trừng bang phái khác.

Truyền thuyết kể rằng, đêm đó gió mát trăng thanh, tại một góc phố âm u hạng nhất có một cái bóng tỏa ánh sáng lờ mờ ra xung quanh, hai bên người ngựa xông về phía đối phương, cầm dao chém giết.

Ngay lúc mấu chốt, công nhận đoạn đường đang thi công phía trước không cẩn thận làm đứt dây điện, làm góc phố nhất thời lâm vào bóng đêm.

Mọi động tác đều ngừng lại, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Lúc này, một ông chú của bang đối phương lôi đèn pin ra, màu vàng chiếu sáng bộ mặt thánh nhân của ông ta. Ông ta dùng giọng trù mẫn nói với những con sơn dương đang cần cứu vớt phía đối diện: "Đừng sợ, chỗ tôi đây có ánh sáng!"

Một giây đó, ông chú này cảm thấy trên đầu mình chính là cái vòng phát sáng, có thể giả mạo thành Jesus rồi.

Đáng tiếc, cho dù có thật sự là chú Jesus thì cũng bị đóng đinh trên giá chữ thập, bị tội đồ giết chết.

Lúc ông chú giả mạo Jesus nói xong, giây tiếp theo, vô số dao kiếm phi thẳng tới chỗ ông ta, thành công tiễn ông đến chỗ Mạnh Bà Ngự Tỷ [1] nói chuyện yêu đương.

Nói, bản thân muốn trở thành mục tiêu, không chém ông ta còn chém ai?

Chém ông ta xong, hai bên cũng lao vào chém giết đến đỏ cả mắt, mặc kệ là địch hay đồng bọn, cứ đụng được là chém.

Nửa giờ sau, bang Thanh Nghĩa kéo đến hỗ trợ, mở đèn xe lên nhìn một cái, cha già của tôi đã ngã xuống trong vũng máu.

Mà máu, đều từ miệng chảy ra -- có người dùng dao chọc trúng bộ phận kia của ông ấy.

Nghe nói, câu di ngôn cuối cùng của ông ấy là: "Ai con mẹ nó động đến hoa cúc của ông đây! ! !"

Sau khi cha già đi, mẹ già lại rất vui vẻ, bởi vì bang phái nể mặt tôi, cho bà ấy một khoản tiền không ít.

Mẹ già lúc ấy mới 18, bộ dạng xinh đẹp, người theo đuổi rất đông. Điều không ngờ là, lại lọt vào mắt xanh của Lão Tam bang phái đó.

Không ngờ nữa là, Lão Tam kia là người ăn trong bát, nhìn trong nồi, thì ra phía sau còn có một cô bạn gái rất dững mãnh.

Có ngày ở trong toilet một quán bar, mẹ tôi bị cô bạn gái dững mãnh kia dẫn đám chị em chân tay vây quanh, cũng lôi dao ra nói muốn cắt khuôn mặt xinh đẹp của bà.

Mẹ già xem như có vài đứa con, vài lá gan, liền đem dao đâm thẳng vào ngực bạn gái dững mãnh, làm thủng túi nước muối của người ta. Vì thế, bộ ngực bạn gái dững mãnh giống như bóng bay bị xì hơi, dần dần xẹp xuống.

Mẹ già vừa nhìn liền biết đã chọc phải họa, khủng khiếp, chạy nhanh mở cửa sổ toilet, cũng không quan tâm quần lót nhỏ có bị lòi hay không, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Ai cũng không dự đoán được, sau lưng cửa sổ đó chính là cống thoát nước.

Mẹ già là hồng nhan bạc phận, bởi vì trước khi bà nhảy ra ngoài 1 phút, nắp cống thoát nước kia đã bị một chú dân công bê đi bán sắt vụn.

Vì thế, mẹ già trực tiếp rơi xuống, không bao lâu sau liền hương tiêu ngọc vẫn.

Ngày đó, là sinh nhật tròn 2 tuổi của tôi.

[1] Mạnh Bà Ngự Tỷ: người múc canh Mạnh Bà bên cầu Nại Hà dưới âm phủ, ai uống canh Mạnh Bà sẽ quên hết chuyện kiếp trước.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Tuy rằng không có cha mẹ, nhưng tôi cũng không lập tức trở thành cô nhi.

Bà ngoại quả phụ đã nhận nuôi tôi, đương nhiên, mục đích nhận nuôi rất có thể là vì khoản tiền nuôi dưỡng mà bang phái cấp kia.

Nhận được tiền rồi, bà liền cả ngày cả ngày chạy đi tham gia hoạt động mà bà có hứng thú nhất trong cuộc đời này -- mạt chược, còn tôi thì bà đem nhốt trong nhà, chỉ có thể dựa vào bánh và sữa sống qua ngày.

Bà ngoại đối với mạt chược nhiệt tình yêu thương xưa nay chưa từng có, nhưng vận may của bà cũng thuộc loại kém xưa nay chưa từng có -- cả một đời, bà chỉ thắng có hai lần.

Lần đầu tiên, là người khác đánh ra con tam điều, lúc ấy bà ngoại mang thai chín tháng kích động hô to một tiếng: "Mày bắn pháo rồi! ! !"

Còn chưa kịp ngã bài xuống, mẹ già liền "Oe" một tiếng theo vọt ra giữa hai chân bà ngoại.

Theo một góc độ nào đó mà nói, lúc ấy bà ngoại đã bắn ra một quả pháo thịt.

Lần thứ hai, là người khác đánh con cửu đồng, bà ngoại khi đó đã tiêu hết hơn phân nửa tiền nuôi dưỡng tôi đang thua trận liên tục nôn nóng xoa

tóc, xoa xoa kẽ chân hưng phấn hai mắt sáng lên, lớn tiếng gào một tiếng:
"Mày bắn pháo !!!"

(Đoạn chơi mạt chược này mình không hiểu lắm nên nếu có gì sai các bạn góp ý cho mình với nhé)

Còn chưa kịp ngã bài xuống, bà ngoại liền "Đùng" một tiếng té trên mặt đất.

Nhồi máu cơ tim, bất hạnh tử vong.

Ngày đó, là sinh nhật ba tuổi của tôi.

Sau đó, tôi được ông nội góa vợ ở nông thôn nuôi dưỡng.

Trải qua sự phung phí của mẹ già và bà ngoại, tiền nuôi dưỡng của tôi trên diện rộng đã bị ngâm nước, cho nên ông nội vì tiết kiệm chi tiêu, mỗi ngày chỉ cho tôi ăn một cái bánh bao.

Nguyên văn ông ta nói là: "Con gái lớn phải giảm béo, béo lên nhìn rất khó coi."

Cho nên mỗi ngày tôi chỉ có thể ngồi xõm bên cái bàn, nhìn ông ta nhắm chút rượu, ăn đầu heo sáng bóng, vừa sờ sờ cánh tay gầy trơ xương của mình, vừa không ngừng nuốt nước miếng.

Ông nội ngẫu nhiên cũng sẽ cho tôi một viên kẹo mơ quá hạn sử dụng, để tôi đi ra ngoài đến viện chơi.

Đương nhiên, đây là chuyện khi vợ trưởng thôn – bà Vương trong thôn đến mới có.

Mỗi lần, bọn họ sẽ đóng cửa lại, tiếp theo, bên trong liền truyền ra chút chút chiêm chiếp, bao hàm âm thanh nhục dục sảng khoái.

Ngày hè nóng bức, tôi vừa liếm viên kẹo mơ mốc meo, vừa nghĩ, bọn họ nhất định đang trốn ăn đầu heo.

Thẳng cho đến một ngày, thôn trưởng cầm dao dài một cước đá văng cửa lớn nhà chúng tôi, vì thế, tôi cố lấy cái cổ nhỏ yếu hương vào bên trong nhìn xung quanh.

Trên giường lớn cũ nát, hai người cộng lại tuổi đã vượt quá trăm đang lóe ra tinh quang.

Ngay một giây đó, tôi đã sâu sắc hiểu được tôi ngây thơ như thế nào, ông nội và bà Vương không phải là ăn đầu heo.

Bởi vì, ăn đầu heo không cần phải cởi quần áo.

Cho nên, bọn họ nhất định là -- ăn lẩu.

Tôi đang cố gắng hấp cái mũi muốn hít lấy hương lẩu cho đỡ đói thì ông nội xịch ~ lỏm bỏ chạy, phía sau cầm theo dao dài, thôn trưởng trừng mắt đuổi theo.

Hai ông già có khuôn mặt giống như bánh bao bị người ta moi hết nhân gầy tong teo đầy nếp nhăn truy đuổi nhau trên đồng ruộng.

Hạ thân ông nội mềm nhũn phiêu phiêu theo gió phải trái lay động -- đó là phần trí nhớ cuối cùng của tôi về ông ta -- vài phút sau, kẻ già bị truy đuổi sẩy chân rơi xuống hố phân bên bờ ruộng, bất hạnh chết đuối.

Theo một phương diện nào đó mà nói, tuy rằng ông nội không chết dưới hoa, nhưng cũng có thể được chết dưới thứ trồng hoa.

Ngày đó, là sinh nhật bốn tuổi của tôi.

Đến đây, tôi chính thức trở thành cô nhi.

Ông nội gian díu với vợ thôn trưởng, điều này làm thôn trưởng mất hết mặt mũi. Ông ta trút hết lửa giận lên người tôi, mệnh lệnh cho những người khác trong thôn không được giúp đỡ tôi.

Tôi khi đó mới bốn tuổi, thật sự là quá gian nan.

Một ngày kia, bụng đói kêu gào, tôi vừa đào trộm được khoai lang nhà người ta, đang muốn há mồm ăn, một con chó to canh ruộng rống lên xông về phía tôi.

Vì thế, tôi - miệng vừa cắn khoai lang, hai chân chuyển động thành bánh xe xăng, rất nhanh bỏ chạy ra khỏi ruộng.

Nhưng thực bất hạnh, chân của tôi vẫn bị con chó to đó cắn một miếng.

Vì thế, đau đớn, ngã xuống đất.

Con chó lớn nhả chân tôi ra, lao tới, muốn xông đến cắn cánh tay của tôi.

Nhìn thân thể có đứng lên ghế cùng lắm cũng cao gần bằng con chó lớn kia, nhìn cái miệng đầy răng nanh nhọn hoắc của nó, nhìn nước bọt không ngừng chảy ra khỏi khoe miệng nó, tôi nghĩ hôm nay tôi chết chắc rồi.

Cho nên tôi quyết định... Trước khi chết, nhất định phải ăn một miếng thịt.

Vì thế, tôi ôm lấy cổ nó, hung hăng cắn xuống khối thịt lớn gần nhất trước mặt.

Răng nanh của tôi rất nhọn, dễ dàng cắm sâu vào da thịt con chó to, máu tươi trào ra kích thích vị giác của tôi, bụng giống như có hồng thủy kêu rên lên.

Tôi nghĩ tôi thật sự đói bụng rồi, có một cái tay vô hình từ cổ họng vươn ra bên ngoài, tham lam bắt lấy tất cả để có thể lấp no bụng.

Trong cơn đói khát, tôi dùng lực cắn xé một miếng thịt xuống.

Con chó to rống lên một tiếng, giãy ra, bị thống kê rên chạy vào rừng.

Khối thịt tươi kia còn ngậm trong miệng, tuy rằng có máu, nhưng tóm lại nó vẫn là một miếng thịt.

Ngay lúc tôi đang tự hỏi có nên đem nó nuốt vào bụng hay không, một tiếng nói soi sáng phương hướng cho tôi: "Nhổ ra."

Tôi quay đầu, thấy một người đàn bà rất đẹp.

Cô ta dùng khăn tơ trùm đầu, đeo cái kính râm lớn, môi tô son diễm lệ, da thịt trắng nõn như sữa, trước sau có lồi có lõm, xinh đẹp cực kỳ.

"Biết tôi là ai không?" Cô ta hỏi.

Nhìn cái khăn trùm đầu của cô ta, tôi nặng nề gật gật đầu.

Trong mắt cô ta xoẹt qua một tia kinh ngạc, hỏi tiếp: "Tôi là ai?"

Ta phun miếng thịt trong miệng ra, nói lên ý nghĩ đầu tiên khi nhìn thấy cô ta: "Trộm mìn."

Đúng vậy, mấy ngày hôm trước chương trình 《Công tác vũ trang chống địch》 trên ti vi có nói trộm mìn đều đeo khăn trùm đầu.

"Rì rào ào ào" một trận gió làm cỏ xanh ướt át lay động hỗn loạn thoang thoảng mang theo mùi phân hôi thối thối tung cái váy đen ngắn bó sát người cô ta.

Phía sau cô ta, hai gã đàn ông cao to vạm vỡ nhếch miệng.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Về sau này, tôi mới biết, vị này là Đại Mỹ Nữ, tên là Ninh Bích.

Cũng chính là, dì Bích của tôi.

Dì mang đôi giày cao gót Italy da dê màu đỏ, nhẹ nhàng mà không thương tiếc đạp vô số cây Tiểu Thảo non nớt, đi tới trước mặt của tôi, ngồi xồm xuống.

Cái tư thế này, để cho cái mông hoàn mỹ của dì ở dưới cái váy ôm bó sát ngạo nghễ ưỡn lên mà hiện ra, tôi nhìn thấy, tại thời điểm này, hai người đàn ông vạm vỡ sau lưng dì Bích như lấp bi thép trong bốn lỗ mũi lớn "Phốc phốc phốc phốc" phun ra bốn dòng máu tuông như suối.

Dì Bích tựa như có lẽ đã đem chuyện kinh ngạc của bọn đàn ông tập mãi thành thói quen, một chút cũng không để ý hai người đàn ông sau lưng, chỉ nhìn tôi, miệng xinh đẹp thoa son bóng khẽ nhếch: "Phun ra."

Từ ở bên trong kính mát lớn màu đen của dì, tôi nhìn thấy mái tóc rối bù của mình bởi vì cực độ thiếu hụt dinh dưỡng mà đáng dấp giống như mấy cây cỏ vàng khô cố dùng sức lung lay.

Suốt cả một năm chưa từng ăn thịt, thật dễ dàng cắn được một khối, làm sao có thể nói ói liền ói đây?

"Phun ra, đi theo ta." Thanh âm dì Bích rất nhẹ, cũng rất tức giận: "Như vậy, con sẽ có rất nhiều rất nhiều thịt để ăn."

Rất nhiều rất nhiều năm sau, khi nhìn thấy tên phim 《 một cái bánh bao dẫn tới huyết án 》 trong phim ảnh Dong Gun Âu Ba dùng tiếng Trung sứt sẹo nói ra "Đi theo ông, có thịt ăn" thấy cái này cảnh tượng kinh điển thì tôi cuối cùng sẽ kích động xoắn xoắn ngón tay, lỗ mũi mở rộng ra, cặp mắt trợn to lên, các vách ngăn ở trong tim lẳng lẳng la hét : "Tôi bị lừa! "

Cùng một dạng giống Dong Gun Âu ba, tôi lựa chọn làm theo.

Vì, rất nhiều rất nhiều thịt.

Tôi nghe lời dì Bích, phun ra máu tanh trong miệng, chiếm hữu bằng ghế trong xe của dì.

Trong quá trình xe đang chạy, dì Bích nói cho tôi biết, dì là phụ nữ của đại ca bang Thanh Nghĩa, cũng chính là bà chủ của cha già đã đi bán trứng vịt muối của tôi, đồng thời, hay là chị em tốt của người mẹ ợ ra rắm của tôi.

Lần này dì, là chuẩn bị thu dưỡng tôi, không phải trở thành còn gái, chỉ là làm thuộc hạ.

Dì Bích lấy cho tôi cái tên – Bất Hoan.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần không quá may mắn, nhưng "Bất" này hợp với cái họ nhà cha già, là không vui mừng được sao.

Cuộc đời ngắn ngủi, sao lại vui mừng.

Trong nháy mắt, tính triết lý mười phần.

Xe chạy tốc độ rất nhanh, lập tức đã chạy đến trước biệt thự của đại ca bang Thanh Nghĩa.

Bang Thanh Nghĩa là bang hội lớn số một số hai, tự nhiên, nhà đại ca cũng là vô cùng khí thế, biệt thự kia hào hoa tao nhã lịch sự, hồ bơi, sân tennis, Gym(phòng tập thể thao) cần cái gì có đều có.

Dì Bích dẫn tôi đến phòng bếp, phân phó đầu bếp làm sườn dầm đường cùng sườn kho tàu cho tôi, dặn tôi chờ , dì đi một chút sẽ trở lại.

Đầu bếp đem hai đĩa thịt đặt ở trước mặt tôi, nhìn quần áo lam lũ cùng thân hình gầy trơ cả xương của tôi đây, nhún nhún lỗ mũi xem thường, rồi đi phòng bếp thật nhanh.

Vì vậy, tôi từ bỏ dao nĩa, trực tiếp sử dụng tay cầm thịt trong đĩa lên, từng cục từng cục bỏ vào trong miệng, cả nhai cũng không nhai mà đều nuốt, trực tiếp nuốt xuống bụng.

Vị thịt tươi mới, nước sốt nồng nặc, dai dai rất ngon miệng, tôi ăn đến lệ nóng chảy ròng -- một nửa là kích động, một nửa là khó chịu vì bị nghẹn phải.

Đang giãy giụa giữa Thiên đường cùng địa ngục thì một thanh Kiếm Liễu(1) nhỏ dài lại đột nhiên đặt ở cái cổ của tôi.

Một giọng nói kiêu ngạo nói: "Tên ăn xin nhỏ này từ đâu đến."

Một bên tôi cố gắng nuốt thịt trong miệng, một bên vừa nhìn nơi giọng nói phát ra .

Đó là một đứa bé trai, 7, 8 tuổi, da trắng nõn, mày rậm lông mi dài, đôi mắt to mà đen trong nhấp nhô biểu lộ rõ rành rành cương quyết không kiên nhẫn, tóc quăn tự nhiên bao quanh khuôn mặt xinh của đẹp hảnh, nhìn qua tựa như là một đứa con lai.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Hắn mặc bộ quần áo dùng đầu kiếm màu trắng(1), ôm mũ bảo vệ bên hông, ngạo nghễ mà đứng, như một Quý tộc trời sinh đang dò xét lãnh địa của hắn.

Hắn hơi ngẩn khuôn mặt xinh đẹp lên, quan sát tôi bằng cái mũi đẹp, vì phải phối hợp động tác của hắn, đầu của tôi phải nâng cao lên.

Nhưng tôi không có.

Cho nên hắn dùng này Kiếm Liễu sắc bén lóe tia sáng đâm vào da thịt ở cần cổ của tôi.

Lúc bắt đầu, tôi cảm nhận được, chỉ là một trận lạnh lẽo, tiếp theo là nóng, cuối cùng là đau nhói.

Máu đỏ thẫm, dọc theo Kiếm Liễu dài nhỏ, nhỏ xuống trên mặt đất.

Tôi hiểu rõ, tôi đã bị thương, nhưng tôi không quan tâm -- khi một bàn thơm nước bóng loáng tràn đầy nước sốt thịt ngon miệng đặt ở trước mặt thì cho dù là trời sập xuống, tôi cũng vậy sẽ không để ý.

Một giờ sau, tôi mới biết, cái bé trai xinh đẹp mà phách lối trước mặt này, tên là Lý Lý Cát, là con trai của đại ca bang Thanh Nghĩa.

Trên danh nghĩa, là một trong những ông chủ của tôi.

Lúc ấy, trong mắt hăn tôi đây là như vậy: một cái đầu loạn như chuồng gà, phía trên còn vác đầy thứ rôm rạ mọc mọc; mặc quần áo ngắn nhỏ mỏng manh đã sớm không phân biệt ra màu sắc của bộ quần áo rách nát, toàn thân cao thấp phủ toàn bùn đất; nhiều tháng không tắm giặt nên trên mặt tất cả đều là bùn đất bụi bẩn, hắc hắc giống như là lăn một vòng ở trong đồng than đá; bởi vì bị nghẹn mà chảy nước mắt chảy ở trên mặt hiện ra hai hàng dài trắng như tuyết, càng lộ thêm vẻ bẩn thỉu ở những nơi còn lại; hai bàn tay đen bẩn thỉu, nắm chặt đã nhuộm đầy bùn đất, toàn thân căng thẳng.

Giống như là thứ bẩn thỉu bị vứt bỏ thỉnh thoảng nhặt được một cây xương nát đang dùng sức như chó gặm.

Lý Lý Cát là người thích sạch sẽ, nhìn thấy tôi lần đầu tiên, liền sinh ra chán ghét vô tận, cho nên hăn hận không thể đem tôi lập tức đuổi ra khỏi biệt thự nhà mình được -- tôi vẫn cho là như vậy.

Vậy mà, trong nhiều năm sau, vào ban đêm ngày nào đó chúng tôi nằm ở trên giường, thế nhưng hăn lại nói cho tôi biết, lúc ấy, hăn chú ý nhất, chính là đôi mắt kia của tôi.

Đôi mắt thâm thúy nhỏ dài quyến rũ, khóe mắt dường như muốn quét qua hết tất cả mọi thứ, nhìn người khác thì dường như không có tình cảm gì, nhưng lại có thể làm cho lòng người khác lo sợ.

Đối với việc này, tôi không có ấn tượng gì, duy nhất nhớ chính là, hình như tôi đối với Lý Lý Cát coi thường làm cho hăn cảm thấy tức giận.

Hăn tự tay, một tay bắt lấy miếng sườn chỉ còn lại một miếng của tôi, cầm ở trên tay, từ trên cao nhìn tôi, đôi môi đầy đặn tàn nhẫn nhếch lên: "Muốn ăn không? Nếu muốn ăn, thì quỳ xuống, cầu xin tao, tao liền thưởng cho mày."

Tôi không có quỳ xuống, mà là nhắm vào tay hăn đi lại, cắn một cái ở tay của hăn.

Trong phòng bếp nhất thời vang lên một tràn tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đối với những mưu đồ cướp đi những thứ thuộc về của tôi, tôi sẽ không vui mừng cũng không bao giờ mềm lòng.

Làm như trong miệng tôi đã nếm được vị của máu tươi thì Lý Lý Cát dưới cơn tức giận, chân nâng lên một cước, đem tôi đá ra xa ba thước.

Một cước đó, vừa đúng đá vào dạ dày, tôi chỉ cảm giác được một cổ dòng nước xiết đang dâng trào từ trong dạ dày xông lên cổ họng, căn bản không còn kịp ngăn cản nữa, liền "Ọc" một tiếng đem gì đó mới ăn vừa rồi phun ra toàn bộ.

Thịt của tôi thịt!

Lòng tôi đau thương hét lên một tiếng, còn xông lên tới đem chút thịt lúc này căn bản không nhai liền nuốt vào trong bụng lại bị một cước đá làm phun ra, thịt thịt, nên muốn cố gắng đem mấy thứ thịt còn chưa kịp nhai đó nuốt vào trong bụng lần nữa, chỉ thấy trước mặt bỗng tối sầm, tôi vô cùng không có tiền đồ hôn mê bất tỉnh.

Trong mơ, có vô số thịt bay tới bay lui ở trước mặt tôi, tôi cố gắng với tay bắt lấy, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Đợi sắp mệt mỏi thở hồng hộc, một chân gà chiên bóng loáng xốp giòn bay đến bên miệng của tôi, đụng tới môi của tôi.

Ta không hề khách khí nữa, há miệng nặng nề khẽ cắn, chân gà chiên này nổi giận, ở tút tút tút tích tích tích lộc lộc lộc lộc lộc âm nhạc biến thân tập trung nhanh chóng biến thành một cặp cánh gà chiện, đều xem trọng hai bên má như nhau tay năm tay mười, tát tôi bốn bạt tai.

Mở mắt, tôi nhìn thấy gương mặt tức giận của Lý Lý Cát.

"Tên ăn xin thôi, giúp mày lau miệng lại còn cần tao! "

Nhìn kỹ, Lý Lý Cát đeo băng dán trên tay lại rướm máu, đoán chừng là bị tôi đây trong giấc mơ cắn vào vết thương cũ lần nữa.

Nghĩ tới đây, tôi vô cùng hả hê mà cười.

Chỉ là nụ cười quá chói mắt, lần nữa đốt lên lửa giận của Lý Lý Cát, hăn giơ tay lên, lại hướng tới gương mặt bản của tôi.

Nhưng ở trên đường, tay hăn bị người chặn lại.

"Lý Cát, đối với bé gái cũng đừng thô bạo như vậy." Một người con trai khác ước chừng mười một mười hai tuổi, bước ra từ sau lưng Lý Lý Cát.

Hăn, chính là một ông chủ trên danh nghĩa khác của tôi, Lý Bồi Cổ, con trai trưởng của đại ca bang Thanh Nghĩa.

Hăn đi tới bên giường tôi đang nằm, ngồi xuống, đưa ngón trỏ ra nhẹ phẩy đi nước sốt dính trên mặt tôi.

Một giây đó, tôi giống như nhìn thấy tất cả ánh mặt trời toàn bộ đều tập trung trên người của hăn.

Bộ dáng của hăn cùng Lý Lý Cát có chút tương tự, đều có được ngũ quan rõ ràng, nhưng gương mặt Lý Bồi Cổ lại dịu dàng hơn rất nhiều, ánh mặt trời vàng ấm chiếu vào trên người hăn, để cho gương mặt hăn hiện ra như mặt nước dịu dàng.

Giống như là hoàng tử trong cổ tích, không phải cái loại giết Cự Long kia..., mà là cái loại đứng ở trong cung điện quỳ xuống một gối đưa ra một đóa Tường Vi là có thể khiến tất cả các cô gái trên toàn thế giới bất tỉnh....

Tôi cũng giống như thế, bất tỉnh khi trong con người hăn nhuốm toàn ánh sáng vàng.

"Anh, mau đem nhóc ăn xin này ném ra ngoài, thuận tiện đem cái giường này của em cũng ném đi, bị nó nằm lên, em cũng không cần nữa." Lý Lý Cát đã thay bộ quần áo đầu kiểm, đôi tay ôm ở trước ngực, tóc thả tự nhiên rủ hai bên vai, gương mặt xinh đẹp ngạo mạn vô cùng.

"Lý Cát, đã quên dì Bích đã nói gì với hai chúng ta sao?" Lý Bồi Cổ nhìn tôi, nhẹ giọng nói: "Từ nay, em là người của hai chúng tôi rồi."

Nghe vậy, lòng tôi rất mừng, nói cách khác, về sau tôi không chỉ có thịt ăn, còn có thể đi theo người anh trai xinh đẹp này cùng nhau lăn lộn.

Nghĩ tới đây, tôi nuốt một ngụm nước bọt, không biết là bởi vì thịt, hay là bởi vì Lý Bồi Cổ.

"Nó? Để lại lau chân cũng còn ngại bẩn." Lý Lý Cát vẫn như cũ dùng lỗ mũi quan sát tôi, nghi ngờ giá trị thực dụng của tôi.

"Tắm một cái, thì sạch sẽ thôi." Lý Bồi Cổ tự nhiên cười một tiếng.

Một giây kế tiếp, tôi liền bị dẫn vào trong phòng tắm.

Bên trong có bồn tắm rất lớn, có thể chứa được năm người lớn, lúc ấy nội tâm còn thuần khiết, bề ngoài bản thủ tôi cũng thể có được năm phút nghĩ được đến cái từ ngữ này.

Pha xong nước nóng, nhất thời trong phòng tắm bốc lên toàn hơi nước, tràn đầy mùi thơm hoa Lavender(2).

Lý Bồi Cổ kéo tôi đến trước mặt hắt, nhẹ nhàng giúp tôi cởi lớp quần áo rách ra, mà tôi thì nghiêng đầu sang chỗ khác, mặc cho hắt định đoạt.

Tình hình như vậy, chứ không phải giống như các phim cổ trang trong một tấm màn che màu hồng tươi sáng lần đầu tiên tiến hành những động tác chỉ được học trong giáo dục giới tính của nam và nữ.

Lớp quần áo thứ nhất, cứ như vậy cởi ra rồi, bên trong, còn dư lại một cái áo ghi lê thối lũng hai lỗ.

Rất mất mặt, hai lỗ nhỏ này vừa lúc liền đã lộ ra hai Tiểu Anh Đào của tôi.

Mặc dù chỉ là anh đào non bốn tuổi, nhưng là ở dưới bụng hai người con trai trước mặt vẫn ương lên hai trái dưa chuột, mỗi người nhô lên một trái, cho nên không khí đúng là lúng túng.

Tay Lý Bồi Cỗ sừng sốt, miệng Lý Lý Cát thành hình "o".

Ta chỉ có thể nhỏ giọng giải thích: "Không có việc gì thì ta liền thích kéo nơi này."(Bonei:)

Lời này vừa nói ra.

Ngón tay Lý Bồi Cỗ cứng ngắt.

Lý Lý Cát ngã xuống đất bất tỉnh.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Lúc ấy bề ngoài bản thủ, nội tâm thuần khiết tôi cũng không có ý thức được, ý tứ của những lời này thì tương đương với tôi thừa nhận mình thích tự sờ.

Nhưng Lý Bồi Cổ thật mạnh mẽ, ba giây đồng hồ sau, hắn liền mỉm cười, trong nháy mắt ánh mặt trời nhuộm đầy gương mặt của hắn: "Thật đáng yêu."

Hắn đánh giá như vậy.

Tôi mặt hồng tim đập, trái tim giống như cá đang nằm trên thớt chờ làm thịt, hỗn loạn mà quấy đập.

Đang lúc Lý Bồi Cổ đưa tay, chuẩn bị cởi xuống cái áo ướt át của tôi thì một người làm đi vào, cung kính nói cho hắn biết, nói ba của hai người bọn họ - cũng chính là đại ca của bang Thanh Nghĩa, người đàn ông của dì Bích gọi điện thoại về.

Lý Bồi Cổ đi phòng sách nghe, lúc gần đi bắt Lý Lý Cát tiếp tục đem tôi tắm rửa sạch sẽ.

Tôi đưa mắt nhìn Lý Bồi Cổ, ánh mắt lưu luyến, giống như con ruồi nhìn thấy mật đường, con cóc nhìn thấy thiên nga, con rùa nhìn thấy hạt đậu.

Không thể phủ nhận, Lý Bồi Cỗ cho tôi cảm giác rất giống thịt, nước miếng của tôi bắt đầu nhanh chóng tiết ra, chỉ có thể lấy tay áo mà lau.

Mà tôi cầm, là tay áo Lý Lý Cát -- bởi vì tay hăn vừa lúc đuổi đến cổ áo chuẩn bị cởi nút áo của tôi ra.

Một ít nước sáng trong kẹp theo thịt bằm dính trong nước miếng, cứ như vậy cố định ở nơi ống tay áo sạch sẽ của Lý Lý Cát.

Lý Lý Cát nổi giận, hăn dùng sức mà chùi vào phần dưới đầu của tôi: "Tao ghét nhất là nước miếng! "

Tôi bị làm cho choáng váng.

Tôi cảm thấy được mình là một người từ nhỏ đều là có thù tất báo, từ con chó to muốn cắn thịt của tôi lại bị tôi cắn một miếng thịt trong việc này cũng có thể thấy được.

Tôi đây là nói đến việc này có ý tứ gì, Lý Lý Cát ở trong lòng tôi cũng không như con chó to kia.

Cho nên, tôi liền trả lại việc ác kia, hóp má lại, chu mỏ, phồng lên, sau đó dùng sức phun.

"Phi", theo thanh âm, đường kính là ba cm một bãi nước miếng chính xác đáp xuống trước ngực Lý Lý Cát.

Hăn chán ghét cởi xuống cái áo đang bị nước miếng của tôi thấm vào, ném ở một bên, sau đó nhìn tôi, mắt bốc lửa.

Tôi cũng vậy nhìn hăn, mở mắt, nhắm mắt, nửa mở mắt, nửa nhắm mắt.

Nói thật, mặc dù giờ phút này Lý Lý Cát để trần nửa thân, nhưng thật sự không có gì đáng xem.

Ý của tôi là, so với sau khi hãn trưởng thành, kém xa.

Hồi lâu, hãn mới căn răng nghiêng lợi ra lệnh: "Cởi quần áo!"

Nói xong, liền đi tiến lên kéo nút áo tôi.

Mới vừa cùng Lý Bồi Cổ diễn xong phim cổ trang đùa giỡn trên giường tôi đây nhất thời lại hóa thân làm liệt nữ bị ác bá đùa giỡn lại thà chết chứ không chịu khuất phục, che cổ áo thật chặt, thế nào cũng không nguyện ý bị Lý Lý Cát cởi.

"Muốn ăn đòn phải hay không?" Lý Lý Cát rất không thể hiểu được, dù sao hai nơi quan trọng của tôi đều lộ rồi, còn sống chết không chịu như vậy hoàn toàn không có cần thiết.

"Tôi không muốn anh cởi." Lúc ấy câu trả lời của tôi là như vậy.

Đôi mắt to và đen của Lý Lý Cát nhất thời trầm xuống: "Ý của mày là, muốn cho đợi anh của tao cởi?"

Tôi rất thành thật.

Tôi gật đầu.

Động tác đó của tôi tựa như một đốm lửa mạnh mẽ, đốt Lý Lý Cát này thành củi khô, hoặc là cây Diệp khô(1), hoặc là nắm than. Tóm lại, hãn tự do hăng hái mà mạnh mẽ nổi lửa bùng bùng rồi.

Lý Lý Cát trực tiếp xông lên, nắm lấy hai cánh tay gầy yếu bình thường như cọng giá của tôi, ném tôi vào trong bồn tắm.

Tôi nằm ở trong bồn tắm, còn chưa kịp đứng lên, Lý Lý Cát liền nhảy vào, đem đầu của tôi mạnh mẽ nhấn vào trong nước, một cái tay khác với lấy khăn lông, dùng sức lau chùi mặt của tôi.

Nước ẩm tràn vào mũi miệng, hơn nữa bị khăn lông bao lại, tôi cảm thấy được mình gần như hít thở không thông, cái loại tư vị đó, khó chịu giống như hơn nữa tháng không được ăn thit đến mức phải liều mạng.

Thật may là, Lý Lý Cát cũng không muốn cái mạng nhỏ của tôi, ở khi tôi sắp hôn mê, hăn bắt được tóc tôi, đem đầu của tôi kéo lên.

Tôi tắm trôi đi bùn đất gương mặt lần nữa trở nên sạch sẽ, đối mặt với hăn.

Xuyên qua hơi nước cùng những giọt nước, tôi nhìn thấy Lý Lý Cát đang sửng sờ.

Qua một hồi lâu, hăn mới phục hồi tinh thần lại, hăng giọng, nói: "Cởi quần áo thôi."

Tôi vẫn như cũ làm nữ chính trong cảnh diễn ác bá đùa giỡn dân nữ, liều mạng che ngực.

Cái lò nổ Lý Lý Cát lần nữa nổi giận, hăn thô lỗ mà mạnh mẽ níu lấy cổ áo tôi, hướng hai bên xé ra, "Rẹt" một tiếng, tôi cứ như vậy xịch lỏa ~ trần trụi.

Tôi nói rồi, tôi là có thù tất báo, cho nên tôi đưa tay, kéo lấy quần của hăn, khẽ dùng sức kéo xuống.

Tôi cũng không biết, Lý Lý Cát người này cư nhiên hồi nhỏ cũng không thích mặc quần lót, cho nên sau khi quần bên ngoài bị ta mạnh mẽ cởi xuống, dựa chuột của hăn không có gì ngăn cản thành công hiện ra giữa không khí.(Bonei: 2 là phụ nữ)

Thủ đoạn độc ác của tôi, tàn phá dựa chuột của Lý Lý Cát.

Trong phòng tắm, truyền ra tiếng hét thảm thiết, làm người ta nghe thấy cũng muốn rơi lệ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Đêm hôm đó, tôi bởi vì mang tội danh làm tổn hại hương khói nhà họ Lý nên bị nhốt trong phòng chứa đồ, không cho được ăn cơm.

Tôi uất ức ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo, để cằm ở trên đầu gối, ôm lấy toàn thân của mình.

Chung quanh đồ vật lẫn lộn giống như là dã thú mai phục ở trong bóng tối, mà bụng, dường như cũng bắt đầu đánh trống.

Ở lúc bi thảm này, một người mở cửa phòng chứa đồ ra, ngay sau đó, mùi thịt nồng nặc quanh quẩn chóp mũi tôi.

Ngẩng đầu, tôi nhìn thấy Lý Bồi Cổ cùng với một mùi hương thịt tản ra trong đĩa trên tay hắn.

Không biết là bởi vì hắn, hay là bởi vì thịt, tôi bắt đầu "Ừng ực ừng ực" nuốt nước miếng.

Lý Bồi Cổ đi tới trước mặt tôi, ngồi xổm xuống, dùng dao nĩa cắt thịt, tự mình đút tôi.

Tôi ngay cả nhai cũng không kịp nhai, liền nuốt xuống.

"Từ từ mà ăn, còn rất nhiều." Hắn nói, cũng xiêm một khối nữa, đút vào trong miệng của tôi.

Tôi nghe theo lời hắn nói, lần đầu tiên từ khi sinh ra bắt đầu nhai kỹ nuốt chậm.

Lúc chất lỏng của thịt đang chảy ra ở răng, sáng khoái trơn nhẵn đọng lại ở đầu lưỡi, mùi hương lưu lại ở bên môi.

Đây là lần đầu tiên tôi hiểu được, thịt, không phải dùng để ăn, là dùng để hưởng thụ.

Lý Bồi Cổ cực kỳ hài lòng việc tôi nghe lời, hắn dùng một ngón tay nâng cằm của tôi lên, khuôn mặt ôn nhã được chiếu sáng từ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, khiến không khí chung quanh trong nháy mắt cũng trở nên nhu hòa động lòng người.

"Nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã rửa sạch này, thật đẹp."

Vừa nói, ngón tay của hắn vừa hoạt động tại bên môi của tôi, lau đi nước thịt dính phía trên, sau đó, hắn thu tay lại, liếm đi nước thịt đó.

Một khắc đó, tôi vô cùng muốn trở thành giọt nước thịt đấy.

Lý Bồi Cổ đem một miếng thịt khác đút vào trong miệng của tôi lần nữa, tròng mắt của hắn từ trước đến giờ đều là khẽ nhếch, lấy một loại tư thái dẹt dẹt, hắn nói: "Về sau, em chính là người của tôi, bất luận tôi nói cái gì, em đều phải làm theo, hiểu chưa?"(Bonei:

Thấy tôi mặt lộ vẻ nghi ngờ, dì Bích vì tôi mà làm mẫu: dì đứng lên một cách duyên dáng, đôi chân thon dài dang rộng ra, đôi tay siết chặt, bắt đầu chậm rãi, bắt đầu duỗi thân chuyển động hết sức mịn hoặc.

Mà hai viên cầu trắng noãn giữa hai cánh tay, thì tại vì bị đè xuống không ngừng chuyển động.

Khi bọn họ đang nghiêng về phía bên trái thì người làm vườn đang tỉa mấy nhánh cây từ trên cây té xuống.

Khi bọn họ nghiêng về hướng bên phải thì người giúp việc đang cho chó ăn đem lấy ngón tay chính mình ngay gốc đuôi ra cho chó săn ăn, cũng bị chúng không chút khách khí nào cắn đi.

Khi đi Bích khom lưng, hai viên cầu lộ ra ở mức độ lớn nhất thì hấp dẫn bọn cận vệ đứng bên bể bơi mặc tây trang màu đen mang kính râm màu đen mặt không chút thay đổi khốc cũng không được lạnh cũng không xong trong lỗ mũi "Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phù phù" tám dòng máu phun ra như suối. (Bonei: sức mạnh vũ khí của phụ nữ là vô tận

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Từ sau vụ đó, tôi liền cả ngày đêm đeo một ba lô nhỏ, bên trong, liền chứa cục gạch này tôi chỉ hận không gặp sớm hơn.

Chỉ cần Lý Lý Cát dám dùng vũ lực đối với tôi, tôi lập tức lấy cục gạch ra, tìm đầu của hắn dùng cục gạch đập xuống.

Trải qua mấy lần bể đầu, Lý Lý Cát cũng cảm theo vũ khí của mình -- Kiếm Liễu.

Dù sao hắn luyện Kiếm Liễu đã nhiều năm, nói thật, có kiếm nơi tay, tôi đánh hắn chỉ là.

Chỉ là thật may, Kiếm Liễu này mặc dù lợi hại, nhưng mang theo bất tiện, cho nên cũng không phải là mỗi lần đánh nhau thì Lý Lý Cát cũng có thể mang theo kiếm trên người.

Cho nên, thời điểm có kiếm, tôi chính là bị hắn cầm Kiếm Liễu đuổi chạy khắp các phòng đến tán loạn, thời điểm không có kiếm, hắn chính là bị tôi lấy cục gạch đuổi khắp phòng đến chạy tán loạn.

Thời gian, giống như giai đoạn đàn ông lăn lộn trên giường, một bước sau cùng bả ra, quá khứ đã trôi qua rồi.

Đang trong lúc cùng Lý Lý Cát đánh nhau chảy mồ hôi chảy máu thương gân động cốt, chúng ta đều trưởng thành rồi.

Tôi ở Lý gia, đã 14 năm.

Tại trong lúc này, tôi học tập rất nhiều: đánh lén, 跆拳道 quyền đạo(teakwondo), thuật phòng thân của con gái, kéo mì sợi, may vá.
Tóm lại những gì dì Bích có thể nghĩ tới, cũng sẽ cho tôi học hết.

Nhưng trong đó, sở trường sống của tôi, còn có cục gạch.

Kỹ thuật tấn công bằng gạch của tôi, đã đạt được mức độ tột cùng của hoàn hảo.

Tôi có thể khống chế lực chính xác, lựa chọn đánh cho người ta té xỉu hoặc là mắt nổ đom đóm hoặc là tự động nói ra mật mã ngân hàng.

Tôi không chỉ có thể tấn công ở cự ly gần, còn có thể ném gạch, chính xác đánh trúng bất kì điểm yếu nào trên cơ thể kẻ thù trong vòng mười mét.

Những thứ này, đều là đánh nhau đẫm máu trong nhiều năm cùng Lý Lý Cát mà luyện thành.

Có biến hóa là không chỉ là bản lĩnh của tôi, còn có thân thể của tôi.

Thời điểm tôi bắt đầu trở mã, dì Bích luôn kêu người giúp việc làm móng heo hầm cho tôi, còn có đủ sữa tươi hầm cách thủy, dười chế độ dinh dưỡng mạnh mẽ bồi bổ như thế, làm cho tôi khi phát triển hoàn thiện, bộ ngực của tôi, thành công trở thành cỡ D.

Tôi trò giỏi hơn thầy, có một đôi hung khí so dì Bích còn tốt hơn.

Nhưng tôi còn chưa có sử dụng qua loại hung khí này, ý của tôi là, đối phó Lý Lý Cát, tôi sử dụng gạch nhún nhuyễn đã dư dả rồi.

Năm tháng cũng không để lại dấu vết trên mặt của dì Bích, chỉ là vẻ đẹp của dì, không hề chói mắt như vậy nữa, mà biến thành một loại lẳng đọng, nhìn như phai nhạt, kì thực nồng đậm hơn.

Lý Phong không phải người hiền lành, bên ngoài có rất nhiều người tình, nhưng hẳn đặt ở trong nhà hai mươi năm , chỉ có một mình dì Bích.

Cho nên, dì Bích là một báu vật, báu vật có trí thông minh.

Mà năm tháng, cũng cho tôi một ít đồ vật.

Tôi ở trong gương, không còn là cô gái nhỏ gầy trơ cả xương xanh xao vàng vọt tóc khô thưa thớt.

Mỗi ngày dì Bích đều để cho tôi dùng sữa tươi tắm, cho nên da của tôi trắng nõn sáng ngời.

34D, 60, 89-- mềm mại rất tròn, cơ bụng kiên cố xinh đẹp, cái mông tròn ngạo nghễ ưỡn lên, hai chân thẳng tắp thon dài -- tất cả đều là kết quả vận động hàng năm.

Dì Bích nói, tôi xinh đẹp, mặt của tôi vốn là mang theo nét nhạt nhẽo, mảnh khảnh thanh tú, vậy mà cặp mắt kia lại đốt sáng lên cả khuôn mặt.

Đôi mắt của ta, dài nhỏ trong trẻo, đuôi mắt dường như muốn quét qua như muốn tập trung tất cả vào trong đó, bởi vì lười biếng nhìn người khác, cũng không có dùng hơi sức, nhưng mà lại làm cho người ta có cảm giác bị quyến rũ. Cho dù không có vẽ viền mắt, chung quanh một vòng, cũng giống như mơ hồ có màu sắc hoa đào.

Lỗ mũi của tôi, mảnh mai ngạo nghễ ưỡn lên, sống mũi nơi có nhô lên một chút, theo lời dì Bích nói, là một người chủ thuần phục không tốt.

Môi của tôi, đường cong rõ ràng, hơi có vẻ mỏng chút, nhưng tôi thích, bởi vì tương đối tiết kiệm son bóng.

Tôi ghét nhất, là cái trán của tôi, mặc dù trơn bóng mượt mà, nhưng quá lớn, quá đầy đặn, cuối cùng tôi dùng phần tóc mái đem nó che kín.

Nhưng dì Bích thích, dì nói này chính là cái trán này chỉ người làm chuyện lớn mới có.

Thật ra thì, dã tâm lớn nhất của tôi, cũng chính là có thể một hơi ăn xong 10 ký thịt.

Mà đổi thành một dã tâm không thể cho ai biết, chính là trở thành phụ nữ của Lý Bồi Cổ.

Tôi có quyết tâm có chút phức tạp, dì Bích cùng Lý Bồi Cổ giống như là người con trai và phụ nữ đầu tiên đã giúp tôi lột xác.

Dì Bích là người phụ nữ đầu tiên rất tốt với tôi, cho nên tôi thề, sẽ vĩnh viễn bảo vệ dì, kính yêu dì.

Mà Lý Bồi Cổ là người con trai đầu tiên rất tốt với tôi, cho nên tôi thề, sẽ thương hăn, hấp dẫn hăn, ăn hăn.

Nhưng cái dã tâm này hình như so với một hơi ăn xong 10 ký thịt còn khó đạt thành hơn.

Lý Bồi Cổ đối với tôi rất tốt, nhưng đồng thời, hăn đối với bất kỳ cô gái nào cũng tốt.

Từ khi hăn lên mười bảy tuổi, tôi liền thường xuyên nhìn thấy hăn mang theo con gái đi vào trong phòng của hăn.

Cho dù lúc ấy tôi đây chỉ có mười tuổi nhưng cũng không tin tưởng bọn họ đơn giản chỉ là đang đắp chăn bông nói chuyện phiếm như vậy.

Mỗi đêm hăn mang cô gái khác trở về, tôi đều sẽ cầm một đĩa thịt đứng ở ngoài cửa phòng của Lý Bồi Cổ, vừa nghe tiếng ừ a a mất hồn bên trong này, bên ngoài từng ngậm từng ngậm cắn thịt, cũng tưởng tượng mình đang ăn, chính là Lý Bồi Cổ.

Tôi cứ như vậy làm đến lần thứ hai mươi lăm thì Lý Bồi Cổ mở cửa.

Ngay lúc đó trên người hãn xích — lỏa, bấp thịch rần chắc vừa phải, nhiều hơn một phần rần chắc sẽ không phù hợp khí chất của hãn, thiếu một phân là có vẻ nhìn qua sẽ mỏng manh.

Cái hông của hãn, bọc một khăn tắm màu trắng, dài tới đầu gối, lộ ra cặp chân dài kia thẳng tắp.

Căn cứ động tĩnh mới vừa rồi bên trong, tôi cảm thấy được có cơ hội rất lớn, điều này dưới khăn tắm cái gì cũng không có.

Dì Bích đã dạy tôi, mọi việc phải có tinh thần tìm tòi nghiên cứu, cho nên, tôi nghĩ xong rồi đem trọn thân thể nằm trên mặt đất, vênh mông dòm vào bộ vị quan trọng của Lý Bồi Cổ được bọc trong khăn tắm.

Sau này hồi tưởng lại, tôi mới giật mình, tôi khi đó, đã từ bề ngoài bản thiêu nội tâm thuần khiết bắt đầu chuyển sang phía ngoài bề ngoài bản thiêu nội tâm cũng bản thiêu quá độ rồi.

Thật ra thì, tôi chỉ là muốn dò xét , dựa chuột này, đến tột lớn bao nhiêu, cũng không có muốn cắn một hớp, hoặc là ý niệm hái xuống.

Nhưng không đợi tôi nhìn được một cái, Lý Bồi Cổ liền níu lấy cổ áo tôi, đem tôi kéo lên, đối mặt với hãn.

Hãn cũng không có dấu hiệu tức giận, mà là mang theo nụ cười cứng chiều, xem như là một con vật cứng không quá nghe lời: "Ngoan, đi tìm Lý Cát chơi."

Tôi còn chưa kịp trả lời, nơi khúc quanh sau lưng liền lập tức tuôn ra giọng nói Lý Cát đang ở thời kỳ đổi giọng tương tự tiếng vịt đực không hợp cùng bề ngoài cực độ tuấn mỹ hãn: "Ai muốn cùng chơi với nó!"

Tôi thế nào cũng không còn ngờ tới, Lý Lý Cát cũng núp ở này trong góc rình coi, thì ra là người cùng sở thích đây mà.

Nhưng góc độ hẳn đứng nhìn, có thể nhìn thấy, chỉ là chỗ của tôi đứng.

Cho nên tôi cho là, kỹ thuật nghe lén của Lý Lý Cát không thuần thực, lần sau nên cùng hẳn trao đổi cho tốt.

Đã bị phát hiện như vậy rồi, Lý Lý Cát chỉ có thể theo từ trong chỗ tối đi tới trước mặt chúng ta, mái tóc tự nhiên xõa dài tới vai, có lúc nhìn từ phía sau lưng, giống như là nữ sinh.

Hẳn đi tới trước mặt của tôi, vẫn như cũ dùng lỗ mũi nhìn tôi, lặp lại: "Ai muốn cùng cái này nhóc ăn xin thối này chơi?"

Thật ra thì tôi cho tới bây giờ cũng không có cùng Lý Lý Cát chơi đùa vui vẻ qua, vì vậy liền nói thật: "Hẳn không dễ chơi." Lý Lý Cát gương mặt có chút ửng hồng: "Ai muốn cho mày chơi?"

Tôi lắc đầu: "Tôi không muốn chơi anh."

Lý Lý Cát thẹn quá hóa giận: "Mày nói cái gì?"

Tôi tiếp tục sự thành thật của mình: "Cho tôi ba đĩa thịt tôi cũng vậy sẽ không chơi anh."

Cái máy nổ Lý Lý Cát lại bắt đầu phát hỏa: "Không học thức nhóc ăn xin thối, không nên tùy tiện sử dụng cái chữ chơi này!"

Tôi nghe thấy Lý Lý Cát ý kiến, dùng một từ tương đối mà nói tương đối có văn hóa: "Cho tôi ba đĩa thịt tôi cũng vậy sẽ không đùa bỡn anh, buông tha đi."

Thật ra thì, nếu như là bốn đĩa thịt, tôi sẽ xem xét lại.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Xem ra Lý Lý Cát cũng không thưởng thức được văn hóa của tôi, hẳn giận đến đỉnh đầu bốc khói. Tay hắn nâng cao, nhanh chóng hướng tát vào mặt tôi.

Lần này, tôi cũng không tránh né, bởi vì có Lý Bồi Cổ ở đây thì Lý Lý Cát là không thể đánh được tôi.

Quả nhiên, Lý Bồi Cổ ngăn trước mặt của tôi, cản bàn tay của em trai hắn lại.

"Đối với bé gái, không nên dùng vũ lực." Lý Bồi Cổ thủ thủ thù thù giáo dục Lý Lý Cát, hẳn hình như chưa tức giận bao giờ.

"Bất luận nó có làm chuyện gì?" Lý Lý Cát hỏi.

"Bất luận bé ấy có làm chuyện gì." Lý Bồi Cổ xác định lại quan điểm của mình.

"Cho dù là, " Lý Lý Cát thấp xuống mắt, đưa ánh mắt về phía tôi: " Nó đang nhìn cảnh tượng phía dưới của anh?"

Lý Bồi Cổ cúi đầu, vừa đúng nhìn thấy tôi thừa dịp hắn không phòng bị, thân thể dán chặt mặt đất lần nữa, cái móng nhếch lên. Tôi đây hận không thể moi con người ném vào trong cái khăn tắm kia.

Lại một lần, tôi bị Lý Bồi Cổ cho nhắc cổ áo lên, ném vào gian phòng mình, rồi bị khóa cả đêm.

Nhưng tôi cảm thấy đáng giá, bởi vì, cái nên nhìn, tôi đều nhìn thấy.

Dưa chuột, đã hoàn thiện, hơn nữa, là loại hàng thượng hạng cao cấp.

Một ngày đó, tôi kiên định hơn với ý tưởng muốn ăn khối thịt cao cấp này của Lý Bồi Cổ.

Nói cách khác, tôi thèm thường khối này thịt. Đến nay, đã qua tám năm rồi, nước miếng này của tôi đoán chừng cũng đủ đầy bồn tắm rồi.

Nhưng Lý Bồi Cổ đối với tôi hình như cũng không có cái ý tưởng nam nữ gì. Mặc dù thỉnh thoảng hẳn cũng sẽ hôn tôi, nhưng chỉ giới hạn trong việc hôn trán của tôi – hẳn vẫn không nâng cao hơn được, đến một cái rắm hứng thú cũng không có.

Vậy mà vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của tôi chuyện này có mới tiến triển.

Tôi chưa bao giờ muốn nói sinh nhật của tôi cho người khác biết. Bởi vì tôi cảm thấy, đó là điềm xấu, người thân của tôi đều ly kỳ mà chết đi vào ngày đó.

Thật ra thì, tôi đã muốn quên đi sinh nhật của mình, nhưng việc này hình như bó tay -- bởi vì ngày này, cũng là sinh nhật Lý Lý Cát.

Mỗi một năm, hẳn thổi cây nến thì tôi đều sẽ nhớ lại một sự thật không quá vui vẻ -- tôi là cô nhi.

Vì thế, tôi có chút hận Lý Lý Cát.

Cho nên nói, chúng tôi trời sinh là kẻ thù của nhau.

Ngày này, Lý Lý Cát bước qua tuổi hai mươi mốt, mà tôi thì tròn mười tám tuổi. Như cũ, chúng tôi lại chỉ đứng giữa chiến trường.

Bởi vì đó là tôi đưa quà tặng cho hắn.

Trước kia mỗi lần sinh nhật hắn, tôi đều không có tặng quà, cho tới nay, hắn cũng không có gì khác thường. Cho đến năm ngoái ngày nào đó trong lúc vô tình nhìn thấy tôi đưa quà sinh nhật cho Lý Bồi Cổ -- khăn quàng cổ tự tay tôi đan.

Lúc ấy, dường như hắn giống như là lần đầu có kinh, lửa giận rất lớn, mặt âm trầm, trực tiếp kéo tôi từ phòng khách tới bên bể bơi. Sau đó, hắn ở trong thời tiết tháng mười hai, không khách khí chút nào đạp tôi xuống.

Vì thế, tôi lại bị cảm một tuần lễ.

Cho nên năm nay, vì để tránh cho đánh nhau vô ý nghĩa, tôi quyết định bỏ tiền mua món quà tặng cho hắn.

Khi tôi đặt hộp quà ở trước mặt Lý Lý Cát thì hình như trong mắt hắn có lóe lên ánh sáng thoáng qua. Nhưng ngay sau đó, hắn liền quay đầu, làm bộ như chẳng thèm ngó tới, không mện không nhạt hỏi: "Đây là cái gì?"

"Quà sinh nhật của anh." Tôi cảm thấy được Lý Lý Cát hỏi có chút dư thừa, nhưng vì hòa bình, tôi vẫn trả lời câu hỏi của hắn.

Đôi mắt đen nhánh của Lý Lý Cát nghiêng mắt nhìn tôi một cái, nói: "Có phải năm ngoái cô tặng món quà sinh nhật quý giá cho anh Bồi Cổ không?"

Tôi rất nghiêm túc gật đầu.

Đương nhiên là có, năm ngoái cái chiếc khăn quàng cổ kia, bất luận sợi len hay dây đan len, đều là lấy trong nhà, không tốn tôi một xu. Nhưng quà

tặng hôm nay tôi đưa cho hẳn là dùng tiêu vật của tôi mua.

Lý Lý Cát hài lòng, khoe miệng hình như muốn nhếch lên, nhưng lại hết sức nhịn xuống: "Cô đưa tôi cũng không lạ gì, chờ ngày nào tôi rãnh rỗi, lại mở ra thôi."

Nói thì nói như thế, nhưng tôi phát hiện, sau một phút hẳn ăn xong cơm tối, liền cầm quà tặng của tôi, vội vàng chạy trở về phòng.

Chẳng lẽ hẳn đã sớm nhìn ra tôi đưa cái gì, cho nên không kịp chờ đợi chạy đi dùng thử rồi hả?

Tôi một bên nghĩ như vậy, một bên lại muốn phần thịt bò bít tết.

Nhưng không đợi thịt bò bít tết bưng lên tới bàn, phòng của Lý Lý Cát trên lầu truyền đến tiếng vang tương tự núi lửa phun trào. Ngay sau đó, Lý Lý Cát mang theo lửa giận khắp người lao tới chỗ tôi.

"Nhóc ăn xin thôi, đây là cái gì? !" Lý Lý Cát cơ hồ là rống giận vút qua tặng xuống mặt tôi.

Tôi xoa xoa sống mũi bị đập đau, nhặt lên cái chai dài nhỏ đó vốn tặng Lý Lý Cát dùng thông hậu môn, cũng đọc lên bảng hướng dẫn sau cái hộp nói rõ: "Thuốc xổ, thành phần chính của sản phẩm này là glycerol, ngăn chặn vi khuẩn; sản phẩm này được sử dụng điều trị táo bón ở trẻ em và người cao tuổi yếu, Sản phẩm này có thể bôi trơn và kích thích thành ruột, làm mềm phân, làm cho nó dễ dàng để xả, để sử dụng bạn chỉ cần mở nắp, chai được phủ một lớp dầu, từ từ chèn qua cửa đường hậu môn, và sau đó bóp thuốc vào trong trực tràng, một chai cho người lớn, nửa chai cho trẻ em."

"Cô! Đưa! Tôi! Cái! Này! Là! Có! Ý! Gì!" Lý Lý Cát hình như muốn cắn nát hàm răng.

"Bởi vì mỗi ngày tính khí anh cũng rất dễ nổi nóng, tôi nghĩ, nguyên nhân rất có thể là táo bón. Có bệnh phải mua thuốc trị, là rất bình thường. Nếu như chính anh nhét vào không lọt, tôi có thể tới giúp anh nhét vào." Trong một khắc kia, tôi quên trước đó chúng tôi chuẩn bị cho hẳn điều bất ngờ.

Nhưng Lý Lý Cát của tôi đây, cũng là Kiếm Liễu sắc bén-- hẳn truy sát tôi một giờ, chung quanh ở trên người tôi đâm sáu vết thương.

Tôi bắt đầu vì tính lương thiện của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Buổi tối, ở trong phòng, dì Bích bôi thuốc lên vết thương cho tôi.

"Con không nên buông lỏng cảnh giác, cứ nhiên không mang cục gạch theo bên cạnh." Tôi bắt đầu tổng kết nguyên nhân thất bại trận chiến này.

Nhưng cảm giác hứng thú của dì Bích cũng không phải cái này.

"Sinh nhật mười tám tuổi, chẳng lẽ cứ yên lặng trôi qua như vậy sao?" Dì hỏi.

Tôi không kinh ngạc, dù sao, bằng bản lĩnh của dì Bích, trong bụng tôi có mấy con giun đũa dì đều có thể biết, huống chi là sinh nhật không còn gì lạ?

"Có muốn cái gì không?" dì Bích hỏi.

Đáp án của tôi vĩnh viễn là như vậy tiêu chuẩn mà thống nhất: "Thịt."

Dì Bích: "."

"Trừ thịt ra?" Dì hỏi tiếp.

Tôi không lên tiếng: trừ thịt, chính là thân thể Lý Bồi Cổ.

Tâm tư của tôi căn bản đã bị nhìn thấu trong mắt dì Bích: "Tối nay là ngày trưởng thành của con, muốn ăn thịt, thì đi phòng bếp, muốn ăn người nào, thì đi phòng của người đó."

Trong đầu của tôi nhất thời hiện ra một hình ảnh: đôi tay hai chân Lý Bồi Cổ bị trói buộc ở trên giường, không cách nào nhúc nhích. Mà lỗ mũi tôi thì mở lớn, bộ mặt co rút vì kích động, giạng chân ngồi ở trên eo hăn, đẩy mạnh thuyền hăn vào huyết động của tôi.

Kế tiếp, đang chuẩn bị hưởng thụ, thuyền Lý Bồi Cổ vừa vào hoa động của tôi một cm, liền lập tức chạy vào, trượt ra ra khỏi huyết động của tôi.

Lửa dục y hết nham thạch nóng chảy vấy khắp toàn thân của tôi. Tôi bị cháy sạch chỉ còn lại bộ xương vụn nát, gió vừa thổi, bụi đều bay hết không còn gì.

Cho nên, tôi hướng về phía dì Bích kiên định lắc đầu: "Miễn cưỡng không có hạnh phúc và tính phúc."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

"Cường gian, loại chuyện tình này không có hàm lượng kỹ thuật, di làm sao sẽ để con đi làm đây?" dì Bích mỉm cười, ánh đèn màu tím đem nụ cười trở nên khuynh quốc khuynh thành: "Đối phó đàn ông, phải tiến hành hấp dẫn."

Tôi vừa định giả bộ thuận khiết nói tôi sẽ không, con mắt dì Bích liền lập tức vạch trần bộ mặt của tôi: "Con len lén xem mấy cái đĩa phim của dì, đoán chừng chồng hết lên cũng có thể cao đến một thước đi, xem nhiều như vậy, còn nói sẽ không?"

Ở bên trong phòng của dì Bích, ẩn trong tủ treo quần áo có một ngăn đặc biệt để đặt đồ dùng tình thú.

Từ nhỏ, tôi liền thích thừa dịp dì không có ở nhà chạy đi vào lục xem.

Bên trong có nhiều loại áo lót, có còng tay, có roi da, có cây nến, có thu thiên, còn có một cây. Lang Nha bổng(cây gậy) dính vết máu.

Mỗi lần nhìn thấy, tôi đều sẽ nghiêm trang cúi người chào, vì đóa Cúc Hoa không biết tên mặc niệm ba phút.

Cực kỳ hấp dẫn tôi, chính là một đồng lớn đĩa phim.

Cũng không phải AV Nhật Bản xích lô ~ trần truồng, mà là phim cấp 3 hơi thở tình dục vô cùng nghệ thuật, hơn nữa, đều là bản chính đấy.

Những nữ chính hấp dẫn bên trong ống kính kia, có thể nói kinh điển, tôi cảm thấy được cho dù là phụ nữ, sẽ bị loại hấp dẫn này, cũng sẽ không nhận được cùng nhau làm kéo kéo rồi.

Phim cho những bé mới nhập môn 《 địa đạo chiến 》 , 《 thư hoá tốc 》 , 《 hồng tinh lòn lòn 》 , mà tôi , vẫn là 《 Mãn Thanh thập đại khốc hình 》 , 《 lúc mặt đào thành thực 》 , 《 Ngọc Nữ Tâm Kinh 》 .

Cho nên nói, tôi cùng cái từ ngữ thuần khiết này là vô duyên.

"Nhưng con còn chưa có chân chính thực hành qua, rất hồi hộp." Tôi liền sợ đến lúc đó xảy ra sự cố.

Trước mặt Lý Bồi Cổ, chỉ cho phép thành công, tuyệt không thể thất bại.

"Vậy trước tiên tìm vật thí nghiệm luyện tập lấy kinh nghiệm." Dì Bích nghĩ kế cho tôi.

Nghe vậy, tôi bắt đầu ở trong phòng càng đi tới đi lui không ngừng, tay nắm chặt thành quả đấm, lông mày nhăn lại, mặt mũi vắn vẹo, do dự hồi lâu, rốt cuộc quyết định, đi tới trước mặt dì Bích, hít một hơi thật sâu, thành khẩn nói: "Dì Bích, xin chỉ dạy con thêm. Cái đó, người đó ngủ, hay là con nằm?"

Dì Bích: "."

Chờ trận hoa mắt kia trôi qua, dì Bích nói càng rõ ràng hơn: "Đi tìm người cùng địa vị tương tự cùng Bồi Cổ cho con luyện tập."

Lý Lý Cát?

Tôi cảm thấy được đây là một nhiệm vụ độ khó cao, đoán chừng tôi còn chưa có đến gần hẳn liền bị chém thành tám khúc.

Dì Bích dùng lập luận chắc chẽ mà thuyết phục: "Chẳng lẽ, Lý Bồi Cổ không đáng giá để con làm việc này sao?"

Nhớ tới thịt tôi thềm thường nhiều năm. Cơ thể, mắt của ta bắt đầu kiên định, như Khâu Thiều Vân trong ngọn lửa(1), như là một cây súng trước mắt Hoàng Kế Quang(2), như Đồng Tồn Thụy nâng lên bao thuốc nổ (3) .

"Con đi."

Đứng trước cuộc thám hiểm, dì Bích dẫn tôi đến căn phòng của dì, đưa chiến y mới tinh cho tôi. Một bộ nội y sexy mắt lưới màu đen.

Đang đợi tôi thay thì dí Bích chợt cảm thấy tò mò đối với một vấn đề: "Lúc con mười tuổi thì nói nhìn thấy cái kia của Bồi Cổ rất hùng vĩ, rốt cuộc là hùng vĩ như thế nào?"

"Cái này, làm thế nào hình dung đây?" Tôi khó khăn nói.

"Dùng vật để hình dung là tốt nhất." Dì Bích đưa tay hướng sau lưng duỗi một cái, không biết từ chỗ nào lấy ra một chai nước rửa kính sát trùng 355ml, lạnh nhạt nói: " Ba Lý Bồi Cổ lớn nhỏ bằng chai này không sai biệt lắm." | miệng của tôi nhất thời hiện ra hình "o".

Không hổ là đại boss!

Dì Bích nhẹ nhàng liếc tôi một cái, nói lại: "Dì nói, là nắp chai này."

Nhất thời, nhiệt tình của tôi biến mất.

Lại nói, thân là đại ca, cái này nhỏ, cũng quá mất mặt đi, thế nào có được bản lĩnh đây?

Chẳng lẽ nói, đại ca liền mang theo dưa chuột gầy gò của hãn chạy quanh giữa các tình nhân kia?

Bỗng nhiên nhớ lại sự thật người tình của đại ca đông đảo như vậy, chẳng lẽ nói. Là có công mài sắt rồi hủ?

Đang tưởng tượng lan man, dì Bích lại hỏi: "Nơi kia của Bồi Cổ, đến tột cùng là lớn bao nhiêu, con mau chọn một cái có kích thước gần giống nhất."

Định thần nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào, dì Bích đã bày sẵn một hàng trên giường.

Từ lớn tới nhỏ, từ trái sang phải, từ cây tăm, chiếc đũa, bàn chải đánh răng, bút máy, son môi, xúc xích, dưa chuột, đèn pin cầm tay, oa ha ha chai nước suối, đồ hộp, còn có.

"Đây là?" Tôi quay đầu, nhìn về phía góc khuất nhất chai nước uống dùng cho gia đình.

"Thần thoại trong truyền thuyết." Dì Bích nói.

Hai người cùng nhau nhìn cái thần thoại đó, dùng ánh mắt sùng bái.

Dì Bích dù sao công lực cao thâm chút, rất nhanh liền thoát thân từ trong ảo tưởng tuyệt vời ra ngoài, nói: "Chọn thôi."

Tôi trái trái phải phải, quan sát hồi lâu, do dự, chọn dưa chuột đi, hình như so nó lại nhỏ hơn một chút xíu, vậy đèn pin đi, hình như lại so nó to hơn một chút.

Giữa lúc đó chợt có một tia sáng chớp qua, trong đầu tôi chớp sáng một chái, chạy trở về phòng, lấy ra bình dưỡng thể 200ml làm sáng da của tôi.

"Con xác định?" Dì Bích nhíu mày.

Tôi nắm chắc thân bình lần nữa, nặng nề gật đầu.

Hai người ngửa đầu, lại bắt đầu tưởng tượng lan man.

(1)

(2) Ta tìm không ra chắc cũng là vị anh hùng nào đó của Trung Quốc.

(3) Đồng Tồn Thụy nâng lên bao thuốc nổ : Đồng Tồn Thụy, 1929, Huailai County. Anh hùng nổi tiếng chiến tranh, một mô hình cộng sản Đồng Cunrui, nhân dân vùng Đông Bắc của Quân đội Giải phóng mười một cột ba mươi hai hai bộ phận trung đoàn tiểu đoàn chín mươi sáu Sáu Sáu đội hình. 25 Tháng Năm năm 1948, trong giải phóng cuộc chiến lâu dài, cơ thể của mình khi ống đỡ động mạch, Đáp ứng vật liệu nổ, nổ tung quân đội Quốc Dân Đảng hãm bảo vệ cây cầu, hy sinh dũng cảm, khi ông mới 19 tuổi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Mọi việc trôi qua đều chỉ mới là so sánh, sau đó là mô tả của dì Bích, trong nháy mắt tôi hiểu Lý Bồi Cố là trò giỏi hơn thầy mà hơn rất nhiều cm so với một số người, là một cực phẩm trân quý cỡ nào.

Cho nên, tôi bắt đầu hành động của mình.

Tôi sịt lên mùi nước hoa mê người, khoác áo khoác, mang đôi giày cao gót gợi cảm có mũi, đi tới trước căn phòng Lý Lý Cát.

Nhưng gõ cửa rất nhiều lần, người bên trong căn bản không có phản ứng, tôi chỉ có thể tự mình mở cửa ra.

Quả nhiên không có ai: bên trong chỉ có ánh sáng của một chiếc một đèn bàn, trên giường để máy laptop chưa tắt, sờ sờ chần, còn nóng, đoán chừng là đi nhà bếp lặt đồ ăn khuya rồi.

Nhân cơ hội này, tôi vội vàng đi tới trước gương to trong phòng của hẳn, cởi ra nút áo khoác, cho bàn tay vào bên trong trong nội y, tranh thủ có thể nâng lên thành cúp E, kích đầu tiên phải đánh cho Lý Lý Cát chấn động mà ngất đi.

Tôi tạo hình cho bộ ngực tư thế không đứng đắn: cái mông hơi vênh, eo hơi cong, cho bàn tay vào bên trong quần áo, mãi cho đến dưới nách, cố gắng kích thích cặp ngực, tranh thủ tạo cảm giác cho các địa phương quan trọng.

Thân thể vận vẹo, ánh mắt nhấp nháy mắt.

Trong gương, là khuôn cảnh hoàn toàn phá hư mỹ cảm.

Thảm hại hơn chính là, vào giờ khắc này, bên trong gương còn xuất hiện bóng dáng một người khác.

Là Lý Lý Cát, hăn cầm một hộp bánh ngọt, nhìn tôi, trong con người đen thuần khiết, là kinh ngạc, cùng với một loại khác, tâm tình phức tạp.

Tôi vội vàng đem áo khoác che kín lại, xoay người, lúng túng nhìn hăn.

Một khắc kia, hăn ngậy người, tôi cũng sửng sốt.

Ước chừng qua một phút, hăn mới phục hồi tinh thần lại, nói: "Cô.
Tại sao ở phòng của tôi, tính bày âm mưu quỷ kế gì đây?"

Nghe, giọng nói hăn hình như là muốn giả bộ cứng rắn một chút, nhưng ra đến miệng, thanh âm kia lại bị tâm tình nào đó làm cho tan chảy đôi chút.

Lý Lý Cát cư nhiên không có mở miệng mắng tôi nhóc ăn xin thối, thật sự là từ khi khai thiên lập địa(từ khi trời đất tạo thành) đến nay chưa từng có.

Thấy tôi không nói lời nào, hăn chỉ phải đưa mắt đặt lên bánh ngọt ở trong tay, giống như là đang cùng người nào đó giận dỗi, giọng nói lúng túng : "Còn nữa, cô mặc cái gì dưới cái áo khoác kia? Là muốn quyến rũ ai sao? Không cần bắt chước bừa đi, cô mặc thật. Khó coi."

Hai chữ cuối cùng, hăn nói có chút do dự, nghĩ một đằng miệng nói một lẽo.

Hăn nói một câu "Quyến rũ" trong nháy mắt để cho tôi nhớ lại mục đích tới đây, tôi hạ quyết tâm, mắt vừa nhắm lại, gạt áo khoác xuống.

Bất cứ giá nào!

Áo khoác, chính là chiến y dì Bích tặng cho tôi.

Nội y sexy màu đen, trong áo lót có gúc thắt nơ bướm, ngọt ngào trong hấp dẫn, hòa lẫn tinh khiết của thiên sứ cùng mê hoặc của ác ma.

Quần lót làm từ chất vải mỏng manh, hình dáng chỗ kín như ẩn như hiện, nối với mặt sau chỉ bằng một sợi dây mỏng manh, gợi lên cho đàn ông ý nghĩ muốn xé tan nó ra.

Đôi bít tất có nịt bằng ren, mờ ảo chỉ như bọc hờ lại đôi chân dài mê người, tiếng lòng mê người.

Được bao bọc bởi chiến y như thế, thân thể của tôi giống như trái cây mới chín mê người, chờ đợi người hái.

Tôi xoay người, đi tới trên giường của hắn, nằm nghiêng, hai chân vén lên, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve, mà tay, thì tại gần như nửa ~ trắng trợn vô tình hay cố ý hoạt động nơi rất tròn trước ngực.

Đôi mắt quyến rũ của tôi, nhìn hắn ở trong bóng tối, như mèo Ba Tư(1) trong đêm, chờ đợi thức ăn tự chui đầu vào lưới.

Thị lực của tôi là 1.5, tinh tường nhìn thấy hầu kết Lý Lý Cát trước lên trước xuống.

Một động tác nuốt.

Một động tác đè nén dục vọng.

Sau này, Lý Lý Cát nói cho tôi biết, một khắc đó, hắn cảm thấy rất khát nước.

Bởi vì tôi lúc đó, da thịt trắng như tuyết, nổi bật áo lót đen nhánh, liền giống sữa tươi thuần trắng bị nhốt ở bên trong màu đen, hẳn hết sức muốn xé nát cái bao bọc đó, đem tôi toàn bộ nuốt vào trong bụng.

"Bất Hoan, cô. Đang làm gì?" Hãn hỏi.

Vừa rồi là lần đầu tiên -- Lý Lý Cát lần đầu tiên, kêu tên của tôi.

"Phần quà mới vừa này, cũng không phải quà tặng chân chính." Tôi đưa tay, đem cây trâm cố định búi tóc gỡ xuống, những sợi tóc, như thác nước rơi nghiêng xuống, rơi vào đầu vai bạch ngọc: "Thật ra thì, quà tặng chân chính, là tôi."

Hãn không nhúc nhích, trong con người trong sáng chói lọi chỉ còn lại bóng dáng của tôi.

Qua thật lâu, hãn mới lẩm bẫm nói: "Cô. Là muốn báo thù mới vừa rồi sao?"

Tôi không nói thêm gì nữa, thậm chí không nhìn hãn nữa, chỉ là tựa đầu đặt ở trên gối đầu, nửa gương mặt cũng chôn ở bên trong màu trắng mềm mại này, tôi nhắm mắt lại, tay phải di chuyển lên xuống ở da thịt lộ ra, mang theo tiết tấu mềm mại cùng quyến luyến.

Hàm răng của tôi, khê cắn môi, cánh môi đỏ tươi, ở dưới ánh đèn, có vẻ đầy đặn, chỉ chờ một cái miệng khác gặm nuốt.

Tôi có thể cảm thấy, thân thể cứng nhắc của một người khác trong phòng, khát vọng cùng với do dự.

Tôi lại hơi nghiêng mặt sang bên, hít thật sâu mùi hương hơi thở trên gối đầu.

Mùi hương thơm mát của dầu gội đầu, hơi thở thuộc về Lý Lý Cát.

Tôi thở ra một hơi, lấy tốc độ chậm rãi, giống như tơ nhện, giống như là thở dài, giống như là dẫn dụ.

Rốt cuộc, Lý Lý Cát mất đi khống chế.

Hắn ngồi xuống bên giường, đưa tay, vuốt ve mặt của tôi.

Bàn tay hắn ấm áp cùng mềm mại làm cho tôi hơi ngạc nhiên, thật không dám tin tưởng đây cũng là tay Lý Lý Cát lúc nào cũng như núi lửa đang hoạt động.

Bàn tay của hắn, mơn trớn từng cái góc gương mặt tôi, mang theo một loại tìm tòi nghiên cứu không tin, giống như là khát vọng nào đó đã lâu rốt cuộc đến lúc đó, theo bản năng sinh ra do dự.

Sau khi đem các đường cong trên gương mặt tôi vuốt ve qua một lần, hắn rốt cuộc tin chắc tất cả đều là thật.

Cho nên, hắn cúi người xuống, hôn hít mí mắt tôi đã khép lại, môi của hắn, từ khước mắt tôi hôn lên, từng điểm một, hôn đến đuôi mắt.

Kế tiếp, là sống mũi, từ chóp mũi, mãi cho đến chóp mũi, mỗi một tấc, đều không bỏ sót.

Cuối cùng, còn lại là môi của tôi.

Khi chạm được cánh môi mềm mại của tôi thì trong cơ thể hắn chợt bộc phát ra một nỗi cảm xúc bị đè nén.

Mới vừa rồi cái người do dự dẹt dẹt đó như biến mất, còn dư lại, là thiếu niên bộc phát tràn đầy ham muốn.

Hắn ngang tàn cạy môi của tôi ra, mạnh mẽ đem lưỡi có vẻ không lưu loát nhét vào, này lưỡi, giống như hy vọng đi tới Thánh Địa đã lâu, cuồng hoan ở nơi nào, toát ra.

Lưỡi của hắn, day dưa lưỡi của tôi, bắt đầu nhảy điệu Tăng-gô một bản vĩnh viễn không dừng lại, dây dưa, lôi kéo, vòng đi vòng lại.

Tôi bỗng nhiên ý thức được, đây là nụ hôn đầu của tôi, cứ nhiên dân tặng cho Lý Lý Cát, thật sự là không ngờ.

Nhưng vừa nghĩ nữa, lòng tôi ao ước đêm đầu tiên cùng Lý Bồi Cổ cũng không biết chờ đợi đã bao nhiêu năm, nếu như cho hắn, thật sự có chút không công bằng.

Lý Lý Cát mặc dù đáng ghét, nhưng ít ra, coi như là tương đối trong sáng, cho hắn, cũng không thua thiệt.

Làm sao có thể cũng không còn ngờ tới, nụ hôn đầu của tôi cứ nhiên kéo dài hơn mười phút, tôi thậm chí cảm thấy phải Lý Lý Cát là đối đến chóng mặt, đem đầu lưỡi của tôi biến thành kẹo que rồi.

Đến cuối cùng, tôi thật sự là không nhịn được, chỉ có thể mạnh mẽ đẩy mặt của Lý Lý Cát ra.

Hắn thở hổn hển, trong mắt nhuộm đầy ham ~ muốn mê ly, tự nhiên cuốn phát, bên quai hàm rũ xuống, có vài giọt nước nhìn qua hấp dẫn khác lạ.

Tôi giương mắt nhìn bên ngoài một chút, phát hiện thời gian đã trôi qua không ít.

Hôm nay tới cũng không chỉ một là vì hiến nụ hôn đầu, tôi lại không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp lật người, giạng chân ở hông của Lý Lý Cát.

Hai tay của tôi, chống ở lồng ngực của hắn, duy trì thăng bằng cho thân thể.

Lý Lý Cát hình như không thích tư thế như vậy, hấn ôm eo của tôi, muốn kéo tôi từ trên người hấn xuống.

Nhưng tôi chết sống không nghe lệnh -- tôi là tới luyện tập đê người, không phải luyện tập bị áp đảo.

Lý Lý Cát cắn răng, thanh âm khàn khàn mang theo đê nén rõ ràng: "Đồ ngốc, tôi là vì tốt cho cô, lần đầu tiên sẽ dùng loại này tư thế, sẽ đau chết cô!"

Tôi rất cảm tạ ý tốt của Lý Lý Cát, nhưng sự thật là, chúng ta căn bản sẽ không có lần đầu tiên.

Ngón tay của tôi, xoa ở đôi môi của hấn, tiếp, cúi người, nhìn thẳng hấn, tóc dài rơi vào trên gương mặt của hấn, trở thành tư nhện như kiêu quý mị nước hoa thoang thoảng hấp dẫn, dần dần xâm nhập cốt tủy hấn, ở nơi nào nảy sinh tính khó có thể nhẫn nại: "Tối nay, anh chỉ có thể nghe tôi."

Lý Lý Cát nghe theo, hấn bỏ qua quyền chủ động, an tĩnh nằm, mặc cho tôi định đoạt.

Ngón tay của tôi, đi tới cái hông kéo lên áo ngủ của hấn, nhẹ nhàng xé ra, áo ngủ hấn liền được cởi ra.

Ở dưới sự phối hợp của Lý Lý Cát, món áo ngủ đó bay đi rơi trên sàn nhà.

Hiện tại, trên người hấn xích ~ lỏa, mà hạ thân, còn lại là bốn góc quần rộng thùng thình.

Vóc người của hấn, so với bộ xương trong trí nhớ tôi tốt hơn không biết bao nhiêu, vóc người cùng anh trai hấn rất tương tự, chỉ là khung xương nhỏ hơn một chút.

Tôi cúi người xuống, đưa ra lưỡi, liếm láp trên ngực hắn, di chuyển từng điểm một, giống như là cái miệng mèo nhỏ nhắn.

Theo động tác của tôi, thân thể Lý Lý Cát càng trở nên căng cứng, tay của hắn, cũng theo eo của tôi xuống phía dưới, đi tới hai bên cái mông, đem bọc lại cửa hắn, vuốt ve.

Tôi cảm thấy được mình bị ăn đậu hủ -- mặc dù tôi cũng đang ăn đậu hủ Lý Lý Cát.

"Tay của anh, quá không nghe lời." Tôi giận trách nói, giọng nói so quá khứ mềm mại hơn rất nhiều.

Kế tiếp, tay của tôi đi tới bắp đùi của hắn --"Soàn soạt soàn soạt" hai tiếng, từ bốn góc trên quần hắn lột xuống hai khối vải.

Vải đó, tôi làm ác đem hai tay của Lý Lý Cát cho trói ở hai cột bên giường.

Không có trở ngại, tôi lai tiếp tục.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Trên người Lý Lý Cát không mảnh vải, lồng ngực trơn bóng tản ra hơi thở tươi mới, đó là một loại hơi thở mát mẻ của đàn ông.

Tôi đem hai tay chống ở hai bên thân thể hắn, cúi người xuống, đem môi đến gần da thịt của hắn, đưa lưỡi không an phận ra, bắt đầu liếm láp.

Thân thể hắn rất sạch sẽ, da căng cứng mà vẫn co dãn, một chút cũng không làm cho tôi chán ghét.

Lưỡi của tôi, từ hầu kết ở cổ của hắn, từ từ xuống phía dưới, chạy chậm dọc theo độ cong thân thể hắn.

Ánh đèn ở đầu giường toà ra ánh sáng mờ mờ, lồng ngực của hắn, để lại ướm át sáng trong, hài hòa, hình như là muốn hòa làm một cùng thân thể.

Mái tóc dài tán loạn của tôi, phủ lên trên ngực hắn, như một dải tơ lụa hoa lệ màu đen, mơn trớn da thịt của hắn, cảm giác lành lạnh này, khiến dưới thân thể Lý Lý Cát co rúm.

Cuối cùng, lưỡi của tôi đi tới bụng của hắn, gia tăng tấn công.

Môi lưỡi, ở vị trí như gần như xa, trao cho hắn cường độ hấp dẫn lớn nhất, lại đột nhiên ngưng động tác, khi hắn tức giận đến muốn phát điên thì lần nữa chậm rãi hôn hắn.

Trong mấy phen trêu chọc như vậy, tôi muốn chiếm giữ nhiều hơn, bắt đầu lấy tay đùa bỡn quần của hắn, đem quần hắn, kéo một chút xuống vị trí chỗ hiểm, cảnh xuân vô hạn liền hiện ra.

Lưỡi của tôi, môi của tôi, nụ hôn của tôi, tôi trêu chọc, tiếp tục tiến công ở phần chiến trường mới chiếm giữ này.

Lý Lý Cát đã bắt đầu mất khống chế, dựa chuột hắn, giống như bị thúc giục kích thích, bỗng chốc thẳng đứng rồi.

Mà khi môi lưỡi của tôi chạy dọc theo hắn mép quần thì bắp thịt toàn thân của hắn bắt đầu căng cứng, thân thể cong lên, trong miệng dâng lên cảm xúc cổ nén.

Một con thú đang ần ần.

Tôi hài lòng cười, cũng tiến hành một động tác phản kích này, giống như người không biết trời cao đất dày, đang không ngừng khiêu chiến nhãn nại của hắn.

Rốt cuộc, Lý Lý Cát phản công rồi.

Hắn nhấc chân lên, đầu gối đánh vào lưng của tôi, tôi mất đi thăng bằng, từ trên người của hắn ngã xuống phía dưới, môi, vừa vịn liền cùng môi hắn đụng nhau.

Mà, chính là điều Lý Lý Cát muốn nhìn thấy.

Hắn mở miệng, giống như là dã thú đói khát nhiều ngày nhìn thấy một con thỏ mập, giam tôi lại thật chặt.

Lần thứ hai hắn hôn, so mới vừa rồi nóng bỏng hơn, như gió lốc, chuyển sang cuốn lấy làm cho tôi phải choáng đầu.

Hơi thở của hắn, giống như nham thạch nóng chảy, muốt dùng nhiệt độ làm cho tôi tan chảy.

Tôi dùng đôi tay chống đỡ ở lồng ngực của hắn, mất rất nhiều hơi sức, môi mới có thể chạy trốn khỏi ma diễm của hắn.

Động tác này, khiến Lý Lý Cát rất là bất mãn, hắn dùng thanh âm khàn khàn, dùng giọng điệu uy hiếp nói: "Cô có phải hay không muốn chết?"

Cho dù chết, cũng không thể chết ở trên người hắn.

Tôi cúi đầu, tránh được môi của hắn, trực tiếp dòi về phía tai của hắn, dùng lưỡi, kích thích vành tai mềm mại của hắn, nhẹ giọng hỏi: "Anh yêu tôi sao?"

Lý Lý Cát không lên tiếng, chỉ là hô hấp càng thêm dồn dập.

Lưỡi của tôi, càng không ngừng trêu chọc tai của hắn, giống như là ở trong mê cung chậm rãi đi tới, nhàn nhã tham quan.

Mà ma âm hấp dẫn vẫn ở bên lỗ tai hắn đầu độc: "Nói anh yêu tôi, tôi liền để cho anh như mong muốn."

Lý Lý Cát hô hấp, đã đến tần số nhanh nhất, phổi đã không thể chịu đựng áp lực mạnh như vậy, hắn dùng một loại thanh âm y hệt nguyền rủa nói với tôi: "Bất Hoan, con mẹ nó cô quả thực là một Yêu Tinh!"

Tôi hạnh phúc.

Có thể làm cho Lý Lý Cát kẻ có thù oán sâu như biển, cao như núi với tôi nói ra lời này. Vài năm xem phim cấp 3 của tôi cũng không phải là lãng phí.

Thí nghiệm đến đây là kết thúc.

Tôi gợn gàng lật người bước xuống đất, nhưng chạm vào phần trướng lên của Lý Lý Cát, do loại phản xạ cảnh giác liền giơ chân lên, dùng đầu gối nặng nề đá cái mông của tôi.

Bộ ngực của tôi, đè ở trên ngực hắn, mà mặt hai chúng tôi, chỉ cách nhau vài phân.

"Cô muốn đi đâu?" Hơi thở hắn tràn đầy ham ~ muốn , trực tiếp phun vào trên mặt tôi.

Tôi khẽ mở môi anh đào, khạc ra hai từ ý vị sâu xa, nhìn như thuần khiết nhưng ngẫm nghĩ sau vô cùng không thuần khiết chữ: "Bơ."

Nói xong, tiếp tục lè lưỡi, khi cánh môi thượng lụa rõ ràng hơi lướt củ ấu hắn liếm nhẹ cái.

"Được." Lý Lý Cát buông chân đang chống trên giường của tôi ra, trông mắt đen sâu: "Tôi chờ cô."

Cứ như vậy, tôi kết thúc thí nghiệm, tôi mặc chiến y cùng bút tất viền tơ, khoác áo khoác của tôi lại, ta mang giày cao gót, chân tôi bước như giơ mong muốn anh miếng thịt yêu thích – trước cửa phòng Lý Bồi Cổ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Tôi một chút cũng không có lừa gạt Lý Lý Cát -- tôi xác thực là phải đi cầm bớ.

Chỉ là, lại chuẩn bị dùng ở trên người Lý Bồi Cổ.

Bầu không khí, muốn tạo ra một khởi đầu thật tốt, tôi dùng động tác nhẹ nhàng gõ cửa, khướp xương ngón tay trở chạm vào cánh cửa, phát ra tiếng vang, uyển chuyển không dứt khoát, thiếu chút nữa giống như tiếng khóc, dây nhỏ nỉ non khác nào chuyện riêng rồi.

Dì Bích đã từng dạy tôi, tiếng gõ cửa của phụ nữ sẽ tạo ấn tượng đầu tiên cho người đàn ông, cho nên, nhất định phải học được đem cánh cửa kia làm thành vật thể có sinh mạng.

Chỉ cần là có sinh mạng (quản hãn khi gió là nam hay nữ vậy công mẹ giống cái giống đực hoặc âm hoặc dương) đều muốn phải hấp dẫn cho đầu óc hãn choáng váng.

Không có sinh mạng, muốn hấp dẫn nó cũng phải có sinh mạng.

Tôi muốn làm, chính là khiến tiếng gõ cửa, mang theo mùi nước hoa ở căn cổ mình, mang theo ngực 34D của mình, vòng eo 60, hông 89, cùng nhau nhào vào trên người của Lý Bồi Cổ.

Cho nên, tôi cũng đem toàn bộ tình cảm truyền lên cánh cửa này, giống như tiến hành đối thoại nội tâm đối với nó, tôi vuốt ve cái cái cánh cửa gỗ đỏ, giống như vuốt ve gương mặt của Lý Bồi Cổ, vừa yên lặng lẩm bẩm: "'vùng ời mở ra', sao đậm sao đậm rằm."

Cái này chú ngữ là rất hữu hiệu, ở khi tôi mới vừa đọc xong cánh cửa gỗ đỏ liền mở ra.

Tôi rũ mắt, lại nâng lên, đem một đôi mắt đăm đũi đưa tình, ném cho Lý Bồi Cổ người mở cửa.

Điều kiện tiên quyết là, nếu như người mở cửa là Lý Bồi Cổ.

Nhưng sự thật cũng không phải là như thế.

Mở cửa, là một cô nàng tuổi trẻ hấp dẫn: da thịt màu đồng khỏe mạnh, ngực lớn cái mông vển eo thon chân dài, mắt to mũi cao môi dày nhọn có thể đâm rách gương mặt người khác.

Nói cách khác, mới vừa rồi tôi hấp dẫn, chính là như vậy một vị cùng giới.

Trong nháy mắt, tôi có cảm giác hốt hoảng như bị thôi miên đi hết một vòng trái đất.

Cô nàng nghi ngờ liếc lấy tôi một cái, lại nhìn một chút bơ trong tay tôi, bưng tỉnh nói: "Thì ra đây chính là ngạc nhiên Bồi Cổ nói, quả thật đủ vị, đưa tôi đi."

Nói xong, đoạt lấy bơ, liền muốn đóng cửa.

Nhưng tôi chị hai của cô tân tân khổ khổ xuống lầu cầm bơ trở lên lầu, nơi nào có thể vì cô làm đồ cưới đây?

Tôi lắc mình một cái, ở trước khi cô ta đóng cửa 1 giây, nhảy vào căn phòng.

Bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy, đoán chừng là Lý Bồi Cổ đang tắm, thói quen của hắn chính là sẽ tắm trước khi làm và sau khi làm.

Cái đó, đừng hỏi tôi là làm sao biết.

Nghe thanh âm, phải là đang tắm giữa chừng, tôi vẫn có thời gian giải quyết xong cô nàng trước mắt này mới vừa cùng tôi cõng lưng đi trên núi thả dê một lần.

Sự xuất hiện của cô ta là ngoài kế hoạch, tôi đoán nhất định tối nay Lý Bồi Cổ ở nhà ăn mừng sinh nhật với em trai, sẽ không có lòng rỗi rãi cùng thời gian đi ra ngoài câu tam đáp tứ, ai ngờ còn đánh giá thấp hắn, đoán chừng là thừa dịp tôi cùng dì Bích đàm luận cây tắm cùng bình nước gia đình giả bộ thức dậy đi uống nước mà chạy ra ngoài quyến rũ cô nàng này về.

"Chẳng lẽ cô không phải đến đưa bơ hay sao?" Cô ta nhìn tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt không có thiện ý.

"Chị à, người đàn ông này là tôi giành trước, chị về nhà tắm một cái ngủ đi." Tôi trước sử dụng chính sách dụ dỗ.

Cô nàng không ăn chiêu này, cô ta hào phóng mà nói: "Chờ chị thường thức xong rồi, em trở lại ăn phần còn dư lại thôi."

Chiêu thứ nhất thất bại.

Chiêu thứ hai, liền để cho cô ta biết khó mà lui.

Tôi cởi ra áo khoác, lộ ra phần ngực 34D vẫn làm mình kiêu ngạo, không nói được lời nào.

Ý tứ rất rõ ràng, tôi có thể cung cấp cái bánh cao cấp một đồng mềm mại trắng nõn cho Bồi Cổ làm bữa sáng, của cô nếu chỉ có năm xu, thì sớm về nhà đi.

Nhưng ánh mắt Lý Bồi Cổ luôn luôn không kém, chỉ thấy người phụ nữ kia khinh miệt cười một tiếng, cởi ra áo, lộ ra bánh bao chocolate mềm mại.

Giống như tôi, là một đồng một cái loại đó.

Thật ra thì nhìn kỹ một chút, lớn nhỏ không kém là bao nhiêu, cho nên ta cho là mình vẫn là không có thua.

Nhưng một giây kế tiếp, cô nàng đôi tay đè lại bánh bao chocolate của mình, kích thích phần dưới.

Nhất thời, hai cái bánh bao này như thấy quả cầu nước rung dữ dội, càng không ngừng bung ra, mềm mại cực kỳ, đoán chừng là đàn ông liền muốn đem đầu vùi vào bên trong, đến chết cũng nguyện ý.

Tình hình này, được tôi đổ kị tức giận.

Tôi Bất Hoan lần đầu ra tay liền gập gờ cá dị bầm thiên phú bánh bao rót nước, so với hao hết thiên tâm vạn khổ kia, rốt cuộc vượt qua thành công, giống như tìm lại được sinh mạng bản thân mình vừa mới mất đi trước đó đông phương bất bại bên cạnh cũng rất thâm.

Tự mình biểu diễn xong kỹ năng, đôi tay cô ta chống nạnh, đắc chí nhìn tôi.

Lần thứ hai giao chiến, hay là tôi đã bại hoàn toàn.

Không có cách nào, chỉ có sử dụng một chiêu công bằng nhất nhất hài hòa nhất già trẻ không gạt -- tôi khom lưng, bắt được một chân cô ta, kéo cô

đến cửa sổ, dùng sức vung, đem cô ta từ lầu hai vớt xuống bể bơi trong hậu viện.

Cả quá trình chỉ dùng ba giây đồng hồ, động tác làm liền một mạch, như nước chảy mây trôi, có thể nói hoàn mỹ.

Ở lúc thét của cô ta vang lên cùng tiếng nước văng tung té, cửa phòng tắm mở ra, Lý Bồi Cổ xuất hiện tại trong tầm mắt của tôi quanh thân chỉ bọc một khăn tắm.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Thời gian, hoàn hảo.

Lần này, Lần này tay của ta cũng ko bỏ vào trong ngực nữa, ta có lợi thế là ngực mình lộ ra đường cong hoàn mỹ nhất trong nội y mờ ảo mê người. chai nước hoa ta mượn từ chỗ bích di thoang thoang từng góc khuất của căn phòng.

Tất cả, đều là hoàn mỹ như vậy.

Lý Bồi Cổ đưa lưng về phía ánh sáng, mặt mũi có chút mơ hồ, tóc ướt nước đang theo cấn cổ chảy xuôi tới trước ngực, từ nơi anh đào phấn hồng nho nhỏ này tiếp tục chảy xuống, cuối cùng rơi vào chỗ sâu của khăn tắm, đi cùng sẽ chảy đến cái chai dưỡng da 200ml nơi mà tôi luôn để ý.

Trong một khắc kia, tôi vô cùng hi vọng mình chính là giọt nước này.

"Bất Hoan, có chuyện gì sao?" Lý Bồi Cổ hỏi.

Vẻ mặt của hắn, hết sức bình thường, cũng không có hỏi tôi tại sao lại chờ ở trong phòng hay là cái người phụ nữ đang ở trong phòng hắn đã đi đâu, cũng không có hỏi tôi tại sao lại mặt cái loại nội y sexy như thế mà tới phòng hắn.

Sự trấn định của hắn làm cho tôi bắt đầu sợ hãi.

Thấy tôi không đáp, Lý Bồi Cổ cũng không có hỏi tới, chỉ là đi thẳng tới trước tủ đầu giường, khom lưng cầm điện thoại di động lên kiểm tra.

Chờ hẳn lần nữa đứng dậy thì động tác lại dừng lại -- bởi vì tôi từ sau ôm lấy hông của hắn.

Đêm tĩnh lặng, gió nhẹ thổi, mùi thơm mê người, mập mờ ánh đèn, tất cả đều là như thế thích hợp làm vận động trên giường.

Tôi dán sát mặt ở trên sống lưng trần trụi của Lý Bồi Cổ, da thịt hấp thu giọt nước thanh khiết trên sống lưng hắn, rất muốn thời gian cứ dừng lại như vậy.

Nhưng Lý Bồi Cổ phá vỡ trầm mặc: "Bất Hoan."

Tôi nhắm hai mắt: "Hả?"

"Tay của em để ở đâu?" Hắn hỏi.

"Ngang hông của anh." tay trái tôi vòng chắc hẳn eo nắm thật chặt.

"Anh đang nói, tay phải của em."

Tay phải?

Dĩ nhiên là đang cùng giọt nước, tiến hành hội nghị tam phương với chai nước dưỡng da 200ml mà ta luôn để ý rồi.

Tôi nắm chặt thời gian, tay phải tiếp tục lục lọi cái cái đưa chuột trường thành được khăn tắm quấn quanh.

$v = \text{đáy}) = r^2$

r cùng đều có trình độ nhất định gia tăng, vì vậy, v cũng trái với tăng đại.

Trong đầu nhanh chóng tiến hành công thức tính thể tích hình trụ của Lý Bồi Cổ, tôi phải tính ra cái này để tuyên bố một kết luận vui mừng cho mọi người.

Rất tốt, những thứ này mặc dù mấy năm qua sử dụng nhiều lần, nhưng thẳng ở chất lượng tốt, cũng không có bị mài mòn đi nửa điểm, ngược lại càng luyện càng mạnh.

Tôi đang say sưa hưởng thụ hình trụ thì Lý Bồi Cổ đột nhiên xoay người, đề tôi ở trên giường.

Cư nhiên so Lý Cát còn gấp gáp hơn, tôi vừa phỉ nhổ vừa đem chân bắt chéo lên hông của hắn, xâm nhập trong khăn tắm, dùng da chân chạm vào phần thịt mỡ của của hắn tiếp túc ma sát.

Cái tư thế này là độ khó cao, thật may là tôi hằng ngày có tập yoga.

Vì để cho Lý Bồi Cổ thưởng thức tôi nhiều hơn một chút, tôi dùng chân ngón tay cái cùng hai móng tay ở trên mỡ hắn nắm một khối thịt non, đang chuẩn bị dùng một loại vừa có thể khiến cho lấy được bị khoá cảm sm lại không đến nỗi chân chính tổn thương da thịt hơi sức tiến hành phía bên trái 180°, hướng bên phải 270 độ xoay tròn thì Lý Bồi Cổ nói một câu để cho tôi duy trì cái tư thế này, kế tiếp tại trong vòng mười phút cũng không có nhúc nhích bắn ra.

"Bất Hoan, anh thích em." Hắn nói.

Tôi nhất thời kích động đến nhục dục giàn giụa, lập tức nước mắt hoa hoa chỉ có một ý niệm: không uống công tôi mới vừa rồi cọ xát nhiều như vậy bạch hoa hoa da chân bông tuyết của tôi

Một giây kế tiếp, hắn nói tiếp: "Nhưng là, anh sẽ không yêu em."

Nghe vậy, nhục dục giàn giụa của tôi đọng lại.

Tôi nhìn Lý Bồi Cổ, từng tắc da nhìn, nhìn từng cái một lỗ chân lông, nhìn đến từng một tóc gáy.

Hắn là nghiêm túc.

Cách hồi lâu, tôi mới hỏi: "Đây là ý gì?"

"Không chỉ có em, anh sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào." Hắn nói.

"Nhưng là, " tôi nhìn hắn vẫn như cũ nét mặt dịu dàng như nước, lẩm bẫm nói: "Anh rõ ràng đối với em tốt như vậy."

"Anh đối với bất kỳ phụ nữ nào cũng đều tốt." Hắn lông mi giống như phủ hàng sương mù, nhu hòa phiêu dật, mọi ẩm ướt, lại nói lời nói tàn nhẫn: "Bao gồm cả người phụ nữ mới vừa rồi bị em ném qua cửa sổ kia."

"Ở tại trong lòng anh, em cùng bọn họ, là giống nhau sao?" Tôi hỏi.

"Không giống nhau." Lý Bồi Cổ đưa tay, vuốt lại mấy sợi tóc tán loạn trên trán tôi, thanh âm của hắn là một loại tư thái bày tỏ thật thấp: "Em là người của tôi, em không có tự do."

Theo thời gian trôi qua, nhiệt độ trên da của Lý Bồi Cổ sau khi tắm dần biến mất, tôi cảm thấy có chút lạnh.

Mà tôi chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: "Nhưng anh vẫn cần một người phụ nữ đặc biệt, giống như là ba anh cũng có dì Bích vậy."

"Anh cũng cần, là một rất phụ nữ mạnh mẽ, là người phụ nữ không một ai giết chết được, là người mà anh không cần phải luôn lo lắng của an toàn của cô ấy. Nhưng Bất Hoan, em còn chưa đủ mạnh."

Con người Lý bồi cổ nhếch lên, che đi tầng nhu hòa thật mỏng, tôi cố gắng thăm dò vào trong tim, lần đầu tiên phát hiện, chỗ này sâu, thanh sắc động bất động lạnh lạnh.

Tôi hiểu.

Nhưng tôi không có buông tha: "Ít nhất tối nay, anh không thể để cho em tay không mà về."

"Nếu như mà anh cảm giác không sai, từ mới vừa rồi bắt đầu, tay của em, cũng không có trống không." Lý Bồi Cổ rất trấn định trả lời.

Đúng vậy, từ cái khoảnh khắc bị ép xuống kia, hai tay của tôi cũng đặt lên ở cái co dẫn sánh ngang qq đường mông nhỏ kia, ăn thật nhiều đậu hũ.

Lý Bồi Cổ không biết là, khi hắn nói mình không thể nào yêu tôi thì tôi vô cùng muốn xé hai bên cái mông trong tay ra, đem đưa chuột hắn bẻ gãy, trực tiếp nhét vào bên trong.

Không biết đây coi là giống ý nghĩa cái câu gậy ông đập lưng ông
. Sai lầm rồi, là hoa cúc nhỏ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Tôi từ trong phòng của Lý Bồi Cổ đi ra, không phải là bởi vì lời của hắn, mà bởi vì là -- tôi vì ăn một ít đậu hũ hắn mà chân bất hạnh vọp bẻ.

Tư thế có độ khó vô cùng cao, không vọp bẻ là khó khăn -- thì ra là sỗ sàng cũng là kỹ thuật.

Vì ở trước mặt hắn giữ vững hình tượng tốt đẹp, tôi cố gắng ngăn chặn đau đớn, đi từng bước một ra ngoài.

Vốn định nhanh chóng trở về phòng xoa bóp chân, ở ngay cầu thang, tôi nhìn thấy một con quỷ.

Lý Lý Cát đứng ở nơi đó, giống con quỷ trong phim thường dùng cặp mắt xanh biếc... Sắc thái, giống người sét cực kỳ.

"Tại sao đi lâu như vậy?" Hắn hỏi, giọng nói khác với thường ngày, giống như là bụi nham thạch nóng chảy bám vào thật dày, nghe vào cực kỳ không thoải mái.

"Bụng có chút đau, thuận tiện lên giải quyết." Tôi giải thích.

Nghe vậy, Lý Lý Cát trầm mặc.

Mặc dù khoác áo khoác, nhưng ở cầu thang này miệng thông gió nơi, còn là thật lạnh, tôi mượn cớ, chuẩn bị chạy về phòng: "Mới vừa rồi lôi kéo,

tôi phát hiện cái đó tới, đoán chừng Bích Huyết tắm ngân thương chuyện như vậy anh là không biết làm , chuyện trên giường này chúng ta vẫn là ở lại ngày khác tiếp tục thôi."

Nói xong, tôi muốn trước xoa dầu cho cái chân bị vọp bẻ, lướt qua Lý Lý Cát, chuẩn bị chạy ra.

Lý Lý Cát lại kéo cánh tay của tôi lại, hơi sức của hấn cực kỳ mạnh bạo, giống như là muốn bẻ gãy cánh tay của tôi, trên thực tế, xương của tôi bắt đầu phát ra tiếng vang "Kèo kẹt"kinh khủng.

"Mới vừa rồi, cô vào phòng của Bồi Cổ."

Lý Lý Cát chính là dùng câu trần thuật, nói cách khác, hấn cái gì đều nhìn thấy

Tôi gật đầu một cái: "Phòng tôi toilet bị nghẹt, cho nên đi mượn nhà cầu."

Tôi phát hiện kỹ thuật nói láo của mình thật là tốt, mặt không đỏ, tim không nháy, ngay cả bàn quang cũng không còn co rúm lại, hậu môn cũng không thắt một cái.

Đồng thời, tôi còn phát hiện, mục đích tôi nói láo, là vì không muốn chọc Lý Lý Cát tức giận -- bởi vì áy náy.

Nhưng Lý Lý Cát cũng không có tiếp nhận ý tốt của tôi, tay của hấn, càng nắm càng chặt, cổ tay của ta, giống như là bị một khối bàn ủi nung đỏ áp vào: "Bất Hoan, mới vừa rồi ở bên trong phòng tôi, cô làm tất cả chuyện đó đối với tôi, cũng chỉ là để luyện tập sao? Chỉ là vì quyến rũ Bồi Cổ mà làm luyện tập sao? !"

Hiểu rõ con người của người nhất, chính là kẻ địch của người.

Tôi bội phục nói câu nói này của người xưa.

Như là đã không gạt được, tôi chỉ có thể thừa nhận: "Đúng vậy."

Sau mấy giây, xảy ra rất nhiều chuyện.

Tỷ như, Lý Lý Cát cái trán toát ra gân xanh hình dáng tia chớp.

Tỷ như, tay của hắn, giống như là một thanh đại đao hướng đầu của tôi vung xuống.

Tỷ như, tôi cam chịu dốc hết sức mình có để đón cái tát vào mặt tôi.

Tỷ như, tôi rầm rầm rào rào leng keng leng keng mà từ cầu thang lăn đi xuống.

Sau này, di Bích hỏi tôi tại sao không tránh ra một tát này, dù sao, bằng bản lĩnh tôi ngay lúc đó, chuyện này là dễ dàng.

Giọng nói tôi bình thản, nhưng khí thế lại ngàn vạn hào khí hồi đáp: "Là con nợ anh ta, con nên trả."

Vậy mà sự thật cũng là, khi đó, mặc dù ta trung khu thần kinh không ngừng ở phát ra chỉ thị, thế nhưng nhức mỗi nhanh hơn mất đi tri giác hai chân không động đậy hồi tưởng về tư vị cái mộng mất hồn của Lý Bồi Cổ.

Chết dưới hoa mẫu đơn, là một việc phong lưu lịch sự tao nhã đủ để lưu truyền thiên cổ chuyện.

Nhưng vì này giấu giếm hoa cúc cái mộng múi chết, tôi cho là không đáng giá -- vì kích thích đưa chuột tổ thúc không còn sai biệt lắm.

Cho nên tôi không có chết, nhưng bấp chân phải, gãy xương, quan trọng nhất là, đầu của tôi bị va đập nghiêm trọng, hôn mê năm ngày.

Năm ngày sau đó, tôi tỉnh lại, phát hiện mình trên người nhiều hai đồ vật.

Một là thạch cao thật dày.

Hai là một loại năng lực -- động tác người khác, ở trong mắt của tôi, hình như nếu so với chậm hơn so với bình thường -- vậy mà trên thực tế, động tác của bọn họ cũng không có chậm.

Kể từ đó, tôi liền có thêm thời gian đưa ra phản ứng công kích đối với các sự việc thành linh xảy ra.

Đoán chừng là bởi vì một giây thần kinh bị đụng phải nên trở thành khác thường rồi.

Bất luận như thế nào, tôi coi như là gặp họa được phúc.

Bởi vì vậy, tôi không quá hận Lý Lý Cát, quyết định nhiều nhất bạo rơi hoa cúc hãn cũng liền xong.

Đối với loại năng lực này của tôi ~ chúng tôi làm nghề đẩy mà nói, là cực kỳ có lợi.

Đoạn thời gian trước, Hòa Hợp Đường thường xuyên cùng bang Thanh Nghĩa đối nghịch, nhiều cái nơi của chúng ta cũng bị bọn họ đập phá, tiêu đệ cũng bị đả thương không ít.

Lý Phong không phải ngồi không, lúc này triển khai đánh trả, trực tiếp đem ỗ đối phương tiêu diệt, từ đó, cái danh hào Hòa Hợp Đường này biến mất ở trên giang hồ.

Di Bích hỏi cách nhìn của tôi đối với chuyện này.

Tôi nói nguyên văn là: "Thật sự là ở là không muốn tới chuyện tình như vậy có khí thế là do kích thước của một dưa chuột tiếp xúc miệng chai

chăm sóc gia tăng kích thước."

Bích di: "."

Mặc kệ như thế nào, chuyện này khiến quan hệ các bang phái trong đó bắt đầu khẩn trương, di Bích cho là, hiện tại có loại gió thổi báo giông tố sắp đến tận thế, đoán chừng không lâu về sau, sẽ lần nữa tiến hành cuộc đại thanh tẩy, đến lúc đó, sẽ là một cuộc gió tanh mưa máu.

Đoán chừng là vì nguyên nhân vậy, Lý Bồi Cổ cũng bớt đi thời gian đến thăm tôi, mà cốt tình chuyện lại xảy ra ở thời điểm hẳn đến thăm tôi.

Ngày đó sau bữa cơm chiều, Lý Bồi Cổ như trước đến phòng bệnh, đang nói chuyện phiếm, y tá đi vào, cầm công cụ bảo là muốn chích thuốc cho tôi.

Đây là vị y tá mới, hơn nữa còn là vị y tá ngực lớn, cái khe rãnh giữa hai cái bánh bao, giống hẻm núi Grand Canyon cùng Yarlung Zangbo.

Tối thiểu phải là cúp F.

Cứ so như vậy một hồi, tôi thầm hạ quyết tâm, tối nay nhất định phải ở trong chăn làm xoa bóp bộ ngực một trăm cái.

Này quyết tâm nóng hổi còn chưa có hạ xuống, tôi liền phát hiện khác thường, cô đó chợt xoay người, đem một đôi ngực lớn nhắm ngay chỗ Lý Bồi Cổ ngồi ở giường gần chân của tôi.

Lúc đầu, tôi cho là đây là một loại quyến rũ xích — lỏa tỏa sáng loáng, nhưng lúc nhìn thấy tay của cô ta, hướng bên hông tìm kiếm, giống như là nhấn một ấn nút gì đó, tới đây tôi mới tỉnh ngộ, đây là một màn ám sát.

Động tác của cô ta là rất nhanh, không có cho thời gian cho Lý Bồi Cổ có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng ở trong mắt tôi, như vậy vẫn chậm một tí, chụp vào một điểm nào đó, tôi đưa tay bắt được cổ áo của Lý Bồi Cổ, kéo hẳn tới đây, đặt ngay tại trên ngực mình.

Mới vừa làm như vậy xong, trước ngực y tá kia liền "Oanh" một tiếng phun ra hai ngọn lửa hùng hực, làm cho cái nơi Lý Bồi Cổ đang ngồi vừa rồi cháy sạch nám đen.

Tôi vội vàng nâng mắt lên, phát hiện y tá đã đem áo gạt đi, mà trước ngực của cô ta, mang bra làm bằng kim loại, mà giờ hai đầu của bra, là tương tự họng súng gì đó, ngọn lửa kia, chính là từ nơi này xì ra.

Vũ khí này, là xác thương cỡ nào.

Tôi sợ hãi than đến nỗi ngay cả đại di mục cũng đến trễ một tuần lễ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Điểm thứ nhất không vui kỳ nhân (15)

Dĩ nhiên, đại di mục muộn không muộn , đó là nói sau rồi.

Lập tức, tôi chỉ nhìn thấy tên y tá kia tay không có bất kỳ dừng lại vươn tới cái nút nằm ở thắt lưng.

Lại muốn bản?

Tôi hoàn toàn sợ hãi than, lại nói này bra dù thế nào cũng là kim loại chế tạo đi, phóng hỏa dày đặc như vậy, nhiệt độ liên tục, hai đại bánh bao của y tá mỹ nữ này chẳng lẽ sẽ không bị nướng chín?

Nhưng nướng chín hay không đã không còn quan trọng, bởi vì ngân quang trước mắt chợt lóe, con dao kia vốn nên là dùng để gọt trái cây dao phóng qua cắm vào y tá nói hai cái nòng chờ khai hỏa kia ngay giữ chân mày .

"Đông" một tiếng, y tá mỹ nữ ngã xuống, chỉ thấy hai cái bánh bao trước ngực bị hun đến nóng hổi đã bất động, tiếp, liền không có hô hấp.

Phát Dao kia, chính là của Lý Bồi Cổ.

Tôi phục hồi tinh thần lại từ trong các biến cố liên tiếp, nhìn chòng chọc Lý Bồi Cổ hồi lâu, mới hỏi: "Bây giờ anh muốn nói gì?"

"Anh nghĩ, " Lý Bồi Cổ nhẹ giọng nói: "Có thể buông anh từ trong ngực em ra hay không."

Tôi đây mới phát giác, từ lúc đó đến giờ, Lý Bồi Cổ vẫn bị tôi đặt tại trên ngực trái.

Hơi sức của tôi khá lớn, ngực đủ lồi, làm gương mặt của hắn có hơi biến hình, chỉ là hình tượng tuấn mỹ của hắn không hư hao chút nào.

Cái tư thế này của chúng tôi, mặc dù trên thực tế, là tôi ăn đậu hũ của hắn, nhưng ngoài mặt, cũng là hắn đang ăn đậu hũ của tôi. Không, bánh bao.

Lý Bồi Cổ như không thể chờ đợi được muốn chống thân thể lên nhưng vẫn để cho tôi cảm thấy không thích.

Tôi vừa buông gương mặt của Lý Bồi Cổ trên ngực ra, vừa tìm kiếm nguyên nhân thất bại của mình.

Ngay lúc đó, cuộc đối thoại như sau:

Tôi: "Anh chê em không đủ lớn?"

Hắn: "Không phải."

Tôi: "Anh chê em không đủ mềm mại?"

Hắn: " không phải."

Tôi: "Anh chê vì em không để lộ da thịt cho anh dựa vào?"

Hắn: " Không phải."

Lòng của đàn ông, như kim dưới đáy biển.

Tôi mất kiên nhẫn, trực tiếp hỏi: "VẬY thì vì cái gì? Bởi vì," Lý Bồi Cổ nhìn ra cửa, nhẹ giọng nói: "Lý Cát đang nhìn." Tôi cũng đem tầm mắt chuyển động đi theo hắn, nhìn thấy Lý Lý Cát đứng ở cửa phòng bệnh .

Tuy là đã tháng năm, nhưng ánh mắt của hắn, lại như trên đỉnh băng Tuyết Sơn, giống như đã tích tụ rét lạnh của mấy ngàn năm qua.

Cứ như vậy, nhìn chúng tôi.

Trong một phúc đó, thời gian như ngừng lại, trong phòng bệnh, chỉ có quanh quẩn mùi thơm sừng dấm đường -- trong tay Lý Lý Cát, chính là một đĩa sừng dấm đường nóng hổi.

Xem ra, hắn cố ý đến thăm tôi.

Tôi nuốt ngụm nước bọt, lấy tay vỗ vỗ bánh bao bên trái đang nhàn rỗi của mình, do dự hướng Lý Lý Cát nói: "Nơi này còn có chỗ trống, nếu không, anh cũng tới nằm lên đi?" Lời vừa nói ra, trên ót vài người trong phòng rịn ra giọt mồ hôi to bằng đầu nắm tay.

Kế tiếp, Lý Lý Cát cái gì cũng không nói, trực tiếp xoay người đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, tôi cố gượng quay đầu đi, vùi mặt vào bên trong gối nằm, trong nội tâm, là một loại mùi vị khó chịu không nói nên lời, như giống như con kiến, nó cắn tôi bởi vì vui vẻ việc mới vừa rồi bí mật ăn đậu hủ của Lý Bồi Cổ.

Loại cảm giác đó, càng ngày càng mãnh liệt, khóe mắt tôi, rơi xuống một giọt nước mắt, im lặng hòa vào trong gối nằm.

Lý Lý Cát xoay người một cái, chỉ để lại ánh mắt tiêu điều của tôi cùng với. Cái bụng đang kêu vang dội.

Lý Lý Cát trời đánh, tự nhiên mang đi cái đĩa thịt trơn mềm chua ngọt vốn nên thuộc về tôi, thịt xốp giòn ngon miệng!

Tôi bật khóc nước mắt tràn mi.

Lần ám sát này, xác định là do dư đảng của Hòa Hợp Đường làm, trong bang đã tìm hiểu ra nguồn gốc, cứ như vậy tiêu diệt hết đám người kia.

Nhưng dì Bích không cho là như vậy, dì cho là, Hòa Hợp Đường chỉ là một con cờ, một nước đi này dùng để thử dò xét thực lực bang Thanh Nghĩa.

Đại boss chân chính, là ở phía sau.

Sau sự kiện ám sát này, Lý Bồi Cổ hạ lệnh, sau này bất luận kẻ nào ra vào phòng bệnh của tôi, đều phải rà soát người, xác định không có bất kỳ vũ khí sát thương nào mới có thể vào bên trong.

Mệnh lệnh này vừa hạ xuống, đột nhiên nhân khí của cả bang vụt lên cao, rất nhiều huynh đệ trong bang cũng tranh nhau cướp tới đứng canh ở cửa phòng tôi -- bởi vì nguyên nhân ở lần tập kích trước, các nữ y tá vào phòng tôi bị kiểm tra đầu tiên, chính là bra.

Mấy tên háo sắc trong bang đứng trước cửa chảy nước miếng, xoa xoa đôi tay, cặp mắt sắc hề hề bộ dáng đó dọa cho mấy nữ y tá chạy sạch không ai dám đến giúp tôi tắm rửa.

Vì thế, thân thể tôi cử động bất tiện mà bị thú hai tuần lễ.

Bi kịch.

Ở lâu trong bệnh viện cũng không tiện, nên khi thương thế của tôi đã ổn định, tôi liền trở về Lý gia, chân vẫn chưa cử động được, trên chân vẫn còn bó một lớp thạch cao thật dày.

Từ lần Lý Lý Cát tới bệnh viện trước nhìn thấy Lý Bồi Cổ nằm trên ngực tôi thì cũng không đến nữa.

Sau khi trở về, thái độ của hắn đối với tôi trở nên rất lạnh nhạt.

Trước kia mối quan hệ giữa tôi và hắn cũng không tốt gì, trước kia mỗi ngày hắn không có việc gì cũng sẽ tìm đến tôi gây gỗ đánh nhau, không khí giữa chúng tôi, là khí thế thù hận ngất trời.

Mà bây giờ, trên hành lang nhìn thấy tôi, Lý Lý Cát sẽ, chỉ là lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Sau này, lướt qua nhau, quần áo ma sát nhau, là xa cách cùng hờ hững.

Tôi muốn. Đứa nhỏ này kéo dài thời kỳ dậy thì.

Nhưng tôi cũng không có nói, hắn cũng không chọc tới tôi.

Lần trở về này, Lý Lý Cát có vũ khí mới lợi hại hơn cả Kiếm Liễu của hắn -- một con cún.

Một con cún xấu xí, bộ lông được cạo tỉ mỉ, , nhìn thoáng qua rất giống mấy lão gia nhà cao cửa rộng thời xưa có năm sáu bà vợ bé xinh đẹp cả ngày chớp mắt lúng liếng để gây chú ý cho mình.

Sứ mạng của con cún này, chính là không ngừng đối đầu với tôi.

Ngày thứ nhất, nó ở trên dép lê của tôi làm một đồng hoàng kim, tôi bất hạnh dính chiêu.

Tiếp, nhìn tận mắt thấy tôi đang ở trong toilet cố gấn rửa đồng hoàng kim đó, lúc này mới xoay người, lắc cái mông tròn tròn, nghênh ngang rời đi.

Ngày thứ hai, lúc tôi đang ngủ say nó đem một con chuột chỉ còn một hơi thoi thóp đem thả lên gối nằm.

Tiếp, nhìn tận mắt tôi đau đến bộ mặt vặn vẹo bởi vì kinh sợ mà té xuống đất, tay chân vọp bẻ, lúc này mới xoay người, lắc cái mông tròn tròn, nghênh ngang rời đi.

Ngày thứ ba, nó đem tất cả quần áo trong tủ quần áo của tôi cắn rách hết.

Tiếp, tận mắt nhìn tôi đây lòng đau đến rỉ máu vùi đầu khóc thét, lúc này mới xoay người, lắc cái mông tròn tròn, nghênh ngang rời đi.

Tôi rất hiểu, tất cả những việc này, đều là ai dạy cho nó.

Ở buổi trưa ngày thứ tư, tôi, dì Bích, Lý Bồi Cổ cùng với Lý Lý Cát đang ngồi vây quanh ở trước bàn ăn cơm, tiểu thiếp lại bắt đầu một vòng công kích mới.

Nó nhảy lên cái bàn, ưu nhã nâng chân sau mảnh khảnh của mình lên, ở miếng thịt bít tết có dín hạt tiêu tôi vừa tính đưa lên, phun ra dòng nước tiểu màu vàng.

Tôi nhìn hạt tiêu đã bị nhiễm vàng trên miếng thịt đến một phút, lại nâng lên mắt, nhìn thấy Lý Lý Cát cùng tiểu thiếp đồng thời nâng lên khoe miệng.

Hoàn thành sứ mạng, tiểu thiếp giống như thường ngày, lắc cái mông tròn tròn, chuẩn bị nghênh ngang rời đi.

Nhưng lần này, ta bắt được một chân sau của nó, nâng lên, khiến hai chân sau của nó hiện lên góc bẹt 180°.

Động tác này, khiến cho hậu môn màu hồng tươi mới hoàn toàn bại lộ.

Vì vậy, tôi không khách khí chút nào, đem khăn ăn bọc lại ngón trở nhanh chóng cắm vào nơi mềm mại này, không chút lưu tình xoay một vòng tròn.

Sau đó, rút ra, kết thúc công việc, rời chỗ.

Từ sau sự việc đó, tiểu thiếp cũng không dám tới chọc tôi nữa, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tôi, cũng tràn đầy sợ hãi.

Nhưng nó nhìn ngón tay của tôi, lại yên lặng tràn đầy quyến luyến khó có thể mở miệng.

Tự nhiên lại con chó gay!

Tôi ngửa đầu gào thét, sau nó chui vào chăn ngủ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Hòa Hợp Đường mặc dù đã bị diệt, nhưng thế lực ở trong bóng tối vẫn chưa có bỏ qua.

Tôi biết rõ đối với loại hình dung này cực kỳ không có lập trường, dù sao chúng ta bang ở trong mắt người khác cũng là một trong những lực lượng thống trị thế giới tà ác dâm — đang này.

Nhưng dù thế nào, tôi cũng ăn không thịt của bang Thanh Nghĩa bao nhiêu năm, vì vậy, ở trong miệng của tôi, bang Thanh Nghĩa chính là đang duy trì cân bằng hệ sinh thái của thiên nhiên.

Sự hiện hữu của chúng ta, là tất nhiên, là nhất định, là dựa vào cơ sở sinh tồn trọng yếu của quốc gia.

Để đưa ra một ví dụ, giống như là đánh lén từ phía sau, người của bang phái khác làm là hành vi tiểu nhân, còn người của tôi làm là người có dũng có mưu.

Giống như bị người đuổi theo đánh, người của bang phái khác chính là nhất như chuột yếu đuối vô năng chạy trốn, còn người của tôi chạy trốn chính là núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt.

Giống như đi tìm con gái, người của bang khác đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ là hạ lưu, người của bang chúng ta đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ là phong lưu.

Cho nên nói, tôi còn là đứng thẳng trường rõ ràng một người.

Lý Phong cũng không thường về nhà, một tháng có thể ở trong nhà nghỉ ngơi một hai ngày cũng không tệ rồi, vì vậy dì Bích rất rỗi rảnh, thường xuyên đi ra ngoài mua sắm.

Vốn là, dì vốn định bồi dưỡng tôi thành người đồng hành cùng chung chí hướng, nhưng sau lần đầu tiên dẫn tôi ra ngoài, liền bỏ qua cái ý định này.

Tôi cảm thấy tôi rất vô tội, thật ra thì tôi không có làm gì cả, chỉ có trả giá thôi.

Lần đó dì Bích dẫn tôi đi, là các cửa hàng thương hiệu lớn của trung tâm thương mại, trang trí sang trọng trang nhã, nó phù hợp với phong cách của các thương hiệu.

Vừa thấy dì Bích, quản lý liền dẫn vào một cửa hàng trống trải, đặc biệt chỉ để một mình dì Bích chọn lựa.

Có thể thấy, dì Bích ở xài tiền như nước bỏ ra ở chỗ này không ít.

Danh ngôn của dì Bích: "Nếu như không xài tiền giúp người đàn ông của mình, thì sẽ có người phụ nữ khác xài giúp hẳn."

Ta vừa ăn điểm tâm tinh xảo nhân viên phục vụ đưa tới, một bên quan sát đồ vật trong cửa hàng đó.

Đúng là cửa hàng giết người cướp của, so với bang Thanh Nghĩa chúng ta mở hộp đêm còn đen hơn, một đôi bông tai nho nhỏ mà mấy ngàn tệ.

Dì Bích để cho tôi tùy ý lựa chọn, muốn cái gì dì đều sẽ mua cho tôi.

Nhìn xung quanh, tôi chọn trúng một sợi dây chuyền, nhân viên bán hàng với gương mặt trang điểm tỉ mỉ, đôi môi đầy đặn trong suốt lộ ra nụ

cười hoàn mỹ, giống như là dùng cây thước đo qua loại tiêu chuẩn: "Tiểu thư thật có mắt nhìn, đây là kiểu mới, cô đeo lên đúng vô cùng thích hợp."

Nhưng vừa hỏi giá tiền, năm con số, đủ cho tôi ăn thịt. mười năm

Dì Bích bảo nhân viên bán hàng gói lại cho tôi, nhưng tôi giữ lại, dùng ánh mắt sắc quắc nhìn cô nhân viên kia, nói từng chữ từng câu: "Bỏ đi hai con số ở phía sau, tôi sẽ mua."

"Rắc" một tiếng, lớp trang điểm trên mặt nhân viên bán hàng xuất hiện một vết nứt nhỏ: "Thật xin lỗi tiểu thư, cửa hàng chúng tôi không có trả giá được."

Tôi thân thiện nói: "Vậy thì đưa thêm tặng phẩm đi."

Tiếp theo chỉ vào bên vào một dãy quần áo đều có giá năm con số: "Lấy năm bộ ở bên kia, gói hết lại."

"Bịch" một tiếng, lớp trang điểm trên mặt nhân viên bán hàng rớt xuống một mảng lớn: "Thật xin lỗi tiểu thư, những bộ quần áo kia không phải tặng phẩm, là hàng mới."

Tôi vừa nghịch đồ vừa cảm thấy mình làm rất tốt: "Không sao, tôi không ngại."

"Đôm đốp đôm đốp", lớp trang điểm trên mặt nhân viên bán hàng nứt thành từng mạng nhỏ rớt xuống: "Tiểu thư, có phải cô đang nói đùa không?"

Tôi cười vỗ vỗ vai cô gái, nói: "Vẫn là bị cô nhìn ra được."

Nhân viên phục vụ nhẹ một hơi, duỗi thẳng lay động chân.

Tay củ tôi vững chắc chỉ tới một dãy các túi xách bằng da, nói tiếp: "Chỉ có năm bộ tặng phẩm đó làm sao mà đủ, tối thiểu phải thêm năm cái túi

xách ở trên kệ bên kia nữa. Được rồi, gói lại hết cho tôi."

Nhân viên bán hàng hoàn toàn sụp đổ, hóa đá tại chỗ, nước mắt chảy xuống như cọng mì sợi loại lớn bằng.

Từ đó về sau, tôi trở thành khách hàng trong danh sách đen của cửa hàng đó, chỉ cần tôi xuất hiện ở một chỗ nào đó cách cửa hàng mười mét, lập tức liền có hai nhân viên bảo vệ cơ bắp đầy mình như mới vừa ăn rau chân vịt đồ hộp trong phim hoạt hình Đại Lực Thủy Thủ lao ra, đứng canh ở lối ra vào của cửa hàng, cảnh giác mà nhìn tôi chăm chăm, bên cạnh còn mang theo con chó lông vàng, nhe răng nhếch miệng, bày ra tư thế sẵn sàng đón quân địch.

Vì không muốn tôi làm cho bị liên lụy, từ đó về sau khi đi ra ngoài mua sắm không bao bao giờ rủ tôi theo nữa.

Ta cảm thấy vậy cũng tốt, trong cuộc đời tôi chỉ có thịt, còn lại, cái gì cũng có thể tùy tiện.

Ngay khi chân tôi mới vừa tháo thạch cao chưa được bao lâu, dì Bích lại chủ động rủ tôi đi ra ngoài mua sắm.

Ở trong phòng lâu ngày cũng buồn bực, có thể đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ cũng tốt, tôi ngồi lên xe, hơi cảm kích nói: "Dì Bích, vì muốn dẫn con ra ngoài giải sầu, dì tình nguyện chịu bị những cửa hàng kia liệt vào thành phần nguy hiểm."

Đôi môi màu đỏ của dì Bích cứng lại trong chốc lát, tiếp, dì dứt khoát nói với tài xe chạy đến một nơi cách nhà Lý gia hơn hai tiếng lái xe, bình thường dì tuyệt đối sẽ không đi dạo ở những cửa hàng này.

Tôi chịu đủ đả kích.

Sau hai tiếng đồng hồ, thì người chịu đủ đá kích là nhân viên bán hàng ở cửa hàng kia, cô nhân viên tiếp đãi tiểu thư tôi xin nghỉ việc tại chỗ.

Bởi vì tôi cố gắng thông qua việc mua một cái ví nhỏ nhỏ mà lấy được một cái túi bạch kim làm quà tặng kèm.

Vài năm sau, khi tôi lại đến cửa hàng này thì trước cửa lại thêm hai Đại Lực Thủy Thủ và một con chó.

Sau khi đi dạo xong, dì Bích dẫn tôi đến một quán cà phê ngoài trời.

Dưới ánh mặt trời, da dì Bích vận như cũ mịn màng bóng loán, nhiều năm sống an nhàn sung sướng khiến cho tác hại của thời gian mất đi ảnh hưởng trên người dì.

Vẻ đẹp của dì, lắng đọng thành một loại ý vị, giở tay nhắc chân, tạo ra một loại hương vị ẩn tàng, bao lấy cả tâm hồn của người xung quanh.

Dì mặc một chiếc váy màu đen được cắt may tỉ mỉ, nổi bật lên hai cánh tay màu tuyết trắng mềm mại không xương, cả người tỏa ra ánh sáng xinh đẹp, hấp dẫn vô số con mắt của những người đàn ông qua đường.

Dì Bích bây giờ, cùng với lần đầu tiên tôi nhìn thấy không có gì khác biệt.

Dì Bích cũng nghĩ đến một chuyện giống như tôi: "Bất Hoan, con vẫn không có gì thay đổi."

Mặc dù là dì Bích, nhưng tôi vẫn cảm thấy tức giận.

Lại nói, ngực của tôi từ một lưu vệt lớn trở thành cao nguyên, đó là kết quả của việc nhắm mắt rót xuống bao nhiêu chén canh móng heo, dì Bích làm sao có thể đối với biết bao nhiêu cực khổ cùng nỗi khổ tâm của tôi xem như không thấy?

Dì Bích nói tiếp: "Không phải thân thể, ý của dì là chỉ, nội tâm của con, vẫn quật cường, cường hãn, tràn đầy sức sống như vậy, bất luận đem con đến bất kì nơi nào, cũng có thể sống được thật tốt."

Tôi không đồng ý.

Nếu là dì đem tôi tới một nơi nào đó không có thịt, không tới ba ngày tôi lập tức bị treo ngược.

Tất cả đối thoại đều có trong đó, những câu trước kia chỉ là làm nền, dì Bích bắt đầu trọng điểm: "Bất Hoan, biết vì sao dì lại nhận nuôi dưỡng con không?"

Tôi lắc đầu.

Thật ra thì, đáp án này rất có thể tôi mơ hồ hiểu được, nhưng cũng vì nhện không được mà phải suy nghĩ, bởi vì dì Bích sẽ chủ động nói cho tôi biết.

Quả nhiên, kế tiếp, dì Bích nói: "Thật ra thì, vào khoản thời gian một năm trước khi con sinh, dì và mẹ con cũng rất ít gặp mặt, lúc ấy dì theo Lý Phong, mà nàng lại chỉ đi theo ba con một tổ trưởng nho nhỏ, lòng của phụ nữ quá nhỏ, dĩ nhiên sẽ có hiềm khích. Cho nên, giữa dì và cô ấy còn sót lại tình cảm, thì chỉ ở mức đem con mang đến cho người nào đó nuôi, cũng coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Nhưng khi dì ngồi ở trong xe, nhìn con bị con chó to đuổi theo, bàn tay vẫn như cũ kiên định cầm chặt thức ăn, thấy con không chút sợ hãi mà cắn lại con chó so với con còn to hơn, nhìn con bần thiêu trên mặt vẫn là đôi mắt phát sáng như mắt mèo, một giây đó, dì liền biết, dì không thể để cho con ở nơi thôn quê này mà bị vùi dập, dì quyết định muốn đánh bóng cho con thật tốt, để cho con trở thành một người phụ nữ thành công."

Ta đặt tách cà phê lên miệng thưởng thức hương vị, tách cà phê màu trắng bao quanh miệng và mũi, trong lòng âm thầm lẩm bẫm.

Đánh bóng?

Tôi nói này dì Bích thân ái, chỉ có trở thành tảng đá làm bằng vàng rồi đánh bóng mới có thể khôi phục lại trạng thái sáng bóng làm nóng mắt người.

Dì nói muốn tôi giả trang thành tảng đá đầy phân bọ? Vậy chẳng phải dì đã cho tôi ăn thịt không mấy chục năm.

Thua thiệt lớn.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

"Nhưng, một người phụ nữ thành công không nên chịu sự ràng buộc của đàn ông." Dì Bích nhìn về phía tôi, trên mí mắt phủ một lớp nhũ màu đất, gương mặt ưu nhã, bao hàm cả sự quyến rũ: "Bất Hoan, không cần thiết phải cứ mê luyện Lý Bồi Cố."

"Nhưng, con cũng không muốn trở thành người phụ nữ thành công, con chỉ muốn có thịt ăn, có người yêu con thật lòng." Đây là lần đầu tiên trong đời tôi cãi lại dì Bích.

Nhưng giọng nói trôi chảy, không có gì ngắt quãng, nguyên nhân có thể vì đây là lời nói từ đáy lòng tôi.

"Con cho rằng nó sẽ yêu con sao?" dì Bích cũng hỏi lại rất trôi chảy, dù sao cũng là lời nói từ trong lòng ra.

Đúng vậy, Lý Bồi Cố Minh rõ ràng đã nói cho tôi biết, anh sẽ không yêu tôi -- cho dù là lúc chân tôi ôm ở thắt lưng anh, cho dù là ở thời khắc ý chí của anh yếu nhất.

"Nhưng, anh ta đối với con rất tốt." Tôi nắm tách cà phê, thân tách ấm trơn bóng như bôi mỡ.

"Như vậy, nếu như có một ngày, dì cùng nó trở thành kẻ địch của nhau, con sẽ giúp ai?" dì Bích hỏi, dì nâng tách cà phê dọc theo miệng tách đặt môi xuống lưu lại vết son, giống như đang hiện lên một đôi môi khác.

"Con đều sẽ giúp cả hai." Tôi trả lời thật lòng mình.

Dì Bích và Lý Bồi Cổ, đều là người mà tôi yêu quý nhất trên đời này, tôi không thể để họ bị bất kì tổn thương nào.

"Sợ nhất, chính là đến lúc đó dù cho ai con cũng không giúp được." Tròng mắt dì Bích rủ xuống, cái trán xinh đẹp như phản chiếu một tia sang, lại có một chút tối.

Trong lòng tôi có hai vấn đề.

Thứ nhất, tại sao dì Bích lại đặt ra giả thuyết này.

Thứ hai, tại sao đến lúc đó tôi sẽ không giúp được cho ai cả.

Nhưng tôi đã không kịp đặt câu hỏi, bởi vì tiếp sau đó, lực chú ý của tôi đã bị hấp dẫn bởi người khách ngồi ở bàn phía sâu lưng dì Bích.

Đó là một người đàn ông, mặc đồ tay, đeo mắt kính, đang ôm chiếc cặp công sở, diện mạo bình thường, cũng giống như những nhân viên văn phòng bình thường trên thế giới.

Hắn không có một loại đặc tính hấp dẫn để thu hút sự chú ý của bất kì người nào.

Vốn là, tôi cũng sẽ giống như những người khác, căn bản sẽ không chú ý đến hắn.

Nhưng vài giây trước, khi hắn bỏ tay vào chiếc cặp công sở để trên bàn, tôi giống như có bản năng của con nhím cảm nhận được sự nguy hiểm, nhất thời cả người dựng lên đầy gai.

Đây cũng là cái năng lực mà khi tôi gặp họa được phúc mà có được.

Chỉ cần nghĩ ai muốn tiến hành hành động công kích, từ trường chung quanh cơ thể hẳn sẽ xảy ra biến hóa, mà tôi, thì có thể kịp thời cảm nhận được sự biến hóa này.

Tôi lặng lẽ nhìn người đàn ông kia, hẳn đặt chiếc cặp công tác trên bàn phía trước mặt, để tay vào trong, tư thế của hẳn giống như là đang lấy tài liệu ra xem.

Nhưng tôi lại phát hiện, cổ tay của hẳn lộ ở bên ngoài cặp công sở, đang dùng lực, giống như đang chuẩn bị nhấn vào vật gì đó.

Tôi mỗi ngày đều xuống tầng ngầm tập bắn súng, luyện tập đã mười năm, dĩ nhiên tôi sẽ biết rõ khi chuẩn bị bóp cò súng thì tư thế cổ tay sẽ như thế nào.

Mà hiện tại tư thế cổ tay của người đàn ông kia cũng y như vậy.

Thật ra thì, từ lúc hẳn đặt bàn tay vào trong chiếc cặp kia, đến khi cầm lên cây súng giấu trong đó, bóp cò, chuỗi động tác này liền mạch và rất nhanh.

Nhưng ở trong mắt của tôi, lại trở thành từng động tác riêng lẻ, vẫn rất nhanh, tôi vẫn đủ thời gian suy nghĩ cách ứng phó.

Mục tiêu của hẳn chính là dì Bích.

Tôi vốn tính sẽ đề đầu của dì Bích xuống, nhưng sau đó, mặt của dì sẽ bị ướt cả phê, lớp trang điểm sẽ bị nhẽ hết.

Tôi vốn tính sẽ đẩy dì Bích ngã về phía sau, nhưng sau đó, dì sẽ ngã nhào trên đất, cảnh xuân dưới váy sẽ lộ ra hết.

Phương án nào, cũng sẽ làm cho dì Bích mất mặt.

Cho nên, tôi chỉ có thể dùng phương án đơn giản nhất -- nhanh chóng cởi chiếc giày cao gót trên chân xuống, xem nó như cục gạch, ném về phía người đàn ông đó.

Phải cảm ơn Lý Lý Cát đã đánh nhau với tôi mười năm, phần gót nhọn của giày cao gót thành công bay thẳng vào trán người đàn ông đó.

Vào một giây đó, người đàn ông ngã xuống đất, phần cánh tay dẫu trong chiếc cặp công văn phần đáy nghiêng một góc 45o, đạn từ đáy cặp bay ra, hướng về phía bầu trời nổ lên một tiếng lớn.

Nhân viên phục vụ và một số ít khách trong quán cà phê, gần một phút sau, mới nghe tiếng thét chói tai của những người giật mình sức tỉnh lại sau bất ngờ.

Mà giờ khắc này, chúng ta đã tại nghe hỏi chạy tới hộ vệ dưới sự che chở rời đi hiện trường.

Cuối cùng chỉ còn lại tàn cuộc, dĩ nhiên sẽ có người đến dọn dẹp, chúng tôi không cần phải lo lắng.

Trên đường về nhà, dì Bích luôn trầm mặc, tôi cũng thế – dĩ cần sự yên tĩnh, nên tôi cũng im lặng, bất luận thế nào đi nữa, cũng nên như vậy.

Rốt cuộc, khi xe chạy đến nửa đường, dì Bích lên tiếng: "Bất Hoan, con thật không có ý định nói cho dì biết?"

Giọng nói của dì Bích rất nghiêm túc, không giống với thường ngày, lòng tôi run một cái, chỉ đành phải thẳng thắn: "Được, con nói. dì Bích, cái hộp nhủ mắt màu trắng, là con lén lấy đi một nữa."

Bích di khóe mắt khẽ run hạ xuống, dừng một chút, nói: "Ý của dì, cơ thể con có biến hóa như thế từ khi nào."

Dì Bích cũng là người tinh mắt, đoán chừng sự kiện tôi cứu Lý Bồi Cổ lần trước cùng với những phản ứng trong sự việc lần này, dĩ nhiên dì có thể nhận ra sự khác thường.

Thật ra thì, tôi cũng không có ý muốn gạt dì Bích, chẳng qua là cảm thấy sự biến đổi đó cũng rất cần thiết không có gì phải tranh cãi cả.

Nếu dì Bích muốn biết, tôi sẽ nói đầu đuôi ngọn nguồn cho dì biết.

Sau khi cẩn thận nghe xong, dì Bích lại trầm mặt, tôi liền xoay đầu về phía cửa xe, chơi đếm cây bên đường.

Khi đếm tới góc cây thứ chín mươi tám thì dì Bích mới nói tiếp: "Chuyện này còn có người nào khác biết không?"

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu trả lời.

"Con không được nói với ai khác nữa, đặc biệt là Bồi Cổ." Dì Bích nghiêm trọng dặn dò.

"Tại sao?" Tại sao cả Lý Bồi Cổ cũng không được nói.

"Phản ứng tốc độ của con, sẽ là năng lực cao nhất của người vệ sĩ, dĩ nhiên Lý Bồi Cổ sẽ cần đến năng lực của con, dì không muốn thân phận của con sau này, chỉ là một vệ sĩ của nó." Dì Bích nòi ra nguyên do.

"Nhưng là, con rất sẵn lòng." Tôi nhún nhún vai; "Khi vệ sĩ cho anh ta, bất cứ lúc nào cũng có thể ở bên cạnh anh, giống dì Bích luôn ở một nơi chờ đợi, không có gì không tốt."

"Bất Hoan, con không muốn ôm chí lớn." Bích di ngưng mi.

Tôi nhắc chiếc T shirt của mình lên, nhìn ngực kỹ một chút, phần ngực một mảng trắng như tuyết, quả thật không có một nốt ruồi to nào.

Nhưng sau khi tôi làm động tác đó, xe "Ken két" một tiếng không tạo thành hình chữ "s".

Ngẩng đầu lên, phát hiện anh tài xế phía trước trên mặt là một mảng đỏ khả nghi.

Đoán chừng là do tôi kéo áo lên mà gây họa, vội vàng kéo chiếc áo lại ngay ngắn, tiện thể làm một cái thở dài chán nản – dì Bích cũng đã làm giống như tôi, tuyệt đối sẽ dẫn đến máu mũi phun như suối, xem ra, xem ra tôi Bất Hoan đạo hạnh vẫn còn thấp.

Càng nghĩ càng không cam lòng, liền giống như một người quyền rũ đứng trên nóc nhà ở hoàng cung, cầm quần áo một hồi nhấc lên, một hồi để xuống, nửa nhấc lên, nửa để xuống, lại nhấc lên, lại để xuống.

Cứ như vậy, chiếc xe của chúng tôi tuy là đang trên đường lớn nhưng xe vẫn chày ngoằn ngoèo.

Một hồi là hình chữ "s", một hồi là hình chữ "e", một hồi là hình chữ "x".

Cuối cùng, vì suy nghĩ đến an toàn tính mạng của những người trên xe, dì Bích ruốt cuộc ngăn lại hành động nghiêm trọng của nữ lưu manh là tôi đây.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Trên đường đi đều là ngồi xe, căn bản không cảm thấy mệt mỏi, tôi cũng chẳng sao cả, liền xuống tàu ngầm dưới mặt đất luyện bán súng.

Bắn được hơn mười phát, đạt được thành tích không tệ, chỉ có một phát ở vòng thứ tám, một phát ở vòng thứ chín, còn lại đều vào ngay giữa tâm.

Từ nhỏ tôi đã bắt đầu luyện tập, có lúc chỉ vừa đứng thôi thì cũng mất hai giờ, tay vẫn giơ lên, lâu ngày, trên bả vai liền có bệnh, thỉnh thoảng hay đau nhức, tư vị đó có thể coi là đau tới mất hồn, mỗi khi nó phát tác sẽ đau đến mất hận không thể lột da ra, đem tất cả sợi cơ và dây thần kinh ra mà xoa bóp.

Giờ phút này, cũng không may mắn mà bệnh cũ bắt đầu tái phát, tôi dự định bắn xong năm phát này sẽ dừng lại nghỉ ngơi.

Nhưng tôi đang bắn tới phát thứ hai. Đèn báo động của hệ thống an ninh chớp sáng.

Sau đó, khước mắt tôi thoáng liếc qua, phát hiện một con dao nhỏ sáng loáng sắc bén vô cùng bay về phía cổ họng tôi.

Tốc độ này đang nằm trong phạm vi tôi cảm nhận được, tôi thấp người xuống tránh, con dao bay xước qua cổ áo tôi, tự thể dĩ nhiên là đầu cuối thấp không để ý phía trước đụng phải dưa chuột của người đối diện.

Nói chính xác, là cái trán tôi đụng phải, lại nói, quả dưa chuột này rất cứng rắn, trán của tôi có chút đỏ lên.

Không muốn làm cho người ta nghĩ tôi đang tạo cơ hội ăn đậu hũ một cách sỗ sàng, nên dù đã ăn đậu hũ sẽ phải làm bộ như chưa ăn được đậu hũ.

Tôi lo suy nghĩ cái y niệm đó, đứng thẳng đứng người dậy, nháy một cái, nháy đến cái tên ám sát cách tôi ba thước thì dừng lại.

Tôi đang chuẩn bị làm như vô tội giả bộ quan minh chính đại lớn tiếng hỏi: "Người tới là ai" , nhưng khi thấy rõ người nọ thì trong lòng tôi nở hoa, đó là đóa hoa nở rực rỡ, nở đầy ruộng hoang, cả rỏa hương cả vùng đất.

Bởi vì, tôi lại ăn đậu hũ của Lý Bồi Cổ lần nữa – kẻ trộm, chính là hắn.

Gở tai nghe giảm thanh xuống, tôi sờ sờ trên trán đã hiện nhàn nhạt dấu đỏ, liền chãy đến, ân cần hỏi: "Ngại quá, không nhìn thấy người đến là anh, không làm đau anh chứ?"

"Không có việc gì." Lý Bồi Cổ cười nhạt, ý đồ muốn kéo ánh mắt của tôi từ chỗ bị thương của hắn về.

Nhưng chúng ta lập trường luôn luôn kiên định, ánh mắt tôi vẫn lấp lánh theo dõi hắn dưa chuột, nhiệt độ kia, cao hơn cao hơn bình thường một đến hai độ, là có thể nóng đến chảy quần lót của hắn -- dĩ nhiên, đây cũng hy vọng của tôi.

"Làm sao có thể không có việc gì đây? Đầu của em còn đau, chẳng lẽ chẳng lẽ đầu nhỏ của có thể cứng hơn cả đầu của em sao?" Nét mặt của tôi, đủ ngu đủ ngây thơ, nhưng tâm tư của tôi, cũng là rất đòi truy rất bạo lực: "Nhiều lời vô ích, nhanh đem chỗ bị đau ra đây cho em kiểm tra một chút."

Mao gia gia(Mao Trạch Đông chắc ai cũng biết) đã từng nói, tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Tôi vừa nói, vừa vươn tay về phía háng của hắn thăm dò, nhưng Lý Bồi Cổ lại kịp thời bắt được tay của tôi, tiếp tục mỉm cười, làm như gió xuân: "Anh không sao, thật."

Sau khi nói xong lại bổ sung: "Em nên có lòng tin đối với chất lượng của anh."

Tôi không mất hy vọng chút nào, tay hơi thêm sức, hướng dứa chuột đi tới đi tới đi tới vào, vừa tiếp tục rất ngu rất khờ dại cười: "Không thể chỉ nói như vậy, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, có sao không, phải lấy ra xem mới biết được."

Người đang trạng thái cầm thú thì sẽ bộc phát ra tiềm lực rất lớn, tựa như trạng thái hiện của tôi, Tinh, Khí, Thần, cũng từ từ kéo tới, hơi sức kia lớn đến khiến cho Lý Bồi Cổ có chút không chịu nổi.

Mắt thấy tay của tôi sắp chạm được vào nơi trọng điểm thì Lý Bồi Cổ chột cú đầu, dùng đôi môi chà nhẹ qua môi của tôi.

Môi của hắn, nhu hòa, hơi có chút ươn ướt, có cổ hơi thở thanh nhã .

Mặc dù chỉ tiếp xúc 0. 1 giây, nhưng như thế đã đủ làm cho tôi điên đảo, mơ màng đến mức toilet nằm ở đâu cũng không tìm được.

"Anh rất khỏe, thật." Lý Bồi Cổ ép tôi vào vách tường, nắm giữ quyền chủ động lần nữa.

Dù sao đã rơi vào thế hạ phong, tiếp tục hy vọng cũng uổng công, tôi khôi phục lại sự bình tĩnh về mặt nghiêm túc hỏi: "Sao anh lại vào đây?"

"Nghe nói mới vừa em và dì Bích bị ám sát, anh đến xem em có bị gì không." Lý Bồi Cổ duỗi ngón tay ra, vút nhẹ lên chóp mũi của tôi.

"Trước mặt tinh thần em vẫn ổn định." Ngụ ý của tôi, nếu như tay Lý Bồi Cổ không khiếm tốn một chút, rất có thể tôi sẽ bộc phát ngay.

"Nghe nói, em đã cứu dì Bích, thật không?" ngón tay Lý Bồi Cổ hình như chớp mụi của tôi, không ngừng trêu chọc.

Tôi gật đầu, hai con mắt không tự chủ nhìn về phía ngón tay của hắn, mắt có khuynh hướng trở thành đôi mắt lé.

"Mà lần trước, em cũng có công cứu anh." Lý Bồi Cổ kể lại một sự thật.

Tôi lại lần gật đầu, động tác tăng thêm chút.

Nhưng nếu Lý Bồi Cổ là muốn nợ nhân tình, thịt tới cửa, thì tôi cũng rất vui lòng đón nhận.

Nhưng suy của tôi với Lý Bồi Cổ không giống nhau, hắn tiếp tục nói: "Mới vừa rồi, khi em mang tai nghe giảm thanh lại thể hiện bản lĩnh nhanh nhẹn thoát được đòn đánh lén của anh."

Nghe thế, tôi cảm thấy như có gì đó không đúng, Lý Bồi Cổ đã mơ hồ đoán được một ít chuyện.

"Bất Hoan, em là đang muốn lừa dối anh?"

Ngón tay của hắn hơi dừng lại ở giữa trán tôi, nhiệt độ hộ hấp, bao phủ quanh cái ngón tay sạch sẽ kia.

Dì Bích đã ngàn cân vạn dặm, bắt tôi phải dấu chuyện này với Lý Bồi Cổ, nhưng tôi cũng không có đồng ý.

Tôi đem tất cả nói cho Lý Bồi Cổ nghe, chỉ che giấu mấy câu nói kia của dì Bích.

Sau khi nghe xong, ngón tay Lý Bồi Cổ, đi tới trên mí mắt tôi, từ từ di chuyển dọc theo đường cong của mí mắt.

Đầu ngón tay lạnh lạnh, khiến cho những nơi được tiếp xúc có một cảm giác thư thái.

"Còn nhớ vào cái đêm em mới vào nhà anh, ở trong phòng chứa đồ, việc em đã hứa với anh không?" Lý Bồi Cổ hỏi.

Dĩ nhiên nhớ.

Dưới ánh trăng sáng trong phòng chứa đồ, quanh quẩn mùi thịt ở bên trong, cùng sự dịu dàng của Lý Bồi Cổ, tôi đã hứa với hắn.

Từ ngày hôm đó trở đi, tôi là người của hắn, bất luận hắn nói gì, tôi đều sẽ làm theo.

"Hiện tại, anh cần em làm việc gì sao?" Tôi hỏi nghi vấn trong đầu .

"Em có bằng lòng làm không?" Hắn hỏi.

"Em bằng lòng." Tôi trả lời.

"Cho dù là em còn chưa biết phải làm cái gì sao?" Hắn hỏi.

"Bất luận anh nói cái gì, em đều làm theo." Tôi trả lời, không có một chút do dự: "Đây là ước định của chúng ta."

Lý Bồi Cổ nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng như nước, nhưng nước màu đen kia, mặc dù tinh khiết, nhưng cũng không lộ ra vẻ chân thật, ai cũng không nhìn thấu sự đấu tranh kịch liệt dưới mặt nước, vẫn chỉ là trầm tĩnh trước sau như một.

"Bất Hoan. Bất Hoan, Bất Hoan của anh."

Hắn lằm bằm lặp lại tên của tôi, khi nghe thấy câu cuối cùng tên của tôi có thêm từ sở hữu, giống đang được ngấm trong nước nóng mà căng mềm, ấm áp tràn lan.

Sau đó, hắn nâng mặt của tôi lên, hôn tôi.

Một cái hôn rất lịch sự, chỉ là sự chạm nhẹ của cánh môi, nhưng tôi cảm giác cả người giống như bị bắt lửa, hơn nữa ngọn lửa kia, tất cả đều nhanh chóng trỗi lên ở đôi môi tôi, máu ở dưới cánh môi, dường như như một nồi cháo nhỏ đang được nấu sôi, đang sủi lên những bong bóng kêu ùn ục ùn ục.

Tôi hy vọng với nhiệt độ đó có thể làm cho đôi môi tôi tan chảy thành cao su, để có thể vĩnh viễn dán chặt vào đôi môi của Lý Bồi Cổ.

Đáng tiếc, nụ hôn đầu của tôi và hắn không kéo dài được bao nhiêu.

Điện thoại của Lý Bồi Cổ vang lên, hắn chỉ có thể buông tôi ra đi nghe điện thoại.

Trong khoảng thời gian gần đây, hình như hắn trở nên bề bộn nhiều việc.

Sau khi nói xong mấy câu với người ở đầu dây bên kia, hắn cúp điện thoại, vuốt ve gương mặt của tôi, cuối cùng lưu lại ở trên trán tôi một nụ hôn – trên trán có rất nhiều cảm giác, không có quá nhiều cảm xúc.

"Anh có việc phải đi ra ngoài, gặp lại vào buổi tối nha." Hắn nói.

Đưa mắt nhìn bóng lưng hắn sau khi rời đi, lòng tôi tựa như biển mênh mông, nhấp nhô bất định, vì phải phát tiết sau khi những kiềm nén bởi sự tiếp xúc của Lý Bồi Cổ, tôi lại đeo tai nghe giảm âm, tiếp tục bán súng.

Nhưng là bản được năm phát đạn, trực giác tôi lại cho thấy có người đang đứng sau lưng.

Gở tai nghe giảm thanh xuống, xoay người, nhìn thấy Lý Lý Cát đứng sau lưng.

Có lẽ là bóng ánh đèn mờ, hình như sắc mặt của hắn trở nên u ám.

Tôi cảm thấy hoài nghi không biết có phải hắn cũng như tôi len lén lấy phấn mắt màu tối của dì Bích, thoa hết lên mặt.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Ở lúc Lý Lý Cát nhấp nháy môi thì tôi lại nhú lông mày.

Dù sao, từ sau khi xuất viện về nhà, hẳn chưa cùng tôi nói một câu nào.

Đến tột cùng tảng băng này sẽ nói câu gì vẫn là câu nói cũ rích kia "Nhóc ăn xin thối", hay là vấn đề mê tiền "Trả tiền cho tôi", hay là găm thét "Cút ra khỏi nhà Lý gia của chúng tôi", hay lại ngượng ngùng "Này mở bình thuốc nhét thuốc vào đùm tôi đi" đây?

Ngọn lửa hiếu kỳ trong lòng càng cháy mạnh hơn.

Vậy mà, tội đoán sai rồi.

Lý Lý Cát mấp máy môi, cũng không phải vì để nói chuyện, mà là vì --
cường hôn tôi.

Hẳn như một con chó nhìn thấy được khúc xương, như một đóa hoa tươi người thấy một bãi cứt trâu, chột nhào tới, một tay giữ tôi ép vào vách tường, tiếp đó, dùng đôi môi mạnh mẽ hôn tôi.

Cánh môi của tôi, bị sức mạnh của hắn ập tới làm cho không còn cảm giác, trong giây phút đó, còn tràn ra một chút máu, đọng lại ở trên lưỡi, tràn đầy hơi thở ngọt tanh.

Lưỡi của hắn, giống như là đánh hơi được thành phần máu tươi ở các lâu đài ngàn năm của ma cà rồng, có rất nhiều cây dây leo và Thập tự giá bao quanh cũng không ngăn cản được cơn tấn công đói khát của hắn.

Mạnh mẽ tiến vào, thô bạo quăn lẩy, không hề hút máu không hề dịu dàng.

Lại nói, Lý Lý Cát giờ phút này, giống như là một cỗ máy xay thịt, cố gắng muốn đem miệng của tôi xay thành thịt vụn.

Tôi đưa tay, nắm lấy tóc của hắn, kéo mạnh về sau.

Tuy tóc cũng bị nắm đứt một ít, nhưng mà Lý Lý Cát lại như không có cảm giác đau, vẫn tiếp tục ngược đãi môi của tôi.

Hắn nhắm hai mắt lại, thế nhưng bao quanh mòng mí mắt, cũng tỏa ra khí lạnh rõ ràng la đang giận.

Đã đem nụ hôn đầu cho hắn, tôi cho rằng Lý Lý Cát xem như cũng đã được ăn một khối đậu hủ to của tôi.

Nhưng xem ra bây giờ, đoán chừng hắn là đang trực ăn miễn phí đậu hủ của tôi.

Đây cũng không phải là việc tốt.

Cho nên, tôi hít sâu một cái, cong khuỷu tay lên, dùng sức chấn cho mặt của hắn nghiêng sang một bên.

Thừa dịp hắn bị đau, vội vàng nhảy ra, cách xa hắn ba thước.

"Anh có thức được là mình đang làm gì không?" Tôi lấy khăn giấy ra, lau chùi máu cùng nước miếng của hắn trên môi của mình.

"Việc gì?" Lý Lý Cát nhìn tôi, lạnh lùng hỏi.

"Hành động mới vừa rồi của anh, tương đương việc anh đang cùng anh trai của mình gián tiếp hôn nhau."

"."

Ở bên xương gò má bên phải của Lý Lý Cát, bị khuỷu tay của tôi chấn vào, đã hiện lên một dấu đỏ.

Lúc đó tôi đã dùng hết sức mà chấn vào, đoán chừng lát nữa có thể sẽ bị bầm tím.

Từ vấn đề cấm đoán anh em boy love bình tĩnh lại, Lý Lý Cát tiếp tục mặt lạnh lạnh giọng: "Tại sao, vô luận Bồi Cổ muốn cô làm bất cứ cái gì, cô cũng làm theo?"

Tôi trả lời hết sức tự nhiên: "Bởi vì tôi thích anh ấy."

Hắn cũng nhanh chóng hỏi ngược lại lần nữa: "Tại sao cô lại thích Bồi Cổ?"

"Bởi vì anh ấy rất tốt với tôi." Tôi Bất Hoan luôn luôn là người có ân tất báo.

"Cô thật là ngu đến đầu óc đều bị chảy mù." Lý Lý Cát đối với ta tiến hành đánh giá ác độc: "Bồi Cổ căn bản là đang lợi dụng cô!"

"Nhưng là, " tôi lần nữa cầm lên khẩu súng đặt trên bàn, nhắm ngay Lý Lý Cát, nheo lại một con mắt, cười: "Nhưng là, khi anh giơ tay muốn đánh thì anh ấy sẽ giữ lại tay của anh. Ở lúc tôi làm anh bị thương bị nhốt vào phòng chứa đồ đói đến ngực dán vào lưng cũng là anh ấy đem thịt dê cho tôi ăn. Lúc ngủ gặp ác mộng cũng vẫn là ấy chạy đến phòng kêu tôi tỉnh lại, rồi ôm lấy tôi. Những lúc tôi luyện tập bị thương bị té ngã, anh ấy sẽ đỡ tôi đứng dậy và bôi thuốc cho tôi. Những lần tôi bị bệnh sợ chẳng chịu uống thuốc cũng chỉ có anh ấy ngồi bên giường từng muỗng đút cho tôi

uống. Điều tôi muốn, cũng không nhiều, chỉ những việc này, cũng là đủ lắm rồi."

Họng súng, đen tuyền chĩa vào người, thế nhưng Lý Lý Cát không có nhúc nhích, chỉ là rất bình tĩnh đứng tại chỗ, giống như là cả thân thể đến từng cọng lông tơ cũng ngưng đọng lại.

Tôi mỉm cười, nhả cò súng.

Chỉ nghe tiếng trống rỗng vang lên -- bên trong cũng không có đạn.

Bỏ lại súng, tôi đi khỏi phòng bán súng.

Về phần Lý Lý Cát rời đi lúc nào, vậy thì tôi không quản được nhiều như vậy.

Thân phận của tên sát thủ kia rất nhanh liền điều tra ra được, là người của bang Tống Liên.

Dám động vào người phụ nữ của đại ca bang Thanh Nghĩa, này rõ ràng chính là không cho Lý Phong mặt mũi, lúc này, bang Thanh Nghĩa đang triển khai phản kích, hai bên sẽ có một trận đấu ác liệt.

Tôi ở bên trong căn cứ chính của Lý gia, cũng chưa bao giờ tận mắt thấy cảnh máu tanh, thế nhưng hơi thở, vẫn có thể cảm nhận được, ấm áp, sền sệt, phả vào trên mặt, rất không thoải mái.

Dì Bích nói, Lý Phong đã sớm xem không thuận mắt người của bang Tống Liên, quyết định nhân cơ hội này, dứt khoát thanh trừ bang đó.

Nhưng Lý Bồi Cổ không đồng ý, hấn cho là bang Tống Liên là bị người giá họa.

Hoặc là nói chính xác hơn, bang Thanh nghĩa chúng ta đang bị người ta bày mưu tính kế.

Đầu tiên là Hòa Hợp Đường, hiện tại là bang Tống Liên, ở sau lưng, nhất định có một thế lực nào đó đang chuẩn bị hết thấy.

Chính là muốn mượn thế lực của bang Thanh Nghĩa trừ đi các bang hội hạng hai này, sau đó, chính là đưa Bang Thanh Nghĩa đẩy lên đầu sóng ngọn gió, trở thành cái bia ngắm.

Nhưng Lý Phong quyết làm theo ý mình, căn bản không nghe lời Lý Bồi Cổ nói, như cũ phân phó thủ hạ chuẩn bị đối phó bang Tống Liên.

Sở dĩ biết những chuyện này, là bởi vì khi cha con bọn họ đang thảo luận ở trong phòng sách thì tôi đứng ở trước cửa phòng vừa ăn khoai chiên vừa nghe lén.

Sở dĩ dám làm như thế, là bởi vì nhị thiếu gia của Lý gia Lý Lý Cát cũng làm như vậy, nhưng mà hắn nghe lén rất nghiêm túc, khóe miệng mím thật chặt, ngay cả khi tôi ngón tay dính dầu và vụn khoai chiên đặt ở trên bả vai hắn lau chùi lặp lại lặp lại lặp lại cũng không có phát hiện.

Mà tiếng cãi vả bên trong càng lúc càng lớn, rốt cuộc, tôi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lý Bồi Cổ nói: "Ba, bây giờ không phải là thời điểm thoải mái, quyết định của người liên quan đến tất cả tính mạng của toàn bộ bang hội."

"Ba cũng vậy nhắc nhở con, hiện tại ba vẫn là người đứng đầu bang hội, còn chưa tới phiên con tới quơ tay múa chân." Lý Phong cũng tức giận phất tay: "Được rồi, đi ra ngoài đi, Ba cũng mệt rồi, không muốn về nhà còn phải tranh luận gây gỗ cùng con cái."

Bên trong trầm mặc có ít nhất mất hơn một phút, cũng không có người bước ra ngoài.

Đến khi tôi dò trong bao chỉ còn một miếng khoai chiên thì Lý Bồi Cổ an tĩnh nói một câu: "Chẳng lẽ ba đã quên, cũng bởi vì năm đó sự độc đoán

của ba, đã làm cho con cùng Lý Cát phải mất mẹ?"

Miếng khoai chiên cuối cùng từ trong tay của ta rớt xuống, rơi trên mặt thảm.

Bởi vì một tiếng vang thanh thúy "Chát" từ bên trong truyền đến, thông qua kết quả phân tích, có đến 99% là Lý Phong đánh Lý Bồi Cổ.

Quả nhiên, sau phụt phụt, tôi liền nhìn thấy Lý Bồi Cổ mở cửa, từ bên trong đi ra -- khóe miệng có một vết máu.

Hắn mắt nhìn thẳng, giống như là không hề biết gì, đi lướt qua bên người hai chúng tôi.

Thật ra thì, trong một giây đó, tôi giống như chưa hề thấy một Lý Bồi Cổ như thế.

Diện mạo Lý Bồi Cổ, bởi vì khóe miệng có vết máu mà trở nên xa lạ, giống như là phủ lên một tầng sương lạnh, đem toàn bộ dụ dàng đóng băng lại.

Hay là phải nói, hẳn bây giờ, mới là bản chất chân chính của hắn?

Thấy hắn rời đi, Lý Lý Cát không nhịn được, chuẩn bị vọt vào phòng sách cùng Lý Phong lý luận.

Khi hắn chuyển bước thì tôi đặt tay ở trên bả vai của hắn.

Lý Lý Cát quay đầu, quăng tới một câu kiên định: "Đừng ngăn cản tôi."

Tiếp liền vọt vào phòng sách.

Tôi đem tay đang dừng lại trong không trung thu lại, dưới ánh đèn, nơi lòng ngón tay cùng móng tay còn là lưu lại những vụn khoai tây chiên.

Lý Lý Cát này, tay tôi còn chưa có lau sạch sẽ mà, hẵn liền chạy rồi.

Thật sự là không phúc hậu.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Lý Lý Cát cùng Lý Bồi Cổ không phải tự nhiên từ khe đá chui ra , trừ Lý Phong người cha nắp bình này, còn có một người mẹ sớm mất đi.

Dì Bích nói, thật ra nghiêm chỉnh mà nói thì bang Thanh Nghĩa, coi như là đại Lý của nhà ông ngoại Tiểu Lý, Lý Phong lúc ấy là ở rể.

Sự thật này làm cho tôi thấy Lý Phong cũng có một loại mị lực nào đó từ trong tính cách của hắn -- nếu không với cái dưa chuột bằng nắp bình làm sao của được đại tiểu thư.

Dì Bích nói, vào năm Lý Bồi Cổ được sáu tuổi, Lý Lý Cát được ba tuổi, mẹ của họ vào lần đầu tiên bang họ bị ám toán mà mất mạng.

Nghe nói, lúc ấy Lý Bồi Cổ đang ở trường.

Y theo cuộc đối thoại trong phòng sách ngày hôm nay, hình như Lý Bồi Cổ đối với nguyện nhân làm cho mẹ hắn chết vẫn không quên được.

Tôi thừa nhận là tôi đen tối.

Bởi vì hiện tại tôi quyết định thừa dịp, thừa dịp thời khắc Lý Bồi Cổ đang trong trạng thái yếu ớt chạy đi an ủi hắn, dùng hết tất cả vốn liếng, để cho hắn ý loạn tình mê, để cho hắn lửa dục bùng cháy, để cho hắn không bằng cầm thú.

Dĩ nhiên, khi tất yếu, tôi cũng đối với hắn một phen không bằng cảm thú.

Lúc này, tôi lấy hộp thuốc lên vào phòng của Lý Bồi Cổ.

Cửa không có khóa, tự mình mở ra, liền bước vào.

Lý Bồi Cổ ngồi ở mép giường đưa lưng về phía tôi, đèn bàn chiếu sáng không tới lưng và mặt của hắn, cả người hắn giống như đang chìm sâu trong vực thăm thẳm tối.

Tôi chậm rãi đi tới, ngồi xuống kế bên hắn.

Khóe miệng của hắn, bị rách da, chỉ qua loa lau đi vết máu, có vẻ bị chút tím bầm.

Tôi bắt đầu dịu dàng mà săn sóc bôi thuốc vào vết thương cho hắn, tay thon dính vào thuốc mát mẻ, thoa vết thương ở khóe miệng của hắn.

Ngón tay với móng móng tay sơn màu quế, thỉnh thoảng lại vỗ về chơi đùa cánh môi của hắn, cánh môi mềm mại kia, lạnh lạnh—giống như một con măng xà, thỉnh thoảng khè lưỡi, như đang dụ dỗ, như đang quyến rũ.

Tôi làm bộ như lơ đãng, gây một lỗi nhỏ, làm cho một ít thuốc dính lên cánh môi của hắn.

Đối với những quy tắc căn bản bảo vệ môi trường đối với những người gây ô nhiễm, tôi quyết định phải giúp hắn lau đi.

Vì vậy, tôi đưa ra đầu lưỡi có vẻ mềm mại lại có vẻ hung tợn, đưa lại gần tiếp xúc với cánh môi của hắn.

Dì Bích đã từng nói qua, có rất nhiều động tác của phụ nữ tuy nhỏ nhưng có thể làm cháy bùng lên ngọn lửa ham muốn của đàn ông.

Tôi hi vọng, mình có thể làm được, sẽ kích thích thành công thú tính của Lý Bồi Cổ, hẳn sẽ kích động, sẽ kích động, sẽ đề lên tôi ở trên giường, muốn làm gì thì làm.

Ý của tôi là, mặc cho tôi thích gì làm đó.

Vậy mà, đang lúc lưỡi của tôi chuẩn bị chạm vào cánh môi mềm mại kia thì bị một bàn tay chặn lại.

"Hay là em tới bang hội giúp một tay thôi." Lý Lý Cát chủ nhân của cánh tay lạnh lùng nói.

Chuyện này cho đã tôi một bài học đẫm máu, trước khi định làm chuyện nam nữ, nhất định phải khóa cửa.

Lý Lý Cát không có cho tôi thêm cơ hội đến gần Lý Bồi Cổ, lúc này chen vào ngồi ở giữa chúng ta, đặt móng xuống đem tôi đẩy ra.

Tôi cực hận, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ anh em tình thâm.

Càng xem, máu càng sôi trào, vì không muốn tiếp tục ở lại để khó chịu, liền quyết định rời đi trước.

Nhưng Lý Bồi Cổ kêu tôi ở lại, cũng nói lên một yêu cầu -- ngày mai, muốn tôi cùng hắn đi sòng bạc.

Hơn nữa, với thân phận là người phụ nữ của hắn.

Lúc này Lý Lý Cát phản đối: "Cô ta có thể làm được cái gì? Chỉ biết làm hỏng việc, phải những người khác đi đi, trong bang con gái có năng lực vẫn còn nhiều."

Nhưng Lý Bồi Cổ khẳng khẳng giữ ý kiến: "Đúng dịp cho Bất Hoan ra ngoài hiểu biết thêm cũng tốt."

Lý Lý Cát cũng không chịu thua: "Cô ta chỉ là một đứa nhà quê, thì biết cái gì, mang đi ra ngoài chỉ biết làm mất mặt bang hội chúng ta."

Cứ tranh cãi như vậy cũng chỉ phí thời gian, Lý Bồi Cổ quyết định chọn lựa phương pháp dân chủ: "Bất Hoan, ý của em thế nào?"

"Em đồng ý." Lúc nói những lời này, tôi giống như mặc lụa trắng, đứng ở bên trong thánh đường, ánh mắt đưa tình đắm đuối nhìn về phía chú rể Bồi Cổ ở đối diện.

Sau khi dọn dò các công việc cần chuẩn bị, Lý Bồi Cổ nói mình cần nghỉ ngơi, để cho tôi cùng Lý Lý Cát đi ra ngoài.

Đi ra ngoài cửa phòng của hắn, ta còn đang thất hồn lạt phách, ngổn ngang trong tưởng tượng của mình.

Dù sao, Lý bồi cổ nữ nhân, cái danh hào này đối với ta hấp dẫn là tương đối lớn.

Thất thần quá sâu, tôi nhất thời không có đề phòng đối với Lý Lý Cát, vì vậy, ở khúc quanh, tôi lại lần nữa bị hắn ép sát vào tường.

Bàn tay của hắn, bóp gương mặt tôi.

Cũng không phải như cái loại phim thần tượng trung đó nắm chặt cảm gương mặt của nữ chính khiến càng nhìn càng thấy đáng yêu hơn đẹp để động lòng người hơn đưa tới người dục vọng muốn oxxx.

Mà là đem nửa bộ mặt tôi đều bị bóp đến tất cả thịt chen chúc lại với cùng nhau, để cho ta gương mặt của nhìn qua như bị sưng vù rất giống như cái bánh bao làm cho người ta liên tưởng đến đau đớn gọi lên dục vọng muốn bóp nát.

Đối với một phụ nữ xinh như hoa mà làm ra loại hành động ác độc này, tôi lại lần xác định Lý Lý Cát không phải đàn ông.

Ở khúc quanh ánh sáng có chút tối, hơi phản chiếu đôi mắt xinh đẹp đôi con người sáng trong: "Bất Hoan, ngày mai không cho phép cô đi!"

"Tôi nhất định phải đi." Tôi nâng lên cái gương mặt vẫn đang bị bóp đến biến dạng nói.

"Cô có bik chỉ cần cô suất hiện bên cạnh anh hai như vậy, lập tức sẽ có ít hay nhiều họng súng đang âm thầm nhắm nhắm vào cô!" Lý Lý Cát bắt đầu uy hiếp tôi.

Dĩ nhiên tôi hiểu, uy hiếp của hắn cũng là sự thật.

"Tôi nghĩ, Bồi Cổ để cho tôi đi, tự nhiên có lý do của anh ta, chẳng lẽ đến anh trai của mình mà anh cũng không tin tưởng?" Tôi hỏi.

Ai ngờ, vừa nói như thế, trên tay hắn càng thêm dùng sức, mặt mũi của của của tôi đã không còn nhìn rõ được nữa, bị bóp co lại thành một khối.

"Anh hai căn bản không quan tâm tới cô! Nếu không anh hai sẽ giấu cô ở căn nhà này, vĩnh viễn cũng không để cô xuất hiện ở trước mặt mọi người, vĩnh viễn đem cô bảo vệ ở phía sau!" Lý Lý Cát cơ hồ là gầm nhẹ nói ra lời nói này.

Đầu óc của tôi quay vòng mấy vòng, rốt cuộc đưa ra một cái kết luận: "Ý của anh là, giống như anh bây giờ, sẽ không để cho tôi suất đầu lộ diện ra bên ngoài sao?"

Những lời này đối với Lý Lý Cát rất có lực sát thương, tương đối lớn, nhất thời, hắn giống như là trúng một quyền lợi hại nhất thiên hạ, toàn bộ mạch máu trên gương mặt đều tê liệt, hồng đến giống như là trứng tôm.

"Tôi chỉ không muốn cô chết, như vậy tôi mới có thể tiếp tục hành hạ cô." Lý Lý Cát chẳng biết tại sao, trong thanh âm hơi giận lại có chút mùi vị bại hoại: "Tóm lại, tôi sẽ dùng bất kì thủ đoạn nào để ngăn cản việc cô cùng anh hai xuất hiện cùng nhau!"

Bỏ xuống câu khẳng định này, Lý Lý Cát xoay người rời đi.

Nhưng chân còn chưa có bước ra đi, liền "Đông" một tiếng ngã trên mặt đất.

Tôi đem cái bình hoa mới đánh hấn bất tỉnh để lại trên kệ trang trí, sau đó thổi đi chút bụi dính trên tay.

Lý Lý Cát a Lý Lý Cát, nếu nói âm mưu quỷ kế thì phải dẫu mà làm sau lưng người khác, giống như anh tuyền bố kêu gào trước mặt người ta, chỉ có bị đập thôi.

Tiếp, tôi thừa dịp bốn bề vắng lặng, đem Lý Lý Cát đang ngủ mê man lôi đến trên gác xép, dùng dây thừng đem tay chân hấn trói kỹ lại, trói chặt như con cua, không thể động đậy.

Như vậy, ngày mai sẽ không có ai tới quấy phá rồi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Ngày hôm sau tôi thức dậy thật sớm, tính toán thật kỹ thời gian rửa mặt ăn mặc, cả nửa giờ sau, rốt cuộc có thể hoàn tất.

Đứng ở trước gương to, tôi cuối cùng có thể cẩn thận đánh giá lại từ đầu đến chân.

Chiếc váy ngắn cúp ngực, tạo nên vòng ngực quyến rũ, làm cho hai tuyến ngực của tôi trở nên căng đầy hơn.

Váy dài hơi qua gối, vừa vặn lộ ra bắp chân mảnh khảnh thẳng tắp .

Vải lụa màu đen càng tôn lên làn da mịn màng trắng như tuyết.

Trên cổ này là một chuỗi hạt với phong cách retro(1), tạo cảm giác hoàn thiện, ở bề ngoài quyến rũ hấp dẫn, càng tăng thêm vẻ thần bí.

Mái tóc dài được búi nhẹ ở sau gáy, làm cho tóc hơi bông nhẹ, một vài sợi tóc rời xoa tự nhiên, như đang mơn trớn cái gáy, tạo cảm giác phong tình.(2)

Tôi như đang mượn đôi hỏa nhãn kim tinh của Tô Ngộ Không, cẩn thận kiểm tra mỗi một điểm nhỏ nhất trên người -- dù nói thế nào, đây cũng là lần đầu tiên cùng Lý Đại Thiểu Gia ra sân, không thể làm mất mặt mũi hãnh phải không.

Đang tập trung tinh thần, chợt thấy Lý đại thiếu gia đứng ở cửa ra vào, trong tay xách theo một đôi giày cao gót da dê màu đen, gót giày giống như sừng trâu, dây giày khảm kim cương sáng chói, độc đáo và mang vẻ phong tình mưới phần, càng lộ vẻ hoa lệ cùng hấp dẫn.

Tôi hiểu được lập tức ngồi xuống ghế, mà hấn lại quỳ xuống một gối, y hệt tư thế kinh điển của hoàng tử, như đối với bảo thạch trân quý, nâng chân của tôi lên, dùng động tác của một quý ông dịu dàng, mang giày vào chân cho tôi.

Tình cảnh quá đẹp, thật sự là vượt qua khả năng tưởng tượng của tôi.

Đôi môi tôi run run, chớp lông mi, rút ra bàn chân giật giật, không biết mấy day mạch máu có nhảy thẳng lên huyết quản chưa.

Sau khi đem tất cả chuẩn bị xong, Lý Bồi Cổ cẩn thận cuối đầu, hôn lên đùi tui một cái.(Bonei: Haizzz! Đúng là đàn ông có thể ăn đậu hũ mọi lúc mọi nơi)

Cuối cùng, hấn ngẩng mặt, mỉm cười, cả phòng nhất thời rục rờ.

Tôi lại hít một hơi khí lạnh, trầm mặc ba giây, tiếp theo vẻ nghiêm túc nhất từ lúc sinh ra tới giờ nói một câu: "Trong vòng một tuần lễ, không được lấy cái miệng đó hôn em."

Lý Bồi Cổ: "."

Mặc dù Lý Bồi Cổ hôn nơi thịt bình thường đối với tôi có lực hút mãnh liệt, nhưng nghĩ đến hấn đôi môi đã hôn qua cái chân thúì rồi lại hôn lên môi tôi, dù tôi có yêu hấn như mạng, cũng không cách nào tiếp nhận.

Tôi là Bất Hoan tham là tham, nhưng nội tâm cũng là hết sức có nguyên tắc, một miếng thịt nữa thơm nức nữa bóng loáng nữa tươi đẹp nhiều chất lỏng thịt, nếu như bị chân thúì của tôi đạp lên, cũng là không thể ăn được.

Thật tốt phong cảnh lãng mạn như thế đã bị một câu của tôi phá hư.

Mà lời tôi nói là lời nói thật.

Sau một tuần lễ nếu lại cùng Lý Bồi Cổ hôn môi, vậy tôi coi như nhắm hai mắt, vẫn là là cảm giác mặt của Lý Bồi Cổ biến thành dáng vóc to của lòng bàn chân, còn tản ra khe khẽ mùi là lạ, bên cạnh có con ruồi ông ông ông ông loạn lượn quanh dáng vóc to của lòng bàn chân.

Chỉ là, tuy hôn môi không được, những động tác khác con lại vẫn được.

Ý của tôi là, càng thâm nhập, cụ thể hơn, động tác chẳng biết xấu hổ hơn.

Thời gian đã không còn sớm, đợi tôi phun chút nước hoa cuối cùng, liền theo Lý Bồi Cổ lên xe.

Đi sòng bạc vẫn phải có một đoạn đường, Lý Bồi Cổ bên cạnh vội vàng nghe điện thoại, không rảnh tán gẫu, chỉ có một mình tôi, rất là nhàm chán.

Mắt chuyển loạn, đột nhiên bắt gặp được anh trai tài xế đang rình nhìn tôi thông qua kính chiếu hậu.

Buồn cười!

Tôi vẫn ung dung thản nhiên, thừa dịp hăn không phòng bị Chợt mở hai chân ra.

Nhất thời, cảnh xuân dưới váy lộ ra.

Sở dĩ làm như vậy, là có hai nguyên nhân.

Một là muốn nhìn một chút, anh trai tài xế kể lần trước lái xe chạy thành hình chữ "sex", lần này có tiến bộ hơn nữa không, lái xe chạy thành chữ

tiếng Trung chứ không phải tiếng nước ngoài.(Bonei: chị còn trò nào thô bỉ hơn nữa không)

Hai, là muốn nhìn một chút, Lý Bồi Cổ có ghen hay không.

Bích di nói, ghen tỵ là loại thuốc tốt nhất trao dồi tình cảm, nếu là bạn có thể làm cho một người đàn ông ghen tỵ, vậy thì đồng nghĩa với việc bạn đã thành công cho kéo hẳn đến bên giường.

Tôi vô cùng hi vọng Lý Bồi Cổ có thể cháy lên ngọn lửa ghen tỵ, đem tôi đây ngã đây ngã đây áp đảo trên ghế, trực tiếp đem tôi ăn sạch ở trong chiếc xe này.

Cho nên, một bên tôi nhẹ ngậm "Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn mở cửa mở" một bên mở hai bắp đùi ra, lại khép lại, rồi lại mở, rồi khép lại, rồi mở, rồi khép lại.(Bonei: chảy mồ hôi thay cho anh tài xế)

Tôi bỗng nhiên phát giác, hiệu quả lần này tốt hơn lần trước nhiều lắm, bởi vì anh trai tài xế không chỉ có là gương mặt hồng, lỗ tai hồng, cổ hồng, mắt hồng, ngay cả đến mấy sợi tóc trên đầu cũng muốn biến thành màu đỏ.

Tôi Bất Hoan từ khi sinh ra tiếc nuối nhất, chính là không thể thừa kế di truyền của dì Bích, chỉ cần dùng động tác có chút lăng lợ, liền có thể làm cho tất cả đàn ông đều phải bị chảy máu mũi.

Nhưng là hiện tại, ta bỗng nhiên phát hiện máu mũi của anh trai tài xế hình như có lẽ có thể sẽ lập tức phun trào ra.

Tôi nhanh chóng chớp thời cơ, tôi vội vàng tăng nhanh bắp đùi tần số khép mở, còn cúi người xuống, hai cánh tay cũng bắt đầu ép chặt lấy bộ ngực, tranh thủ dùng lực lớn nhất để nhô ra nhiều hơn, tạo thành hung khí có uy lực tăng vọt.

Quả thật so với cái loại vật lộn đọ sức trên trang báo của các nữ minh tinh còn chuyên nghiệp hơn.

Tôi bỏ ra vẫn nhận được hồi báo, bởi vì con người anh trai tài xế kia đã bắt đầu đầy máu, mắt thấy nó sẽ giống như súng máy phốc phốc phốc phốc bắn.

Ngay tại lúc này, đang ở thời khắc tâm nguyện vĩ đại nhất đời tôi sắp thực hiện, một cái áo khoác áo vest phủ lên đầu gối tôi.

Mặc cho tôi mở hay khép thế nào, cảnh xuân cũng không lộ ra được nữa phần.

Quay đầu, thấy Lý Bồi Cổ mặc áo sơ mi trắng vẫn mỉm cười như cũ: "Coi chừng bị lạnh."

Này, coi như là ghen tỵ sao?

Tôi không hiểu.

Tâm của đàn ông, so với dứa chuột ươn của Lý Lý Cát còn nhỏ hơn. (Bonei: Lý Lý Cát mà nghe được câu này thì chị đừng mong mà bước xuống giường)

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Đang ở lúc tôi tiếp tục suy tư nét mặt thần thái của Lý Bồi Cổ đến tột cùng là ghen tỵ hay vẫn bình thường, đột nhiên hắt móc ra một khẩu súng.

Nhất thời tôi giống như bị nghẹn trứng cút.

Ôi mẹ ơi, lần này là muốn làm việc lớn rồi.

Bất Hoan tôi đã đánh giá thấp mị lực của mình, Lý Bồi Cổ này thì ra là đã tạt trong lúc vô tình yêu tôi cho dù tôi chỉ là lộ ra cái quần lót nhỏ để anh trai tài xế nhìn lại không thể chịu được mà muốn tôi làm ngọc nát cũng không cần tôi làm nguội lạnh nói gì cũng muốn giết tôi đi sau đó sẽ lao đến ôm thi thể của tôi lấm bầm mà quỷ dị nói em cuối cùng chỉ có thể là của một mình anh.(Bonei: thì ra ngoài thịt ra chị ấy còn thích ăn cả dưa bở)

Tay tôi lạng lẽ đặt ở trên cửa xe, đang định nhảy khỏi xe tìm đường bỏ chạy.

Nhưng Lý Bồi Cổ đem súng trong tay xoay ngược nòng súng về phía mình, cầm phần chuôi súng đưa về phía tôi.

Bà mẹ người chú gấu à a, lần này càng làm càng lớn.

Bất Hoan tôi quả thật chính là yêu nghiệt, thì ra là Lý Bồi Cổ này yêu tôi yêu vượt ra khỏi thế giới vượt qua vũ trụ vượt qua hệ ngân hà vượt ra khỏi Smecta cho dù tôi chỉ là lộ quần lót nhỏ cho anh trai tài xế nhìn hắt liền

không cách nào nhìn được thà mình bị ngọc nát cũng không cần làm ngói lành nói gì cũng muốn tôi đem hãn giết đi tiếp theo tôi lại lao đến ôm thi thể của hãn thương xót khóc rống lúc hấp hối hãn sẽ nói em vĩnh viễn đều phải nhớ có một người đàn ông đã chết ở trên tay em nên em vĩnh viễn đều phải nhớ tên của anh đây chính những gì anh muốn và sau đó là đánh một cái rắm.(Bonei: trí tưởng tượng của chị thật là có tầm lực như bộ phóng tên lửa ý bay một phát là ra ngoài không gian lun)

"Cầm, dấu vào bên đùi." lời nói kế tiếp của Lý Bồi Cổ làm cho ta yên tĩnh lại.

Bởi vì, đồng thời hãn còn đưa tới một cái túi bao da để súng.

Giờ mới hiểu được, Lý Bồi Cổ là muốn tôi giấu khẩu súng này ở nơi mà người ta không kiểm tra được, để nếu đến lúc đó có cái gì ngoài ý muốn xảy ra, liền có thể móc ra nhìn ai thấy khó chịu liền bắn người nào.

Thật ra thì tôi lại cảm thấy không cần phiền toái như vậy.

Bởi vì, chỉ cần cho tôi cục gạch, tôi sẽ có thể gỡ bỏ cái ót của cái đầu đó.

Bất quá, tôi vẫn là nghe lời mà cầm lấy khẩu súng và bao da, đem bao da đeo vào trên đùi.

Nhưng bởi vì chiếc váy ngắn này tương đối ôm người, chỗ đùi lòi ra một hình dáng một vật gì đó, căn bản là nói rõ ràng cho người khác biết, tôi có súng, tôi là nhân vật nguy hiểm.

Đây cũng không phải quay phim võ hiệp, tất cả mọi người muốn thiếu não đang muốn đánh lén lại kêu trước một câu bóp dzú Long Trảo thủ tới, xem chiêu.

Nếu không, có thể đặt ở trong áo lót?

Tôi làm thử , phát hiện càng không được -- nhìn qua giống như là ngược lại nhô to lớn thành hình đa giác, quá mất mặt mũi.

Đang lúc rầu rĩ, Lý Bồi Cổ lên tiếng: "Đặt ở bên đùi là được rồi."

Tôi do dự: "Không tốt sao."

Lý Bồi Cổ ôn thanh nói: "Chắc thể."

Tôi vẫn do dự như cũ: "Không được an toàn lắm."

Lý Bồi Cổ xác định: "Rất an toàn."

Tình yêu là mù quáng, nếu Lý Bồi Cổ xác định như vậy, tôi chỉ có thể làm theo.

Vì vậy, tôi nin thở tập trung, đem bao da chuyển tới bên đùi, cũng đem súng cần thận từng li từng tí bỏ vào, chậm rãi để vấy xuống, rồi cứng đờ ngồi đấy.

"Bất Hoan." Lý Bồi Cổ gọi tôi.

"Cái gì?" Ngay cả đầu tôi cũng không dám chuyển động.

"Bao da để ngược chiều rồi, " trong lúc Lý Bồi Cổ mơ hồ, hình như miệng hít một hơi khí lạnh: "Họng súng phải quay xuống phía dưới, mà không phải nhắm ngay của em. Nơi đó."

Tôi đây mới như trút được gánh nặng, đứng vào bao da lần nữa, cột chắc, đem họng súng để xuống dưới tốt, sau đó giọng điệu than thở: "Em nói mà, cái kiểu đó nếu không may mà cướp cò, vậy lần đầu tiên của em coi như xong."(Bonei: hết thuốc nói không quan tâm mạng sống mà quan tâm lần đầu tiên... choáng...)

Lý Bồi Cổ: "."

"Mặc dù quan niệm về trình tiết không quá quan trọng, nhưng dù sao cũng không thể cho một viên đạn tiện nghi được phải không."

Lý Bồi Cổ: "."

"Mặc dù. So về độ cứng thì nó cứng hơn các vật khác rất nhiều."

Lý Bồi Cổ: "."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Từ lúc Lý Bồi Cổ lấy chiếc áo vest khoác lên đùi tôi qua nữa tiếng sau, rốt cuộc cũng đến sòng bạc.

Đó là câu lạc bộ ở khu phần hoa, thường ngày đều là người không giàu cũng quý mới có thể vào.

Lý Bồi Cổ mở cửa xe cho tôi, vươn tay, giống như một quý ông mời tôi xuống xe.

Tôi trong giờ phút này, giống như là cô bé lọ lem mới từ trên xe bí đỏ bước xuống.

Còn là cô bé lọ lem với một bên đùi mang theo khẩu súng lục với lực sát thương nghiêm trọng.

Nòng súng kia chạm vào nơi nhạy cảm của tôi, thật không thoải mái, nghĩ đưa tay đi gỡ gỡ, nhưng tư thế như vậy quá dễ dàng đưa tới hiểu lầm cho người khác, người khác còn tưởng rằng tôi là cô gái xấu xa.

Mặc dù, xác thực tôi là người như thế.

Người hầu bàn lễ phép dẫn chúng tôi đến tầng cao nhất, dọc theo đường đi thấy, đều là vật xa xỉ phần hoa, thảm tơ tằm, đèn treo lớn khảm kim cương, cửa gỗ tử đàn, ngay cả tay nắm cửa đều làm bằng vàng.

Đúng là đốt tiền nha.

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi.

Cái này nếu cầm đi xây trường tiểu học tình thương, vậy thì nền giáo dục cùng với phát triển nhân tài nước ta sẽ tiến xa hơn cả hai nước Anh và Mỹ rồi, chứ đừng nói đến cái Smecta kia.

Nơi chúng tôi cần đến, là đại sảnh cuối cùng, vừa vào cửa liền nhìn thấy một bàn thủy tinh lớn nằm giữa sảnh, mà bên cạnh bàn, ngồi mấy vị lão già có tiền bụng to phề phề.

Dĩ nhiên, mỗi người bên cạnh đều có một người đẹp trên mặt trang điểm thật dày.

Những người đẹp kia ăn mặc cũng rất mát mẻ, quả thật chính là hận không thể chỉ bikini, này váy, ngắn đến ngay cả quần chữ “T” là cái gì màu sắc đều có thể nhìn thấy cả, quần áo kia, thấp đến mức ngay cả áo gực màu gì cũng có thể biết được.

Trong đó còn có một, ngay cả áo ngực cũng không mặc, trực tiếp để cho hình dáng hai Tiểu Anh Đào lộ ra dưới mí mắt của mọi người.

Khó trách Lý Bồi Cổ luôn đối với tôi không có hứng thú, thì ra là bọn họ thích người khác ăn mặc ít như vậy.

Tôi vội vàng cúi đầu, phía trên là không có gì cần thiết phải sửa sang lại, thế nhưng váy, thật sự là quá dài.

Vì vậy, tôi vội vàng đưa tay, đem váy nâng nâng nâng nâng nâng nâng nâng nâng.

Nhưng nhắc tới bắp đùi thì tôi lại chột tình ngộ ra không được để lộ ra sủng.

Vì vậy, tôi vội vàng buông tay, đem vá lại để để để để để để.

Nửa ngẩng đầu, phát hiện trong đại sảnh tất cả mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi.

Tại loại thời khắc này, tôi cảm thấy được mình có phần nhất định phải nói chút gì để giải thích hành động khác thường của mình.

Vì vậy, tôi lên tiếng: "Thật ngại quá, nhắc tới một nửa mới nhớ tới, sáng nay đi ra ngoài quá vội vàng, quên mặc quần lót rồi." (Bonei: Amen! Còn cái lý do nào kinh dị hơn nữa không hả chị à)

Mọi người ngã xuống đất, không dậy nổi.

Chỉ còn mình tôi đứng, mà ngạo nghễ.

Mà Lý Bồi Cổ, im lặng, im lặng.

"Anh Lý, anh tìm được ở đâu một người thú vị như vậy thế?"

Giọng nói của đàn ông truyền đến từ phía sau lưng, tinh tế nhẹ nhàng, giống như là sợi tơ, làm cho mọi người bên dưới bùng tỉnh, sẽ làm cho người nghe thả lỏng, nhưng nghe cẩn thận, rồi lại sẽ phát hiện, sợi tơ yếu ớt mềm mai kia đang ở nơi cần cổ mình, chỉ cần hấn hơi chút lôi kéo, trước mặt bạn, chính là hít thở không thông.

Tôi xoay người đầu tiên, nhìn thấy hấn.

Gương mặt dài gày nhỏ, sống mũi thẳng cao, cặp mắt dài hẹp hơi nhếch lên.

Người này nhìn cũng được, cười một tiếng, mắt xếch tựa như híp thành một đường ngang.

Hấn luôn luôn cười, giống như ánh mắt là vẫn luôn không có mở ra.

Trang phục của hãn cũng rất quái dị, mặc một bộ đường trang trường bào(1), phía trên hoa văn phức tạp, lại có loại hoa lệ trầm lặng, chất vải rất có rất hàm xúc, xen kẽ ở giữa, là sợi tơ dát bằng vàng.

Tay trái của hãn, cầm một tẩu thuốc dài nhỏ tinh tế(2).

Hấp dẫn nhất được tôi đây, chính là cái khối ngọc bên trên tẩu thuốc.

Dì Bích cũng có nghiên cứu về ngọc thạch, mưa dầm thấm đất, tôi đối với lĩnh vực này cũng hiểu biết biệt một vài thứ.

Sắc màu xanh non, sáng bóng rõ nét, độ trong suốt cao, không hề tỳ vết, là món hiếm thấy.

Hãn là gia trên trời.

Mà giá của ngọc hôm nay, liền bị hãn rãnh rỗi rãnh rãnh khảm vào sung quan tẩu thuốc như vậy, giống như đây chẳng qua là một chỉ là dụng cụ xinh đẹp.

Tôi bây giờ mới hiểu được, đây mới chính là kẻ đốt tiền chân chính.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Mà người đốt tiền phá của kia, nhìn dáng dấp, chính là nhân vật Hồng thiếu ở trong miệng của Lý Bồi Cổ.

Hồng thiếu, vốn gọi tên là Hồng Thiếu Nhu.

Hắn là một thương nhân, là Tổng giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Diêm Hoảng, bao gồm có khách sạn, bất động sản, đài truyền hình và một số sản nghiệp khác.

Tổng quát mà nói, người nợ cũng được coi là cái chủng loại người giàu có....

Theo tôi biết, hắn chính là cái loại người dùng một tấn thịt bò thượng hạn để mỗi bữa ăn cũng không chớp mắt một cái....

Mục đích Lý Bồi Cổ tới đây lần này, chính là tìm hắn cùng hợp tác.

Hồng Thiếu Nhu cần lực lượng của chúng tôi giúp hắn xử lý những việc không muốn ai biết, mà chúng tôi thì cần hắn giúp đỡ các khoản tiền.

Đôi bên cùng có lợi, đó là điều tất yếu cũng rất cần thiết.

Vậy mà đây chỉ là lý do ở mặt ngoài.

Nguyên nhân chân chính, trong quá trình Lý Bồi Cổ điều tra phát hiện được một chút sự tình bên trong, lúc trước Hòa Hợp Đường cùng với bang

Tống Liên có dính liếu đến vấn đề tiền bạc bên trong các bộ phận của tập đoàn Điền Hoảng.

Có lẽ là trùng hợp, cũng có lẽ, một loạt sự kiện gần đây, cùng Hồng Thiếu Nhu không thoát khỏi sự liên quan.

"Cô bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, khiến Hồng thiếu chê cười." Lý Bồi Cổ đưa tay khoác lên trên vai tôi.

Hàn huyền xong, liền bắt đầu tiến hành hoạt động chính thức – đánh bài.

Chơi là Texas Holdem(1), mỗi nhà chơi được chia hai lá bài tẩy, tiếp do chia bài phát ra những lá bài chung.

Bởi vì đặt cược là vô hạn, nên kích thích vô cùng khẩn trương, tôi muốn nhìn thấy người đẹp bên cạnh mấy lão có tiền kia phải lấy váy tụt xuống lau mồ hôi.

Nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy không tốt lắm -- ả kia chẳng phải là đã dùng ánh mắt hấp dẫn nhanh hơn tôi, còn gì nữa?

Vì vậy, ả kia phải giữ lấy váy.

Đánh xong vài ván, Lý Bồi Cổ vẫn vững vàng, không thua không thắng.

Quay đầu nhìn lại, trên mặt hần như mùa xuân tháng ba có gió phất trôi qua mặt hồ nước, bình tĩnh ôn hòa.

Tôi cảm thấy được mọi thứ đều nằm trong bàn tay của Lý Bồi Cổ, tôi chỉ là, đây chính là cục diện hần muốn.

Hồng Thiếu Nhu tuyệt không khách khí, hần một mực mỉm cười, ánh mắt dài nhỏ hình như vĩnh viễn cũng không mở ra được, nhưng lợi thế trước mặt lại càng để lâu càng nhiều.

Hắn chưa bao giờ đánh quá tay.

Tàu thuốc đang cháy, thuốc thượng đẳng tản ra làn khói tỏa hương thơm thuần khiết, khói trắng cột nhả, quanh quẩn bên khối phi thúy kia.

Tôi cảm thấy có chút không ổn.

Tên chia bài kia ở trong khi chia bài thì động tay động chân – hẳn có thể lấy động tác tốc độ nhanh tráo đổi các lá bài trong tay.

Nói cách khác, hẳn muốn chia bài tốt cho ai cũng được.

Mà bài tốt, toàn bộ cũng rơi vào tay của Hồng Thiếu Nhu.

Bọn họ là người cùng một phe.

Nhờ Lý Lý Cát ban tặng, động tác chia bài không thể tránh được đôi mắt của tôi.

Thì ra cái Hồng Thiếu Nhu này là đồ hèn hạ gian nịnh tà ác gian trá xảo trá gian xảo vô sỉ hạ lưu coi tiền như mạng như thế.

Thật sự là. Quá đúng khẩu vị của tôi rồi.

Lại nói, nếu không phải nhờ cách một cái bàn, tôi thật sự nghĩ đến việc muốn lao qua kết nghĩa anh em với hắn.

Thật ra thì, mấy tên già nua, đỉnh đầu trơn bóng thiếu tóc này, căn bản chỉ thích phong cảnh người lộ da thịt nơi đây, kẻ thật sự chân chính thích ngồi trên ghế cá cược, chỉ có Lý Bồi Cổ cùng Hồng Thiếu Nhu

Làm nóng người xong, hai người đàn ông tồn tại chân chính bắt đầu nói chuyện.

Hồng Thiếu Nhu nói: "Nghe nói quý bang gần đây lại có hành động lớn rồi hả?"

Lý Bồi Cổ hỏi: "Có chuyện như vậy sao? Hồng thiếu là nghe ai nói?"

Hồng Thiếu Nhu hỏi: "Là ai nói có quan trọng không?"

Lý Bồi Cổ nói: "Dĩ nhiên, nhưng nếu là người bên ngoài nói, vậy thì chỉ là những lời đồn đãi trong giang hồ, nghe đồn bậy bạ, không đáng để tin."

Hồng Thiếu Nhu hỏi: "Nhưng nếu là người trong nội bộ quý bang nói cho tôi biết thì sao?"

Lý Bồi Cổ mỉm cười, vẻ mặt vẫn thễ như gió xuân thảng ba lướt qua mặt hồ, nhưng hản trả lời cũng là lạnh lẽo: "Như vậy, người này nên được nhận sự trừng trị, tự sát ở trước mặt các anh em tại Trung Nghĩa Đường mà tạ tội."

Ánh mắt của Hồng Thiếu Nhu vẫn cười, híp mắt : "Quả nhiên như lời đồn bên ngoài, bang quy bang Thanh Nghĩa rất nghiêm khắc, mà Lý đại thiếu gia càng thêm thưởng phạt phân minh."

Cuộc nói chuyện diễn ra đến lúc này, những người đánh bài trên bàn đều bị lãng quên, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lần này, Lý Bồi Cổ bắt đầu đặt cược đuổi theo Hồng Thiếu Nhu.

Tôi hiểu, lần này, Lý Bồi Cổ là muốn thắng.

Mà nhìn nét mặt Hồng Thiếu Nhu, cũng là có suy nghĩ giống nhau.

Tôi nhất định phải giúp Lý Bồi Cổ.

Vì vậy, ở lúc người chia bài chuẩn bị chia bài đem bài tốt phát cho Hồng Thiếu Nhu thì tôi làm bộ như lơ đãng dùng bấp đũa đập mạnh cái bàn.

Đổi bài vốn chính là kỹ thuật, hơn nữa còn là kỹ thuật tuyệt không quang minh chính đại, người chia bài đang lúc cao trào của việc tráo đổi, cái bàn lại chột run lên, hãn có tật giật mình, động tác trên tay cũng sẽ không diễn tra xuyên sẽ.

Không cần phải nói, lần này, bài Hồng Thiếu Nhu, không tốt lắm.

Biên pháp thay thế duy nhất, chính là đem bài Lý Bồi Cổ, đổi đổi thành bài càng xấu càng tốt, người chia bài nhìn qua cũng là người có máu mặt, cũng là trải qua chút mưa gió, năng lực thích ứng rất mạnh, đoán chừng chiêu đụng cái bàn chắc cũng không thể dùng lại lần nữa.

Cho nên, ta chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu Hanamichi(2) – nhìn chăm chăm giết hãn.

Chung quanh thân thể tôi, nhất thời tụ tập được sự mạnh mẽ, có thể làm cho đồng nát Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ(3) sau cùng một khắc đánh bại Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ Tiểu Vũ Trụ(4).

Trong ánh mắt của tôi, nập đầy những ngọn lửa cháy hùng hực.

Dù sao, một ván bài cũng thua hết khoản tiền bằng mười năm ăn thịt của tôi, điều này làm sao mà tôi có thể chịu nổi.

Sự thật chứng minh, việc này có hiệu quả.

Bởi vì tôi canh chừng vị trí đưa chuột người chia bài, chỉ bằng thời gian một giây, đưa chuột liền chín.

Trên đầu người chia bài đầy mồ hôi lạnh, tay cũng không nghe theo sai bảo, trong lúc bối rối lại phát ra bài tốt.

Tôi ngẩng đầu, lòng vừa đắc chí mà cười, lại vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Hồng Thiếu Nhu.

Không phải ánh mắt bén nhọn, cũng không phải là ánh mắt cảnh cáo, nói như thế nào đây, liền cùng giống như giọng nói của hấn, ánh mắt của hấn giống như là tấm lụa rộng lớn, đang quấn vòng quanh cổ của bạn.

Bây giờ mặc dù không bị bao kín, nhưng luôn là có cảm giác nguy cơ đang tồn tại.

Tôi nhận thua, cúi đầu, không nhìn nữa.

Vốn là, tôi tính toán an an phân phân ngồi ở bên cạnh Lý Bồi Cổ, chờ hấn đánh bài xong, sau đó cùng nhau về nhà, nhưng hiện tại xem ra, không cách nào thực hiện được rồi.

Mới vừa rồi đang dùng bấp đùi va chạm vào bàn đánh bài thì dùng sức quá mạnh, chỗ dấu súng hình như đang bị xô dịch.

Trong khi giãy chết, vì phòng ngừa nhà cái chơi ăn gian, bàn bài làm từ một tấm kính thủy tinh trong suốt, tất cả động tác bên dưới bàn đều bị mọi người nhìn thấy.

Trong lòng tôi vẫn cảm thấy may mắn, lặng lẽ, chậm rãi, từ từ đem bàn tay đi vào, mặt không biến sắc chuẩn bị điều chỉnh lại vị trí của cây súng.

Nhưng mỗi khi tay của tôi dờ tới dưới váy thì ánh mắt sắc bén mà tham lam của mấy tên già nua, đỉnh đầu trơn bóng thiếu tóc này trong nháy mắt liền chiếu về phía tôi.

Đáy lòng tôi đang chảy máu.

Mới vừa rồi lỡ nói mình quên không mặc quần lót, đoán chừng bọn họ còn tưởng rằng tôi đang muốn vén váy lên, khó trách mỗi một người đều giống như con sói hoang.

Sau khi tự trách mình xong, lại bắt đầu mắng mấy sắc lang có cái đầu gần như là Địa Trung Hải kia.

Thật là ý nghĩ kỳ lạ, nếu mà tôi bị mấy người này nhìn thấy, ai cũng đừng nghĩ sẽ dễ dàng đi ra được cánh cửa này.

Tối thiểu cũng phải cởi quần cho tôi xem đủ vốn mới có thể đi ra.

Hoãn lại một chút, súng lại thật sự muốn rơi xuống từ giữa hai chân của tôi, đến lúc đó cuối cùng tôi chỉ có thể ôm lấy nó rồi nói đây là kết tinh tình yêu của tôi và Lý Bồi Cổ thôi.

Tôi không thể chạm vào, nhưng, Lý Bồi Cổ thì có thể chạm.

Vì vậy, tôi hướng tới Lý Bồi Cổ đang bình thân uống trà thì thầm:
[b]"Hãy sờ vào bắp đùi của em."[/b]

Nghe vậy, trên mặt nước màu xanh trong chén trà trên tay Lý Bồi Cổ, nhẹ nhàng nổi lên một vòng giao động.

Lại nói, Lý Bồi Cổ vẫn bình tĩnh, nhưng chén trà của những người còn lại đều rơi xuống đất cả rồi, răng rắc, tiếng vang rất thâm thúy.

Lòng tôi đau như xoắn lại, những cái chén kia đều có thể là hàng cao cấp, đều bị ném bể, mất hiên tiền ăn thịt bao nhiêu năm của tôi.

Hồng Thiếu Nhu này cũng tương đối trấn định, chỉ là an tĩnh nhả khói, khóe miệng hơi mỉm cười.

Tôi chỉ có thể rí vào tai của Lý Bồi Cổ: "khẩu súng của anh dưới váy sấp bị rơi xuống rồi, mau đưa tay vào váy em, chỉnh sửa lại vĩ trái khẩu súng đi."

"Tự em có thể làm được mà." Lý Bồi Cổ lại thì thầm.

Tôi lắc đầu, ý chí kiên định: "Mọi người đang chơi bài, cũng không phải là chơi mạt chược, em là thiếu nữ mười tám chứ đâu phải con nhóc hai tuổi đâu, mà tự mò?"

Nước trà trong chén trà trên tay Lý Bồi Cồ lại hiện một vòng dao động, hẳn hít sau một hơi, nói: "Ý của anh là, em có thể vào toilet."

Biện pháp tốt.

Là người ăn thịt nhiều hơn tôi vài năm quả nhiên là thông minh hơn.

Tôi vội vàng đứng dậy, giống như bộ dáng của con cua, hai chân mở ra, từng bước một di chuyển đi ra ngoài, chạy thẳng tới toilet.

(1)Texas Holdem

Bắt đầu mỗi ván bài, mỗi người chơi sẽ được chia 2 lá bài, đây là những lá bài riêng của bạn và chỉ có mình bạn mới nhìn thấy cũng như bạn không thể thấy 2 lá bài của người khác, chúng được gọi là hole card. Sau đó lần lượt 5 lá bài tiếp theo sẽ được chia làm ba đợt và hiển thị trên bàn, 5 lá này đều được mở ra và mọi người đều có thể thấy nó, và chúng được gọi là community card. Đợt chia bài community cards đầu tiên sẽ là 3 lá, đợt thứ 2 và đợt chia cuối cùng, mỗi đợt là 1 lá. Và qua mỗi đợt đó, người chơi sẽ có quyền đặt cược, như vậy tính cả vòng đầu tiên, khi chỉ mới có 2 lá bài, là tổng cộng sẽ có 4 vòng cược cho các người chơi, các vòng này được gọi là betting round.

(2)Hanamichi (đây là nhân vật có thật được đưa vào truyện tranh)

Hanamichi là thành viên mới của đội bóng, là một tài năng thiên bẩm đúng nghĩa. Khả năng nổi trội là bật cao và không bao giờ biết mệt mỏi. Cậu ta cao và khỏe, đồng thời cũng rất nhanh và linh hoạt. Tuy mới bắt đầu tập chơi nhưng nhờ khả năng bẩm sinh và nỗ lực phi thường (không biết vì

mê gái hay mê bóng rổ), cậu dần trở thành một chủ lực và là nguồn động viên to lớn của đội bóng.

Là một gã trai ồn ào, luôn "tuyên truyền" mình là "thiên tài" của sân đấu. Bạn sẽ dễ dàng nhận ra cậu ta bởi cái miệng cười rộng ngoác và... mái tóc đỏ độc nhất vô nhị.

(3) Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ

(4) Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ Tiểu Vũ Trụ

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Nhưng khi đi trên hành lang, cứ cách ba thước sẽ có một anh trai vệ sĩ áo đen quần đen kính đen đứng nghiêm ở đấy, vậy khẩu súng ở trên đùi tôi rớt xuống.

Nếu việc tôi bí mật mang theo khẩu súng bị bọn mì ăn liền này phát hiện, không biết bọn họ có rút súng ra bắn tôi ngay tại hành lang này không?

May mà ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, tôi cái khó ló cái khôn, nhanh chóng ngồi xổm người xuống, kéo chiếc váy dân rộng ra che đi bên đầu súng.

Nhưng bọn mì ăn liền này cũng giống tôi, đều là ăn thịt , không phải ngồi không, bọn họ nghe được tiếng động, lập tức nhìn về phía tôi.

Trong đó, tên cầm đầu của bọn mì ăn liền đi về phía tôi, hỏi: "Tiểu thư, phía dưới chân cô hình như có rớt thứ gì phải không?"

"Đúng vậy." Tôi gật đầu: "Tôi nhẫn nhịn không chịu nổi nữa, kìm lòng không được nên bụng kéo một cái ở chỗ này."

Thân thể tên cầm đầu cứng ngắc đứng ở đó, rồi về phía sau một bước, nhưng đoán chừng vì tiền lương nhận được rất cao, tương đối có trách nhiệm, vẫn có lương tâm tiếp tục hỏi: "Nhưng là, mới vừa rồi tôi nghe được tiếng va chạm khi vật cứng rớt xuống."

Tôi tiếp tục ngồi chồm hổm , chậm rãi giải thích: "Đau bụng.
Thỉnh thoảng cũng sẽ kéo ra loại đấy." (Bonei: amen ta không còn gì để có thể diễn tả thêm về độ bựa của tác giả)

Vị cầm đầu của bọn mì ăn liền lùì thêm một bước nữa, che lỗ mũi, trên mu bàn tay có gân xanh hẳn ản hiện lên: "Tiểu thư, thảm trái sàɴ này là từ Saudi Arabia chuyển tới, toàn thế giới chỉ có mấy cái."

"Không sao, tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ." Tôi vừa nói, bàn tay vừa chuyển đến dưới váy, bắt được khẩu súng, rồi ngẩng đầu, dùng ánh mắt biến thái nhất nhìn về phía một tên cầm đầu, nhẹ giọng nói: "Muốn nhìn xem buổi sáng tôi đã ăn gì sao?"

Khi những lời này nói đến một nửa thì tên cầm đầu bon mì ăn liền đã mau lui về phía sau đi đến cuối hành lang.

Tôi vội vàng cầm lên súng, chạy về hướng toilet nữ.

Vừa chạy vừa nhìn về phía sau, lại phát hiện, đám mì ăn liền kia đang cau mày che lỗ mũi kiểm tra lại tấɴ thăm nơi tôi ngồi xõm mới vừa rồi

Tiến vào toilet, vọt vào phòng, vội vàng đem súng buộc cẩn thận, xác định sẽ không nữa trượt ra được.

Sau đó, nhìn thấy bồn cầu, không kìm hãm được, đi lớn một lần.

Giải quyết xong xuôi, nhất thời cả người cảm thấy nhẹ như yến.

Vừa ngâm nga một ca khúc ngắn vừa mở cửa, ngẩng đầu, lại phát hiện không đúng – tất cả các mỹ nữ của mấy tên già nua đỉnh đầu trơn bóng thiếu tóc đến đánh bài trong sảnh kia, đều thống nhất một động tác ôm tay trước ngực, dùng lỗ mũi nhìn tôi, còn hất cằm híp mắt nhìn tôi khiêu khích.

Nhìn trận thế này, đoán chừng tôi đã làm cho nhiều người tức giận rồi.

"Muốn chảnh hả, cô cho rằng cô rất đẹp đúng không, cô cho rằng cô có thể quyến rũ tất cả đàn ông ở bên trong sảnh sao?" cô gái không có mặc áo ngực, tiểu anh đào hoàn mỹ hiện ra trước mặt đang chất vấn tôi.

Tôi cảm thấy được mình rất oan uổng, tôi thật sự không muốn quyến rũ mấy lão già đầu thiếu tóc đến làm bị thọt tạo nền bên cạnh các cô ấy.

Tôi muốn quyến rũ, từ đầu đến cuối cũng chỉ có Lý Bồi Cổ.

"Còn phải hỏi sao? Nhìn thứ cô ta mặc là cái thứ gì, tiểu hồ ly lăng lợ dạng!" cô gái mặc quần cụt ngắn đến có thể nhìn thấy bên trong quần chữ "T" hung hăng hướng về phía tôi "Phi" một cái.

"Đừng nói nhảm, thừa dịp không ai, trước đánh nát mặt của cô ta đi!" cô gái mặc áo màu xanh, lộ ra áo ngực màu hồng đang xoa hai tay làm nóng người.

Năm phút sau, ta từ bên trong đi ra, lông tóc không bị tổn hại gì.

Chỉ là, cô gái để lộ ra hai tiểu anh đào bị tôi kéo cho dài ra thêm một cm, cô gái mặc quần lót chữ "T" bị tôi kéo đến trên đầu, còn cô gái mặc áo ngực màu hồng bị tôi tháo ra. Chuẩn bị lấy về đem đi bán.

Nhãn hiệu C. Gilson(1), vẫn có thể bán được chút tiền.

Tương chiến lợi phẩm cất xong, trở về đại sảnh lần nữa, đi dọc theo hành lang thấy bọn mì ăn liền nhìn thấy tôi liền lập tức nín thở.

Tôi lắc đầu mà thở dài, chỉ có mùi hôi này thôi cũng không chịu được, vậy nếu là gặp phải mấy loại khói khí cực độc thì phải làm như thế nào?

Thở dài xong, tôi quay trở về đại sảnh, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Lý Bồi Cổ.

Còn chưa ngồi nóng đít đâu rồi, Hồng Thiếu Nhu này lên tiếng: "Ah, không phải còn có ba người đẹp kia theo cô đi toilet sao?"

"A, bọn họ tranh phòng với nhau, một lời không hợp liền đánh nhau, tôi là người yếu đuối không có sức, không giúp được gì, nên trở lại rồi." Tôi dùng giọng nói thành thật nhất trả lời.

"Toilet cũng rất rộng mà, làm sao sẽ xảy ra chuyện như vậy đây?" Hồng Thiếu Nhu cười hỏi.

"Người thì có ba cấp bậc chứ sao." Tôi vô cùng khéo hiểu lòng người: "Lựa chọn trên dưới trước sau đều phải nói đến duyên phận."

"Ra thế." Hãn cố làm ra trạng thái bình tĩnh, nói tiếp: "Cũng khó trách cô phải giải quyết ở trên hành lang."

Trong một khắc kia, tôi cực hận bọn mì ăn liền nhiều chuyện kia.

Chỉ là, lại nói người đàn ông này, nhất cử nhất động của tôi cũng chạy không khỏi ánh mắt của hãn.

Đáng giận hơn là, vậy mà một đôi mắt kia của hãn chưa bao giờ thấy mờ ra.

Chỉ là, cái đường mắt dài mỏng đó, có một loại thích thú khác.

Hãn tiếp tục cười, thanh âm nhỏ mảnh, nhẹ nhẹ, bên cười bên hút thuốc tẩu thuốc.

Làn khói ở bên trong lúc sáng lúc tắt, lớp phi thủy bao quanh tẩu thuốc được hắt lắt ác, ánh sáng phản chiếu, càng thêm thông suốt.

Tôi nhìn thấy một vị thần nha -- hãn quả thật chính treo tòa nhà cao cấp ợ trên cây thuốc lá.

Hồng Thiếu Nhu nói một câu làm cho tôi sức tỉnh: "Món đồ này chơi thật vui, Lý đại thiếu, nếu như cảm thấy không ngại, có thể bỏ món đồ yêu thích xuống mà nhường cho tôi hay không?"

Tôi ngẩng đầu, phát hiện “món đồ” trong miệng Hồng thiếu nhu đúng là chỉ tôi.

Tôi quay đầu, nhìn về phía Lý Bồi Cổ, tôi muốn nghe rõ câu trả lời của hắn.

Lý Bồi Cổ đưa tay, đem đầu tôi kéo về phía vai hắn, hôn nhẹ lên trán tôi một cái.

Tảng đá trong lòng tôi nhất thời được đặt xuống.

Tôi hướng về Hồng Thiếu Nhu ở đối diện cười một cái, vẻ mặt mang theo chút kiêu ngạo, giống như một thú cưng có được sự bảo vệ của chủ nhân.

Nụ cười kia vẫn kéo dài đến khi Lý Bồi Cổ nói ra câu nói kia: "Nếu Hồng thiếu thích, vậy thì cứ lấy đi."

Kế tiếp, tôi vẫn không lên tiếng, trên đường về nhà, cũng không có cùng anh trai tài xế chơi trò chơi cời quần áo vén váy.

Mặc dù không có sự quấy rối của tôi, nhưng hôm nay anh trai tài xế chạy thành hình chữ “SEX”.

Đoán chừng là trăm hay không bằng tay quen rồi.

Lời nói kia của Lý Bồi Cổ cứ lặp lại bên tai tôi.

"Nếu Hồng thiếu thích, vậy thì lấy đi."

Quả nhiên tựa như lời Hồng Thiếu Nhu nói, ở trong mắt cả trong lòng Lý Bồi Cổ tôi chỉ là một món đồ.

Hồng Thiếu Nhu có ý tứ là, ba ngày sau sẽ tới đón tôi.

Hắn cho tôi ba ngày thu xếp đồ đạc và từ biệt những người thân.

Về đến nhà, ta đi thẳng tới trên gác xếp, mở cửa, phát hiện này Lý Lý Cát bị nhốt một ngày một đêm đã thức tỉnh, hơn nữa giống cún cún bị bọ chét cả người cứ lẩn qua lẩn lại -- không có cách nào, toàn thân trên dưới đều bị tôi mạnh mẽ trói lại, ngoài miệng còn bị tôi dán băng dính.

Nhìn thấy ta, hắn kích động cực kỳ, giống như là bạch mao nữ nhìn thấy Bát Lộ quân(2), mắt cũng đỏ hết.

Tôi chưa bao giờ được người đó coi trọng qua như thế, chạy nhanh qua tháo băng dán trên miệng hắn xuống, đem sợi dây trói chặt hắn cởi ra.

Khi tránh thoát trói buộc, Lý Lý Cát giống như một con sư tử tức giận bị bắt hướng tới phía tôi gầm thét nhào tới thì tôi mới ý thức được mình sai lầm rồi -- mới vừa rồi Lý Lý Cát không phải cô gái trong trắng nhìn thấy Bát Lộ quân mà kích động, phải là Dương Bạch Lao nhìn thấy Hoàng Thế Nhân(3) mà tức giận.

Tôi lắc đầu mà thở dài, trong tay vừa hiên lên cục gạch đỏ tươi.
Lý Lý Cát ngã trên mặt đất, hôn mê lần nữa.

Vẫn nên chờ thời điểm hắn không còn tức giận thì trờ lại thôi.

Dán băng dính lên miệng hắn lần nữa, cột day lại, đem cửa gác xếp khóa lại cẩn thận.

Sờ sờ bụng, có chút cảm thấy đói bụng, tôi liền đi đến phòng bếp.

Trên bàn có bày một đĩa lớn sườn xào chua ngọt mới ra lò.

Nhưng Lý Bồi Cổ lại ngồi bên cạnh đĩa sườn xào chua ngọt.

"Nhân lúc còn nóng ăn đi, nguội rồi ăn sẽ không ngon." Hãn nói.

Thanh âm vẫn là ôn hòa như thế.

Bụng cũng đói đến sắp kêu lên, ta không hề khách khí nữa, đi đến cái ghê bên cạnh hãn ngồi xuống, cầm đũa lên, ăn.

Nói thật, mùi vị rất ngon.

Tôi cũng cảm thấy rất kì quái sau tình huống như thế vẫn có thể bình tĩnh ăn uống.

Lại nói, tôi thích người đàn ông xem tôi như món đồ mà đem ra ngoài tặng người ta.

Khi nhả ra khối xương thứ ba thì Lý Bồi Cổ lên tiếng: "Nếu như em không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng em."

Đôi đũa của tôi không có ngưng lại, tiếp tục đưa về phía khúc sườn thứ tư, tỉ mỉ thưởng thức xong, cho đến một ít nước sốt dính trên đầu đũa cũng mút xong, mới thở ra, nói: "Khi anh đồng ý với hãn ta thì cũng đã biết, em là nhất định sẽ đi, hoặc là nói, anh nhất định có biện pháp làm cho em phải đi."

(1) Nhân hiệu Carri Gilson: nhân hiệu nội y thời trang đặc nhất thế giới

mọi người muốn biết thêm có thể tham khảo ở đây:

<http://www.carinegilson.com/>

(2) Bát Lộ Quân: Bát lộ quân (chữ Hán: 八路军) là lực lượng quân sự do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo. Trong thời kỳ Quốc-Cộng hợp tác. Đội quân này được biên chế lại thành Quốc dân Cách mạng Quân Đệ thập bát Tập đoàn quân (国民革命军第十八集团军), về danh

nghĩa thuộc chính phủ Trung Hoa Dân quốc, thực tế vẫn do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo, hoạt động từ năm 1936 đến 1947. Cùng với Tân Tứ quân, Bát lộ quân được xem là thành phần nòng cốt, tiền thân hình thành nên Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

(3) Hoàng Thế Nhân: chắc là một nhân vật trong các tác phẩm của Trung Quốc ta không tìm được thông tin

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Trong tay Lý Bồi Cổ, cầm một ly Whisky, chất lỏng màu nâu óng ánh trong suốt bao lấy những viên đá nhỏ.

Hắn nhìn cái ly, im lặng không nói.

Nhưng cái gì cần biết tôi đã biết.

Mang theo tôi đi, cũng không phải vì sợ bị ám sát - - bảng lĩnh của Lý Bồi Cổ không thua tôi.

Thật ra thì từ vừa lúc mới bắt đầu, hắn liền đoán được có thể Hồng Thiếu Nhu sẽ có hứng thú đối với tôi.

Lý Bồi Cổ tựa như là một thương nhân thông minh, không biến sắc đem đem vật phẩm mình muốn bán tháo đi vẫn đặt ở trên kệ triển lãm, không chút nào gấp gáp, chỉ chờ người đến hỏi thăm.

Mà tôi, chính là món vật phẩm đó.

Tôi tiếp tục ăn sườn.

Sườn sườn, như chân với tay, dùng lời nói của bà cô Quỳnh Dao mà nói, đó chính là "Điều này có chút tàn nhẫn" .

Ăn không sai biệt lắm gần nửa đĩa thì Lý Bồi Cổ lên tiếng lần nữa: "Bất Hoan, anh muốn đưa em đến bên Hồng Thiếu Nhu, giúp anh điều tra người

đứng phía sau."

Taôi không ngừng đưa, dù sao Lý Bồi Cổ sẽ biết tự nói tiếp .

"Gần đây, vẫn chưa tìm thấy chút manh mối nào của lực lượng đang thao túng tất cả, nó được tiến hành được rất chậm chạp, nhưng anh chắc chắn, mục đích của nó là muốn hủy diệt toàn bộ bang Thanh Nghĩa của chúng ta. Nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không tra ra được người chủ mưu ở đằng sau, đầu mối duy nhất, chính là Hồng Thiếu Nhu, hãn và thế lực kia, có dính liểu quan hệ với nhau không ít. Anh không thể nhìn bang Thanh Nghĩa đang trong bờ vực nguy hiểm mà thờ ơ được, Bất Hoan, em cũng giống anh."

"Bất Hoan, Anh cũng không muốn đem em tặng cho bất luận kẻ nào, anh sẽ không làm như vậy. Sau khi vượt qua cửa ải khó khăn này, bất luận bỏ ra giá cao bao nhiêu, anh đều sẽ mang em trở lại bên cạnh anh."

"Bất Hoan, em phải tin tưởng anh, tựa như đã tin tưởng anh suốt mười bốn năm qua vậy."

Phải lúc này, tôi mới dừng đưa lại.

Lau đi nước sốt ở khóe miệng - - tôi luôn luôn đều là dùng vẻ mặt đẹp nhất đối mặt với Lý Bồi Cổ, lần này cũng giống như vậy.

Tôi nhìn hãn, nhẹ giọng nói: "Em đi."

Nghe vậy, Lý Bồi Cổ cũng không có mừng rỡ, hãn chỉ nhìn tôi, lẳng lặng, nhìn tôi, giống như là rất có nhiều lời nói muốn nói, nhưng, cũng không từ nói đến.

Cuối cùng cuối cùng, hãn tự tay, vén tóc ở sau gáy tôi, khẽ hôn nhẹ ở trước trán tôi.

"Bất Hoan, nếu như mà anh có năng lực bảo vệ được em. Anh nhất định sẽ coi trọng yêu thương em."

Tôi không hiểu câu nói của hắn.

Tôi rời đi khỏi vòng tay của hắn, cuối đầu tiếp tục ăn sườn của tôi.

Chỉ có thức ăn, mới là chân thật nhất.

Nó sẽ không lừa bạn, mặt chính là mặt, phai nhạt chính là phai nhạt, ăn sẽ no bụng, chưa ăn sẽ phải đói, nó cũng sẽ không lừa gạt tôi.

Vừa ăn, tôi vừa tiếp tục nói những lời chưa nói xong: "Em đồng ý đi giúp anh tìm ra tên chủ mưu ở phía sau, nhưng từ nay về sau, ước định giữa em và anh, cũng sẽ kết thúc."

Lý Bồi Cổ không có lên tiếng, trong phòng bếp chỉ còn tiếng va chạm của những viên đá trong ly rượu.

Tôi biết hắn hiểu ý của tôi, nhưng vẫn nên đem ý tứ nói xong cho rõ ràng hơn, thật ra thì càng giống như là đang giải thích cho chính mình: "Từ nay về sau, em không còn là người của anh, mệnh lệnh của anh, đối với ta mà nói, không còn bất cứ ý nghĩa gì, từ nay về sau, em sẽ là người tự do."

Cho đến lúc tôi ăn xong hết đĩa sườn xào chua ngọt, Lý Bồi Cổ cũng không nói tiếp câu nào.

Nhưng tôi cũng không cần cam đoan của hắn, bởi vì mơ tưởng của tôi từ trước tới nay, chỉ là của mình tôi.

Cậu bé trai với đĩa thịt thơm ngào ngạt ấm áp tại phòng chứa đồ đó, thật ra thì chỉ là ảo tưởng của tôi. (Bonei: cuối cùng chị cũng đã nhận ra, chúc mừng chị đã trưởng thành hé hé, cái mốc cho sự trưởng thành)

Chỉ là, tôi hy vọng có một người như thế, có thể cư xử dịu dàng với tôi, toàn tâm toàn ý yêu tôi, mà Lý Bồi Cổ cũng người đó rất giống nhau, cho nên tôi liền đem cái ảo tưởng đó khoác lên trên người hẳn.

Thật ra thì tôi hiểu rõ, chỉ là không muốn thừa nhận.

Nhưng bây giờ, cũng không thể tiếp tục lừa mình nữa.

Bởi vì Lý Bồi Cổ không hề cho tôi thêm ảo tưởng nào nữa, hẳn dùng dịu dàng của hẳn làm cho tôi cảm thấy lạnh mà thức tỉnh.

Tôi nên rời khỏi hẳn, tiếp tục đi về phía trước.

Thật ra thì cũng không có xảy ra chuyện gì, Lý Bồi Cổ cũng không có đối xử tệ với tôi, hẳn tại không có sẽ yêu tôi, chưa bao giờ cam kết với tôi bất cứ điều gì.

Tôi không trách hẳn.

Dì Bích đã từng nói, tôi còn chưa thể hiểu mình cần gì, nhưng không sao, bởi vì thượng đế sẽ chỉ dẫn cho bạn.

Giống như hiện tại, ông sẽ thông qua miệng của Lý Bồi Cổ để báo cho tôi biết tôi sẽ phải đi hoàn thành một sự việc khác.

Đây là trách nhiệm của tôi, tôi nên đi.

Dù là vì báo đáp ân tình bang Thanh Nghĩa đã cho tôi ăn thịt mười bốn năm, cho dù chỉ vì bảo vệ dì Bích, tôi cũng nên đi.

Dì Bích sẽ ủng hộ tôi, dì luôn luôn không thích tôi mê luyện Lý Bồi Cổ.

Dì cũng không lo lắng an toàn của tôi.

Theo lời của dì nói, dù là lực sĩ, cộng với khủng long biến dị trong công viên Kỷ Ura cùng suất hiện tấn công tôi, đoán chừng tôi còn có thể đem bọn chúng nướng lên mà ăn.

Tôi cảm thấy đây cũng không phải là sự thật.

Bởi vì thịt bị biến dị ăn không tốt lắm - - Bất Hoan tôi đây rất kén chọn.

Dì Bích tán thành việc tôi đi với Hồng Thiếu Nhu, vì Hồng Thiếu Nhu có tiền, tôi phải ăn cho hăn nghèo.

Kể từ sau khi quyết định, mặt trời giống như đang cùng sao vụng trộm lại bị trăng sáng bắt gian đuổi theo đánh tên gian phu, mặt trời phải kéo quần lên tìm đường bỏ chạy.

Đảo mắt, đã đến thời gian ước định, cuối cùng tôi không ăn thịt của nhà họ Lý nữa, xách theo hành lý, lên xe Hồng Thiếu Nhu điều đến đón tôi.

Ngày đó, Lý Bồi Cỗ không có xuất hiện tiễn tôi, nhưng ta phát hiện, hăn đang đứng sau cửa sổ phòng sách lầu hai nhìn tôi.

Mặc dù khoảng cách khá xa, có thể trốn vào sau cửa sổ, nhưng dù sao đó cũng là bóng dáng tôi để tâm suốt mười bốn năm, làm sao không nhìn ra được.

Cùng giống như năm đó chỉ có dì Bích dẫn tôi đến nhà họ Lý, hôm nay tiễn tôi đi, cũng chỉ có dì Bích.

Dì tặng quà tạm biệt, là một khối gạch.

Một khối gạch bằng vàng ròng.

Một khối gạch bằng vàng có khảm kim cương.

Một khối gạch bằng vàng khảm kim cương dài 20 cm, rộng mười phân.

Đây là quà tặng thực dụng cỡ nào - - thời kỳ gió tanh mưa máu có thể làm vũ khí giết người, thời kì sóng yên biển lặng có thể bán đi kiếm tiền.

Thật sự là đi ở nhờ nhà người ta, có thể làm quà tặng, giết người diệt khẩu, quả nhiên là đồ tốt.

Lại nói xem như thời kì tôi ở trên giang hồ tương đối phách lối, khi tham dự các bữa tiệc, thì những người phụ nữ khác đeo cao trang sức quý giá, cạnh tranh xinh đẹp với nhau, càng đấu đến bề đầu chảy máu, kẹp tóc bay tán loạn, còn tôi xuất hiện mang theo một cục gạch bằng vàng khảm kim cương, có thể hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người có mặt tại đó.

Thật là vô cùng hoành tráng.

Chỉ cần xuất hiện một lần, tôi liền sẽ có biệt danh là cục gạch vàng kim.

Dĩ nhiên, cũng là để sau này hãy nói.

Giờ phút này, Vương Chiêu Quân(1) tôi đây sẽ phải đến biên cương xa xôi.

Dì Bích hỏi: "Còn lời gì muốn nói với mọi người không?"

Tôi nhìn lại ngôi biệt thự nơi tôi đã sống mười bốn năm qua lần cuối cùng, nhẹ giọng nói: "Con nhớ Lý Lý Cát ở trên gác xếp đã ba ngày rồi mà quên mất." (Bonei: sao mà thương Lý Lý Cát ghê, từ khi gặp chị lúc nào cũng bị chị hành hạ. Chắc số anh là bị chị hành hạ cho đến khi chết quá)

Dì Bích: "."

Giơ tay lên, hướng về phía Lý Bồi Cổ làm động tác hẹn gặp lại.

Cho dù phải đi cũng muốn lúc ra đi thật xinh đẹp phải không.

Nhảy vào trong xe, cửa xe “Đông” một tiếng đóng lại, từ nay, tôi sẽ bước vào một thế giới mới.

Biệt thự nhà Hồng Thiếu Nhu nằm ở lưng chừng núi, khi xe chạy qua các ngôi biệt thự độc lập liên tiếp, cuối cùng xe dừng lại trước một ngôi biệt thự không có gì đặc biệt.

Phải nói, biệt đặc điểm duy nhất của ngôi biệt thự này, chính là nằm ở vị trí trung tâm, được bao quanh bởi các ngôi biệt thự còn lại.

Tôi cảm thấy buồn bực, lời đồn đãi trong giang hồ, Hồng gia không phải có tiền bình thường, mặc dù các ngôi biệt thự nơi này có giá cả xa xỉ, nhưng ở trong cảm nhận của tôi, nơi hãn ở, phải là một nơi lớn nhất xa hoa nhất được gắn các trang thiết bị tối tân nhất, nhưng bây giờ xem ra, sự thật không phải như vậy.

Chẳng lẽ giống như Lý Bồi Cổ nói, lời đồn đãi trong giang hồ đều không thể tin?

Tôi bắt đầu suy nghĩ đến cái vấn đề mình có thể được ăn thịt thỏa thích không mà lo lắng.

Nhưng về sau này mới biết được, tất cả biệt thự ở ngọn núi này đều là của Hồng Thiếu Nhu, hãn mua hết, phân cho các vệ sĩ hãn tín nhiệm ở.

Dù sao cũng là một thương nhân giàu có, tìm đỏ mắt trong biển người, trói hãn lại vợ vét hết tài sản tiền bạc cũng có thể xài đến mấy đời, sự hấp dẫn này thật là quá lớn.

Theo nghĩa ẩn dụ, Hồng thiếu giống như là một bàn sáng lóng lánh thơm ngào ngạt màu sắc tươi đẹp hương vị nồng nàn một chiếc đĩa nhẹ chạm vào cũng có thể làm cho miếng thịt kho tàu chảy ra mỡ, ai cũng muốn đến nếm thử một chút.

Cho nên đến bây giờ chưa suất hiện lần ngoài ý muốn đầu tiên nào, đều bởi vì do cách làm này của hãn.

Bạn cứ nghĩ đi, bọn cướp phải vượt qua các ngôi biệt thự của hãn rồi mới đến được ngôi biệt thự hãn ở.

Coi như có thể đến được, đoán chừng cũng sẽ dói đến nỗi ngực dán vào lưng, trên người bị nã lỗ lớn lỗ nhỏ rồi.

Một chiêu này, thật sự là cao tay.

Nội thất nhà hãn hãn đều được trang trí theo phong cách cổ kính của Trung Quốc, một bộ kệ Hoàng Lê Mộc(2) cổ xưa đầy đủ, trên kệ còn có những thứ đồ cổ trân quý bình hoa cổ tranh chữ sách xưa.

Nhìn kỹ, tất cả đều là hàng thật.

Trong đó còn có đời những món quý giá hiếm trên đời.

Hiện tại tôi cuối cùng đã hiểu rõ hãn vì sao đối với cái tẩu thuốc khám phi thúy kia chẳng thèm để ý chút nào - - bởi vì hãn trong nhà còn có rất nhiều đồ vật quý giá ngang hàng với khối phi thúy đó.

(1) Vương Chiêu Quân: Chiêu Quân (chữ Hán: 昭君, bính âm: zhào jun) là một trong Tứ đại mỹ nhân của lịch sử Trung Quốc. Với sắc đẹp được ví là "lạc nhạn" (làm cho chim sa), câu chuyện về nàng trở thành một đề tài sáng tác phổ biến của thi ca, nghệ thuật. Chiêu Quân đi vào lịch sử Trung Quốc như một người đẹp hòa bình. Sự quên mình của nàng góp phần mang lại hòa bình trong 60 năm giữa nhà Hán và Hung Nô[1].

Chiêu Quân tên là Vương Tường (王牆), nên cũng được gọi là Vương Chiêu Quân (王昭君). Nàng là con gái của một gia đình thường dân ở Tỉ Quy (秭归), Nam Quận (南郡), nay là huyện Hưng Sơn, tỉnh Hồ Bắc. Được tuyển vào nội cung vào khoảng sau năm 40 TCN, đời vua Hán Nguyên Đế

(49 TCN-33 TCN). Trong thời gian ở hậu cung, Chiêu Quân chưa bao giờ được gặp mặt vua và vẫn chỉ là một cung nữ (宮女). Năm 33 TCN, thiếp vu Hung Nô là Hô Hàn Tà (呼韓邪) đến kinh đô Trường An để tỏ lòng thần phục nhà Hán, một phần trong hệ thống triều cống giữa nhà Hán và Hung Nô. Ông này nắm lấy cơ hội để đề nghị được trở thành con rể của vua Nguyên Đế. Thay vì gả cưới một công chúa cho thiếp vu thì Hô Hàn Tà đã được ban cho 5 cung nữ từ hậu cung, một trong số này là Vương Chiêu Quân.

Theo một câu chuyện trong Hậu Hán Thư (quyển 89, Nam Hung Nô liệt truyện) thì Vương Chiêu Quân đã tình nguyện theo thiếp vu này. Khi được vời đến triều đình thì vẻ đẹp của Chiêu Quân đã làm cho Nguyên Đế sửng sờ và muốn thay đổi quyết định của chính mình.

Chiêu Quân trở thành người vợ được yêu quý của Hô Hàn Tà, được phong là Ninh Hồ Yên Chi (宁胡阼氏)[2]. Họ sinh được hai người con trai, chỉ một trong số đó sống sót với tên gọi là Y Chư Trí Nha Sư (伊屠智牙師) và một người con gái, tên là Vân (雲), sau này là một nhân vật đầy quyền lực trong hệ thống chính trị của Hung Nô. Năm 31 TCN, Hô Hàn Tà chết, Chiêu Quân muốn trở về Trung Quốc, nhưng Hán Thành Đế đã buộc nàng phải theo tập quán nối dây của người Hung Nô và Chiêu Quân trở thành vợ của thiếp vu tiếp theo là Phục Chu Luy Nhược Đề (復株累若鞮)- con trai lớn của Hô Hàn Tà. Trong cuộc hôn nhân mới này nàng có hai người con gái. Sau khi chết, Chiêu Quân được táng tại "Thanh Trùng", mộ hiện nay vẫn còn tại phía nam thành Hô Hòa Hạo Đặc, Nội Mông Cổ.

Hòa bình giữa nhà Hán và Hung Nô đã được kéo dài trên 60 năm, tuy nhiên, sau này người ta đã không còn biết gì về các hậu duệ của Chiêu Quân.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Tôi cảm thấy được mình đã đến đúng nơi rồi.

Chu dù đến lúc cuối cùng tôi vẫn không tìm được kẻ chủ mưu phía sau, tôi cũng có thể trộm vài món đồ cổ trở về, tuyệt đối không phải là tối không công.

Cái ý niệm này vừa hiện ra, nhất thời nước miếng chảy tí tách - - tính tham lam kích thích thần kinh ăn uống, tôi lại muốn ăn thịt.

Hồng Thiếu Nhu không có ở nhà, bảo là buổi tối mới trở về.

Nhưng hắn có nhắn lại: món đồ kia muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Tự nhiên, món đồ kia trong miệng hắn chính là chỉ tôi.

Ta không để cho đám mì ăn liền lãnh khốc kia đối xử với tôi như ngôi sao điện ảnh hay lấy trăng sáng tiêu diệt mặt trời, cũng không có để cho bọn họ vén y phục cởi quần lẫn nhau chơi đùa chuột của đối phương, tôi chỉ muốn nói lên các nhu cầu thấp nhất trong trình tự lý luận của Maslow(1).

Tôi cần thức ăn.

Tôi chỉ là muốn ăn thịt.

Thế nhưng bày mì ăn liền lãnh khốc vô tình tàn nhẫn bọn vệ sĩ lãnh khốc vô tình tàn nhẫn lại cự tuyệt yêu cầu của tôi.

Bởi vì hôm nay là ngày giỗ Lão Thái Gia nhà họ Hồng, hàng năm vào ngày này, để tưởng nhớ đến ông nên cả nhà từ trên xuống dưới đều phải ăn chay.

Dù sao tôi cũng là người mới đến, bọn họ không biết tính tình tôi cũng là bình thường.

Vì vậy, tôi rất nghiêm túc nói cho bọn họ biết, nếu như không để cho tôi ăn thịt tôi có thể luống cuống tay chân đem tất cả đồ cổ trong phòng này đập nát hết và hai bữa không để cho tôi ăn thịt tôi sẽ buồn bực sẽ lấy máy khoan điện khoan rách ba phần đáy quần của bọn họ không để cho tôi ăn thịt tôi đói bụng sẽ phải đi đào mộ Lão Thái Gia nhà bọn họ đem đem tiêu rắc lên phần thịt còn dính trên xương làm thịt khô mà ăn sạch.

Nhưng tôi có cảnh cáo bọn họ chân thành thế nào cũng không lay chuyển được.

Nếu là ở nhà họ Lý, tôi đã móc ra cục gạch vàng kim khảm kim cương gõ cho bọn họ bất tỉnh sau đó theo thứ tự cởi quần của bọn họ ra coi đùa chuột của bọn họ như gậy thịt bò mà ăn rồi.

Nhưng lý tưởng là hoàn hảo, thực tế thì đau lòng.

Ngày đầu tiên tôi đến đây, không thể làm ra bất kì chuyện lớn gì.

Cho nên, ta quyết định đem kế hoạch ăn thịt bò gậy dùi qua một ngày.

Buổi trưa tất cả món ăn đều là món đơn giản, làm cho miệng của tôi cũng nhạt như trứng dái. (Bonei: không phải ta ghi bậy mà convert để như thế amen)

Lại qua ba tiếng đồng hồ, thật sự là không chịu đựng được - - Bất Hoan tôi đây từ sau bốn tuổi tới giờ chưa từng gặp cảnh ngộ bi thảm không được ăn thịt trong năm tiếng đồng hồ.

Cho nên, tôi thừa dịp đám mì ăn liền không chú ý liền lén chạy vào trong phòng bếp.

Mở tủ lạnh khổng lồ ra, bên trong chứa đầy thức ăn, bao gồm rất nhiều rất nhiều thịt.

Nhìn những thứ thịt tươi kia, tôi cực kỳ bi thương.

Mặc dù Bất Hoan tôi đây thích ăn thịt, nhưng làm thịt tay nghề lại có thể khiến mẹ của đám thịt này có ở cửa tuyến cũng không thể nhắm mắt được.

Nhưng tôi thật sự rất thèm ăn, nhiệt tình yêu thương thịt cuồng nhiệt của tôi bắt đầu kích động, ta cũng chỉ có thể học những thứ người ngoại quốc kia ăn thịt sống.

Vì vậy, tôi xé ra bao bảo quản ra, đem thịt tươi xoa muối với bột ngọt, cau chặt chân mày, chuẩn bị cứ như vậy mà cắn.

Nhưng vào lúc này, từ sau lưng truyền đến một tiếng cười khê.

Tiếng cười không mang theo tia mỉa mai hay ý trêu chọc.

Quay đầu, tôi nhìn thấy rõ người đàn ông phát ra tiếng cười.

Hình dung như thế nào đây, dùng lời nói tương đối phổ biến hiện nay, vậy người này chính là người theo nghệ thuật, thích quản việc của người khác.

Hắn mặc chiếc quần jean, áo thun 100% cotton, đơn giản tùy ý, quần áo rất hợp với hắn, tất cả đều cho người khác cảm giác mềm mại.

Đôi mắt trong, sống mũi cao thẳng, tóc đen có những lọn xoăn tự nhiên.

Thật ra thì cũng không gầy yếu lắm, nhưng cũng có lẽ là bởi vì cao, hắn tổng làm cho người ta thấy có chút mảnh khảnh dịu dàng.

Thời điểm tôi quay đầu lại, hắn đang cười, tôi cứ nhìn nụ cười hắn mà ngay ngắn như vậy.

Không phải kinh ngạc, mà bởi vì là, khi hắn cười có loại ma lực, vừa nhìn thấy, lòng của người ta giống như là đang được ngâm trong suối nước nóng, ấm áp, tuyệt vời cực kỳ.

Tôi cảm thấy người này cùng Lý Bồi Cổ có chút tương tự, nhưng tôi khẳng định, bọn họ không giống nhau.

Người này mặc dù có vẻ dịu dàng hơn, nhưng lại chân thật hơn so với Lý Bồi Cổ.

Hắn cầm một chai nước suối, tựa vào một bồn tử lạnh, nhìn tôi, đầu hơi nghiêng, một lôn tóc xoắn rủ nhẹ phía trên lông mi. " Ăn thịt sống, sẽ bị đau bụng."

Hắn nhẹ giọng nhắc nhở.

Tôi nhìn hắn, nhất thời không biết người này là địch hay là bạn, nên đối với hắn ác độc hay nên lương thiện.

Người ở nơi này chủ yếu toàn là mì ăn liền lạnh khốc vô tình ác độc, có khi hắn chính là một ông chủ nhỏ, hơn nữa thân phận không rõ, lại chủ động nói chuyện với tôi, thật sự khả nghi.

Trước khi đi, Lý Bồi Cổ có nói với tôi, hắn sẽ mau chóng phái người chà trộn vào bên trong trợ giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Chẳng lẽ, người này chính là nội gián đến giúp tôi?

Có phải hay không, thử một chút thì biết.

Tôi hăng giọng, mở miệng hỏi: "Xuân ngu bất giác hiểu."

Hắn hơi kinh ngạc, tiếp rất tự nhiên đáp: "Khắp nơi nghe thấy gáy điều?"

Cho thêm một cơ hội, tôi lại mở miệng: "Dừng xe ngồi yêu Phong Lâm muộn."

Hắn nhún nhún vai: "Sương Diệp Hồng với tháng hai hoa?"

Lại sai, phải là 'Thối đạn xoay vặn uốn quanh mọi thứ'.

Một cái cơ hội cuối cùng, tôi chọn độ khó giành cho người mới học: "Cày đồng đang buổi ban trưa."

Hắn hồi đáp được rất nhanh: "Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày?"

Vẫn sai, phải là 'Ghế sa lon bạo lâu chủ'.

Trả lời ba lần đều là những đáp án thuần khiết bình thường như thế, xem ra người này quả thật không phải người của bang.

Sau khi trả lời xong, hắn đi tới bên tủ lạnh, mở cửa, ngồi xồm người xuống bắt đầu liếc nhìn thức ăn.

Tôi nhân cơ hội này, lặng lẽ cầm lên cục gạch vàng kim khảm kim cương, chuẩn bị hướng về phía đầu hắn hung hăng nện xuống, chờ hắn hôn mê, tôi sẽ tiếp tục thưởng thức thịt tươi ngon.

Khi này bản chuyên cách hắn đầu chỉ có một cm thì hắn nói một câu, làm động tác của ta ngừng lại.

Đồng thời, cũng làm thay đổi tương lai của chúng tôi.

Hắn nói: "Nếu không chê, để tôi nấu cho cô ăn vậy."

Khi một phần beefsteak ướp rượu vang tươi ngon mê người xuất hiện trước mặt tôi thì tôi cảm thấy người đàn ông đứng trước mặt là một vị thần.

Đại thần.

Vị này đại thần tên Cảnh Lưu Phái, là đầu bếp riêng của Hồng Thiều Nhu, tay nghề nấu ăn của hắn đúng là thiên hạ đệ nhất, ăn vào quả thật làm cho người ta hận không thể nhai luôn cả đầu lưỡi của mình - - bởi vì phía trên lưỡi vẫn còn vương lại hương vị của món ăn hắn làm.

Tất cả những thứ này đều là sau này tôi mới biết.

Lúc ấy, hắn vừa nhìn tôi ăn, vừa tùy ý hỏi tôi một chút việc nhà.

"Cô là người bang Thanh Nghĩa đưa tới?"

Tôi gật đầu, cũng đem miếng thịt thứ nhất thả vào trong miệng.

"Là tự nguyện tới sao?"

Tôi lại gật đầu, lại đem xiên thịt thứ hai thả vào trong miệng.

"Tới thì không thể tùy ý đi ra ngoài, chẳng lẽ cô cũng không nhớ những người thân bạn bè của mình sao?"

Tôi tiếp tục gật đầu, đem xiên thịt thứ ba thả vào trong miệng.

Sau đó, cúi đầu nhìn này nhìn con dao sáng bóng, cái đĩa bằng sứ bóng loáng, nước mắt từng giọt từng giọt tí tách như nước tiểu, róc rách chảy xuống.

"Thật xin lỗi, làm cho cô nhớ nhà." Cảnh Lưu Phái có chút lo lắng.

Tôi lắc đầu, nước mắt nhỏ một giọt ở trên mặt bàn y hết như nước tiểu:
"Tôi khóc, không phải là bởi vì nhớ nhà, mà bởi vì là phần beefsteak này. Chỉ mới cắt thành ba miếng tôi đã ăn xong rồi, thật là ít."

Cảnh Lưu Phái: "."

Lại nói tôi ở nhà họ Lý bình thường mỗi bữa đều sẽ được ăn tròng cá ruột già ruột non, ăn cho đến khi đầy đến cổ họng không nói được.

Hôm nay với nhiều đây thịt, ngay cả kẻ rang tôi còn chưa nhét được đều kích động mà bất mãn.

Không chịu nổi cái loại nước mắt như nước tiểu của tôi, Cảnh Lưu Phái lấy tốc độ nhanh nhất, tay nghề tinh xảo nhất làm lại cho tôi phần beefsteak cực lớn.

Khi tôi ôm cái bụng no cứng, dùng cây tăm xĩa trắng xĩa xĩa vụn thịt, bước lên lầu với bộ dáng ngang ngược của mấy con cua trong mua thu, một nhóm mì ăn liền đeo mắt kính quăn tới cho tới những ánh mắt sắc như dao.

Không chỉ là bởi vì tôi phá hư quy củ của nhà họ Hồng, quan trọng hơn là, tôi ăn sạch toàn bộ thịt tươi dùng cho ngày mai của bọn họ.

Tài nấu nướng của Cảnh Lưu Phái quả thật là cao kinh người, tôi ăn một bữa thịt như thế, đã tạo được một kỷ lục mới - - ăn thịt, mà phải chống đỡ ở Cúc Hoa .

Kế tiếp, tôi nằm trên giường trong căn phòng được sắp xếp cho tôi, cố gắng đem một bụng thịt ăn trong buổi trưa tiêu hóa hết, làm cho bụng rỗng đi, bữa cơm tối tiếp theo phải kêu Cảnh Lưu Phái làm beefsteak nữa.

Ngày hôm nay, tôi cảm thấy được mình đã bước được một bước lớn trên con đường mới của cuộc sống này.

Bởi vì, sức ăn của tôi đã hoa lê tăng lên.

Tối khuya, Hồng Thiếu Nhu mới trở về.

Khi đó, tôi đã tắm xong, đang ngồi ở trước bàn trang điểm nhìn gương bôi sữa dưỡng da.

Hắn trực tiếp đi vào trong phòng của tôi, hôm nay hắn mặc một trường bào màu tím đậm, vẫn là loại xa hoa khiêm tốn như cũ, ánh mắt tinh tế quan sát tôi từ trong gương.

Một trong những nguyên tắc của Bất Hoan tôi đây, nếu có người coi tôi là một món đồ, vậy tôi sẽ làm một món đồ không thích hợp cho hắn.

Hồng Thiếu Nhu vừa đúng phù hợp điều kiện này.

Tôi làm như hắn không có tồn tại trên thế giới này, cùng thường ngày giống như nhau, chậm rãi xoa bóp gương mặt.

Trên tay Hồng Thiếu Nhu cầm tẩu thuốc luôn không rời tay, khối phi thủy kia thỉnh thoảng đung đưa, màu sắc kia, làm cho trong mắt người nhìn tràn đầy màu xanh biếc.

Hắn ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng từ từ nhả khói.

Màu trắng khói, giống tấm tơ lụa nhẹ nhàng, bay về phía tôi, có điểm giống như một loại dẫn dụ.

Đáng tiếc, tôi không hút thuốc.

Khi xoa bóp đến giữa trán thì hắn rốt cuộc mở miệng: "Em không thấy cái tư thế của mình rất kì quái sao?"

"Không cảm thấy." Tôi tiếp tục xoa bóp cằm.

"Tại sao em phải để chúng nó ở trên bàn trang điểm đây?" Hồng Thiếu Nhu rất hứng thú hỏi.

"Chúng nó" trong miệng của hắn đúng là chỉ hai khối hung khí trước ngực của tôi.

Dù sao cũng là cup D, sức nặng cũng không nhẹ, nhất thiết đoán chừng có thể hàm cách thủy một nồi thịt kho lớn rồi.

Tại sao?

Bạn ấy thử xem toàn thân mang hai quả cầu nặng hai kí lô xem một chút, có mệt mỏi chết người không.

Hơn nữa này sức hút của trái đất cũng là lớn, bây giờ mặc dù còn không có rú xuống, nhưng dì Bích nói rồi, chỉ cần không chú ý bảo dưỡng, rất nhanh nó sẽ rú xuống tới rốn.

Đến lúc đó, mặc áo phải sê tới rốn mới thấy được khe ngực, rất đáng sợ.

Cho nên chỉ cần điều kiện cho phép, tôi đều sẽ đem hai quả cầu trước ngực đặt ở trên bàn trang điểm, trên hộc tủ, trên cột hoặc là trên chậu cá vàng.

Cảm giác kia, thật là vô cùng nhẹ nhõm.

(1) Lý Luận Maslow: Theo Maslow, về căn bản, nhu cầu của con người được chia làm hai nhóm chính: nhu cầu cơ bản (basic needs) và nhu cầu bậc cao (meta needs)

Cấu trúc của Tháp nhu cầu có 5 tầng, trong đó, những nhu cầu con người được liệt kê theo một trật tự thứ bậc hình tháp kiểu kim tự tháp.

Những nhu cầu cơ bản ở phía đáy tháp phải được thoả mãn trước khi nghĩ đến các nhu cầu cao hơn. Các nhu cầu bậc cao sẽ nảy sinh và mong muốn được thoả mãn ngày càng mãnh liệt khi tất cả các nhu cầu cơ bản ở dưới (phía đáy tháp) đã được đáp ứng đầy đủ[cần dẫn nguồn].

5 tầng trong Tháp nhu cầu của Maslow:

Tầng thứ nhất: Các nhu cầu về căn bản nhất thuộc "thể lý" (physiological) - thức ăn, nước uống, nơi trú ngụ, tình dục, bài tiết, thở, nghỉ ngơi[cần dẫn nguồn].

Tầng thứ hai: Nhu cầu an toàn (safety) - cần có cảm giác yên tâm về an toàn thân thể, việc làm, gia đình, sức khỏe, tài sản được đảm bảo[cần dẫn nguồn].

Tầng thứ ba: Nhu cầu được giao lưu tình cảm và được trực thuộc (love/belonging) - muốn được trong một nhóm cộng đồng nào đó, muốn có gia đình yên ấm, bạn bè thân hữu tin cậy[cần dẫn nguồn].

Tầng thứ tư: Nhu cầu được quý trọng, kính mến (esteem) - cần có cảm giác được tôn trọng, kính mến, được tin tưởng.

Tầng thứ năm: Nhu cầu về tự thể hiện bản thân (self-actualization) - muốn sáng tạo, được thể hiện khả năng, thể hiện bản thân, trình diễn mình, có được và được công nhận là thành đạt.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Về chuyện này, tôi cảm thấy được không có cần thiết giải thích với Hồng Thiếu Nhu.

Nhưng dù nói thế nào, tôi cũng ăn không ở không ở trong nhà hăn cả một ngày, không trả lời quả thật có chút nói không được.

Vì vậy, tôi chỉ có thể sử dụng phương pháp hỏi ngược lại: "Đưa chuột nhà anh tại sao lại muốn sinh trứng giữa hai quả trứng?"

"Bởi vì, " hăn đem thân thể tựa vào đầu giường, mắt liêm diêm như cũ giống như là mấp máy, khoe miệng cong cong nhàn nhạt nói: "Đó là trời sinh."

"Vậy tôi đây cá chính là cưỡng chế mà sinh ra." Xoa bóp hết gương mặt, tôi bắt đầu cúi đầu vẽ loạn kem dưỡng da lên tay.

khi tôi ngẩng đầu lên, từ trong gương tôi phát hiện Hồng Thiếu Nhu đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào.

"Em hình như rất chán ghét tôi." Hăn hỏi.

"Vâng" tôi không chút nghĩ ngợi, hoàn toàn trả lời bằng bản năng.

"Là bởi vì trách tôi chiếm em từ trong tay Lý Bồi Cổ sao?" Hồng Thiếu Nhu quay lại tấu thuốc, dùng một đầu kia của tấu thuốc trêu chọc phần tóc

mới được cắt tía hoàn hảo rớt bên vai tôi: "Nhưng em đừng quên mất, ta cũng không có cường ép giành lấy, là Lý Bồi Cổ tự nguyện đưa em cho tôi."

"Tôi hiểu được." Xoa bóp đôi tay xong, tôi đứng lên, hạ lệnh đuổi khách: "Không có chuyện, mời đi ra ngoài đi, tôi muốn làm vận động rồi."

Vận động theo lời nói của tôi, là xoa bóp vận động ngực, tức là bắt được bộ ngực dùng Long Trảo thủ bóp dzú, tiếp bắt đầu xoa bóp trái phải từ trên xuống dưới.

Bất Hoan tôi đây rất là căng thẳng, có đàn ông ở đây, sẽ không tốt lắm cho loại vận động này.

Nhưng Hồng Thiếu Nhu cũng không có nghe hiểu được việc tôi nói..., hăn dùng chuôi có phi thúy màu xanh biếc của tẩu thuốc nâng cằm tôi lên, hé hé mí mắt lên, hình như che lấp một tầng sắc hoa đào: "Thật ra thì, hai chúng ta cùng nhau làm vận động, không phải tốt hơn sao?"

Tư thế của hăn động tác giọng điệu vẻ mặt bao gồm trên mỗi một chỉ tay bàn tay mỗi một cọng lông tơ trên mặt đều ở nói lên một chuyện - - tôi bị chọc ghẹo rồi.

Từ nhỏ đến lớn, luôn luôn đều là Bất Hoan tôi đây đùa giỡn người khác, vậy mà hôm nay, tôi lại bị đùa giỡn.

Không thể bị thiệt thòi.

Hăn có tẩu thuốc, tôi có móng tay.

Vì vậy, tôi vươn ngón tay trên có móng tay vươn vắn sơn móng tay màu hồng phấn ra, nâng lên cái cằm hơi nhọn kia, liếc mắt nhìn vào con người, là hạ lưu mà không phong lưu, giống như cả ngày không có việc gì trong truyền thuyết kia, thiên kim tiểu thư tiền địa chủ nhà có ruộng tốt ngàn mẫu,

không hề xem vương pháp ra gì có thể ở trên đường tùy ý đùa giỡn với các anh đẹp trai.

Lại nói, cầm của hắn là thật nhọn, đoán chừng Hồng gia chưa bao giờ phải mua búamuốn đóng đinh hay đập tách hột đào, trực tiếp lấy cái cầm của hắn ra dùng một chút là được, an toàn bảo vệ môi trường vừa thông minh hóa.

Khó trách có tiền như vậy, thì ra là đều là tích trữ từ việc tiết kiệm mà được.

Cùng với cầm của hắn so sánh xong, tôi nhất thời cảm giác cục gạch vàng kim khảm kim cương mình chẳng phải là báu vật rồi sao.

Bạn nghĩ đi, vào thời điểm hắn đang chuẩn bị đánh nhau, hắn căn bản không mang theo vũ khí, trực tiếp sử dụng cầm hương về phía đầu người khác mà đập xuống, vậy còn không đập cho đầu người ta rách da chảy máu, não bay tứ phía sao.

Tôi đang trong diễn trò tương phản chống tình dục, lại quên mất một chuyện.

Hồng Thiếu Nhu là một thương nhân, nếu như nói mười thương nhân thì có chín người gian, hắn chính là chín người gian tập trung thành một.

Hắn không chịu thua thiệt.

Nếu ở trên quai hàm không có chiếm được tiện nghi, vậy thì có thể chiếm ở các nơi khác.

Kết quả là, tẩu thuốc của hắn, từ cầm của tôi chậm rãi di chuyển đến nơi ngực, đến các sợi tơ trước ngực củ chiếc áo ngủ dọc theo đường cong của ngực.

Động tác, mang đầy vè dây dưa đùa giỡn.

Vào lúc này, tôi mới chợt phát hiện mình có chút bản lĩnh của gian thương.

Người khác cầm ta một thước, tôi liền muốn lấy của hãn một trượng.

Ý của tôi là, hãn dùng tẩu thuốc động vào vị trí ngực không quá quan trọng của tôi, vậy tôi sẽ phải chạm vào vị trí cực quan trọng của hãn.

Vừa nghĩ tay liền động, lúc này tôi vươn ra móng tay thật dài, giống như là này thị lực chính xác của chim ưng, đập xuống, mà dùng sức chính xác bắt được chuột đồng - - đùa nhũ hoa của Hồng Thiếu Nhu.

Mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng uy lực của móng tay tôi cũng không coi thường được.

Hãn nháy nháy mắt, nháy tới ba lần.

Tôi đem hai tiểu anh đào của hãn kéo ra ngoài, nhìn hai cái tiểu ba người còn có thể động đây được không! !

Tay tôi tiếp tục dùng sức bóp, dùng sức quá mạnh, thậm chí ngay cả móng tay của tôi có chất lượng tốt cũng bị bẻ gãy.

Bản lĩnh của Hồng Thiếu Nhu không tệ, cũng không có gốc đứng tại chỗ tiếp tục mặc cho tôi kéo, mà là nhanh chóng đem tẩu thuốc trên ngực của tôi rút về, gõ nhẹ lên hai tay tôi.

Động tác của hãn nhìn như rất nhẹ, thậm chí có điểm giống như là phát nhẹ một con muỗi, cũng không biết hãn đập vào lên cái huyết vị nào, nhất thời hai tay của tôi nhức mỏi không chịu nổi, ngay cả giơ lên cũng là vấn đề, chỉ có thể không có tiền đồ rũ xuống.

Hy sinh một cái móng tay dài tôi đã dưỡng từ rất lâu nhưng hai tiểu anh đào kia của hã vẫn chưa ăn được gì.

Tôi cảm thấy được mình bị thua thiệt lớn.

Đáng tiếc với một tia ngay thơ đơn thuần tôi đây vẫn chưa nghĩ tới, thua thiệt nhiều hơn vẫn còn ở phía sau.

Ở thời điểm tay của tôi bị Hồng Thiếu Nhu gõ xuống làm mất đi cảm giác, hã nhân cơ hội đề lên tôi ở trên giường.

Hai chân của hã, đề tôi lại - - đó là vũ khí lợi hại duy nhất của tôi bây giờ.

Cục gạch vàng kim khảm kim cương thì đặt ở trên bàn trang điểm, cự ly quá xa, hơn nữa dù là có lấy được, hai tay của ta cũng đã bị thương, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sức lực đập người.

Nói cách khác, tôi hoàn toàn như quả hồng mềm bị kèm chặt.

Tôi hối hận.

Mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy độc tác tẩu thuốc của hã, nhưng bởi vì quá mê luyến cảm xúc ở móng tay tiếp xúc với hai tiểu anh đào, cứ nhiên đến chết đều không buông tay, mặc cho tẩu thuốc gõ xuống, cho nên mới thành ra nông nỗi này.

Hồng thiếu nhu tiếp tục dùng tẩu thuốc của hã chơi đùa cơ thể tôi.

Tẩu thuốc nhỏ dài, mặt ngoài mượt mà bóng loáng, đối mặt với con mồi chịu thống khổ là tôi, không bao giờ nói lời khách khí nữa, trực tiếp tiến vào bên trong áo ngủ.

Những cái tua trên mặt trang sức ngọc bích, giờ phút này toàn bộ đều rủ trên da tôi, di chuyển theo động tác của hã như có như không tiếp xúc với

cơ thể của tôi, giống như là một bàn tay to.

Hồng thiếu nhu cũng không có dùng tay mình đụng chạm vào người tôi, nhưng loại cảm giác này, lại rõ nét hơn, vui sướng hơn.

Mặc dù động tác của Hồng Thiếu Nhu rất nhẹ nhàng, thế nhưng tẩu thuốc là vật cứng rắn, mà cơ thể tôi thì mềm mại.

Từ vừa mới bắt đầu, chính là nhất định phải cách xa, vì vậy, nó giữ một thái độ làm vua mà chiếm lấy cơ thể tôi.

Dưới sự khống chế của Hồng Thiếu Nhu, di chuyển tới trên ngực phải của tôi.

Ánh sáng lạnh lẽo trọt ở ta rất tròn thượng vạch thành vòng tròn, từng bước một, hướng từ chỗ cao đến gần.

Không chút hoang mang, tư thái thanh thản, giống như đó chỉ là yếu tố chính của trò chơi.

Hạt đậu màu hồng của tôi, rất không chịu thua kém mà dựng đứng lên rồi.

Nhất thời, chuông báo động trong lòng kêu mãnh liệt, chẳng lẽ nói, Sát Thiên Dao này của Hồng Thiếu Nhu là vì báo thù cho việc ta mới vừa rồi kéo tiểu anh đào của hãn sao?

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ thấy Hồng thiếu nhu trong đôi mắt có tia sáng bắn ra, chỉ nghe Hồng Thiếu Nhu như một tia sấm chớp, chỉ thấy cánh tay Hồng Thiếu Nhu khẽ động, nhất thời, trong ống khói của tẩu thuốc “bặc” một tiếng xuất hiện một con dao nhỏ sắc bén.

Ta chỉ thấy một ánh lạnh chợt lóe lên, con con đó giống như chiếc lưỡi của con rắn lớn thè ra, nhanh chóng di chuyển, dừng mãnh tàn nhẫn, trực

tiếp đánh úp về phía hạt đậu hồng của tôi.

Chỉ "Phốc phốc" hai tiếng, hai hạt đậu hồng rớt xuống đất, định thần nhìn lại, nhìn phía trên xương sườn thì nó như miếng thịt vụn vẫn còn dính lại.

Nhìn lại trước ngực mình một lần nữa, máu tuông như cuối, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả váy ngủ.

Tôi đau đến cả người co rút, không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, hét lên một tiếng la đâu đến lạng người.

Dì Bích xinh đẹp của con, con đã phụ sự mong đợi của dì giành cho con.

Hai vụn thịt heo tội nghiệp của tôi, chị đây thật xin lỗi em chị yêu em nhiều như yêu bàn chân chị vậy.

Tôi nhìn hai bàn tay chăm chỉ của mình, chị đây thực xin lỗi hai em mỗi ngày đều rất chăm chỉ không chê mệt mỏi mà mát xa cho chị.

Bất Hoan tôi đây đối với đôi hung khí này, cứ nhiên chưa bao giờ thấy mặt trời, chưa bị chưa được mọi người chiêm ngưỡng, chưa được chồng yêu sờ qua thì đã không còn trọn vẹn nữa rồi.

Sau này, sẽ không còn ai biết được tung tích của Bất Hoan tôi đây.

Mười năm sau, trên giang hồ nhiều sẽ xuất hiện một cô gái làm che mặt luôn mặc áo ngực làm bằng thép, nghe nói, chỉ cần có người ở trước mặt nàng nhắc tới ba chữ 'hạt đậu hồng', sẽ bị lột da băm chân ngay tại chỗ.

Người giang hồ thường gọi, áo ngực Độc Cô.

Dĩ nhiên, đây chỉ là ảo tưởng của tôi.

Trên thực tế, này tẩu thuốc chính là tẩu thuốc, cũng không có cài đặt cái lưỡi dao gì, vì vậy, tôi phải giữ lấy hạt đậu hồng của mình.

Tẩu thuốc tiếp tục hoành hành trên cơ thể của tôi, tản ra một loại phách lối khiêm tốn, giống như lời nói của chủ nhân của nó nói với tôi.

"Một món đồ cao cấp có thể thuộc về bất kì loại người nào, nhưng khi nó rơi vào trên tay người đi nữa thì giờ phút này người đó chính là chủ nhân. Có thể phách lối, có thể kiêu ngạo, nhưng tuyệt đối không thể gây ra bất kì tổn hại nào cho chủ nhân."

Gương mặt của Hồng Thiểu Nhu, đều mang một loại bén nhọn, ẩn giấu loại bén nhọn rất nhỏ, lỗ mũi này, cằm này, mắt này, lông mày này, tùy tiện gỡ xuống một cái nào thì cũng có thể đâm chết người.

Khi tập trung lại cùng một chỗ, thì rất hòa hài, cũng thuộc hạng đẹp trai.

Nhưng là một người đẹp trai quá mức thông minh.

"Tôi không phải là thứ gì." Tôi giải thích.

Khi hắn chẳng nói đúng sai đồng thời chỉ lộ ra vẻ mặt khinh miệt nhỏ nhỏ, tôi đưa ra cánh tay vẫn như cũ, nắm ở cổ của hắn.

Hắn thuận thế cúi đầu, tôi phải nắm lấy tai của hắn, dùng chiêu độc mà dì Bích dạy lại cho tôi, dùng giọng nói mang âm thanh mê người nói: "Tôi là con mèo."

Ta luôn luôn hiếp mắt lại giống như hắn để mặc tôi giống như mắt mèo.

Không trang điểm, đuôi mắt được kéo lên cao một cách tự nhiên, màu hồng phấn lang đến hai bên thái dương.

Mềm mại quyến rũ trung mang theo chút bén nhọn ẩn núp, lại càng có thể khơi lên mong muốn khiêu chiến của người khác.

Tôi nói: "Mèo là động vật kiêu ngạo thông minh, nó có thể thay đổi chủ nhân, thế nhưng người nhất định phải chứng minh với nó, so với chủ nhân trước của nó anh còn lợi hại hơn."

Hồng Thiếu Nhu cũng không đem chuôi rời khỏi tủ thuốc trên trục áo ngủ tôi nữa, đặt ở trên tủ đầu giường.

Sau đó, hấn dùng chóp mũi hướng về phía chóp mũi tôi, dùng khoảng cách gần nhất nhìn tôi, giống như là một con hồ ly thông minh nhất đang phán đoán con mồi tươi ngon trước mặt có sập bẫy hay không.

Mắt nhỏ thu ánh sáng lại, tôi thiếu chút nữa bị nướng cháy khét rồi.

Ta cảm thấy được, tại dưới dạng ánh mắt này, tôi sẽ không kiên trì được thời gian bao lâu .

Thật may là tôi có dì Bích.

Dì từng nói qua, bất kỳ người đàn ông nào, cũng chạy không khỏi vẻ mặt ngây thơ này của phụ nữ.

Ý của dì là, vẻ mặt hồn nhiên kia.

Vì vậy, tôi làm theo biện pháp dì dạy cho tôi, nhoèn miệng cười.

Trong tròng mắt của Hồng Thiếu Nhu, tôi giống hệt như đứa bé đang cười, không có chút mưu mô nào, giống như một đóa hoa cúc non nở dưới ánh mặt trời.

Tôi không xác định chắc chắn có phải bởi vì tôi nằm cạnh hấn quá gần hay không, đã chạm vào môi của hấn, tóm lại, sau khi tôi nở nụ cười, Hồng Thiếu Nhu cũng cười.

Tiếp đó, hấn bắt đầu hôn tôi.

Cánh môi chạm nhẹ, đầu lưỡi trơn linh hoạt, ở tại hàm răng khép chặt của tôi vẽ từng loạt hình vẽ.

Hắn không thô lỗ, không nóng nảy, vô cùng có kiên nhẫn, giống như là một người ham mê đồ cổ với vừa kiếm được một bình hoa cổ mình yêu thích đang dùng khăn tỉ mỉ lau chiếc bình hoa đó.

Hắn không vội, tôi cũng không vội.

Tôi từ từ mà đem tay vươn ra, từ từ mò tới bên tủ đầu giường, từ từ đem cái chuỗi tấu thuốc đã đùa giỡn cơ thể làm nhục tôi nắm trong tay, từ từ cầm về, từ từ duỗi ra giữa không trung, từ từ dựng đứng, từ từ nhắm ngay mục tiêu.

Cuối cùng, tôi dùng hết sức lực ăn thịt mấy năm qua, cực kỳ tàn ác, sắc bén ngoan độc, mạnh mẽ không kiềm chế được, khóe mắt, diệt sạch đạo lý làm người, tán tận lương tâm, phát điên, là một người khát máu thành tính hưởng cúc hoa của hắn đăm tới. (Bonei: nhiều phúc đi)

Đêm hôm đó, tôi rốt cuộc nhìn thấy. Bộ dáng của Hồng Thiểu Nhu khi mở to mắt.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Kết quả của tôi cũng rất thê thảm.

Kể thì khi tôi đoạt đi lần đầu tiên ở nơi đó của hắn lại thêm việc ở bên lỗ tai àm hắn yêu thích để lại vết tích, Hồng Thiếu Nhu đưa ra quy định, từ nay trở đi ở trong nhà không được xuất hiện một miếng thịt nào nhay cả thịt vụn cũng không được.

Nhìn thức ăn đầy trong tủ lạnh, tôi tức giận đến mức ửng hồng —— hắn chính là muốn bỏ đói tôi!

Thật là một người ác độc, thật là một người lòng dạ độc ác! !

Ngày đầu tiên không được ăn thịt, nghĩ tới nó nghĩ tới nó nghĩ tới nó.

Ngày thứ hai không được ăn thịt, nghĩ tới nó nghĩ tới nó nghĩ tới nó vẫn là suy nghĩ thèm nó.

Ngày thứ ba không được ăn thịt, nghĩ tới nó nghĩ tới nó nghĩ tới nó cố hết sức nghĩ tới nó.

Ngày thứ tư không được ăn thịt, tôi bùng nổ, bắt đầu náo loạn một khóc hai nháo ba thất cố.

Buổi sáng cầm dao gọt trái cây chuẩn bị cắt cổ, đáng tiếc không cẩn thận cắt đi cổ tay của một anh mì ăn liền chạy đến cứu, nhất thời máu tươi chảy

ào ạt.

Buổi trưa nhảy vào hồ bơi chuẩn trăm mình chết đuối, đáng tiếc không cẩn thận đạp một anh mì ăn liền chạy tới cứu xuống đáy hồ bơi, đợi cứu hẳn lên bờ lúc đã hôn mê đã lâu, cho tới nay ở nằm bệnh viện, nghe nói có trở thành người sống đời sống thực vật cơ hội. (Bonei: đọc xong ta thề sẽ không bao giờ cứu ai như chị khi tự tử, ta sợ hãi à không phải kinh hãi mới đúng)

Buổi tối cầm sợi dây cột vào trên xích đu trong sân chuẩn bị treo cổ, đáng tiếc sợi dây đứt, không cẩn thận đề lên mặt một anh mì ăn liền chạy tới cứu.

Từ đó, cái gương mặt của anh trai mì ăn liền không còn là cái mặt nữa, mà thành chiếc bánh naan Ấn Độ(1).

Hồng thiếu nhu liền đứng ở bên cạnh, một đôi mắt nhỏ, con người híp lại hàm chứa ý cười, mặc cho tôi dẫn vật.

Kể từ sau khi không được ăn thịt, tôi liền bắt đầu mất ngủ.

Mà việc huy diệt đi cuộc sống của ba anh mì ăn liền trong vòng một đêm ngày hôm đó, tôi bắt đầu xuất hiện triệu chứng nghiêm trọng hơn —— tôi sinh ra ảo giác.

Tôi ngửi thấy thịt mùi thơm.

Tôi hít hít mũi, đứng dậy, nhắm mắt đi đến nơi phát ra hương thơm của thịt.

Rốt cuộc, tôi kích động phái khứu giác đến mặt mũi co quắp, nhiệt huyết sôi trào, vẻ mặt cuồng dã, trái tim đập liên hồi, khước mắt ướt át, thờ không ra hơi, không kiềm chế được lượng máu, ở cửa sổ phòng tôi, để một cái đĩa beefsteak thật to.

Chất thịt ngon miệng, tươi mới nhiều nước thịt, hương thơm của tiêu xông vào mũi, ngào ngọt nồng nặc, nóng hôi, mới ra lò, vẫn còn nghe được tiếng tiêu bị cháy nổ lộp bộp trên miếng thịt.

Chẳng lẽ là, ông già Noel trong truyền thuyết kia đưa tới cho tôi hay sao?

Ta bắt đầu suy nghĩ cho mình hàng năm vào ngày 24 tháng 12 để những hộ gà thối và bít tất thối để qua một năm với ý đồ làm cho ông già râu tóc bạc này bất tỉnh lệt quần của ông ra xem coi ông có đưa chuột nhỏ hay không để trôi qua ngày noel mà không cảm thấy áy náy.

Một bên đau lòng, một bên tôi cầm dao nĩa, ăn ngấu nghiến.

Đêm hôm đó, tôi ngủ rất say.

Sau mỗi đêm lúc nửa đêm, đều có người đúng giờ đem thịt đưa đến trên bệ cửa sổ phòng tôi.

Tôi đây có thịt, tựa như Đại Lực Thủy Thủ ăn rau chân vịt, hay đồng nát Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ bị đánh đến còn dư lại một giọt máu cuối cùng, hay Hỉ Dương Dương(2) thiếu chút xíu nữa sẽ phải vào chảo dầu.

Nói tóm lại, nói mà tóm lại, tôi tình thần trần trề sức sống.

Vì vậy, tôi phải tiếp tục làm cho nhà họ Hồng tiếp tục náo loạn, mỗi một anh mì ăn liền biến mất mỗi ngày — đều là vì tai nạn lao động.

Thời điểm tôi vui vẻ, sẽ đuổi theo đám anh trai mì ăn liền kia lệt quần bọn họ.

Thời điểm tôi không vui, cũng sẽ đuổi theo đám anh trai mì ăn liền kia lệt quần bọn họ.

Khác nhau là ở chỗ, ở trạng thái vui tôi sẽ dùng tay không, mà ở khi trạng thái không vui thì trong tay tôi sẽ cầm theo vật Hủy Thiên Diệt Địa, ngộ thần sát thần, ngộ phật sát phật, gặp Thái Thượng Lão Quân có thể làm cho ngày tế cũng không qua được, gặp Tôn hầu tử có thể co hãn hiểu rõ lợi hại cục gạch vàng kim khảm kim cương của bản nữ vương tôi.

Nhiều anh trai mì ăn liền coi trọng trình tiết như mạng sống mà bị tôi dùng cục gạch đập đầu biến thành hình đa giác.

Đoạn thời gian đó, chỉ cần cửa phòng tôi vừa mở ra, hàng loạt các anh mì ăn liền sẽ biến mất không thấy tung tích.

Dĩ nhiên, tôi vẫn chưa quên mục đích đến nhà Họ Hồng.

Sớm ngày điều tra ra chủ mưu phía sau muông diệt bang Thanh Nghĩa chúng tôi, tôi liền có thể sớm một ngày trở lại nhà họ Lý, tôi lại có thể quang minh chính đại ăn thịt.

Tôi đã điều tra rõ được bước đầu, tất cả tài liệu bí mật quan trọng có liên quan đều tập trung tại phòng sách của Hồng Thiếu Nhu.

Chỉ cần tôi có thể đi vào, vậy rất nhanh sẽ tra ra được chân tướng sự thật.

Vậy mà đó cũng không phải việc dễ dàng, bởi vì này phòng sách này giống như cấm địa của môn phái nào đó trong tiểu thuyết võ hiệp.

Trước cửa phòng sách, cả ngày lẫn đêm cũng sẽ có bốn anh mì ăn liền đứng nghiêm, giống như thây thể tấm bia đá viết câu "Cấm địa phía sau núi, ai tự tiện xâm nhập đều phải chết".

Tôi đã từng thừa dịp Hồng thiếu nhu không ở nhà chạy đi chuẩn bị tỳ tiện xâm nhập ngay lập tức vô số lần, nhưng bốn anh mì ăn liền này tựa như

không hề sợ chết, cho dù lúc nhìn thấy tôi mồ hôi lạnh to như quả trứng từng viên rơi xuống, hai chân cũng một bước cũng không dời.

Tôi từng đưa tay làm bọn họ bị nhột, nhưng cho dù mấy anh mì ăn liền này nước mắt ràn rụa, đáng yêu thờ hồn hển, vẫn cứng rắn chịu đựng không lay động khóe miệng, dù có chết cũng không cho.

Tôi từng dùng cục gạch đi đập đầu của bọn hắn, thế nhưng đầu bị đập đến rách mấy mảng, bọn họ vẫn chỉ nhìn máu trên đầu chảy xuống, dù có chết cũng không cho.

Tôi từng dùng cây kéo khom người đi cắt tóc đưa chuột ương của bọn họ, nhưng các anh mì ăn liền đó vẫn lấy nước mắt nhấn nhện, chênh lệch quá mức, hết sức chịu đựng để cho tôi lẳng nhục, dù có chết cũng không cho.

Cuối cùng cuối cùng, tôi chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Mặc bikini, quấn cái khăn tắm, tôi nhẹ nhàng lả lướt đi qua đi lại, khi đứng trước mặt bọn họ, lại bắt đầu cởi chiếc khăn tắm ra, khép khăn tắm lại, lại mở ra, nữa khép lại, trong khi ngâm nga 《 một cái bánh bao đưa tới huyết án 》 quyến rũ cởi quần áo đến khúc bối cảnh vui mừng 《 tình ca Trà Sơn 》 (3).

"Bộ đánh xinh đẹp của em gái Trà Sơn, a. . . Kia. . . Kia. . . Bộng dáng xinh đẹp, đầu ngón tay nhọn vôi hái trà, a. . . Kia. . . Vôi hái trà, đưa đến bươm bướm nhẹ nhàng bay qua, đưa đến ong mật ong ong hát, a. . . Ai. . . Ai. . . Kia. . . Kia. . . Kia. . . Kia. . . , đưa tới người đốn củi trên dốc núi phía trước."

Quả nhiên là tuyệt chiêu của dì Bích dạy, hiệu quả không tầm thường.

Bốn anh mì ăn liền này, một thì ngã thẳng xuống đất sùi bọt mép, một tự đâm vào hai mắt, một trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống mong chết cho nhanh,

người cuối cùng ôm đầu chạy loạn đường như điên cuồng.

Tôi đập xác bốn anh mì ăn liền chuẩn bị tiến vào cấm địa, thế nhưng ở đầu xuất hiện một đám anh mì ăn liền trung thành đông như kiến, từ bốn phương tám hướng bắt đầu chạy tới, ôm quyết tâm cho dù phải đối mặt với cái chết, ngăn cản trước mặt tôi.

Nhân số thật sự là quá nhiều, da của tôi cũng muốn bị lột đi, vẫn không thể nào thành công tiến vào phòng sách.

Nhưng trận chiến ngày hôm nay, thật sự là thảm thiết, khi Hồng Thiếu Nhu khi trở về, đã là cảnh máu me tung tóe, xác chết đầy đất rồi.

Một đám anh trai mì ăn liền đã chết một nửa.

Ở sâu trong nội tâm tôi nghiêm túc kiểm điểm sự tàn nhẫn của mình, cực kỳ hối hận, cũng quyết định ăn một bữa ăn chay siêu độ cho bọn họ.

Cho nên nửa đêm ngày hôm đó, đĩa beefsteak ông già Noel đưa tới, tôi chỉ ăn 90%.

Còn dư lại một phần mười, là một giờ sau lại ăn.

Tôi cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo vì bản tính lương thiện của mình. (Bonei: >”< lương thiện ghê)

(1) Bánh naan Ấn Độ

(2) Hỉ Dương Dương: là tên của chú cừu vui vẻ trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và sói xám của Trung Quốc

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Thật ra thì tôi cũng biết rõ, ở nơi này trải rộng Hồng thiếu nhu thủ hạ chính là trên địa bàn, lấy thật tấn công chắc là sẽ không hữu hiệu.

Cho nên gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng chỉ là che mắt người ngoài, vì ta nửa đêm lấy mảnh khố mà che dấu —— mỗi khi đêm khuya yên tĩnh mọi âm thanh đều truyền ra rất rõ ràng nên tôi trốn vào căn phòng kế bên phòng sách, len lén dùng tiểu cái giữa bắt đầu đục tường.

Tưởng như là đang thực hiện một bộ phim vượt ngục đầy kịch tính.

Ông già Noel beefsteak đến quả nhiên là hàng thượng đẳng, ăn vào eo không mỏi, chân không đau, đục tường cũng có sức hơn.

Không tới một tuần lễ, tôi đã thành công đào ra một lỗ nhỏ đủ đủ lớn cho tôi có thể chui qua.

Tôi há miệng mà cười, trên hàm răng trắng lóe ra ánh sáng âm u.

Tiếp theo, vội vàng khom lưng, từ bò vào trong phòng sách.

Đứng dậy vỗ vỗ đầu gối, đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện phòng sách này thật lớn, bày hơn mười cái bàn mặt chược không thành vấn đề.

Vẫn bày trí nội thất theo phong cách cổ kính, trên tường treo đao, kiếm, còn có cung.

Nhưng mà thời điểm bây giờ không phải thảo luận về vấn đề này, tôi lấy đèn pin nhỏ, bắt đầu lật xem giấy tờ tài liệu trong phòng sách.

Nếu như là Hồng Thiểu Nhu cung cấp tiền bạc ủng hộ cho người kia, như vậy, chỉ cần tra ra tiền bạc của hắn chảy về đâu, tìm hiểu nguồn gốc, tự nhiên có thể điều tra ra người mà Lý Bồi Cổ muốn bắt.

So sánh theo từng mục, phát hiện những thứ sổ sách kia cũng làm rất tốt không chệ vào đâu được, tất cả đều là dùng vào những chi phí hợp pháp, căn bản tìm không ra một chút sơ hở nào.

Cái tên Hồng Thiểu Nhu này, quả thật là vũng nước bóng loáng giảo hoạt, không đúng, lão hồ ly cáo già.

Đang lúc chiếc đèn pin nhỏ trong miệng tôi, đôi tay không ngừng lật xem lúc, ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân.

Tôi giống như một con chuột bị kinh sợ, núp vào khoản trống nhỏ phía dưới bàn sách.

Không lâu sau, cả căn phòng sáng choang, một người chậm rãi đi vào, nghe tiếng bước chân xác định không thể nghi ngờ là Hồng Thiểu Nhu.

Vào lúc này, tôi mới hối hận sao không trốn ở nơi khác tốt hơn, này không, Hồng Thiểu Nhu cư nhiên trực tiếp đi tới bàn đọc sách, đặt mông ngồi xuống ghế.

Thật tố vì khoản trống phía dưới đã được mặt bàn thật to che chắn, đủ chứa cả người tôi cùng hai chân của hắn.

Tôi giống như một con nhím, co rút thành một cục, kiềm nén hơi thở, đừng nói hô hấp, ngay cả rắm cũng không dám phát một cái.

Tiếp, hắn gọi một cuộc điện thoại video.

"Chuyện tiến triển được như thế nào?" Tôi nghe thấy một người xa lạ đang hỏi.

Thanh âm kia, mang theo sự lạnh lẽo của kim loại, giống như là những tảng đá nằm trong tuyết, tỏa ra làm cho người ta lạnh lẽo.

"Đang trong giai đoạn tiến hành." Hồng thiếu nữ trả lời.

"Tôi hi vọng cậu có thể gia tăng tiến độ." Người kia nói.

Thanh âm cũng không có sự biến hóa cảm xúc nào, chỉ rất là bình tĩnh nói một cái yêu cầu, nhưng mà lại làm cho tóc gáy người nghe dựng đứng.

"Ông hận bang Thanh Nghĩa như vậy sao?" Hồng Thiếu Nữ cười hỏi.

"Tôi không hận, nhưng có một người khác hận, mà tôi lại thiếu người đó một cái ân tình." Người kia nhàn nhạt trả lời.

"Chẳng lẽ, ông đối phó với bang Thanh Nghĩa thật sự không phải vì nguyên nhân nào khác?" Hồng Thiếu Nữ tựa lưng vào ghế ngồi, gác một chân lên chân kia, mũi chân nhẹ nhàng đong đưa.

Tôi vội vàng giống như con thằn lằn dán chặt bàn vách tường —— ai biết hẳn có đặt chân đến Hongkong hay chưa, nếu như bị lây bệnh thì tôi biết làm thế nào.

Giọng nói kia dừng lại, vang lên lần nữa thì càng lạnh hơn ba phần:
"Biết được quá nhiều, đối với cậu cũng không có gì tốt cả."

Phía dưới bàn sách cũng không phải là kín hết toàn bộ, vẫn có một khe hở khoảng một cm, từ trong túi áo tôi móc ra cái gương nhỏ luôn mang theo người, cẩn thận vươn đi ra, nhắm ngay màn hình đang phát sáng.

Cái gương nhỏ trong tôi thấy được một người đàn ông khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, gương mặt thâm thúy, đẹp trai tựa như những người mẫu trên

tạp chí GQ(1).

Làm người khác chú ý nhất là cái mũi đặc trưng người Ý của hắn, như kiểu tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Xem ra, phải là con lai, thế nhưng đầu tóc đen chứng minh rõ hơn cho thấy tính đặc trưng Phương Đông của hắn.

Lúc nhìn thấy cặp mắt kia, ánh mắt màu xanh dương xám của hắn, rất quen thuộc.

Vừa đúng lúc này, tôi phát hiện cặp mắt kia lạnh lùng quét tới.

Tôi cũng không có cùng hắn nhìn thẳng vào mắt nhau, chỉ là thoáng nhìn qua trong gương, thế mà ánh mắt đó cũng đủ làm cho tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi liên tục nhanh chóng rút cái gương nhỏ về, nhưng đã quá muộn.

Chỉ nghe người kia nói: "Lòng của người, vẫn chỉ chú ý đến chính mình, trách sao ngay cả có người lên vào phòng sách cũng không biết."

Vừa dứt lời, Hồng Thiếu Nhu liền đẩy cái ghế ngồi lùi ra sau một mét, khẽ cúi đầu, tự nhiên tầm mắt cũng chạm vào mắt tôi, đôi mắt tinh tế bởi vì cười mà híp lại, không nhìn ra trong biểu tình gì trong con người ấy.

Đầu óc trong nháy mắt xoay chuyển mấy vòng, cuối cùng, tôi vươn tay ra, cực kỳ tự nhiên mà vậy vậy: "Thật là trùng hợp, anh cũng ở đây."

Hồng Thiếu Nhu tiếp tục nhìn tôi, môi mông bởi vì cười mà trở thành một đường cong.

Chỉ là, là cái đường cong ấy có uy lực có thể dìm chết người.

"Tôi muốn hỏi một chút, em ở đây đến tột cùng muốn làm cái gì đây?"

"Lấy cung tên." Tôi nói.

"Lấy cung tên làm cái gì?" Hấn hỏi.

Tôi bình tĩnh trấn định kiên khăng định trả lời: "Bắn đại bàng."

Sau đó, bình tĩnh mà chui ra từ dưới bàn sách, gỡ xuống một cái cung tên treo trên tường, chạy đến một căn phòng các anh trai mì ăn liền đang tập trung, đá văng cửa, mười phần khí thế gào lên: "Đại bàng đến ! "

Rồi giương cung, bắn tên hướng về phía dưa chuột của bọn hấn.

Chiều nay, những anh trai mì ăn liền chỉ mặc một các cốc che chắn bộ phận quan trọng của mình ở nhà họ Hồng toàn bộ bị tôi truy sát hết hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, chim thì không bắn được con nào, nhưng nước mắt nam nhi khuất phục thì chảy đầy cả mấy bồn nước.

Hành động lần này tuy thất bại trực tiếp ảnh hưởng đến sự tự do của tôi — sau này mỗi buổi tối, trước cửa phòng tôi cũng sẽ có hai anh mì ăn liền đứng canh.

Tôi quyết định, nếu như một ngày nào đó ban đêm đói bụng, thì đem bọn hấn bỏ vào trong nồi ăn.

Mà bây giờ, vẫn là giữ lại làm lương thực dự trữ thôi.

Mỗi đêm thịt của ông già Noel vận đứng giờ xuất hiện ở bệ cửa sổ phòng tôi, mùi vị ngon đến không thể nào dùng bất cứ từ ngữ gì để hình dung.

Tôi ăn đến cực kỳ vui vẻ.

Nhưng cũng không thể cứ giả vờ không biết gì, tối hôm đó, tôi quyết định đi cảm ơn người kia.

Khi nghe được hương thơm vừa tỏa ra của thịt, tôi liền cửa kính ra, đứng ở trên bệ cửa sổ.

Bên cạnh cửa sổ phòng tôi là giàng hoa giả tử, một tay tôi cầm thịt bò bít tết, một tay leo, nường theo cái vách nhô ra của nóc nhà.

Phía trên, một người đàn ông đưa lưng về phía tôi đang chuẩn bị rời đi.

"Cảnh Lưu Phái." Tôi kêu lên tên của hắn.

Quả nhiên là hắn.

Cảnh Lưu Phái quay đầu lại, gương mặt trắng nõn nhu hoa dưới ánh trăng, thân hình của hắn hơi có vẻ mảnh mai dài nhỏ, gió làm lay động chiếc áo sơ mi của hắn, giống như lúc nào cũng có thể bay đi.

Một khi có những thứ tốt đẹp xuất hiện tại trước mắt tôi thì tôi đều sợ nó sẽ bị gió thổi đi.

(1) Tạp chí GQ: Tạp chí GQ là một tạp chí dành cho nam giới hàng đầu viết tắt từ Gentlemen's Quarterly - tạp chí này với số ra hàng tháng tập trung phản ánh về thời trang, phong cách, và văn hóa cho nam giới, thông qua các bài viết về thực phẩm, phim ảnh, thể dục, giới tính, âm nhạc, du lịch, thể thao, công nghệ, và sách.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Nhưng bởi vì nóc nhà có độ cong rất dốc, cái đĩa đặt ở trên đầu gối luôn là nghiêng sang một bên, làm tôi ăn không vui vẻ như bình thường.

Đang suy nghĩ có nên lấy tay cầm miếng thịt bò lên cắn ba ngậm giải quyết nó hay không thì có một cánh tay từ bên cạnh đưa qua tới cầm lên cái đĩa giúp tôi.

Quay đầu, nhìn thấy Cảnh Lưu Phái đang mỉm cười.

Khuôn mặt giống như được bao một tầng ánh mặt trời nhàn nhạt, cười một cái như thế, lồng ngực của tôi đang phập phồng lại hóa thành hồ nước, trái tim nhỏ bé đang kêu ừng ực ngâm mình bên trong.

Nghiêm chỉnh mà nói, nhưng xem mặt, tên bệnh Cảnh Lưu Phái này không phải cái loại trai đẹp làm cho người ta sững sốt, cái làm hấn nổi bật chính là khí chất.

Giống như là khi còn bé dì Bích mua cho tôi một con gấu bông lông nhung, thậm chí không cần lấy tay sờ, cũng có thể cảm thấy ấm áp.

Lại nói, cái con gấu bông lông nhung đó tôi đã giữ mười năm rồi, ở tại tháng trước, lại bị cái con tiểu thiếp Lý Lý Cát làm cho ô uest.

Lúc tôi bước vào trong phòng thì thấy miệng của con tiểu thiếp mỡ lớn, đầu lưỡi thè ra, lỗ mũi thở xì xì, hai chân sau run rẩy, đang ôm con gấu

bông lông nhưng chơi vui sướng méo mó không nhìn ra được.(Bonei: sung quanh chị hình như toàn chuyện biến thái nên chị trưởng thành cũng ... thì phải)

Buổi tối hôm đó, trái dưa chuột của con tiểu thiếp bị tôi lấy dây thun bắn cho sưng lấp lánh, đã to lên gấp hai lần bình thường.

Nhưng vóc dáng Cảnh Lưu Phái lớn như thế này, chắc sẽ không bị con tiểu thiếp thực hiện cái trò chơi đó được.

Về điểm này tôi rất yên tâm.

Hắn cứ giúp tôi bưng cái đĩa như vậy, nhìn tôi từng miếng từng miếng giải quyết miếng thịt bò.

Chợt, hắn hỏi: "Ở chỗ này đã quen chưa?"

"Cũng được." Tôi gật đầu.

Có một bày anh trai mì ăn liền ở cùng, không đến nỗi quá buồn tẻ.
(Bonei: chị buồn được mới sợ có mấy anh mì buồn đó)

Bạn cứ nghĩ đi, dù là không có việc gì bắn chim chơi cũng cần phải bắn cả trăm ngày mới có thể bắn hết tất cả đó. (Bonei: mấy anh mì tự cầu bình an nhiều nha)

"Nhớ nhà không?" Hắn hỏi.

"Cũng tốt." Tôi tiếp tục lập lờ trời lờ nước đôi.

Cảnh Lưu Phái không ngu ngốc, biết tôi không thích những thứ vấn đề này, nên cũng không hỏi nữa.

Ngay cái đĩa trên tay của hắn, tôi hạ dao xuống chính giữa đĩa nhưng thịt đã không còn một miếng, ngay cả nước sốt cũng không còn một giọt.

"Ăn no rồi thì đi xuống ngủ đi, về sau muốn ăn cái gì, ban ngày nhét một tờ giấy ở tủ lạnh, buổi tối tôi liền làm cho em ăn." Cảnh Lưu Phái cười cười, bưng lên cái đĩa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mà tôi gọi hắn lại: "Nếu như Hồng thiếu nhu biết anh đưa thịt cho tôi ăn, anh ta sẽ đối phó anh thế nào?"

"Có thể sẽ ra lệnh đuổi việc tôi." Hắn nói.

"Chẳng lẽ anh không sợ mất việc sao?" Tôi hỏi.

"Sợ, dù sao gần đây công việc cũng rất khó tìm." Hắn nói.

"Vậy tại sao anh còn muốn giúp tôi?" Tôi hỏi.

"Bởi vì, em không được ăn thịt thì sẽ chết, một công việc so với một sinh mạng, vẫn là sinh mạng quan trọng hơn." Hắn đáp.

"Tôi và anh không quen không biết, tại sao đối với tôi tốt như vậy?" Ta hỏi.

"Loại chuyện như vậy, nhất định phải có nguyên nhân sao?" Hắn hỏi.

"Dĩ nhiên, nếu không chính là không phải lừa gạt tức là đạo chích rồi." Tôi đáp.

"Cũng nói không rõ là tại sao, nếu như nhất định phải có nguyên nhân, coi như là tôi coi em như một đứa em gái trước đây tôi chưa từng có đi." Hắn nói.

Qua một lúc, hắn lại nói: "Tại sao muốn hỏi như thế? Chẳng lẽ em gặp phải người đối tốt với em là có nguyên nhân sao?"

Tôi không nói, nước sệt còn dính trên môi trờ nên long lanh dưới ánh trăng.

Tôi không muốn thừa nhận, nhưng từ khi được sống lại lần nữa, hai người thân nhất đối tốt với tôi, đúng là có nguyên nhân.

Dì Bích rất tốt với tôi, là muốn bồi dưỡng tôi thành một người mạnh mẽ, trở thành một món đồ tốt cho dì sử dụng.

Mà Lý Bồi Cổ rất tốt với tôi, là vì để cho tôi đối với hắn trung thành.

Cách làm của bọn họ, tôi có bệnh cũng cảm thấy không việc gì sai cả.

Dù sao, so sánh với hành vi của những người thân đã chết của tôi, bọn họ đã tốt hơn rất nhiều.

Rất nhiều chuyện, tôi không muốn suy nghĩ nhiều, càng nghĩ sâu, sẽ càng không vui.

Từ nhỏ, tôi liền hiểu được một đạo lý: bạn đặt mục tiêu càng thấp, càng dễ hoàn thành, và bạn sẽ càng vui vẻ.

Cho nên, tôi đem mục tiêu để sống là vì ăn thịt.

Chỉ cần có thể được ăn thịt, tôi liền thỏa mãn, tôi hi vọng mỗi ngày tôi đều sẽ vui vẻ.

"Biết không? Tôi cảm thấy em giống như một con nhím." Cảnh Lưu Phái nói.

Dì Bích từng khen tôi là mèo, Lý Lý Cát từng mắng tôi là heo, nhưng chưa từng có ai nói tôi giống như con nhím.

"Con nhím? Chính là cái con giống như con chuột nhưng có mọc gai đầy mình sao?"

"Đúng vậy."

"Chính là cái con mà giống đực thì có bộ phận sinh dục ở giữa bụng, mà giống cái có bộ phận sinh dục tại giữa hai đùi, như vậy không có chương pháp gì làm động vật loạn khắp nơi?"

". Đúng vậy."

"Chính là quá trình giao phối bởi vì hai bên toàn thân gai mà gian nan vô cùng, mỗi lần động vật chỉ có thể kiên trì ngăn ngừa mấy giây sao?"
(Bonei: >"< ko còn gì để bình luận)

"."

Tôi cuồn cuộn chiếc quần nổi lên, nhìn một chút hai chân dài của mình một chút, nữa cuộn tay áo lên, nhìn một chút dưới nách mình, nữa vén áo lên, nhìn lồng ngực của mình một chút, cuối cùng nghi ngờ nói: "Lông trên người tôi không nhiều lắm."

"Tôi không phải chỉ em nhìn thấy những nơi đó." Cảnh Lưu Phái nói.

Không nhìn thấy mấy nơi đó?

Tôi xoay lưng lại, cởi thắt lưng ra, tới lớp quần sịp, kéo quần sịp lên, nhìn kỹ hồi lâu lần nữa, xoay người lại, miệng nhỏ giọng bội phục mắt chứa sự ngưỡng ngùng nói: "Ừ, ánh mắt của anh không tệ, cái nơi không nhìn thấy này quả thật nhiều lông." (Bonei: không nên nói chuyện bình thường với chị vì chị rất là ...)

Cảnh Lưu Phái: "."

Ánh trăng sáng tỏ, trở về từ nơi cao chót vót, sau một cơn gió thổi qua, Cảnh Lưu Phái rút cuộc tỉnh lại, nói: "Ý của tôi là, nội tâm bên trong Giống như con nhím."

"Có ý gì?" Tôi hỏi.

"Tôi chỉ là cảm thấy, bề ngoài em nhìn như là một người tùy tiện, bên ngoài giống như là nham thạch có gồ như thế nào cũng không bề, nhưng sâu trong nội tâm, cũng rất mịn màng. Giống như là bé nhím nhỏ, trên lưng tất cả đều là gai, nhưng dưới bụng, cũng rất mềm mại ." lời nói của Cảnh Lưu Phái, chậm chậm ấm áp, theo cơn gió thổi vào trong tai tôi.

Có lẽ, cũng thổi vào trong lòng của tôi.

Sau nửa giờ, hai chúng tôi cũng không có ai nói chuyện.

Ngồi ở trên nóc nhà, mắt có thể nhìn thấy cảnh sắc dưới chân núi, đủ mọi màu sắc pha ánh đèn hỗn hợp ở chung một chỗ, ánh sáng lung linh, đẹp không sao tả xiết, giống như là chiếu xuống vô số bảo thạch.

Cứ như vậy, nhìn hồi lâu, ta rốt cuộc mở miệng: "Ngày mai tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt, còn có dưa chuột muối."

"Được." Hãn đưa tay xoa xoa tóc của tôi, rồi đứng dậy, nói: "Đi ngủ sớm đi."

Hãn nở nụ cười dưới ánh trăng dịu dàng mềm mại, lòng của ta lại tiếp tục nổi lên một hồ nước nóng.

Ngày thứ hai, tôi không có tiếp tục lấy các anh trai mì ăn liền ra đùa giỡn nữa, mà là đang chờ đợi một kết quả.

Đêm đó trong quá trình lén vào phòng sách tra xét các tư liệu, cũng tại ngay chỗ đó tôi gần rất nhiều máy nghe lén.

Đáng tiếc sau khi tôi bị phát hiện, lúc đó Hồng Thiếu Nhu liền ra lệnh lấy máy kiểm tra đến tra xét, sau một tiếng đồng hồ, tất cả máy nghe lén cũng bị tìm được, cũng vui vẻ hủy diệt.

Sang ngày hôm sau, tôi mới trả lại cái cung tên kia.

Trải qua mấy ngày nghe trộm, tôi đã giải thích được hai chuyện.

Thứ nhất, Hồng thiếu nhu gần đây đang kéo dài không ngừng viết chi phiếu cho nhóm Thất Cát, ngày hôm qua, lại nhắc đến hai chữ ‘Động thủ’.

Nói cách khác, mục tiêu kế tiếp của hắn, chính là lệnh cho nhóm Thất Cát tới công kích bang Thanh Nghĩa gây xích mích.

Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất —— phim Hồng Thiếu Nhu xem đều là Kim Bình Mai, Tây Sương Ký, Hồng Lôu Mộng bảng tiểu thuyết cổ điển có sửa đổi.

Người này quả thực trúng độc trường phái cổ điển dẫn đến làm cho các tế bào trở nên biến thái.

Hơn nữa, căn cứ vào nhiều năm tôi nghiên cứu phim đậm tẩm vận động trên giường, Nhật bản lấy sự mới lạ mà nổi tiếng, ngoại quốc lấy sự mãnh liệt mà nổi tiếng, mà trong nước thì lấy loại thô ráp nổi danh.

Duy chỉ có vấn đề ở nơi này, tôi không ủng hộ hàng nội.

Cho nên, tôi xem thường Hồng Thiếu Nhu đối với vận động trên giường thiếu phẩm vị.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Vả lại vào thời điểm tôi nghe được việc quan trọng nhất, tôi quyết định đem báo cho Lý Bồi Cổ.

Hồng Thiếu Nhu đối với tôi canh chừng vô cùng nghiêm.

Không cho đi ra ngoài, không cho gọi điện thoại, không cho lên mạng, ngăn cấm tôi liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nhưng trước khi tôi đến nơi này đã tính trước một chiêu, đã sớm bàn tính phương pháp truyền tin với Lý Bồi Cổ.

Mỗi ngày tôi uống xong hộp sữa chua sẽ dùng dụng cụ chuyên dụng khắc chữ lên, rồi ném vào bên trong thùng rác, buổi sáng mỗi ngày đợi người nhà họ Hồng vận chuyển những rác thải ra khỏi biệt thự, tự nhiên sẽ có người bang Thanh Nghĩa chặn lại, lấy đồ đưa cho Lý Bồi Cổ xem.

Chỉ là không biết Lý Bồi Cổ nhìn thấy phong thơ đặc biệt này được lấy ra từ đồng thư bỏ đi, tâm tình là như thế nào rồi.

Căn cứ theo hiểu biết của tôi, Hồng Thiếu Nhu ra lệnh nhóm Thất Cát hành động vào tối nay.

Hành động lần này không chỉ là những đả kích nhỏ nữa, các ban hội nổi danh bọn họ đang gấp gáp, vu oan cho bang Thanh Nghĩa để gây ra chiến tranh trên gianh hồ, từng bước một thâm tóm các bang hội nhỏ, mục đích

duy nhất là muốn hợp thành một bang hội lớn mạnh, hi vọng các bang hội còn lại đoàn kết hợp lại với nhau, cùng nhau thanh trừ bang Thanh Nghĩa, với danh nghĩa muốn bóp chết dã tâm còn trong trứng nước của bang Thanh Nghĩa chúng ta.

Nhà họ Đinh tổ chức tiệc mỗi năm một lần, vì củng cố thanh danh của mình với bốn phương xa gần, lại nói khi Lý Phong bước vào khách sạn, cho nên có đồ máu hay không, sẽ phải xem mấy ngày gần đây có ngày tốt hay không

Vào ngày hôm qua, cũng đã đem tin tức này viết ở trên hộp sữa chua, nhét vào trong thùng rác, sau đó, sáng sớm hôm nay thức dậy liền vùi ở phòng khách xem tivi.

Đoạn quảng cáo đầu phim, đều là cảnh các nhân vật tát vào mặt nhau.

Nữ chính tát nam chính, nam chính tát nữ chính, còn nữ phụ tát nữ chính, còn có những tiền bối đời trước của bọn từ những khúc mắc tình yêu của cha mẹ bọn họ tiếp tục dữ dội.

Theo khuynh hướng này, cái việc tát vào mặt nhau có thể sẽ được đưa vào một hạng mục trong thể vận hội Olympic thế giới.

Trên TV đang đến khúc vui, thì Hồng Thiếu Nhu trở về.

Tôi không để ý tới, bất quá bởi vì trong lòng tôi rất rõ ràng là, hẳn sẽ tự động tiền lại gần tôi.

Quả nhiên, Hồng thiếu nhu ngồi xuống ở bên cạnh tôi.

Tôi nhìn thẳng không thèm chớp mắt, tiếp tục xem phim cảnh bó chân trên tivi.

Chợt, một đám khói màu trắng, đám khói thuần khí tản ra hương mặt của tôi mà bay đến —— Hồng Thiếu Nhu nhả khói phun lên trên mặt tôi.

Một hộp, hai cái, ba ngậm.

Khi phun đến lần thứ tư thì tôi nhanh chóng đưa tay, đoạt lấy tẩu thuốc mới trong miệng hắn, một tay bắt được, rồi đặt ở trên đầu gối rồi gập lại.

"Rắc rắc" một tiếng, tiếng bẻ gãy phát ra từ bên trong.

Tôi đem vứt trên mặt đất, mắt tiếp tục nhìn thẳng tuyên bố: "Hủy hoại làn da của tôi, giết không tha."

Sau khi làm xong hết tất cả, phim não tàn này trong tivi Thánh mẫu nữ chính đại khái chỉ nói đôi câu lời thoại, bên tai của tôi liền truyền đến tiếng cười thật thấp của Hồng Thiếu Nhu.

Cười đi cười đi, ngày đó khi tôi lấy cái tẩu thuốc đang đốt thuốc nhét vào cúc hoa của hắn, xem hắn còn cười được không.

Khi tiếng cười đã ngưng, lại có đờ phun vào trên mặt tôi, nhưng mà lần này là khí nóng hô hấp hắn, mang theo ả ả mùi xạ hương.

Hắn dựa vào là tôi rất gần, lỗ mũi lạnh lạnh này thậm chí đã chạm đến trên gương mặt của tôi.

Vốn là, ta là muốn nói: “Anh muốn đem tôi làm thành một phần quà tặng đưa ra ngoài”, hắn nói “Nhưng là trải qua những ngày chung đụng gần đây, tôi lại không bỏ được rồi”.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân tới gần quá, giọng nói hắn trầm nhẹ làm cho tôi rất không thoải mái.

"Hả? Có thể hỏi một chút anh định đưa tôi cho ai không? Là cái người có cái mũi đặc trưng của Ý lần trước trong phòng sách sao?" một bạn hỏi

một bên nhích cái mông, dời sang bên cạnh.

"Không, không phải người đó, thế nào, em muốn ở cùng cái tên mặt lạnh đó sao?" Hồng Thiếu Nhu dán chặt vào thân thể của tôi, tiếp tục chuyển động.

"Mặt lạnh? Quả nhiên là biệt danh hay." Tôi than thở, hoạt động lần nữa nâng cái mông lên.

"Ý của em là cái mũi lớn cũng rất có hình tượng." Hãn nhã nhận, lại tiếp tục dán chặt di chuyển trên người tôi.

Ghế sa lon vốn cũng không có bao nhiêu, sau khi dời hai ba cái, tôi liền núp ở trong góc, tránh cũng không thể tránh.

Hồng Thiếu Nhu, tiếp tục đem trọn thân thể đè ép tới.

Mặc dù có câu nói áp áp khỏe mạnh hơn, nhưng tôi vẫn cảm thấy không quá thoải mái, đang định đưa ra Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đậm hương Hậu Đình Hoa của Hồng thiếu nhu thì một câu nói của hãn đã làm cho tôi dừng lại động tác.

"Kế hoạch bị hủy bỏ." Hãn nói.

"Cái gì?" Tôi hỏi.

Hồng thiếu nhu sử dụng cái mũi cao của hãn vuốt ve gương mặt tôi, nhẹ giọng nói: [b]"Tôi nói, bởi vì em mặt báo, Lý Phong có mang theo trang bị, quyết định mang đủ nhân lực đi, Hồng Môn Yến(1) lần này hủy bỏ. Chỉ là như vậy cũng tốt, ông ta làm ra trận thế lần này, càng có thể khiến cho các bang hội còn lại tin tưởng ông ta có dã tâm." Từ khi hãn nói lời nói này lên, lòng của tôi giống như là nhánh cây mùa đông, từng tất một đều bị kết băng.

Sự tình này, hình như đang phát triển theo phương diện mà tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Màn hình TV góc trên bên phải hiện lên thời gian là 12h 30'.

Hôm nay các đồ chất thải vào mười giờ đã được đưa ra ngoài.

Thanh Nghĩa bang có chặn lại lấy thư báo đưa cho Lý Bồi Cổ cũng chỉ mất thời gian tiếng đồng hồ.

Nói cách khác, Lý Bồi Cổ chẳng qua cũng mới nhìn thấy tin tức của tôi, tính toán thời gian, liền tối đa cũng đang cùng Lý Phong thương lượng kế sách, thậm chí còn chưa kịp sắp xếp tốt kế hoạch thông báo cho các đàn em thực hiện.

Như vậy, Hồng Thiếu Nhu biết được chuyện này, chỉ làm sáng tỏ một chuyện —— trong bang Thanh Nghĩa có nội gian.

Hơn nữa, còn là ở trong biệt thự nhà họ Lý.

Từ nhìn thấy anh mắt cái tên người băng đó, tôi chỉ mong muốn chứng minh một chuyện, mà bây giờ, tôi rốt cuộc đã có đáp án.

Đó là đáp án mà tôi không muốn thấy nhất.

Tại lúc tôi quá tập trung suy nghĩ vấn đề của mình, Hồng Thiếu Nhu thừa lúc đưa miệng dính vào trên cái miệng của tôi ước chừng mười giây sau, tôi mới phục hồi tinh thần lại.

Mười giây đồng hồ a mười giây đồng hồ, một khoản thời gian dài bị chiếm cứ.

Tôi bị chiếm 1 kg mở.

Tôi bị ăn 1 kg đậu hũ.

Dĩ hận miên miên vô tuyệt kỳ.(2)

Tôi hỉ mũi lau nước mắt, tôi dậm chân uốn éo tay cắn khăn tay, tôi đập đầu vào đầu hủ lấy mì sợi treo cổ, nuốt trứng cút.

Nhưng là, cũng không thay đổi được việc mình đã bị chịu thiệt là sự thật.

Vì vậy, tôi quyết định gậy ông đập lưng ông —— phản khán đùa giỡn ngược lại.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mà lúc này hãn đang vươn lưỡi ra, phả ra hương thơm mùi đàn hương từ miệng hãn.

Một bên tôi hừ "Hừ! Mau sử dụng Song Tiết Côn hừ hừ hắc này, mau sử dụng Song Tiết Côn hừ hừ hắc này!" , một bên cứng rắn giữ lại đầu lưỡi của hãn điện cuồng lay động. (Bonei: đã bảo anh tự cầu nhiều phúc mà cứ lao vào chọc chị)

(1) Hồng Môn Yến

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phàn Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc

đầu ngón ngấm mà nói rằng "Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi"

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ thể phân thân ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.

(2) Là câu thơ trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Di, ai có xem phim Tây Du Ký của Hongkong sẽ nhớ hai câu thơ Trư Bát Giới hay than đó

Đa tình tự cố nan di hận

Dĩ hận miên miên vô tuyệt kỳ.

Ý Nghĩa của hai câu thơ này là diễn tả một nỗi buồn miên mang dài dằng dằng không điểm cuối bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì GG nhé.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Dùng lời nói để diễn tả hình tượng bây giờ là, vào thời khắc đó lưỡi của tôi như biến thành chiếc đũa, lưỡi của Hồng Thiếu Nhu biến thành lòng đỏ trứng gà.

Tôi cuồng nhiệt đến điên cuồng, tôi cuồng loạn cuồng liệt cuồng phóng mà càng không ngừng đem đầu lưỡi khuấy đều, tranh thủ đem cái lưỡi gây ra tội ác kia của hăn khuấy đều cho tan thành nước.

Trong miệng của hăn, có mùi thơm thuốc lá, mang theo nồng đậm, mang theo chua chát, càng thêm kích thích thần kinh của tôi.

Tôi đã thưởng thức chiếc lưỡi kia vô số lần, ở trong miệng Hồng Thiếu Nhu vẽ vài vòng tròn, thì cũng thỉnh thoảng dùng một chút, có thể thành công đem cái mọt nhọn của hăn biến thành cái mặt bánh bao.

Đôi tay rảnh rỗi không có việc làm, tôi quyết định dùng bọng nó cách tốt nhất là tiến lại gần người của Hồng Thiếu Nhu đòi lại phần tiền lời.

Tôi trong giờ phút này, giống như là một con sói cái đói bụng hơn ngàn năm, nhìn thấy một khối thịt béo sáng trong, thèm thường không dứt, cầm thú không dứt.

Tay của tôi đi tới phần eo của hăn, đưa vào phần xẻ tà của trường bào, bàn tay giống như được gắn thêm con mắt không gặp trở ngại nào đưa vào trong quần của hăn.

Trong lòng bàn tay chạm tới vật mềm nhẵn làm cho tôi thoải mái không nhận được thời dài một hơi.

Là cái mông của Hồng Thiếu Nhu, thật đúng là mềm nha, tôi thật sự muốn rút cái đầu lưỡi ra rồi hỏi hấn mỗi ngày sau khi tắm hấn thoa kem dưỡng da hiệu gì.

Hai tay của tôi càng không ngừng vuốt ve trên mông của hấn, giày xéo, dùng sức lực rất mạnh, giống như là quyết tâm đem cho nặn ra nước mới thôi.

Vậy mà Hồng Thiếu Nhu, chính là một tên gian thương như thế, hấn làm sao có thể mặc cho mình bị chiếm tiện nghi đây?

Tay của hấn, cũng đưa tới ngang hông của tôi, đưa vào bên trong chiếc áo T-shirt của tôi, dù bận hôn nhưng vẫn ung dung trượt đến trước ngực của tôi, bắt đầu "Tự tay" tiến hành tiếp xúc thân mật lần đầu tiên.

Từ đầu đến giờ hấn chưa bao giờ như người nôn nóng, luôn là nhai kỹ nuốt chậm, muốn xơi tái từng điểm nhỏ của tôi.

Tôi rất cảm ơn động tác chậm chạp của hấn —— như vậy tôi liền có thể chiếm tiện nghi của hấn nhiều hơn.

Tuy nói tôi bây giờ là đang ở cảnh giới giết địch một ngàn, thì tổn hại tám trăm, nhưng ít nhất tôi còn kiếm được hai trăm, vậy là đủ rồi.

Kết quả là, tôi vội vàng nắm chặt thời gian vuốt ve.

Mặc dù cái mông của Hồng Thiếu Nhu ngạo nghễ ưỡn lên có da thịt bóng loáng mềm mại cảm giác co dãn tốt, nhưng vẫn chưa là nơi sờ soạng quan trọng nhất, tay của tôi, cuối cùng dời đi cái mông căn tròn tiến ra phía trước, cũng chính là cái nơi có bóng dáng dưa chuột của Hồng Thiếu Nhu, hít sâu, không kịp chờ đợi mà căng chướng đi lên.

Ngoài dự liệu của tôi chính là, cái cảm nhọn chóp mũi mắt nhỏ lành lạnh, mắt híp con người lành lạnh, ngón tay dài nhọn hoắt lành lạnh, toàn thân trên dưới của Hồng Thiếu Nhu đều lánh lạnh nhưng dưa chuột của hắn lại không lạnh.

Hơn nữa, ở trong lòng bàn tay của tôi, trái dưa chuột này như đang được tiêm chất kích thích, từ từ bành trướng.

Tôi cảm thụ được sự hấp dẫn, bắt đầu khoái chí.

Nếu không, Bất Hoan tôi đây liền vứt bỏ ân oán của bang hội, vứt bỏ mối hận sâu đậm, vứt bỏ đi khoảng cách với Hồng Thiếu Nhu mà mây mưa vu sơn ới hắn một phen?

Thật may là tại lúc này, cái tên gian thương không chịu thua Hồng Thiếu Nhu kia đưa một ngón tay vào trong nội y của tôi.

Sau đó, hắn dùng ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy viên đậu đỏ trên đỉnh bánh bao của tôi.

Thật ra thì, đây chỉ là một loại vị tình - thú, chỉ là thói quen của hắn, vì khơi lên hứng thú của tôi.

Vậy mà, một động tác này lại làm cho tôi chợt nhớ cây dao nhỏ trong tẩu thuốc kia, nhớ lại lúc giờ tay chém xuống, nhớ lại hai hạt đậu cứng gân thịt của tôi nằm trên đất.

Nhất thời, cả người tôi run lên, giống như là bị một dòng điện mạnh chày qua, hệ thống phòng ngự của thân thể lập tức từ động mở ra, tôi căn bản không suy nghĩ nhiều, cái bàn tay tôi đang bao quanh dưa chuột của Hồng Thiếu Nhu nhanh chóng di chuyển.

Dây leo bên cạnh dưa chuột của Hồng Thiếu Nhu —— một dây leo màu đen, bóng loáng như nước, phong nhã hào hoa, còn ở độ tươi mới khỏe

mạnh bị tôi bức đi.

Tôi thề, việc này là tôi vô tâm.

Dù sao, cọng lông tôi bức đi của hấn cũng không...có sử dừng tới.

Cái mào kia của con gà trống đặt trên đầu cũng chỉ để trang trí như tóc mình thôi, lông của hấn, chẳng lẽ có thể gờm lại đủ mười cọng để đổi lấy chuyến du lịch 3 ngày ở Matera(1) sao?

Cho nên mới nói, tôi xác định tôi thật sự vô tâm.

Vậy mà Hồng Thiếu Nhu cũng không cho là như vậy.

Hấn đang nhìn tôi cười, khóe miệng, khóe mắt nâng lên độ cong bén nhọn giống như là thanh đao sắc bén.

Tôi giống như. Đoán chừng tôi và hấn có mối thù không đội trời chung rồi.

Đã như vậy. Tôi liền không nhường nhịn nữa.

Lập tức trong mắt tôi hiện lên tia sáng độc ác, đôi tay nắm đám dây leo tươi tốt xung quanh dựa chuột của Hồng Thiếu Nhu, dùng sức bức một nắm thật dày ra.

Cảnh tượng đó, quả thật có thể dùng cảnh máu chảy đầm đìa để hình dung.

Tôi lại một lần nữa có thể nhìn thấy hai mắt mờ to của Hồng Thiếu Nhu.

Tội lỗi tội lỗi, Thiệt Tai Thiệt Tai.

P/S: chương sau có sự xuất hiện

(1)Matera: là một đô thị tại tỉnh Matera ở vùng Veneto, Ý. Đô thị này có diện tích 387,4km², dân số là 60.310 người

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Sau khi bị bức lông Hồng Thiếu Nhu ra lệnh, sau này ngay cả sữa chua cũng không cho tôi uống.

Tôi cảm thấy hăn cũng quá hẹp hòi, mấy cọng lông đó thuộc về vòng tuần hoàn của tự nhiên, coi như bức đi cũng là sẽ mọc lại, cần gì tức giận như vậy.

Sớm biết thế, lần sau nên bức cái dưa chuột kia của hăn.

Kể từ sau khi gặp phải đầu bếp Lưu Phái ở trên nóc nhà lần trước, mọi đêm tôi đều sẽ tự động trèo lên, tự chuẩn bị dao nĩa, chờ đợi phần beefsteak thơm phức.

Cũng giống như thế, mỗi đêm Cảnh Lưu Phái sẽ đúng giờ mang phần beefsteak đến cho tôi, rồi ngồi ở bên cạnh, nhìn tôi ăn xong.

Có lúc hăn sẽ nói mấy câu, có lúc cứ yên lặng ngồi bên tôi như vậy.

Lúc bắt đầu, tôi đối với hăn còn có chút đề phòng, nhưng theo thời gian qua đi, tôi tin chắc, hăn là người an toàn.

Tôi nếu đã nói an toàn, thì chắc rằng, hăn sẽ không làm tổn thương tôi.

Ngày hôm nay, tôi vẫn như bình thường bò lên nóc nhà.

Cảnh sắc rất đẹp, trong gia truyền đến mùi hương thơm ngát của cây bàn tay Phật(1), trong sân vườn nhiều loại hoa lấp lánh, lá cây ẩn ẩn sử mèm mại, có khác một phen học sự phong tình tĩnh lặng. Vừa gặp đêm trăng tròn, ánh trăng tròn trên bầu trời trong vắt, giống như là. . . Bánh bao thịt dính đầy đường cát trắng.

Tôi ngắm trăng tròn, giải bày nỗi lòng, than thở.

Đang than thở đến một nửa nội lòng thì mùi thơm quen thuộc của thịt bay tới.

Quả nhiên, một cái đĩa beefsteak thật to đặt trước mặt của tôi.

Tôi móc ra dao nĩa cất ở thắt lưng, hướng tới cái đĩa trên tay Cảnh Lưu Phái, ăn.

Mùi vị vẫn như cũ tuyệt vời đến không thể tả, tôi hận không thể đem cả cái đĩa cũng nuốt vào bụng.

Ăn xong rồi, ta nằm vật xuống ở trên nóc nhà, sờ sờ bụng, giang rộng tay chân.

Tôi cảm thấy được đáng vẻ của mình là rất vui vẻ, nhưng Cảnh Lưu Phái vẫn nhìn thấy sơ hở của tôi. : "Cô gần đây hình như có tâm sự."

Đúng vậy, tâm sự, một tâm sự thật to.

Là một tâm sự mà ai cũng không thể nói được.

Đưa tay sau che mắt, tôi nhẹ giọng mà hỏi: "Cảnh Lưu Phái, hồi trước khi bước vào kỳ thi, anh ghét nhất làm cái đề gì?"

"Đề thi vẫn đáp, bởi vì phải viết rất nhiều chữ." Hắn trả lời, dừng một chút, nói: "Nếu như mà tôi đoán được không sai, cô sẽ ghét nhất là phải lựa chọn đề thi."

"Làm sao anh biết?" Tôi tò mò.

"Tôi cảm nhận được, cô thích những sự việc đơn giản rõ ràng, mà việc phải lựa chọn đối với cô là sự hành hạ không nhỏ." Hấn nói.

Tôi không lên tiếng.

Nhưng lời Cảnh Lưu Phái nói, thì chính xác cực kì.

"Phiền não gần đây, cũng là vì phải lựa chọn đề thi sao?" Hấn hỏi.

Cũng không phải thử nghiệm cái gì, càng giống như là một loại an ủi, hấn cũng không muốn đáp án xác thật.

Tôi cũng không có giấu diếm: "Đúng vậy, phải lựa chọn một trong hai, cả hai người đều rất quan trọng đối với tôi, tôi phải lựa chọn tổn thương một người, từ đó đi cứu người còn lại."

Từ sau khi bước vào phòng sách tôi bắt đầu hối hận, biết được cái chân tướng đó, làm cho mình bước vào cái hoàn cảnh khó cả đôi đường này.

"Như vậy, cũng không có con đường thứ ba sao?" Cảnh Lưu Phái nhẹ giọng hỏi.

"Nếu như anh có, tôi sẽ vô cùng cảm kích." Tôi lại thở dài lần nữa.

Bãi cỏ tươi tốt trong sân vườn, bề mặt lá cây bóng loáng, khi ánh trăng chiếu rọi xuống, mơ hồ phát ra ánh sáng dịu nhẹ, tĩnh lặng, giống như đang chứa đựng một giọt nước mắt.

Chờ trận giá nam ấm áp kia thổi qua cây bàn tay Phật kéo theo mùi hương thơm ngát, Cảnh Lưu Phái nói: "Như vậy, hãy nghe theo lời trái tim của mình, nó sẽ cho cô đáp án, mặc dù. . . Đó là một quá trình phải chịu tất cả đau khổ."

Đúng vậy, đến một phút cuối cùng, đến thời điểm mọi chuyện không thể quay lại nữa, tôi nhất định sẽ đưa ra quyết định .

Mà bây giờ, tôi đang chìm trong quá trình đau khổ.

"Nếu không thể làm gì, chỉ có thể thuận theo tự nhiên." Cảnh chảy phải nói: "Cả một đời người, đều sẽ phải gặp chuyện khó khăn, đây là việc không thể tránh khỏi."

Giọng nói của hắn, như tiếng gió của tình người, vượt vào lòng tôi mang đi những buồn phiền đau khổ.

Tôi nhin không được mà đưa tay, chạm lên sống lưng của hắn.

Thân hình Cảnh Lưu Phái thanh tú nhỏ gầy, chân tay thon dài, nhưng cũng không là loại thon gầy nhu nhược, mà là một loại sức mạnh từ bên trong lan rộng ra bên ngoài, làm cho người ta chợt cảm thấy an tâm ấm áp.

Ngón tay của tôi, chạm tới sống lưng cách một lớp áp của hắn, nơi này hơi lồi một khung xương hình vòng cung, rất là chân thật, hoàn toàn không có cảm giác xa cách.

Tay dần dần trượt xuống, đi tới cái hông của hắn, lòng lan đã sôi của tôi hẳn tâm nắm lấy một bên hông của hắn.

Lại nói, những anh trai mì ăn liền, còn có Hồng thiếu nhu, thậm chí là hai con chó sói trong sơn, cũng đã bị tôi sờ hông qua, này Cảnh Lưu Phái này làm sao có thể ngoại lệ đây?

Sau khi bóp xong, tôi cười xấu xa chờ đợi hắn phản ứng ngượng ngùng hoặc tức giận.

Nhưng Cảnh Lưu Phái đang bị ăn đậu hũ hậ, vẫn như thường ngày như vậy quay mặt về phía tôi khẽ mỉm cười.

Không có gì bất ngờ xảy ra, lòng của tôi lại bắt đầu nổi lên một hồ nước nóng.

Hắn tự tay, nhẹ nhàng vò rối tóc tôi.

"Sau này đừng như vậy, phải thích một người, mới có thể đụng người đó." Hắn nói, cô độ rất tự nhiên màu đen tóc quấn ở phong thổi lất phất hạ từ chân mày trượt đến lông mày đuôi.

"Tôi quả thật thích anh." Tôi nói.

Đây là lời nói thật, bản thân Cảnh Lưu Phái chính là rất dễ làm người khác ưa thích, hơn nữa hắn làm những việc này vì tôi, ta cảm giác tốt đối với hắn chỉ có chiều hương từ từ tăng lên trên.

Thật ra thì, tôi nên cúi đầu thẹn thùng nói ra lời nói này, nhưng nghĩ tới Cảnh Lưu Phái từng nhiều lần thấy cảnh tôi đuổi theo một đám anh mìn ăn liền đề lột quần ra, đoán chừng cũng là rất rõ ràng bản tính độc ác của tôi, nên cũng không cần khách sáo với hắn.

"Nếu như là vậy, thì có thể mò mẫn." Hắn nói.

Rồi nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian không còn sớm, liền đứng dậy thu thập cái đĩa tôi đã ăn xong, chuẩn bị bò xuống nóc nhà.

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên tôi hỏi một câu nói.

"Vậy mới vừa rồi anh đụng vào tôi, cũng là bởi vì yêu thích tôi sao?"

Hắn đưa lưng về phía ánh trăng, tròn mắt, giống như chứa một ngôi sao.

"Thích." Hắn trả lời như vậy.

Lòng của tôi, bất hạnh đã chìm vào hồ nước nóng trong rêu xanh, nhất thời chìm đến đáy hồ, ấm áp kia đừng tới nữa.

Kể từ sau sự kiện mật báo lần trước, Hồng Thiếu Nhu lại càng canh chừng tôi chặt hơn, chỉ cần là tôi vứt đồ bỏ đi, đều phải tỉ mỉ kiểm tra. Sau đó các anh trai mì ăn liền sẽ bừa lại đem đi tiêu hủy.

Hôm nay, tôi mang ra một túi nilon màu đen ra ngoài, như cũ bị Hồng Thiếu Nhu ngăn lại: "Đem túi đồ đưa bọn họ được rồi."

"Vật này, vẫn đừng nên tra kiểm đi." Tôi đem túi đồ giấu ở phía sau.

"Em cho rằng là, tôi còn có thể để cho em ném đồ ra ngoài sao?" Khóe miệng Hồng Thiếu Nhu câu lên một độ cong, cười như không cười.

"Nhưng là, anh nhất định phải kiểm tra?" Tôi cũng hướng về phía hắn cười như không cười, mắt híp thành một đường ngang.

"Tôi xác định." Hồng Thiếu Nhu hí mắt như muốn lấy công lực ra tranh cao thấp với tôi.

"Được rồi." Tôi đem túi đồ đưa cho Hồng Thiếu Nhu, khi đưa tay ra ánh mắt của tôi cũng bắt đầu híp lại.

Lại nói hí mắt là một kỹ thuật, rất dễ dàng tạo nếp nhăn rồi, đợi lát nữa nên hỏi một chút này Hồng thiếu nhu là dùng cái gì dưỡng da chống nếp nhăn ở khóe mắt, thế nào 1 năm 4 mùa mắt đều híp lại, mà phần da thịt ở khóe mắt vẫn bóng loáng bằng phẳng như thế đây?

Hồng thiếu nhu nhận lấy cái túi rác màu đen, mở ra, hướng bên trong liếc mắt nhìn, này cảm hơi nhợn chuyển động: "Đây là."

"Cảnh sắc đẫm máu." Tôi trả lời.

Cầm này túi đựng băng vệ sinh tôi đã dùng qua, độ cong ánh mắt của Hồng Thiếu Nhu một lần nữa xuất hiện độ cong mất tự nhiên.

"Anh xác định cái này cũng muốn kiểm tra một phen sao?" Tôi hỏi

Hồng thiếu nhu đem túi đưa cho một anh mì ăn liền tâm phúc bên cạnh: "Ti mì kiểm tra, nếu như có tin tức, liền báo cho tôi biết, không có tin tức, thì lấy đi tiêu hủy."

Anh mì ăn liền tâm phúc sau khi nhìn thấy một cái gói to trong bao nilon đen một cái, gương mặt kia như bị nhuộm máu mà hơi hồng lên, giống như là không cần thận dùng băng vệ sinh của tôi đi lau mặt vậy. (Bonei: =.=’”)

Tôi không thể không 佷 phục sức tưởng tượng Hồng Thiếu Nhu.

Chẳng lẽ tôi còn có thể sử dụng kinh nguyệt của mình vẽ ra tin tức?

Nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Tôi chỉ có thể mặc cho của việc riêng tư mình bại lộ ở dưới mắt một anh trai mì ăn liền.

Đối với một người đàn ông giành băng vệ sinh tôi đã dùng qua, căn bản không cần nói nhiều cùng hắn, lại không có để ý trả lời lại với Hồng Thiếu Nhu, tôi trở lại căn phòng của mình.

Tắm rửa, thổi khô tóc, tôi bắt đầu ở trước bàn trang điểm thoa kem dưỡng da mặt.

Nhưng bỗng nhiên, từ trong gương, tôi nhìn thấy bộ cửa sổ chợt nhiều hơn một cái tay.

Đèn trong phòng đã tắt, gió lay động rèm cửa sổ, có vẻ âm u vô cùng, ban đêm ở nơi này rất có không khí quỷ dị, một cái tay khác lại đặt lên bộ cửa sổ lần nữa. . .

Chẳng lẽ nói, là quỷ?

Tôi hoảng hốt, tôi cực kỳ sợ hãi, tôi lo lắng sợ hãi, tôi sợ chết khiếp, mặt tôi tái nhợt như người chết, tôi sợ đến mất hồn lạc phách, tôi lạnh cả người, tôi không rét mà run, tôi ngây người mà đờ ra, tôi không ngừng run rẩy, tôi mất hồn mất vía.(Bonei: bao nhiêu từ diễn tả nỗi sợ hình chị đã dùng gần hết rồi làm cho ta bị đuổi từ ~>.<~)

Sau khi một loạt hành động tâm lý diễn ra trong lòng tôi, tôi lấy ra cục gạch vàng ròn khảm kim cương dì Bích tặng, ba bước thành hai bước vọt đến bên cửa sổ, giơ lên cao, hung hăng đập vào cánh tay của tên quý.

Âm thanh "Bích", con quý kia rớt xuống từ lầu ba.

Xử lý con quý xong, tôi trở về trước bàn trang điểm, tiếp tục xoa bóp gương mặt của mình.

Thế nhưng con quý kia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không thấy dầu bôi trơn không chịu tiến vào, không bao cao su thì không cảm thấy khó khăn, thế nhưng lại một lần nữa leo lên.

Tôi lại ba bước thành hai bước chạy tới, giơ lên cục gạch vàng kim khảm kim cương, dùng góc cạnh sắc bén nhắm ngay cánh tay của con quý, chuẩn bị đập cho nó thành một cái hố.

Nhưng khi tôi chuẩn bị đập xuống, thì gương mặt của con quý kia bỗng xuất hiện.

Một đôi mắt xinh đẹp, ánh mắt đen nhanh đang ẩn ẩn nổi tức giận đã làm động tác của tôi dừng lại.

Lý Lý Cát? !

"Bất Hoan!" Hấn leo lên bệ cửa sổ, chỉ vào cánh tay của mình bị đập thành cái hố, gầm nhẹ nói: "Cô lại dám đập tôi? !"

Tôi cố gắng xoa xoa mắt, cũng không để ý sẽ xoa ra nếp nhăn hay không.

Lý Lý Cát, ở nhà họ Hồng tôi lại có thể nhìn thấy Lý Lý Cát?

Gặp lại cố nhân lam cho tôi vui sướng đến quên mất ân oán quá khứ giữa tôi và hắn, ta mừng rỡ vòng tay ôm cứng cổ của hắn kêu lên: "Làm sao anh lai đến nơi này?"

Ai ngờ giọng nói quá lớn, đưa tới sự cảnh giác của hai anh mì ăn liền đứng gác bên ngoài, bọn họ lại đẩy cửa ra.

Mắt thấy Lý Lý Cát sẽ phải bại lộ, tôi không kịp suy nghĩ nhiều, không chút lưu tình mà đẩy, Lý Lý Cát rơi từ lầu ba xuống lần nữa.

Một anh mì ăn liền mở cửa kiểm tra qua một lần, chỉ thấy tôi cầm khăn tay ngấm trắng thờ dài, cũng không phát hiện cái gì khác thường.

Lý Lý Cát bò lên lần nữa thì đôi mắt nhìn chăm chăm tôi đã bắt đầu đầy máu.

Trừ việc đó ra, trong đầu tóc còn cắm mấy cành cây nhỏ.

Tôi thở nhẹ một hơi, nhánh cây này. Thật tốt không có cắm vào sau gáy.

(1) Cây bàn tay Phật

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

"Gì! Bất! Hoan!" Nhưng nếu tên của tôi là vật sống, sớm đã bị Lý Lý Cát cho cắn chết không biết bao nhiêu lần.

Tôi bình tĩnh mà đem một ngón tay đặt ở bên môi, nói nhỏ: "Xuyt, không cần mê luyến tên chúa chửi như thế."

Bây giờ Lý Lý Cát đã là giận đến huyết Thái Dương cũng bắt đầu nhảy bịch bịch bịch rồi.

Sợ hãi giận đến óc vỡ toang làm dơ thảm, tôi vội vàng đổi chủ đề: "Làm sao anh lại đến nơi này?"

"Tôi tới đón cô trở về." Lý Lý Cát nhớ lại việc chính, tạm thời kiềm nén giận giữ, tức giận giải thích.

Nghe vậy, lòng tôi căng thẳng: "Người nào đã xảy ra chuyện? Bồi cổ hay dì Bích?!"

Lông mi của Lý Lý Cát dày đậm mà cong cong vểnh lên, giờ phút này, hần nhắm mắt lại, lông mi chớp xuống, giống như thoáng qua tới một cơn tức: "Chẳng lẽ trong lòng cô, chỉ có hai người bọn họ sao?"

"Chẳng lẽ." Tôi cắn môi: "Chẳng lẽ nói, là anh tài xế xảy ra điều gì ngoài ý muốn?"

Nghĩ đến đây, tôi bi thương không dứt.

Tôi than cho cái chết của anh tài xế 诶, anh còn chưa có tận mắt nhìn thấy bộ vị quan trọng của tôi, tại sao có thể cứ đi như vậy chứ?

"Ngay cả người đi đường đều đã nghĩ đến, nhưng vẫn không nghĩ đến tôi sao? !" Lý Lý Cát nói, thanh âm ép tới rất thấp, bởi vì tức giận mà có chút khàn khàn: "Nhất tôi ở trong lầu các, ba ngày ba đêm chẳng quan tâm, Bất Hoan, cô là cố ý muốn thấy tội chết sao?"

"Dĩ nhiên không phải!" Tôi vội vàng giải thích: "Tôi cho tới bây giờ lúc nào cũng tin anh sẽ luông giàu có, con cháu đầy nhà sống đến già mà."

"Thật chứ?" Lý Lý Cát hết giận một chút xíu.

"Dĩ nhiên, "tôi mang ra lý do cực kỳ chắc chắn: "Chẳng phải nghe thấy, người tốt sống không lâu, gieo họa ngàn năm đấy sao?"

Tôi cảm thấy được mình quả thật chính là cái bật lửa, mà Lý Lý Cát chính là cái kíp nổ, còn không bằng cái cái dứa chuột có đáng dập một phần ba quả bom của hắn.

Ý của tôi là, tôi chỉ tùy tiện nói một câu, là có thể làm cho hắn giận giữ.

Lúc này, trên trán Lý Lý Cát toát ra một hàng mạch máu bành trướng, rồi rầm thành dấu hiệu "ANGRY". (Bonei: angry là tức giận, giận giữ ná)

Tôi lại thử chuyển đề tài: "Tại sao muốn dẫn tôi đi? Là ý Bồi Cổ sao?"

Lông mi dài đậm của Lý Lý Cát đang chuyển động trong không khí, truyền đến một trận rét lạnh: "Nếu như mà tôi nói không phải ý của anh hai, cô liền định không chịu đi sao?"

Cãi nhau ầm ĩ nhiều năm như vậy, tôi rốt cuộc phát hiện Lý Lý Cát có cái ưu điểm có thể chống lạnh tự động.

Không tệ không tệ, sau khi ra ngoài có thể xem hẳn như tử lạnh bán đi.

Thấy ta không trả lời, Lý Lý Cát hừ lạnh một tiếng, độ lệch quá mức, tách ra, lại trộm dò xét tôi một cái, nói: "Cái tên Hồng thiếu, hẳn. Không làm cái gì với cô chứ."

Hồng Thiếu Nhu quả thật không làm cái gì với tôi, nhưng tôi làm rất nhiều chuyện đối với hẳn.

Nhưng người rụt rè ngay thơ như tôi, có thể nào đem ra nói cho Lý Lý Cát đây?

Cho nên, tôi trầm mặc.

Lý Lý Cát lại đem thái độ của tôi hiểu thành cam chịu: "Chẳng lẽ cô đã bị hẳn."

Lý Lý Cát không có đem hai chữ phía sau nói ra, nhưng tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng với sự ngây thơ rụt rè tôi vẫn là tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Cầm Lý Lý Cát bắt đầu cứng rắn, hàm răng cắn chặt, giống như là ở nhẫn nại lấy tình cảm khổng lồ đánh thẳng vào.

Tôi cảm thấy được Lý Lý Cát đại khả không cần như thế.

Phía dưới của tôi cũng không phải là Hòa Thị Bích(1), coi như bị Hồng Thiếu Nhu cho hai chữ kia cũng không có gì cùng lắm thì...

Tình cảm Lý Lý Cát cũng không có bộc phát ra, bấp thịch của hẳn căng cứng từ từ thả lỏng, cuối cùng, hầu kết chuyển động, chuyển mắt nhìn tôi, giữa hai lông mày hình như nhiều nếp nhăn hơn, cả người giống như là trong nháy mắt lớn thêm vài tuổi: "Tôi sẽ giúp cô báo thù, tôi sẽ giết Hồng Thiếu Nhu."

Người lương thiện như tôi, thế nào nhẫn tâm khiến Hồng thiếu nhu vì mình chưa làm qua chuyện gì mà phải gitrả giá thật lớn đây?

Vì vậy, tôi vội vàng khuyên nhủ: "Không cần làm hại đến tính mạng của anh ta!"

Trong mắt Lý Lý Cát lóe lên một tia sáng khác thường, lông mi chớp một cái, vừa một luồng gió lạnh đánh tới: "Thế nào mới thời gian mấy ngày, cô lại ưa thích tên Hồng Thiếu Nhu rồi à?"

"Ý của tôi là." Tôi dùng giọng nói dịu dàng nhất thế giới bình thân nói: "Chỉ cần đem dưa chuột của anh ta cắt đi là tốt rồi, chúng ta cầm về nhà đi đặt ở trong tủ lạnh ướp lạnh, khi nhớ tới thì lấy ra, lấy nữa ăn dùng hết sức xiên xiên hai lần là được, anh thấy sao, cứ như vậy được chứ?"

Nói xong một bên thể hiện nụ cười ung dung nhã nhặn lịch sự, một bên sử dụng ánh mắt hỏi thăm Lý Lý Cát, nhưng hẳn vẫn cả người run rẩy.

Xem đi xem đi, không có việc gì dùng lông mi quạt gió phóng chơi, phóng tới làm cho chính mình bị cảm, đáng đời.

Lúc này, trời đã tối đen, Lý Lý Cát cảm thấy không nên lãng phí thời gian nữa, lấy một tay kéo tôi đến bên cửa sổ, chính mình dẫn đầu đứng trên bệ cửa trầm giọng ra lệnh: " Đi theo tôi!"

Tôi lắc đầu.

Bây giờ nhà họ Lý, tôi không thể quay về .

Lý Lý Cát nghiêm túc nói: "Nếu như cô là vì báo đáp bang Thanh Nghĩa, vậy thì không cần, bởi vì người chẳng thiếu bọn họ cái gì. Nếu như cô là vì Lý Bồi Cổ, vậy càng phí công, bởi vì. . . Anh hai căn bản là không có quan tâm cô như vậy!"

"Không" tôi lắc đầu, cũng rút tay từ trong tay Lý Lý Cát về: "Muốn ở lại nơi này, là quyết định của một mình tôi."

"Tại sao?" Lý Lý Cát không hiểu.

Bởi vì, khi tôi trở về tôi không cách nào đối mặt với cảnh chém giết kia.

Tôi nhìn Lý Lý Cát, trong lòng bắt đầu đau như bị ai chém một đao vậy.

Ở một giờ trước, tôi lấy chính mình làm mồi vào ở nhà họ Hồng, lấy việc không cách nào liên lạc cùng Lý Bồi cố làm cố, lý trí của tôi đang suy nghĩ không cách nào phải chọn một con đường khác.

Mà bây giờ, Lý Lý Cát đến, sự xuất hiện của hắn làm cho tôi đứng ở trước ngã ba đường lần nữa.

Giờ phút này, chính là một phút cuối cùng, tôi phải làm ra lựa chọn.

Nhưng phải lựa chọn người nào, lòng của tôi, cũng không có đưa ra đáp án rõ ràng.

"Cô thật không muốn đi?" Lý Lý Cát hỏi.

"Tôi sẽ đi, nhưng không phải bây giờ." Tôi trả lời.

"Đã như vậy." Đôi mắt Lý Lý Cát tinh xảo mà xinh đẹp môi bĩu một cái, lộ ra nụ cười nhàn nhạt khôn khéo: "Như vậy, cũng đừng trách tôi."

Trong lúc những lời nói đó được nói ra, hắn cầm một con dao lao về phía cổ của tôi.

Tôi chỉ cảm giác phần cổ một hồi đau nhức kịch liệt, tiếp trước mặt bỗng tối sầm, nhất thời đã mất đi tri giác, thân thể như ở trong biển rộng phiêu bạt trên màu đen hồi lâu, đến khi tỉnh lại, lại phát hiện mình bị trôi gô, bên cạnh một cái nồi nước sôi lớn, một tên sói đực trên mặt có một vết

sẹo trên đầu đội vương miện miệng miệng cười gian nhìn sói cái nói: "Thật là đã nha, lần này mày không trốn thoát được rồi, ha ha ha ha! "

Dĩ nhiên, tất cả đều là ảo tưởng của tôi.

Tình huống hiện thật là: khi tay Lý Lý Cát lao về phía tôi chỉ còn cách cái cổ tôi một cm, thì cục gạch vàng ròng khám kim cương của tôi giơ lên, hung hăng đập xuống.

Với sức lực này, đoán chừng có thể đập gãy nát xương rồi.

Này không, Lý Lý Cát che tay, đau đến cổ tay cũng sưng đỏ.

Tôi thở dài, Lý Lý Cát a Lý Lý Cát, nói với anh bao nhiêu lần, đã đánh lén thì đừng bao giờ báo trước với người ta, làm sao mà anh vẫn không có học tập sự dầy dổ của tôi đây?

Lần này xuống tay hơi nặng, Lý Lý Cát đau đến con người bình thường cũng trở nên đỏ như mặt thỏ, bên trong chi chi nha nha hiện đầy tia máu: "Này! Bất! Hoan! Cô! Tì! Chết!" Ai ngờ ý trời khó đoán, tì chết là không là tôi, mà là hần.

Bởi vì một giây kế tiếp, ngoài cửa vang lên giọng nói cung kính của một anh mì ăn liền: " Hồng thiếu." Theo giọng nói, ngay sau đó cửa phòng mở ra.

Hai tay của tôi, theo bản năng đẩy ra.

Người này số khổ, số khổ, bạc mệnh Lý Lý Cát liền hừ cũng không kịp hừ một tiếng, lại lần nữa từ lâu ba rút xuống.

Lần này, nhánh cây tuyệt đối đâm vào sau gáy rồi.

Lý Lý Cát a Lý Lý Cát, anh thật là đưa bé xui xẻo, ra cửa làm sao lại không coi qua hoàng lịch đây?

(1) Hòa Thị Bích: là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc. Nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn được sử dụng như một đối tượng trong nhiều thành ngữ ở các nước Đông Á.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Khi Hồng Thiếu Nhu vào phòng thì tôi vẫn còn giữ vững tiêu chuẩn thực nữ kiên tư thế thực nữ, dựa cửa sổ, vẩy vẩy khăn tay nhỏ, ngược đôi mắt nhỏ ngăm trắng.

"Mới vừa rồi, hình như tôi nghe tiếng ai đó trong căn phòng này." Hồng Thiếu Nhu nói.

"Cuối cùng anh cũng ý thức được tôi là con người rồi hả?" Tôi cảm thấy vui mừng.

"Ý tôi là, giọng nói của đàn ông." Hồng thiếu nhu có thể ở lúc hí mắt, bày tỏ một loại tâm tình của nội tâm, nhưng xét thấy ánh mắt của hần rất ít khi mở ra, cho nên tôi ít khi có thể cảm nhận loại tình cảm này.

"Vừa vặn đúng lúc trăng tròn, trong lúc tôi rảnh rỗi, liền nghĩ ra kịch bản nên diễn thử." Ta đem chiếc khăn tay đỏ thắm cầm trong tay vun mạnh xuống.

Hồng Thiếu Nhu hình như đối với việc này cảm thấy hứng thú: "VẬY sao, có thể biểu diễn lần nữa không?"

Suy nghĩ một chút, mấy ngày nay ăn ở nhà hần sống ở nhà của hần, còn bút lông của hần, biểu diễn một chút cho hần xem cũng là việc nên làm.

Kết quả là, tôi hăng giọng, đi tới trước mặt Hồng Thiếu Nhu, néo ở hai cánh tay của hắn, lấy tần số mười chữ một giây, căng lớn lỗ mũi thâm tình chân thành nói: "Tử Vi, tôi yêu anh yêu đến đau xé tâm can!"

Lại nói, biểu diễn như vậy lần thứ nhất, muốn không mất chút máu, thật sự là uy lực mãnh liệt.

Thế nhưng đoán chừng Hồng thiếu từ nhỏ tay đã cầm dao thái chém dây điện một đường xẹt một cái tạo ra tia lửa, lập thành thói quen, căn bản không có thương tổn một chút nào đến da thịt.

Tôi rất là mất mát.

Nhưng lúc xử việc cấp bách, không phải nổ chết hắn, mà là suy tư làm như thế nào để cho hắn không phát hiện ra Lý Lý Cát.

Tôi rời khỏi cửa sổ, đi tới bên giường, muốn dẫn hắn đi cách xa cửa sổ: "Trở như thế tới tìm tôi có chuyện gì không?"

Mặc dù một chiêu này thành công khiến Hồng thiếu nhu tránh xa cửa sổ, nhưng chân của hắn lại vẫn giữ nguyên tư thế, vẫn đứng tại chỗ.

"Nhất định phải có chuyện mới có thể tìm em sao?" Hồng Thiếu Nhu hỏi ngược lại, ánh trăng chiếu vào cái cầm nhọn tinh xảo, giống như là một con dao được nhuộm máu, đầu độc mà nguy hiểm: "Nhớ em, tới thăm một chút cũng không được sao?"

Đang ở lúc hắn nói những lời này, cái tên Lý Lý Cát ngại mình mệnh cái tay bị đập lại trèo lên cửa sổ.

Nét mặt của tôi bây giờ nhất định xuất hiện vẻ khác thường, bởi vì thân thể Hồng Thiếu Nhu xuất hiện dấu hiệu muốn chuyển động.

Tuy nói tôi cùng Lý Lý Cát chỉ cần vừa chạm mặt, chính là máu thịt văng tung tóe, nhưng đánh thì đánh, tôi cùng hấn vẫn có tình nghĩa sâu nặng, tôi tuyệt đối không thể nhìn Lý Lý Cát bị Hồng Thiếu Nhu bắt được rồi đem đi giày xéo.

Bởi vì. . . Coi như Lý Lý Cát cần bị người khác giày xéo, thì người đó cũng chỉ có thể là tôi.

Ở thời khắc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc tự nhiên tôi cảm thấy nhẹ nhõm, tôi bỗng nhiên rên lên một tiếng! Rồi thở dài.

Thanh âm kia, giống như là sự trơn mịn của da thịt, nhẵn nhụi ấm áp, mang theo dục vọng quyến rũ, khiến Hồng Thiếu Nhu không thể không quay đầu lại.

Mà đồng thời lúc hấn quay đầu lại, thân thể của tôi hiện ra một loại tư thế hấp dẫn: khom người xuống như muốn bày hết ra khoe ra cái mềm dẻo, cái mông giống như là hận không được cùng giống như mặt đất vĩnh hằng lên trời, đôi tay phủ ở trên đầu gối, đầu ngửa lên cao lên, tuyệt đối không thể ngăn trở bộ phận quan trọng trước ngực một đồng một hào nào.

"Đầu gối của tôi, đột nhiên bị chuột rút." Tôi giải thích, nói được một chữ thì cắn môi dưới một lần.

"Cần tôi giúp em xoa xoa không?" Hồng Thiếu Nhu hỏi, giọng nói hơi mập mờ.

"Nếu như không làm phiền anh." Mặc dù là nói như vậy, mà tôi đã thuận thể nằm trên giường, giống như một miếng thịt trôi bồng bềnh trong nước mềm mại nằm trên giường, lấy chân trai lộ ra từ trong áo ngủ.

Bày hết tư thế mê người, tôi lẳng lặng chờ đợi Hồng Thiếu Nhu đi tới ngòai xuống bên giường, chờ đợi hấn vươn tay xoa bóp đầu gối tôi, cũng từ

từ đời bên trên hoặc là đời xuống hoặc là đời trái hoặc là đời bên phải hoặc là tiện tiện đời.

Nhưng sau khi Hồng Thiếu Nhu ngồi xuống bên cạnh tôi, không có đưa tay ra, chỉ là nhìn chân ngọc của tôi mỉm cười.

Tôi vừa nhìn đã phát hiện được sự sai sót, phát hiện việc lớn không tốt; gần đây đối mặt Hồng Thiếu Nhu một chút...việc kích tình, đến ngay cả lông chân cũng quên làm sạch!

Mặc dù nhìn qua cũng không có giống như cọng lông quần kinh khủng như vậy, nhưng nó vẫn bóng loáng và dài ra một đoạn ngắn.

Một việc xấu hổ cực kỳ, thật là mất thể diện vậy vứt cho Obama đi rồi.

Vội vàng mất dê mới lo sửa chuồng, đem áo ngủ che chân lại, nghiêm túc nói nói: "Lại nói nam nữ thụ thụ bất thân, hai chúng ta vẫn nên tiếp xúc cách một lớp vải tốt hơn."

Hồng Thiếu Nhu tiếp tục mỉm cười, thần thái đó rất là đáng đánh.

Tôi đem Hồng thiếu nhu xem thành cái đèn bí đỏ, lựa chọn bỏ qua về giễu cợt trên mặt hắn, đem chân bao bọc lại cho thật tốt.

Không cần trực tiếp cùng trực tiếp tiếp xúc khoảng cách gần với lông chân của tôi, Hồng Thiếu Nhu không hề cự tuyệt nữa, bắt đầu lấy tay xoa bóp phần đầu gối nhô lên của tôi.

Tôi không khỏi "Mẹ nó" một tiếng.

Thì ra là như vậy ghét lông của tôi, đây là tôi tốt bụng che lại cật mà khi đó lại dùng cái cặp mắt hí trừng tôi.

Lại nói liền một chữ thoải mái, nói một lần cũng không khó khăn nha, Hồng Thiếu Nhu này cứ che dấu xấu hổ như vậy đây?

Thật khó hiểu.

Hồng Thiếu Nhu bản tính thương nhân vẫn không thay đổi, một bên xoa bóp, một bên hăn bàn chuyện mua bán với tôi: "Tôi nhớ là em đã biết, tôi sắp sửa , chuẩn bị đưa một món đồ vật cho người đàn ông kia."

"Vậy người kia là ai?" Tôi tò mò: "Nhiều lông không, nước nhiều không, mùi cao không, béo gầy tương đối không, đẹp dễ rõ nét không, sắc màu tươi không, vị tươi mới không, dinh dưỡng phong phú không, tiêu chuẩn nhất định không?"

"Chúng ta đang thảo luận chính là con người, không phải một miếng thịt." Hồng thiếu nhu nhắc nhở.

"Cũng gần như thế." Tôi thấy không quan trọng.

"Tôi chỉ có thể nói cho em biết, người đó, rất giống kiểu người em thích." Hồng Thiếu Nhu thừa nước đục thả câu.

"Chẳng lẽ là. . ." Mắt của tôi bốc lên ánh sáng kích động: "Người đẹp trai có đưa chuột dài với bán kính vô cùng lớn khám kim cương?"

Nghe vậy, khoe miệng Hồng Thiếu Nhu run run, rốt cuộc tình ngộ mình không thể thừa nước đục thả câu, ít nhất ở trước mặt tôi, vì vậy hăn tỉnh mộng: "Hăn giống như một máy cối xay thịt."

"Cối xay thịt?" Tôi cau mày.

"Đúng vậy." Hồng thiếu nhu thấp thanh âm, chậm ngữ tốc độ, từng chữ từng câu mà nói: "Hăn là một máy cối xay thịt hoàn mỹ, bất luận kẻ nào trong tay hăn qua một lần, cũng sẽ trở thành thịt vụn, một chút cũng nhìn không ra diện mạo thật sự."

Tôi nhìn Hồng Thiếu Nhu, quan sát mỗi một cọng lông tơ trên mặt hăn, quan sát từng cái lỗ chân lông trên mặt hăn, quan sát cái anh mắt thành một đường ngang đã nhìn không rõ độ cong, rồi cuộc xác định hăn không có nói láo, vì vậy, tôi thu lại giọng điệu, trịnh trọng nói: "Lần sau nhà chúng ta làm thịt viên thì nhớ tìm hăn."

Nghe vậy, hình như đường cong đuôi mắt Hồng Thiếu Nhu có chút lay động, giống như cái đuôi nhỏ của nòng nọc.

"Tóm lại." Hồng Thiếu Nhu khôi phục sự bình tĩnh, nhìn phía dưới mà nói: "Tôi đột nhiên phát hiện, em cũng rất có giá trị tìm ăn, vì vậy quyết định giữ em lại, làm người phụ nữ của tôi."

"Giọng điệu của anh bây giờ là tuyên bố hay là thương lượng?" Tôi hỏi.

Tay Hồng Thiếu Nhu đang vuốt ve trên đầu gối tôi, lực rất thoải mái, lời của hăn nghe vào cũng rất thoải mái: "Nếu như em yên tâm đồng ý đi theo tôi, tôi sẽ cho em tất cả những gì em muốn, thịt, quần áo hàng hiệu, trang sức châu báu, mỹ phẩm xa xỉ, chỉ cần là em muốn, tôi đều sẽ cho em. . . Chỉ cần yên tâm làm người phụ nữ của tôi."

Hấp dẫn quả thật không nhỏ nha, ý chí của tôi bắt đầu dao động, vì vậy, tôi quyết định ném ra vấn đề quan trọng.

"Nếu như trở thành người phụ nữ của anh, có thể cầm cung bắn chim người không?"

". Không thể, "

"Nếu như trở thành người phụ nữ của anh, không có việc gì cũng có thể bứt lông của anh không?"

". Không thể."

"Nếu như trở thành người phụ nữ của anh, có thể không có việc gì đùa
bỡn cửa sau của anh không?"

". Không, khả, năng."

Tôi buông buông tay, tỏ vẻ đăm phán chấm dứt.

Ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này đều không thể làm, làm người phụ
nữ của hắn còn có ý nghĩa gì nữa?

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

"Nói như vậy là, em không muốn sao?" Hồng Thiếu Nhu như hiểu thấu được lòng tôi, không cần phiền toái đến Mobile and China Unicom (chắc là một câu quảng cáo của hãng viễn thông của hãng này).

"Nếu như anh đồng ý cho tôi làm những trò vui kia, như vậy tôi liền rất vui vẻ trở thành người phụ nữ của anh." Tôi cảm thấy tất cả trách nhiệm đều nằm trên người Hồng Thiếu Nhu.

"Xem ra, tranh đấu của chúng ta sau này, vẫn còn rất dài đấy." Mặt của hắn, phản chiếu ánh ánh mây xanh từ màu sắc của quần áo, cao quý mà âm u.

"Đúng vậy nha, còn nhiều thời gian, cho nên mới nói, hiện tại chúng ta vẫn nên là giường ai nấy ngủ đi." Toàn bộ suy nghĩ của tôi đều đặt lên người Hồng Thiếu Nhu để xem có tìm ra chút manh mối gì không.

Tay Hồng Thiếu Nhu rời đi đầu gối của tôi, đưa tới bên hong rút cái tẩu thuốc mới thứ ba ra, sau đó đưa ra, khơi lên cằm của tnâng cằm của tôi lên.

Mỗi lần hắn làm như vậy thì tôi đều sẽ kích động đến muốn chụp lấy cái tẩu thuốc đâm vào cửa sau của hắn.

Cũng khó trách, ai bảo hắn cả ngày lẫn đêm không có việc gì thì cái thứ ngậm trong miệng đi đùa bỡn cái cằm của tôi, vậy ta nhất định phải lấy cái thứ hắn ngậm trong miệng đi đùa bỡn phía dưới của hắn.

"Có lẽ em chưa có ý thức được, trên danh nghĩa, em đã là người phụ nữ của tôi rồi." Hồng Thiếu Nhu nhắc nhở.

Suy nghĩ một chút, đúng là có chuyện như vậy, tôi hiểu được: " chúc mừng chúc mừng." Có người phụ nữ như tôi, Hồng Thiếu Nhu này thật là quá sức rồi.

Nhưng Hồng Thiếu Nhu thích thích được voi đòi tiên: "Như vậy thì lúc nào, chúng ta đem hư danh này biến thành quan hệ thật sự đây?"

"Sau ngày hôm nay, lúc nào cũng có thể." Mặt ngoài tôi vẫn điềm tĩnh dịu dàng, bên trong thì mài đao sèn soẹt mà cười.

Lời hay trước để đây, đến lúc đó chúng ta nhìn lại xem là hăn khi dễ em gái tôi, hay là tôi khi dễ em trai hăn.

Hồng Thiếu Nhu hình như không để ý thấy hàm ý sâu bên dưới nụ cười của tôi, bởi vì mặt của hăn đang từ từ hướng tới gần tôi.

Đường cong trên gương mặt của hăn, thanh thoát, hơi bén nhọn, nói thật, bệnh này không làm cho người chán ghét — bởi vì gương mặt này được sinh ra khá đẹp.

Song khi mặt của hăn đến gần chỉ cách tôi có một cm thì tôi nhận ra một chuyện — trong mắt của hăn không có tôi.

Bởi vì. Khoảng cách gần đến như vậy mà tôi vẫn không thấy mí mắt hăn nâng lên tí xíu nào, tên kia cao to như Dương Tĩnh, khổ người tôi đây có bao lớn, có thể tiến vào chỗ nào đây.

Lại nói, về sau mà có đi tìm chồng phải tìm người có đôi mắt thật to như cái chuông đồng lớn, ít nhất có thể bò vào được, sẽ an toàn hơn chút.

"Nhưng Trung Quốc có câu tục ngữ, nói là, " Hồng Thiếu Nhu dùng chóp mũi chạm vào chóp mũi tôi, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi triền miên, tràn đầy âm sắc phong phú làm loạn mắt người khác: "Hôm nào không bằng hôm nay, tôi nhất định muốn làm vào ngày hôm nay."

Tôi cười nhạt, thịch cười nhưng xương không cười mà nói: "Trung Quốc cũng có câu tục ngữ, gọi là đục tốc bất đạt."

Ở trong lòng tôi âm thầm thề, nếu Hồng Thiếu Nhu dám kiên quyết làm cái kia với tôi, vậy tôi liền. Đem hăn trước sau cái đó cái đó hai lần.

Không thể ăn thua thiệt phải không.

Hồng thiếu nhu đoán chừng là nhìn thấu tâm tư của tôi, không muốn ăn khổ bị tôi cái đó trước sau hai lần, cho nên rất bình thản rất khéo hiểu lòng người mà nói: "Nếu em không muốn, tôi cũng là sẽ không miễn cưỡng em."

Lòng tôi thả lỏng.

Vậy mà Hồng Thiếu Nhu trái lại rất bình thản rất khéo hiểu lòng người mà nói: "Vậy tối nay chúng ta chỉ chòm chăn bông hai người trốn trong chăn thuần khiết nói chuyện phiếm thôi."

Nếu như mà tôi có thể khống chế máu của mình, tôi sẽ vào thời khắc này cầu huyết phun đầy mặt hăn.

Thuần khiết nói chuyện phiếm, thuần khiết nói chuyện phiếm, thuần khiết nói chuyện phiếm!

Hiện nay vườn trẻ Đại Ban những đứa con nít trong lúc ngủ trưa con thừa lúc giáo viên không để ý mà Kiss nhau! Ai tin chuyện hoang đường của hăn!

Giờ phút này, tay Lý Lý Cát trên bệ cửa sổ bắt đầu xuất hiện ần ần gân xanh.

Sự tình chuyển biến không ổn rồi.

Vì muốn sớm đem Hồng Thiếu Nhu đuổi ra khỏi phòng, tôi nhìn cặp mắt ần dẩu của hắn, mà nói dối như cuội: "Đại di mu của tôi đến, cho nên trong chần cũng sẽ không thuần khiết. Vì không để cho máu của tôi làm dơ người của anh, anh nên cách xa nơi này của tôi ra."

"Thật?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

"Thật." Tôi kiên định gật đầu.

"Có phải em nhớ nhầm hay không?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

"Sẽ không" tôi kiên định lắc đầu.

Kế tiếp, chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy.

Đối với đối với đôi con người tôi không thể nhìn thấy, nhưng người thua không thua trận, tôi làm bộ như có thể nhìn thấy dáng vẻ đó.

Cũng là bởi vì quá mức chuyên chú làm bộ nhìn mắt hắn này như có như không, tôi liền bỏ quên đôi tay âm u phía dưới của hắn.

Chuyện này thực khó mở miệng.

Dùng cách đơn giản nhất lại nói, đó chính là, em gái nhà tôi, nhà Hoà Thị Bích của tôi, đậu hũ Trắng nhà tôi, bị cái Hồng Thiếu Nhu đáng đâm ngàn đao này sờ soạng.

Mặc dù chỉ là chạm vào, nhưng lại động vào triệt triệt để để, chân chân thiết thiết.

Ở lúc tôi còn sững sờ, hắn đem ngón tay tội phạm đưa đến trước mắt tôi, môi thật mỏng, cười như không cười: "Đúng là em nhớ nhầm, có lẽ tới, cũng không phải đại di mục nhà em."

Căn bản tôi không có thời gian làm ra phản ứng gì, bởi vì Lý Lý Cát nằm ở cửa cửa sổ con người đã biến thành Huyết Tích Tử(1), trực tiếp bay về phía cái ót của Hồng Thiếu Nhu.

Có thể tâm tình của hắn kích động, trên cổ mạch máu trướng trướng lên to như con giun.

Trong khi giãy chết, nhìn trận thế, hắn hình như là muốn bò vào phòng cùng Hồng Thiếu Nhu quyết đấu sống chết.

Việc này quan hệ trọng đại nha việc này quan hệ trọng đại.

Tôi bị khinh bỉ lần đầu tiên bị người khác đùa giỡn mà ở sâu trong nội tâm sinh ra đau thương tức giận. Còn có một chút chút ít vui mừng, lúc này lấy đại cục làm trọng, thuận tay cầm lên bình sơn móng tay bên tủ đầu giường, Đại Nghĩa Diệt Thân(Bonei: hy sinh người thân của mình vì chính nghĩa vì quốc gia) ném về phía Lý Lý Cát, nhắc nhở hắn ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ nghe kêu đau một tiếng, trúng cái trán Lý Lý Cát, kết quả là, Huyết Tích Tử nhà hắn bắt đầu bay về phía tôi.

Hồng Thiếu Nhu chỉ nheo mắt một cái, hai tai cũng không có điếc, nghe vang động, hắn làm bộ muốn quay đầu về phía sau.

Quay một cái như vậy, mạng nhỏ Lý Lý Cát liền Game Over rồi.

Lại đến này thời khắc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, tôi quyết định hy sinh mình, bảo toàn Lý Lý Cát.

Lúc này, đôi tay tôi ôm chặt cái ót của Hồng Thiếu Nhu, mạnh mẽ đem đầu hẳn đặt lên trước ngực tôi.

Chân sau hoàn thành tư thế là: mặt của hẳn, chán nản chôn ở giữa hai cái bánh bao của tôi.

Hát đến ngon ngọt, Hồng Thiếu Nhu tạm thời quên được động tĩnh phía cửa sổ, giọng nói của hẳn từ trước ngực của tôi truyền ra, ông ông: "Có thể nói một chút nguyên nhân vì sao em làm chuyện này không?"

"Thật ra thì, tôi đối với anh cũng không phải là không có tình cảm, chỉ là nếu như anh có thể thoáng tôn trọng tôi một chút, như vậy có lẽ tôi sẽ cam tâm tình nguyện trở thành người của anh." Tôi vừa nói nửa thật nửa giả.

Nỗ lực giữa người đàn ông và người phụ nữ thực sự không phải là một cấp độ, hàng tá những điều mà không bao giờ có vẻ trông giống Hồng Thiếu Nhu và nữ kim cương tôi đây —— Hồng Thiếu Nhu thoải mái mà đem đầu tránh thoát được ngực của tôi, lần nữa cùng tôi tiến hành mặt đối mặt đối thoại —— chóp mũi cùng chóp mũi chạm nhau.

Tôi phát giác hẳn đặc biệt thích cái tư thế này.

Chỉ là thật nên cảm tạ Hồng Thiếu Nhu lỗ chân lông chóp mũi hẳn nhẵn nhụi bóng loáng, nếu là có mụn đầu đen không bóng loáng gì, tôi đã sớm cắn một cái xuống hơn nữa thuận tiện đem hẳn tiêu diệt.

Chỉ là lúc nhìn hẳn từ trước ngực tôi đứng lên không hề có bộ dáng quyến rũ, nói rõ bánh bao nhà tôi đối với hẳn sức hút không quá lớn.

Chẳng lẽ hẳn thích ngực phẳng?

Lại nói có bánh bao không ăn, tự nhiên thích ăn trứng gà tươi, thật là khó hiểu.

"Tôn trọng?" Hồng Thiếu Nhu hình như còn không quá quen với cái từ ngữ này.

"Tôn trọng, chính là coi tôi như một người mà đối đãi." Tôi giải thích.

"Tôi vẫn coi em là gười phụ nữ của tôi." Mặc dù trong tiềm thức Hồng Thiếu Nhu thích ngực phẳng, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn chút bánh bao, này không, tay của hấn bắt đầu đặt ở trước ngực tôi.

"Nếu nói là người phụ nữ của anh, để ý sẽ thấy cũng chẳng khác gì những món đồ bí mật cất dấu của anh thôi." Tôi phát giác mình đối với Hồng Thiếu Nhu rất hiểu rõ còn là rất sâu.

"Những món đồ được cất dấu thường thường mới là vật trân quý nhất không phải sao?"

Tôi không trả lời.

Bởi vì môi Hồng Thiếu Nhu ngăn chặn miệng của tôi, động tĩnh này, so chuồn chuồn lướt nước còn phải nặng một chút như vậy.

Nhưng. Đã đầy đủ khiến Lý Lý Cát bên cửa sổ mất trí.

Môi của tôi vừa phải ứng phó với môi lưỡi của Hồng Thiếu Nhu, mà mắt tôi còn phải nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Lý Lý Cát, thật sự mệt mỏi.

Mà vừa đúng lúc này, Hồng Thiếu Nhu lại triển khai một vòng tiến công mới — tay của hấn, đi tới đầu gối của tôi, nhấc áo ngủ lên, từ từ hướng đi về phía trên.

Cảnh xuân của tôi, từng điểm một lộ ra bên ngoài.

Áo ngủ tử lỵ màu hồng cánh sen bóng loáng, chuyển động trên đùi trắng nõn, tình cảnh này, có lẽ là có chút tư vị mạch máu căng phồng, bởi vì

trong đôi mắt của Lý Lý Cát giống như là một con nhện màu đỏ đang bò, râu máu đỏ mở rộng ra bốn phương tám hướng.

Này đã là điềm báo đánh mất lý trí.

Tôi nhắm mắt lại, tự nhủ thầm ở trong lòng nói: "Lý Lý Cát, một ngày nào đó, anh sẽ cảm tạ hành động của tôi ngày hôm nay."

Kế tiếp, cầm lên đá mài chân trên tú đầu giường, dùng tám phần sức lực, ném về phía Lý Lý Cát.

Lần này, trừ kêu rên, còn có thanh âm vật nặng rơi xuống sân cỏ.

"Hôm nay bên cửa sổ này, động tĩnh quả thật không nhỏ, hãy để tôi đi tra xét trước một chút." Hồng Thiếu Nhu rời đi môi tôi, chống thân thể lên chuẩn bị đứng dậy.

Tôi vội vàng đem hai chân quấn ở trên eo hắn, đôi tay vẫn còn ở trên cổ của hắn, tứ chi dùng sức, ôm hắn thật chặt đè ở trên người tôi.

Lại nói tư thế tôi bây giờ—— hiển nhiên một con của mẹ.

Nhưng là, quán hắn khi gió là con của đực còn là con của mẹ, chỉ cần có thể quấn lấy Hồng Thiếu Nhu, vậy thì không phải là con của nhân yêu.

"Đừng đi." Tôi làm bộ như rất là chưa thỏa mãn dục vọng oán giận nói: "Ở vào thời điểm này, đàn ông còn có thể không khác thường gì mà xuống giường sao, chỉ có thể nói rõ người phụ nữ kia ở trên giường thật thất bại."

"Như vậy, coi như là không hề khác thường?" Hồng Thiếu Nhu khóe miệng nâng lên cười, trong giọng nói hàm nghĩa phong phú.

Tôi còn chưa kịp tiêu hóa ý nghĩa này, hắn đã dùng hành động thực tế để giải thích.

Dưa chuột nhỏ nhà hăn, ép chặt vỏ trai nhỏ nhà tôi.

Hơn nữa, cũng không phải này là dưa chuột qua mùa bị héo, mà là dưa chuột rần rần phát triển vô cùng tốt.

Thân thể Hồng Thiếu Nhu, chuyển động phải trái, dưa chuột này, cũng theo thể động tác lục lợi ở trước cửa vỏ trai nhà tôi.

Dĩ nhiên, trung gian là cách hai lớp nội y.

Hăn, còn có tôi.

Dưa chuột hát: "Con thỏ nhỏ Wow, mở cửa mở, nhanh lên một chút mở mở, anh đây muốn vào."

Mà vỏ trai tôi vẫn trung trinh hát: "Không ra không ra cũng không mở, ông xã chưa có trở về, ai tới cũng không mở."

Lại nói chày sắt này cũng có thể mài thành châm, này hai tầng nội y dù thế nào cũng là vải, bị dưa chuột nhỏ của nhà Hồng Thiếu Nhu đập xuống như vậy, không chừng liền tạo thành cái lỗ động rồi.

Đến lúc đó, nó giống như vào chỗ không người, vậy chất dịch khắc nơi, hậu quả. Thiết nghĩ không chịu nổi.

Vì vậy, tôi chỉ có thể đẩy hăn ra, lấy lại giọng điệu, bình tĩnh, nói: "An tâm khi người phụ nữ đề nghị, thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút cũng rất tốt, cho nên, cho tôi thời gian một đêm, để cho tôi một mình an tĩnh suy tính một chút."

"Được rồi, tôi liền cho em một chút thời gian, hi vọng em có thể cho tôi câu trả lời chắc chắn làm tôi hài lòng." Lần này Hồng Thiếu Nhu vẫn còn tương đối tốt, sau khi nói xong liền đứng dậy rời đi.

Đợi khi hẳn bước qua cửa, tôi vội vàng chạy đi khóa cửa, lại chạy trở về cửa sổ, đem Lý Lý Cát đang bò lên lần nữa lôi vào phòng.

Không cần phải nói, Lý Lý Cát đã phần nộ tột đỉnh: "Cô mới vừa rồi là đang cùng hẳn ta làm cái gì?"

"Thuần khiết nói chuyện phiếm, chỉ là không có cái chặn bông." Tôi có chết cũng không nguyện thừa nhận mình bị chiếm tiện nghi.

Mặt của Lý Lý Cát, so với lông quạ còn đen hơn: "Tôi thề, sẽ làm Hồng Thiếu Nhu bị chết không có chỗ chôn."

Tôi giờ hai tay hai chân tán thành cái cách làm này của hẳn, nhưng kế tiếp hẳn lại chuyển mắt về phía tôi: "Cô cũng sẽ giống như vậy!"

Tôi cảm thấy được mình thật sự là rất vô tội, nhưng hiểu chuyện như tôi, tự nhiên phải đem những lời này dấu trong lòng.

"Làm cách nào anh vào được đây?" Tôi bắt đầu hỏi về việc chính đáng.

"Muốn tới, nên tới thôi." Lý Lý Cát nói.

Mặc dù hẳn nói rất là hời hợt, nhưng tôi hiểu, bảo vệ ở nhà họ Hồng làm đến không thể tốt hơn, một mình hẳn đi vào, là muốn gặp phải nguy hiểm rất lớn đến tính mạng.

"Chỉ là vì muốn đưa tôi ra ngoài sao?" Tôi hỏi: "Anh sẽ không sợ bị bắt lại sao?"

"Cô quan tâm nhiều như vậy! " Lý Lý Cát nghiêng mặt sang bên, giả bộ làm dáng vẻ không nhận được: "Tôi muốn làm gì, thì làm như thế đó, này, cô rốt cuộc có đi hay không? !"

Mà hiện tại tôi quan tâm không phải cái này, suy nghĩ một chút, hỏi: "Lý Lý Cát, gần đây trong nhà, không có xảy ra chuyện gì chứ?"

"Kể từ khi cô đi rồi, nhà chúng tôi coi như là tốt nhất thế giới rồi." Lý Lý Cát hừ một tiếng.

Tôi dĩ nhiên biết hẳn đang nói láo, nếu là thật tốt như vậy, hẳn tại sao phải bỏ mặc nguy hiểm đến tính mạng mà chạy đến đón tôi về?

"Lần trước tôi phát ra tin tức cho Bồi Cổ, anh biết chuyện này không?" Tôi hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt Lý Lý Cát hơi không đúng, lúc này tôi cảm thấy được, lập tức hỏi: "Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không hả?"

Lý Lý Cát cũng không giấu giếm nữa: "Tin tức lần đó của cô không chính xác, ba cho rằng cô đã bị Hồng Thiếu Nhu mua chuộc, từ đó hạ lệnh sẽ không quan tâm đến sống chết của cô nữa."

Lý Phong nhìn tôi như thế nào cũng không quan trọng, tôi quan tâm không phải hẳn: "Như vậy, Bồi Cổ có tin việc tôi đã phản bội không?"

"Bồi Cổ! Bồi Cổ! Bồi Cổ! Cô nói một câu không đề cập tới đến anh hai sẽ chết sao?" Lý Lý Cát lại tức giận.

Tôi không để ý tới hẳn, tiếp tục hỏi: "Như vậy dì Bích thì sao? Dì tin tưởng sao?"

"Nếu như muốn biết như vậy, vậy thì đi ra ngoài tự mình hỏi đi." Lý Lý Cát là quyết tâm muốn dẫn tôi đi ra ngoài.

Tôi lắc đầu.

Tôi không thể đi.

"Cùng lắm thì, tôi đồng ý với cô, lần này sau khi rời khỏi đây, tôi cũng sẽ không động tới một đầu ngón tay của cô." Lý Lý Cát chấp nhận lời hứa.

Tôi lắc đầu.

Không có lực hấp dẫn, tôi cũng không phải là đánh không thắng hẳn.

"Chẳng lẽ cô thật muốn làm người phụ nữ của Hồng Thiếu Nhu?" giọng nói Lý Lý Cát giống như là trước bão táp mây đen.

Tôi lại lắc đầu.

"Ở trên đời này, tôi quan tâm duy nhất, chính là Lý Bồi Cổ và dì Bích." Thật ra thì phía sau dì Bích phải là một số câu, nhưng xét thấy Lý Lý Cát này nhìn chăm chăm tôi ánh mắt như có thể giết người, chỉ có thể bổ sung tiếp: "Còn anh nữa."

Bởi vì ba chữ cuối cùng kia, trang trí đàng hoàng rồi, thế giới hoàn thành, Lý Lý Cát hài lòng.

"Tôi suy nghĩ nhiều về những ngày tháng trước kia." Cùng Lý Lý Cát cãi nhau âm ỉ trước kia, cùng Lý Bồi Cổ mờ mịt muội muội trước kia, cùng dì Bích tình như mẹ con chị em trước kia.

"Cô có phải muốn nói cho tôi biết cái gì hay không?" Dù là Lý Lý Cát, cũng phát hiện khác thường.

Tôi gật đầu, lại lắc đầu, trong lòng giãy giụa giống như là bị hàng vạn con kiến gặm nuốt.

"Cô khi nào lại trở nên dài dòng như vậy rồi, thời gian không nhiều lắm, nói xong chúng ta liền đi." Lý Lý Cát sốt ruột.

Đúng vậy.

Thời gian không nhiều lắm.

Tôi chỉ có thể mau sớm đưa ra lựa chọn.

"Nói cho Bồi Cỗ, nói cho anh ấy biết cẩn thận." Tôi đưa lên toàn bộ dũng khí nói ra lời nói này, nhưng lại thủy chung làm không được.

"Cẩn thận cái gì?" Lý Lý Cát hỏi tới.

Tôi há mồm, lời nói lại kẹt ở cổ họng, phun không ra.

"Đến tột cùng cẩn thận cái gì?" Lý Lý Cát nhú lại lông mày xinh đẹp, nóng nảy rồi.

Tôi lần đầu tiên cảm thấy, mình ở trước mặt Lý Lý Cát luống cuống cùng nhếch nhác như thế—— tôi nói không ra lời, một chữ cũng nói không ra.

Vậy mà có một người giúp tôi nói rồi, theo tiếng vang cực lớn cửa bị đánh vỡ, giọng nói thanh nhã của Hồng Thiếu Nhu vang lên: "Cẩn thận mạng của cậu."

"Đề nghị cậu khoan tay chịu trói, dưới cửa sổ của căn phòng này đã có người canh chừng rồi, nhảy nữa, cũng chỉ có ăn đạn thôi." Hồng thiếu nhu dùng giọng điệu lịch sự cắt đứt đường lui của Lý Lý Cát.

"Thật ra thì ngay từ lúc đầu anh đã biết anh ta ở bên cửa sổ phải không?" Tôi hỏi.

Hồng Thiếu Nhu cười không đáp, nhưng vẻ mặt đã nói rõ tất cả.

Đúng vậy, hẳn cũng biết ngay từ đầu, mới vừa rồi đi ra ngoài đều chỉ là vì an bài người tới bắt sống Lý Lý Cát.

Người đàn ông nham hiểm, còn làm hại tôi chủ động dâng ra đậu hũ để cho hắn ăn, thua thiệt thua thiệt, thiệt thòi lớn rồi !

"Lý nhị thiếu tự động đưa tới cửa, cái trò chơi này càng ngày chơi càng vui." Hồng Thiếu Nhu tay phải cầm cái tẩu thuốc được bọc quanh bằng

ngọc, bạch ngọc càng phát ra có vẻ giống như không tỳ vết.

"Thả anh ấy đi." Tôi bắt đầu nói điều kiện với hắn: "Nếu như anh tha anh ấy một lần, tôi liền đồng ý làm người phụ nữ của anh."

Lý Lý Cát lập tức ngăn ở trước mặt tôi: "Không được, muốn chết cùng chết, tôi tuyệt đối sẽ không sống một mình! "

Tôi điên rồi, mấy lời kịch này, hiển nhiên là một vở kịch máu chó.

Hồng Thiếu Nhu thay đổi thế cục, nói: "Lời này là thật?"

"Tuyệt không nuốt lời." Ánh mắt tôi kiên định.

"Tốt, tôi đồng ý với em." tay Hồng Thiếu Nhu làm ra dấu, các anh mì ăn liền nhanh chóng lùi lại tạo ra một lối đi.

Tôi vội đẩy Lý Lý Cát đi về phía trước, chính mình làm đệm lót phía sau, nhưng ngay khi lướt qua trước mặt Hồng Thiếu Nhu hắn chợt kéo tôi, cũng ôm tôi trong ngực, khóa lại.

Lý Lý Cát ngẩn ra, lúc tỉnh ngộ, vội muốn chạy tới giải cứu tôi, nhưng bất đắc dĩ bị vô số khẩu súng cho chia vào ót, không thể động đậy.

Tôi thề, trên mặt tất cả những anh mì ăn liền kia đều ẩn ẩn vẻ mặt muốn trả thù.

Cũng khó trách, thường ngày bị tôi cho đuổi theo giương cung bắn chim to, làm cho nửa chết nửa sống, hiện nay thật vất vả Lý Lý Cát nhà tôi rơi vào trong tay bọn họ, có thể không chinh cho đen cái mông sao?

"Đem Lý nhị thiếu dẫn đi, chiêu đãi thật tốt vào." Hồng Thiếu Nhu cố ý đem hai chữ "Chiêu đãi" nói xong chỉ là rất nhẹ, nhưng cho dù ai cũng biết, đó chính là trọng điểm.

Tôi không có cho các anh mì ăn liền cơ hội trả thù, bởi vì khi Hồng Thiếu Nhu vừa dứt lời, tôi liền cầm cổ tay của hắn, nhanh chóng nắm được nơi điểm yếu, dùng hết sức lực giữ chặt lại, kế tiếp chuyển thân thể một cái, đi tới phía sau hắn, trong tay cầm một cái kéo tia lông mày, nhắm thẳng vào cổ họng Hồng Thiếu Nhu, trầm giọng uy hiếp: "Thả Lý Lý Cát!"

Hồng Thiếu Nhu không biến sắc chút nào, khóe miệng cười không giảm: "Tôi không cho rằng là em sẽ giết tôi."

Không sai, tôi không dám giết hắn, bởi vì hắn vừa chết, tôi cùng Lý Lý Cát cũng sẽ bị chém thành thịt vụn.

Giết là không dám. Nhưng.

Tôi nhanh chóng lén lút đưa tới thắt lưng của hắn trường bào trở xuống này theo hoa văn hoa lệ phức tạp, đem kéo tia lông mày đặt ở quần xi-líp của hắn.

Nụ cười ở trên mặt tôi, nở rộ: "Người nào còn dám tới đây, tôi liền để cho ba món quan trọng của ông chủ các anh tiếp xúc với không khí! "

Lời này vừa nói ra, mọi người phản ứng không đồng nhất.

Hồng Thiếu Nhu là trầm mặc như nước.

Lý Lý Cát nhìn tôi, là vẻ mặt kính nể.

Mà một loạt các anh mì ăn liền, cảm xúc trung thánh như nhau đều tức giận, có là bất đắc dĩ không cách nào trả thù tôi được, còn có Nhìn đáy quần Hồng Thiếu Nhu, trong mắt là khó nén mong đợi cùng khát vọng.

(1) Huyết Tích Tử: là một loại vũ khí thời nhà Thanh, có hình dáng giống đôi mắt nên khí nó tấn công máu sẽ nhuộm đầy vũ khí, nên chị Hoan tưởng tượng mắt anh Lý Lý Cát giống như thế

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Vậy mà, Hồng Thiếu Nhu cũng không phải là loại người ngồi chờ chết, trong khoảnh khắc đó, trong cơ thể hần phát ra một luồng nội lực nhu hòa, làm ra vẻ như muốn dùng nội lực này đẩy tôi ra xa.

Chỉ là, tôi cũng không phải dễ đối phó như vậy, lúc này tôi móc ra tẩu thuốc cắm ở thắt lưng hần, nặng nề gõ hai cổ tay của hần.

Hai tay của Hồng Thiếu Nhu trong nháy mắt liền không thể ra sức dồn xuống ở hai bên cơ thể, hần nghiêng đầu nhìn tôi, biểu lộ không rõ vui giận.

"Thật ngại quá, lần trước anh dùng cái này đối phó tôi nên tôi học lén, như thế nào, không làm anh mất thể diện chứ." Tôi lại gần bên tai hần, nhỏ giọng nói: "Trong vòng nửa tiếng, tay của anh sẽ không làm được gì."

Trên mặt Hồng Thiếu Nhu lóe lên một tia sáng yếu ớt, tiếp theo, hần chột chuyển hướng quá nhanh.

Tôi tránh né không kịp, cứ như vậy bị hần hôn.

Hơn nữa còn không phải là một hôn, phải Một nụ hôn sâu.

Nếu không phải là tôi ngăn lại, đoán chừng đầu lưỡi của hần đã sớm đi vào trong dạ dày tôi đi thăm dò xem cơm tối là ăn cái gì rồi.

Cử động này của hắn làm cho tôi sửng sờ tại chỗ, mặc dù tôi thích ăn thịt, nhưng cũng không thể đầu lưỡi biến thành thịt, cho nên giờ phút này cũng không có khái niệm vui vẻ.

"Hồng Thiếu Nhu! "

Lý Lý Cát y hệt như đợt sóng ngập trời rỗng giập giúp cho tôi phục hồi lại tinh thần, vội vàng phun đầu lưỡi Hồng Thiếu Nhu ra, cũng đem kéo tia lông mày kẻ sát vào đáy quần hắn hơn, uy hiếp nói: "Anh là chưa thấy đưa chuột của mình thì không đồ lệ phải không?"

"Tôi càng ngày càng muốn đem em giấu đi." Trên mặt Hồng Thiếu Nhu hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi vị ba vật kia sắp bị bại lộ.

"Vậy thì phải xem anh có bản lĩnh này hay không." Tôi hướng về phía các anh mì ăn liền, ánh mắt lăm liệt: "Không muốn làm cho cậu chủ nhà các anh mất sạch thể diện thì buôn Lý nhị thiếu ra, hơn nữa tự động mở ra một lối đi. Dĩ nhiên, nếu như là vô cùng hận cậu chủ nhà các anh không thể chờ đợi trăm phương ngàn kế muốn mưu hại hắn muốn nhìn hắn bị bêu xấu, có thể đứng bất động tại chỗ."

Lời này vừa nói ra, một loạt các anh mì ăn liền di chuyển so với bỏ chạy khi thấy tôi cầm cung còn nhanh hơn.

Khi được trả lại tự do, Lý Lý Cát với tôi cùng nhau kèm hai bên Hồng Thiếu Nhu đi tới cửa chính nhà họ Hồng.

Phải nói đoạn đường này đi, thật là nguy hiểm cực kỳ, hoan nghênh chào đón bọn tôi trên đường, tất cả đều là họng súng đen ngòm, nếu không phải là cố kỵ an toàn của Hồng Thiếu Nhu, các anh mì ăn liền đã sớm đem tôi và Lý Lý Cát bắn thành tổ ong rồi.

Rốt cuộc, chúng tôi đi tới được cổng lớn của nhà họ Hồng.

Lưng của ta dựa vào cửa sắt đen nhánh lạnh lẽo, phía trước là vô số ánh mắt anh mì ăn liền trong mắt hàm chứa sự khát máu, cây xanh vào ban ngày thì tươi tốt canh um nhưng khi ở dưới bóng đêm lại dán bao quanh một tầng xanh u ám, giống như dán lên một bàn tay ma quỷ, bầu trời mờ mịt, ánh trăng giống như con quỷ núp ở sau đám mây ma mị mà cười, gió rét từng trận thổi qua, xen lẫn tiếng ai nức nở nghẹn ngào.

Đêm đen, gió lớn, giết người trong đêm.

Vậy mà cho dù bị giết, tôi cũng phải cứu cho được Lý Lý Cát.

Không vì cái gì khác, bởi vì hăn dốc lòng mạo hiểm tới cứu tôi.

Sau khi quyết định, tôi nhanh chóng làm ra một loạt chỉ thị: "Đem cổng sắt mở ra, đưa ra chìa khóa chiếc xe bên cạnh, để Lý nhị thiếu đi! "

Giọng điệu như một nữ vương , tư thế như vua chúa, nhưng hiệu quả cũng là nhỏ bé các anh mì ăn liền giống như bị đao chém gọt, không nhúc nhích.

"Hiện tại, phải là lúc anh lên tiếng." Tôi kéo tia lông mày đậm vào nơi gần đưa chuột Hồng Thiếu Nhu, sức lực mạnh hơn một chút uy hiếp: "Để cho bọn họ làm theo lời tôi nói!"

"Để cậu ta đi, vậy còn em thì sao?" Hồng Thiếu Nhu giữa hai lông mày tỏ vẻ nhàn nhạt, hình như không đem cái kéo tia lông mày này để ở trong lòng.

"Tôi sẽ ở lại."

"Cô ấy sẽ đi cùng tôi!"

Câu trước là lời nói của tôi, câu sau xuất phát từ miệng Lý Lý Cát.

"Xem ra ý kiến của hai người chưa thống nhất đây." môi mềm Hồng Thiếu Nhu mỉm cười, giống như là ở người đang xem diễn trò trên sân khấu.

"Tiếp tục nhiều chuyện đầu tiên tôi sẽ cắt bỏ dưa chuột nhà anh! " tôi giương nanh, hướng về phía Lý Lý Cát lớn tiếng uy hiếp.

"Dù cho muốn cắt đứt dưa chuột của tôi thì tôi cũng phải mang cô đi!
" ánh mắt của Lý Lý Cát, trong đêm tối, lóe lên ánh sáng kiên định lấp lánh, trong con người là ánh sáng lung linh.

Bây giờ không phải là thời điểm diễn tình bạn già, tôi không quan tâm hẳn, quay đầu, tiếp tục cùng Hồng Thiếu Nhu đàm phán: "Để anh ta đi, tôi sẽ ở lại, mặc cho anh định đoạt."

"Bảo vệ như vậy, hóa ra là thích cậu ta à?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

Tôi xì mũi coi thường: "Quý mới có thể thích anh ta."

Vừa dứt lời, đỉnh đầu liền bị Lý Lý Cát cho nặng nề gõ một cái, đầu nhất thời choáng váng hoa mắt, mắt nổ đom đóm.

Hôn mẹ nó, con bà nó gấu nha, tôi ở chỗ này phí máu phí mồ hôi phí tế bào não phí tinh thần tất cả đều là vì để cho hẳn toàn thân trở về, không ngờ người này cư nhiên lấy oán báo ân.

"Nếu không thích, tại sao phải khổ sở bảo vệ cậu ta như vậy?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

"Bởi vì anh ta rất tốt với tôi, cho nên tôi cũng sẽ đối tốt với anh ta." Tôi nghĩ không sao cả nên đem đáp án nói ra.

"Biết không?" Hồng Thiếu Nhu nháy nháy mí mắt mỏng lưỡi dao trong suốt, róc rách chậm rãi: "Càng ngày tôi càng thích em rồi."

"Đáng tiếc, anh là hoa rơi, tôi là nước chảy." Hãn cho dù có ý, ta cũng vẫn vô tình.(Bonei: chị lấy câu thơ ‘ Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’)

"Nước chảy? Ý em là chỉ phía dưới của mình sao?" Hồng Thiếu Nhu cười không có ý tốt.

"Lộ ra vẻ mặt như thế nữa, vậy tôi sẽ không chỉ có để cho anh làm hoa rơi, còn muốn cho anh đổ máu." Tôi cảnh cáo nói.

"Vậy sao? Tôi rất mong đợi, dù sao đó cũng là điều kiện quyết định cần phát sinh khi chúng ta ở trên giường." Hồng Thiếu Nhu là cầm tinh con heo , không sợ nước nóng.

"Tôi cũng mong đợi, chỉ là sửa đổi chút, đổ máu tùy thời đều có thể, nói thí dụ như hiện tại."

Tôi khẽ mỉm cười, rồi đem mũi kéo tia lông màu đặt ở lỗ đít của hãn, nhấn một cái thật mạnh.(Bonei: xin thông báo

Lúc này, một núi anh mì ăn liền đều chạy tới nơi này, tiếng bước chân kia, chấn động làm lay động tất cả lá cây, mà trên mặt đất những anh mì ăn liền gục xuống đã có dấu hiệu tỉnh lại, cho dù tôi lấy một địch trăm, cũng không chống đỡ được mấy cái.

Không có cách nào, tôi chỉ có thể sử dụng một chiêu cuối cùng.

Dem áo ngủ cởi xuống, toàn thân tôi chỉ còn quần lót áo lót, không còn mảnh vải dư thừa nào khác, mà tay tôi, lại đưa ra sau lưng, nắm cái khóa áo ngực.

Nhìn Lý Lý Cát, tôi gằn từng chữ từng câu mà nói: "Đi, nếu không tôi liền cởi quần áo trước mặt mọi người."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Lý Lý Cát đi, không có mang theo bất kỳ chân tướng nào mà thẳng bước rời đi.

Không bao lâu sau, Hồng Thiếu Nhu khôi phục lại tự do, nhưng chỉ kịp mặc xong quần, liền nhận được điện thoại, hướng về phía các anh mì ăn liền nói một câu "Coi chừng cô ấy cho kỹ" liền đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy Hồng Thiếu Nhu lần nữa thì đã là buổi sáng hai ngày sau.

Trong giấc mơ tôi thấy mình đang vung lên dao nĩa say mê đâm đuổi đánh chén con gà tây trong một căn phòng rộng rãi. Vì do lòng tham nên ngoạm một miếng thịt khá lớn đến mức không thể kịp nhai đã nuốt vào bên bất hạnh bị nghẹn lại cổ họng rất khó thở

Ở lúc tôi hít thở không thông ở bên trong cảm thấy khó chịu, tôi dần dần tỉnh táo, đột nhiên phát giác hô hấp của mình bị chặn lại không phải là thịt, mà là miệng Hồng Thiếu Nhu.

Mắt mèo của tôi nhú lại, lúc này mặt tôi không biến sắc đưa tay tới sờ dưới gối đầu đi tìm cục gạch vàng kim khảm kim cương của mình, chuẩn bị gõ cho đầu hấn có một lỗ thủng to.

Nhưng tay dò dưới gối đầu thì lại phát hiện cục gạch đã không cánh mà bay.

Đúng lúc Hồng Thiểu Nhu nghi ngờ nhìn tôi khó hiểu, môi của hắn tạm thời rời đi miệng của tôi, thoáng dờ lên trên, chóp mũi chúng tôi chạm vào nhau lần nữa.

"Cục gạch của em đã bị tôi đặt trong ngăn kéo ở bàn trang điểm rồi."

"Hôn trộm lúc tôi đang ngủ, anh thật sự là thiếu thốn muốn thỏa mãn dục vọng." Tôi chế nhạo.

"Nếu đã nhìn ra, không phải em nên giúp tôi một tay sao?" Hồng Thiểu Nhu như không thèm quan tâm chút nào.

"Rất đáng tiếc, tôi đối với phía sau của anh còn hứng thú nhiều hơn là hứng thú ở phía trước của anh." Thành thật như tôi, lại nói ra lời nói thật lần nữa.

"Mà tôi, đối với phía trước và phía sau của em đều cực kỳ hứng thú." Giọng nói Hồng Thiểu Nhu mềm như nước, tuyệt đối là một kẻ gây họa.

Trong lời nói ăn đậu hũ đều là đậu hũ giả, Bất Hoan tôi đây cần chính là có thể nhai ở trong miệng, là loại đậu hũ có lực có độ co giãn hàng thật giá thật.

Vì vậy, tôi đưa cánh tay ra, đưa đến hông hắn nhéo mạnh một cái, giống như lấy tay nắm lấy cổ của con mèo đang nằm trên người tôi mà kéo lên.

Hồng Thiểu Nhu không nhúc nhích, chỉ là cầm lấy cái tay quấy rối của tôi, đem giữ lại ở trên giường, vùi lấp một nửa ở trong chăn.

Hắn nhìn tôi, nhẹ giọng nói: "Hôm nay, là một ngày mới."

"Mỗi ngày đều là một ngày mới." Không làm trái ngược lại với hắn Bất Hoan sẽ không còn là Bất Hoan.

Hồng Thiếu Nhu không để ý, tiếp tục nói: "Từ hôm nay trở đi, em có thể ăn thịt."

"Vậy sao?" Tôi không quá để ý, dù sao mỗi đêm tôi đều có thể ăn món thịt ngon tuyệt vời của Cảnh Lưu Phái đưa đến ở trên nóc nhà.

Hồng Thiếu Nhu nói tiếp lời chưa nói xong: "Từ hôm nay trở đi, em chính thức trở thành người phụ nữ của tôi."

Tôi không thể nói ngược lại nữa, bởi vì ần ần mà cảm thấy có chút không đúng.

Hồng Thiếu Nhu vẫn còn tiếp tục: "Từ hôm nay trở đi, em và nhà họ Lý sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa."

"Đã xảy ra chuyện gì phải không?" Tôi hỏi.

Làn da Hồng Thiếu Nhu ần ần dưới tia nắng mặt trời chiếu vào trong phòng, trong suốt trơn bóng, che một tầng ánh sáng nhu hòa, nhìn qua cực kỳ đẹp đẽ, nếu như hăn lập tức mở mắt, tôi thề, tôi sẽ nhìn thấy một đôi con ngươi màu hổ phách.

"Tôi rất vui mừng vì đến cuối cùng người em lựa chọn là dì Bích của em." Hăn nói, cho dù được bao phủ dưới ánh mặt trời, nhưng giọng nói đó vẫn không có cách nào làm cho tôi ấm áp: "Như vậy, em phải phản bội lại Lý Bồi Cổ, vì vậy. Em sẽ không trở về được."

"Hai ngày nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi, thế nhưng giọng nói lại thật bình tĩnh: "Không cần lừa gạt tôi nữa."

Hồng Thiếu Nhu cúi người xuống, đặt môi trên cổ tôi từ từ di chuyển, men theo động mạch chủ đang căng ra vì căng thẳng của tôi, giống như là Vampire thon gầy cao quý, lạnh lùng cô độc, ở lúc thềm thường thành phần

chính (máu mới) ở động mạch chủ ấm áp như mật đường: "Lý Phong chết rồi."

Trong hoảng hốt, hình như tôi nhìn thấy này hàm răng bén nhọn sắc sảo dễ dàng gim vào động mạch, máu có đường mới ra lò, không thể chờ đợi trước sau mà lao tới tranh giành, trong không khí phát ra chút sức sống theo tần số tim đập lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Sự tình phát sinh như thế nào?" Tôi hỏi.

"Em có thể đoán, em cũng có thể đã biết, cũng rất chính xác. Người nói chuyện với tôi trong phòng sách ngày đó, chính là người cộng tác với tôi, là hãn ta kêu tôi đi thu mua các bang hội còn lại, hợp tác đối phó bang Thanh Nghĩa, có thể nói là cùng hợp lại đối phó Lý Phong. Đúng vậy, tôi tin chắc Lý Phong là mục tiêu chân chính của bọn họ."

"Thật ra thì vào hơn mười năm trước, bọn họ cũng đã bắt đầu hành động đối phó Lý Phong, chỉ là bang Thanh Nghĩa đã đứng vững vàng ở trên giang hồ nhiều năm, căn cơ vững chắc, thực lực lớn mạnh, mà mặc dù Lý Phong nhìn qua là người thô lỗ, nhưng có thể làm đại ca nhiều năm như vậy, vẫn có một chút tính toán, thỏ khôn có ba hang, khiến cho bọn họ nhiều lần ám sát giết hãn đều thất bại, hơn nữa còn tổn thất một số lớn nguồn nhân lực và tiền tài, thiếu chút nữa ngay cả bản thân cũng không giữ được. Bọn họ ở ẩn ẩn núp hơn mười năm, tỉ mỉ thiết lập kế hoạch, dồn hết sức bắt đầu lại, tiến hành. Đối với một sự việc, cố chấp hơn mười năm, quyết tâm lớn như vậy thường thường điều kiện trước tiên là phải thành công."

"Thực tế chúng tôi âm thầm thu mua mấy phần tử bang hội tham lam, để cho bọn họ lần lượt chọc giận bang Thanh Nghĩa, cũng để cho bang Thanh Nghĩa tiêu diệt bọn họ theo thứ tự, mục đích chính là tạo ra tình huống biến Lý Phong thành một người muốn độc chiếm trong mắt mọi người. Tôi nhớ em cũng rất hiểu rõ, kể từ hơn hai mươi năm trước sau khi Nghĩa An đường

thất thế ngã xuống, tất cả công việc chính là do bang Thanh Nghĩa nắm, hội Tam Tào biết, bang Ngũ Hồ cùng chung quyết định, hơn hai mươi mấy năm không có người đứng đầu năm quyền, đã đủ dài, ba bang hội thật ra thì đều có ý muốn độc chiếm, nhưng kiêng kỵ thực lực bang hội còn lại, không dám ra tay."

"Đúng là, do chúng tôi sắp đặt, bang Thanh Nghĩa rốt cuộc bị đội lên cái mũ rục rịch âm mưu, trở thành cái gai cho mọi người chỉ trích. Mặt khác, thông qua quan hệ bên phía tôi, số vốn lưu động đáng kể của bang Thanh Nghĩa đã không cánh mà bay, trong thời gian ngắn thực lực giảm mạnh, rất nhiều kế hoạch chuẩn bị tranh đấu đều không thể hoàn thành. Lý Phong cũng thấy chuyện có chút không đúng, liền hạ lệnh đề phòng nghiêm ngặt, rất nhiều hoạt động đều không bị tiết lộ nữa. Nhưng tối ngày hôm qua là ngày họp mặt của ba bang hội, nhưng nếu không đi, sẽ tạo ra cho nhiều phiền phức hơn, Lý Phong chỉ có thể chọn đi đến cuộc họp mặt."

"Cuộc họp được tổ chức trên một chiếc du thuyền xa hoa, ba bên đều mang theo người, ngoài ra, Lý Phong còn âm thầm bố trí hơn mười con thuyền, chỉ cần mình gặp nguy hiểm, người trên thuyền khác sẽ ngay lập tức đến gần, tiến vào du thuyền. Hẳn vốn cho là lần này là vạn vô nhất thất (Bonei: ý là tuyệt đối không có sai sót), vậy mà bị Tam Tào phát hiện, bang Ngũ Hồ từ đầu đã bị bọn họ thuyết phục, từ trên đường đến cuộc họp mặt, hai bang liên hợp, cùng chung sức đối phó Lý Phong. Mà vào lúc sau khi cuộc chém giết bắt đầu, thế nhưng hơn mười con thuyền kia vẫn không có động tĩnh gì. Cuối cùng, Lý Phong trúng tám phát súng, từng phát đều trúng nơi nguy hiểm, không cứu được mà chết."

Còn có rất nhiều chi tiết Hồng Thiếu Nhu không có nói tới, nhưng tôi đã đoán ra toàn bộ: "Là dì Bích bán đứng Lý Phong, là dì động tay động chân, khiến cho người trên hơn mười con thuyền kia không đến cứu Lý Phong phải không?"

Hồng Thiếu Nhu không có giấu diếm: "Không sai, dì Bích của em đã tiết lộ tin tức này, người của bang Thanh Nghĩa trên thuyền kia, tất cả đều bị giết, trong cùng một lúc."

Máu như bọt biển, từng lớp một trôi lên trên mặt biển, như thù hận, nồng đặc không tan được.

"Thật ra thì bản lĩnh Lý Phong không tệ, nhưng trước khi cuộc chiến bắt đầu, dì Bích của em đã hạ thuốc vào trong rượu của lão ta, để cho lão hành động chậm chạp, đành chịu trận mà chết." Hồng Thiếu Nhu tiếp tục nói ra những điều tôi không muốn biết, nhưng lại không thể không nghe chân tướng sự thật.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

Ta cảm thấy được chính mình cũng uống cái ly rượu có thuốc trước khi chết kia của Lý Phong, tay chân đang từ từ mất đi tri giác: "Bồi cố, Lý Cát, bọn họ như thế nào?"

"Yên tâm, bọn họ cũng không có mặt trên thuyền, ít nhất thì về cơ thể không có gì đáng ngại."

"Như vậy, dì Bích đâu?"

"Cô ta vẫn an toàn."

Lời nói của Hồng thiếu nhu làm cho tôi tạm thời an tâm.

Ít nhất, ba người bọn họ còn sống, chỉ cần là còn sống, thì tốt rồi.

"Tại sao anh phải nhún tay vào chuyện này?" Tôi muốn đem mọi chuyện hỏi rõ ràng.

"Đây là một hiệp ước, nếu như mà tôi giúp bọn họ hoàn thành mục tiêu giết chết Lý Phong, bọn họ sẽ giới thiệu cho tôi quen một người, mà người kia, có thể giúp tôi kiếm càng nhiều tiền hơn." Dừng một chút, Hồng Thiếu Nhu nhìn về phía tôi, trên mặt nổi lên một lớp biểu khó hiểu: "Cũng chính là người mà tôi vốn muốn tặng em cho hẳn ta."

" 'Bọn họ' mà anh nhắc đến tột cùng chỉ là ai?" Tôi hỏi phần quan trọng nhất, có thể là vấn đề quan trọng nhất quyết định sống còn.

Đến lúc này rồi, là ai ra tay đã không còn quan trọng, nhưng tôi vẫn phải biết được.

Nhưng về phần vấn đề này Hồng Thiếu Nhu cũng rất không hào phóng: "Sau này em sẽ biết."

"Sau này? Ngàn vạn lần không được nói câu nói là ' trở thành người phụ nữ của tôi'." Như vậy tôi sẽ không chế không được cục gạch của mình.

Lưỡi Hồng thiếu nhu ở trên cổ của tôi cổ nhẹ nhàng liếm láp, cái lưỡi ướt át, lưu lại dịch nhờn trong suốt, giống như là một cái ống khóa, dần dần co lại.

"Tại sao lại kháng cự với việc trở thành người phụ nữ của tôi như vậy?" Hấn hỏi.

"Bởi vì tôi không muốn cuộc sống của mình giống như một món đồ đặt trên kệ trưng bày." Đây là câu trả lời của tôi.

"Nếu như mà tôi đồng ý, trong cái kệ trưng bày đó chỉ để mình em được tự do thì sao?" Hồng Thiếu Nhu làm ra vẻ nhượng bộ.

Hấn đã nhượng bộ một bước lớn, chỉ là đó không phải là điều tôi muốn, cho nên nhượng bộ lớn hơn nữa cũng không thể khiến tôi thỏa mãn: "Nếu như nhất định phải bao nuôi, vậy thân phận của tôi, nhất định là người thu thập đồ cổ."

"Chúng ta đang thảo luận, em là người bao nuôi đàn ông sao?" khóe miệng bên phải của Hồng Thiếu Nhu thoáng nâng cao, hàm răng rất trắng. Mang theo tia sáng hơi bén nhọn.

"Tại sao lại không chứ? Chỉ cần anh là người mạnh nhất, như vậy thì không có phân biệt nam nữ rồi." Tôi nói ra câu nói mà dì Bích đã từng nói với tôi.

"Em muốn làm người mạnh nhất sao?" Hồng Thiều Nhu hỏi, mắt hẩn nhìn xuống tôi, mặc dù vẫn là đôi mắt luôn híp lại.

Tôi không nhìn hẩn nữa, mà là đem tầm mắt đặt ở trên trần nhà, ánh đèn nhu hòa, giống như là ánh lửa nhàn nhạt: " Trước kia không muốn, nhưng là hiện tại." Chính là lần đầu tiên tôi muốn trở thành người mạnh nhất.

Nếu như mà tôi đủ mạnh, liền có thể sớm ngày tìm ra những kẻ núp phía sau bọn họ, và cũng sẽ không xảy ra cục diện rách nát như bây giờ." Nhưng tôi không hy vọng em sẽ trở nên mạnh hơn. Tôi hy vọng em sẽ lẳng lẳng đợi ở bên cạnh tôi, an tâm hưởng thụ tất cả những gì tôi cho em." Nói xong, khóe miệng Hồng thiếu nhu cười càng sâu, trên môi càng nổi lên nét đẹp sáng chói.

Sau đó, hẩn cúi người xuống lần nữa, hôn tôi.

Cánh môi của hẩn, như có một chút lạnh lẽo, giống như tính chất của Ngọc Thạch, tròn bóng, tao nhã.

Mà lưỡi của hẩn, chính là Ngọc Thạch ngàn năm sinh ra tinh hồn, đặc biệt u tĩnh thâm trầm chỉ xuất hiện vào ban đêm, hút lấy nhân khí. Nó vây quanh lưỡi của tôi, theo lối vào lặp lại lách vòng lên, nửa mừng rỡ nửa ưu thương, nửa là hấp dẫn nửa là lưỡi biếng, lần lượt trêu chọc, giống như là sự hiểu lầm giữa những người tài năng trong giới quý tộc, cái loại tư thế khom người đưa tay mời người nháy mắt khác khiêu vũ, liếc mắt đưa tình lại lóa ra sự cợt nhả, tin chắc mình nhất định có thể dụ dỗ được cô thực nữ đứng trước mặt này.

Mà tôi quả thật, cũng bị dẫn dụ.

Tôi không hề như cá chết giống bình thường im lìm bất động nữa, ngược lại có động tác tiến thêm một bước.

Cũng không phải là môi, mà là. Răng.

Cái lưỡi của Hồng Thiếu Nhu có tính cách y hệt hăn, bị tôi là người chưa có nhiều kinh nghiệm sống, kì thực hàm răng này đã cắn thử qua ba người.

Không chỉ là cắn, mà còn lòi ra cái lưỡi ước chừng một cm.

Không thể không than thở một câu, đầu lưỡi Hồng Thiếu Nhu co dãn cực kỳ tốt, đàn hồi giống như dây thun tôi chơi hồi bé.

Tôi đảm bảo, nhà họ Hồng sẽ không cần mua thuốc diệt muỗi vào mùa hè — chỉ cần Hồng Thiếu Nhu lè lưỡi, bán kính trong vòng 1m mấy con muỗi đó bảo đảm ngay cả xác cũng không còn.

Cho nên làm như vậy, nguyên nhân ngoài mặt là vì cho Hồng Thiếu Nhu một bài học không lớn không nhỏ — sở sàng cũng cần phải trả giá thật lớn.

Về phần nguyên nhân bên trong, đó chính là — tôi nhớ này cái hương vị của đầu lưỡi vịt.

Hồng Thiếu Nhu bất hạnh bị thương lần nữa, nhưng cũng không có phạt roi tôi, dùng kim chích tôi, dùng nước sôi tạt tôi, chỉ là giao nhiệm vụ cho mấy anh mì ăn liền canh chừng tôi thật kỹ, sau đó tự mình đi xử lý vết thương.

Thật ra nói thật thì, Hồng Thiếu Nhu đối với tôi cũng không tệ, không đánh không mắng còn nuôi cơm no bụng — mặc dù không cho ăn thịt, nhưng tổ yến thượng hạng, phấn trân châu ... Là một thứ cũng không thiếu.

Hơn nữa tính khí người này rất tốt, tôi tới mới chưa được mấy tháng hẳn đã bị thương vài lần, cũng không thấy hẳn làm ra việc trả thù gì trên thể xác của tôi.

Chỉ là, có thể hẳn so với người tôi muốn kém quá xa, chúng tôi không phải người cùng một đường.

Nhưng tôi đã không có thời gian đi suy tư quan hệ giữa mình và Hồng Thiếu Nhu, hiện tại việc tôi muốn làm, chính là đi ra ngoài.

Tôi muốn trở lại Lý gia, đi xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là này tàng bảo vệ của nhà họ Hồng, dù là con ruồi cũng rất khó bay được ra ngoài.

Khó hơn nữa cũng phải đi, tôi vừa hát vang "Tôi là một chú chim nhỏ nhỏ nhỏ" vừa mở cửa, lại thấy trước cửa có hai tên Sumo mới được mời tới từ nhật bản, xoay người chạy trở về trên giường.

Sau đó mới biết được, tôi phạm vào sai lầm giống Lý Lý Cát —— lời ca quá mức rõ ràng, người ta vừa nghe được liền lập tức để phòng rồi.

Lại nói hai tên Sumo trước cửa, bọn họ không còn là một loại mì ăn liền, mà là một loại mì 2.0 phản ứng nhanh —— bọn họ là bánh trôi lớn!

Lần thất bại đầu tiên, nhưng Bất Hoan tôi đây không quan tâm, sau khi nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ, lập tức lại bắt đầu chạy trốn lần thứ hai. Lần này hoàn toàn khiêm tốn, trước khi mở lạng yên cửa không một tiếng động, lúc mở cửa động tác nhanh chóng, sau khi mở cửa không biết liêm sỉ —— tôi không đợi một anh mì 2.0 phản ứng kịp, liền ngồi xổm người xuống "Soàn soạt soàn soạt" hai tiếng, cởi quần của bọn họ xuống.

Không chỉ là may mắn còn chưa phải là may mắn, một người trong hai anh mì 2.0 lại học tập theo em trai Chu Kiệt Luân không mặc quần lót, vì

vậy, đưa chuột nằm giữa hai chân bị lộ ra rồi.

Tôi đã nói may mắn, là chỉ mình có thể đi thăm giống cây trồng miễn phí.

Mà không may mắn ngay tại cây nông nghiệp này làm cho tôi thất vọng.

Lại nói, cây nông nghiệp này cùng dáng người hai anh mì 2.0 rất không có quan hệ trực tiếp, quả thật giống như là chôn dưới đất chỉ lộ ra hơn nửa đoạn ngón út lớn bằng cây củ cải đỏ(1).

Chỉ là cũng tốt, nếu là quá mức khỏe mạnh, tôi đoán chừng sẽ không nở đi rồi.

Không có bất kỳ lưu luyến nào, tôi bước ba bước thành hai bước sai bước xuống cầu thang, trực tiếp chạy vội tới phòng khách trước cửa lớn, nắm lấy tay cầm bằng đồng theo phong các cổ xưa.

Đáng tiếc không thể mở ra nhìn một chút vẻ đẹp của thế giới mới bên ngoài, một dòng điện từ tay nắm bằng đồng truyền đến trên tay tôi, trực tiếp đem ngũ tạng lục phủ của tôi, tế bào mạch máu thần kinh đánh cho đến ngay cả mình là cha là mẹ là đực là mái đều không nhớ.

Tôi nằm trên mặt đất, tứ chi giãn ra – co rút lại hết năm phút đồng hồ, trong đôi mắt tất cả đều là hình ảnh há hê của mấy anh mì ăn liền, đại thù đã báo về mặt mừng rỡ.

Bọn họ bất nhân, tôi cũng nên bất nghĩa rồi.

Chạy trốn lần thứ ba là... thảm thiết nhất.

Tôi lừa ba anh trai mì ăn liền đơn thuần tiến vào căn phòng, tiếp đó tôi từ phía sau lấy ra cục gạch hoàng kim khảm kim cương đã thủ sẵn phang vào đầu họ.

Chờ toàn bộ đều bị choáng váng nặng, lại đem bọn họ từng người một ném ra ngoài cửa sổ.

Quan sát cẩn thận bên dưới, phát hiện ba người kia xuống cốt có vẻ cứng rắn, tiếp đó lại đánh ngất xỉu hai tên Sumo ngoài cửa rồi ném xuống.

Cái đó, có cái đệm thịt người này đã rất tốt rồi không phải sao.

Cuối cùng, tôi leo lên bệ cửa sổ, tung người nhảy xuống, trực tiếp ngồi ở trên tấm đệm thịt người.

Cảm giác đó, tuyệt vời đến thể sử dụng ngôn ngữ hình dung, giống như là cảm giác ở trên giường nước vậy.

Vì vậy. Tôi rất không hiền hậu từ trên nhánh cây leo lên phòng của ta lần nữa, bắt đầu trò chơi nhảy lầu.

Phải lương thiện như tôi đây có một trái tim vàng, không đành lòng khiến cho mấy anh mì ăn liền ngoài cửa bị hành hạ, vì vậy cũng chỉ là nhảy năm lần.

Nhảy xong, trực tiếp chạy vội lại cái cổng sắt của nhà họ Hồng.

Gặp phải bài học ở lần thứ hai, trước đem hai anh mì ăn liền nhét vào trên cửa sắt, xác định không có điện, lại đạp lên bọn họ leo lên cổng sắt.

Trên đầu cổng sắt, lóe ánh sáng màu đen dữ tợn.

Tôi cẩn thận từng li từng tí bước qua, quay đầu nhìn lại, đột nhiên nhìn thấy vô số anh mì ăn liền lao về phía tôi.

Cuối cùng là trải nghiệm chưa đủ, tôi hoảng hồn, chân mang giày cao gót vừa bị trượt, đột nhiên bị kéo xuống, này vốn là trên đầu cửa có những cột nhọn nằm cách nhau nên cái mông của tôi rơi vào tay giặc rồi.

Đơn giản nói, đó chính là, cúc hoa của tôi tàn rồi.

Văn nhã nói, đó chính là, phía sau của tôi, không còn là cái mâm ngọc trai lớn nữa mà đã thành hạt châu đàn tỳ bà.(Bonei: mấy đoạn khúc này ta không hiểu lắm mọi người thông cảm nha)

Quan niệm về số mệnh mà nói, đó chính là, mấy thanh nhọn trên đầu cổng là cây sáo mang thù của Hồng Thiếu Nhu.

Tôi rất mất thể diện che cái mông bị mấy anh trai mì ăn liền khiên trở về phòng.

Chỉ là sức sống cuối cùng của Tiểu Cường(Bonei: tiểu cường là con gái nha) , cho nên tôi vẫn chịu đựng đau đớn leo lên nóc nhà đi thưởng thức beefsteak tuyệt vời của tôi.

Chỉ là trong suốt khoảng thời gian đó tôi đều phải đứng, dù sao bề mặt cái nóc nhà này đều lồi lõm sẽ làm cho vết thương ở cái mông khốn khổ của tôi bị nặng thêm.

Hôm nay tâm tình quá tệ, không nói một lời nào với Cảnh Lưu Phái, tôi yên lặng ăn miếng thịt bò đã được tặng thêm trong đĩa trên tay hẵn.

Là hẵn mở miệng trước: "Cô nhất định phải đi ra ngoài sao?"

Tôi gật đầu, nhìn hẵn, đón ánh trăng, cặp mắt sáng lóng lánh.

"Này, cũng đừng tiếp tục làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, để tôi giúp cô." Nếu như giọng nói của Cảnh Lưu Phái là hữu hình, như vậy nhất định sẽ là một đường cong cực kỳ duyên dáng nhất.

Tôi vừa nghe có hy vọng, cặp mắt càng thêm sáng lóng lánh, đoán chừng có thể so với bóng đèn cao thế.

Theo Cảnh Lưu Phái nói, mỗi sáng sớm nhà họ Hồng sẽ có một xe hàng chuyên chở các loại thịt và rau quả vào, đoán chừng chuyển hết hàng hóa xuống cũng mất mười phút, chỉ cần trong khoảng thời gian mười phút này tôi lên vào trên xe, như vậy liền có thể ngồi nhờ xe đi ra ngoài.

Cái kế hoạch này thật sự là quá hoàn mỹ chỉ là, tôi kích động, đem cái đĩa ném xuống nóc nhà.

Phía dưới truyền đến một tiếng hét thảm của một anh mì ăn liền "A, tôi chết rồi", tiếp theo là một tiếng bén nhọn cảnh cáo "Có người đột nhập", sau đó là tiếng bước chân lộn xộn.

Vậy mà những giọng nói này căn bản không vào được tai của tôi, tôi bắt được tay Cảnh Lưu Phái, kìm lòng không được sùng bái mà nói: "Tôi phát giác mình có dấu hiệu yêu anh rồi."

"Lời như thế, phải không thể tùy tiện nói." Cảnh Lưu Phái toát ra nụ cười tao nhã, so ánh trăng hôm nay còn dịu dàng hơn gấp trăm lần.

"Tại sao?" Tôi hỏi.

"Bởi vì," hắn vươn tay ra, che lỗ tai của tôi, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ tin là thật."

Lòng bàn tay của hắn, khô ráo ấm áp, có loại ma lực làm cho lòng người an tâm.

Tôi phát giác, tim của mình, trong một khắc đó, ngừng đập mười giây.

Toàn bộ mười giây, mau đủ cho con nhím ở trên giao phối xong lần thứ nhất

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Cảnh Lưu Phái thật sự là một thiên tài, tôi vung cánh tay hô to một trăm lần.

Kế hoạch của hắn thành công giúp cho tôi chạy thoát ra ngoài từ cái nhà họ Hồng ăn tươi nuốt sống cái nơi không cho ăn thịt này.

Núp ở trong xe chở hàng chạy thoát khỏi nhà họ Hồng, tâm tình của tôi như một con người thật lớn sống ở đầm lầy, bất chấp mấy chất dính dính màu đen.

Tôi không khỏi lên tiếng hát vang, bầu trời khu giải phóng trở nên sáng sửa hơn.

Nhưng dùng giọng nói của Pavarotti(Bonei: Luciano Pavarotti sinh 12 tháng 10 năm 1935 – mất 6 tháng 9 năm 2007, là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia.) hát vang không tới hai câu, tôi liền nghỉ cơm rồi.

Không phải chị vô năng, chủ yếu là này trong buồng xe sau lưu lại mùi hôi tanh của xác gà vịt thịt cá, quả thật không chịu nổi.

Nói như thế, đầu lưỡi nhà Hồng Thiếu Nhu so với chúng nó quả thực là thiên sứ, là nước thánh dính ở càn liễu trên tay Quan Âm Đại Sĩ.

Chấp niệm như thế, tôi hiểu, mình lại bắt đầu nhớ nhung đầu lưỡi vịt.

Ở lúc xe tải chạy ngang qua dừng lại ở trạm xăng, quần cực ngắn, người đẹp bé nhỏ của chúng ta rất có phong phạm hết sức liếc mắt đưa tình, tôi thần không biết quỷ không hay chui ra từ dưới gầm xe, giơ tay lên ngăn lại một chiếc taxi.

Đang chuẩn bị lên xe, chợt nhìn thấy trước mặt đồng hồ tính tiền trước mặt mới ý thức được trong túi không có tiền, liền quả quyết xin tài xế chờ chút, rồi trở về bên trong xe hàng, ngồi xồm người xuống, dùng hết sức lực lấy cái thể mà đem cái bánh xe dự bị xuống, sau đó đem cái bánh xe dự phòng ôm ở thắt lưng như một thiên thần nghiêm nghị không thể phạm mà đi trở về, đem ném cho tài xế xe taxi, giọng điệu tiêu tam phách lối của mấy tên nhà giàu nói: "Sẽ dùng cái này trả đỡ tiền xe đi."

Tài xế xe taxi trên đầu có một đám quạ bay qua, chỉ là trên đầu hăn đầu tóc lộn xộn như tổ chim, quả thật rất hợp với tình hình.

Mất hết một tiếng đồng hồ, cuối cùng đã tới nhà họ Lý, tài xế thở phào nhẹ nhõm —— cuối cùng là xem tôi như ôn thần mà tiễn đi.

Nhưng mà tôi lại không có đi, giống như là Khâu Thiếu Vân(Bonei: một vị anh hùng xả thân biển lửa của TQ đã chú thích ở mấy chương đầu) liệt sĩ bất chấp ngọn lửa đang cháy vẫn lao vào, tôi cũng vậy bất chấp ngồi ở ghế sau, hai con mắt mèo nhìn thẳng hơi giật mình nhìn tới tài xế đầu ô chim trước mặt, thỉnh thoảng còn lóe ra âm u như phần một bên đốm lửa ánh sáng màu xanh.

Tài xế đầu ô chim cũng bị hú dọa tới ướm cả đũng quần, cuối cùng mang theo giọng nói nức nở: "Cô gái à, cô rốt cuộc muốn cái gì?"

Tôi vươn tay, bình tĩnh mà nói: "Thối tiền lẻ. Bánh xe này tối thiểu cũng phải trị giá mấy ngàn."

Tài xế đầu ô chim hoàn toàn ngã xuống đất, ngón chân đều bị rút ra – co giật.

Đáng thương , bị điện giật giống tôi rồi.

Nhìn ở người cái người bị cảnh ngộ giống tôi, ta chỉ cầm 250 đã đi xuống xe.

Đứng ở trước cổng lớn nhà họ Lý, trong nháy mắt một cỗ khí ép nghiêm trang trầm thấp hướng về phía tôi dè xuống.

Hai hàng ngô đồng bên đường xe chạy giống như ở nước Pháp, trong vườn hoa cũng trồng hoa hồng, trong vườn hoa có đài phun nước điêu khắc mang đậm phong cách thời kỳ Văn Hóa Phục Hưng.

Chỉ là, người ở bên trong, tình bên trong, còn có. Quan hệ của tôi với nơi này cũng đã thay đổi.

Ngay cả anh trai tài xế luôn luôn bị khó xử ra về yếu đuối dễ bị trêu chọc, dùng một ánh mắt nhỏ có thể thiêu đốt cả vũ trụ nhìn tôi chăm chăm, tay gắt gao ghép lại, giống như là muốn đem khăn lau lau xe, lấy ra nhét vào miệng của tôi.

Tôi bị thương.

Anh trai tài xế, uống phí cho tôi đã lộ ra nhiều như vậy.

Người Thanh Nghĩa bang còn lại, ánh mắt nhìn tôi cũng không giống nhau, bên trong tràn đầy đề phòng cùng thù hận, thậm chí có một hai người muốn xông lại, chỉ là bị những người bên cạnh ngăn lại.

Quản gia đi tới, nói cho tôi biết một cái tin —— Lý Bồi Cổ trong chờ tôi trong phòng sách.

Tôi đi theo ông đến cửa phòng sách, quản gia dừng lại, mà tôi thì phải đi vào.

Cái chỗ này cực kỳ quen thuộc, khi còn bé bướng bỉnh, còn từng đem cái phòng này làm cho lộn xộn. Lý Phong vốn là muốn trừng phạt tôi thật nặng, nhưng Lý Bồi Cổ ra mặt, vài ba lời liền có thể bảo vệ được tôi.

Cái chỗ này đã từng là tòa thành của tôi, núp ở bên trong, ăn khoai tây chiên uống cola, nghe tiếng gầm thét của Lý Lý Cát ngoài cửa tìm kiếm tôi, ung dung vui mừng.

Nhưng là kỷ niệm vui vẻ khi còn bé đều giống như những bong bóng nước hư ảo, càng biểu hiện rõ cảm xúc nặng nề lúc này.

Đẩy cửa ra, đi vào, liếc một cái liền nhìn thấy Lý Bồi Cổ.

Trước khi rời nhà họ Lý, tôi đã cùng hắn đem tất cả mọi việc đều nói rõ ràng.

Tôi không hề thương hắn nữa, bởi vì hắn đưa tôi cho Hồng Thiếu Nhu, bởi vì hắn không chịu yêu tôi, bởi vì hắn ngay cả một điểm yêu mà tôi hy vọng cũng không cho.

Cho nên tôi bỏ qua hắn.

Thế nhưng cũng không có nghĩa là, giữa chúng tôi chưa từng có tình cảm.

Mười bốn năm cùng nhau chung đụng, có thể có được nhiều thứ giá trị.

Lý Bồi Cổ đã nhiều ngày không thấy đang ngồi ở bên bàn sách, đầu rũ xuống.

Nhưng người này, đã không còn là Lý Bồi Cổ trong trí nhớ của tôi .

Những sợi tóc đen nhánh như gấm, có mê chính là mềm mại cùng tròn mịn của Lý Bồi Cổ.

Cái khóe mắt đuôi mày đỏ của Lý Bồi Cổ luôn mang theo nụ cười nhu hòa.

Cái đó khóe môi Lý bồi cổ giống như là ẩn chứa ánh sáng dịu dàng.

Mỗi một góc trên gương mặt Lý bồi cổ hình như đều là trơn mềm hoàn mỹ.

Trước mắt tôi chính là cái người đó, ngoại hình không có gì thay đổi, nhưng là hơi thở quanh thân lại tản ra nguy hiểm người lạ chớ tới gần.

Lý Bồi Cổ giờ phút này, đem tất cả nguy hiểm trong người hẳn tỏa hết ra bên ngoài.

Bỗng nhiên trong lúc đó, mí mắt hẳn khẽ nhúc nhích, nhìn thấy tôi đứng ở cửa.

Tôi cũng không biết, nhận được vẻ mặt có thể làm ra biến hóa nhanh chóng ở một cái chớp mắt như thế.

Cái bóng của lông mày duyên dáng kia phản chiếu ở hốc mắt, trong nháy mắt trở thành đen như mực, cái loại đen đó, giống như là hắc động sâu vô tận, dường như muốn đem tôi đi cắn nuốt, xé nát, không ở lại một chút để có thể chứng minh sự đau đớn khổ sở của tôi.

Gương mặt hẳn, hình dáng hẳn, dần dần bị băng lạnh che khuất.

Hình dáng mềm mại nhất, cũng có thể trở thành vũ khí giết người.

Đường cong nhu hòa này, mỗi một đường, đều trở thành băng đao điên cuồng, hướng về phía mắt của tôi, mặt của tôi, cổ của tôi, cơ thể của tôi mỗi một chỗ bị đâm vào đều có cảm giác đau.

Tôi lúc này là một người trợ lý bị trói, còn hẳn là một nhà ảo thuật che mắt, dùng phi đao đem tứ chi của tôi dính lại trên ván gỗ.

Giống như là một đoạn ngắn trong phim, Lý Bồi Cổ cầm ly rượu trong tay ném lên trên bàn một cái, sau đó nhào cả người về phía tôi.

Hồng nhan sáng long lanh như thủy tinh bị tàn lụi, có số mạng bể tan tành, sâu trong bên trong màu đỏ sẫm văng khắp nơi .

Tôi không biết tất cả xảy ra thế nào, chỉ cảm thấy cánh tay bị đau nhưt giống như bị lôi kéo, gì đó trong phòng bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, sau đó, ta nằm ở trên bàn sách, trên người, bị Lý Bồi Cổ đè xuống.

Mà trên sống lưng, là mảnh kiếng bể bén nhọn bể tan tành đâm vào.

Lý Bồi Cổ từ trên cao nhìn xuống tôi, trong mắt của hắn, toàn là sự hung ác nham hiểm, cả người giống như là bị băng sương che lại.

"Em biết, em đã sớm biết thân phận của người đàn bà kia, nhưng em không nói cho tôi biết, em phản bội tôi."

Lý Bồi Cổ, cái gì hắn cũng biết rồi.

"Thật xin lỗi." Giờ phút này tôi có thể nói, chỉ có một câu nói này.

Đây chính là mục đích tôi tới đây. Cũng là việc duy nhất tôi có thể làm.

"Em cho là ba cái chữ đó hữu dụng sao?" giọng nói Lý Bồi Cổ giống như là khe nước chảy, trong suốt phân tán.

Nhưng mà lại là từ nước từ Tuyết Sơn tan chảy xuống, tiến vào đáy lòng, đóng kết cả hệ thống thần kinh của tôi.

"Thật xin lỗi." Tôi từ đầu đến cuối, có thể nói ra chỉ có một câu nói này.

"Tôi đã từng nghĩ tới, cuối cùng có một ngày, tôi sẽ bị người bên cạnh tổn thương, nhưng tôi không ngờ rằng, người đó lại sẽ là em." Lý Bồi Cổ khàn khàn mà cười, đây là lần đầu tôi nghe tiếng cười như vậy, lồng ngực

của hắn như trống rỗng, thanh âm kia đang vang vọng ở bên trong, càng không ngừng đụng chạm lấy ruột gan: "Bất Hoan, tôi chưa từng nghĩ tới, em sẽ cầm con dao nhọn đâm về phía tôi."

Lý Bồi Cổ không biết là, những lời này của hắn, mang theo độ cứng cùng lạnh lẽo của kim loại, trực tiếp đâm vào lòng của tôi, lấy ra một mảnh máu thịt loang lổ.

Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, tôi sẽ tổn thương hắn như vậy.

Nhưng tôi đã làm như vậy.

Trên sống lưng bị mảnh kiếng bể cắt rách da, đau không thể thở nổi, thế nhưng đau nhức không chút nào hiện trên nét mặt của tôi.

Tôi bình tĩnh nhìn ánh mắt của hắn, chậm rãi nói: "Anh giết tôi đi. Mặc dù không thể thay đổi gì, ít nhất có thể trút hận."

Cũng không phải là nói lẫy, nếu như mà tôi chết đi có thể giảm bớt một chút, cho dù là một chút xíu đối với tổn thương của hắn và Lý Lý Cát, tôi sẽ vui vẻ mà thôi.

Lý Bồi Cổ nhìn tôi, tròng mắt thâm trầm như tĩnh mạch như đầm nước, dần dần, Lửa Địa Ngục thiêu đốt ở trong đầm nước màu đen lạnh lẽo.

Hắn ngăn chặn tay tôi cánh tay đột nhiên hạ xuống, là một hồi đau nhức kịch liệt đánh tới.

Thủy tinh vỡ vụn đâm vào tay của tôi lần nữa.

Tôi chuyển con mắt, bên dưới cổ tay trắng nõn là một đóa hoa máu sáng lạng tươi đẹp, đang nở rộ.

"Em biết rõ, tôi sẽ không giết em." Giọng nói Lý Bồi Cổ, giống như là bất cứ tia cảm tình nao trên thế gian này đều không liên quan đến hắn.

"Tại sao?" Tôi hỏi.

Có máu thấm vào tóc tôi, mang theo còn nhiệt độ sót lại còn có cảm giác nhớp nháp.

"Tại sao? Tại sao." Hắn tiếp tục cười, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào mà cười: "Bởi vì, yêu em, rõ ràng như vậy, sáng chói như vậy, nhiệt liệt như vậy, hương thơm như vậy. Nếu như mà tôi có thể, tôi sẽ vui vẻ tiếp nhận, nhưng là. Tôi không làm được, tôi vẫn không có đủ mạnh đến có thể bảo vệ em, cho nên tôi không thể để cho mình yêu em, tôi không thể để cho em trở thành nhược điểm của tôi. Nhưng tôi đang cố gắng, tôi vẫn luôn đang cố gắng trở nên mạnh mẽ, kỳ vọng có một ngày, có thể, có thể."

Giọng nói của hắn dần vắng lặng, yên tĩnh lại, đến điểm thấp nhất cũng không có báo trước, hắn chợt nổi cơn điên.

Hắn xé váy của tôi, xé ra nội y của tôi, xé ra tất cả vải vóc bọc lại cơ thể tôi.

Tôi đây là tội nhân, xích lửa - ở mắt trong mắt của hắn.

Da thịt của tôi, khi trong con người màu đen của hắn, hiện lên trên bảo thạch sáng bóng.

Hình dáng cơ thể tôi, khi dưới môi hắn, tràn đầy giày xéo - nhay bén – rung động.

Hắn giống như là sứ giả của địa ngục, ngọn lửa dững mãnh của điện ngục, đốt cháy cả người tôi.

Mạch máu, thần kinh, da, tế bào, nội tạng, chỉ cần là nơi hấn chạm vào, cũng đều bị thiêu thành tro.

Tay của hấn, vút ve chà xát ở trên cơ thể tôi, giống như đó là trại địch, muốn hủy diệt hoàn toàn.

Hấn ôm lấy tôi, là muốn bóp vỡ xương cốt tôi.

Hấn hôn tôi, như muốn hút lấy sinh mệnh còn sót lại của tôi.

Trước ngực tôi, thứ hấp dẫn của tôi, khi nằm trong lòng bàn tay hấn dường như muốn nổ tung.

Xương cốt tôi, bị trói buộc mà kêu kẻo kẹt vang dội.

Cơ thể tôi, máu tươi đang chảy xuôi.

Tôi đây không có quần áo che thân giống như Giu-đa Iscar Liao Te (Bonei: theo truyền thuyết Cơ đốc giáo, kẻ phản đồ đã nhận 30 đồng bạc để bán đứng thầy Jesus của mình, thường dùng với ngụ ý chỉ kẻ phản bội).

Tôi từng mơ ước qua cảnh tượng Lý Bồi Cổ ôm tôi rất nhiều lần, hoặc dịu dàng, hoặc dã man, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ như bây giờ.

Tôi nhìn đôi mắt của hấn, sao mà lạnh lẽo, lạnh đến làm cho các khe hở trong xương cốt tôi đều bị kết băng.

Hấn nâng chân của tôi lên, chân trơn mịn, không có chút thương tiếc nào, trực tiếp nâng lên đục - vụng nóng rực của hấn, chuẩn bị tiến vào.

Đây là trừng phạt, đây là vũ nhục, đây là quan hệ không có chút tình cảm nào.

Vậy mà điều duy nhất tôi có thể làm, chỉ là chịu đựng.

Chịu đựng vật không lồ của hắn, chịu đựng việc hắn không cam lòng, chịu đựng trả thù của hắn.

Càng vũ nhục, tôi càng phải chịu đựng.

Tôi nhắm mắt lại, chuẩn bị tiến vào ngọn lửa địa ngục kêu ngạo hắc ám.

Nhưng vào lúc cuối cùng, "Phanh" một tiếng cửa bị đập mở ra, sau đó, Lý Bồi Cổ cũng bị lôi cách xa tôi.

Sau đó, có người đem áo khoác đắp lên trên người ta, che lại cơ thể tôi.

"Không cần làm như vậy đối với cô ấy, mặc kệ cô ấy đã làm cái gì.
. Em cũng vậy không cho phép ai làm hại bất cứ cái gì đến cô ấy."

Tôi nghe thấy giọng nói Lý Lý Cát.

Mở mắt ra, nhìn thấy hắn.

Ánh mắt của hắn, luôn luôn màu đen, cái loại đen đó, là trong suốt, không nhiễm bất kỳ tạp chất gì.

Nhưng là bây giờ, ánh mắt của hắn vẫn màu đen, chỉ là cái loại đen đó, lại cùng huynh trưởng giống như anh trai hắn, như một cái ao sâu tĩnh mịch.

Hắn trưởng thành.

Ba hắn chết rồi.

Bị tôi hại chết rồi.

Hắn liều mình cứu tôi, nhưng mà tôi lại làm hắn mất đi người cha.

Lý Lý Cát quay đầu, không nhìn tôi nữa: "Mặc quần áo tử tế vào.
Lúc này nên rời đi thôi, vĩnh viễn không cần trở lại."

Nói xong, hần cứng rắn lời Lý Bồi Cỗ, đi ra ngoài.

Cửa phòng sách đóng lại, tiếng vang nặng nề, giống như là phủ đầy bụi từ nhiều năm trước, dày nặng như thế, làm tôi không mở ra được.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Tôi đi ra từ Lý gia, không có ai ngăn tôi lại, nhưng là ánh mắt của bọn họ, quả thật xa lạ khinh bỉ cùng thù hận.

Đây là nơi tôi sống từ nhỏ, đây là ngôi nhà duy nhất của tôi, nhưng từ nay, nó sẽ không hề có bất kỳ quan hệ gì với tôi nữa.

Tôi không biết tiếp theo phải đi đâu nữa.

Trong thoáng chốc, nhớ lại một cái địa chỉ Cảnh Lưu Phái cho tôi tối hôm qua, hẳn nói, nếu như sau khi rời khỏi đây không muốn trở về Hồng gia nữa, như vậy thì có thể đến đó.

Sờ sờ túi, còn dư lại 250, tôi liền đưa tay đón xe.

Nhưng liên tiếp bảy tám chiếc xe trống cũng gào thét chạy qua tôi, đối với việc tôi cố ý lộ ra bắp đùi cũng làm như không thấy.

Kỳ quái, bình thường tôi chỉ muốn hơi lộ bắp chân thì những người kia giống như thấy được (âm mặt trái) cảnh nuy mà dừng lại, ngày hôm nay thế nào giống như là mọi người ăn trong truyền thuyết kia không có anh trai vĩ đại nào dũng cảm tiến tới đây?

Không tin ma quỷ, tôi lại kéo váy lên cao, nhưng bảy tám cỗ xe trống kia lại liên tiếp lao qua, còn chạy nhanh hơn.

Tôi hoàn toàn nổi giận, sau đó một chiếc xe trống chạy tới, trực tiếp làm một động tác múa ba-lê kinh điển bay vọt nhảy tới, ngăn ở giữa đường.

Xe cuối cùng cũng dừng lại.

Trong nháy mắt tôi muốn thiêu cháy cả nhà hãn bằng lửa phượng hoàng bắt đầu dùng loại ánh mắt hùng hực lửa của Tiểu Vũ Trụ cảm tức nhìn tài xế.

Vừa nhìn mới phát hiện, đây không phải là anh tài xế đầu ở quạ mới vừa rồi này sao?

Nếu là người quen, tôi cũng bước lên, đồng hồ đếm cũng không có bật, nói thẳng ra địa chỉ để cho hãn miễn phí chở tôi đi.

Trong lúc vô tình nhìn thấy cái bóng của mình trên kính chiếu hậu, giờ mới hiểu được tại sao bọn tài xế đều giống như ăn viên thuốc màu xanh dương vậy có thể mở ra hùng phong.

Môi của tôi, vài chỗ bị rách da, bắt đầu ứ đọng máu.

Tóc của tôi, xoắn xếch không chịu nổi, còn bị động lại một đống máu.

Cổ tay của tôi, vết máu lan tràn, theo đầu ngón tay, tí tách chảy xuống.

Quả thật chính là hình tượng ác quỷ quần quýt si mê nhân gian không muốn đầu thai tìm người chết thể khắp nơi, khó trách anh tài xế đầu ỗ chim này bên cạnh tôi mới vừa hong gió đày quần lại ướt.

Địa chỉ Cảnh Lưu Phái cho là một quán rượu náo nhiệt, lấp đặt thiết bị phải rất hiện đại, mặc dù là buổi trưa, buôn bán không tồi.

Tôi đi vào, trực tiếp vào toilet, rửa sạch, tẩy hết vết máu trên người.

Trở ra thì hình tượng không hề ảnh hưởng bộ mặt thành phố như vậy nữa.

Nửa bộ phận trên của chiếc váy bị Lý bồi cổ xé làm hư, nhưng mặc áo khoác của Lý Lý Cát, ngồi ở quầy rượu có ánh sáng yếu ớt, cũng nhìn không ra cái gì khác thường.

Theo lời Cảnh Lưu Phái nói, tôi đem một nút cài làm bằng gỗ của hẳn đưa cho người bán rượu.

Vừa thấy tín vật, người pha chế kia mắt khê chớp tôi với vẻ mặt rất nhiều phức tạp cũng thần bí, nhỏ giọng mời tôi chờ chốc lát, ngay sau đó ngưng lại công việc trong tay, đi lên lầu.

Trong quán rượu không uống rượu chẳng phải là lãng phí đạn pháo thời gian vậy như rồi hả ?

Hôm nay tôi quyết định uống không say không nghỉ.

Có thể nhìn thực đơn này, đột nhiên phát giác 250 trong túi tiền của mình không mua được hai ly.

Trong nội tâm đang trào máu, một tên đàn ông như một bao mỡ heo lớn đi tới, nghiêng dựa vào quầy rượu, đem một ly rượu đưa cho tôi, mỉa hoặc cuồng quỵến cười một tiếng: "Tiểu thư, may mắn biết được phương danh của cô hay không."

Tôi không chút nào chịu thua nhận lấy chén kia rượu, rồi không chút do dự uống một hơi cạn sạch, không cần thận chút nào đánh ợ một cái, cuối cùng không chút nào qua loa cho ra đáp án: "Không."

"Có thể hỏi cô nguyên nhân tại sao không?" Anh chàng mỡ heo như càng gặp khó khăn càng hăng hái.

Tôi nâng lên cằm của hắn, nheo con mắt, một đôi mắt mèo càng lộ vẻ mỉ hoặc, khóe miệng nhẹ câu: "Bởi vì. Mặt của anh rất giống cái đồ xô giầy."

Bao mỡ heo vỡ thành ngàn vụn đồng mỡ, lung la lung lay đi ra khỏi quầy rượu.

Yêu nghiệt tản đi, tôi làm ra tư thế thủy thủ mặt trắng đốm lửa nhỏ Hoà Tinh tuyệt đẹp, chỉ là trong tay người ta cầm là phù chú, tôi cầm chính là 250 tiền mặt.

Lần lượt, lại có người mời tôi uống rượu, tôi theo uống không lầm, nhưng lời nói lẽ ra cũng là không lầm.

"Mặt của anh quá giống cái dùi rồi." Tôi uống..., cái dùi cũng.

"Mặt của anh quá giống bánh thịt rồi." Tôi uống..., bánh thịt cũng.

"Mặt của anh quá. như chơi thuốc âm đạm rồi." Tôi uống..., thuốc lắc âm đạm cũng.

Tôi cũng không biết mình uống xong bao nhiêu ly, thế giới dần dần đang xoay tròn rồi, ánh đèn quầy rượu chiếu vào trên người khách, giống như là lũ quỷ múa loạn.

Đang ở lúc tôi đem một trai đẹp mặt bánh thịt nhìn thành mặt bánh bay Ấn Độ thì bên cạnh vang lên tiếng bước chân.

"Cô biết Lưu Phái?"

Tôi quay đầu, loáng thoáng nhìn thấy một người đàn ông, nhưng khi nhìn không rõ, bởi vì hắn cứ chuyển động, xác thực nói, là tôi đây say rượu mà lắc lư.

Tôi đưa tay, bó chắc đầu của hắn, kéo lại gần đôi mắt của tôi.

Gương mặt trước mắt, nhất thời rõ ràng.

Tại thời điểm này, lòng của tôi rung động, không khỏi .

Bởi vì, đó là gương mặt rất mê hoặc lẳng lơ.

Không phải xinh đẹp, là tên đàn ông yêu nghiệt, giống như là màu đỏ Mạn Đà La nằm trong đất đen nhánh, hoa lệ yêu mị, lại cất dấu nguy hiểm sâu nhất.

Trông mắt thâm thúy, bất kể tình mịch, sống mũi cao thẳng, chóp mũi có rạch lõm nho nhỏ, khoe miệng cười khê, mắt hờn hao mòn thể xác.

Khi hấn nhìn bạn, có thể nhìn thấy rõ tất cả, mà bạn nhìn hấn, lại nhìn không ra một chút.

Tôi lập tức buông hấn ra, từ trên ghế chân cao nhảy xuống.

Tôi cảm thấy được hấn là kiếp nạn của tôi, rất nguy hiểm, tôi muốn thoát khỏi hấn.

Giác quan thứ sáu của tôi rất chính xác, về sau, đúng là ăn thật nhiều đau khổ tại trên người của hấn.

Mà giờ khắc này, tôi đang trong trạng thái say rượu, bước chân không vững, cơ thể mất đi thăng bằng, ngã về sau một cái.

Tôi không có ngã trên mặt đất, đem cái mộng té thành hai cánh hoa, mà là ngã vào trong một lòng ngực.

Không thể nói là thật dày rộng rãi cỡ nào, nhưng lại thật ấm áp, rất thân thiết, rất thoải mái.

Tôi quay đầu, nhắm hai mắt, đôi tay vòng trên cổ của người nọ, rất xác định gọi ra tên của hấn: "Cảnh Lưu Phái, anh rốt cuộc đã tới."

Tôi quả thật chính là xụi lơ tại trên người của hắn.

Giờ phút này, tôi là gấu Koala(2), hắn là cây, đang bị tay chân của tôi dùng sức ôm thật chặt.

"Thế nào say đến mức như vậy?" Hắn vuốt tóc của tôi, giống như là trong mái tóc rối, nhưng rất thoải mái.

Tóc của tôi rất dài, dài đến thắt lưng rồi, tay của hắn cũng liền theo sợi tóc di chuyển, nhưng lúc di chuyển đến lưng của tôi thì một cơn đau nhói truyền đến, thân thể của tôi hơi run nhẹ.

Lúc này mới nhớ tới, còn có thủy tinh cầm quanh người tôi.

Cảm giác được dị vật trong tay cộng thêm phản ứng của tôi khiến Cảnh Lưu Phái đoán được bảy phần.

Hắn cẩn thận vạch một góc áo khoác lên, thấy rõ những vết thương kia, thật lâu, mới nhỏ giọng nói: "Làm sao lại có thể chịu đựng thế này?"

Lời nói ấm áp của hắn đã hòa tan hết tất cả băng giá Lý Bồi Cổ làm đông hết tất cả xương bên trong tôi, nước hòa thành nước mắt trào ra.

Quá nhiều xương, quá nhiều băng, quá nhiều nước mắt.

Cảnh Lưu Phái đem tôi nửa kéo nửa ôm lên lầu hai, ở trong phòng, cởi quần áo của tôi ra, muốn làm sơ cứu đơn giản băng bó lại.

Nhưng mà tôi lại không thả.

Tôi nói rồi, tôi là gấu Koala, hắn là cây.

Tôi ở trong ngực hắn, thật bình tĩnh, nhưng là nước mắt vẫn chảy.

"Tôi không phải cố ý để xuất hiện cục diện như vậy, thật không phải. Nếu như có thể, tôi tình nguyện để mình chết, cũng muốn bảo vệ ba người bọn họ."

"Không phải là tôi muốn vứt bỏ Lý Bồi Cổ cùng Lý Cát, nhưng anh biết không? Bang Thanh Nghĩa đối đãi kẻ phản bội luôn luôn là vô cùng tàn nhẫn, tôi tận mắt nhìn thấy một người bị lột da ở Trung Nghĩa Đường. Người không có da, lộ ra hỗn hợp gân cùng thịt trắng hồng, đau đến ngay cả đầu lưỡi cũng cắn đứt."

"Nếu như mà ta nói cho bọn họ biết dì Bích là nội gian, dì cũng sẽ bị hành hạ, bọn họ sẽ không bởi vì tôi cầu tình mà tha cho dì. Người là dì Bích, là dì Bích của tôi, làm sao tôi có thể nhìn dì chết?"

"Tôi tiếp tục ở lại Hồng gia, một mặt là không biết đối mặt ra sao, mặt khác cũng là muốn xem một chút có thể mau sớm tìm ra kẻ chủ mưu hay không, giúp mọi chuyện được hóa giải. Nhưng tôi không phải thần, tôi không nghĩ tới tất cả sẽ xảy ra nhanh như vậy."

"Từ nhỏ, tôi liền biết, người khác đều có người thân, duy chỉ có tôi không có, nhưng mà tôi lại không quan tâm, bởi vì ta tự nói với mình, ta còn có Lý Bồi Cổ, có dì Bích, có Lý Cát, tôi không quan tâm. Nhưng là bây giờ, tôi cái gì cũng không có. Dì Bích không còn là dì Bích trước kia, Lý Bồi Cổ cùng Lý Cát cũng không cần tôi, tôi không còn gốc nữa rồi. Cây không có gốc, thì sẽ chết ."

Môi Cảnh Lưu Phái, in ở đỉnh tóc tôi, cái nơi màu trắng đó, một xoáy, hằn giống như là ở nói nhỏ Cổ lão tha hương chú ngữ loại: "Tôi là đất, chỉ cần cô nguyện ý, tùy thời cũng có thể lại chỗ này của tôi."

Tôi ngược mắt, nhìn về phía mặt của hắn, không phải rất đẹp trai, nhưng là rất thoải mái. Rất thoải mái.

Tôi mở miệng, nhẹ giọng nói: "Anh háo sắc."

Cảnh Lưu Phái: "."

"Lại muốn tôi cắm vào anh."

Cảnh Lưu Phái: "."

"Chỉ là, tôi có lòng nhưng không có sức, nguyên nhân bẩm sinh, không có công cụ."(Bonei: lúc đau lòng mà chị cũng có thể làm ghen chết người nha, thật ngưỡng mộ)

Cảnh Lưu Phái: "."

"Cho nên, vậy thì anh cắm vào tôi đi."

Cảnh Lưu Phái: "."

Mặc dù tôi đã gặp phải đả kích trầm trọng, Cảnh Lưu Phái vẫn rất cẩn thận mà dùng cái nhíp gấp thủy tinh từ trong cơ thể tôi ra.

Động tác của hắn êm ái, chỉ sợ làm đau tôi, lọn tóc hơi xoắn ở dưới ánh đèn hơi có vẻ màu nâu rũ xuống, giống như là muốn rơi vào trên làn da của tôi, ngứa một chút.

Mảnh kiếng bể trong đĩa, từ từ tăng nhiều, cũng là rút ra từ trong cơ thể tôi.

Tuyệt không ghét bỏ, tuyệt không buông tha, bất luận tôi đổ nát chết thành cái dạng gì, hắn cũng không để ý.

Ta muốn cứ như vậy thường thức đi xuống, nhưng là dùng một câu nói xưa mà nói, vậy chính là cơ thể tôi cũng không phải lòng của tôi —— bụng sôi rột rột rồi.

Tôi phát giác tính liêm sỉ của mình nhất định phải ở lúc say rượu thì mới có thể thể hiện ra.

Bởi vì tôi cứ nhiên xấu hổ, hơn nữa đem tội danh quăng cho Cảnh Lưu Phái: "Bụng của anh giống như đang reo lên."

Cảnh Lưu Phái hiểu ra cười cười, cũng không chọc phá, rất phối hợp: "Đúng vậy nha, tôi đói bụng, muốn đi làm cơm, cô cảm thấy bụng muốn ăn cái gì?"

Tôi kiên định nói: "Thịt bò beefsteak."

Tôi nói rồi, tôi là gấu Koala hẳn là cây, tôi vẫn như bạch tuộc đi theo hẳn tới phòng bếp.

"Cô say, đừng đi loạn, ngồi xuống đi." Cảnh Lưu Phái vừa chăm sóc ta, vừa canh thịt bò beefsteak trên bếp.

"Không nên xem thường tôi." Vì nói rõ tôi không có say, đầu tôi tựa vào trong tủ chén, bắt đầu cầm cái đĩa chuẩn bị lấy phần beefsteak tuyệt hảo.

"唉, cái này tủ chén thật kỳ quái, thấp như vậy, hơn nữa cũng không có chán đĩa." Tôi nghi ngờ.

Hồi lâu, Cảnh Lưu Phái nói: "Bất Hoan, đó là thùng rác."

Tôi: "."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44

Xem ra là say thật, tôi không hề cãi chày cãi cối nữa, lui đến mép bàn ngồi xuống, tay trái nâng má, nghiêng đầu, yên lặng ngắm Cảnh Lưu Phái làm thịt bò beefsteak.

Hắn đang đứng bên bếp, hơi nóng của thịt bò làm mặt của hắn có chút mơ hồ, cả người hắn giống như là dính mùi thịt tươi mới ngon miệng, thực sự muốn làm cho người ta một hộp đem nuốt vào bụng.

Không, chỉ một ngụm nuốt xuống thật đáng tiếc, nên học tập nhai lại như con bò—— nuốt xuống rồi lại ợ lên lần nữa nhai lại.

Nếu không thì liền phí của trời.

Lại nói, người đàn ông này thật sự là kỳ quái, dù là biểu tình gì cũng không làm, chỉ cần nhìn mặt nhìn mặt của tôi, đã cảm thấy ấm áp.

Nếu là hắn cười thêm một tiếng nữa, lòng của tôi trong nháy mắt liền như mặt biển rộng, xuân về hoa nở rồi.

Cái này nếu đem Cảnh Lưu Phái cho bán được câu lạc bộ Ngưu Lang nên đòi bao nhiêu tiền đây, đoán chừng so Romeo Ngưu Lan đứng đầu câu lạc bộ cũng vẫn kiếm được rất nhiều.

Đang tính toán, một loại cảm giác bị áp bức yêu dị đánh tới.

Tôi cảnh giác mà đem mắt chuyển một cái hướng về phía cửa, trong nháy mắt chống lại cặp con người kia có hơi thở vị hoa huệ.

Cái người đàn ông đó mang khí chất địa ngục, là cái người ở quầy rượu làm cho tôi sợ hãi thiếu chút nữa rơi xuống đất, cái người hỏi tôi là có biết Cảnh Lưu Phái không đó.

Hắn nghiêng tựa vào cạnh cửa, không nói được đến tột cùng là đang nhìn người nào, có thể là tôi, cũng có thể là Cảnh Lưu Phái, nhưng bị hắn nhìn, trong nội tâm luôn là có loại cảm giác khác thường.

Tôi không thích người đàn ông này.

Đó là một loại bài xích bản năng.

Tựa như khi sinh ra tôi cũng biết mình thích ăn thịt, theo bản năng ghét dùng bữa giống nhau.

"Bây giờ chính là lúc quán rượu buôn bán đông khách nhất, làm sao cậu lại tới nơi này?" Cảnh Lưu Phái cũng nhìn thấy người đàn ông kia.

Hơn nữa, lúc nhìn thấy hắn còn rất vui vẻ, nhìn ra được, quan hệ bọn hắn rất tốt.

"Nghe thấy được mùi thơm thôi." Người đàn ông kia nói.

"Có nhiều thịt."

"Thịt không có nhiều rồi."

Giọng nói thứ nhất là của Cảnh Lưu Phái, thứ hai là giọng nói của ta, lên tiếng cùng một lúc, thời gian không kém bao nhiêu.

Tôi nói trực giác của mình không tệ, lần đầu gặp mặt cư nhiên người đàn ông này lại giành thịt bò beefsteak của tôi.

Đoạt thịt từ trên miệng tôi xuống, thì tương đương với muốn xia răng con cọp đói, muốn mặc quần áo cho cá voi xanh, muốn giải quyết vấn đề sinh lý cho gà trống, vậy cũng là không thể nào thành công. Đương nhiên, trừ phi hẳn là gà mẹ, thì lại là chuyện khác rồi.

"Bất Hoan, hôm nay tôi làm rất nhiều, đủ cô ăn." bờ môi Cảnh Lưu Phái mím cười.

Được, lòng tôi lại như mặt biển rộng, xuân về hoa nở .

Người đàn ông kia trực tiếp ngồi xuống đối diện tôi, ta vốn định tiếp tục nghiêng đầu ngăm Cảnh Lưu Phái bận rộn. Nhưng mỗi lỗ chân lông trên da đều nói cho tôi biết: người đàn ông đối diện kia, đang thẳng tắp nhìn nhìn tôi.

Không thể ăn thua thiệt.

Tôi chỉ có thể duỗi thẳng đầu ra, cùng hẳn nhìn thẳng vào mắt nhau.

Người đàn ông này, thật rất đàn ông, hình dáng rõ nét, vóc người cũng là cường tráng vừa phải, cười thì luôn bên phải khóe miệng hơi giơ lên, làm cho lòng người phát rét, sợ bước kế tiếp hẳn sẽ lộ ra răng nanh.

Nhưng sẽ không, hẳn dù là muốn hủy diệt bạn, cũng là dùng việc không thể tưởng tượng được, là thủ đoạn nguy hiểm nhất địa ngục.

Quanh người hẳn, là một loại hơi thở yêu khí đơn độc.

Đúng là tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp, nhưng bên trong lại chứa đựng, cũng là tính ăn mòn vật thể cực mạnh.

Cuối cùng tôi cảm thấy, tôi sẽ thua trên tay người đàn ông này.

Bonei: cuối cùng cũng xuất hiện người làm cho chị biết sợ là gì rồi

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45

Tôi bắt đầu hi vọng thịt bò beefsteak bưng lên nhanh chut, để người đàn ông đối diện kia sau khi ăn xong có thể sớm rời đi.

Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi, sợ một người.

Loại cảm giác này thật không tốt, thật.

Hai phần thịt bò beefsteak đồng thời đã bưng lên, tính toán, phát hiện phân thịt của tôi nhiều gấp hai lần, rất là hài lòng.

Cái tên Cảnh Lưu Phái này, quả nhiên là có tương lai.

Đồng thời, tôi giống như nhặt được phao cứu sinh, quang minh chính đại bắt đầu cúi đầu ăn.

"Triển Cơ, làm phiền cậu tìm một chỗ thích hợp cho cô ấy ở đỡ trước."
Cảnh Lưu Phái nói.

Triển Cơ chính là tên của người đàn ông đối diện tôi, hẳn gọi Bạch Triển Cơ.

"Không cần, tôi muốn trở về nhà họ Hồng."

Tôi loay hoay với miếng thịt bò thật to kia, mặc dù không có ngân đầu, nhưng vẫn cảm thấy Cảnh Lưu Phái đưa ánh mắt về phía tôi.

"Tôi muốn trở về để Hồng Thiếu Nhu dẫn tôi đi gặp một người." Tôi chủ động giải thích.

Ngừng lại khoảng thời gian khoảng hai ba phút, Cảnh Lưu Phái nói: "Vậy thì tốt, đợi lát nữa tôi đưa cô trở về."

Giọng nói nhã nhặn trong trẻo, âm cuối mang theo một loại dịu dàng, không có ngăn cản kịch liệt, không có nhẹ giọng khuyên nhủ, hẳn chỉ là thuận theo tính tình của tôi.

Hình như là vô luận tôi muốn làm cái gì, cũng sẽ đồng ý với tôi, quan trọng hơn là, sẽ bầu bạn với tôi.

Không hổ là một người đàn ông nguyện ý để cho tôi cắm vào, có tương lai.(Bonei: =.=)

Người có tương lai như thế, tôi không thể làm chương ngại vật của hắn: "Không cần, nếu như Hồng Thiếu Nhu biết là anh giúp tôi trốn ra được, anh sẽ mất công việc này, vậy sau cũng không có ai nữa đem làm thịt bò cho tôi ăn?"

Tôi nhất định phải bảo vệ tốt bộ máy trí Nano năng công nghệ cao kỹ thuật nấu ăn trong lĩnh vực ăn uống của tôi ở tại nhà của Hồng Thiếu Nhu.

Hai ba ngụm, tôi liền đem thịt bò bít tết ăn hết, nhìn coi một cái, phát hiện thịt bò bên Bạch Triển Cơ còn dư lại hơn phân nửa.

Chân chân chính chính nhai kỹ nuốt chậm, văn minh dùng cơm.

Nhất thời, tôi đỏ mặt.

Dĩ nhiên, là đỏ mặt thay Bạch Triển Cơ—— rõ ràng chính là ăn không hết lại còn ôm lấy, cắt một nửa đưa cho tôi tốt hơn.

Ăn xong thịt bò beefsteak, tôi sờ sờ bụng, hướng Cảnh Lưu Phái tuyên bố: "Tôi muốn trở về nhà họ Hồng, nhưng không phải hôm nay. Ước chừng năm phút sau tôi sẽ say đến bất tỉnh nhân sự, làm phiền nâng tôi đến một chỗ an toàn nghỉ ngơi một đêm, không nên để tôi bị người khác chiếm tiện nghi."

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không nên khách khí như vậy, liền hào phóng một lần: "Đương nhiên là anh muốn chiếm cũng được, chỉ là cần phải nhớ lấy bút đỏ đánh dấu lại nơi đã chiếm là được." Để sau khi tôi tỉnh rượu có thể dễ dàng, kiểm nơi đó ăn đậu hủ lại đó.(Bonei: có cần tính kỹ thế ko)

Nghe vậy, chân Cảnh Lưu Phái cứng ngắc.

Tôi lung la lung lay lấy ra bình rượu Bồ Đào và cái chén lớn siêu cấp, ừng ực ừng ực đổ rượu vào trong chén, lại nâng lên, như thổ phi Lương Sơn(1), rầm rầm rầm rầm đổ vào cổ họng, một giọt cũng không có rớt ra ngoài.

Tại sao muốn đem hảo hán Lương Sơn gọi là thổ phi? Đồng hành cùng ngựa chứ sao.

Mọi người đều là *** tổ chức võ trang phi pháp phản xã hội, tại sao bọn họ là có thể kêu hảo hán, chúng tôi liền đáng đời gọi thổ phi à?

Chỉ là lại nói cổ họng tôi đây, thật đúng là có thể co có thể duỗi, có lúc sẽ bị vật lớn làm cho nghẹn, có lúc có thể xuôi dòng nuốt vào một cái trứng gà to không nháy mắt.

Cổ họng thật là đáng tiếc, vậy nếu là làm một vật phía sau của một tiểu thụ(Bonei: cái này ai là hủ nữ hay sắc nữ thi ko cần giải thích mà chắc có mặt nơi đây sẽ ko có ai thuần khiết hen), có thể để cho các loại công muốn ngừng mà không được, tuyệt đối là con chim Phượng làm chủ cả thiên hạ nha.

Sau khi nghe thấy lời bình luận của tôi, tay Cảnh Lưu Phái cứng ngắt.

Tôi lè lưỡi, liếm láp đi giọt rượu con vờn bên khóa miệng, rống một tiếng "A, tôi bất tỉnh nhân sự", tiếp theo té ở trên mặt bàn thờ to ngủ.

Mới vừa ngã xuống còn chưa tới ba giây, tôi đột nhiên mở mắt, hai mắt như mắt Ultraman siêu nhân trứng muối bình thường phát ra sáng loáng: "Không được, phải phóng thích hàng tồn bên trong trước."

Uống quá nhiều rượu, không có ý thức được việc cấp bách sông Hoàng Hà vỡ đê.

Lần này, cần cổ của Cảnh Lưu Phái cũng cứng ngắt.

Cứng ngắt cũng nhanh như thế, đứa nhỏ này quả nhiên là có tương lai.

Thời gian tính được vừa vặn, sau khi từ nhà cầu ra ngoài tôi đã say tiến vào giai đoạn mới.

Giống như là ba cái chồng lên nhau, giống như là h, là cái tầng thứ thoải mái nhất đó, rất happy, rất ngu ngốc, rất HL, hết sức lấp đầy.

Nhưng vẫn là có chút trí nhớ đoạn ngắn vẫn là nhớ như cũ.

Tỷ như có người ôm tôi lên, tỷ như có người đem tôi đặt ở một chỗ y như cái nệm bông, tỷ như có người đang nói chuyện.

"Để cho cô ta biết được chỗ này, chẳng lẽ cậu tin tưởng cô ta như vậy?"

"Cô ấy không có quan hệ gì với Hồng Thiếu Nhu, không cần quá lo lắng."

"Vẫn nên cẩn thận một chút, chúng ta đã nỗ lực lâu như vậy, ai cũng không muốn nhìn thấy cục diện thất bại trong gang tấc Chúng có thu thập đủ rồi sao?"

"Còn kém một vài tài liệu, chẳng qua mình sẽ mau chóng thu vào tay."

"Cẩn thận một chút."

"Mình biết."

"Tôi là nói, đối với cô gái này, cậu phải cẩn thận một chút."

"Bất Hoan? Cô ấy thật ra là người rất đơn giản."

"Mặc kệ là quỷ kế đa đoan hay là đơn thuần thiện lương, chỉ cần thích, chính là nguy hiểm, hơn nữa. Thân phận của hai người cũng không tương xứng."

"Cậu nghĩ nhiều."

"Chỉ mong là vậy thôi."

Đây là một đoạn đối thoại liên tục duy nhất tôi có thể nhớ, kế tiếp, có một khăn tay nóng lau mặt tôi.

Là Cảnh Lưu Phái, tôi xác định là hãn.

Bởi vì chỉ có hãn, mới có thể làm cho tôi an tâm như thế.

Ở lúc sự an tâm bao vây, tôi hoàn toàn ngủ say.

(1) Hảo hãn Lương Sơn Bạc: trong Thủy hử hay Thủy hử truyện (phồn thể: 水滸傳; giản thể: 水浒传; bính âm: Shuǐhǔ Zhuàn), nghĩa đen là "bến nước", là một tác phẩm trong bốn tác phẩm lớn của văn học cổ điển Trung Hoa, thường gọi là nhóm Tứ đại danh tác. Tác giả Thủy hử thường ghi là Thi Nại Am; cũng có người cho là của La Quán Trung[cần dẫn nguồn]. Truyện được viết dựa theo sách Đại Tống Tuyên Hòa di sự[1] Cốt truyện chính là sự hình thành và những thành tích của một nhóm người chống triều

đình mà trở thành giặc cướp, thường gọi là 108 anh hùng Lương Sơn Bạc (cũng ghi là Lương Sơn Bạt).

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

Sau khi tỉnh ngủ, còn dư lại chút tác dụng của rượu còn ở trong người, lâng lâng, thật thoải mái, thừa dịp trạng thái không tệ, cũng không chào tạm biệt Cảnh Lưu Phái, lặng lẽ rời đi.

Vị trí quán rượu cách nhà họ Hồng ở một khoảng cách khá xa, thật sự không nỡ phải dùng 250 trong túi của mình, liền đứng ở đầu đường ngã tư, chờ đợi chiếc xe hàng chuyên đưa đồ ăn rau quả thịt cho nhà họ Hồng chạy qua, trốn vào trong buồng xe sau lần nữa.

Chờ xe đến nơi, mở cửa dỡ hàng xuống thì tay trái xách theo thịt gà, tay phải khiêng thịt bò, trên đầu còn đội một khối sườn lớn, có chút khí thế mà từ trên xe nhảy xuống, thiếu chút nữa đem người dỡ hàng dọa cho cơ tim mém bị tắc nghẽn.

Không để ý ánh mắt kinh ngạc của các anh mì ăn liền, tôi phối hợp tự mình trở lại căn phòng của mình, đem các mớ thịt dự trữ nhét dưới gầm giường, lấy quần áo tắm rửa, liền vào phòng tắm tắm.

Mùi rượu, mùi thịt tanh, hỗn hợp ở chung một chỗ thật sự là hôi như cú.

Tắm xong, chuẩn bị đứng lên thì cửa phòng tắm chợt bị người từ bên ngoài mở ra.

Người tới chính là Hồng Thiếu Nhu.

Mặc dù ánh mắt của hắn quanh năm suốt tháng, bốn mùa như mặt đất híp lại, nhưng tôi dám khẳng định, nên nhìn, hắn một chút cũng không sai qua.

Ở nhà họ Lý chỉ có Lý Bồi Cổ cùng Lý Lý Cát đề phòng đối với tôi, trong ngày thường mỗi khi tắm, bọn họ luôn đem cửa phòng tắm khóa lại ba tầng ngoài ba tầng trong, chỉ sợ tôi sẽ đột nhiên tập kích.

Đặc biệt là Lý Bồi Cổ, cửa phòng tắm lại có hệ thống dấu vân tay cùng phân biệt giọng nói.

Trong ngày thường đều đem lực chú ý đặt ở việc mở khóa, bỏ quên lại cái vấn đề khóa này.

Không để ý, toàn thân trên dưới của tôi đều bị thấy hết.

Mất một phần đậu hủ thật lớn, thua thiệt thua thiệt, thua thiệt thảm.

Ở bên trong phòng có hơi nóng bốc lên, tôi cảm thấy, trên người của Hồng Thiếu Nhu, lại âm thầm đang bị lửa thiêu đốt.

Đó nhất định là ngọn lửa dục vọng trong truyền thuyết.

Tôi nhắm mắt một chút, đem con người điều chỉnh thành ánh sáng nhu hòa, một đôi tay hiện ra sữa tắm giống nữ chính sử dụng động tác kinh điển trong phim quảng cáo: tay trái xoa rồi tay phải xoa, tay phải xoa rồi tay trái xoa, xoa vui sướng, xoa cực kỳ vui mừng.

Cứ như vậy, ngọn lửa dục vọng của Hồng Thiếu Nhu rùng rục hơn rồi.

Thừa lúc cơ hội tốt này, tay trái tôi nắm lấy cục xà phong, bay về hướng mặt của hắn, tay phải nắm lên cây bàn chải chà bồn cầu hướng về phía thân dưới của hắn.(Bonei: hai chỗ quan trọng đều bị nhắm vào hỏi thử nếu bị trúng còn gì là anh Hồng nữa đây, haizzz!)

Chỉ là thằng nhãi này phản ứng khá nhanh, lúc này đóng cửa phòng lại, cục xà phòng cùng với bàn chải bồn cầu đều nằm trên cửa rồi.

Tận hưởng bọt xà phòng, xoa ngực, thổi khô tóc, từ phòng tắm đi ra ngoài, nhìn một cái thấy Hồng Thiểu Nhu vẫn ngồi ở trên giường tôi.

Hai ta ánh mắt giao nhau, một trận tiếng sét đánh nhau nổ vang, trong nháy mắt đạt thành ăn ý.

"Ah, anh tới lúc nào?" Tôi hỏi.

"Vừa đến không tới mấy giây." Hấn đáp.

Cứ như vậy, chuyện mới vừa rồi bị chúng tôi lựa chọn quên lãng.

Tôi bị xem sạch bách, hấn bị một bàn chải bồn cầu đuổi đến chạy trốn, đều không phải là chuyện có mặt mũi gì, quên thì tốt hơn.

Xã giao đã làm xong, bắt đầu nói chuyện chính.

"Nghe nói em trở về nhà họ Lý?" Hồng Thiểu Nhu hỏi.

"Vâng" tôi hào phóng thừa nhận.

Mới vừa tắm xong, cổ họng rất khô, tôi lấy nước ép hoa quả trên bàn uống.

"Em quên lời của tôi nói rồi sao?" đoán chừng là Hồng Thiểu Nhu muốn ở trên vấn đề này làm chuyện xé to ra.

"Phần lớn là bị quên mất." Tôi quả nhiên là đưa bé ngoan thành thực ấy.

Hồng Thiểu Nhu cũng không có bị chọc giận: "Tôi không ngại nhắc nhở em, trên thực tế, tôi đây cả đời cũng sẽ không ngừng nhắc nhở em —— em đã là phụ nữ của tôi."

Tôi không nói lời nào, tiếp tục uống nước trái cây, cơm của các loại quả tròn đầy đặn, rất gợi cảm, tôi thích.

"Dĩ nhiên, tôi cũng có lỗi, dù sao." Giọng nói của hắn chậm nửa nhịp, hơn nữa dính vào một mùi thơm khinh mỉ: "Tôi còn chưa có được cơ thể của em."

Tôi cảm thấy không đúng, không phải là bởi vì ý vị trong lời của hắn, mà là. Tay chân của tôi, từ từ bắt đầu vô lực rồi.

Một cổ ngọc hoa lệ chất hiện rõ hô hấp kèm theo lời nói của hắn phun ra một chút ướt át ở trên cổ tôi: "Mất dê mới lo sửa chuồng, tính ra thời gian cũng không sai lắm."

Hồng Thiếu Nhu xác nhận suy đoán của tôi: "Thuốc do tổ tiên truyền lại, từ xạ hương, hoa tím nhạt, cùng với hơn mười vị thảo dược chế thành, đặc biệt là dùng ở tại trên người chưa từng bộc phát hết thú tính ra bên ngoài như em, cũng không phải thuốc mê, chỉ là để cho người em trở nên vô lực, lại có thể nhớ tình huống mỗi chi tiết mất hồn cả đêm. Quan trọng hơn là. Thuốc này gây ra đục hỏa đốt người."

Tôi nhìn trời than khóc một tiếng, mẹ nó, tổ tiên thằng nhãi này rốt cuộc là làm nghề nghiệp gì đó a.

Đôi tay hoàn toàn vô lực, ly thủy tinh rơi xuống trên mặt đất, vỡ thành đóa hoa trong suốt.

Cơ thể tôi đã mềm như nước, bị ôm nằm ngang ở trên giường, giống như là một cái dụng cụ nhu thuận không hề có sức sống.

Giường rất mềm mại, chôn sâu làn da trắng như tuyết, ngọc làm xương cốt.

"Em tự mình đi, hay là tôi đỡ em đây?" Hồng Thiếu Nhu hỏi vấn đề quan trọng nhất.(Bonei: cái này gọi là ‘tự mình tạo nghiệt không thể sống’)

"Tốt nhất là, anh ôm tôi đi." Tôi nhẹ giọng tế nhị nói: "Bởi vì, cơ vòng của tôi, không chịu nổi."(Bonei: cơ vòng còn gọi là cơ thắt giữ chức năng kiểm chế điều tiết lúc đi vệ sinh ý)

Chuyện xảy ra kế tiếp, tôi không muốn nhớ lại, bởi vì đối với tôi, cùng với đối với Hồng Thiếu Nhu, đều là một bị kinh kinh hoàng.

Tóm lại, tôi như nước sông cuộn cuộn Trường Giang chảy về hướng đông đem dập tắt toàn bộ một thân ngọn lửa dục vọng của Hồng Thiếu Nhu

.

Chuyện này, chúng tôi ai cũng không nhắc lại.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Trải qua phen đả kích này, trong thời gian ngắn Hồng Thiếu Nhu không cách nào coi tôi như một người phụ nữ, tạm thời quan hệ của chúng tôi dừng lại ở mặt ngoài thân thể.

Muốn tiến sâu vào, cần một chút thời gian để trí nhớ phai nhạt đi dần.

Thừa dịp khoản thời gian này, tôi đưa ra yêu cầu muốn đi gặp dì Bích.

Vốn tưởng rằng phải tốn một phen miệng lưỡi, nào có thể đoán được cư nhiên Hồng Thiếu Nhu rất sáng khoái mà đồng ý với tôi.

Nguyên nhân là: "Em muốn đi gặp dì Bích."

Đúng vậy, dì chắc sẽ biết, tôi thật sự muốn tìm kiếm một chút lời giải đáp.

Lần gặp mặt này, là ở trên một chiếc du thuyền hào hoa to lớn, không cần phải nói, chủ nhân của chiếc du thuyền chính là Hồng Thiếu Nhu.

Tôi cũng không có quan trọng như vậy, vì lần này Hồng Thiếu Nhu phải gặp mặt cái cối xay thịt trong truyền thuyết kia, thuận tiện mang theo tôi đi.

Cũng thế, hẳn trợ giúp cái tên mặt lạnh đó tiêu diệt Lý Phong, bây giờ là thời điểm được trả công rồi.

Khi tay trái tôi xách theo thịt gà, tay phải khiêng thịt bò, trên đầu còn đội mấy cân sườn lên thuyền thì miệng của Hồng Thiếu Nhu mở ra cứng ngắc giống như thạch cao vậy.

"Em làm gì đấy?"

"Nếu như tên cối xay thịt đột nhiên nổi giận muốn xay thịt, có thể dùng những một trong những thứ này, tranh thủ thời gian chạy trốn." Vì cái nhìn xa trông rộng của mình mà tôi cảm giác sâu sắc kiêu ngạo.

"Anh ta sẽ chỉ xay thịt em thôi." Hồng Thiếu Nhu từ từ nói.

"Như vậy." Tôi không có ý tốt quan sát Hồng Thiếu Nhu.

Mắt Hồng Thiếu Nhu mặc dù đang nheo, nhưng vẫn lập tức liền nhìn ra mưu kế của tôi, lạnh nhạt nói: "Yên tâm, đến lúc đó, tôi nhất định sẽ dùng thi thể của em chặn ở trước người."

Tôi không khỏi thầm mắng một tiếng cảm thú —— tự nhiên đoạt lời kịch của tôi.

"Chỉ là, tôi sẽ không để cho anh ta nhìn thấy em." lông mày anh tuấn của Hồng Thiếu Nhu nâng lên, cười như không cười: "Tôi quyết định vĩnh viễn đem em cất giấu đi, thì tuyệt sẽ không đặt ở phòng khách mặc cho người khác nhìn ngắm."

Tôi tin tưởng những lời này của hắn.

Bởi vì những bức tranh cổ trân quý của hắn đều là đặt ở trong phòng sách máy tính có lực lượng bảo vệ hùng hậu canh chừng, còn thêm hệ thống mật mã công nghệ cao.

Tôi thầm mắng một tiếng cảm thú lần nữa, thiết thời tôi còn cầm 10 cái ổ cứng di động (portable hard disk) chuẩn bị sao chép bản chính.

Du thuyền là của Hồng Thiếu Nhu, hẳn là chủ nhân, theo lễ phép, chúng tôi tới trước một tiếng đồng hồ để đợi tên người băng, tên cối xay thịt, cùng với dì Bích.

Hồng Thiếu Nhu dẫn tôi đi tham quan từng chỗ một trên du thuyền, hồ bơi, đại sảnh, phòng khiêu vũ, khoang thuyền trưởng, gian phòng, còn có phòng bếp mà tôi thích nhất.

Mà ở trong phòng bếp, liền nhìn thấy Cảnh Lưu Phái đang chuẩn bị trở tài.

Mặc dù thời gian cấp bách, nhưng hẳn một chút cũng không có bộ dáng tay chân luống cuống, động tác như nước chảy mây trôi, rất là nhẹ nhàng bình thản, giống như mình cũng không phải đang làm món ăn, mà là đang sáng tạo một cái tác phẩm nghệ thuật.

Một thân áo trắng, phong cách nhu hòa tràn ra cả phòng bếp, ấm áp đến ngay cả ánh mặt trời cũng không bằng, làm cho lòng người ta không kìm được mà an tâm.

Tròng mắt trong suốt, cánh môi mỏng, ngay cả độ cong sống mũi cao thẳng cũng nhu hòa, không hề có sự uy hiếp.

Lòng của tôi, không kìm được mà mềm mại đi ba phần.

Nhưng trên mặt tuyệt đối không thể biểu hiện ra, tuyệt đối là nhìn không chớp mắt —— dù sao hiện tại trên danh nghĩa tôi là bà chủ của hẳn.

Vì vậy, chỉ có thể cùng Cảnh Lưu Phái nói chuyện bằng thần giao cách cảm.

Ngàn vạn phụ nữ của mấy ông giàu có, cô đơn nơi khuê phòng, đều cùng vụng trộm với đầu bếp ở trong nhà.

Cái đề mục này, thật sự. mà nói rất là kích thích, rất là mất hồn.

Thì ra là, giữa lúc lo suy tư không để ý đến, tôi cùng Cảnh Lưu Phái đã trở thành Gian Phu Dâm Phụ rồi.

"Per, hôm nay có nhân vật quan trọng đến đây, nhất định phải làm ra món ăn tốt nhất." Hồng Thiếu Nhu dặn dò.

"Tôi biết." Cảnh Lưu Phái mỉm cười gật đầu, không kiêu ngạo không tự ti, thái độ văn nhã, giống như cũng không phải một đầu bếp.

Quả nhiên là gian phu.

Chỉ là, Per, lại là tên tiếng Anh của Cảnh Lưu Phái, tốt. cái tên đường phố thối nát.

Tôi tha thiết hi vọng đây chỉ là cái tên giả.

"Per là đầu bếp của một bữa tiệc lớn mà hai năm trước tôi gặp ở Pháp, tay nghề rất tốt, tốn một số tiền lớn mới mời được cậu ta về làm đầu bếp gia đình. Những năm này, tôi mời khách quý thì đều là cậu ta ra tay, một bữa cơm có thể làm cho người ăn tâm tình vui vẻ, nói tới việc buôn bán cũng thuận lợi nhiều hơn, đúng là trợ thủ hiếm có." Hồng Thiếu Nhu bắt đầu kể lại lai lịch của Cảnh Lưu Phái.

Lúc này nếu tôi không đáp lời thì có vẻ có chút mất tự nhiên, vì vậy tôi rảnh rang lên tiếng: "Ừ, đồ ăn của anh ta làm quả thật không tệ."

Lời này cũng không có chỗ sơ hở, bởi vì Hồng Thiếu Nhu luôn luôn là để Cảnh Lưu Phái phụ trách việc ăn uống của tôi, cũng sẽ không bại lộ chuyện ước hẹn trên nóc nhà của tôi với Cảnh Lưu Phái.

Nhưng vui vẻ ở trên mặt Hồng Thiếu Nhu sâu hơn chút: "Món ăn không tệ, như vậy em đã ăn thử sao?"

"Anh cũng thật đẹp trai." Tôi quyết định vừa nhìn tình thế vừa đi đường.

Hồng Thiếu Nhu không có hỏi nữa, nhưng vẫn là nhìn tôi cười, hàm nghĩa nụ cười càng ngày càng phức tạp, làm cho trong nội tâm tôi nhộn nhạo.

Tôi không thích loại cảm giác này, cho nên tôi quyết định cũng nhìn hẩn cười.

Hơi hí mắt, nữa mở ra thì trong con người tràn đầy quyến rũ, một đôi mắt mèo ra sức không ngừng, trong nháy mắt đầy tràn cả toàn thân, phong tình vạn chủng, khuynh đảo chúng sanh mà cười.

Lần này, Hồng Thiếu Nhu thay đổi ý vị của cười, biến thành một loại cười vui thích.

Tôi vui vẻ, vớ vẩn, xuân tâm nhộn nhạo đi, hoa đào từng đóa nở ra đi, cùng đấu với chị đây, còn thiếu một chút độ lửa nữa.

Thăng lợi vui sướng lam cho tôi cười càng quyến rũ hơn, miệng liệt càng mở lớn hơn, trước cảnh này, Hồng Thiếu Nhu cũng cười vui thích hơn.

Chúng ta bèn nhìn nhau cười, cười đến không kiêng kỵ gì, cười đến muốn ngừng mà không được, cười đến hát vang "we are the world" .

Cười đến làm cho chân của anh mì ăn liền bên cạnh bắt đầu run lên, cười đến chim hải âu bay trên đầu cũng bị rụng lông, cười đến khóe miệng co quắp rút gân thì Hồng Thiếu Nhu nhẹ giọng nói: "Bất Hoan, quên nói cho em biết, từ khi mới bước lên thuyền, trong kẽ răng của em, bị dính hạt mè đen."

Trong nháy mắt, mọi thứ vỡ vụn, chiến tranh thế giới, cả người tôi cứng ngắc.

Ở trong lòng tôi lại tên tiếng chửi hăm một câu cảm thú nữa.

Mẹ nó, gấu con bà nó, thì ra mới vừa rồi là cười cái việc này đó hả.

Buồn bực đi trong toilet đem mè đen bữa dính vào trong kẽ răng lúc ăn sáng lấy ra ngoài, cũng không còn tâm tình lại đi để ý tới tên Hồng Thiều Nhu, liền một mình đứng ở trên boong thuyền ngắm cảnh biển.

Trên mặt biển rất bình lặng, trời xanh biển biếc, đẹp cả lòng người.

"Yêu một một người phụ nữ, ở một căn nhà, mua một miếng đất, ngắm một cảnh đẹp, cùng nhau đi đến cuối cùng?" 《nghệ sĩ dương cầm trên biển》 trong năm 1900 phải trải qua những việc này mới chính là cuộc sống, tình nguyện theo bom cùng thuyền cùng nhau biến mất.

Hăm là rất rõ ràng chính mình muốn gì, nhưng tôi thì sao, tôi cần chính là cái gì?

Thịt, trong đầu tôi xuất hiện đầu tiên chính là thứ này.

Tại sao phải thích thịt?

Bởi vì, sau khi ăn thịt, sẽ có một loại cảm giác chắc bụng chân thật, tứ chi sẽ bắt đầu nóng lên, sẽ không lạnh nữa, giống như là. Lấy được rất nhiều rất nhiều yêu thương.

Hôm nay tôi mặc một cái váy đuôi dài theo phong cách Bohemia, có hoa văn xinh đẹp, trên thắt lưng là một sợi dây đeo quanh eo màu trắng, tóc dài đến eo hơi xoăn, mang theo vị mặn của gió biển Phi Dương, rất giống cô gái Dị tộc bị lạc đường.

Chung quanh có ánh mắt dán ở trên người tôi, mang theo chút thích thú kinh ngạc.

Tôi không để ý tới, tay trái nắm lan can, tay phải hơi cong, đưa vào sợi tóc, vuốt về sau một chút.

Đôi mắt hạ thấp, gương mặt, thiên ngôn vạn ngữ(Bonei: muôn ngàn lời muốn nói), gương mặt khẽ nâng, giống như là hoa dưới ánh mặt trời, như một đóa hoa nở to ra, nở vô cùng kiêu diễm, nở vô cùng chói mắt.

Về sau, có người nói, troi trong lúc đó, chính là làm cho người trên cả boong tàu kinh ngạc như vậy, hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên du thuyền.

Tôi không biết, lúc ấy chỉ cảm thấy mặt hướng biển rộng, suy nghĩ pháp phông, trong lòng có vô số cảm xúc lao vụt qua.

Vì vậy, một giây kế tiếp

Tôi không kèm chế được, chân đạp lên lan can, giống như hàm răng bình thường thử Kim Cương, đôi tay nắm ôm chặt ngực cỡ D, cổ nổi gân, học theo Jack, khí thế hào hùng hô lên một câu: "I am the king of the world!"

"呸 Bịch" , có mấy người ngã xuống đất.

"Tùm Tùm" , có mấy người rơi xuống biển.

Lỗi của tôi, khiến mọi người vỡ mộng rồi.

Trừ lúc đó ra, tôi còn nghe Hồng Thiếu Nhu cười khẽ, quay đầu, đang muốn cùng hấn đấu khẩu mấy câu, không ngờ phát hiện, bên cạnh Hồng Thiếu Nhu còn có hai người.

Một là tên người băng đã thấy trong phòng sách, làm như khi tôi xoay đầu lại thì trong mắt của hấn, có tâm tình nào đó nhanh chóng biến mất, lại biến thành lạnh lẽo.

Một người khác, còn lại là. là người đã lâu tôi chưa gặp, dì Bích vẫn quyến rũ như cũ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Hồng Thiếu Nhu vẫn là rất có ánh mắt, mượn cơ mang cái tên mặt lạnh đó đi, để một mình tôi và dì Bích ở lại trên boong thuyền.

hôm nay mục đích tôi lên thuyền, chính là muốn hỏi rõ ràng lý do dì Bích phản bội nhà họ Lý, mà bây giờ, ở nơi gió biển thổi lất phất này, ở trong tiếng kêu to của hải âu, tôi lại cái gì cũng không hỏi ra lời.

Là dì Bích mở miệng trước, dì nhìn tôi, chân mày khóe mắt giống như châu ngọc, lóe lên ánh sáng nhu hòa: "Bất Hoan, mấy ngày nay, Hồng Thiếu Nhu đối với con tốt không?"

Nghe vậy, mắt hơi nhột ngứa chút, gồm cả nóng một chút, có thể là mắt bị bệnh, tôi quay sang phía biển rộng, bắt đầu dụi mắt.

"Cám ơn con đã giúp dì." Dì Bích đứng ở bên cạnh tôi.

"Tại sao lại như vậy chứ?" Tôi rốt cuộc hỏi lên.

Tại sao muốn phản bội, tại sao muốn tổn thương, tại sao muốn thay đổi tất cả thói quen đã sớm tạo thành với tôi.

Tôi hạ mi mắt xuống nhìn thấy đôi tay trắng nõn của dì được bảo dưỡng rất tốt, phía trên có chiếc nhẫn kim cương, lóe sáng chói mắt.

Giống như là đang cực lực mà đem hấp dẫn lực chú ý của mọi người, có thể làm cho mọi thứ dưới kia tái nhợt chạy trốn.

Phía sau sự tỏa sáng rực rỡ lóa mắt của mỗi một viên kim cương, hình như đều là một cuộc đời nhợt nhạt của một người phụ nữ.

Dì Bích kể cho tôi nghe chuyện xưa của dì.

Cha mẹ ly dị từ nhỏ, gia cảnh bần hàn, không người nào quan tâm yêu thương, dựa vào vẻ đẹp trời cho vào năm mười bốn tuổi bắt đầu ra ngoài làm hầu rượu, làm trò chơi cho cuộc sống.

Ở năm 15 tuổi, gặp phải một người đàn ông Italya, vừa gặp đã yêu, giao phở hết cả thể xác lẫn tinh thần, nhiều đêm lãng mạn, cho đến khi mang thai.

Tựa như đại đa số chuyện xưa như vậy, người đàn ông kia cái gì cũng không nói, cứ biến mất như vậy.

Dì Bích chịu hết bao nhiêu khó khăn đau khổ, sinh con, là một bé trai, thông minh khỏe mạnh.

Vì đứa bé, dì phải thoát khỏi tình yêu đó, không ngừng tìm kiếm công việc.

Một người thiếu nữ trẻ tuổi không học vấn, một mình mang theo đứa bé, trong đó chịu bao nhiêu khó khăn có thể hiểu được.

Dĩ nhiên cũng có công việc tốt kiếm tiền dễ dàng, nhưng công việc cung cấp các ánh mắt thèm thuồng của đàn ông nói cho dì biết, cần dùng thân thể để đổi.

Dì không muốn để cho con của mình nhìn thấy những điều đó, cho nên cự tuyệt.

Ở trong vài năm đó, dì đã làm rửa chén, đã làm bảo mẫu, thời điểm khó khăn nhất, thậm chí còn nhặt cả đồ bỏ đi, nhưng khó khăn hơn nữa, cũng đều đã qua.

Nhưng là, ở lúc đứa bé bốn tuổi, bị một cơn bệnh nặng, cần một khoản tiền lớn để chữa bệnh.

Dì Bích không còn đường để đi, chỉ có thể trở nơi trước kia, mượn tiền đại ca Hoa.

Lãi suất cao, ý nghĩa thật nhiều năm sau này của dì, đều phải bước ra bán rẻ nụ cười của mình giữa đời người.

Không còn biện pháp khác, là thượng đế vứt bỏ bọn họ.

Đứa bé hết bệnh, 4 tuổi trưởng thành sớm trong biển người, mỗi khi sáng sớm thấy mẹ về nhà với gương mặt mệt mỏi.

Rốt cuộc có một ngày, dì tận mắt thấy người đàn ông cao lớn ở cách vách khi dễ con trai của mình, vừa đánh vừa chửi lời khó nghe.

Kỹ - nữ, Gà, hạ - tiện, tiện - loại, Tiểu Tạp Chủng.

Con trai còn nhỏ, bị đánh đến ngã nhào trên đất, cặp mắt kia màu xanh dương xám, nhưng vẫn trước sau cứng rắn.

Đêm đó, dì đưa ra một quyết định.

Dì muốn đưa con trai của mình đi.

Đi theo mình, sẽ phá hủy cả đời nó.

Ngày kế, dì dẫn hẳn đến khu vui chơi, vui chơi sáng khoái cả ngày, con trai rất vui vẻ, ôm thật chặt món đồ chơi Tiểu Hùng mà dì mua cho ngủ thiếp đi.

Sau đó, dì ôm hẳn, đi tới viện cô nhi ở ngoại ô, để hẳn ở tại bên trong viện cô nhi kia, không quay đầu lại nhìn dù chỉ một cái, bước nhanh rời đi.

Bởi vì dì hiểu, nếu như quay đầu lại, dì sẽ không bỏ được.

Thường cách một đoạn thời gian, dì sẽ nhờ người đi len lén nhìn hẳn, biết tin tức hẳn khỏe mạnh, sẽ vui vẻ thật lâu, lại phiền muộn thật lâu.

Nhưng không tới mấy cái tháng, người đi nhìn hẳn lại đưa về một tin dữ — con trai bởi vì bệnh cấp tính qua đời.

Dì Bích nằm trên giường cả một tháng, lúc có thể đứng dậy, dường như là đã trải qua mấy đời.

Dì vẫn phải kiên cường, vẫn phải sống tiếp, chỉ là một góc nào đó trong lòng đã chết đi.

Dì quyết định muốn thường đi chỗ cao cấp, quyết định phải có tiền, trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu như từ lâu đã có tiền, có địa vị, như vậy, con trai cũng sẽ không rời đi mình.

Dùng hết thủ đoạn, dì gặp Lý Phong, làm tình nhân của hẳn ba năm, rốt cuộc tiến vào nhà của hẳn.

Sau đó, chính là nhận nuôi tôi.

Dì Bích coi tôi như là thế thân của con trai dì.

4 tuổi hẳn ra đi, 4 tuổi ta tới đây, quan trọng hơn là, lúc tôi và con chó lớn cắn nhau thì cặp mắt mở to kiên cường.

Rất giống cặp mắt lúc con trai dì bị khi dễ.

Đây mới thật sự là, nguyên nhân dì nhận nuôi tôi.

Vốn cho là ngày sẽ vĩnh viễn trôi qua như vậy, nhưng ở một năm trước, một người tới tìm dì, cũng nói cho một sự thật động trời.

Con trai của dì, không có chết.

Thậm chí không có để cho dì có thời gian hoài nghi, đồng thời lần lượt đưa tới trước mặt dì, là máu cùng tóc.

Thuộc về con trai của dì.

Dì Bích cầm những thứ đồ này đi làm giám định DNA, kết quả làm cho dì mừng như điên — máu cùng tóc sở không thể giả được đúng là con trai của mình.

Dì muốn gặp hẳn, nhưng là người kia lại có điều kiện — phản bội Lý Phong.

Dì Bích đồng ý.

Giữa dì và Lý Phong, cũng không có tình cảm nhiều, mặc dù có thể vào nhà họ Lý, trừ thủ đoạn bên ngoài, cũng bởi vì dì cực kỳ giống một người.

Hơn nữa, dì chỉ có làm như vậy, mới có thể nhìn thấy con trai của mình.

Cho nên, vào lúc đó dì Bích mới hỏi tôi cái vấn đề đó.

"Như vậy, nếu như có một ngày, dì cùng nó trở thành kẻ thù, con sẽ giúp người nào?"

"Sợ nhất, đến lúc đó chính là ai con cũng không giúp được."

Thì ra là, dì đã quyết tâm.

Thì ra là, dì đã biết chuyện xảy ra như thế nào.

Dì vụng trộm đem tất cả tài liệu bí mật trong nhà họ Lý tiết lộ cho cái người đó.

Lần tập kích ám sát ở quán cà phê ngoài trời kia thật ra chỉ là một màn kịch.

Dì đem phương thức liên lạc của tôi và Lý Bồi Cổ tiết lộ ra ngoài, dì hạ độc ở trong rượu của Lý Phong, dì giết chết những tâm phúc của Lý Phong trên các thuyền kia.

Sau đó, dì được như ý muốn gặp được con trai của mình.

Cũng chính là cái tên mặt lạnh đó.

Thế mới biết hiểu, cái viện trưởng cô nhi viện đó là một là một tên đại gian ác, bề ngoài trung thành với Thượng Đế, bên trong cũng là tín đồ của quỷ Satan.

Hắn giết hại những cô nhi, rồi tuyên bố với bên ngoài là bị bệnh chết, lén lút lại bán nội tạng của bọn nhỏ, mỗi lần đều kiếm rất nhiều tiền.

Mà vào lúc cái tên mặt lạnh gặp phải chuyện đó thì lại gặp được người cứu mạng.

Người nọ cứu hắn, nuôi dưỡng hắn, dạy dỗ hắn.

Chỉ là, tên mặt lạnh đó vẫn coi dì như người dưng.

Hắn không chịu nhận dì.

Hắn hận dì.

"Dì không có oán trách suy nghĩ của nó, dù sao, là dì đem nó vứt bỏ tại cái nơi đáng sợ đó. Dì già rồi, còn lại bao nhiêu ngày, chỉ là muốn yên lặng nhìn nó sống qua ngày. Mặc kệ nó đối với dì như thế nào, nhưng là nó còn

sống, cuộc đời của dì mới có hi vọng." Kê thúc những lời nói này giống như dì đã dùng hết sức cả nửa đời người để nhớ lại.

Ừ, về chuyện tình tên mặt lạnh con trai dì Bích chết, toi đã sớm đoán được .

Chính là ngày ở trong phòng sách, nhìn thấy lần đầu tiên nhìn thấy tên mặt lạnh kia, tôi liền phát giác, ánh mắt của hắn, thật giống với dì Bích.

Chỉ là một là màu xanh lạnh lẽo, một là màu đen yên lặng.

Nhưng là cái loại đó cảm giác quen thuộc, là không sai được.

Hơn nữa trước kia Lý Lý Cát đã từng trong lúc vô tình đề cập tới tôi, bọn họ hoài nghi trong bang có nội gian, bởi vì có chút tài liệu cơ mật bị tiết lộ.

Tôi cố ý đem chuyện tình Hồng Môn Yến báo cho Lý Bồi Cổ, chủ yếu nhất, chính là vì thử dò xét thân phận của dì Bích.

Trong thời gian ngắn ngủi Hồng Thiếu Nhu biết tôi tiết lộ bí mật tin tức như thế, chỉ có thể chứng minh nội gian là người đang ở trong nhà chính của nhà họ Lý.

Dì Bích.

Đúng là dì.

Ở trong lúc chúng tôi nói chuyện, du thuyền đã được khởi động, phía dưới sóng biển bắt đầu lên xuống, màu xanh thâm thúy, giống như là nước mắt của biển.

"Người kia, cái người hết sức nếu muốn giết Lý Phong, còn cứu con trai của dì, đến tột cùng là người nào?" Tôi hỏi.

Mái tóc dài của dì Bích được búi lại ở sau ót bằng một cây trâm, một thân thanh lịch, lại không che giấu được tất cả phong tình: "Con nhất định nghe nói qua Nghĩ An đường."

Nghĩa An đường là hơn hai mươi năm trước là ông trùm trên giang hồ, đáng tiếc bởi vì tranh đấu nội bộ, Đường chủ bị giết, tan rã trong một đêm.

"Lý Phong, chính là lúc ấy con trai của Nhị đường gia ở Nghĩa An đường, hai cha con bọn họ muốn đoạt vị, liền bày độc kế giết chết Đường chủ Lỗ Nhân Giáp, hơn nữa còn đuổi tận giết tuyệt con cái của ông. Nhưng cuối cùng, bởi vì thực lực không đủ, không nắm giữ được đại cục, liền dẫn mang tài sản Nghĩa An đường đến làm con rể của Thanh Nghĩa bang, mặc cho Nghĩa An đường tan rã." Đôi môi căng mọng của dì Bích, bình tĩnh kể lại chuyện sóng gió ngày xưa.

Năm đó chém giết cùng máu tanh, tựa như có lẽ như đang xuất hiện trước mắt tôi.

"Mà người kia, người nhận nuôi con trai của dì, chính là đứa con trai nhỏ duy nhất còn sống của Lỗ Nhân Giáp, Lỗ Gia Thành."

Tên mặt lạnh, tên là Mara.

Thù hận, cho tới bây giờ đều không phải là một một con đường nhẹ nhàng, mà là rất phức tạp.

Hôm nay mày giết cha của tao, ngày mai tao lại giết cha của người nào đó.

Trong đó những sự việc đó, ai có thể phân ra đúng cùng sai?

Ở giữa đen và trắng, luôn là có màu xám tro.

Chẳng lẽ Lý Bồi Cỗ biết được việc này là có thể không báo thù? Không thể nào.

Ân Ân Oán Oán, đều sẽ vẫn kéo dài nữa.

"Hai anh em nhà họ Lý, nhất định hận dì tận xương, hơn nữa, chắc sẽ đổ lỗi cho con?" trong đôi mắt được trang điểm của dì Bích dường như đều thấy rõ tất cả.

Đúng vậy, bọn họ cũng nhân tiện hận tôi tận xương.

Không, có thể so với hận dì Bích họ càng hận hơn tôi.

Bởi vì, tôi vốn là người bọn họ không hề đề phòng, liền đâm vào sâu lưng bọn họ.

"Bất Hoan, dì thực xin lỗi con." Dì Bích thành tâm nói xin lỗi.

Tôi lắc đầu.

Đây là lựa chọn của tôi, không liên quan đến bất cứ ai.

"Nếu như con không muốn ở chung một chỗ với Hồng Thiếu Nhu, như vậy, vậy về ở cùng với dì đi." Dì Bích đề nghị.

"Dì Bích, con chưa có nghĩ đến cái vấn đề này."

Đó cũng không phải cự tuyệt, chỉ là lời nói thật, sau khi sự tình xảy ra, tôi chỉ nghĩ là nên hỏi dì Bích tất cả mọi việc, mà sau đó tột cùng sẽ như thế nào, tôi vẫn có chút không ngờ được.

"Như vậy, suy nghĩ cho tốt một chút." Dì Bích nắm chặt chiếc áo lông dê làm bằng thủ công, nói: "Đi thôi, đi vào ngồi một chút."

Phòng ăn to như vậy, chỉ có hai người Hồng Thiếu Nhu cùng tên mặt lạnh kia ngồi đối diện nhau.

Hồng Thiếu Nhu vẫn híp mắt như cũ, khóe miệng cười như không cười, mà tên người băng còn lại thì đưa ra cái mặt than đen không thấy đấy.

Hai người cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt nhau, hình thức chung đưng như vậy nhìn qua rất là quái dị.

Chúng tôi đi vào, ngồi xuống ở bên cạnh họ, dì Bích thấy không khí nặng nề, liền quay đầu hướng Hồng thiếu nhẹ nhàng nói: "Hồng thiếu, Bất Hoan không hiểu chuyện, trong khoảng thời gian này mang đến thêm phiền toái cho cậu rồi."

"Làm sao có thể như vậy? Bất Hoan rất ngoan, người mà dì Bích dạy, tôi rất hài lòng." Hồng Thiếu Nhu cũng là người có kinh nghiệm sa tràng, nói đến việc nói láo so với cõi quần phong lưu còn tự nhiên hơn.

"Vậy sao, vậy thì tốt, mới vừa rồi tôi có nói chuyện với Hồng Thiếu Nhu, nếu là làm Hồng thiếu phát bực, chỉ có thể để cho con bé trở lại ở với tôi." Dì Bích đối với Hồng Thiếu Nhu nửa đùa nửa cảnh cáo.

Thật ra thì ý tứ chính là mình xác nói cho Hồng Thiếu Nhu, tôi vẫn còn có dì Bích dung nạp tôi, nếu để cho tôi không hài lòng, tôi hoàn toàn có thể thuận tay cầm vài món đồ cổ bỏ trốn.

Hồng Thiếu Nhu vẫn còn chưa kịp giở ra thủ đoạn xã giao, liền nghe tên khối băng mặt than nói: "Tôi rất vui lòng mua một căn nhà cho bà cùng cô gái kia, để cho hai người ở với nhau."

Ý tứ rất rõ ràng, hẳn không muốn ở cùng dì Bích.

Dì Bích hình như là chịu quen những lời lạnh nhạt như vậy, chỉ cười.

Lúc này, người phục vụ bưng lên bốn ly cà phê, dì Bích bỏ hai khối đường vào ly cà phê, đưa cho tên mặt lạnh.

Tên mặt lạnh bưng lên ly cà phê, đang lúc mọi người chúng tôi cho là hẳn sẽ uống ly cà phê bao hàm nồng đậm tình thương của mẹ thì hẳn tiếp tục biểu hiện cái gương mặt máy móc của hắn, mắt nhìn thẳng mà đem lay cà phê ném xuống đất.

Cuối cùng, không để ý chút nào nhìn người phục vụ nói: "Mang lên một ly cà phê nữa."

Dì Bích vẫn mỉm cười như cũ, có thể thấy được trong khoảng thời gian này chuyện như vậy đã xảy ra không ít lần.

Chỉ là, chiếc lắc ở cổ tay, hơi lay động.

Kim cương lấp lánh, giống như là chứa đựng một giọt lệ.

Tôi hoàn toàn nổi giận.

Giống như là đuổi con muỗi bình thường suốt ngày vo ve hoạt bát đáng yêu xung quanh chúng ta, mà con muỗi hôm nay chính là dì Bích quyến rũ phong lưu sao?

Lá gan của tên này cũng quá mập.

Tôi lấy lý do đi toilet, đi tới phòng bếp, ngăn lại người phục vụ đang chuẩn bị bưng ly cà phê đã được tỉ mỉ chuẩn bị tốt ra, lấy tới nắp hủ tiêu thật sâu hít hai cái, lấy tinh thần lần nữa, niềm vui tràn trề hướng về phía ly cà phê đánh bốn năm nhảy mũi.

Cuối cùng, vừa lau lỗ mũi, vừa làm như không có việc gì nhìn người phục vụ đang hóa đá nói: "Mới vừa rồi những gì cậu nhìn thấy tất cả đều là ảo giác, mau bưng đi đi, đừng để người ta đợi lâu."

Người phục vụ lão đảo bưng cà phê rời đi phòng bếp.

Tôi quay đầu lại gian phu phía bên kia đang chuẩn bị đồ ăn nói: "Vẫn theo quy định cũ, tôi muốn phần thịt của tôi là phần lớn nhất."

Nói xong chuẩn bị rời đi, Cảnh Lưu Phái lại kêu tôi lại: "Một lát nữa hẳn là cô sẽ không dùng bữa cùng bọn họ phải không?"

"Ừ, có một tên cối xay thịt muốn tới, ba người đàn ông bọn họ cùng ăn với nhau, tôi cùng dì Bích sẽ ăn riêng ở phòng khách." Tôi nói.

"Vậy thì tốt." Cảnh Lưu Phái nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Tôi không hiểu.

"Không có việc gì." trên mặt Cảnh Lưu Phái rải đầy tia sáng ánh mắt trời, nhìn tôi cười một cái.

Phải, lại xuân về hoa nở rồi.

Vẫn là làm việc chính quan trọng hơn, tôi buồn tha niềm đam mê thịt, chạy về phòng ăn, trên đường, nhìn thấy người phục vụ bưng cà phê kia, vẻ mặt khổ như một mớ rau cải thìa.

Vì kích lệ tinh thần, tôi võ xuống cái mông của hắn, nhỏ giọng nói: "Làm rất tốt, chuyện này làm xong tốt, chị đây sẽ yêu cậu."

Vừa nói như thế, mặt của phục vụ càng thêm khổ giống như ăn phải hoàng liên(Bonei: một vị thuốc đông y có vị rất đắng) vậy.

Tôi buồn bực, phải nói nha tôi đã không để ý mặt cậu lớn lên giống như mới rút một miếng ở vỏ trái đất lên, như mấy cọng rau cải thìa nhổ ra bị sâu ăn thủng vài lỗ, cậu còn dám ghét bỏ tôi đây?

Nếu không phải là bởi vì hãn còn hữu dụng, thật muốn ném hãn vào trong biển đưa cho cá heo đang ấy ấy – làm món đồ chơi.

Trở lại bộ dáng vô sự ngời trở lại bên cạnh Hồng Thiếu Nhu, nhìn này người phục vụ này nơm nớp lo sợ mà đem cà phê đặt ở trước mặt tên mặt lạnh, tay kia run, giống như là chứng Parkinson(1) tổng hợp.

Tôi khinh bỉ, nhớ năm đó Kinh Kha giết Tần vương thì người ta bình tĩnh đến nỗi ngay cả rằm cũng không có phóng cái nào.

Chỉ là, Kinh Kha giết Tần vương, lại nói thật là một kịch bản đam mỹ tốt.

Hai người này đều thuộc về công.

Nhưng hai công gặp nhau, phải có một chịu.

Người ta hai người thương lượng xong rồi, đầu tiên là Kinh Kha gai (công) Tần vương, bản đồ dần dần triển khai (y phục dần dần cởi xuống), lộ ra chủ thủ (Tiểu Kinh kha nhà Kinh Kha), đang chuẩn bị gai (công), đáng tiếc chủ thủ (Tiểu Kinh kha) ngắn, dùng khó chịu, Tần vương người ta không liên quan, đứng dậy liền chạy lượn quanh cây cột, Kinh Kha cùng tiểu Kinh Kha suốt ruột, nhanh chạy đuổi theo, đuổi đến khi lửa nóng của Tần vương bộc phát, dưới sự nhắc nhở của người khác, cũng rút kiếm ra (tiểu Doanh Chính), phản công Kinh Kha. Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của quần thần đứng nhìn náo nhiệt ở chung quanh hồi lâu, Tần vương quần lâm thiên hạ, vô địch chiến thắng, hoàn toàn chinh phục được Kinh Kha.

Từ đó, Tần vương là công không thay đổi, Kinh Kha là vạn thụ vô cương.

Bắt trở lại suy nghĩ đang tán loạn, tôi chăm chú vào chuyện tình ở trước mặt.

Chỉ thấy tên mặt lạnh bưng cà phê lên, nhấp một miếng, tuấn lông mày vừa nhíu, lạnh lùng nói: "Cà phê này có vị gì đó không đúng."

Lời còn chưa dứt, tên phục vụ đã xanh nửa mặt, một nửa mặt trắng bệch, xem xét như vậy, càng giống như cọng cải thìa rời, hấn hốt hoảng khoát tay, lời nói không có mạch lạc nói: "Không liên quan tới tôi, người nhẩy mũi vào trong cà phê không phải tôi! "

Tôi ở phía bên này thì giống như con mèo mới vừa ăn vụng được mà cười khúc khích, trên mặt tên mặt lạnh bên kia là vẻ mặt co quắc lại mắt hai màu xanh dương xám giống như là mang theo dao phóng về phía tôi.

Không có việc gì không có việc gì, tôi tự an ủi mình, tôi cũng không tin hẳn còn có thể tấn công tôi rồi.

Vì vậy, tôi tiếp tục giống như là mèo bình thường thích trộm đồ cười khúc khích.

"Rất thú vị nha." Hồng thiếu nữ đưa tay kéo tôi nằm ở trong ngực, vuốt tóc của tôi, giống như là đứa trẻ khoe mình mới vừa học thuộc lòng thơ cổ, híp mắt.

Tôi an phận núp ở trong ngực Hồng Thiếu Nữ, mang trên mặt nụ cười hả hê.

Tên mặt lạnh thì càng thêm băng lãnh.

Đang lúc ấy thì, người phục vụ báo lại —— tên cối xay thịt trong truyền thuyết kia tới.

(1)Parkinson: (hay còn gọi là PD) là một rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác.

Bệnh Parkinson thuộc nhóm các bệnh rối loạn vận động. Nó có đặc điểm cứng cơ, run, tư thế và dáng đi bất thường, chuyển động chậm chạp và trong trường hợp bệnh nặng người bệnh có thể mất đi một số chức năng vận động vật lý. Các triệu chứng chính xuất hiện tương ứng với sự giảm các kích thích ở vùng vỏ não thuộc phạm vi điều khiển của hạch nền. Thông thường điều này liên quan đến sự giảm hình thành và sản xuất dopamine trong tế bào thần kinh dopaminergic của não giữa (cụ thể là substantia nigra). Các triệu chứng phụ như có thể xuất hiện rối loạn chức năng nhận thức cấp cao và các vấn đề về ngôn ngữ tinh tế. PD là bệnh mãn tính tự phát, hoặc trong trường hợp thứ cấp, nguyên nhân gây bệnh có thể là do độc tính của một số loại thuốc, chấn thương đầu, hay các rối loạn y tế khác. Căn bệnh này được đặt theo tên tiếng Anh dược sư James Parkinson, ông đã mô tả chi tiết của bệnh trong bài tiểu luận: "An Essay on the Shaking Palsy" (1817).

Đông y gọi bệnh Parkinson là Ma mộc, Tứ chi nhuyễn nhược, Chấn chiến. Giai đoạn cuối cùng của bệnh được xếp vào loại Nuy chứng.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Lại nói không hổ là đại boss cõi xay thịt trong truyền thuyết, ra trận đều là ngưu bức bò rống, lại là ngồi máy bay trực thăng riêng bay đến trên biển, còn nhảy dù xuống du thuyền.

Làm trò quá nhiều, cũng không sợ máy bay trực thăng rơi xuống biển làm cho hấn chết đuối sao!

Thấy đại nhân vật đến, Hồng thiếu nhu liền ý bảo một anh mì ăn liền mang tới và dì Bích vào trong phòng khách nghỉ ngơi.

Vậy mà tên mặt lạnh nhìn thấy được tâm địa gian xảo của Hồng Thiếu Nhu: "Thế nào, sợ người khác cũng coi trọng cô ta sao?"

Hồng thiếu nhu sờ sờ tóc của tôi, nói: "Quái lạ như vậy, nên chỉ phù hợp khẩu vị của tôi thôi."

Phải, tôi từ một món đồ cỡ trực tiếp xuống đến cấp bậc đậu tằm quái lạ.

"Như vậy thì đừng ngay thẳng như thế, không phải mỗi người đều giống như cậu không có mở mắt bao giờ." Tên mặt lạnh lạnh lùng nói ra, tròng mắt màu xanh dương xám của hấn hình như có thể ra một tầng sương trên hàng lông mi đông cứng kia.

Tôi là gió chiều nào theo chiều đó, nghiêng ngả, không có lập trường gì cố định, vừa nghe tên mặt lạnh chế nhạo Hồng Thiếu Nhu, liền rất cho mặt

mũi mà nụ cười rồi.

Nhưng cười cười, lại chợt ý thức được tiếng người trong hàm nghĩa tên khối băng nói.

Tình cảm là châm chọc ánh mắt Hồng Thiều Nhu khó coi nên mới coi trọng tôi!

Sau khi tôi bắt đầu hối hận mới vừa rồi không cho thêm nhiều đồ lạ trong cà phê của hắn.

Ngay tại trong lúc nói như vậy, tên cối xay thịt này liền mang theo một nhóm người đi vào phòng ăn.

Khí thế là rất mạnh mẽ, chỉ thấy tên cối xay thịt mặc bên trong là tây trang màu đen, người khoác áo gió màu đen, trên mặt mang kính râm màu đen, phía sau xếp hàng một dãy người áo đen, đều là là loại mì ăn liền.

Nhiều anh mì ăn liền như vậy, hiển nhiên là thao tác của bác sĩ phẫu thuật Hàn Quốc sản xuất dây chuyền ra đây.

Dò xét cẩn thận tên cối xay thịt một lúc, rất cao, rất đàn ông, ngũ quan cũng đàng hoàng, cũng có khí thế.

Nhưng là, cuối cùng tôi cảm thấy có chút không đúng, cùng với tên cối xay thịt kém quá xa trong suy nghĩ tưởng tượng của tôi.

Nói đơn giản một chút, chính là hắn dài giả bộ mặt đánh đấm, không phải là mặt của vai nam chính, ngay cả nam thứ cũng chưa được xếp vào.

Khóe mắt liếc về hướng tên mặt lạnh, chợt thấy trong con ngươi của cặp mắt màu xanh dương xám kia chớp động ba cái, nhưng rất nhanh chóng, lại khôi phục thái độ bình thường.

Ừ, có biến.

Hai bên hàn huyên một chút, bắt đầu thảo luận một chuyện không liên quan đến nội dung mình, nói thí dụ như cảnh đẹp California ở Mỹ, nói thí dụ như quần đảo Hawaii, nói thí dụ như xì gà Cuba.

Nghe tới sắp buồn ngủ, Cảnh Lưu Phái gian phu nhà ta đẩy xe thức ăn lên tới.

Nhìn thấy ta, cái kia song luôn luôn bình tĩnh nhu hòa trong con người cũng xuất hiện một tia ba động.

"Hà tiểu thư cùng phu nhân dùng bữa ở chỗ này sao?" Hấn hỏi.

Dù sao đã bị nhìn thấy, Hồng Thiếu Nhu cũng là không có cần thiết lại đem tô dầu đi, vừa gật đầu nói: "Ừ, dọn phần ăn của hai người họ ở đây đi."

Trên mặt Cảnh Lưu Phái thoáng qua một tia cảm xúc không tra ra được, nhưng vẫn là làm theo.

Thật vất vả đợi các muốn khai vị cùng súp dọn lên, rốt cuộc chờ đến thịt của tôi.

Nhìn phân lượng thịt bò beefsteak cực lớn này, vẻ mặt tôi nghiêm túc.

Nhìn ra được, hiệu quả ba động hai người Cảnh Lưu Phái cùng tên mặt lạnh kia so hai cací bánh bao cỡ D trước ngực tôi rung động còn mạnh hơn.

Tôi hiểu, hôm nay nhất định không phải một ngày yên tĩnh.

Máu tanh, chém giết, âm mưu, quỷ kế, đang từ từ bắt đầu mở màn.

Hiện tại việc tôi phải làm, chính là làm chuẩn bị sớm một chút.

Cho nên tôi lặng lẽ giơ dao nữa lên, sau đó. Lấy tốc độ gió cuốn may tan, lấy tư thế con sói bổ nhào vào con dê ăn phần thịt bò beefsteak

trước mặt mình.

Ta nhất định sử lý hết phần thịt bò trước khi bọn họ ra tay.

Ngay tại lúc tôi đang ghen ngào nước mắt, đỏ mặt tía tai thì tiếng súng không mấy hài hòa vang lên.

Con bà nó gấu chứ, quả thực là quá giày vò rồi, tôi vội vàng buông dao nĩa ra, bắt đầu lấy tay nắm lấy thịt bò beefsteak nhét vào trong miệng.

Mọi người bởi vì lo chú ý tiếng vang ở khác thường bên ngoài, nên đối với trò hề của tôi chỉ đưa tới ánh mắt khinh bỉ.

Tiếp đó, một anh mì ăn liền thờ hồng hộc chạy vào, nhanh chóng báo cáo: "Hồng thiếu, không xong, có người tấn công tới rồi ! "

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

"Người ở bên trong nghe rõ, mọi người đã bị bao vây, chúng tôi là cảnh sát, nhanh chóng bỏ vũ khí xuống đầu hàng! "

Vừa nghe giọng nói kêu gọi đầu hàng quen thuộc như vậy cũng biết là chú cảnh sát.

Nhưng thẳng thắn được khoan hồng, ngồi tù mục gông, kháng cự bị nghiêm trị, về nhà ăn tết.

Mọi người ngồi trên bàn, tôi của những người này làm ra có thể phải bị xử ngồi tù vài thế kỷ, ngu mới đi đầu hàng đấy.

"Phát tin tức kêu chi viện đến đây đi." Hồng Thiếu Nhu ra lệnh cho cấp dưới, sau đó đưa mắt nhìn tên mặt lạnh, cười híp mắt hỏi: "Anh cũng có chuẩn bị đúng không."

"Có là có, nhưng tôi cho là mọi người vẫn bảo vệ mình tương đối khá." Tên mặt lạnh thành mặt than đã trở thành một loại dấu hiệu, một loại tinh thần, một thời đại ảnh thu nhỏ.

"Chúng ta đã là người trên một cái thuyền, nếu như tôi bị bắt, làm sao sẽ nhẫn tâm bỏ qua mọi người đấy." Hồng Thiếu Nhu cười đến qua loa, nội dung cũng rất phong phú.

"Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu còn sống mà bị cảnh sát bắt được." Tên mặt lạnh cũng không phải là người hiền lành gì.

Tôi hận hai người đàn ông này, đến lúc nào rồi, còn có tâm tình cãi nhau, có rãnh rồi, thì giúp tôi đem phần thịt bò còn dư lại cắt ra cho tốt đi.

Đang lúc ấy thì, chợt vang lên tiếng bom nổ.

Tôi không khỏi "Mẹ nó" một tiếng, cái tên kia đáng bị đâm ngàn dao tư nhiên chơi pháo ở trên thuyền, thuyền chìm thì làm thế nào?

Thịt bò dính nước biển rất khó ăn!

"Xem ra hôm nay vận số không tốt lắm, tôi cũng nên đi trước một bước thôi." Tên Cối xay thịt đứng lên, cho gọi thủ hạ, chuẩn bị đi.

Nhưng hẳn không đi được rồi, bởi vì gian phu của tôi đang giúp chúng ta mang thức ăn lên từ phía sau xe thức ăn lấy ra một khẩu súng, chỉ vào tên cối xay thịt nói: "Mời ngồi xuống, các người đã bị bộ rồi."

Thì ra là, Cảnh Lưu Phái là Cảnh sát.

Sau khi thoáng kinh ngạc, tôi lại dâng lên vui mừng.

Xem ra, tên Per kia quả nhiên là dùng tên giả mà, không uổng công sự mong đợi tôi đối với Cảnh Lưu Phái.

"Thì ra là cậu là cảnh sát, thật là lợi hại, ở bên cạnh tôi hai năm, thế nhưng không lộ ra một chút dấu vết nào." Đến lúc lửa sắp cháy xém lông mày, Hồng Thiếu Nhu vẫn còn cười.

Suy luận như vậy, hẳn đối với lông mày của mình cũng không có tình cảm gì, ít nhất không tình cảm sâu có đối với lông ở phía dưới của mình.

"Đắc tội, Hồng thiếu." Cảnh Lưu Phái nhẹ giọng nói.

Trên căn bản, Cảnh Lưu Phái chính là một người thân rải đầy tia nắng mặt trời, tưởng tượng, người như vậy cũng không thích hợp cầm súng, nhưng là chân chính đến lúc này thì thấy trên mặt hấn tràn đầy chính nghĩa, càng nhiều mùi vị của đàn ông.

"Tôi muốn hỏi một chút, trước khi bắt tôi, các người đã lấy được chứng cứ chưa?" Hồng Thiếu Nhu không vội không hoảng hốt hỏi.

"Thời gian hai năm, đủ cho tôi thu thập được rồi." Ánh mặt trời đem bóng của ô cửa sổ phản chiếu trên mặt Cảnh Lưu Phái, làm cho cả người hấn thêm một phần lẳng đọng.

"Nhưng là tài liệu số liệu quan trọng nhất, vẫn là còn chưa tới tay mà." Cho dù có súng chia ở trên đầu, Hồng Thiếu Nhu vẫn là là một người như chưa có gì xảy ra.

Nghe vậy, ở giữa trán Cảnh Lưu Phái hơi nhăn lại, xem ra là bị nói trúng rồi.

"Anh là chỉ phần hợp đồng IGL ký tên kia sao?" Tôi hỏi.

Nghe vậy, Hồng Thiếu Nhu cùng Cảnh Lưu Phái cũng cùng lúc nhìn về phía tôi, vẻ mặt không đồng nhất.

"Tôi có." Tôi nói.

"Làm sao lại như vậy?" khóe miệng Hồng Thiếu Nhu đây vốn là có phương hướng đến gần trục y bắt đầu lại có phương hướng đến gần trục x.

Thật ra thì cũng coi là ngoài ý muốn lấy được.

Lần trước khi phòng sách của hấn an bày khí hậu ****, ta không chỉ có nghe lén đến một chút tin tức nội bộ, còn nghe lén đến trong máy vi tính hấn có những bức trình cổ quý giá, lập tức tâm ngứa ngáy, nửa đêm ở trên

nóc nhà sau khi cơm nước xong, thuận tiện từ dưới nóc nhà đến phòng sách, sử dụng công cụ mở lớp thủy tinh ra, cầm ổ cứng di động (portable hard disk) đi tới.

"Muốn mở tài liệu ra phải có mật mã." khóe miệng Hồng Thiếu Nhu tiếp tục tiến gần về phía trục x.

"Cái mật mã đó chỉ có 12 đơn vị, tôi thông minh đối phó với cái này rất tốt. Chỉ là tranh của anh muốn mở ra lại có mật mã đến 24 đơn vị, ta thông minh không có chọn việc khó, liền chỉ lấy cái phần tài liệu đó xuống mà thôi." Tôi chỉ chỉ dây chuyền trên cổ nói: "Ừ, lưu ở trong này."

Lại nói ban đầu rời đi nhà họ Lý mang theo không ít đồ công nghệ cao, dây chuyền này chính là cái ổ cứng di động (portable hard disk) mà tôi nhiều lần nhắc đến.

Sau khi nói xong, tiếp tục cúi đầu ăn thịt bò beefsteak, vừa ăn vừa nghe tiếng hút khí lạnh của Hồng Thiếu Nhu cùng Cảnh Lưu Phái.

Cuối cùng ăn xong miếng thịt bò vẫn còn một miếng lớn cỡ bàn tay thì chợt vang một tiếng "Ầm" thật lớn, nóc nhà phòng ăn chúng tôi bị tạc bắn ra nổ tung một cái hố.

Chiếc máy bay trực thăng ở phía trên giống như là bác nông dân đang gieo mầm mà xả một trận mưa đạn xuống.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Tất cả sự việc xảy ra trong chớp nhoáng, làm cho người ta không kịp chuẩn bị bất cứ cái gì.

Tôi dựa vào bản năng, tay trái nắm được dì Bích, tay phải cầm lên miếng thịt to bằng tay còn dư lại, bước một bước dài chạy đến núp sau cây cột.

Đạn giống như là không cần tốn tiền để mua, từ trên nóc phòng ăn liên tục xả về phía chúng tôi.

Tôi la lên một tiếng, nả đạn thì tính là cái bản lĩnh gì, có gan mấy người cứ ném tiền với vàng xuống đây, chị đây sẽ đứng yên cho tụi bây đánh.

Chung quanh náo loạn cực kỳ, gỗ vụn bay tán loạn, bụi bặm khắp nơi, liên tục vang lên kêu thảm thiết.

Cái tình trạng này, không thua gì Địa Ngục.

Mấy phút sau, tiếng súng dừng lại, đờn tro bụi thoáng tan đi một chút, tôi phát hiện, Cảnh Lưu Phái, Hồng Thiếu Nhu cùng với tên mặt lạnh chia ra núp sau các cây sọt khác nhau.

Nhưng trong phòng ăn, tên khối say thịt chưa nói được mấy câu đã nằm ở đó rồi.

Đã hy sinh.

Tôi mặc niệm, người anh em, không phải anh nên đem cái bộ mặt như chai xì dầu kia, nhìn, dấu đi thôi.

"Người này là giả mạo." Hồng Thiếu Nhu cách một cây cột nói với tên mặt lạnh: "Cái tên đó chỉ tay chân căn bản bọn chúng không quan tâm đến sống chết của tên đó."

"Không sai, hẳn ta cũng không phải là Hà Truân chân chính." Đến giờ phút này tên mặt lạnh mới nói ra sự thật.

"Tại sao phải hẳn ta tới?"

"Có thể là sáng sớm nay biết được tin cảnh sát sẽ phục kích, cho nên Hà Truân quyết định không xuất hiện."

"Cái tên này cũng chẳng tốt lành gì, nếu sớm biết, cũng không báo cho chúng ta biết một tiếng."

"Cũng không tốt lành gì, vì tiền, anh cũng giống như vậy cũng muốn hợp tác với hẳn."

"Chỉ là Hà tiên sinh cũng thật là Thần Thông Quảng Đại, nghe nói, chỉ có một số ít người có thể gặp qua, ngay cả cảnh sát cũng không biết hẳn trông như thế nào, đúng không, Per."

Nghe vậy, trong miệng tôi đang ngậm thịt bò beefsteak, quay đầu quát tên Hồng Thiếu Nhu đang đứng cách tôi hai cây cột: "Per chỉ là tên giả của anh ta! "

Trên trán ba người đàn ông đồng thời xuất hiện vạch đen.

Không có biện pháp, tôi đối với cái tên đó cực kỳ có ý kiến.

Đoán chừng ngưng bắn đạn trong khoản thời gian ngắn mới vừa rồi là để nạp đạn, tôi mới vừa nói dứt lời không bao lâu, máy bay trực thăng trên đỉnh đầu lại tiếp tục xả đạn.

Sợ miếng thịt cuối cùng này dính phải bụi bặm, ta vội vàng lôi kéo dì Bích khom lưng chạy ra khỏi phòng ăn.

Tình huống bên ngoài cũng không lạc quan lắm, mấy anh mì ăn liền đang độ sức với mây chú cảnh sát, đạn bay loạn khắp nơi.

Tôi che chở cho dì Bích, cùng nhau trốn được trong phòng điều khiển, miếng cường có thể an tĩnh một chút, ai ngờ hai người đàn ông trực tiếp xông vào, cầm súng, hung thần ác sát mà nói: "Không được nhúc nhích, đi theo chúng tôi!"

Nước mắt tôi rơi đầy mặt.

Tôi cũng không dễ dàng gì, ngậm miếng thịt bò beefsteak lớn bằng bàn tay, từ trong mưa bom bão đạn chạy vội ra đây, thật vất vả mới tìm được một nơi yên tĩnh để giải quyết hết miếng thịt bò, nhưng hai người này lại đuổi theo phía sau lưng tôi.

Thật sự không chịu nổi, tôi nhìn dì Bích, sử dụng ánh mắt trao đổi không tiếng động với dì.

Tôi cũng không biết có thể làm như thế nào, cái áo choàng lông dê thủ công tinh khiết cứ như vậy rơi trên đất, trên người của dì, mặc cái áo lông bó sát thấp ngực, đem toàn bộ đường cong của cơ thể lộ ra ngoài, cái loại phong tình đó, không cần thêm động tác, cũng đã đầy đủ.

"Ngại quá, làm phiền đội tôi thật lên, dĩ nhiên chúng tôi sẽ đi với các anh." Dì Bích nói xong cũng từ từ cúi thấp người xuống.

Tư thế kia giống như là một gốc cây cây liễu lã lướt lượn lờ, khẽ cong eo, bộ ngực rất tròn giống như là không kịp chờ đợi muốn vùng tránh thoát ra khỏi trói buộc, uy lực nhất thời tăng gấp mấy lần.

Tôi nhìn thấy, nước miếng hai người kia chảy ra đủ đầy một bồn tắm.

Thừa dịp vào lúc này, tôi hơi hiệp mắt lại, dồn khí về đan điền, rồi hoạt động hai tay. Ra sức mà đem thịt bò nhét vào trong miệng.

Lại nói nếu là ăn không hết miếng thịt này, tôi thật sự là chết không nhắm mắt.

Bằng tốc độ nhanh nhất ăn xong miếng thịt bò, mặc dù nghẹn đến mặt hồng tai đỏ, nhưng tôi thật hạnh phúc.

Mà dì Bích vẫn còn tiếp tục phát công, sau khi nhặt lên áo choàng, từ từ đứng dậy, mặc cho cái tua áo choàng này từ từ lướt qua bắp chân mảnh khảnh thẳng tắp, lướt qua bắp đùi khít khao hấp dẫn, lướt qua hai bầu ngực đầy đặn.

Cũng nhin không được nữa, mũi của hai tên này cũng bắt đầu truyền ra tiếng “phụt phụt” phun ra, vấy vào trên thủy tinh, ghép thành chữ “ h o t”.

Tôi đối với dì Bích nể phục sát đất, quả thật dì so mới vừa rồi này đạn từ trên mây bay trực thăng xả xuống còn lợi hại hơn.

Thừa dịp hai tên này sắp chết mê chết mệt, tôi bước thông thả đi qua, dùng cục gạch vàng khảm kim cương đập bể đầu bọn họ.

Quả thực là dễ dàng, so chơi Tiên Kiếm bốn mùa dùng làm công cụ lừa đảo điều chỉnh cấp bậc cao thấp lại đi thạch chìm suối động đánh tiểu yêu bên trong còn dễ dàng hơn.

"Bọn họ là người của bang Thanh Nghĩa." Dì Bích xác định.

Trong nội tâm của tôi xao động, bang Thanh Nghĩa cũng tới?

Bọn họ, nhất định là vì báo thù cho Lý Phong, như vậy, dì Bích sẽ gặp nguy hiểm.

Lại không dám tiếp tục chậm trễ, tôi gỡ súng của bọn họ ra, đeo ở hông, mang theo dì Bích đi ra ngoài, ra cửa quẹo phải, đi ba bước, ở khúc quanh, tôi ngừng lại.

Tôi không thể không ngừng.

Bởi vì có một họng súng đen ngòm chĩa vào trán của tôi.

Phía sau họng súng, là một đôi mắt.

Tôi đã đem 14 năm yêu cái ánh mắt đó.

Ánh mắt của Lý Bồi Cố.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

Không còn kịp rồi, Lý Bồi Cổ đã tới.

Tôi cảm thấy may mắn là, hãn dùng súng chỉ vào chính là trán của tôi mà không phải chia vào di Bích.

Chúng tôi nhìn nhau, giữa vô số những sự việc ở năm tháng trước đây ùa về.

Về việc ăn trộm đậu hũ cùng bị ăn trộm, quan tâm của hãn cùng nụ cười của hãn, tôi say đắm cùng khát khao, rõ ràng như chỉ mới hôm qua.

Thật không hiểu, tại sao thời gian luôn trôi qua nhanh như vậy, không để ý, chúng ta đều trưởng thành rồi, phức tạp. cùng với dao súng.

"Bất Hoan, đây là cơ hội duy nhất của em, để cho tôi giết người đàn bà này, như vậy mọi chuyện lúc trước tôi đều có thể bỏ qua, em cũng có thể một lần nữa trở về nhà họ Lý." Lý Bồi Cổ nhẹ giọng nói, giọng nam trung thật thấp, mang theo sự dụ dỗ.

Đây là ranh giới cuối cùng của hãn, đối với tôi đã là rất khoan dung rồi.

Tôi nhìn thẳng vào mặt của hãn, một gương mặt dịu dàng đoan trang tao nhã y hệt gương mặt của hoàng tử, chậm rãi gạt đầu một cái: "Tốt."

Sau đó, tôi nghiêng người sang một phía, khó khăn, chậm lại, di chuyển từng chút, cuối cùng để dì Bích xuất hiện trước mặt của hẳn.

Lý Bồi Cổ nhìn thấy dì Bích, con người lại trở nên lạnh lẽo, kiên định, giống như hạt thủy tinh trong mùa đông, tiếp đó, ngón tay khê cong, bóp cò.

Mà 1 giây trước khi ngón tay hẳn đùng chạm chạm vào cò súng, tôi nâng chân dài đá một cái, thành công đá văng khẩu sùn xuống biển làm mồi cho cá mập.

Nhưng tôi không có thắng lợi, bởi vì cùng lúc đó, một cái tay khác của Lý Bồi Cổ đưa ra rút khẩu súng để sau lưng phía bên trái chia vào thái dương của tôi.

Từ lúc đầu tôi dính đá đi khẩu súng trong tay hẳn, mà vừa lúc bắt đầu hẳn đã đoán ra tính toán của tôi.

Quan hệ đã tàn phá đến thế này rồi, chỉ còn duy trì lại một sợi chỉ đó chính là tính toán.

"Tôi nói rồi, đó là cơ hội duy nhất của em." Giờ phút này Lý Bồi Cổ, đã thành hoàng tử băng giá, hẳn mặc áo sơ mi trắng, giống như là một tảng băng nổi đang did chuyển, gắn vào trên người, lạnh đến kinh người.

"Hai chúng ta chắc hẳn sẽ không tin tưởng vào người kia nữa đúng không?" Tôi hỏi.

Mà nay tôi đoạt lại khẩu sùn của hẳn, chia vào ngực hẳn từ trước.

Huyệt Thái Dương, trái tim, đều là chỗ trí mạng.

"Là em phản bội trước." Lý Bồi Cổ nhìn thẳng vào mắt tôi, mang theo sự lạnh lẽo tiến vào trong lòng tôi.

"Như vậy, đời này là cái gì tôi cũng có thể cho anh nữa rồi." Tôi nói, trong thanh âm dẫn theo chút ngậm ngừ: "Chỉ là, tôi không thể trở mắt nhìn anh giết dì Bích."

"Có lẽ em đã quên, là người đàn bà này, hại chết ba của tôi trước." mắt Lý Bồi Cổ lạnh như đao, thẳng tắp liếc về phía dì Bích.

"Tôi không quên, nhưng Bất Hoan tôi đây là người ích kỷ, hắc bạch trong mắt tôi cũng không có gì khác nhau, chính tà đối với tôi mà nói chỉ khác nhau ở cái tên, lễ nghĩa liêm sỉ trong mắt tôi không đáng giá một đồng, điều duy nhất mà tôi quan tâm, là những người tôi yêu quý, mặc kệ bọn họ có làm ra tội ác tày trời gì, chỉ cần là người tôi yêu quý, thì tôi sẽ bảo vệ họ bằng mọi giá." Gió biển đổi hướng, thổi tóc tôi bay lất phất về phía trước mặt, thỉnh thoảng có vài lọn tóc quăn cả vào họng súng.

Màu đen của tóc, màu đen của súng.

Ta không cách nào làm cho Lý Bồi Cổ buông tay việc trả thù.

Tôi bất lực, việc duy nhất có thể làm, chính lấy mạng của chính mình ra đánh cược.

"Dì Bích, đi." Tôi bình tĩnh mà nói.

Dì Bích vẫn không nhúc nhích, chỉ là lạnh nhạt nói: "Bất Hoan, con tránh ra đi, đây là ân oán giữa dì và nhà họ Lý."

"Dì Bích, từ lúc Mara lớn lên cho tới khi gặp lại đến giờ anh ta vẫn chưa kêu dì một tiếng mẹ." Tựa như dì Bích có thể nhìn thấu được tính toán trong lòng của tôi, tôi cũng có thể nhìn thấu nội tâm mềm yếu của dì.

Dì Bích sẽ không đấu lại tôi đấy, giống như tôi cũng không đấu lại dì.

"Bất Hoan." Dì Bích chỉ là gọi tên của tôi, phía sau thiên ngôn vạn ngữ đều nói ra trong lặng lẽ.

Không cần phải nói thành tiếng, tôi đều hiểu, là tự tôi muốn.

Mắt thấy dì Bích sắp đi, Lý Bồi Cổ cũng chạy lên phía trước một bước, nhưng tôi cũng nhanh tay chia súng sát về phía hắn.

Ngắm ngay trước vị trí tim của hắn.

"Nếu như tôi không thả em đi ngay từ lúc đầu, em cũng sẽ giúp tôi giống như bây giờ em đang bảo vệ người đàn bà này sao?" Lý vào thời khắc này Bồi Cổ chợt hỏi một câu như vậy.

"Nhưng nếu ngược lại thì sao, nếu hôm nay là dì Bích muốn giết anh, tôi cũng sẽ lấy mạng sống của mình ra bảo vệ cho anh, bây giờ là như vậy, sau này cũng sẽ như vậy." Chúng tôi đứng rất gần nhau, gần đến thậm chí có thể nghe được mùi thơm cơ thể lẫn nhau, trên người của hắn, là mùi thơm gỗ sam nhàn nhạt, tăng thêm chút mùi tanh của máu —— từ lúc lên thuyền đến giờ không biết có bao nhiêu người chết trên tay của hắn.

Tóc dài, tung bay giữa hai người chúng tôi, thậm chí có vài sợi chạm vào khóe mắt của hắn.

Có lẽ là bởi vì chết cảm giác quen thuộc làm cho hắn nhớ về những kỷ niệm trước kia, Lý Bồi Cổ như thất thần trong chốc lát.

"Bất Hoan, tôi thật sự muốn, chưa bao giờ gặp được em." Lý Bồi Cổ dời ánh mắt đi, chợt nhìn về phía phía sau: "Lý Cát, ra tay đi."

Nghe vậy, máu quanh người tôi dâng trào, quay đầu, đột nhiên nhìn thấy trán của dì Bích có một người đang chia súng vào.

Người nọ, chính là Lý Lý Cát.

Đầu của ta giống như là bị đụng thật mạnh vào một cái chuông lớn, ông ông ông ông .

Tôi khinh thường.

Không để ý tới họng súng trên huyết thái dương, tôi vội vàng xông về phía trước.

Đánh cuộc, cũng chính là Lý Bồi Cổ sẽ không bắn phát súng kia, giống như ta sẽ không bắn vào trái tim của hắn.

Lý Bồi Cổ không có đề xuống cò súng, nhưng là hắn lại tự tay ngăn tôi, cũng tiếp tục nói với Lý Lý Cát: "Nổ súng, giết người đàn bà này!"

Ngón tay Lý Lý Cát bắt đầu cong, chuẩn bị bóp cò.

Tôi gấp đến độ cả lực phụ ngũ tạng như bị thiêu đốt, hô lớn: "Lý Lý Cát, Đờng! Nếu như anh mà ra tay, tôi sẽ hận anh cả đời!"

Nghe vậy, Lý Lý Cát tay ngừng lại, trong mắt, là con người xoay tròn, đen nhánh , phức tạp, do dự.

Tôi bắt đầu lao về phía Lý Bồi Cổ, đây là lần đầu tiên, tôi đánh nhau với hắn.

Mà hôm nay, làm lần đầu tiên chúng tôi sử dụng quyền cước với nhau.

Tôi lấy cục gạch vàng khảm kim cương từ cái túi nhỏ ra, bắt đầu lao về phía đầu của hắn, mà quả đấm của hắn cũng không có nhẹ tay, gò má của tôi bị trúng một quyền khá mạnh.

"Lý Lý Cát, mau ra tay, chẳng lẽ em không phải muốn trả thù cho ba sao?" Lý Bồi Cổ mới vừa nói xong, trên ót bị tôi nên cục gạch vào.

"Lý Lý Cát, tôi cầu xin anh cho dì Bích một đường sống đi!" Mới vừa nói xong, tôi liền bị trúng một quyền của Lý Bồi Cổ ngã ra trên đất

"Lý Lý Cát, ra tay đi! " Lý Bồi Cổ trầm giọng, sắc mặt vô cùng giận giữ.

"Lý Lý Cát, không nên để cho tôi hận anh! " tôi gào thét.

Tay Lý Lý Cát bắt đầu run rẩy.

Gương mặt xinh đẹp rạng ngời của hắn lại thoáng qua vô số cảm xúc phức tạp, nhiều tình cảm như vậy ép tới hắn không thở nổi, thậm chí để cho hắn nét mặt xuất hiện vẻ vắn vẹo.

Hắn nhắm mắt lại, một phút trầm mặc kia làm cho chúng tôi như muốn ngừng thở.

Khi mở ra lần nữa thì trong đôi mắt hắn, đã là một mảnh trấn tĩnh.

"Bất Hoan, thật xin lỗi."

Tôi nghe thấy hắn nói như vậy.

Sau đó, tôi nhìn thấy hắn chia súng vào trán của dì Bích, bóp cò.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Tại thời điểm này, chân của tôi giống như bước vào hố cát lún vậ, dù cho có vận dụng toàn bộ lực ý chí, cũng không thể vùng ra được, cái loại cảm giác vô lực đó, làm cho tôi như bị nghẹt thở.

Không khí chung quanh giống như là trong nháy mắt biến thành vô số cây hút máu, tham lam hút máu tươi trên người tôi.

Tôi thậm chí có thể cảm nhận được gương mặt tái nhợt của mình cũng với tiếng thét vang tuyệt vọng.

Tâm của tôi giống như bị một bàn tay vô hình bóp cho vỡ tan ra, thì một giọng nói trong trẻo vang lên: "Đế súng xuống."

Thanh âm đến từ chính sau lưng Lý Lý Cát—— chẳng biết tên mặt lạnh đó xuất hiện từ khi nào trên tay cầm cầm khẩu súng ngấm thẳng vào sau óc của Lý Lý Cát.

Tình huống xảy ra đã làm đảo lộn tình thế.

Bây giờ đã trở thành cục diện bế tắc.

"Người đứng ở phía sau gây ra tất cả mọi chuyện, chính là hắc sao?" Lý Bồi Cổ hỏi, giọng nói bình tĩnh đến làm cho tôi hết sức ngạc nhiên.

Tôi không trả lời.

"Tôi nói buông bà ta ra." Tên mặt lạnh lặp lại.

"Mày bỏ súng xuống trước." Lý Lý Cát nói.

Tên mặt lạnh thu ánh mắt lại, đưa súng tiến tới gần cái ót Lý Lý Cát hơn, nhưng ngay sau đó Lý Lý Cát cũng đem súng đưa súng đến gần trán dì Bích hơn.

Cái trò chơi này rất nguy hiểm.

Tôi không thể không đứng ra khuyên can được: "Không bằng, tôi đếm tới ba, mọi người cùng nhau để súng xuống."

Không ai phụ họa, nhưng là không ai lên tiếng phản đối, tôi đương nhiên cho là đồng ý, vì vậy bắt đầu đếm: "Một. Hai. Ba!"

Đang thời điểm tôi đồng thời đếm đến tiếng thứ ba, tôi thừa dịp Lý Bồi Cổ chưa chuẩn bị, đoạt lấy một khẩu súng của hắn, sau đó cởi xuống một chiếc giày của mình, ném chiếc giày đi giống như ném đĩa, phân ra ném về phía tên mặt lạnh và Lý Lý Cát.

Chỉ nghe hai tiếng kêu rên, hai khẩu súng cũng bị tôi ném bay.

Trò chơi nguy hiểm kết thúc, tôi nửa là vui mừng nửa là hưng phấn lấy tay ra dấu hình chữ "V", lại đồng thời bị tên mặt lạnh và Lý Lý Cát đang tức giận xem thường.

Tôi cảm thấy mình rất vô tội, không phải chỉ là ném trúng tay bọn họ bị tụ máu bầm thối sao, cần gì quan tâm như vậy.

Mỗi tháng tôi cũng có mấy ngày bị máu chảy áo ào, ngay cả lông mày tôi còn chưa nhú một cái.

Chỉ là một chút cảnh giới như thế này mà bọn họ cũng không học được.

Một chút hả hê này phải tạm gác lại để chút nữa hưởng thụ đi, lúc này, tên mặt lạnh vọt đến tay của Lý Lý Cát, mà người của bang Thanh Nghĩa cũng vọt tới từ sau lưng của Lý Bồi Cổ.

Nơi đây không nên ở lâu, tôi học theo Tomb Raider Laura(1), cầm hai cây súng, nhanh chóng chạy như bay đến bên cạnh dì Bích, kéo dì chạy về phía sau của chiếc du thuyền.

Hồng Thiếu Nhu đã từng nói, ở phía sau có một chút đồ dự bình để tiếp ứng.

Nơi này khắp nơi đều là người của bang Thanh Nghĩa, tôi phải nhanh chóng đưa dì Bích đến nơi an toàn.

Bước chân của dì có chút do dự: "Kéo theo Mara."

"Yên tâm đi dì Bích, nhân vật lớn chắc là sẽ chết sớm như vậy đâu, cái chết đều là đánh đấm giả bộ, tên mặt lạnh con trai dì cũng phải là đáng về của tên yếu đuối." Tôi vừa lớn tiếng nói vừa kéo dì chạy đi.

Hiện tại trên du thuyền là một mảnh hỗn loạn, cảnh sát, bang Thanh Nghĩa, cùng mấy anh mì ăn liền canh cửa xen lẫn nhau, đánh nhau tụi bụi.

Cứ nói là dùng đến đạn thì coi như xong, thế mà nhìn thấy trong tay cảnh sát cầm mấy quả lựu đạn, muốn ném vào giữa đám chống đối hỗn loạn.

Tôi hoàn toàn nổi giận, trực tiếp chạy tới, lấy cục gạch ném cho hấn ngã vật xuống đất, rồi nâng chân trần lên, đập đập mạnh vào cửa chuột nhà hấn, vừa đập vừa nói: "Tôi cho anh ném lựu đạn nè, tôi cho anh ném lựu đạn nè! "

Cũng là bởi vì mới vừa rời ở phòng ăn bị pháo phá huy trần nhà, làm cho thịt bò Cảnh Lưu Phái tử mĩ chuẩn bị cho tôi ăn bị dính phải bụi, làm

giảm đi vị ngon của nó.

Lại dám hạ thấp thịt của tôi, vậy đơn giản chính là nhổ lông trên người con cọp, còn là nhổ râu ở mép của nó!

Cảnh sát kia bị giẫm đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ở lúc một hơi cuối cùng, vô cùng uất ức nói một câu.

"Thứ tôi ném là đạn khói mà."

Thật là một loại vũ khí trong sáng lương thiện không hề mang theo lực sát thương là đạn khói trong gia đình vũ khí của những bé trai đáng yêu.

Nhưng là, đạn khói cùng một loại lựu đạn nhìn qua không khác là bao nhiêu, nhất thời phân biệt không rõ cũng là chuyện thường.

Nhìn vào đôi mắt đỏ vô tội đáng thương như con thỏ của viên cảnh sát trẻ này, tôi hối hận, tôi ảo não, tôi sám hối, tôi đau lòng.

Tôi quyết định muốn bồi thường hẳn.

Vì vậy, tôi đưa ra ngón chân cái cùng hai ngón chân, thật chặt nhéo vào cái dứa chuột của hắn, dùng sức gập lại.

"Rắc rắc" một tiếng, miệng viên cảnh sát trẻ sùi bọt mép, hai mắt trợn ngược, hoàn toàn ngất đi.

Hôn mê, mà có thể không cần phải vượt qua trận mưa đạn này, sau khi mọi chuyện kết thúc còn có thể hưởng chế độ tại nạn lạo động, thật tốt.

Bé trai đáng yêu, không cần cảm ơn chị đây .

Tôi đưa tay chỉ vào hào quang Thánh mẫu, tiếp tục lôi kéo di Bích chạy đi về phía chiếc phao cứu sinh.

P/s: lại có một nạn nhân vô tội chết dưới độ biến thái của chị Hoan không hổ là boss trùm cuối

(1) Tomb Raider Laura: Lara Croft: Tomb Raider (hoặc đơn giản Tomb Raider) là một phim phiêu lưu Mỹ sản xuất năm 2001, chuyển thể từ dòng trò chơi Tomb Raider. Đạo diễn bởi Simon West, bộ phim có sự tham gia của Angelina Jolie trong vai Lara Croft, ra mắt ngày 15 tháng 6 năm 2001 tại Mỹ. Bộ phim đạt được thành công thương mại, nhưng không nhận được nhiều ý kiến khen ngợi từ giới phê bình. Bộ phim sau đó trở thành bản chuyển thể game-thành-phim ăn khách nhất, cho đến 16 tháng 6, 2010, kỷ lục được phá vỡ bởi Prince of Persia: The Sands of Time, thu về \$335 triệu toàn cầu đến ngày 10 tháng 10, 2010.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Ra sức chạy xuống phía dưới, rớt cuộc nhìn thấy được một cái phao cứu hộ ở đuôi du thuyền, giao dì Bích cho mấy anh mì sợi và người của tên mặt lạnh, tôi quyết định quay lại đó.

Dù sao, trong lúc này hai anh em nhà họ Lý và tên mặt lạnh đang muốn lấy máu rửa hận.

Không thể không chú ý.

Dì Bích biết hiện tại dì phải an toàn rồi đi mới chính là giúp cho chúng tôi, cũng không như những người làm mấy chuyện vô tri như "Phải đi cùng đi, tôi tuyệt đối sẽ không một mình".

Trước khi đi, dì nhìn tôi, gương mặt trang điểm tinh xảo tươi đẹp lộ ra một loại ánh sáng tỏa ra bốn phía trong lúc này làm cho trên mặt dì lộ ra phần tình cảm như mạch nước ngầm, cuối cùng, chỉ gói gọn lại trong một câu nói.

"Bất Hoan, nhớ, nếu như mỗi một rồi, con vẫn còn có dì Bích."

Tôi gật đầu.

Tôi hiểu.

Vẫn luôn hiểu.

Không còn thời gian để tiếp tục bồi dưỡng mấy thứ tình cảm kia, tôi lại mạo hiểm lần nữa lao về nơi đang diễn ra mưa đạn.

Thì ra cả ngày hôm nay đều phải chạy tới chạy lui, thật là mệt đến không thở nổi.

Ở tầng một của du thuyền có một ít nơi đang giăng co, tôi lặng lẽ đi tới tầng hai, khom lưng bò trên sàn nhà, nín thở quan sát xung quanh.

Phía dưới đã náo nhiệt hơn nhiều so với lúc tôi rời đi: Cảnh Lưu Phái cùng hai anh em nhà họ Lý nhập thành một phe, Hồng Thiếu Nhu cùng tên mặt lạnh thành một phe, hai bên cầm súng chỉ vào nhau.

Đếm một chút, vừa đủ mở một bàn mạt chược rồi.

"Chẳng lẽ gần đây cảnh sát thiếu thốn tiền bạc, nên các anh cũng bắt đầu hợp tác với bang Thanh Nghĩa rồi sao?" Hồng Thiếu Nhu hỏi, bất cứ lúc nào, hắn vẫn luôn thích thanh thơi như vậy, dáng vẻ giống như cái gì cũng không đáng quan tâm.

Đoán chừng là từ nhỏ đến lớn đều được sống trong hoàn cảnh không thiếu thốn thứ gì, ăn, xem, chơi, cả những món đồ quý giá đều có rất dễ dàng.

Thật khó khăn mới tìm thấy được một người luôn làm trái lại ý của hắn là tôi đây, dĩ nhiên sẽ cảm thấy mới mẻ.

Cho nên mới mới muốn giữ tôi lại thôi.

Vậy là nếu lúc nào đó tôi làm theo ý hắn, dĩ nhiên cũng sẽ trở thành những muốn đồ để cho hắn cất giữ.

Mà, đó cũng không phải mong muốn của tôi.

"Tôi hiểu rất rõ nhiệm vụ hôm nay, chính là phải bắt được bọn người các anh, về phần dùng loại phương pháp nào, hợp tác cùng người nào, cũng không quan trọng." Cảnh Lưu Phái cũng không có để ý đến mấy lời chế nhạo của hắn.

"Không phải từ trước đến nay bọn cảnh sát các anh luôn tự xưng là lẽ phải là chính nghĩa sao? Chẳng lẽ sẽ không sợ hợp tác với xã hội đen sẽ tạo tạo thành vết bẩn sao?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

"Bắt lại được bọn người các anh, ngăn cản được những sự việc tệ hơn, đây chính là chính nghĩa." Cảnh Lưu Phái nhìn như một người nhã nhặn, kì thực là một người cứng đầu.

Tình huống bây giờ trở nên rất phức tạp.

Cảnh Lưu Phái với anh em nhà họ Lý, trong lòng tôi cũng không muốn thấy họ bị thương.

Nhưng với phần tình cảm tôi dành cho dì Bích, tôi cũng không thể để cho tên mặt lạnh bị thương.

Phương pháp duy nhất, chính là tìm cách cho tên Hồng Thiếu Nhu và tên mặt lạnh có thể chạy trốn.

Tôi nhìn quả lựu đạn khói trong tay anh cảnh sát trẻ, tròn mắt hơi híp, một tiếng "Đốt" ở khóe mắt tôi phát ra một tia sáng trắng.

Tôi hướng về phía phía dưới hô to một tiếng: "Lưu đạn tới! mọi người tránh mau! "

Sau đó kéo ra chốt khóa, ném đạn khói xuống phía dưới.

Màu khói trắng mù mờ trong nháy mắt tràn ngập cả tầng một, che hết tầm mắt của mọi người, trong phút chốc mọi thứ trở nên lộn xộn.

Tôi nhân cơ hội này mà nhảy xuống tầng một, đi tới nơi Hồng Thiếu Nhu với tên mặt lạnh đang đứng, kéo bọn họ lên rồi liền chạy ra bên ngoài.

Nhưng khi chạy ra khỏi nơi có khói nhìn kỹ lại, thì mới phát hiện mình kéo lên là chú cảnh sát với một anh mì ăn liền.

Các bạn nói xem hai cái người này tại sao không lên tiếng vậy? Lãng phí thời gian vàng bạc của tôi.

Dưới cơn nóng giận, tôi lấy cục gạch ra, "Bốp bốp" đập vào mặt của bọn họ.

Kết quả là như thế này, một của anh mì ăn liền biến thành mặt bẹp, mà mặt của chú cảnh sát kia vốn là mặt bẹp nên không tránh khỏi mặt biến thành lòng chảo.

Bi kịch

Không có thời gian để buồn bã, tôi lại lao vào nơi có khói mù lần nữa, tiếp tục tìm kiếm.

Lần này đã rút kinh nghiệm của bài học vừa rồi, quyết định đổi thành lấy tay sờ soạng.

Thật may là người Hồng Thiếu Nhu với tên mặt lạnh đặc biệt rõ ràng, tôi đưa tay, trực tiếp mò được nhú tên hí mắt, lại một đưa tay, trực tiếp mò được một mặt lạnh.

Sau khi xác định, vội vàng kéo bọn họ chạy ra ngoài.

Nhưng Bất Hoan tôi đây chính là người sinh ra có mệnh phải lao碌—— lần này lại sai lầm rồi.

Cái đó là tên giả mạo Hồng Thiếu Nhu, nói hẩn là mắt hí, nói đến hai chữ mắt hí thật là muốn khóc.

Ánh mắt của hắn, giống như là lấy một tờ giấy gói trái bí đỏ lại trên thân bí đỏ bọc rất mỏng, một viên cát muốn bay vào cũng khó khăn, nếu lúc có gió cát thổi tới cũng không cần phải nhắm mắt lại.

Mà cái cái tên giả mạo tên mặt lạnh, căn bản là một tiểu thụ. xinh đẹp

Tôi nổi giận: "Cái tên này không có việc gì sao lại chính đáng dấp của mình thành như vậy để làm gì?"

Này cô em giả này dịu dàng nói: "Người ta vốn có thể chất mang tính hàn, phải thường xuyên uống nước đường đỏ ấy."

Không rãnh cầu nhàu với bọn họ, trực tiếp lấy cục gạch đập hai cái làm họ bất tỉnh, vọt vào trong vùng khói mù lần nữa.

Tầng khói trắng càng ngày càng mỏng, đoán chừng đã sắp tan hết.

Đây là cơ hội cuối cùng, tôi không thể thất bại.

Nắm mắt lại, tôi dựa vào trực giác mọi việc đều thuận lợi của mình, bắt được hai người, một lần cuối cùng xông ra ngoài.

Mở mắt, nhìn phía bên trái, quả nhiên là tên mặt lạnh!

Lần này cuối cùng ông trời cho có làm khó tôi nữa.

Tôi ôm lòng kích động quay đầu nhìn phía bên phải, trong nháy nụ cười trên mặt cứng lại.

Trong sáng lương thiện như tôi, đã đánh giá sự xấu xa của ông trời quá thấp —— người bên tay phải tôi, là Lý bồi cổ.

Quả thực là tôi đã kéo sư tử với cọp lại gần nhau, kéo Lưu Bang và Hạng Vũ lại ở một chỗ, đem Tần vương cùng Kinh Kha đặt ở trên một cái

giường. Không, này không phải bị kịch, mà là mà là giờ cao điểm để phân tích kịch đam mỹ.

Kế sách hiện giờ, chỉ có thể là tốc chiến tốc thắng sử dụng cục gạch hoàng khám kim cương trực tiếp đánh cho bọn họ bất tỉnh.

Thế nhưng sức đánh đấm của hai người này không giống những người qua đường ABC, khả năng dễ nhất chính là đánh thẳng vào đầu.

Tôi còn chưa kịp lấy cục gạch ra, thì Lý Bồi Cổ đã lấy súng chia vào tên mặt lạnh.

Mà tên mặt lạnh qua nhiên là người thông minh, biết rõ về mặt than của mình không đủ sinh động để chống lại, thế mà lại dùng tay kẹp cổ tôi, còn chia súng vào huyết thái dương của tôi, nói: "Không muốn làm cho cô ta bị thương thì đừng tới đây."

Tôi chảy máu chảy mồ hôi bất chấp nguy hiểm chạy tới giúp hắn, cuối cùng lại bị biến thành con tin, mỗi khi nhớ tới thì cảm thấy trong lòng thật lạnh.

Giữa năm nay, là năm nào đây.

Lúc này, đạn khói đã tan hết, tầm mắt trở nên rõ ràng, những người còn lại trên mặt, đều có từng đều có vẻ mặt và tâm sự riêng.

"Khô nhục kế? Mà cho rằng tao không biết bọn mày là một phe sao?" súng của Lý Bồi Cổ vẫn chia vào tên mặt lạnh như cũ.

"Dù là người cung một phe, nhưng trên đời này cũng không có bữa tiệc không tàn, chúng ta đều sẽ phải ai đi đường nấy, không phải sao?" súng tên mặt lạnh vẫn chia vào huyết thái dương của tôi như cũ.

"Anh." Lý Lý Cát nhìn nhìn tôi, lại nhìn Lý Bồi Cổ một chút, muốn nói lại thôi, sự nóng nảy trong mắt có thể thấy rõ.

"Vị cảnh sát này chắc cũng không hy vọng tính mạng của con tin bị uy hiếp đúng không." Tên mặt lạnh nhìn về Cảnh Lưu Phái đang có tia chán nản khó có được.

Chỉ có Hồng Thiếu Nhu là đứng yên tại chỗ, mặt bình tĩnh, quan sát sự phát triển của sự việc.

Cứ giằng co qua lại như vậy, tất cả súng cũng được giơ cao trong tay, khác biệt duy nhất với vừa rồi chính là —— theo hướng súng chia ra, hình như tôi đã trở thành cai bia của nhiều người.

Sớm biết như vậy sẽ không lao vào sống chết với mấy người, một đám lòng lang dạ sói!

Ánh mặt trời nóng bỏng, nướng đến cái trán mọi người cũng phải rịn ra một tầng mồ hôi.

Tôi vẫn tốt, bên cạnh tên mặt lạnh tử lạnh A.I., nóng cũng không phải nóng, chính là tôi bị tia tử ngoài chiếu vào thôi.

Cuối cùng thật sự là không chịu đựng được rồi, chỉ đành phải xin phép mấy vị lòng lang dạ sói này: "Này, trước để cho tôi đi thoa một chút kem chống nắng được không?"

Năm nay tôi không có ý định biến thành cô gái có làn da màu đồng cổ.

Kết quả không có ai để ý đến tôi, không thể làm gì khác được, chỉ có cố gắng núp vào trong ngực tên mặt lạnh, dùng hân để cản lại tia nắng của mặt trời.

Với sự tiếp xúc như thế cả người tên mặt lạnh trở nên cứng ngắt, cánh tay đặt trên cổ tôi kẹp lại thật chặt, thiếu chút nữa ép đến làm cho tôi bị hôn mê.

"Không cần lãng phí thời gian, tính mạng của cô ta ở trong tay mày."
Tên mặt lạnh nói.

Giờ phút này, sự chú ý của mọi người cũng tập trung ở trên người Lý Bồi Cổ.

Nếu như đây là võ đài, này giờ phút này, ánh đèn sẽ chỉ chiếu vào trên người một mình Lý Bồi Cổ.

Hắn là vai nam chính.

Mà vị vai nam chính, sẽ nói ra một lời thoại rất quan trọng: "Mày cho là, tao sẽ quan tâm đến tính mạng của một kẻ phản bội sao?"

Nghe vậy, lòng của tôi bị một trận co rút đau đớn.

Nhất định là nguyên nhân ở việc mới vừa rồi tôi vừa chạy vừa há miệng, gió thổi vào trong ngực.

Tôi là đang tự nói với chính mình sao.

"Chỉ cần mày nổ súng, cô ta, chỉ có con đường chết." Khóe mắt tôi, ngón tay của tên mặt lạnh bắt đầu cong lại.

Lý Bồi Cổ mở miệng, đôi môi mọng nước, phun ra bốn chữ: "Tao không quan tâm."

Lòng tôi lại co rút đau đớn, mạnh hơn nữa.

Lần sau, nhất định không thể chạy bộ trước gió nữa.

Ngón tay của Lý Bồi Cổ, cũng bắt đầu cong, thời khắc chuẩn bị bóp cò.

"Anh, không được! " rớt cuộc Lý Lý Cát không nhin được nữa, vươn tay đoạt khẩu súng trong tay Lý Bồi Cổ.

Nhưng chân của Lý Bồi Cổ co lại, đá hẫng ngã xuống đất.

Lý Lý Cát muốn đứng dậy, lại bị tên lính đứng bên cạnh nghe theo lệnh của Lý Bồi Cổ ngăn lại.

"Mạng của mày, tao nhất định phải lấy." Giọng nói của Lý Bồi Cổ như bị nhiễm một tầng băng sương.

Tôi thậm chí cũng không hiểu rõ, từ 'Mày' này , chỉ là tôi, hay là tên mặt lạnh nữa.

Dựa vào kinh nghiệm dùng súng bao lâu nay, tôi nhìn ra được, ngón tay của Lý Bồi Cổ, đã bắt đầu muốn hành động.

Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi giây phút đó đến.

Nhưng đang ở ngoài trời, cho dù nhắm mắt, ánh sáng cũng có thể xuyên qua mí mắt, tôi nhìn thấy vỏ quýt bóng dáng, quay vòng tròn liên tục.

Bên tai của tôi, truyền đến giọng nói ấm áp của vỏ quýt: "Để súng xuống."

Chợt mở mắt ra, tôi nhìn thấy Cảnh Lưu Phái chia súng vào Lý Bồi Cổ.

"Anh là đang có ý gì?" Lý Bồi Cổ cũng không có để súng xuống, vẫn chia vào tên mặt lạnh như cũ.

"Tôi nói để súng xuống." Cảnh Lưu Phái lặp lại.

Tên Hồng Thiều Nhu luôn bàng quan im lặng đứng bên canh, chợt cười nói: "Bất Hoan, sức quyến rũ của em, thật sự là không nhỏ."

Nghe vậy, sắc mặt của Lý Bồi Cổ và Cảnh Lưu Phái đều có chút khác thường.

Cảnh Lưu Phái, là vì tôi?

Tôi không tin.

Không muốn tin tưởng.

Không thể tin được.

Đầu óc vòng vo vài vòng, trong giây phút như sét đánh, chợt nhớ đây chuyền tới trên cổ.

Đúng rồi, thứ hăn muốn là tài liệu, nhất định là vậy.

Đang cục diện nguy cấp không có lối thoát thì trên bầu trời chợt có âm thanh chiếc máy bay trực thăng bay tới, thậm chí không có thời gian ngẩng đầu nhìn, mưa đạn lại phủ xuống lần nữa.

Lần này hỏa lực càng thêm mãnh liệt, căn bản là muốn bắn tất cả chúng tôi thành tổ ong.

"[bad word]! Là người Hà Truân phái tới!" Tên mặt lạnh khẽ nguyên rủa một tiếng.

"Chẳng lẽ hăn muốn giết chết tất cả chúng ta sao?" Tôi hỏi.

"Hăn ta sẽ không để cho người biết được thông tin về hăn bị cảnh sát bắt!" Tên mặt lạnh kéo tôi đi về phía khoan thuyền.

Không muốn làm như những con tin khác, thừa dịp chú ý của hắn bị phân tán, tôi nắm lấy cánh tay hắn, dùng sức ngắt một cái, tránh ra, như con ruồi không đầu chạy về phía trước.

Còn chưa chạy được mấy bước, liền đụng vào ngực của một người, ngẩng đầu nhìn lên, vận khí không tệ, là Cảnh Lưu Phái.

Gỡ dây chuyền trên cổ xuống, trực tiếp nhét vào trong tay hắn, lời ít mà ý nhiều chào tạm biệt: "Đây coi như là cảm ơn mấy phần thịt bò beefsteak của anh, về sau chúng ta xem như không ai nợ ai, hẹn gặp lại."

Nói xong, tôi nhấc chân chạy về phía sau chiếc du thuyền, hi vọng vẫn còn phao cứu hộ.

Nhưng cái tên Hà Truân đó cũng không có cho tôi cơ hội này —— trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy mấy món đồ đen thui thúi lui mà máy bay trực thăng bỏ lại, bay phía tôi.

Một người trong đó vừa vọt rơi vào trước mặt tôi cách đó không xa.

Rất giống với đạn khói tôi mới ném vừa rồi, nhưng không có khói bay ra.

Giống như là đạn khói nhưng không thả khói Không phải là vũ khí gia tộc lợn cừu trong truyền thuyết anh trai lựu đạn?

Đang lúc tôi nhất thời phản ứng kịp, chợt có một người xông lại, bảo vệ tôi trong ngực.

Sau đó, chính là mấy tiếng nổ khổng lồ mạnh đến làm cho người ta muốn bị nổ màng nhĩ, tôi và người đó bị áp lực của vụ nổ, rơi vào trong biển.

Ở lúc trước khi mất đi ý thức, trong đầu tôi chỉ có một ý niệm.

Cái tên họ Hà đó, thế mà lấy tay móc mãnh đạn ra, không có hàm lượng kỹ thuật, khi dễ người!

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Sau khi được cứu lên từ dưới biển, tôi biến thành một con heo.

Một heo con lười biếng tới cực điểm.

Một người phụ nữ hiền hậu sau lưng một người đàn ông thành công, mà sau lưng một con heo cái luôn cần một người đàn ông cần cù.

Tôi biến thành heo, đều là do ép hấn.

Nằm ở trên giường lớn mềm mại, muốn ăn cơm, hấn đi làm, muốn uống nước, hấn đi rót, muốn lướt web, hấn lấy máy vi tính tới, muốn xem TV rồi, hấn đem cái điều khiển ti vi đặt ở trong tay tôi.

Nếu như không phải trong lòng tôi còn dư lại chút giá trị liêm sỉ, đoán chừng ngay cả bồn cầu tôi cũng bắt hấn mang đến bên cạnh giường.

Chỉ là thật sự chưa lười hoàn toàn, cuối cùng tôi quyết định kêu hấn mang giường đến cách toilet khoảng một mét.

Chỉ là chớ mang bánh nhân đậu đỏ cho tôi ăn, một mét cũng là phải đi, đi tới đi nhà vệ sinh cũng đủ làm cho tôi mệt mỏi.

Đúng rồi, mỗi ngày hấn phải chịu trách nhiệm xoa bóp cho tôi.

Dù sao cả ngày tôi sống ở trên giường, không vận động, xương sống thẳng lưng và đùi thường xuyên bị ê ẩm, cần bàn tay của hấn đến chữa trị.

Tôi sa đọa như thế.

Mà cái tên đàn ông cần cù khiến cho tôi rơi vào cái vũng bùn thành heo mẹ, lại có bề ngoài là bộ dáng thiên sứ.

Mặt mũi nhu hòa, luôn mỉm cười như gió xuân, dưới ánh mặt trời khuôn mặt luôn tỏa ra một tầng hào quang nhu hòa.

Mỗi một câu nói, mỗi một cái động tác, từng cái ánh mắt, thân hình, quần áo, thái độ, tư thế, cũng có thể làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Giống như là một cái hòm thuốc màu trắng được trang bị đầy đủ, bất cứ lúc nào bị thương, cũng có thể lấy thuốc ở chỗ hăn ra chữa trị.

Không sai, hăn chính là bề ngoài nhìn như đầu bếp, bên trong cũng là một người nắm vùng Cảnh Lưu Phái.

Trước một giây mảnh đạn nổ gim vào tay tôi, người nhào tới bảo vệ tôi, và bị áp lực của vụ nổ cùng tôi bị văng xuống biển, chính là Cảnh Lưu Phái.

Hăn đã cứu tôi, cũng mang tôi giấu ở trong một vùng núi nhỏ.

Phòng ngủ của chúng tôi nằm giữa sườn núi, là một người chú ở xa tặng cho hăn.

Không hào hoa, cũng là đơn giản sạch sẽ, liếc nhìn lại, làm người ta thấy thoải mái, rất hợp với khí chất của hăn.

Đẩy cửa sổ ra, liền có thể trông thấy khắp núi đều được phủ màu xanh cùng hương hoa thoang thoảng, thậm chí chỉ cần đưa tay, là có thể hái được một quả đại mọng nước ngọt ngào.

Hoàn cảnh nơi này rất trong lành, cây xanh um tùm, nhiều loại hoa đang nở, không khí mát mẻ, cách xa thành phố, rất thích hợp để nghỉ phép.

Bình thường khi cảnh cháy pháı muốn rời đi thành phố ồn ào đông đúc hẳn sẽ đến đây.

Chân núi, có một trấn nhỏ, mỗi ngày hẳn sẽ lái xe đi mua đồ, mà tôi thì ở trong nhà chơi trò chơi điện tử đợi hẳn về.

Tôi rất thích nơi này, bởi vì ở chỗ này, tôi có thể quên đi rất nhiều chuyện mà mình không muốn nghĩ đến.

Nói thí dụ như ân oán giữa dì Bích và hai anh em nhà họ Lý, nói thí dụ như Lý Bồi Cổ chia súng về phía tôi, lạnh lùng nói, hẳn căn bản không quan tâm tính mạng của tôi.

Ở chỗ này, chỉ cần đẩy ra cửa sổ, là có thể thấy được màu xanh mát mẻ của cây cối.

Mỗi ngày chuyện tôi cần làm, chính là chờ đợi ông xà đi mua thức ăn về nhà nấu cho tôi ăn.

Sau đó liền cùng nhau trải qua năm tháng vui vẻ, an ổn sống hết cuộc đời này.

Ông xã nhà tôi chính là Cảnh Lưu Phái, đây là cái danh hiệu mới tôi đặt cho hẳn.

Bởi vì hẳn thật sự là đối với tôi quá tốt, tốt mức tôi chỉ có thể lấy xưng hô ông xã này để trả ơn hẳn.

Lúc đó tôi vốn tưởng rằng hẳn chỉ súng vào Lý Bồi Cổ, chỉ là vì tài liệu bên trong sọt dây chuyền của tôi.

Thế nhưng sau khi tôi đưa tài liệu cho hẳn, hẳn vẫn cứ như cũ làm việc nghĩa không chùng bước xã thân cứu tôi.

Tôi không ngốc, cũng có thể từ trên về và thái độ của hẳn mà hiểu được một ít chuyện.

Cho nên, tôi gọi hẳn là ông xã.

Hơn nữa, hẳn đối với xưng hô này của tôi cũng không khó chịu, vì vậy, cứ gọi như thế.

Nơi này cái gì cũng tốt, dĩ nhiên, nếu là không giọng nói của bà lão cách vách, vậy thì sẽ hoàn mỹ hơn.

Phòng bà ở cách chúng tôi khoảng chừng hai mươi mét chưa bao giờ kết hôn, năm nay bảy mươi tuổi, tự xưng là thặng nữ (gái ế) thâm niên.

Tôi chỉ có thể cảm khái, bà lão này thật theo trào lưu.

Mặc dù bà lớn tuổi, nhưng động tác nhanh nhẹn, từ sân sau nhà trồng một mảng lớn rau cải, tự cày tự trồng, chưa bao giờ cần người hỗ trợ.

Duy nhất không tốt, chính là ánh mắt quá kém.

Ngày đầu tiên Cảnh Lưu Phái dẫn tôi đi qua chào bà, bà híp mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới trái phải trước sau, rồi cuộc gặt đầu nói ra một câu: "Tên nhóc này, thật đẹp trai."

Cắn chặt hàm răng, tôi nhẫn nhịn.

Lần thứ hai đi qua chào bà, tôi lấy mái tóc dài quấn vô cùng nữ tính đen nhánh xóa ra tự nhiên, bay ngổn ngang trong gió.

Thưởng thức hồi lâu, đột nhiên bà lấy ra một cái kéo ở phía sau mông, hướng về phía mái tóc bay tới trước mắt "Rắc rắc" một cắt bỏ.

Những sợi tóc quấn hồng nhan bạc mệnh của tôi cứ như thế mà ra đi.

Cầm cây kéo, bà bình tĩnh mà nói: "Nhóc con chớ có để tóc dài, cần thận không sẽ có chí đó."

Thật ra thì, nếu như có thể, bà à, tôi đặc biệt muốn mấy con chí kia khiên bà đi đi.

Cắn nát răng ngà, tôi lại nhịn.

Lần thứ ba đi chào bà, tôi cố ý mặc áo bó sát người hở ngực, cổ áo này đủ thấp cho, thiếu chút nữa là chạy đến rốn rồi, hai bầu ngực trước ngực giống như trong quảng cáo hoa quả, QQ lắc lắc.

Lần này bà có phản ứng, đưa ra hai cánh tay khô quắc nhấn lên ngực tôi, thiếu chút nữa đã xem nó như bánh bao mà lấy nhân ra cho bằng được.

Hít một hơi khí lạnh chờ đợi, chuẩn bị nghe bà xác định lần nữa giới tính của tôi.

Ai ngờ bà giống như là nhu diện đoàn dương như xoa nhẹ một hồi lâu sau, rốt cuộc nói: "Nhóc con à, trước ngực con đều là mỡ, sao không luyện tập cho cơ bắp một chút, sao mà giống đàn bà thế. Đến đây, đi ra sân sau cắt cỏ giúp bà, luyện bắp thịt một chút đi."

Tôi cầm lấy lưỡi hái, vô cùng muốn giết người, giết cái thặng nữ thâm niên này.

Cắn đứt đầu lưỡi, tôi lại nhịn.

Lần thứ tư đi chào bà, tôi mặc áo thể thao, nhưng trước ngực lại hùng vĩ như đỉnh núi Everest, thô sơ giản lược đoán chừng ít nhất cũng là cúp H.

Lòng tin mười phần đi đến lượn mười vòng trước bà đang ngồi làm dưa muối, lỗ mũi bắt đầu hướng lên trời.

Bà đây cũng tới cúp h rồi, cũng không tin mắt của thặng nữ thâm niên này không vẫn không mở ra.

Bà bị đồ chua cay trong miệng làm cho thở phì phò, nhìn thấy tôi, mắt chột sáng lên, nói: "Nhảy hai cái ở chỗ này cho bà."

Nhảy liền nhảy, tôi khụy gối, nhảy lên, rơi xuống, lại khụy, nhảy lên, rơi xuống.

Nhảy xong hai cái, hai quả cầu từ trước ngực tôi rơi xuống trên đất.

Bà cười hì hì nhặt lên này hai quả dưa, nói: "Nhóc con, thật là hiểu chuyện, biết bà khát nước, cố ý mang dưa đến, hôm nào bà giới thiệu cho con hoa khôi ở vùng này cho con cưới về làm vợ."

Đến đây, trong miệng tôi đã không còn gì có thể cắn nát nữa rồi.

Cảnh Lưu Phái vô cùng hiểu rõ sở thích của tôi, mỗi ngày cũng nấu lượng thịt thật lớn cho tôi ăn, ngay cả đồ ăn vặt tất cả đều là mua thịt bò khô cùng chà bông còn có cá viên, đem hết khả năng thỏa mãn ham muốn đối với thịt của tôi.

Ta no ấm rồi, vì vậy liền bắt đầu suy tư ham muốn kia.

Thật ra thì ta có thể trực tiếp xông tới đẩy ngã Cảnh Lưu Phái, cắn xé, nuốt vào trong bụng.

Nhưng là vậy thì quá không có cảm giác rồi.

Ăn miếng thịt đầu tiên, phải nhai nhuyễn nuốt chậm, nhất định phải để mùi vị của nó thấm đầy lưỡi mỗi một chỗ trong khe hở, khiến mỗi góc khoang miệng nhuộm đầy mùi thịt, để hàm răng cắn nát nó mỗi một sớ thịt.

Thịt chính là đàn ông.

Đàn ông chính là thịt.

Tôi quyết định muốn muốn thưởng thức từng miếng thịt trên người ông xã của tôi.

Thật ra thì cái kế hoạch này là từ lúc tôi nhét hai quả dưa vào ngực đi đến trước mặt bà lão chứng minh mình là con gái thứ thiệt lại chưa được toại nguyện ủ rũ về nhà mà nghĩ ra.

Lúc ấy tôi vừa vào phòng, liền phát hiện trong phòng rửa tay truyền ra âm thanh nước chảy.

Quan trọng hơn là, áo choàng tắm của Cảnh Lưu Phái vẫn còn đặt ở trên ghế dựa bên ngoài cửa phòng tắm.

Nhất thời trong đầu tôi hiện lên cảnh một anh đẹp trai đang tắm.

Dòng nước trong suốt men theo da thịt trắng nõn chảy xuống.

Những sợi tóc đen nhánh bám vào trước trán, quanh tạo cảm giác quyến rũ.

Gương mặt bị khí nóng bốc hơi phải hơi trong suốt hấp dẫn.

Cánh môi mềm mại mang theo tình cảm mãnh liệt, làm cho đôi môi nhiễm thán màu đỏ.

Nước chảy, theo đường cong cần cổ tuyệt đẹp chảy xuống, đi tới xương quai xanh, chạy qua cơ ngực, cơ bụng, sau đó là rừng rậm phái nam tươi tốt, cuối cùng cuối cùng, chính là là cái trái thần thánh.

Trái dưa chuột.

Dưa chuột, khi nước chảy thấm vào, tươi mới ngon miệng, nhẹ nhàng khoan khoái mê người.

Vừa có thể chiên, vừa có thể hấp, còn có thể làm rau trộn, vô cùng vui vẻ vô cùng có mùi vị.

Cảnh Lưu Phái nhìn tôi, đôi mắt âm u, tràn đầy tình dục, hơi thở phả ra, mang theo mùi thơm hoa bàn tay phật.

"Bất Hoan, đến đây đi, dùng hàm răng bén nhọn của em, dùng đầu lưỡi linh hoạt của em mà thưởng thức anh đi! "

Không thể không thừa nhận, cái ý nghĩ này giống trong tình cảnh làm cho máu tôi sôi trào, này như ngọn lửa của Tiểu Vũ Trụ muốn thiêu đốt mọi thứ, này máu phốc phốc phốc phốc trào ra, từ lỗ mũi phun ra khi nóng.

Dục niêm cả người đều bị khơi dậy.

Mẹ nó, con bà nó gấu nha.

Ông xã, em tới đây!

Tôi đặt tay trên tay nắm cửa, dùng sức xoay một cái, cửa lại vẫn không nhúc nhích.

Thế mà cửa bị khóa rồi.

Chỉ là, càng khó khăn, Bất Hoan tôi đây liền càng thấy kích thích.

Mái tóc quấn dài của tôi như vừa được hồi sinh, thẳng tắp dựng đứng lên đỉnh đầu.

Đôi mắt của tôi giống như bị căng mạch máu, hồng đến dọa người.

Từng kẻ răng trong miệng tôi đều lóa ra ánh sáng ham muốn.

Động tác của tôi giống như là liên tục bị ấn "ctrl" nhanh chóng khóa như vậy.

Tôi dùng cái kẹp mở khóa, tôi dùng kèm rút khóa ra, tôi dùng chùy đập khóa, nhưng cửa kia giống như là bà lão mắt mờ kia, đến chết đều không mở.

Lau đi mồ hôi trên trán với nước miếng ở khóe miệng, nhìn ánh mặt trời sáng rỡ ngoài cửa sổ, trong nháy mắt tôi hiểu ra một việc, thế giới tốt đẹp như thế, sao tôi lại nóng nảy như thế này, như vậy không tốt, không tốt.

Hít một hơi không khí trong lành, tôi học theo Lý Tiểu Long ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng "A ye" , rồi lấy chân đá một cái, thành công đập cho cửa mở ra.

Người bên trong đúng là đang tiến hành hoạt động tắm rửa.

Nhưng bị tắm lại là một con chó —— Cảnh Lưu Phái đang tắm cho một con chó.

Một chút cảnh xuân cũng không có lộ ra.

Cảnh Lưu Phái sừng sốt, con chó sừng sốt, cánh cửa ngược lại cũng sừng sốt, trong phòng tắm chỉ còn lại chiếc vòi hoa sen đang phun nước.

Một lúc lâu sau, tôi mở miệng: "Em đói bụng."

Sau đó, thân nhiên đi ra ngoài, kết thúc chuyện này.

P/s: vì chương này chị đã đổi cách gọi anh Cảnh nên mình đổi cách xưng hô giữa hai người nha.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Con chó này là do Cảnh Lưu Phái nhặt được trên đường lên núi, nhìn qua mới khoảng một tháng tuổi, nhìn thấy nó thì núp ở trong bụi cỏ run lẩy bẩy, hình như là bị lạc khỏi chó mẹ.

Ban đêm nhiệt độ trên núi rất thấp, nhưng nếu mặc kệ, rất có thể nó sẽ bị đông cứng mà chết.

Cho nên, ông xã lương thiện nhà tôi đã mang nó về, nói là vào thời điểm hăn không có ở nhà thì để nó làm bạn với tôi.

Tôi nhìn con chó đang được Cảnh Lưu Phái ôm trong ngực thoải mái hưởng thụ hơi ấm, khước miệng tôi mỉm cười, mà ánh mắt lại lạnh như dao.

Giả bộ điềm đậm đáng yêu, sau đó làm cho người ta nảy sinh lòng thương tiếc với mình, vì thế, thế mà sử dụng khổ nhục kế để mình trở thành cô nhi, thật là lợi hại.

Chó (rơi lệ): bà chị suy nghĩ quá nhiều, thật sự tôi đây không tìm được mẹ mà.

"Đặt cho nó cái tên đi." Cảnh Lưu Phái dụ dằng dùng khăn lông sạch sẽ lau bộ lông ướt của nó, tôi cắn răng nghiêng lợi, ghen ghét không dứt.

Tôi vừa híp mắt đang vừa lòng nhìn cảnh nó đang hưởng thụ Cảnh Lưu Phái vuốt ve bộ lông vàng toàn thân của nó, phần dưới lỗ tai, miệng ngấn,

đây là giống chó thông thường ở vùng nông thôn Trung Quốc có tên khoa học là Chó Đất một cái tên vô cùng chuẩn xác với khí chất phi thường của nó, trong đầu tôi hiện ra một cái tên vô cùng hay.

"Gọi nó là cái gì cũng được sao?" Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên, mang nó về để tặng cho em mà." Cảnh Lưu Phái nói.

Giờ phút này, con chó kia đã ý thức được có cái gì đó không đúng, lập tức dùng móng vuốt cào cào cánh tay Cảnh Lưu Phái, như muốn nhắc nhở.

Đáng tiếc đã không kịp rồi, đôi mắt tôi sắc nhọn giống như đinh thoáng nhìn dưới ánh mặt trời tỏa ra tia sắc bén, nói tiếp: "Khó có được một con có bộ lông toàn màu vàng, vậy quyết định kêu nó là. Tảo hoàng (càn quét tệ nạn) đi."

Cảnh Lưu Phái: "."

Chó: "."

Chu vi địa bàn nó có thể làm chủ, tên nó thì do tôi làm chủ, từ giờ phút này, chú chó nông thôn Trung Quốc này có tên là Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn).

Hừ, giành đàn ông với tao, mày còn non lắm.

Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn): (rơi lệ) bà chị, chị suy nghĩ nhiều quá.

Tôi rất khó chịu về con Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) này.

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, tôi không thích Cảnh Lưu Phái đối với nó tốt hơn tôi, hẳn vẫn chưa từng giúp tôi tắm rửa nha, vậy mà tắm cho con chó kia, tại sao chứ?

Thứ hai, nhìn thấy nó chỉ làm cho tôi nhớ đến con chó gay biến thái mà Lý Lý Cát mang về đã nhiều lần khi để tôi sau cùng bị ngón tay của tôi bạo hoa cúc cảm thấy được khoái cảm yêu thích nên đã thoát khỏi giới tính cũ chuyển sang một con chó tiểu thiếp mặc sườn xám mang giày cao gót.

Không chừng bọn nó chính là cá mè một lứa.

Thứ ba, cũng chính là điểm quan trọng nhất, đó chính là. Dừa chuột của nó cũng quá nhỏ đi, quả thật chính là một cọng hoa tỏi non, lấy tay nhẹ nhàng sờ chút một cái liền bị lệch đi, về sau con chó mẹ nào muốn làm quả phụ mới đi tới nó, quả thực làm mất mặt nhà chúng tôi.

Tảo Hoàng (càn quét tệt nạn): (rơi lệ) người ta hiện tại vừa mới có một tháng tuổi, có dừa chuột lớn mới chính là kỳ quái đó.

Mặc dù tiểu tử này thuộc dạng tâm cơ thâm trầm, nhưng nó cũng tạm thời không có làm ra hành động gì như con thiêu thân, nên cũng tạm bỏ qua cho nó.

Cái quan trọng nhất chính là, tôi nên tiếp tục thực hiện cái kế hoạch ham muốn kia của tôi như thế nào.

Tôi quyết định, nhất định đầu tiên phải nhìn thấy dáng vẻ ông xã mình không mặt quần áo, mới có thể tiếp tục ăn hằm.

Thế nhưng không dễ dàng thật không dễ dàng thật không dễ dàng.

Cảnh Lưu Phái có thói quen dậy sớm, rạng sáng năm giờ đúng liền rời giường, việc đầu tiên khi rời giường, chính là tắm.

Nói cách khác, tôi muốn nhìn lên hằm tắm, cũng phải dậy sớm như thế.

Nhưng tôi dùng năm cái đồng hồ báo thức cũng không thắng được cái đồng hồ sinh học của tôi, tôi vẫn có thể ngủ như heo chết, cuối cùng vẫn là

sau khi tắm xong Cảnh Lưu Phái bước ra từ trong phòng tắm tắt hết đồng hồ.

Kết quả như thế làm cho tôi thấy rất buồn bực.

Ngày thứ hai, khi chó Tảo Hoàng (còn quét tộ nạn) vẫy đuôi mừng chủ hướng về phía tôi muốn xương thì tôi đưa ra yêu cầu bắt nó nhảy nhảy lên giường, để bóng lên đầu, né tránh mấy con giao phóng tới với độ khó cao nhất.

Tôi đang thoa son bóng nước môi mở ra nói ba chữ: "Học tiếng mèo kêu."

Lời vừa nói ra, Tảo Hoàng (còn quét tộ nạn) gào lên một tiếng, ngã xuống đất, không dậy nổi.

Nếu buổi sáng không dậy nổi, vậy tôi sẽ không ngủ!

Rút kinh nghiệm từ những bài học trước, tôi uống một ấm cà phê to, sau đó dùng cây tăm chống mí mắt, nhìn đồng hồ báo thức chặm rãi di chuyển từ 12 tới 5.

Ánh mắt, chớp mũi, hàm răng và cả người tôi đều phát ra ánh sáng ham muốn, từ xa mà lắc lư mà chạy tới trước cửa phòng tắm, cửa chọt mở ra, bên trong lại không có một bóng người.

Tức giận đi tìm Cảnh Lưu Phái, lấy được lấy được câu trả lời chính là hôm nay là ngày hăn tập thể dục, hăn muốn tập chạy hai tiếng rồi mới về tắm.

Nhưng vào hai tiếng sau khi hăn trở về thì tôi đã ngủ say như chết ở bên ngoài của phòng tắm.

Kết quả như thế lại làm cho tôi rất buồn bực.

Ngày thứ hai, tôi liền đem Tảo Hoàng (cần quét tộ nạn) đang không có việc gì dưới ánh mặt trời gian chân ra, liếm láp liếm láp dựa chuột của nó mà quay lại, đem đi trình chiếu miễn phí hai bốn giờ cho tất cả chó nuôi trong nhà hay chó hoang ở vùng núi này xem.

Từ sau ngày đó, Tảo Hoàng (cần quét tộ nạn) chỉ cần vừa ra khỏi cửa, đầu liền rũ thật thấp, trên căn bản có thể sanh ngang thấp đến song song với dựa chuột của nó.

Nhìn lên tằm là không có cơ hội rồi, tôi chỉ có thể đi đường vòng tìm đường tắt thôi.

Lấy xúc xắc ra, tôi quyết định chơi trò cời quần áo với Cảnh Lưu Phái, điểm của người này nhỏ hơn, phải cời một món đồ.

Lần này ta là quyết định nhất định phải thắng, cho nên động chân động tay ở trên viên xúc xắc.

Một bên đang ảo tưởng cảnh Cảnh Lưu Phái cời sạch hết đồ ngưng ngừng lấy tay che phía dưới, một bên tôi lau nước miếng chảy trên viên xúc xắc.

Nhưng là, sau mười lần đổ xúc xắc.

Toàn thân tôi chỉ còn đồ lót, thế mà Cảnh Lưu Phái ngay cả vớ cũng chưa cời ra.

Mắt thấy ván này lại thua, tôi nổi giận, đem xúc xắc ném đi, ngửa mặt lên trời cảm thán: "Tại sao lại như vậy? !"

Cảnh Lưu Phái sờ sờ tóc an ủi tôi, nhẹ nhàng bỏ xuống một câu nói: "Quên nói cho em biết, sở trường trước kia của tôi là cờ bạc."

Sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp luộc thịt cho tôi.

Lửa đục đốt cháy lý trí của tôi, tôi chạy thẳng đến sau lưng Cảnh Lưu Phái, lấy một tay muốn đẩy ngã hẳn, nổi điên lên, bất chấp tất cả, nóng nóng khó nén, kích động điên cuồng mà nói: "Em muốn cưỡng bức anh! "

Vào giờ phút này, tôi bỏ qua nguyên tắc, quyết định nuốt xuống khối thịt nguyệt vẹn ngon lành này.

Nhưng không đợi tôi tháo ra cái nút áo thứ ba của Cảnh Lưu Phái, thì bà lão có ánh mắt không tốt ở sát vách kia đang cầm hai một cặp củ cải trắng tươi mới tới trước cửa, vừa đúng nhìn thấy tư thế mập mờ này của chúng tôi.

Tôi vốn định biểu hiện một chút vẻ ngượng ngùng, nhưng cúi đầu mà xem xét tóc quần dài xõa ra mặc áo lót hấp dẫn trên người cười Cảnh Lưu Phái, lập tức cảm thấy được sự thách thức.

Ta cũng không tin lần này bà lão ngài còn có thể xem tôi như con trai nữa không!

Quả nhiên, trong mắt bà lóe ra một loại sáng loáng nặng chưa thấy, này hai củ cải trắng rơi trên mặt đất, quay tròn đánh một vòng.

Sau đó, bà lão kích động mà nhìn tôi nói: "Bà đã sớm biết hai người có chuyện mờ ám, nhóc con, con quả nhiên quý thú công nha! "

Tôi ói ba lít máu.

Thì ra là bà không những là thặng nữ thâm niên, bà còn là một hủ nữ thâm niên nữa.

Cho rằng tôi là con trai coi như xong, lại còn cho rằng tôi là quý thú công!

Tôi đây mọc ra cái cúp D dễ dàng lắm sao!

Kết quả như thế làm cho tôi vô cùng buồn bực.

Ngày thứ hai, tôi lấy con dao phản chiếu ánh sáng lạnh lên mặt Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) nói: "Đi, trộm cho tao một miếng thịt về đây, nếu không, tao liền đem mày đi hầm."

Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) vừa nghe, lập tức chạy ra ngoài như có găng tên lửa ở phía sau mông bỏ lại bộ lông vàng của mình.

Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn): (còn là lệ rơi đầy mặt) không chạy như bay được không? Bà chị vẫn đang mài dao soèn soẹt phía sau kia !

Nửa giờ sau, Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) gặm thịt trở lại.

Dưới ánh mắt nó có ngấn nước mắt lấp lánh, miệng ngấn nhỏ vụng về, mà trong miệng, là một con chuột cống béo.

Quả nhiên là thịt, còn là thịt béo.

Tôi cảm thấy được Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) vẫn rất có tiền đồ, thật là vui mừng, vì vậy lần đầu tiên trong đời sờ sờ đầu của nó, hiền lành mà nói: "Ngoan, con chuột này thức ăn ba ngày nay của mày, từ từ ăn, không cần cảm ơn tao."

Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn): (nước mắt rơi như mưa) meo meo meo kiếp nó.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Lại trải qua vô số lần ném thử, tuy lần nào cũng thất bại, ngay cả một miếng thịt Cảnh Lưu Phải cũng không để cho tôi nhìn thấy.

Tôi vô cùng tức giận, tay ngứa ngáy, ngón chân cũng ngo ngoáy ngứa ngáy, cái móng ngứa ngáy, vẫn không tìm ra cách nào dùng được.

Hơn nữa sát vách còn có một thặng nữ kiêm hũ nữ thâm niên không có việc gì thì cứ chưng ra cái vẻ mặt tươi cười sáng lạng như hoa cúc, thân thiết gọi tôi một tiếng nhóc con, thật sự là làm cho tôi tức giận không chịu nổi.

Đau khổ, khó nhin đến đau khổ.

Vì vậy, mỗi ngày tôi chỉ có thể lấy việc hành hạ Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) mà sống.

Cả ngày chỉ ăn uống..., uống rồi ngủ, ngủ lại ăn nữa, tôi phát hiện ra thịt trên người tôi tăng ngày càng nhanh.

Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt, tôi hiểu được điều này, tôi lập tức kéo Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) chạy xung quanh núi vài vòng.

Khi trở về, Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) mệt mỏi ngay đến đưa chuột cũng rũ ở trên đất, mà khắp người tôi đều bốc mùi hôi.

Thật sự không chịu nổi được mùi này, tôi trực tiếp vọt vào phòng tắm, thành thạo cởi xuống quần áo, vọt vào chiến đấu với bồn tắm.

Sau khi tắm xong mới phát hiện vừa rồi đi vào quá vội vàng, đừng tới lấy quần áo thay, ngay cả khăn tắm cũng quên cầm vào.

Do dự ba giây đồng hồ, tôi liền để trống trơn như thế mà đi ra khỏi phòng tắm.

Tào Hoành (càn quét tệ nạn) đang uể oải nhìn thấy cơ thể tôi, mí mắt giơ lên, lại rũ xuống lần nữa.

Vậy mà không có chút phản ứng ngạc nhiên nào, thật sự là một con chó không có năng lực thưởng thức.

Tôi nổi giận trên môi nở một nụ cười lạnh lẽo, nhìn về phía Tào Hoành (càn quét tệ nạn) nói: "Chưa được cho phép đã nhìn cơ thể của tao, phạt mày nhịn ăn một ngày coi như trừng phạt."

Tào Hoành (càn quét tệ nạn): (nước mắt chảy dài) Trời ơi đầu năm nay là năm gì vậy? Ông trời ơi, hãy bắt người phụ nữ này lại đi!

Tôi nhớ được khăn tắm ở học tủ tầng dưới cùng, liền khom lưng xoa xoa cái mông đi tìm.

Ai ngờ đang ở lúc tôi đang khóa thân ngẩng đầu nhìn trời thì tôi nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở ra cùng với giọng nói của Cảnh Lưu Phái: "Hôm nay anh làm thịt bò cho em."

Tôi thấy trong tình cảnh này chắc phải có một câu nói "Đi ra ngoài" vang lên , chỉ là mắt thấy đáng về tôi đang khóa thân, cái câu "Đi ra ngoài" cũng tự động mà từ nuốt trở về rồi.

Cúc hoa của tôi mềm ra, cứ như vậy bị xem sạch bách rồi.

Tôi nắm quyền, phần nộ.

Quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Lưu Phái yên lặng đứng ở trước cửa phòng, sóng mắt đang xoay chuyển.

Đôi mắt hẩn, từ trước đến giờ là như bờ đê Dương Liễu tháng ba, bốn bề yên tĩnh, hơi nước âm ẩm, xa xa tĩnh lặng.

Mà giờ phút này, trong nháy mắt lại như ngày mùa hè, nhiều loại hoa nhấp nháy, tràn đầy màu sắc, bên trong nồng đậm tình cảm.

Tôi liếc mắt nhìn Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) một cái, ý muốn nói với nó: học hỏi một chút, đây mới chính xác là vẻ mặt cần có.

Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn): (nước mắt đóng thành dòng) thôi, ông trời, tin rằng ngài cũng không đấu lại với người phụ nữ này, hay ngài vẫn nên bắt tôi về đi.

Thật ra thì tôi rất không cam tâm.

Mấy bạn thử nghĩ xem, tôi khổ sở bận rộn lâu như thế, ngay cả một miếng thịt của Cảnh Lưu Phái tôi vẫn còn chưa thấy qua.

Ai ngờ thế mà hẩn lại có thể dễ dàng nhìn thấy hết mấy chục ký thịt trên người tôi như vậy.

Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm công bằng hay không công bằng, hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào để hóa giải tình cảnh lúng túng này.

Thấy bộ dáng này của Cảnh Lưu Phái chắc cũng là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, không có kinh nghiệm giải quyết.

Không làm sao được, chỉ có thể để tôi tiếp tục hy sinh.

Hít sâu một hơi, tôi đưa đôi tay ra, làm động tác lượn sóng vài cái sang bên trái, cả người cũng thuận theo bước sang trái, sau đó, lại đổi hướng, tay làm vài động tác lượn sóng sang bên phải, cả người cũng thuận theo bước sang bên phải.

Không sai, đúng là tôi đang học theo động tác múa của mấy cô nàng Hawai.

Vừa múa, còn vừa hát ca khúc 《bây giờ đánh chim ngói rồi kìm lông》 sơn ca đại danh đỉnh đỉnh.

"(nam) mặt trời lên hồng Đâu Đâu, tôi có một ổ chim ngói nhỏ, miệng con chim ngói này tham nhất, chuyên ăn em vợ con cá trạch."

"(nữ) chàng trai trẻ nói vậy làm tôi xấu hổ, anh nói có tổ chim ngói nhỏ, coi chừng em gái tôi đây bắt được anh, lần lượt nhổ sạch lông trên người anh."

Mặc dù trên đầu tôi không có vòn hoa, trên người không có áo ngực, trên cổ không có vòng hoa, nhưng ít ra ở phía dưới tôi có chíp bông.

Mặc dù hơi ngắn một chút, ít nhất nó có một chút giống váy cỏ bị ném tung bay.

Nhảy xong hát xong bỏ mọi thứ ở phía sau, Cảnh Lưu Phái sừng sốt ước chừng ba phút, cuối cùng đưa tay nắm thành quyền, cười đến đứng thẳng lên không được.

Thật sự là quá không nề mặt tôi rồi !

Lửa giận, lửa dục, hỗn tạp cháy chung một chỗ, tùy thời có thể như Tiểu Vũ Trụ đốt cho tôi cháy rụi.

Thôi, từ trước đến nay Bát Hoan tôi đây tin tưởng và chấp hành nam bắt nữ, còn giả bộ thuần khiết cái gì đây.

Lùi về phía sau lấy đà, tôi bước chân chạy thẳng về phía trước.

Bởi vì không có mặc áo ngực, cộng thêm hai bầu ngực phía trước tương đối hùng vĩ, chạy giống như là cái túi chứa đầy nước biển, có chút khó khăn.

Đây là lần đầu tiên tui thấy may mắn khi nó không phải là cúp H, nếu không khi chạy đó chính là hai quả cầu sắc, như muốn rớt xuống 100m, mặt cũng bị đập thành lòng chảo rồi.

Chạy vội tới trước mặt Cảnh Lưu Phái tôi đột nhiên đứng lại, sau đó ở tại chỗ nhảy lên, tay chân cố gắng ôm chặt người hấn.

Tôi là gấu Koala, hấn là cây.

Hôm nay Cảnh Lưu Phái mặc áo T shirt tay ngắn, vừa đúng cánh tay trần trụi chen chúc ở giữa hai bầu tuyết trắng của tôi, cảm giác đó, tuyệt đối là mất hồn.

"Mau xuống đây, anh làm thịt cho em." giọng của Cảnh Lưu Phái vẫn là dịu dàng như bình thường, chỉ là nhiệt độ hơi cao nóng rực.

Đoán chừng giống như tôi, không chịu đựng được nữa rồi.

Đừng chính trực nữa, ông xã, chúng ta chơi trò nam rượt nữ chạy như điên thôi.

"Hôm nay em không ăn thịt, em muốn ăn anh." Miệng tôi thối hơi thở như lan ở bên tai hấn, muốn bỏ thêm củi vào lửa dục cho người ta.

Tôi cảm thấy sự quyến rũ của mình rất thành công, bởi vì bắp đùi của tôi đang theo sát đã cảm nhận được động tĩnh đưa chuột của hấn rồi.

Nhưng cũng không có như tôi dự đoán, trong nháy mắt hần biến thành Kim Cương, ném tôi lên trên giường, đấm ngực găm thét lên rồi muốn làm gì thì làm.

Trên thực tế, Cảnh Lưu Phái vững vàng đặt tôi xuống đất, dịu dàng mà nghiêm túc nói: "Bất Hoan, chỉ đến khi em đã yêu một người nào đó thì em mới có thể cùng hần làm chuyện đó."

"Em yêu anh." Tôi bật thốt lên, không có chút do dự nào, giọng nói tự nhiên lại chân thật đến khiến tự bản thân tôi cũng lấy làm kinh hãi.

"Bất Hoan, cái câu này, chừng nào xác định rõ ràng rồi mới được nói ra." Giọng nói của Cảnh Lưu Phái rất nhẹ nhàng, giống như là đang khuyên một đứa bé không hiểu chuyện.

Nhưng tôi đã không phải là đứa bé nữa rồi.

"Em yêu anh." Tôi trực tiếp nghênh đón ánh mắt của hần: "Em yêu anh vì anh mang thịt bò tới cho em, em yêu anh vì anh đối tốt với không vì bất cứ lý do gì, em yêu anh vì anh đã không để ý đến an nguy của mình mà lao đến cứu em khi bị rớt xuống biển. Đúng vậy, em yêu anh."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Nhiều khi, tôi không muốn suy nghĩ nhiều.

Tương lai của mình, tình cảm của mình, tôi không muốn suy nghĩ nhiều, bởi vì tôi hiểu được, một khi đến thời điểm muốn sáng tỏ, tự nhiên nó sẽ sáng tỏ.

Giống như là hiện tại, tôi thông qua miệng của mình, biết được một sự thật.

Tôi yêu Cảnh Lưu Phái.

Không chỉ là thân thể của hắn, còn có cả con người hắn.

Cho nên, tôi không muốn buông tay, cả người vẫn ôm chặt cơ thể hắn như cũ.

"Em yêu anh." Tôi nói.

Cảnh Lưu Phái nhìn tôi, tròng mắt như nước, tràn vào trong lòng của tôi, rục rỡ như đóa hoa đào, làm cho mỗi dây thần kinh của tôi cũng mềm mại đi.

Hắn không nói một lời nào, mà là bắt đầu. Làm.

Chuyện kể tiếp, có thể dùng ba phiên bản để diễn tả.

Một, bản thô.

Cảnh Lưu Phái ôm tôi đến trên giường, cởi xuống quần áo của tôi, sờ, hút, bắt, cầm, bắm, vê, chen vào, bắn, cuối cùng ngủ. =.=”

Hai, chỉ có thể hiểu ý, không thể dùng lời nói để truyền tải.

Cảnh Lưu Phái là cái cuốc, tôi là sắc trời giữa trưa, sau đó. Mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày.

Cảnh Lưu Phái là sắc trời sáng trong, tôi là sông ngòi, sau đó. Tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất.

Cảnh Lưu Phái là cung đang giương lên, tôi là con chim to, sau đó.
. Bắn bắn.

Ba, bản bình thường.

Cảnh Lưu Phái đưa tay ôm tôi đến trên giường, động tác cẩn thận giống như đang tiếp xúc với một món đồ cực kỳ trân quý.

Hắn cúi đầu, hôn tôi, cánh môi của hắn, non mềm, dịu dàng, giống như là đang dùng lông vũ để vuốt ve.

Hắn hết sức khống chế dục vọng của mình, không muốn nóng vội, hắn muốn cho tôi lần đầu tiên tốt nhất.

Nhưng Cảnh Lưu Phái quên mất, tôi đã làm động tác nam rượt nữ trên đường lớn chạy như điên một khoảng thời gian, loại hôn này đối với tôi mà nói, ngay cả gãi ngứa cũng không tính.

Tôi không nhịn được nữa, há miệng, khẽ cắn môi của hắn, dùng cái này loại phương thức như thế tuyến bố rằng tôi không thể chờ đợi được nữa.

Cảnh Lưu Phái cười, như hiểu ra được giờ phút này hắn bỗng nhiên cười rộ lên, khóe mắt ửng đỏ, lại có chút thần thái câu đi hồn phách của người khác.

Đôi môi kia kia, từ trên môi của tôi di chuyển xuống dưới, lướt qua cảm của tôi, đến cần cổ nhạy cảm của tôi, đến nơi ngực kiêu ngạo vươn lên, phía dưới bụng bằng phẳng, nơi rừng rậm tư mật, rồi bấp chân trắng nõn thẳng tắp.

Giống như là đang đối đãi một cái thánh vật, hắn tiến hành quý báu với tôi.

Trong nháy mắt làn da của tôi biến thành mỏng manh, trở nên nhạy cảm khác thường, thậm chí cảm thụ được nhiệt độ ở cánh môi của hắn, môi hắn khô tạo thành khe, đầu lưỡi thô ráp của hắn.

Hai cánh tay tôi nắm lấy ra giường màu trắng tạo thành hai đóa hoa.

Nó nở rộ ra đợi ông xã tôi đến hái.

Chiếc gương to bên cạnh phản chiếu hình dáng của tôi.

Toàn thân ửng hồng mang đậm ham muốn, đôi mắt mèο hơi ngược lên lưu chuyển ánh sáng đầy vẻ mê ly, đôi môi bởi vì dục vọng mà tách ra, kìm lòng không được phát ra âm thanh mất hồn.

Mặc dù giờ phút này khó mà nhịn được, nhưng tôi rất hài lòng cách làm của Cảnh Lưu Phái.

Bởi vì cái dạng cảm giác này, giống như là con dấu.

Hắn ấn xuống quanh cơ thể tôi để lại ấn ký của chính mình.

Từ đó, tôi chính là người phụ nữ của Cảnh Lưu Phái.

Sống ở trên đời đến giờ, tôi cũng đã có danh phận rồi.

Tôi cảm thấy, quả thật chất lỏng đã tràn đầy ra ngoài rồi.

Mà hẳn, cũng cảm thấy như vậy.

Vì vậy, đôi tay thon dài sạch sẽ kia, dịu dàng tách chân tôi ra, cũng đem vật đặc trưng của phái nam đặt ở cửa động nơi tư mật.

Cho dù hào phóng là người hào phóng như tôi, cũng bởi vì thiếu hụt kinh nghiệm mà cảm thấy hoang mang.

Tôi bỗng đưa tay vòng qua ôm lấy cổ hẳn.

Ở tại thời khắc như vậy, đàn ông và phụ nữ, không có tinh táo như nhau.

Cơ thể của hẳn cũng căng thẳng, nhiệt độ cả người của hẳn cũng nóng rực, hô hấp của hẳn cũng không ổn định.

Hơi thở của hẳn, phả vào gương mặt của tôi, lo lắng thổi đi những sợi tóc lật phất: "Bất Hoan, Bất Hoan, Bất Hoan."

Hẳn kêu tên của tôi, giống như đang đang ca tung sự thanh khiết của một thiếu nữ bằng lời thơ.

Cùng lúc đó, vật cứng rắn kia đã chuẩn bị khá lâu tiến vào trong cơ thể tôi.

Tấm màng mỏng kia bị công phá, từ đó trở thành lịch sử.

Đau nhức theo đó mà kéo đến, thế nhưng chỉ là tôi, cũng đã có huy chương kỵ sĩ trên ngực, đó là vết sẹo trên lưng của vị tướng quân, là phần thưởng cam tâm tình nguyện.

Hắn hết sức kiềm chế, cẩn thận chuyển động từng li từng tí, chỉ sợ sẽ tăng thêm đau đớn khổ sở cho tôi.

Móng tay của tôi, bấm sâu vào lưng hắn, hàm răng của tôi, cắn chặt vào trên vai hắn, phần mềm mại của tôi, bao quanh vật cứng rắn của hắn.

Nóng bỏng, điên cuồng, run rẩy, thét chói tai, biến động, gió bão, tối tăm, vui sướng tột cùng, tận hưởng đến nơi thấp nhất, da thịt trắng nõn, bùn đất tối tăm.

Cảm giác lúc ấy chính là cả người tôi như thủy tinh rơi xuống bể tan tành.

Khi tất cả yên ắng lại hắn ôm lấy tôi, thậm chí còn cẩn thận hơn so với trước kia.

Tôi nghiêng đầu, để nước mắt thấm vào gối.

Con mẹ nó, thật không dễ dàng, rốt cuộc tới cũng tới tay cái tờ..rim !

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59

Cảm giác "này nọ í é í é", cũng như cảm giác ăn thịt làm cho người ta thấy mê muội.

Vì vậy, mỗi ngày tôi có hai việc phải làm đó là: một là ăn thịt Cảnh Lưu Phái làm, hai là ăn khối thịt Cảnh Lưu Phái này.

Tôi sa đọa bao nhiêu, thì bấy nhiêu vui sướng.

Cùng hăn hỏn chiến ở trên giường, đánh cho đến khi trời đen kịt, không thể tách rời ra.

Chỉ là nói thật, ông xã cũng rất là thích thú.

Chỉ có ba sự kiện khiến chúng tôi ngưng chiến.

Một, hăn mắc tè.

Hai, tôi mắc tè.

Ba, bụng của tôi đói.

Nhưng đến giai đoạn cuối, ngay cả sự kiện cuối cùng tôi cũng muốn thủ tiêu nó luôn.

Dĩ nhiên tuyệt đối không phải là không ăn cơm, mà là hi vọng Cảnh Lưu Phái đem thời gian nấu cơm rút ngắn lại hết mức có thể, để thời gian ở trên

giường tăng lên nhiều nhất.

Vì vậy hôm nay, khi leo xuống từ trên người tôi, bảo là đến giờ làm cơm cho tôi, tôi ngăn lại động tác mặc đồ của hắn.

"Em thật sự xác định là muốn để một người không mặc đồ làm cơm cho mình ăn?" Cảnh Lưu Phái cười đến làm cho người ta xuân phong phơi phới, quả là một binh sĩ dạn dày.

Rõ ràng cũng đã bị tôi cho gì kia rồi, làm thế nào còn là không có nhiệm một chút bộ dạng phong trần đây?

Tôi quyết định muốn tiếp tục làm cho hắn thêm gì kia rồi.

"Thật ra thì mỗi khi anh nấu cơm, ở trong mắt của em, đều là không mặc đồ, cho nên mặc hay không mặc không có gì khác nhau." Thuần khiết lương thiện như tôi, lại một lần nữa nói ra lời nói thật.

Không làm sao khác được, hắn chỉ có thể theo tôi, buông quần áo xuống.

Tựa như vô số lần nói tôi đã qua vậy, tôi là gấu Koala, hắn là cây.

Tôi dùng tay chân quần lấy người hắn, hai người đều là trống trơn, nói thật, nhìn từ góc độ nghệ thuật, cũng rất giống với loại hành vi nghệ thuật.

Vẫn là không làm gì khác, Cảnh Lưu Phái chỉ có thể nằm lên ga giường phủ lấy người tôi, ôm đến phòng bếp đặt tôi trên bàn bếp.

"Muốn lừa mọi người cùng nhau lừa, như vậy mới công bằng." Tôi khí phách vỗ ngực nói, nói xong kéo cái ga giường xuống.

Nhưng Cảnh Lưu Phái giữ cánh tay tôi lại, lòng bàn tay của hắn, ấm áp khô ráo, giọng nói của hắn, mang theo sương mù tình dục: "Chỉ có khi em mặc quần áo che lại, đôi mắt của anh mới có thể nhìn bếp lò."

Vì suy nghĩ cho cái bụng, tôi thỏa hiệp, lấy ga giường quấn lại cơ thể trần trụi, ngồi xếp bằng ở trên bàn, nhìn hăn nấu ăn.

Cảnh Lưu Phái mặc tạp dề, ngoài mặt là không có lộ cảm xúc gì, nhưng may mắn, tôi vừa vịn ngồi ở sau lưng của hăn, nhìn thấy cặp đùi xong xong đều đặn cùng với cặp mông trắng nõn đầy đặn vung cao.

Mỗi một lần cơ thể di chuyển, cũng khiến cơ mông chuyển động, cơ mông lớn và cơ mông nhỏ cùng nhau di chuyển.

Mỗi một lần cơ mông lớn, cùng cơ mông nhỏ di chuyển, đều gia tăng nhiên liệu thiêu đốt lửa dục của tôi.

Ngày đó, làm cho tôi thêm chết người.

Hiển nhiên ánh mắt tôi cũng lồi lõm theo, tập trung ở cái mông của hăn, nếu là ở giữa có thêm cái kính triển vọng ..., đoán chừng bắp thịt này sẽ bị nướng khét.

Hiền tại tôi càng thêm cảm thấy may mắn vì phần nhìn thấy là phía sau — nếu là trước mặt, cộng thêm kia dây leo và dưa chuột kia, chẳng phải là lửa sẽ thiêu cháy dưa chuột sao?

Sai lầm rồi, dưa chuột ông xã nhà tôi rất lớn.

Chân vòng vèo, có chút tê, đổi lại tư thế, tiếp tục nhìn hăn.

Một người đàn ông nhã nhặn dịu dàng, một người đàn ông cương chiểu luôn thỏa mãn thói tùy hứng của tôi, một người đàn ông làm cho tôi cảm nhận được mười phần vị trí của mình trong lòng hăn.

Một, là người đàn ông tôi có thể yêu rất nhiều rất nhiều.

Đây chính là điều tôi muốn.

Cảnh Lưu Phái, hẳn là người đàn ông tôi muốn.

Tôi lặng lẽ đi tới phía sau hắn, đứng tại chỗ, nhảy lên trên người hắn, nhẹ giọng nói: "Em muốn anh, ngay bây giờ."

"Nếu như sau đó em có thể ăn những món đồ này, thì anh không có vấn đề." Cảnh Lưu Phái cười khẽ.

Suy nghĩ một chút, tôi thay đổi chủ ý: "Em muốn anh, sau khi ăn cơm xong."

Tôi được như nguyện.

Sau khi ăn xong, chúng tôi đại chiến 300 hiệp lần nữa.

Tôi sa đọa.

Tôi vui vẻ.

Chúng tôi cứ ở chỗ này sống như vậy được ba tháng, trong vòng ba tháng, mỗi ngày đều là vui vẻ.

Không phải cái loại vui vẻ cười to đó, mà là cười tự nhiên, giống như là nghĩ đến chuyện tình ấm áp nào đó, khóe miệng không tự chủ được mà vênh lên.

Đường cong không lớn, nhưng vừa đầy đủ.

Có lúc tôi là bị ảnh hưởng của chủ nghĩa bi quan, càng hạnh phúc, càng sợ hãi.

Tựa như buổi sáng sớm nay tỉnh lại, không thấy Cảnh Lưu Phái bên cạnh, cảm nhận ở trong lòng tôi.

Thật ra thì hẳn cũng không phải không chào mà đi —— trên tủ đầu giường để một tờ giấy, hẳn nói có chuyện phải đi ra ngoài một thời gian, rất nhanh sẽ trở lại.

Một khi thiếu có hẳn, trong phòng trở nên tĩnh lặng khác thường, giống như ngay cả âm thanh bụi bặm rơi xuống cũng không có.

Trong nội tâm trở nên rất trống rỗng, bất kỳ một chút tiếng động nào cũng có thể ảnh hưởng đến tâm tình tôi.

Nằm ở trên giường, mở mắt nhìn chăm chăm trần nhà trợn mắt nhìn như vậy đã một tiếng đồng hồ, từng đến tám chân của con nhện ở góc phòng cũng run lên, không cần thận tuột xuống, rớt tại không chung như đang chơi nhày bungee rồi.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, vì vậy tôi đi ra ngoài cửa chuẩn bị đi tìm ông xã của mình.

Nhưng là hôm nay không có xem hoàng lịch, vừa ra khỏi cửa liền gặp bà lão trên đầu đội rau cải trắng chuẩn bị đến trước cửa nhà tôi.

Không muốn bị đá kích nữa, ta vội vàng giả bộ không nhìn thấy, lòng bàn chân như bôi dầu heo, nhanh chóng chạy đi.

Nhưng bà ấy là ai, số băng vệ sinh bà ta đã dùng không chừng có thể chất thành hai tòa cao ốc, liếc mắt một cái thấy ngay ý đồ của tôi, hơn nữa lập tức bắt được tôi uy hiếp: "Phải nhóc con muốn đi tìm cái thằng nhóc họ Cảnh kia không?"

Tôi miễn cưỡng ngưng lại bước chân: "Bà biết anh ấy đi đâu sao?"

Bà lão làm bộ dáng bát quái cả thiên hạ đều nắm trong tay, nói: "Hôm nay bà lên trần trên đi mua dâm thấy nó đang nói chuyện với một người đàn ông, bộ dáng cực kỳ thân mật."

Tiếp đó, bà lão đặt cánh tay như củ cái trắng lên vai tôi, ý vị sâu xa nói: "Nhóc con, con cần phải quấn chặt lấy, không thì nàng dâu bi cướp di, con có khóc cũng vô dụng. Nói về xã hội hiện nay, tiểu tam đánh tới nơi đâu là, đâu là khó mà nói được, nhóc con, chớ có khinh thường."

Tôi lấy ra con dao gọt trái cây đưa cho bà lão, nói: "Bà à, bà giết con đi."

Gương mặt bà cười rục rĩ như hoa cúc: "Bà giết con làm gì?"

"Bây giờ bà không giết con, một ngày nào đó, con sẽ không nhận được mà giết bà."

"."

Bà cho là bởi vì tôi biết được có tiểu tam xuất hiện, đau lòng quá độ nói mê sảng, cũng không so đo với tôi, lại đôi lên mớ rau cải trắng đi về.

Mà tôi thì chạy vội về phía trấn nhỏ dưới chân núi.

Chỉ khi nhìn thấy Cảnh Lưu Phái, tôi mới có thể an tâm.

Bởi vì, hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của tôi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60

Bởi vì, hôm nay sinh nhật mười chín tuổi của tôi.

Sinh nhật một tuổi thì tôi mất ba.

Sinh nhật hai tuổi thì tôi mất mẹ.

Sinh nhật ba tuổi thì bà ngoại tôi rời đi.

Sinh nhật bốn tuổi thì ông nội rời đi.

Mặc dù đoạn thời gian ở vừa qua không phát sinh biến cố nào nữa, nhưng tôi vẫn tồn tại một nỗi sợ hãi đối với sinh nhật của mình.

Tôi đi vào trong trấn, đoán chừng nguyên nhân vì lạ mặt, người đi đường cũng rời rít nhìn về phía tôi.

Mắt tôi vẫn nhìn thẳng, đi thẳng tới trước quầy tạp hóa mà bà lão đã nói, hỏi thăm bà chủ.

Nhưng bà chủ kia là bà già lụ khụ, hàm răng cũng sắp rụng hết rồi, tai nghe cũng không tiện.

Tôi hỏi bà buổi sáng có thấy hai người đàn ông lạ mặt nào không, bà trả lời tôi bí đỏ còn một trái, muốn mua phải nhanh tay lên.

Tôi lấy ra tấm hình cẩu Cảnh Lưu Phái đưa cho bà xem, bà nhìn hồi lâu, nói, con khỉ này đáng dấp thật giống người, hỏi tôi nuôi như thế nào.

Tôi ngửa mặt lên trời cười to.

Bà lão này với bà lão hàng xóm chắc hai bà này là thân thích rồi!

Đang lúc tôi muốn phát điên, thì một một cậu thiếu niên đang thời kỳ bế tiếng giọng nói như vẹt vang lên: "Tôi biết anh ta đang ở nơi nào."

Tôi mừng rỡ, quay đầu, nhìn thấy mặt cậu thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi nổi đầy mụn.

Những mụn mụn tuổi dậy thì kia phồng lên lấp lánh, nổi lên cái cùi trắng, tôi đặc biệt muốn giúp hấn nặn cho nó ra hết.

"Anh ta ngồi với một người đàn ông, ở quán cơm phía trước, tôi dẫn chị đi" Cậu thiếu niên mặt mụn này vô cùng tận tâm, chủ động dẫn đường cho tôi.

Đi theo hấn qua rất nhiều nơi cuối cùng quẹo vào trong một ngõ hẻm.

Ở ngõ cụt trong hẻm rất yên tĩnh, bên trong có một hòm gỗ bỏ hoang đặt giữa đồng đồ lộn xộn, bên cạnh cái rương, có hơn mười thiếu niên lưu manh đang hút thuốc lá, trong tay mỗi người còn cầm cây gậy sắt.

Hính như ánh mặt trời vĩnh viễn không không lan tỏa được đến nơi này, trong không khí toàn mùi mực nát.

Cậu thiếu niên mặt mụn hô lớn: "Các anh em, tao mang về một dê béo!"

Tiếng kêu này vang lên, mấy tên thiếu niên này liền chạy đến quay quanh bên người tôi, mỗi người đều dùng ánh mắt xấu xa nhìn tôi.

"Ô, dáng dấp thật xinh đẹp, ngực thật là lớn nha! Tiểu Đậu Tử, mày kiếm được hàng tốt như vậy ở đâu?"

"Chị ta không phải là người ở đây, là tới chỗ chúng ta tìm người, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng không còn người quen, để gạt vô cùng!"

"Hắc hắc, vậy hôm nay chúng ta có thể tận hưởng thoải mái một chút."

Đang bị vây vào giữa bị một đám nít ranh trêu đùa, một tiếng "Đại ca tới" trong nháy mắt để bọn chúng tự động tránh ra một lối.

Giương mắt lên, tôi nhìn thấy một thiếu niên đứng trên cái rương, đại khái khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Đôi mắt hắc, đen nhánh sáng ngời, giống như là màu mực, giống như là ánh sao lộng lẫy nhất, đường cong ánh mắt, giống như là một dòng nước sâu, tự do tung bay, mang theo một chút ngạo mạn.

Sống mũi của hắn, giống như là nhất sườn núi hiểm trở, vươn cao lên tận trời cao, mang theo cao ngạo.

Bờ môi của hắn, mỏng manh như băng, luôn là tà tà hướng lên, hơi thở nhuộm đầy vẻ cương quyết cùng bướng bỉnh.

Cằm của hắn, khê nâng lên, cho thấy đường cong quật cường.

Rất tuấn tú, rất du côn, rất xấu, rất kiêu ngạo.

Đây là ấn tượng của tôi đối với hắn.

"Đại ca, em chuẩn bị một người đẹp cho anh." Bạn học mặt mụn lập tức học theo cách nịnh nọt của chó nhật cầm đầu chạy vội tới trước mặt cậu thiếu niên cầm đầu kia lộ vẻ ân cần.

Cậu thiếu niên cầm đầu nhảy xuống khỏi cái rương, đôi tay để vào trong túi quần rộng thùng thình, chậm rãi đi về phía tôi, trên người hắn mặc một bộ đồ thể thao bình thường vô cùng đẹp trai.

Hắn bước đến dừng trước mặt tôi, tóc trên trán rơi rũ xuống, che kín mắt phải.

Ngay cả từng sợi tóc của hắn cũng suông thẳng, kiêu ngạo, cứng rắn, giống như là muốn chọc vào mắt người khác.

Hắn lấy tay, nâng cằm của tôi lên, hỏi: "Cô tên là gì?"

"Mẹ." Tôi bình tĩnh trả lời.

"Mẹ?" Giữa lông mày của hắn vừa nhíu.

"Con trai ngoan." Tôi không tiếc gì mà nói ra lời khen ngợi hắn.

Thiếu niên biết mình bị chơi khăm, nhưng cũng không có xuất hiện vẻ mặt thẹn quá thành giận.

Thiếu niên này, suy nghĩ đủ sâu, rất có tương lai.

Chỉ là khoe miệng của hắn hơi vênh lên, không kèm chế được ánh mắt lóe lên một tia sáng: "Cô đã kiếm lời chỗ tôi trước, như vậy tôi cũng không khách sáo với cô nữa."

Nói xong, hắn đưa tay đến trước ngực tôi, tròng mắt thu lại, làm bộ sẽ xé nó ra.

Nhưng là tay của hắn không có hơi sức.

Bởi vì cùng lúc đó, chân của tôi nâng lên, chính xác, mạnh mẽ đá trúng trứng của hắn.

Không phải dưa chuột, là trứng.

Mẫn cảm nhất, là hai cái đau nhất.

Trong nháy mắt, ánh mắt cương quyết của hắn, bị nhuộm đầy tia máu, giống như là có một con nhện đỏ to bò vào trong đó.

Thiếu niên che thân dưới của mình lại, lưng hơi khom xuống, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt đất.

Ánh mặt trời, vĩnh viễn cũng không len vào được ngõ hẻm tâm tối này.

Nửa giờ sau, tôi nằm ở trong sân nhà Cảnh Lưu Phái, một thiếu niên đứng bên cạnh thay che dù giúp cho tôi, một thiếu niên khác gọt trái táo cho tôi, người thiếu niên thứ ba bưng thức uống cho tôi, thiếu niên thứ tư đấm chân cho tôi, mà thứ năm sáu bảy 8~9 người thiếu niên thì ở bên trong quét dọn phòng.

Ánh mắt của mỗi một người, đều sừng lên giống như gấu mèo.

Nếu là cục bảo vệ động vật nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ vu khống tôi nuôi gấu trúc quốc bảo trong nhà.

Còn là một đồng quốc bảo.

Mới vừa rồi sau khi dùng một cước đá trúng trứng của đại ca bon nó, những đứa này cầm vũ khí xông lên muốn liều mạng với tôi, nhưng kỹ thuật không đủ, bị tôi đánh cho phải gọi mẹ.

Tôi liền có thêm mười đứa con trai.

"Quét dọn cho tốt, đừng có lười biếng, đợi lát nữa chị đây kiểm tra thấy một hạt bụi sẽ móc ruột mấy đứa ra." Tôi nhắm mắt lại, dặng dặc uy hiếp

nói.

Vừa dứt lời, động tác người ở bên trong nhanh hơn, thỉnh thoảng còn nghe tiếng nước nở âm thầm.

Mà khi tôi đứng bên cạnh bọn nó, tụi nó sợ đế mức xương cốt rung cầm cập.

Nằm thấy mệt mỏi, tôi liền ra lệnh cho bọn nó khiêng tôi với cái ghế đang nằm đến sát vách nhà bà lão hàng xóm.

Cậu thiếu niên cầm đầu với cậu thiếu niên mặt mụn bị tôi kêu đi cắt cỏ ở sân sau nhà bà lão.

Thiếu niên một cùng hai khiêng ghế cho tôi, thiếu niên ba cầm dù cho tôi, thiếu niên thứ tư bưng bình trà cho tôi, bên cạnh là chó Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn) còn cáo mượn oai hùm sủa lên hai tiếng, tôi như thiếu nữ đang sống trong xã hội cũ không học vấn không nghề nghiệp cướp đoạt con trai nhà đảng hoàng.

Đoàn người chúng tôi, lờng lộng hùng dũng đi tới sân sau nhà bà lão.

Đang đi đến thì nghe thấy bà lão nhìn thiếu niên cầm đầu nói: "Cô bé, đáng dấp con thật xinh đẹp, có gia đình gì chưa, không có thì để bà đây giới thiệu cho con."

Tôi vui mừng.

Cuối cùng là có người cùng chịu cảnh bị bà lão kia đầu độc với tôi.

"Làm cho tốt, nếu không sẽ đánh cho mông của mấy đứa thành bốn múi!
" tôi lấy vĩ đập ruồi hương đập xuống đất, thay cho cái roi.

Xã hội mới, cái loại vũ khí roi không dễ tìm lắm.

Chỉ là hiệu quả không tệ, võ xuống, năm con ruồi chết tại chỗ.

"Không được không được, đánh cái tên nhóc mặt mụn này, nhưng cũng không thể đánh cái đứa này." Bà vô cùng có tinh thần trọng nghĩa trêu chọc đẩy cậu thiếu niên mặt mụn lên phía trước, kéo thiếu niên cầm đầu ra phía sau lưng che chắn lại, giải thích tiếp: " Con bé này có cái môn võ, sẽ dễ sinh đẻ, không thể đánh hư."

Nghe vậy, đôi mắt của thiếu niên cầm đầu lạnh giống như thời tiết tháng mười hai, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy ta, này mắt càng thêm lạnh được giống như thời tiết ở cực Bắc vậy.

"Cậu không phục sao?" Tôi hơi híp mắt.

Tôi lười biếng phờn nểng.

"Không phục." Giọng nói cậu ấy không lớn, nhưng kiên định, lời nói rất thẳng, có phần ngông nghênh.

"Như vậy, mọi lúc mọi nơi hoan nghênh đến tìm chị đây tỷ thí." Tôi uống một ngụm trà, hỏi: "Cậu tên là gì?"

"Tần Chân Hạ." Hắn bướng bỉnh ngạo thốt ra ba chữ này, rồi chậm rãi, giống như là thề mà nói: "Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cho chị chịu thua."

Sau này, thật là có một ngày như thế, tôi chịu thua.

Cũng chỉ là ở trên giường.

Tôi miễn cưỡng nói: "Chỉ là, ở trước khi tôi chịu thua, các đám người các cậu, vào thời điểm buổi trưa hai giờ mỗi tuần đều phải lên núi quét dọn nhà cho tôi, nếu như đến trễ, không đến, về sớm. Như vậy, cũng đừng trách tôi vô tình."

Hàm răng mấy thiếu niên còn lại bắt đầu run lên, duy chỉ có Tần Chân Hạ này vẫn còn bình tĩnh, dưới gương mặt, tràn đầy vẻ quật cường và không chịu thua.

Đuổi đi đám thiếu niên này, tôi ngồi ở trong phòng không còn một hạt bụi, trong nội tâm vẫn vô cùng lo lắng.

Đã ba giờ chiều, chưa bao giờ Cảnh Lưu Phái ra ngoài lâu như vậy.

Chẳng lẽ nói, hẳn đã xảy ra chuyện gì?

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61

Căn phòng trở nên quá yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của một mình tôi.

Cái loại đó an tĩnh này giống như là bạn nhảy vào hồ bơi, cái cảm giác nước ngập qua ngực, hít thở không thông, vô hình, lại có một ma lực làm cho mình muốn phát điên.

Tôi không chịu nổi, đi thẳng tới trong sân, ngồi ở trên thềm đá, để cằm ở hai đầu gối, chờ đợi.

Mặt trời dần xuống núi, ánh nắng chiều rực rỡ, màn đêm buông xuống, trăng treo trên ngọn cây.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà lòng của tôi cũng dần dần chìm xuống.

Vẫn chìm đến một đáy cốc không biết tên.

Mà cái đầu kia, cũng biến thành nặng nề, cho dù được hai đầu gối chống đỡ, cũng không ngăn được nó cuối thấp xuống.

Qua thật lâu, những bậc thang vốn bị ánh nắng phơi cho nóng rực lên đã trở nên man mát ẩm ướt như được thấm nước, trong sân nhà những thứ khi buổi chiều đang rõ ràng lại trở nên mơ hồ tràn ra phản chiếu dưới ánh trăng nhiệm sự lạnh lẽo buồn tẻ, côn trùng kêu to trong bụi cỏ, nhưng là thanh âm cũng lười biếng, cô đơn.

Tôi đang nằm trong gió mang hơi lạnh, gối lên lạnh lẽo, tôi nhắm mắt lại, ngủ.

Chờ đợi là một việc mệt nhọc khác thường, mỗi một tí gió thổi cỏ lay, tôi đều sẽ cho rằng đó là điểm báo Cảnh Lưu Phái đã trở về.

Đè nén sự mừng như điên chờ đợi hồi lâu, đôi lấy là cánh của vãn đóng kín như cũ.

Tâm tình trên dưới nhấp nhô bất định, giống như là càng không ngừng chơi nhảy Bungee, sức lực đã bị tiêu hao.

Mơ thấy, đều là chút đoạn ngắn tạp nhạp.

Lý Lý Cát quay đầu, không có nhìn lại tôi một lần nào, hắn nói: "Mặc quần áo tử tế. Lúc này rời đi thôi, vĩnh viễn không cần trở lại."

Lý Bồi Cổ lạnh như băng, hắn nói: "Mày cho là, tao sẽ quan tâm tính mạng của một kẻ phản bội sao?"

Ánh mắt của dì Bích, mệt mỏi mà an tĩnh, dì nói: "Dì già rồi, còn lại được mấy ngày, chỉ là chú yếu yên lặng ở bên cạnh nó nhìn nó sống qua ngày thôi."

Thậm chí còn mộng thấy cha cùng mẹ, bà ngoại cùng ông nội, mặt của bọn họ anh mắt rất mơ hồ, nhưng cả quá trình nhìn tôi đều là vẻ mặt lạnh nhạt.

Cuối cùng nhìn thấy, là Cảnh Lưu Phái, tay của hắn, chạm rãi từ lưng của tôi đi xuống, giọng nói dịu dàng, rất là dễ nghe, hắn nói: "Anh rất nhanh sẽ trở lại, rất nhanh."

Tôi quýnh lên, tay tùy ý động, lập tức cởi áo sơ mi của hắn.

Vải vóc quá trơn, tôi cầm không được, nhất thời lòng như lửa đốt, tiến lên đuổi theo, nào có thể đoán được dưới chân bị một khối đá lớn làm tôi bị trật chân té, thân thể mất đi thăng bằng, lại thẳng tắp đập xuống mặt đất.

Cả người vùng vẫy, tôi tỉnh lại.

Mà đôi tay ấm áp sạch sẽ, lau trán của ta.

Giương mắt, nhìn lại nụ cười của Cảnh Lưu Phái, như gió xuân, có ma lực thổi tan băng tuyết.

"Thật xin lỗi, anh về trễ."

Hắn thành tâm nói xin lỗi.

Tôi kinh ngạc mà nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy, muốn chạy vào phòng ngủ.

Cảnh Lưu Phái theo sát phía sau, đi theo vào, dụ dỗ nói: "Thật xin lỗi, về trễ là anh không đúng, nhưng hôm nay thật sự là có tình huống đặc biệt. Anh mua rất nhiều món em thích ăn, tôm, cá, cua, thịt bò bít tết, mỗi một loại đều nấu một món cho em ăn có được hay không?"

Tôi ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục lục đồ trong hộp tủ, tìm hồi lâu, mới nhớ tới khi mình đến nơi này trên người không có một món đồ nào.

Không có gì để lấy.

"Bất Hoan, em làm sao vậy?" Cảnh Lưu Phái cảm thấy có chuyện gì đó không đúng.

"Chúng ta nên tách ra thôi." Tôi nhìn về phía hắn nói: "Em sẽ đi."

Nói xong xoay người, trực tiếp đi tới phía cửa.

"Bất Hoan, có phải em đang giận anh đúng không?" Cảnh Lưu Phái ngăn tôi lại.

Tôi cúi thấp đầu, càng không ngừng lắc đầu.

Cảnh Lưu Phái ngăn ở trước người của tôi, nghe hồi lâu, khi mở miệng giọng nói lại dịu dàng hơn vài phần: "Bất Hoan, có phải cùng anh ở chung một chỗ làm cho em cảm thấy phiền?"

Tôi vẫn lắc đầu.

"Vậy thì vì cái gì?" Cảnh Lưu Phái nắm tay của tôi, có chút lo lắng: "Làm sao tay lại lạnh như vậy?"

"Bởi vì em sợ." Tôi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của hắn, từng chữ từng câu mà nói: "Em sợ Em sẽ càng lún càng sâu, em sợ em sẽ càng ngày càng lệ thuộc vào anh, mà sợ nhất là đột nhiên anh sẽ biến mất"

Từ khi Lý Bồi Cỗ và Lý Lý Cát xem tôi như là kẻ thù hay chỉ là người đi đường, mà dì Bích cũng tìm được con trai ruột của mình, chỉ còn lại mình tôi, tôi chỉ có Cảnh Lưu Phái.

Chỉ có hắn, để cho tôi cảm thấy ấm áp và yêu hắn.

Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay làm cho tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi sợ có một ngày, hắn sẽ rời xa tôi, tôi sợ đến lúc đó mình sẽ không có cách nào chịu đựng được.

Cho nên, tôi muốn rời đi trước một bước.

Thật ra thì Bất Hoan tôi đây, nhưng cũng chỉ là người con gái có lá gan hay lo sợ.

Nhưng tôi không đi được, nhất định tôi không đi được.

Cảnh Lưu Phái đem tay của tôi đặt ở trên môi hắn, hôn, môi của hắn, mềm mại ấm áp, mang theo ấm áp tự nhiên, hòa tan đôi tay lạnh lẽo của tôi.

"Anh sẽ không rời xa em, em là người con gái mà cõi đời này anh yêu nhất."

Tôi tin tưởng lời của hắn.

Tôi không đi được, không thể tách rời người đàn ông ấm áp này, không thể rời bỏ người đàn ông luôn làm thịt cho tôi, không thể rời bỏ người đàn ông đã làm cho tôi yêu rất nhiều rất nhiều.

"Đói bụng không thể tức giận, anh lập tức làm thịt cho em ăn." Ở mọi lúc mọi nơi Cảnh Lưu Phái luôn quan tâm đến cái bụng của tôi.

Nhưng tôi vòng tay ôm chắc hông của hắn, mảnh mai, ở hông không có một tí thịt dư nào, mang theo điểm hấp dẫn ý vị mà nói: "Nhưng là bây giờ, em muốn ăn anh."

"Là hiện tại. Bên ngoài có khách." Cảnh Lưu Phái có chút khó xử.

Khách?

Mới vừa rồi tôi chỉ lo tâm tình của mình, không có chú ý tới có người đi theo cùng Cảnh Lưu Phái trở về.

Chẳng lẽ chính là tiểu tam trong miệng của bà lão hàng xóm?

Lại dám hấp dẫn ông xã nhà tôi ra đi không từ giả, thật sự là thấy sống quá nhàm chán rồi.

Tôi không nói hai lời, trực tiếp xách theo cục gạch hoàng kim khảm kim cương, vọt tới phòng khách, chuẩn bị thừa dịp người khách kia chưa chuẩn bị, lấy cục gạch đập mạnh vào người hắn.

Nhưng khi thấy được người ngồi trên ghế sa lon thì toàn thân cứng ngắc.

Bạch Triển Cơ.

Chính là cái tên đàn ông yêu mị.

Hắn mặc áo sơ mi màu đen, màu sắc khiêm tốn mà kín kẽ, nhưng sự hiện hữu của hắn vẫn làm cho tôi có cảm giác mãnh liệt như cũ.

Thân thể cao ráo ngồi ở trên ghế sa lon, mà chân thon lại có lực co lại, một chân này gác lên một chân khác.

Nhìn hắn ta, cặp mắt kia, là một màu đen thuần túy, quá mức đậm đặc, làm cho người ta nấp bắt được, làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Như chứa đầy tội ác, yêu nghiệt bùn đất.

Chúng tôi nhìn nhau, hồi lâu, hắn chột cười, những nếp nhăn nhỏ trên sống mũi cao thẳng cũng hiện ra rõ ràng.

Cười một tiếng như vậy, giống như là vô số hoa Mạn Châu Sa Hoa nở rộ, đỏ tươi, trên nền đất đen nhánh.

Chỉ đơn thuần diêm dúa lẳng lơ và vô cùng nguy hiểm cùng tồn tại.

"Anh chính thức giới thiệu, cậu ta là người anh em vào sinh ra tử với anh, Bạch Triển Cơ." Cảnh Lưu Phái đứng ở sau lưng tôi nói.

Nhưng là, cho dù bàn tay ấm áp của hắn đặt trên vai tôi, cũng không cách nào hóa giải cái cảm giác buồn bực mà Bạch Triển Cơ mang đến.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62

Cảnh Lưu Phái không có nói láo, hẳn làm cả một bàn toàn là thịt.

Tôi vừa ăn vừa nghe bọn họ trò chuyện, từ trong cuộc trò chuyện đó giúp tôi hiểu rõ một ít chuyện.

Bạch Triển Cơ cũng giống như Cảnh Lưu Phái, đều là cảnh sát.

Bọn họ là bạn tốt ở chung với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm rất thân thiết, cho tới bây giờ hai người đều luôn cùng nhau kề vai chiến đấu.

Hai năm trước, cảnh sát hoài nghi Hồng Thiếu Nhu lén lút cấu kết với xã hội đen, làm việc rửa tiền kiếm lợi, liền phái Cảnh Lưu Phái có tài nấu nướng cải tranh thành đầu bếp, tiếp cận Hồng Thiếu Nhu, thành công tiến vào nhà Hồng Thiếu Nhu để thu tập tài liệu.

Mà Bạch Triển Cơ trên danh nghĩa quản lý quán rượu đó, chính là nơi bọn họ lén lút gặp nhau trao đổi thông tin.

Hồng Thiếu Nhu là con hồ ly giáo hoạt, cho dù tin Cảnh Lưu Phái, cũng luôn cảnh giác hẳn mọi lúc mọi nơi, làm cho Cảnh Lưu Phái gặp khó khăn lớn trong việc điều tra thu thập tư liệu.

Cảnh Lưu Phái dùng thời gian hai năm, cuối cùng thu được tài liệu vào trong tay, chỉ thiếu cái phần tài liệu trong tay tôi.

Vốn là muốn thu vào tay phần tài liệu ký kết voi JGL rồi bắt Hồng Thiếu Nhu, nhưng lại ngoài ý muốn biết được hãn sắp liên lạc gặp mặt với Hà Truân.

Hà Truân là một ông trùm ma túy, quanh năm ở cung Tam Giác Vàng, hành tung bí ẩn, không ai biết tuổi hay tướng mạo của hãn.

Điều duy nhất có thể biết, chính là thủ đoạn của hãn sắc bén, mưu kế âm hiểm.

Ma túy trên thị trường, 70% đều là xuất ra từ tay hãn.

Cảnh sát đã từng nhiều lần phái người đi vây quét hãn, nhưng đều bị đánh cho tan tác, tổn thất thảm trọng.

So với việc Hà Truân làm, chuyện Hồng Thiếu Nhu làm quả thật là thuần khiết giống như giấy trắng.

Cảnh sát lúc này thay đổi kế hoạch, lần này chủ yếu hành động lòng bắt Hà Truân.

Mà bang Thanh Nghĩa bởi vì có tù oán với tên mặt lạnh và Hồng Thiếu Nhu, liền chủ động nói mới liên kết hợp tác với cảnh sát.

Cảnh sát suy tính thế lực lớn mạnh của Hà Truân, nên đồng ý ngay.

Nhưng là tên Hà Truân từ sáng sớm đã biết nơi này có mai phục, phái tới một thể thân, làm xáo trộn tầm mắt, cuối cùng, lại còn tính toán giết chết tên mặt lạnh với Hồng Thiếu Nhu.

Sau khi tôi và Cảnh Lưu Phái nhảy xuống sông, trên máy bay lại không ngừng thả bom, làm cho chiếc du thuyền bị nổ hoàn toàn biến dạng.

Nghe thế, tôi giật mình, vội dừng nĩa lại hỏi: "Lý Bồi Cổ cùng Lý Lý Cát bọn họ không có sao chứ?"

"Bọn họ đã an toàn rồi đi." Cảnh Lưu Phái đưa cho tôi một con tôm đã bóc vỏ, giọng nói dịu dàng, giống như gió nhẹ, như mưa phùn, dịu dàng ngấm vào lòng của tôi, khiến nó trở nên yên bình.

Thịt tôm màu hồng nhạt, óng ánh trong suốt, dính giấm chua, mùi vị tươi mới, mùi thơm ngát ngon miệng.

Vậy mà ta lần đầu tiên không có muốn ăn - - bởi vì ánh mắt của Bạch Triển Cơ phía đối diện.

Khi nghe thấy tôi hỏi thăm hai anh em nhà họ Lý thì ánh mắt đó vẫn nhìn tôi, hàm ý không rõ nhìn về phía tôi.

Cái loại tròng mắt màu đen như đất sâu ấy, giống như là ao đầm, tính chất của keo dán, khi bước một chân vào, liền không cách nào thoát ra, chỉ có thể vô lực mặc cho những thứ màu đen bùn nhão kia xuyên vào mắt tai miệng mũi của bạn, xâm nhập vào mỗi lỗ chân lông.

Có một người hình dạng như thế nhìn, tôi chỉ ăn được hai phần thịt beefsteak, 4ký tôm, 4 con Cua Đồng, còn có hai con cá.

Chỉ mới nửa bụng, tôi đã rời bàn ăn, vào phòng ngủ.

Cùng lắm thì nửa đêm đói bụng sẽ kêu ông xã làm đồ ăn khuya thôi.

Cảnh chảy phái cũng nhìn thấy tôi không muốn ăn, hơn mười phút sau cũng đi vào, nói: "Bất Hoan, Triển Cơ muốn ở lại hai ngày."

Tay tôi đang nắm cần chơi game controller thì bị trượt, Mã Lý Áo ngã vào vách núi, ô hô thương thay rồi.

"Căn nhà này cũng không lớn, em thường xuyên không thích mặc đồ, có một người ngoài ở chung không tiện, dứt khoát để cho anh ta sang nhà bà hàng xóm ở đi, dù sao cũng ở sát vách cách không bao xa." Tôi nói.

Có ba nguyên nhân khiến tôi đề nghị như vậy.

Một, tôi hết sức bài xích Bạch Triển Cơ, không muốn cùng hắn ở chung dưới cùng một mái nhà.

Hai, tôi vô cùng muốn nhìn một chút, vậy bà lão không mở mắt đến tột cùng sẽ đem Bạch Triển Cơ nhìn thành nam, hay là nữ.

Ba, nhưng nếu Bạch Triển Cơ ở nơi này, vậy tôi với ông xã không thể mọi lúc mọi nơi "này nọ í ề í ề" kế hoạch sẽ phải bị phá.

Từ trên tổng hợp lại, Bạch Triển Cơ tuyệt đối không thể ở đây.

Nhưng Cảnh Lưu Phái một chút cũng không để ý đến cái lo lắng tính toán của tôi.

Hắn đang ngồi xuống bên cạnh tôi, ngưng một chút, nhẹ giọng hỏi: "Bất Hoan, em không thích Triển Cơ tới vậy sao?"

"Vâng" ưu điểm lớn nhất của tôi chính là thành thực.

"Tại sao?" Cảnh Lưu Phái sờ sờ tóc của tôi.

Ngón tay của hắn ở ti mơn trớn giữa tóc tôi, tay nhỏ nhắn mềm mại sạch sẽ, mang theo ấm áp rót vào mỗi sợi tóc.

"Không biết, bản năng thôi." Cơ thể tôi tự động nhích tới gần người hắn, giống như là ở mùa đông giá rét tự động tới gần vật ấm áp.

Đó là bản năng của động vật.

"Nhưng là Bất Hoan, Triển Cơ là người bạn tốt nhất của anh, anh em tốt nhất. Trong quá khứ trong chiến dịch lần thứ nhất, thậm chí cậu ấy còn đỡ một viên đạn trí mạng cho anh, cậu ấy không chỉ là một người bạn một người anh em của anh, mà còn là ân nhân cứu mạng. Em và cậu ấy, đối với

anh mà nói, đều vô cùng quan trọng, cho nên Bất Hoan." Cảnh Lưu Phái nhìn về phía tôi, ánh mắt thân thiết, giọng nói ấm áp như gió mát, mang theo mùi vị dụ dỗ: "Bất Hoan, anh hy vọng em có thể có khả năng thoả mái ở chung với cậu ấy, có thể không?"

Tôi không cách nào cự tuyệt.

Tôi không muốn làm khó Cảnh Lưu Phái.

Nếu như Bạch Triển Cơ đối với hãn thật sự có quan trọng như vậy, tôi không có tư cách để cho hãn yên tâm vứt bỏ người bạn này.

Tôi có thể không thích Bạch Triển cơ, nhưng ít nhất tôi có thể giữ vững lễ phép ngoài mặt.

"Chỉ là, em hy sinh to lớn như thế, dĩ nhiên muốn lấy được một chút thù lao." Tôi hé môi, lộ ra hàm răng trắng đều, phía trên, một tia ham muốn lóe lên.

Tiếp đó, ánh trăng hiện lên, soi cái thức tỉnh, một tay tôi đẩy Cảnh Lưu Phái lên giường.

Sau đó, , , , , , , mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày mỗi ngày

Không chỉ có như thế.

Sáng sớm ngày hôm sau, theo thường lệ Cảnh Lưu Phái đi đến phòng tắm tắm.

Một phút đồng hồ sau, hãn ra ngoài, nhìn về phía tôi bình tĩnh hỏi.

"Bất Hoan."

"Hả?"

"Lông của anh đâu?"

Ngạo mạn từ từ mở mắt ra, lười biếng kiêu my đuổi người một cái, nhìn về phía mặt tròn bóng của hăn, trong đầu nhớ lại tình cảnh nửa lúc đêm tối hôm qua.

Trong đêm tối yên tĩnh, một bóng dáng, lấy ra dao cạo râu, nhẹ nhàng cởi ra quần người ngủ say bên giường, khước mắt thoáng qua ánh sáng bén nhọn sắc bén, sau đó, giơ tay chém xuống. Chíp bông bay múa đầy trời.

"Thời tiết quá nóng, em sợ anh bị nổi sảy, nên đã giúp anh cạo đi, không cần cảm ơn em đâu." Tôi ngáp một cái.

"Như vậy, tranh này chính là cái gì?" Hăn tiếp tục bình tĩnh hỏi.

"Con voi." Tôi bình tĩnh trả lời.

Thật ra thì cũng chính là ở cái phần da bị cạo hết lông kia tôi lấy chì kẻ mắt ra vẽ, tạo thành lỗ tai con voi, đầu, cùng mắt.

Về phần lỗ mũi, còn lại là có sẵn Dưa chuột.

Quả thực là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời, so với mấy cái bình bình lọ lọ kia của Hồng Thiếu Nhu thì có giá trị nghệ thuật hơn nhiều.

"Tại sao muốn làm như vậy?" Cảnh Lưu Phái tiếp tục bình tĩnh hỏi.

"Gia tăng tình thú." Hăn bình tĩnh, tôi cũng bình tĩnh.

Chủ yếu là có một người mới tới, phá hư không khí Ái Ái giữa chúng tôi, cho nên mới cần gia tăng tình thú.

"Mau nhảy vũ điệu con voi." Tôi lấy tay chống cằm, nửa nằm ở trên giường, chân nhỏ vén, hai vú nửa thân trần, mới ra một ánh mắt quyến rũ,

ra lệnh: "Học tập tiểu Tân, hát con voi con voi, lỗ mũi của bạn tại sao dài như vậy?"

Xem một chút, Bất Hoan tôi đây là người phụ nữ có nhiều tình thú nhất, quả thật đều muốn cúng sùng bái chính mình.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63

Cảnh Lưu Phái vẫn còn bình tĩnh , một lát sau, rớt cuộc hăn mở miệng:
"Em không sợ anh sẽ phạt em sao?"

Câu còn không được, câu còn không được nha

Ông xã, em đang chờ anh đến trừng phạt em đây!

Lúc này, tôi bày ra cái tư thế trêu chọc lòng người, đưa ra biểu tình làm cho máu huyết càng thêm sôi trào.

Đến đây đi, đến đây đi, dùng thân thể của anh tới trừng phạt em đi!

Vậy mà, trừng phạt mà Cảnh Lưu Phái tuyên bố là: "Hôm nay anh không nấu thịt cho em ăn."

Nghe vậy, hờn phách của tôi như bị đánh đi mất, nhất thời không nói được tiếng nào, vừa si lại ngây ngô.

Không biết đâu, bình thường gặp phải tình huống như thế, vai nam chính phải giống như sói đực bị đói khát ừ rất lâu, giống như chỉ Hầu Tử lao về phía máu gà, giống như một trực nam đã hai mươi năm chưa chạm vào phụ nữ là lao tới, đem tôi nhào qua nhào lại nhào qua nhào lại, lãng nhục lãng nhục nữa lãng nhục sao?

Đến cuối cùng, tôi thở gấp liên tiếp, đầy nước mắt, đổi giọng điệu cầu xin tha thứ: "Không cần, không, không. Muốn."

Mà hăn, thế mà lại chớp mắt như cuồn phong trong gió cười một tiếng, nói: "Muốn? Tốt, như em mong muốn, chúng ta tiếp tục."

Sau đó, tôi là gió, hăn là cát, oox đến chân trời.

Nhưng là bây giờ, thế nhưng hăn lại sử dụng một chiêu này.

Tôi ngửa mặt lên trời cười to, nước mắt ràn rụa.

Thịt của mình cũng không cho tôi ăn, thịt người khác cũng không làm cho tôi ăn, thật là một người đàn ông độc ác!

Chỉ là suy nghĩ kỹ một chút, là mình gây lỗi trước.

Nghĩ đến đây, bày thân thể thành hình chữ đại - hình người nằm dang hai tay hai chân, nhắm mắt lại, gương mặt hiên ngang lẫm liệt, nói: "Đến đây đi, một cọng đối một cọng, anh lấy dao cạo tới cạo sạch lông phía dưới của em đi, nhưng là xin nhớ kỹ, bất kỳ khối hình nào cũng không thể thay đổi sự tin tưởng kiên định của em - - em tình nguyện chết, cũng muốn ăn thịt! "

Đợi rất lâu, cũng không thấy Cảnh Lưu Phái có động tĩnh gì.

Vừa mở mắt ra nhìn, thấy hăn trên mặt tràn đầy nụ cười lịch sự tao nhã ôn hòa, căn bản không có bộ dạng tức giận.

"Được rồi, chỉ chọc em thôi, về sau đừng những chuyện như vậy nữa." Cảnh Lưu Phái nói.

"Bất Hoan em đây thề với trời, về sau không bao giờ nữa cạo chíp bông của ông xã nữa." Tôi giơ tay lên thề, giọng điệu thành khẩn.

Chỉ là trong lòng đã lên kế hoạch lần sau sẽ cạo thành hình đầu lâu.

Cảnh Lưu Phái đứng dậy, chuẩn bị giống như thường ngày vậy, trước đi vận động, lại đi lên trấn trên mua thức ăn.

Nhưng khi hắn mặc quần áo thì tôi kéo hắn lên giường, ngăn trở hành động của hắn.

"Anh thật không tức giận?" Tôi hỏi.

"Thế nào, muốn anh tức giận?" Cảnh Lưu Phái hỏi ngược lại.

"Là bất luận kẻ nào làm chuyện này với anh thì anh cũng không tức giận sao, hay là chỉ có một mình em?" Nói thật, tôi rất muốn nghe được rằng ở trong lòng hắn tôi có địa vị cao nhất.

"Anh nghĩ, trừ em ra, hắn là không có người nào làm ra chuyện như vậy với anh, quan trọng hơn là, bọn họ không đến gần được thân thể của anh." Hắn nói.

Tôi hài lòng cười, sau đó chọt cú đầu, cắn một cái tiểu anh đào bên ngực phải của hắn.

"Được rồi, anh đi đi."

Nhưng Cảnh Lưu Phái không có đi, hắn bắt lại một cánh tay tôi đang che lại cảnh xuân trước ngực, cú đầu, cũng nhìn trái bầu vế cái gáo, cắn một cái vào hạt đậu hồng trước ngực tôi.

Chỉ là sức lực so với tôi thì nhẹ hơn.

Mà tôi vẫn nổi giận, cái hạt đậu hồng nhỏ nhỏ như vậy, quả thật chính là thời kỳ đại hạn, mà hạt đậu hồng của tôi lớn như vậy, tuyệt đối là mỹ đế chuyển gien cho máy sản phẩm.

Thật sự là quá không công bằng!

Tức giận bất bình tôi nhào về phía hắn, bắt đầu gặm cắn hai tiểu anh đào trước ngực hắn.

Bất Hoan tôi đây chỉ ăn thịt, không thiệt thòi!

Dần dần, miệng của tôi không hề nữa thoả mãn với hạt đậu hồng, mà là tiếp tục xuống phía dưới, đi tới này nơi đôi đốn củi mà mới tối qua đã bị tôi cạo trọc.

Giờ phút này, hộ hấp của Cảnh Lưu Phái bắt đầu dồn dập.

Dù sao nơi đó cũng là nơi mẫn cảm của hắn.

Rồi sau đó, tiếp tục hướng xuống, đưa lưỡi ra, từng cái, quyến rũ dường như liếm láp làm cho lỗ mũi con voi nổi lên.

Mỗi một tia máu trên cơ thể chủ nhân con voi đều cảm nhận được đầu lưỡi của tôi, phía sau tiếp trước tụ tập máu về lỗ mũi con voi.

Kết quả là, nó vươn lên rồi.

Mặc dù đây là lần đầu tôi sử dụng chiêu này, nhưng bằng kinh nghiệm nhiều năm nhìn tình yêu vận động trên giường, rất nhanh liền nắm giữ phương pháp.

Phương pháp nào làm cho hắn trở nên điên cuồng.

Tôi tiến hành thăm dò cái mũi voi tính liếm láp - - mở ra cái nút dục vọng của hắn.

Sau đó, từ từ, chậm rãi, dùng khoang miệng ấm áp bao lấy cái mũi voi- - hắn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Tiếp đó, bắt đầu ra vào, thể hiện bản năng của động vật - - cơ thể hẳn đã căng thẳng đến cực hạn.

Thật ra thì, làm chuyện như vậy, trên sinh lý tôi cũng không có vui vẻ, nhưng là có thể nhìn một người đàn ông nằm trong tay mình, nhìn hẳn kích động theo động tác của mình, cái loại đó trên tâm lý thỏa mãn này thì không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt được.

Tôi bắt đầu gia tăng tốc độ, chỉ mấy toàn lực cho người yêu mới đủ.

Gương mặt trắng nõn của Cảnh Lưu Phái, bởi vì kích tình mà trở nên ửng hồng, mang theo loại màu sắc trong suốt.

Hắn bởi vì tình dục màng giữa đầu năng cổ lên, cho thấy một cái đường cong đẹp nhất trên thế giới.

Hắn cắn hàm răng, nhỏ giọng hô tên của tôi, giọng nói kia, đè nén tràn đầy không thể tưởng tượng nổi khàn khàn: "Bất Hoan. Bất Hoan. . . .
. . Bất Hoan"

Tôi ngược cặp mắt mào lên, nhìn về phía hẳn, mang theo vẻ quyến rũ.

Nhìn hẳn ta, trên con người có một lớp sương mù mỏng, sáng bóng vẻ ham muốn.

"Bất Hoan, cả đời anh cũng sẽ không bao giờ buông em ra."

Hắn nói như vậy, thậm chí mang theo điểm cảm giác cắn răng nghiền lợi.

Mà tôi, cũng giống như vậy.

Cả đời, cũng sẽ không buông hẳn ra.

Đỏ tươi về trắng thuần, nộ phóng héo tàn, thối nát hoa lệ.

Cái phút chốc sau cùng kia, có chuyện hay vật đều là vừa mâu thuẫn, vừa hài hòa.

Cả người hần phát ra một trận co rút, cái loại đó hòa lẫn khoái cảm vô tận cùng với khổ sở, như một ly rượu ngon pha với thuốc độc, cho dù có bỏ mạng, cũng mê hoặc làm cho người ta uống vào.

Buông thả, không phải kết thúc, là bắt đầu một bữa tiệc mới.

Sự mệt mỏi sau khi vận động xong.

Tôi nhìn này thấy sự bừa bãi sau bữa tiệc, không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Nhà họ Cảnh có bao nhiêu con cháu, đều bị diệt vong ở trong cuộc chiến này.

Lại sát sinh.

Tôi sám hối.

Nói thật, trong trận vận động này tôi là chủ lực, mặc dù kết quả là thắng lợi, nhưng quá trình là mệt nhọc.

Nằm ở bên trong lòng ngực của Cảnh Lưu Phái, tôi nhắm mắt lại, rồi chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Khi tỉnh lại lần nữa, phát hiện trên bàn bên cạnh để bữa ăn sáng cho tôi, mà không thấy Cảnh Lưu Phái.

Xem ra là đi trấn trên mua thức ăn.

Tôi ngồi ở trên giường, ăn xong bữa ăn sáng, rửa mặt xong, liền mở cửa chuẩn bị đi dạo trong sân hít thở không khí trong lành.

Nhưng đi tới phòng khách, lại nhìn thấy tên Bạch Triển Cở tôi không muốn nhìn thấy.

Hắn ngồi ở bên bàn, trong tay cầm tờ báo, nhưng một đôi ánh mắt quý mị của hắn, lại nhìn cổ của tôi.

Ừ, bộ dáng khác thường.

Tôi lập tức trở về đến phòng tắm, nhìn lên gương, phát hiện trên cổ trái rộng mấy ấn ký ô mai.

Đều là do Cảnh Lưu Phái để lại.

Tôi hoàn toàn tin, cái họ Bạch này chính là đồ kỵ, trắng trợn đồ kỵ nha.

Dùng miệng hồng lần nữa đem chút ấn ký lưu lại sâu hơn, tôi ra khỏi phòng tắm.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64

Không sai, mục đích của tôi chính là kích thích hấn, để cho hấn cảm nhận được sự cô đơn khổ sở khi một mình, sau đó sớm rời đi chỗ của chúng tôi, đi người phụ nữ ngây ngô tiểu bạch thỏ có thể cảm hóa người đàn ông thô bạo và vô tình này, sau đó hai người một người điên một ngu, vui vui mừng mừng đến tận trời.

Happy end-ing mới phải có yêu, bad end-ing là biết bị cô gái kia bị đánh.

Đáng tiếc Bạch Triển Cơ cũng không có trùng kế, hấn nhìn tôi, một hồi lâu, dùng một giọng nói không phân rõ cảm xúc nói: "Lưu Phái đi mua đồ."

"Tôi biết rồi." Thấy hấn vẫn không có dấu hiệu muốn đi tìm kiếm Tiểu Bạch Thỏ, tôi rất thất vọng, không muốn nói thêm câu nào với hấn nữa, liền lễ phép chào nói: "Tôi đi dạo sang nhà bà lão hàng xóm, anh đi không."

Nhưng Bạch Triển Cơ kêu tôi lại, nói: "Không cần, bà ấy đã tới."

Vừa dứt lời, bà tay cầm hai bó rau cải trắng đi từ phòng bếp ra ngoài, nhìn thấy tôi, trong con ngươi cặp mắt tràn đầy nếp nhăn kia lóe ra nhiệt huyết ánh sáng bất quá.

Tôi không thể hiểu nổi - - bà, cải trắng nhà bà làm sao lại nhiều như vậy chứ?

Bà kéo tôi đến một bên, bà ấy kích động dùng cái miệng đã thiếu đi răng cửa, nói chuyện kèm theo tiếng gió miệng nói: "Nhóc con, nay tên nhóc công thứ ba đã tìm tới cửa, theo bà thấy, thực lực của hắn rất mạnh, đấu cứng với hắn, con cứ như vậy thì đến ngay cả xương cũng không còn thường lại. Nghe bà một câu nói, này hai công gặp nhau, phải có một người chịu nhường bộ, con đó nha, dứt khoát chỉ là chịu uất ức, biến thành chịu nhường bộ thôi. Lại nói tình thế này, mặc dù cam chịu nhưng tiền đồ rực rỡ!"

Tôi tìm ra cái mền, bắt đầu xé thành từng mảnh.

"Nhóc con, con làm gì thế?" Bà hàng xóm hỏi.

"Xé thành sợi dây, để siết chết bà." Tôi trả lời.

Bà hàng xóm: "."

Bà lão thấy đã làm phát bực tôi, chia vào hai bó rau cải trắng lần nữa rồi thân nhiên rời đi.

Tôi nói bà này, lần sau bà không thay đổi cái tính mơ hồ của mình, nói thí dụ như rong biển gì hay sao?

Bên ngoài nhà có bà hàng xóm, bên trong nhà có Bạch Triển Cơ.

Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định đi trấn trên tìm mấy thiếu niên lưu manh ôn chuyện cũ.

Thoa lên kem chống nắng, cầm ô che nắng, tôi bước ra cửa, nhưng Bạch Triển Cơ ngồi ở trước cửa sỗ sát đất, thân thể hắn nghiêng dựa vào lớp kính thủy tinh.

Loại thủy tinh này, phản chiếu bóng dáng của hắn, vô cùng mơ hồ, nhìn không rõ.

Chỉ nhìn được một cái bóng mờ mờ.

Tôi dự tính mặt không biến sắc đi lướt qua hắn, nhưng là một câu nói của Bạch Triển Cơ làm cho tôi ngừng lại: "Cô không phải là người thích hợp với cậu ấy."

Giọng nói cũng không phải là lạnh như băng, cũng không phải là dịu dàng nhiệt tình, giọng nói của hắn, nghe không ra cảm xúc gì.

Cho dù cách không xa, nhưng tôi cũng không nhìn ra hắn đang vui hay buồn.

Hoặc giả cho có, hắn căn bản không biết những cảm xúc này là thứ gì.

Đó là một người đáng sợ dường nào.

"Cô không phải là một người thích hợp với Lưu Phái." Hắn lập lại lần nữa.

Thậm chí, khi đang nói ra này lời nói này thì hắn vẫn không có nhìn tôi, mà là nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Giống như là đang lầm bầm lâu bầu, hoặc là như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

"Tại sao?" Tôi hỏi, tôi đè nén lại cảm xúc trong lòng mình.

"Bởi vì cô là phụ nữ xã hội đen." Gương mặt của hắn theo ánh mắt chậm chạp di chuyển đến trên mặt của tôi, mỗi một đường cong mang theo yêu mỹ say lòng người.

"Cho nên?" Tôi tiếp tục hỏi.

"Cô, sẽ làm hại cậu ấy." Giọng nói của hắn, không cao không thấp, lại đủ để phá vỡ màng nhĩ của tôi.

"Tôi muốn biết, tại sao anh lại cho ra cái kết luận này?" Tôi hỏi, nhìn mắt hần đã có chút nguội lạnh.

"Những người phụ nữ như vậy, đều là như vậy." con người Bạch Triển Cơ, nhẹ nhàng, giống như là cách tôi rất xa rất xa.

"Anh không cần phải thích tôi." Tôi nói ra một sự thật.

"Mà tôi, cũng không thích anh." Tôi tiếp tục nói ra một sự thật thứ hai.

"Tôi không biết sau này sẽ xảy ra cái gì, nhưng là hiện tại, ít nhất là hiện tại, Lưu Phái ở chung một chỗ với tôi, anh ấy rất vui vẻ, đúng vậy, rất vui vẻ." Đây là là cái sự thật thứ ba.

"Cho nên, " tôi bước một bước tới gần hần, nhìn thẳng ánh mắt của hần, mặc dù tôi nhìn không ra cảm xúc của hần, nhưng tôi muốn để cho hần thấy rõ quyết tâm của tôi: "Không nên nói lời như vậy nữa, nếu không, nơi này sẽ không còn hoan nghênh anh."

Nói xong, tôi bước thẳng đi ra ngoài ngay cả đầu cũng không quay lại.

Đi ra từ cửa sau, mặc dù khắp núi không khí mát mẻ, nhưng bên trong ngực của tôi vẫn cảm thấy khó chịu buồn bực như cũ.

Cái tên Bạch Triển Cơ này, thế mà lại dội một gáo nước lạnh trong lúc tôi và ông xã mặn nồng thân thiết với nhau, đúng thật là có ý xấu.

Hơn nữa, hần có vị trí rất quan trọng trong lòng của ông xã tôi, đó cũng là việc tôi lo lắng nhất, hần giở ra thủ đoạn nhỏ để cản trở chuyện tốt của tôi với ông xã.

Tôi biết ngay giác quan thứ sáu của mình là cực kỳ chính xác.

Việc cấp bách, chính là nghĩ biện pháp làm thế nào nhanh chóng khiến cho tên ôn thần Bạch Triển Cơ này rời đi.

Đang lúc sắp buồn bực, một đạo kinh phong đánh tới, tôi cảnh giác hạ thấp người xuống, tránh được một quyền.

Tần Chân Hạ.

Hắn núp ở ngoài cửa đánh lén tôi.

Thật là đốt đèn trong hầm cầu - - muốn chết.

Đánh ra một quyền bị thất bại, hắn cũng không có bỏ qua, tiếp tục tấn công tới, hai quyền nắm chặt lại như một khối sắt, hoàn toàn không hề nhẹ tay.

Hắn đánh lén, đã hoàn toàn đốt lên lửa giận của tôi.

Tôi làm động tác khí dồn đan điền, khi hắn tấn công tới thì đá ra một cước thật mạnh, đá hắn xuống núi.

Tần Chân hạ bướng bình ngạo mạn này, ở trong tầm mắt của tôi, từ từ biến thành một điểm đen nhỏ, biến mất ở cuối chân trời.

Tựa như Hôi Thái Lang.

Còn hô kèm theo một câu kinh điển kia "Tôi sẽ còn trở lại nữa " .

Tôi ra lệnh một tiếng, tôi bắt mười tên thiếu niên kia tập hợp lại, sau đó ra lệnh cho bọn họ xoa bóp cho tôi, làm sai vặt cho tôi.

Đúng là thiếu niên đều là phản nghịch .

Đang lúc tôi nhắm hai mắt lại, vừa lòng hưởng thụ xoa bóp thì một người thiếu niên chột làm phản, lấy ra một con dao nhỏ đặt ở cổ tôi.

Hắn hung tợn nói nói: "Cô quá mức mà hả hê mà quên mất tình hình của mình rồi, hôm nay, tao muốn báo thù cho đại ca với mấy anh em, yêu nữ,

chịu chết đi! "

Tôi mở mắt, bầu trời hôm nay, là một màu hồng.

Ba phút sau.

Tôi vẫn như cũ vừa lòng nằm ở trên ghế, mười thiếu niên vẫn xoa bóp ở bên cạnh như cũ.

Chỉ là.

Cái tên thiếu niên làm phản đó.

Hắn để lửa thân trên trước mặt tôi, đôi tay bị trói ở trên giá treo, mà hai tiểu anh đào trước ngực bị hai kẹp gỗ kẹp lại.

Trong mắt của hắn hàm chứa nước mắt khuất nhục mà khổ sở, đang nhỏ giọt giọt nước nỡ.

Tôi từ từ , dùng một loại giọng uy hiếp căn bản không phải uy hiếp nói: "Thấy rõ ràng kết quả của người này? Lần sau nếu như còn dám làm phản, cũng không chỉ là hai điểm phía trên, mà điểm phía dưới tôi cũng kẹp! "

Vừa dứt lời, chung quanh vang lên một mảnh tiếng hàm răng run rẩy.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65

Thật ra thì bản tính của mấy đứa bé này không hư.

Tôi là chỉ, trái tim đang đập trong lồng ngực đựng cái ý nghĩ đen tối xấu xa lấy ra mà nói.

Ở chính sách vừa mềm mỏng vừa cứng rắn, bọn họ cam tâm làm đàn em của tôi.

Tôi có tư chất nhân tính của một nhà tư bản, làm hết sức bóc lột giá trị của bọn hắn để lấy thặng dư.

Quét dọn phòng, trừ trong cỏ dại viện, mang tôi đi kiểm khắp nơi, Tào Hoàng (cần quét tệt nạn) chuồn mất, thậm chí tôi còn bắt bọn họ đi đào ao trong vườn.

Đáng tiếc tôi phán đoán sai lầm, mấy thằng em đào xuống đến năm sáu thước cũng không thấy được một giọt nước, chỉ phá hủy mấy ổ rắn.

Thật sự là thật xin lỗi Bạch nương tử cùng tiểu Thanh thôi.

Thật ra thì, tôi cảm thấy được mình là đang làm chuyện tốt, chuyện tốt thật to.

Khiến cho một đám thiếu niên lưu manh có thể gây hại cho xã hội trút hết sức lực, quả thực là lợi nước lợi dân.

Cho nên, Thượng Đế chắc chắn tha thứ tội lỗi của tôi.

Mà cuộc đối thoại kia giữa tôi và Bạch Triển Cơ, tôi cũng không có nói cho Cảnh Lưu Phái nghe.

Tôi không muốn làm cho ông xã khó xử.

Dù sao, đó cũng là anh em tốt của ông xã.

Sau lần nói chuyện đó, tôi cố ý tránh né Bạch Triển cơ, chỉ có lúc ông xã ở nhà, thì mới gặp mặt hẳn, một khi ông xã ra ngoài, tôi tình nguyện mạo hiểm nguy hiểm để cho bị tức đến hộc máu bỏ mình đi tìm bà hàng xóm, cũng không muốn ở mình với hẳn.

Chỉ nhìn dáng vẻ của hẳn, hình như cũng không có muốn tiến hành cuộc nói chuyện lần hai với tôi.

Khi ba chúng tôi ở chung một chỗ toàn là ông xã tôi cố gắng làm cho không khí sinh động hơn.

Ông xã muốn cải thiện tình hình giữa tôi và Bạch Triển Cơ.

Nhưng đó là không thể nào - - hai chúng tôi xem nhau không thuận mắt.

Tôi cùng Bạch Triển Cơ có điểm duy nhất giống nhau đó chính là đều muốn tốt cho Cảnh Lưu Phái, cho nên ở ngoài mặt, chúng tôi vẫn là hòa thuận.

Chỉ là khi hai mắt nhìn nhau, có chút khác thường.

Tôi nhìn hẳn, trong mắt là sự phòng bị.

Mà hẳn nhìn tôi, trong mắt. Là gì tôi không nhìn ra.

Duy nhất có thể khẳng định là, đó cũng không phải là ý tốt.

Bấm tay tính toán, hấn ở nơi này đã một tháng, dĩ nhiên, mỗi tuần hấn cũng sẽ đi ra ngoài cá hai ba ngày.

Mỗi khi hấn ra ngoài, tôi liền cảm giác giống như là đã đến lễ mừng năm mới, muốn cởi quần lót xuống múa điên cuồng.

Cho nên hôm nay, sau khi hấn ra cửa, tôi trực tiếp đem đồ trên bàn quần xuống đất, rồi đẩy ông xã đang nấu ăn nằm xuống trên bàn bóng loáng.

"Em muốn làm gì?" Cảnh chảy phái hỏi, trong mắt mang theo giữa hèn nùng lệ nộ cười.

"Chơi anh." Tôi không xấu hổ chút nào, giống như là một nữ vương Chiêm Sơn Vi Vương không phải là đem chàng trai trẻ trung xinh đẹp vừa đi qua ngang qua bắt về nhốt làm tù binh bên trong trại, xé đi quần áo kia, giở trò, theo lời lời kịch đem nước miếng thềm thường trong suốt rơi vào cái da thịt trắng nõn bóng loáng kia.

Tôi thừa nhận mình là thô lỗ.

Đồng thời, xét về tình thì vẫn có thể tha thứ- - nghĩ Bạch Triển Cơ này là một bóng đèn 3000 wh phát sáng hết công suất, làm cho phạm vi hoạt động của tôi và ông xã chỉ gói gọn trên ga giường trong phòng ngủ, thật sự là tàn nhẫn.

Thật vất vả, bóng đèn 3000 wh kia mới tạm thời rời đi, hiển nhiên là tôi muốn quý trọng khoảnh khắc này.

Dĩ tâm của tôi, thừa dịp lần này chỉ có hai người tôi và ông xã, nhất định phải lăn qua mỗi một nơi trong căn nhà này.

Giống như là Tảo Hoàng (cần quét tộ nạn) lúc ra cửa luôn là cách một đoạn đều đá một lần để đánh dấu phạm vi thế lực của mình.

Chỉ là thật may cái nhà này không lớn, nếu không ông xã có mài sắc thành kim thì chúng tôi cũng không thể làm xong.

Tảo Hoàng (còn quét tộ nạn) liền thắm, ngọn núi bên ngoài lớn như vậy, tôi thấy hần đi tiêu đến độ sắp hư thậm rồi.

Hãy bớt nói nhảm đi, nói xấu ít đi một câu, sau khi đẩy ngã ông xã, móng vuốt sói cái của tôi "Xoạt" một tiếng xé áo sơ mi của ông xã ra, da thịt bóng loáng này, giống như là loại ngọc thạch thượng hạng, trơn mềm bóng sáng.

Tôi nuốt xuống nước miếng mênh mông, tiếng cười thông qua lồng ngực của ông xã truyền lại đến trên môi của tôi, vui thích, ấm áp, càng thêm kích thích động tác của tôi càng ra sức.

Ông xã nằm ở trên bàn, áo sơ mi mở rộng, lồng ngực phơi bày ra, nước da như ngọc tảng lớn tảng lớn quả thực là loại hấp dẫn không tiếng động.

Gương mặt hơi có vẻ gầy của ông xã, con người nhẹ nhàng khoan khoái, sống mũi nhu hòa thẳng tắp, đôi môi ngày thường vô cùng mềm mại từ từ khép lại, cần cổ đẹp đẽ, mỗi một nơi, cũng vô cùng hấp dẫn tôi.

Ở trong mắt của tôi, quả thật ông xã chính là một bữa tiệc thỏa mãn.

Môi của tôi, như là bút vẽ, mà lồng ngực của hần, lại là tờ giấy trắng, cho tôi cảm giác rộng lớn bao la, mặc tôi tự do thoải mái tưởng tượng.

Mà tôi, là vẽ ra một mảnh đất đậm vẽ ham muốn.

Phía trên, là vô số dấu ấn của đôi môi, nhuộm dịch thể sáng trong.

Tôi không chút kiêng kỵ, tôi không kiêng kỵ gì, tôi là thích gì làm đó.

Chỉ vì, đây là người đàn ông của tôi.

Là người đàn ông chỉ thuộc về tôi.

Sau khi đã hoàn thành bản vẽ, tôi dời đi trận địa, đi tới cổ của ông xã.

Này phải cần có đường cong hoàn mỹ loại bạch ngọc, để cho tôi lưu luyến quên đường về, đó là Thánh Địa của tôi.

Môi của tôi, chạm vào động mạch của ông xã, cảm thụ sự chuyển động máu huyết của ông xã, sau đó, liếm liếm, hôn, dùng các loại phương thức biểu đạt tình yêu rực lửa của tôi.

Chiếc lưỡi không an phận, tiếp tục hướng lên, chạy lên tai của ông xã.

Giống như đi vào mê cung, miêu tả đường cong này.

Hô hấp của ông xã bắt đầu có sự thay đổi, cơ thể của ông xã bắt đầu nóng lên, gương mặt bắt đầu ửng hồng.

Tôi cảm nhận sự ham muốn dưới sự kiềm chế của ông xã.

Hàm răng của tôi, cắn lên vành tai của ông xã.

Mặc dù ít, đó cũng là thịt nha.

Ở lúc tôi trêu chọc cắn xuống, dứa chuột của ông xã bắt đầu trương lớn lên.

Tôi leo lên bàn, ngồi ở trên bụng ông xã, hai chân để hai bên hông.

Sau đó, cúi người xuống, đem môi lại gần vành tai của ông xã, bắt đầu phát ra tiếng rên mất hồn.

Tôi yêu người đàn ông này.

Tôi muốn để cho ông xã hưởng thụ tình dục cùng khoái cảm cao nhất.

Tuy ông xã nói là người dịu dàng, nhưng cũng có dã tính.

Tay của ông xã, từ dưới váy tôi tiến vào trong, đi thẳng tới phía sau lưng của tôi, lưu loát mà thuần thục mở ra nút cài áo ngực, sau đó, khéo léo mà kéo nó ra ngoài.

Này áo ngực Lace (viền tơ) đỏ tươi, nhuộm nhàn nhạt U Hương, dây tinh tế, quấn quanh vào đầu ngón tay ông xã.

Lấy lại áo ngực của tôi, che kín môi của ông xã, cúi người, tóc dài quăn rơi vào lồng ngực và trên cổ của ông xã, giống như là ống khóa hoa mỹ :
"Anh thích em mặc màu này sao?"

Tròng mắt ông xã, giống như bị màu áo ngực của tôi nhiễm màu vào, tạo ra một mảnh nhàn nhạt màu hồng phấn: "Anh thích em không mặc gì cả."

Quả nhiên là tri kỷ, thật ra thì tôi cũng muốn ông xã cái gì cũng không mặc.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66

Trên bàn rượu gặp tri kỷ ngàn ly không say, trên giường gặp tri kỷ đó là nghìn lần cũng không ngại nhiều.

Nếu công tác chuẩn bị cũng hạnh phúc hoàn thành, vậy nên tôi cũng không khách sáo nữa.

Rửa tay, chuẩn bị ăn thịt.

Tôi dùng miệng chặn ông xã lại, đôi tay là âm thầm đi tới phần eo của ông xã, bắt đầu kéo khóa kéo dây kéo, cho bàn tay vào, bắt lấy dưa chuột đang hiên ngang ngẩng đầu lên.

Không tệ không tệ, đã chín.

Tôi cười đến dâm quang vắng khắp nơi, hai cái móng vuốt sói cái càng thêm phách lối, đang chuẩn bị gọt vỏ dưa chuột của ông xã cắt thành từng miếng làm rau trộn thì ông xã chợt cầm chặt tay của tôi, ngăn cản nói: "Dừng lại!"

"Tên đã lấp vào cung, không thể không bắn, dừng không được rồi ! " tôi cười gằn nói ra lời nói này.

"Bất Hoan, mau đi xuống!" Mặt ông xã càng đỏ hơn.

Vớ vẩn, thì ra là muốn đổi tư thế.

"Cũng sẽ không chỉ làm một lần, ông xã cần gì phải gấp, lần này em ở trên anh ở dưới, đợi lát nữa anh lại ở trên em ở dưới." Tôi kiên quyết nói như vậy, hai tay tiếp tục giày xéo dựa chuột của ông xã.

Nghe nói tôi nói một hồi, trong mắt ông xã đã tuyệt vọng như muốn hóa thành tro, ông xã nhỏ giọng, chậm rãi, rõ ràng nói với tôi một câu: "Triển Cơ, cậu ấy. Trở lại."

Tôi quay đầu, nhìn về phía cửa.

Không phải chứ, cái tên Bạch Triển Cơ bóng đèn ngàn KW đáng dâm ngàn đao này đang đứng ở cửa, hẳn thật sự là phát ra tia sáng vô cùng chói mắt.

Con mẹ nó chứ, bị thấy hết.

Một chút lòng xấu hổ còn lại làm cho chân tôi bị chuột rút, một kích động. Từ trên bàn té đi xuống rồi.

Bởi vì quá mức HL, kể tiếp chuyện kết thúc như thế nào tôi không rõ ràng lắm, chỉ nhớ duy nhất ánh mắt của Bạch Triển Cơ.

Tĩnh mịch, khó lường, phong phú.

Từ sau lần đó, tôi quyết định lần sau mà có lẩn lộn nhất định phải khóa cửa.

Những kẻ có tâm địa xấu toàn đi quay lén!

Bởi vì ban ngày không có tiến hành, cho nên tối hôm đó, tôi và ông xã lẩn lộn cả một đêm.

Nhưng vẫn chưa thỏa mãn, cho nên ngày hôm sau ông xã đi mua thức ăn tôi cũng đi theo ra cửa nắm tay ông xã nước mắt lưng tròng: "Anh nhất định phải đi sớm về sớm."

Khóe miệng ông xã hơi giật một chút: "Bất Hoan, anh chỉ đi ra ngoài mua thức ăn, một tiếng sau sẽ trở về, không cần phải đóng kịch như vậy."

Nếu đã đóng kịch rồi, tôi liền bồn nôn hơn nữa trao cho ông xã một nụ hôn tiễn biệt, rồi đưa mắt nhìn ông xã xuống núi.

Đang lúc động tình, khóe mắt lại liếc thấy trên cây có một bóng đen nhảy xuống, tay cầm một gậy sắt đánh về phía tôi.

Tôi ngẩng đầu, mang theo ánh mặt trời, không thấy rõ này bộ dáng đánh lén, nhưng không kềm chế được ánh mắt của hấn, cũng là đặc biệt mà quen thuộc.

Tần Chân Hạ,

Hấn đã sớm mai phục đến đây rồi.

Giờ phút này, hấn mở rộng hai chân, không nói một chữ đánh tới, đôi tay giơ gậy sắt lên, ra sức đánh về phía tôi.

Sắc mặt tôi vẫn không thay đổi, ở lúc gậy sắt sắp hạ xuống đầu thì tôi nhanh chân lùi về phía sau một bước.

Tiếp theo, đưa tay lên.

Một chiêu hầu tử hái đào, xuất ra xuất thần nhập hóa, làm người ta vỗ tay hô tuyệt.

Không chỉ có là hái, còn hung hăng nắm chặt lấy quả đào. (Bonei: khụ khụ, chắc là mọi người đã biết quả đào ở đây là quả gì rồi hen, và cái tư thế hầu tử hái đào đó chị em chúng ta nên học để đối phó với yêu râu xanh và bọn cướp bây giờ nhé.)

Thật ra thì nếu tôi nói, đây là lỗi của hấn, không có việc gì lại đánh tới một gậy, đây không phải là rõ ràng tìm bóp sao?

Sau khi bóp xong, Tần Chân Hạ này vốn là giống như là Hầu Tử uống thuốc kích thích trong nháy mắt biến thành tôm tép hoàn toàn vô lực, co rúc ở trên đất, che quả đào của mình, chảy ra vô số mồ hôi lạnh, đau đến cả cơ thể đều co rút lại. Thật ra thì, hấn đánh lén tôi không phải là ngày một ngày hai.

Hai ngày trước tự nhiên đào hố ở trong sân nhà, chuẩn bị hại người đang nằm phơi nắng là tôi đây.

Kết quả dĩ nhiên là thất bại, tiện thể tôi còn đạp hấn xuống hố, lấp đầy đất, còn nhảy lên đạp hơn mười lần.

Thật ra thì tôi thật thích tên nhóc này, nói như thế nào đây, trên người hấn luôn là có một luồng sức mạnh không chịu thua.

Tôi tin tưởng sau này hấn sẽ thành một người có địa vị.

"Này, có muốn tôi đưa cậu đi bệnh viện không?" Thấy tình huống hấn tương đối nghiêm trọng, tôi liền dùng chân đá đá hấn, dò hỏi.

Ai ngờ chân của tôi còn chưa có chạm đến cơ thể hấn, liền bị hấn ngăn cản lại, lôi kéo, tôi bị kéo té nằm xuống không nói được chữ nào.

Hoàn hảo phía dưới không có nhánh cây nào, nếu không tôi liền mất trình rồi.

Thấy ý hấn muốn phản công, tôi lấy một chân kẹp lấy cổ hấn, cho đến hấn hít thở không được mà sắc mặt trắng như lúa mạch, mới buông ra.

Công sức tôi luyện tập yoga cũng không uổng phí.

Ưu nhã đứng dậy, phui đi lá rụng trên người, ngạo mạn từ từ hỏi: "Có phục hay không?"

Tần Chân Hạ che cổ, liên tiếp thở hển hển bốn năm lần, mới có thể nói một câu: "Không phục! "

"Tốt, hoan nghênh lần sau trở lại." Tôi cũng không tức giận, chỉ là cười híp mắt nhìn về phía hắn.

Nói xong chuẩn bị đi, nhưng hắn vẫn gọi tôi lại: "Người đàn ông kia là như thế nào với cô?"

"Người đàn ông nào?" Tôi dừng bước lại, hỏi ngược lại.

"Chính là mới vừa rồi. Người mà cô hôn đó." Tần Chân Hạ nói.

Thì ra là từ mới vừa rồi hắn núp trên cây rình coi, quả nhiên giống như tôi, luôn đề cao tình thần bát quái.

Tôi cảm thấy được đưa nhỏ này thật sự là rất có tiền đồ, trong lòng hứng thú đối với hắn ngày càng tăng lên.

"Đó là ông xã của tôi." Tôi nói.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67

"Bản lĩnh của anh ta rất mạnh sao?" Tần Chân Hạ nâng lên cái cằm ngạo nghễ, hỏi.

"Hoàn hảo." Tôi nhún nhún vai.

Chỉ là, ngược lại mà nói bản lĩnh trên giường của ông xã rất chi là hoàn hảo.

"Vậy tại sao ở trước mặt anh ta cô lại dịu dàng như vậy?" Tần Chân Hạ hỏi.

"Bởi vì, anh ấy là ông xã của tôi." Tôi lặp lại lần nữa.

"Tại sao anh ta lại trở thành ông xã của cô, bởi vì anh ta đánh bại được cô sao?" Quả nhiên là Trường Giang sòng sau đè sòng trước, tinh thần bát quái của đứa nhỏ này thật là to lớn nha.

"Chúng tôi cũng không đánh nhau." Trừ phi là Yêu Tinh đánh nhau.

"Tôi cho là, cô thích làm nữ cường nhân." Ánh mắt của Tần Chân Hạ sáng ngời dưới ánh mặt trời.

Tôi lắc đầu: "Không phải chuyện gì, cũng có thể dùng sức lực mạnh yếu để giải quyết."

Nghe vậy, Tần Chân Hạ nhìn về phía tôi, thật lâu không nói gì, mặt mày lại nhuộm vẻ kinh dị.

"Nhóc con, nhìn ra được năng lực của cậu cũng không tệ, nếu như muốn làm được chuyện lớn, tôi có thể đề cử cậu đi một chỗ." Tôi vươn tay, ra trước mặt hắn, chuẩn bị bắt tay làm hòa với hắn.

Nhiều bạn bè vẫn tốt hơn là có nhiều kẻ thù.

Ánh mắt của hắn, di chuyển từ mặt đến tay của tôi.

Có lẽ là nhiệt độ dưới ánh mặt trời, tay của tôi, bắt đầu nóng hầm hập.

Tần Chân Hạ cầm tay của tôi, ngón cái ở trong lòng bàn tay tôi bóp mạnh một cái, giống như là ở khắc họa ký hiệu nào đó.

Tôi dùng năm phần lực, kéo hắn lôi lên.

Vậy mà sau khi hắn đứng dậy chân cũng không đứng vững, mà là đưa thân thể về phía trước, một cái đưa môi chạm vào môi của tôi, tại ở trên môi tôi cắn một cái.

Đại não của tôi nhất thời trống rỗng.

Ra cửa không xem hoàng lịch, ông xã, quả nhiên là em thất trinh rồi!

Sau khi hôn trộm được, Tần Chân Hạ lập tức né tránh đến một bên, tránh ra sự trả đũa của tôi.

Hắn liền đứng ở đó, gương mặt trẻ tuổi tuấn tú mang theo lười biếng xấu xa vô lại: "Cô là người phụ nữ đặc biệt, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cô phục tôi, để cho phải dụi dằm như khi đứng trước người đàn ông kia, tự động hôn tôi."

Không còn kịp nữa chờ tôi móc ra cục gạch vàng khảm kim cương, thân thể hấn nhún một cái, nhảy mấy cái, chạy mất dạng.

Nhìn bóng lưng của hấn, tôi rất hối hận.

Mới vừa rồi làm sao lại không sờ nhiều mấy cái tròn tròn của hấn, bây giờ lại chịu thua thiệt!

Giận đến ngực bị nội thương, tôi tính đi vào trong nhà năm, nhưng xoay người, không ngờ phát hiện Bạch Triển Cơ xuất quỷ nhập thần này đang đứng ở trên một thân cây.

Hấn đứng ở đó, giống như là hấp thu toàn bộ đen tối hoa lệ khắp núi.

Tôi hiểu, hấn đã nhìn thấy toàn bộ sự việc mới vừa rồi.

Đoán chừng người này sẽ chuyện tôi bị hôn trộm rồi thêm mắm thêm muối nói cho ông xã của tôi, tôi phải sớm chuẩn bị đề phòng.

Đang chuẩn bị lướt qua hấn trở về nhà thì hấn chủ động gọi tôi lại: "Phải suy tính như thế nào?"

"Suy tính cái gì?" Tôi cau mày.

"Cô tính toán, lúc nào thì rời xa Lưu Phái?" Hấn hỏi.

"Vĩnh viễn cũng sẽ không." Tôi trả lời chắc chắn như đinh chém sắt.

"Cô sẽ làm liên lụy đến cậu ấy." Hấn nhẹ nhàng giương mắt, chỉ là một động tác nhỏ, cũng có ma lực làm cho lòng người ta sợ hãi.

Nhưng tôi không thể lui về phía sau: "Chuyện ngày hôm qua, xem ra anh thật sự đau lòng, cùng tôi ở chung một chỗ, anh ấy rất vui vẻ."

"Tôi không thể không nói, phương pháp đối phó đàn ông của cô, rất có thủ đoạn." Hấn nói.

"Cám ơn đã khích lệ, mà phương diện anh kiến cho người ta chán ghét, cũng rất có thủ đoạn." Tôi trả lời lại một cách mỉa mai.

"Người phụ nữ như vậy, không phải là người mà cậu ấy cần ." Hấn tiếp tục nói.

Tôi ngừng chốc lát, hỏi: "Anh hoặc là gia đình của anh, đã từng bị một người phụ nữ trong giới xã hội đen tổn thương qua, phải không?"

Nghe vậy, trên mặt Bạch Triển Cơ cũng không có cái gì khác thường, - - từ trước đến nay trên mặt hấn đều là đeo mặt nạ.

Nhưng tôi không buông tha, tôi tập trung toàn bộ tinh lực chăm chú quan sát nét mặt của hấn.

Tôi phát hiện khác thường.

Cái loại khác thường này, là rất rất nhỏ, giống như là một giọt mực rơi vào trong nước rồi tiến hành hòa tan.

Chậm chạp, mỏng manh, không tiếng động.

Nhưng là đã đầy đủ, tôi xác nhận suy đoán của mình.

Bạch Triển Cơ để ý là thân phận của tôi, hấn nhìn tôi, nhưng thật ra là đang nhìn một người phụ nữ trong giới xã hội đen khác mà hấn căm hận.

Vì vậy, tôi mở miệng, nói rõ ràng cho hấn biết một sự thật: "Tôi là tôi, cô ta là cô ta, quan trọng hơn một chút. Đây, là chuyện giữa tôi và Cảnh Lưu Phái, không có liên quan đến anh."

Tôi là vô tội, không cần nhận cái biên lai thù hận của hấn.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68

"Cái loại vui vẻ đó, chỉ cần là phụ nữ đều có thể mang đến cho cậu ấy." Bạch Triển Cơ nói.

Tôi nhìn hắn, chậm rãi cười: "Anh vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được chuyện giữa tôi và Cảnh Lưu Phái, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu tôi cho anh ấy rốt cuộc là cái gì."

Không chỉ là tình dục, còn có tình yêu.

Tựa như Cảnh Lưu Phái đối với tôi.

Nghe vậy, con người Bạch Triển Cơ, lại như biến đen thâm trầm như bình thường.

"Tôi cảm thấy được, mọi người đều suy nghĩ cho chúng tôi, anh không nên đợi ở chỗ này nữa." Tôi lạnh lùng nói.

Cuộc sống quá ngắn, cần phải tận hưởng lạc thú trước mắt.

Nếu như có thể tránh được người ghét, tùy hứng một chút thì như thế nào?

Tôi di chuyển bước chân, chuẩn bị vào phòng, tránh vào trong phòng ngủ.

Vậy mà chưa đi được hai bước, tay trái của tôi lại cố lực mạnh mẽ bắt lấy.

Cả cơ thể tôi đều bật hệ thống tự vệ, tay phải dễ dàng nâng lên, đánh về phía sau.

Đáng tiếc lần này tay phải của tôi cũng bị cổ lực ấy công kích nằm lại.

Cơ thể của tôi bị buộc phải bắt đầu chuyển động, khi dừng lại thì sau lưng bị ép chặt vào thân cây.

Vỏ cây thô ráp cứng rắn áp sát vào da thịt ở lưng tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tôi nhanh chóng nâng hai chân lên, dùng hết toàn lực tấn công, nhưng Bạch Triển Cơ kịp thời dùng đầu gối giữ chặt thân dưới của tôi.

Tôi phát giác mình đã rơi vào cảnh nguy hiểm - - tay chân của tôi đều bị khống chế được.

Giống như là con bướm tiêu bản bị dính kim vào tường, không thể động đậy.

Nhưng cái này cũng không coi như là kiếp nạn.

Tôi là chỉ, - - cái đáng nói ở đây là việc mà Bạch Triển Cơ đã làm với tôi, hấn cúi đầu, hôn tôi.

Đó là cảnh là bóng tối có thể quan mình chính đại hấp thụ ánh thông qua nụ hôn.

Không phân rõ sức lực, không phân rõ thời gian lâu dài.

Lại làm cho cả người tôi xương cốt cứng ngắc, khiến máu huyết trong người đều đông lại, khiến tất cả thần kinh cũng bị kéo đứt.

Cánh môi của hắn, là không có nhiệt độ .

Không phải lạnh, cũng không phải là nóng.

Một người đàn ông cực kỳ nguy hiểm.

Một nụ hôn cực kỳ nguy hiểm.

Khi môi hắn rời khỏi môi của tôi thì mùi máu tươi nhanh chóng lan ra cả khoang miệng tôi.

Là máu.

Máu của tôi.

"Bây giờ rời đi, thì cô có thể lấy được kết quả tốt nhất." Đến lúc này thì hắn mới buông tôi ra.

"Mà, là anh lấy được sự trừng phạt nhẹ nhất." Tôi giơ tay lên, thật nhanh đánh cho hắn một bạt tai.

"Chát" một tiếng, thanh thúy vang dội.

Tôi ghét Bạch Triển Cơ, trên thế giới không nữa bất luận kẻ nào có thể làm cho tôi chán ghét đến tột cùng như hắn.

Không muốn sẽ dây dưa cùng hắn nữa, ta bước nhanh hướng phòng đi tới.

Hắn đang sau thân ta hỏi một câu lời nói: "Nghe nói, trang bị ổ cứng di động (portable hard disk) chưa tài liệu JGL bởi vì bị ngâm trong nước biển mà bị phá hủy, vậy sao?"

Trong chớp mắt bước chân của tôi dừng lại, nhưng cuối cùng cũng không có dừng lại.

Đúng thế, tôi nói với Cảnh Lưu Phái như vậy.

Không có nói một câu nào với Bạch Triển Cơ, tôi đi vào phòng ngủ, vững vàng khóa cửa lại.

Trong vòng một ngày thế mà mất hai lần trinh, đúng là không xem hoàng lịch, tôi bị thua thiệt lớn.

Đêm đó, tôi phân trần với Cảnh Lưu Phái, tôi nói rõ ràng cho ông xã biết, hi vọng Bạch Triển Cơ có thể rời đi.

Dĩ nhiên là làm khó Cảnh Lưu Phái, ông xã hỏi tôi nguyên nhân tại sao.

Tôi chưa nói chuyện hư hỏng kia giữa tôi và Bạch Triển Cơ cho ông xã biết, bởi vì trực giác cảm thấy việc này sẽ gây cho Cảnh Lưu Phái một tổn thương không nhỏ.

Dĩ nhiên, còn có nguyên nhân sâu sắc khác.

Nếu như nói ra cái hôn kia, ý nghĩa của nó là bắt Cảnh Lưu Phái phải lựa chọn giữa tôi và Bạch Triển Cơ.

Mà tôi, sợ mình sẽ trở thành người mà ông xã từ bỏ.

Cho dù là có hàng tỉ người đẹp tuyệt thế tới hấp dẫn Lưu Phái, tôi vẫn luôn tin người ông xã chọn là tôi.

Nhưng là nếu như đối thủ là người anh em có ân cứu mạng của ông xã, tôi liền cảm thấy không có tự tin.

Vì vậy, chỉ có thể giống như một cô bạn gái bốc đồng, hy vọng giống như người lấy một lý do, để cho Bạch Triển Cơ rời đi.

Tôi tỏ thái độ kiên quyết, mềm cứng cũng không chịu, Cảnh Lưu Phái chỉ có thể nói chuyện một lần với Bạch Triển Cơ.

Ngoài dự liệu của tôi, Bạch Triển Cơ rất hợp tác.

Hắn cũng không có tức giận, không bao lâu liền thu dọn đồ rời đi.

Giữa hắn và Cảnh Lưu Phái, cũng không có sinh ra sự khó chịu nào.

Hắn đi được dễ dàng như thế, nhưng tôi biết, hắn sẽ trở lại.

Nhất định.

Kể từ sau khi Bạch Triển Cơ rời đi, tôi lấy thân thể của mình dùng hết toàn lực bồi thường lại cho ông xã.

Hoặc là nói, là bổ sung thôi.

Tóm lại, chúng tôi ở trên giường là cực kỳ hòa hợp, nghe nói một nửa bao cao su trong trấn nhỏ là do chúng tôi sử dụng hết.

Mặc dù tạm thời không cần lo lắng về tiền, nhưng tiết kiệm luôn là chuyện tốt.

Vì vậy, vào một sáng sớm nào đấy, tôi tự mình đi lên trên trấn, đứng trước mặt bà chủ bán tạp hóa, vung tay lên, mở miệng, kết thúc với giá cả vô cùng hợp lý siêu bán sỉ mang về hai thùng bao cao su.

Khi nhìn thấy chiến lợi phẩm của tôi thì ông xã yên lặng không ý kiến mười phút.

Khi biết được người cả trấn nhìn tôi mang trên vai hai thùng mang lên núi, ông xã lại lặng lẽ đứng nghiêm mười phút.

Khi biết tôi còn hao hết nước miếng bắt bà chủ tạp hóa phải làm cho tôi một thẻ VIP đầu tiên từ trước đến nay chưa từng có trong trấn thì ông xã lặng lẽ hóa đá mười phút.

Sức chống đỡ không tốt, tôi cảm thấy được ông xã nên tăng cường luyện tập phương diện này.

Cứ như vậy, chúng tôi lại vui vẻ sa đọa một tháng nữa.

Đảo mắt, chúng tôi ở cùng nhau đã nửa năm.

Hôm nay, khi ông xã đang nấu thịt thì tôi chống cằm nhìn, đột nhiên hỏi: "Chúng ta vẫn sẽ tiếp tục ở lại nơi này sao?"

Thật ra thì những lời này không sao cả trải qua suy tư, cũng không có thâm ý gì, trong mắt của tôi, cũng giống như câu hỏi tôi hỏi tối nay sẽ ăn gì vậy.

Lần đầu tiên ông xã không trả lời...ngay sau câu hỏi của tôi, ông xã giống như là không nghe thấy, tiếp tục đưa lưng về phía tôi nấu ăn.

Tôi không để ý, cầm điều khiển ti vi lên chuyển kênh.

Không bao lâu sau, món ăn được bưng lên rồi, tôi cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn ngấu ăn nghiến.

Ông xã ngồi ở bên cạnh tôi, nhìn tôi.

Ông xã nói thích nhìn dáng vẻ của tôi lúc ăn, giống như là lời khen tặng không tiếng động cho tay nghề nấu ăn của ông xã.

Thật ra thì nói cách khác mỗi lần tôi đều giống như một con hổ đói hay là một cư dân mọii da đỏ.

Lại còn phải nói dễ nghe như vậy, quả nhiên ông xã của tôi là một người phúc hậu.

Dù sao đã thành thói quen để ông xã nhìn chăm chăm, tôi cúi đầu, không coi ai ra gì dọn dẹp đĩa thịt của mình

Đang vui vẻ, chợt nghe ông xã hỏi: "Bất Hoan, em thích nơi này, hay là thành phố?"

Tôi phun ra một cục xương gà mới gặm xong, suy nghĩ một chút, nói: "Cũng thích, nơi này rất yên tĩnh, mà ở thành phố thì mua bao cao su dễ hơn."

Tôi có lòng tin, nếu là ở trong thành phố, tôi có thể lấy giá giảm 30% giá sỉ để mua bao cao su.

Khóe miệng ông xã co quắp một chút, từ lần trước sau khi tôi khiêng bao cao su trở về, nên khi ông xã vừa nghe từ này liền sinh ra phản ứng như thế.

Trải qua mấy phút khôi phục, ông xã bị tôi đánh lạc hướng lại quay trở về vấn đề, ông xã hần thử dò xét hỏi: "Bất Hoan, rốt cuộc thì em muốn sống cuộc sống như thế nào?"

Nếu là lúc trước, tôi nhất định không biết nên trả lời cái vấn đề này thế nào.

Nhưng là hiện tại, tôi cũng rất rõ ràng: "Có ông xã, có thịt, cuộc sống của em chỉ cần như vậy."

Lời nói của tôi làm cho ông xã rất vui vẻ, nụ cười của ông xã, giống như là hoa anh đào nở rộ ngày xuân, cái loại màu sắc đó, làm cho lòng người tôi ấm đến cực điểm, giống như là có thể xua tan tất cả lo lắng.

"Như vậy, vậy kết hôn với anh thì thế nào?" Ông xã hỏi.

"Kết hôn?" Tôi đối với cái từ này có chút xa lạ.

"Ừ, kết hôn với anh." Nụ cười của ông xã dịu dàng mà thân thiết.

Chà mẹ nó đi nước sôi ở khóe miệng, trịnh trọng gật đầu: "Tốt, chúng ta kết hôn."

Tôi chưa từng thấy qua ông xã vui vẻ như vậy qua, thấy tôi đồng ý, ánh mắt của ông xã đang cười, nụ cười tràn đầy ra ngoài, thậm chí thổi đến sự ấm áp trên mặt tôi.

Ông xã cầm tay của tôi, nhẹ nhàng hôn mỗi một đầu ngón tay, từng cái khớp xương.

Tôi hoài nghi là ông xã đã xem tay của tôi thành móng gà.

"Bây giờ chúng ta xem là đính hôn, đúng không." Ta hỏi.

"Ừ." Ông xã gật đầu.

"Như vậy, " Tôi xòe tay ở trước mặt ông xã, nói: "Thẻ tiền lương cùng mật mã tài khoản, bây giờ lập tức lập tức giao cho em cất giữ."

Ông xã: "."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69

Sau đó, ông xã nói chuyện chúng tôi đính hôn cho Bạch Triển Cơ biết.

Trong điện thoại, Bạch Triển Cơ chỉ chúc mừng chúng tôi.

Đối với lần này, tôi thật sự nổi lên tia phùng bị, nhưng rất nhiều chuyện, sẽ làm cho bạn khó lòng phùng bị.

Sau khi bước vào mùa hè, trong núi bắt đầu có mưa xối xả kéo dài.

Tôi nhớ được ngày đó cũng là một ngày mưa xối xả, rạng sáng năm giờ tôi bị tiếng chuông điện thoại của Cảnh Lưu Phái đánh thức.

Hình như là có việc khẩn cấp, bởi vì sau khi cúp máy, ông xã liền rời giường mặc quần áo, nói mình phải đi ra ngoài một chuyến.

Tôi ôm chặt cái hông gầy gò của ông xã, nhắm hai mắt lại, mơ mơ màng màng không để cho ông xã đi: "Em sợ sấm sét, anh phải ở lại với em."

Lưu Phái tính tình dễ chịu dụ dỗ nói: "Khi anh về sẽ làm thịt cho em ăn."

Khẩu vị của tôi quá lớn: "Sau đó anh còn phải cởi hết quần áo cho em ăn."

"Tốt, sau khi trở lại anh nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ để cho em ăn." Ông xã cười.

Lúc này tôi mới buông tay, nằm lại vào trong ổ chăn.

Trong ánh trăng mờ, cảm thấy không bao lâu sau Cảnh Lưu Phái đã thay đổi, sau đó, ông xã đi tới bên giường, hôn vào trán của tôi.

Mũi của tôi chạm vào cổ của ông xã, có mùi nước cao râu thơm ngát.

Tiếp đó, tôi lại thiu thiu ngủ say đi.

Là bị một tia sấm chớp đánh làm cho giật mình, tiếng sấm này, âm âm, giống như là muốn đánh sập ngọn núi này vậy, tia chớp này, giống như là một đôi bàn tay khổng lồ xé đôi mảnh trời tằm tối, những hạt mưa lớn bằng hạt đậu, nện ở trên lớp kính thủy tinh, giống như đang bị thiên quân vạn mã chà đạp.

Quả thực là Ngày Tận Thế.

Cho dù lắp máy trợ thính, đeo chụp tai, tôi cũng không cách ngủ lại được nữa.

Không có cách nào, chỉ có thể mặc quần áo vào, đi vào phòng tắm tắm rửa thôi.

Nhìn đồng hồ, mới mười hai giờ trưa, nhưng bên ngoài trời vẫn tối như đêm khuya.

Ghét nhất là sấm chớp đánh vào ban ngày, không thể xem TV, không thể vọc máy vi tính, thậm chí hơn chính là, ông xã không ở nhà, vẫn không thể chơi trò chơi lặn lội trên giường.

Ngây ngô 愣 thêm vài phút đồng hồ, trong bụng phát ra tiếng kêu cô lỗ lỗ làm cho tôi phục hồi tinh thần lại.

Trời đất bao la, dạ dày lớn nhất.

Tôi đi tới trong phòng bếp, tìm cái gì ăn.

Ông xã để lại một cái đĩa thịt, đặt ở Microwave giữ ấm, có ly nước canh mới vắt, tôi bắt đầu hưởng thụ mình bữa trưa.

Vậy mà hôm nay mọi chuyện cũng không thuận lợi.

Biểu hiện là mắt phải càng không ngừng nhảy lên, liên tiếp mấy khối thịt vụn bị rơi trên đất, rồi hàm răng cắn vào thành miệng.

Hơn nữa sấm sét bên ngoài càng ngày càng vang dội lợi hại, trong nội tâm không tự chủ dâng lên một cảm giác khác thường.

Giống như là một loại mùi nguy hiểm từ từ che tại miệng và mũi của mình, cảm thấy buồn bực khó chịu.

Phiền não mà ăn xong một bữa ăn, cầm lên cái đĩa lên chuẩn bị đặc vào trong bồn rửa chén, đứng dậy, lại phát hiện có điều khác thường.

Trên sàn nhà, có vết nước nhàn nhạt.

Hài vết, vết chân đàn ông.

Sáng nay Lưu Phái đi ra ngoài, cũng chưa có trở về, cho nên đó cũng không phải ông xã.

Như vậy. Chính là có người lên vào?

Tôi để cái đĩa xuống, cơ thể bắt đầu phát ra tình trạng báo động.

Tiếng sấm, tiếng tia chớp, tiếng mưa rơi, nhưng tai tôi vẫn nghe được tiếng vang nhỏ nhất.

Một tiếng "Kèn kẹt", đó là tiếng kêu to của miếng gỗ đã chục năm.

Thanh âm đến từ chính - - cửa phòng giành khách.

Mà phòng giành khách, chỉ có một người từng ở qua.

Bạch Triển Cơ.

Chợt quay đầu, tôi nhìn thấy Bạch Triển Cơ đang đứng dựa lưng vào tường.

Hắn yên lặng đứng ở nơi đó, giống như là một đóa hoa màu đen nở lớn im lặng tinh tảo, trong nhụy hoa động lại một làn sương nước màu đen.

Màu đen hoa lệ mà nguy hiểm.

Ánh mắt của hắn, giống như là vũ khí vô hình, muốn giam tôi đứng tại chỗ.

"Ăn ngon không?" Hắn dùng ánh mắt chỉ chỉ cái đĩa trước mặt của tôi.

Tôi cúi đầu, nhìn nước thịt còn lại trong đĩa, trong nội tâm đột nhiên rung lên.

"Anh đã làm, hạ độc?" Tôi nói lên sự thật này.

Bạch Triển Cơ nói lời nói xác nhận suy đoán của ta: "Đừng lo lắng, không phải độc dược, sẽ chỉ tạm thời làm mất đi sức lực của cô thôi."

Tôi ngằm nắm chặt đôi tay, không sai, quả thật có chút không dùng sức được.

Xác nhận xong điểm này, sống lưng của tôi toát mồ hôi lạnh: "Anh muốn làm gì?"

"Rời xa Lưu Phái, đây là điều tôi đã sớm cảnh cáo cô." Bạch Triển Cơ từ từ đi tới gần tôi: "Nhưng là, cô đã không quý trọng cơ hội đó."

Giày của hắn, tiếp tục để lại những vệt nước trên sàn nhà khô ráo.

Không cần phải dò hỏi, tôi đã đoán ra.

Sáng nay, khi Lưu Phái sau khi rời đi, hắn liền lên vào phòng, hạ độc ở trong thức ăn.

"Cuộc điện thoại Lưu Phái nghe sáng nay, cũng có liên quan đến đúng không?" Tôi hỏi, tay là lạnh lẽo lẩn vào ngăn kéo tủ.

"Cậu ấy sẽ bị công việc quẩn chân, suốt cả một ngày, cậu ấy muốn thông báo cho cô, nhưng những điện thoại lại bị sét đánh hư không thể nào gọi được, mà khi cậu ấy trở về, cô đã bị trừng phạt." Bạch Triển Cơ, hắn đem tất cả mọi chuyện, làm thành một kế hoạch thật hoàn hảo.

"Bất luận anh làm bất cứ chuyện gì với tôi, cũng không thể ngăn trở tôi và Cảnh Lưu Phái ở chung một chỗ." Tay của tôi tiếp tục dò vào.

"Chúng ta, đại khái có thể thử xem một chút." Hắn tiếp tục đi tới.

Thuốc bắt đầu có tác dụng, sức lực trong cơ thể tôi từ từ biến mất.

Thành công hay thất bại là nằm trong hành động lần này.

Khi Bạch Triển chỉ còn cách tôi một bước chân tôi lấy ra cây súng dự bị của Cảnh Lưu Phái, bắn về phía cánh tay của hắn.

Tôi không dám bắn vào điểm yếu của hắn.

Tôi lo lắng mình sẽ giết hắn, tôi sẽ không cách nào đối mặt với Cảnh Lưu Phái.

Cùng nằm trong kế hoạch của tôi, tôi bắn trúng cánh tay trái của hắn.

Kế tiếp, hắn nên dừng lại, nên bị tôi dùng súng uy hiếp bước ra khỏi phòng này.

Nhưng chuyện cũng không phải phát triển như vậy.

Sau khi đập bả vào cánh tay của hã, Bạch Triển Cơ giống như là không có cảm giác, không có một chút chần chờ, sải bước tiến lên trước, cướp lấy súng của tôi.

Giống như là toàn bộ thần kinh hã chỉ quan tâm đến một chuyện - - giữ chặt tôi.

Ngay cả thân thể mình đều không quý trọng, mới là điều đáng sợ nhất.

Xoay người, tôi kinh hoàng lao về phía ngoài cửa phòng.

Tôi đã gặp được khắc tinh.

Tôi chưa bao giờ hốt hoảng như vậy, mười ngón tay không biết là bởi vì thuốc hay là bởi vì sợ hãi, lại run rẩy.

Tôi mở cửa, xông ra ngoài trời đầy mưa gió.

Thế giới bên ngoài giống như là địa ngục, trời màu đen, đất màu đen, mưa màu đen.

Nhưng người đàn ông phía sau, so với địa ngục còn đáng sợ hơn.

Tôi có thể làm, chỉ có cố gắng chạy về phía trước.

Hạt mưa đánh vào thân thể và mặt của tôi, nó như một sợi gai sắc bén làm cho tôi cảm thấy đau đớn.

Quần áo trên người bị nước mưa thấm ướt, bám chặt vào da tôi, giống như là nặng ngàn cân.

Bùn đất dưới chân giống như là ao đầm, hút lấy bàn chân trần của tôi, mỗi một bước chân nâng lên, đều như phải dùng hết tất cả sức lực của tôi.

Tôi cứ chạy không có mục đích, chỉ hy vọng có thể tránh xa Bạch Triển Cơ.

Nhưng không có thành công, hắn bắt được tôi.

Hiệu quả của thuốc rất nhanh, sức lực tôi như thế không phải là đối thủ của hắn

Tôi thét lên, nhưng tiếng la lại dễ dàng bị chôn vùi trong tiếng sấm chớp, không có ai nghe, không có ai biết được.

Hắn kéo tôi trở về nhà, nước mưa rơi vào trong vết thương của hắn, mùi máu tanh nhuộm đầy cả người của tôi, làm cho tôi lo sợ không yên, làm cho tôi muốn nôn.

Tôi bị bắt lôi kéo vào phòng tắm, Bạch Triển Cơ mở vòi phun nước, nước râm râm xối vào trên cơ thể tôi.

Nước tuy nóng, thế nhưng cơ thể tôi lại lạnh lẽo.

Tôi không bao giờ chờ đợi người khác tới cứu giúp, bởi vì mỗi lần tôi đều sẽ tự cứu mình.

Nhưng là hôm nay, tôi không cứu được mình.

Khi rửa xong hết toàn bộ vết máu và bùn đất, Bạch Triển Cơ tắt vòi nước, hắn kéo tôi tới trước gương

Bởi vì khí nóng, trên gương phủ một tầng sương trắng.

Hắn dùng khăn lông lau đi lớp sương trắng, giờ phút này đột nhiên tôi xuất hiện ở trong kính.

Quần áo ẩm ướt dán chặt vào người, lộ ra những đường cong mê người.

Tóc tôi, dán thật chặt vào cổ, giống như là bàn tay xinh đẹp, đưa về phía ngực trắng nõn.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70

"Nếu như anh làm như vậy, vĩnh viễn Cảnh Lưu Phái sẽ không tha thứ cho anh." Tôi cảnh cáo.

Nói ra lời này thì, tôi phát hiện ra hàm răng của mình có thể dịch chuyển, không bị khống chế.

Bạch Triển Cơ đặt môi chạm vào vành tai tôi, mà mắt lại nhìn tôi qua gương, bên trong, là màu đen tĩnh lặng như nước: "Đáng tiếc, vĩnh viễn Cảnh Lưu Phái cũng sẽ không biết chuyện này, bởi vì. Cô sẽ không nữ nói ra sự việc này để làm tổn thương cậu ấy."

Mỗi một tác da trên cơ thể tôi, đều nhanh chóng co rút lại.

Bởi vì tay hãn, đã đi tới bắp đùi của tôi, hãn vuốt ve tôi, giống như là một con rắn, từng mảnh vẩy nhỏ chạm vào da, làm người ta hoảng sợ.

"Hôm nay, tôi chỉ muốn thử một chút, cô làm thế nào để cho Cảnh Lưu Phái vui vẻ." Hãn nói, thái độ, không có bày tỏ rõ ràng bất kỳ vui buồn nào.

Vết thương trên cánh tay của hãn, vẫn chảy máu như cũ, những thứ máu kia, rơi vào trên quần áo ước đẫm của tôi, tạo ra những đóa hoa làm cho người ta choáng váng.

"Có chút vướng bận phải không?" Hãn cười phớt lờ, sau đó hơi chút dùng sức, kéo xuống chiếc váy của tôi, cột chặt cánh tay, vết thương tạm

thời ngưng chảy máu.

"Bây giờ, chúng ta có thể tiếp tục." Tay của hắn vuốt ve phần đùi đã mất đi lớp vải che lại của tôi.

Người đàn ông mà ngay cả cơ thể của mình cũng không coi trọng, đối với thân thể của người khác, dĩ nhiên sẽ bạn sẽ có thể đoán được là sự tàn nhẫn.

Thuốc đã lan ra toàn bộ cơ thể tôi, tay chân mất đi sức lực, nếu như không phải là Bạch Triển Cơ giữ chặt, nhất định tôi đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Ngón tay của hắn, mang theo nhiệt độ không rõ, linh hoạt len vào quần lót của tôi, tiếp xúc với nơi mẫn cảm nhất của tôi.

Sau đó, ngón tay kia, ngấm ngấm muốn tiến sâu vào bên trong của tôi.

Áp bức và nhục nhã sâu nhất như thủy triều bao trùm lấy tôi cả tai mắt mũi và miệng, rồi nhấn chìm tôi.

Tay của hắn, kèm eo của tôi thật chặt, để cho không thể chạy trốn.

Tôi cắn môi, hận không thể lập tức chết đi.

Ngón tay của hắn, ở bên trong trêu chọc tôi, lục lọi, cực lực trêu chọc sự ham muốn của tôi.

Vậy mà thế nhưng hắn lại tỉnh táo, kiềm chế, hưởng thụ tất cả sự khổ sở của tôi.

Tôi cái gì cũng không làm được, giống như là một con ếch bị gậy mê, trần trụi ở trên kính, tay chân mở ra, để mặc cho dao kéo giải phẫu.

"Thân thể của cô, hình như còn không có phản ứng." Hãn duỗi ngón tay ra, phía trên không có dấu hiệu ham muốn của tôi.

"Sẽ không ai cam tâm tình nguyện giao thân thể của mình cho một con chó." Tôi phát ra mỗi âm tiết đều nhuộm đầy ý hận.

Tôi cảm thấy cảm mình căng thẳng đến cực hạn, giống như hàm răng đều muốn vỡ vụn.

"Không sao, tôi cũng không cần cô cam tâm tình nguyện." Tay Bạch Triển Cơ, đi tới trước ngực của tôi, cầm áo tôi lên, xé ra, cảnh xuân trước ngực lộ ra.

Tôi mở to mắt.

Tôi không có dũng khí nhìn vào gương để thấy tất cả sự việc đang diễn ra.

Nhưng Bạch Triển Cơ không cho.

Hãn kèm cằm của tôi, ép tôi nhìn về phía gương.

Cái gương bóng loáng rõ ràng này, có thể cho tôi thấy tất cả tội nghiệt.

"Thấy rõ ràng chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, vĩnh viễn giữ ở trong ký ức. Khi cùng Cảnh Lưu Phái làm chuyện này cũng sẽ nhớ tới tôi." Giọng điệu của hãn nhẹ nhàng, âm điệu không cao không thấp, hãn ngữ tốc độ không nhanh không chậm.

Có lẽ, đây chính là âm thanh địa ngục.

Tôi tinh tường thấy rõ từng sự việc xảy ra trong gương.

Hãn lấy lớp áo trên ngực của tôi, bầu ngực tròn trắng như tuyết thả xuống tự nhiên.

Hắn nắm nó, mười ngón tay bao lấy thứ mềm mại, hắn dùng sức rất mạnh, tôi cảm nhận được sự đau đớn, đó là một loại tàn bạo bất chấp mọi thứ.

Hắn đang chơi đùa, tình cảnh này đối với hắn chỉ là một trò chơi.

Đối với tôi, lại như con dao sắc nhọn đâm vào trí nhớ.

Hắn tách hai chân tôi ra, không có bất kỳ báo trước nào, cái vật nóng hổi xa lạ kia đi vào bên trong tôi.

Tôi kháng cự, thân thể của tôi thể hiện sự kháng cự rõ ràng, nó vẫn không động tình.

Khi hắn tiến vào thì tập kích vào nơi khô ráo khô sở của tôi.

Cùng một người không thích làm chuyện này, sẽ không có gì sự vui thích.

Mà hắn, lại đạt được vui vẻ lớn nhất, vui vẻ trên tâm lý.

"Chính là cái vẻ mặt này." Tay của hắn đang làm nhục ngực của tôi, vật phái nam của hắn ở ra vào trong thân thể của tôi, ánh mắt của hắn ở chăm chú nhìn mỗi một tia khô sở trên mặt của tôi: "Vẻ mặt vô cùng hoàn mỹ."

Nếu như mà tôi có móng sắc, tôi sẽ dùng những thứ đó xé hắn ra từng mảnh nhỏ.

Nếu như mà tôi có răng, tôi sẽ dùng nó cắn hắn ra từng mảnh vụn.

Nhưng tôi không có.

Giờ phút này tôi có, chỉ là một cơ thể yếu đuối.

Tôi chỉ có thể mặc cho hắn sắp đặt.

Tôi bị buộc đối mặt cái gương, đem tất cả đều ghi chép vào trong đầu.

Bên ngoài trời mưa đã không còn quan trọng, quần áo ẩm ướt, cơ thể xích lữa, thật tể xấu xa.

Sau đó, hẳn đem tôi ra khỏi phòng tắm, ở trên giường, hẳn muốn tôi lần nữa.

Tôi cũng không phải là người mới biết mùi đời, nhưng loại này hành động mang tính cưỡng ép này đã mang lại đau đớn cho cơ thể tôi.

Đến cuối cùng, lý trí hoàn toàn không còn chịu đựng được nữa, thân thể tự động lựa chọn hôn mê.

Khi tỉnh lại, mưa gió đã ngừng nghỉ, ánh mặt trời chói mắt tràn vào phòng ngủ, hình như có thể xuyên thấu qua da làm cháy bỏng thịt.

Cả người bủn rủn không chịu nổi, sự đau đớn rất nhỏ như hàng vạn con kiến bò vào tận trong xương.

Một túi chườm nước đá đặt ở trên trán tôi, có thể làm tan đi đôi chút khổ sở của tôi.

Sau túi chườm đá, là gương mặt quan tâm của Cảnh Lưu Phái.

Hôm qua đến gần tối Cảnh Lưu Phái mới trở về, lúc ấy tôi nằm ở trên giường, thân thể rất nóng, có chút phát sốt, ông xā chăm sóc tôi cả đêm.

Bệnh không có phát hiện cái gì khác thường.

Trước khi Bạch Triển Cơ rời đi, đã tiêu hủy toàn bộ chứng cứ.

Tôi mặc quần áo sạch sẽ chỉnh tề, trong phòng tắm ngay ngắn trật tự, trên sàn nhà không có một tia nước đọng.

Giống như là cái gì cũng chưa có xảy ra.

Thậm chí có lúc ngay cả tôi cũng hoài nghi đây chẳng qua là một cơn ác mộng.

Nhưng khi cởi quần áo ra, những dấu vết ở nơi kín đáo kia không ngừng nhắc nhở tôi.

Đó là sự thật.

Bạch Triển Cơ làm tổn thương tôi, nhưng là tựa như hấn nói, ta không thể tố cáo việc này cho Lưu Phái biết.

Tôi không biết nên mở miệng thế nào.

Đây là việc người bạn tốt nhất làm nhục vị hôn thê của mình.

Tôi có thể thấy rất rõ ràng, nếu như Lưu Phái biết chuyện này, chắc chắn sẽ tuyệt giao với Bạch Triển Cơ, sẽ lập tức kết hôn với tôi.

Cả quãng đời còn lại, Lưu Phái sẽ mang theo áy náy mà yêu thương tôi.

Lưu Phái mất đi người anh em như mất đi một nửa sinh mạng.

Toàn bộ sự vui vẻ của Lưu Phái chỉ còn lại một nửa.

Đây không phải là điều tôi muốn.

Vì Lưu phái, tôi lựa chọn giấu giếm.

Bất Hoan tôi đây làm bằng sắt, Bất Hoan làm bằng sắt, không có chuyện gì có thể đánh sục tôi.

Đây là tôi đang tự nói với chính mình sao.

Tôi sẽ quên chuyện này, sẽ vĩnh viễn chôn nó ở đáy lòng.

Thật vất vả, tôi với Lưu Phái mới tìm được nhau, tôi sẽ không dễ dàng buông tay.

Tuyệt đối sẽ không.

Tuyệt đối không thể.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71

Tôi nghĩ là nghĩ như thế, nhưng khi chân chính thực hiện, thì vô cùng khó khăn.

Suy cho cùng những ký ức đáng ghê tởm kia thường xuyên trong lúc tôi lơ đãng mà xuất hiện trong đầu tôi, lấy đi sự vui vẻ của tôi.

Tôi cố hết sức duy trì sự bình tĩnh, nhưng Lưu Phái vẫn nhìn ra sự khác thường.

Ông xã hỏi thăm tôi là có phải có gì khó chịu trong người không.

Bởi vì kể từ sau sự kiện kia, tôi không lăn lộn trên giường với ông xã nữa.

Câu nói kia của Bạch Triển Cơ cứ như lời nguyện vãng bên tai tôi: "Thấy rõ ràng chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, vĩnh viễn giữ ở trong ký ức. Khi cùng Cảnh Lưu Phái làm chuyện này cũng sẽ nhớ tới tôi."

Tôi sợ chuyện này xảy ra.

Hiện tại việc duy nhất có thể làm, chính là mong đợi ma lực của thời gian có thể xoa đi những thứ trí nhớ không chịu nổi kia.

Tôi hoãn lại việc kết với Cảnh Lưu Phái, hă mặc dù ông xã có nghi ngờ, nhưng vẫn tôn trọng ý của tôi.

Vẫn có còn có chút bị ám ảnh, cũng không dám một mình ở nhà nữa, chỉ cần Cảnh Lưu Phái vừa rời đi, tôi cũng sẽ ra khỏi cửa.

Bình thường thì trốn sang nhà bà hàng xóm kế bên, nhưng gần đây bà lão đã bỏ đi chủ nghĩ độc thân, bắt đầu không ngừng nghĩ tìm đối tượng kết hôn.

Đối tượng đều là những ông lão gần đất xa trời thiếu răng cửa ở trần trên, thậm chí có người mang theo cả bình dưỡng khí theo cùng.

Tinh thần thiếu sót có thể khen.

Chỉ cần là bà đi xem mắt không ở nhà, tôi lên lên trần trên đi dạo quày ăn vặt, giống như hôm nay vậy.

Nhưng là ông chủ quày tạp hóa vừa nhìn thấy tôi thì giống như Dương Dương nhìn thấy Hôi Thái Lang, co chân chạy trốn thật nhanh, lập tức đóng cửa lại, đóng cửa không tiếp khách.

Chủ yếu là bởi vì mỗi lần tôi trả giá đều làm cho ông chủ tạp hóa giận đến mức ối máu.

Thật ra thì tôi cảm thấy được ông ta cũng không bị thua thiệt, phun máu cũ xấu để tao ra máu mới tốt hơn, đẩy đi cái nóng trong người có thể tiếp tục được ăn lẩu.

Nghe nói kể từ tôi làm tìm cách VIP ở tạp hóa, thế mà ông chủ không bán bao cao su nữa, làm hại phụ nữ bụng bự ở trần trên gia tăng vô cùng nhanh.

Ông chủ này, quả thật không phải người phúc hậu.

Vốn là muốn tìm tôi đám thiếu niên lưu manh kia vui đùa một chút, nhưng là kể từ làm đàn em cùng sai vặt cho tôi, tất cả bọn họ đều cải tà quy

chánh, để gậy sắt xuống, một lòng đi học, bảo là muốn tập trung tinh thần, cố gắng thi được trường khác ra khỏi trấn này, để có thể cách xa bàn tay nữ ma đầu của tôi.

Ba mẹ của mẫu cậu thiếu niên đó cảm động đến lệ đóng thành dòng, nghe nói đang làm một cái cờ danh dự đến tặng tôi.

Xoay một vòng, không có gì hay để chơi, tôi liền vào cái hẻm u ám kia ngồi chơi.

Tôi cảm thấy được, cái nơi u ám nhất đó là không thể có ánh mặt trời.

Hôm nay thời tiết thoáng chuyển biến tốt, ánh mặt trời chiếu xéo vào hẻm, chiếu vào tất cả nơi bụi bặm trong đây không chỗ nào không có.

Tôi ngồi ở trên rương gỗ bỏ hoang, ngửa đầu, nhìn ánh mặt trời chiếu rọi có chút nghệ thuật, nhìn cảnh rạng rỡ khóe mắt buồn bã rơi lệ - - con bà nó, dầm ở trên thùng gỗ thô này, dầm vào làm cho cái mông tôi đau nhức.

Đứng lên, giống như bánh quai chèo thay đổi tư thế nhìn về phía cái mongo, lúc này mới phát hiện ra thảm hại lớn, phía trên dầm vào rất nhiều cây dầm, dính vào cái mông vừa đau vừa ngứa, vội vàng đưa tay nhổ.

Thế nhưng một ít dầm gỗ cũng có thể lên đến hàng trăm, cổ của tôi xoay ra phía sau cũng chỉ dc một phần tư.

Nhưng mặc cho bọn nó ở đó, đừng nói ngồi, ngay cả đứng cũng thấy khó chịu.

Đang phiền não, một giọng nói vang lên: "Muốn tôi giúp một tay không?"

Ngẩng đầu, nhìn thấy cái Tần Chân Hạ bướng bỉnh kiêu ngạo không kèm chế được, đôi tay để ở trong túi quần, mắt dò xét cái mông của tôi, ánh

mắt xấu xa, lưu manh .

"Cầu cũng không được." Tôi không chút khách khí.

Năm phút sau.

"Tôi nói giúp một tay là ý muốn gỡ dầm ở mông giúp cô." Tần Chân Hạ bình tĩnh nói.

"Mà tôi nói cầu cũng không được chính là lột xuống quần của cậu cho tôi mặc." Tôi dùng sức nhanh chóng kéo quần nó xuống, không tệ không tệ, chính là ống quần hơi rộng, kéo một cái liền tuột xuống rồi.

Thật may là ở bên trong Tần Chân Hạ một quần lót bốn góc, áo thể thao che qua eo, cũng sẽ không giống cô dâu nhỏ bị làm nhục phải che đậy chuột chạy về nhà.

"Cái quần này coi như là bồi thường lần trước cậu ăn đậu hủ của tôi." Một cái hôn đổi một cái quần cũ, ta cảm thấy được mình đã cho hẳn được lợi.

Tần Chân Hạ tựa vào cái bên rương, tóc rơi rủ xuống bên vành tai, này ánh mắt mang theo một chút cao ngạo và lười biếng yên lặng nhìn tôi, hồi lâu sau, đột nhiên hỏi: "Phải làm thế nào cô mới chịu rời đi người đàn ông kia?"

Đột nhiên, cả người tôi cũng lạnh xuống: "Chẳng lẽ s của ông trời không cho tôi và anh ấy ở chung với nhau sao?"

Giọng nói rất là nguội lạnh.

Sau khi nói ra khỏi miệng, tự tôi cũng cảm thấy không nên trút giận lên người khác, chỉ có thể thay đổi giọng điệu, nhỏ giọng giải thích: "Xin lỗi, không phải nhắm vào cậu."

"Có người chọc cô sao?" Hấn hỏi.

"Ừ." Tôi gật đầu: "Có người, làm chuyện quá đáng với tôi."

"Quá đáng tới trình độ nào?"

Tôi cầm cánh tay của mình, phía trên hình như còn tồn lại cái vòng tay nhiệt độ không rõ ràng của tân khố kia, mặc kệ tắm bao nhiêu lần, cũng không có thay đổi gì: "Quá đáng đến, tôi hận không thể nổi nóng giết chết hấn ngay lập tức."

"Như vậy, thì giết hấn thì tốt thôi." Tần Chân Hạ nói, giọng nói như gió nhẹ nước chảy, không có một chút mang theo vết máu.

"Chuyện không phải đơn giản như vậy." Tôi sửa sang lại quần, chuẩn bị đi.

"Cô cảm thấy tôi ngây thơ?" Hấn hỏi, cặp mắt kia hình như có thể nhìn thấy đáy lòng của tôi: "Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, một người làm thương tổn mình, mình nhất định cần cần phải trả lại, bởi vì hấn có thể tổn thương mình lần thứ nhất, sẽ có thể hại mình lần thứ hai, mình không có sự lựa chọn."

Ánh mặt trời chiếu nghiêng trên mặt đất chuyển lên, rõ ràng chiếu ra vô số nơi tạo ra khe hở.

Nhìn một chút, trong đầu cũng giống như là có chút gì đó đang nảy mầm.

"Có lẽ vậy, ai biết được." Tôi nói ra những lời này, mặc quần Tần Chân Hạ, lên núi về nhà.

Tần Chân Hạ cũng không ngây thơ, lời của hấn là chính xác.

Hấn có thể tổn thương mình lần thứ nhất, là có thể hại mình lần thứ hai.

Khi tôi về nhà phát hiện Bạch Triển Cơ đang ngồi trong phòng khách.

Tôi giống như bị điểm nguyệt vậy, đứng tại chỗ, không thể động đậy.

Tôi không thể chuyển bước, bởi vì từng tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào muốn giết người đàn ông này.

Tôi sợ mình sẽ khống chế không được nội tâm xúc động phần nộ, nhào tới đem hăn xé thành mảnh nhỏ, từng ngụm cắn nuốt.

Nhưng mà tôi lại không thể - - Lưu Phái đang ngồi ở bên cạnh.

"Bất Hoan, em đi đâu vậy?" Lưu Phái đi tới sờ sờ gương mặt của tôi, tay của ông xã rất ấm, thế nhưng lúc này không sưởi ấm cho tôi được.

Tôi quá lạnh rồi.

"Đi lung tung thôi." Tôi nói, giọng nói của mình nghe có chút xa lạ.

"Đi rửa tay, sắp ăn cơm, Triển Cơ tới, cậu ấy câu được chút mấy con cá tươi." Lưu Phái trở về phòng bếp lần nữa.

Bạch Triển Cơ nhìn tôi, nhẹ nhàng cười: "Nghe nói hai người muốn kết hôn, chúc mừng, về sau, chúng ta chính là người một nhà."

Tôi không trả lời, bởi vì toàn bộ hơi sức đều đặt ở nhãn nhện kiểm chế bản thân.

Thức ăn chuẩn bị xong, chúng tôi ngồi xuống ăn cơm.

Đây là lần đầu, đầu lưỡi của tôi phân biệt không ra mùi vị thịt trong các món ăn.

Bọn họ đang nói một chút chuyện vụn vặt, tôi tự nói với chính mình không nên nghe, không nên suy nghĩ.

Cho đến khi Bạch Triển Cơ nói: "Thật ra thì tuần lễ trước mình định tới, nhưng là. Ngày đó vừa đúng lúc mưa rất to."

Mưa to.

Tôi cầm chặt chiếc đũa, các đốt ngón tay bắt đầu trắng bệch.

"Ngày đó cũng đúng lúc mình có việc ra ngoài, khi trở về phát hiện Bất Hoan có chút sốt." Lưu Phái gấp một miếng cá vào chén của tôi.

"Là bị hù sợ sao?" Bạch Triển Cơ nhẹ giọng hỏi, gợi ý làm cho tôi tự hiểu.

Tôi không ngẩng đầu, đôi đũa gỗ trong tay bắt đầu bị bẻ cong.

Tôi hiểu.

Chuyện ngày đó, cũng không phải điểm cuối, chỉ là bắt đầu.

Bạch Triển Cơ, sẽ hành hạ tôi, mãi cho đến khi tôi rời khỏi Cảnh Lưu Phái mới thôi.

Vĩnh viễn đều sẽ không kết thúc.

Giữa hai người chúng tôi, nhất định phải có một người rời xa Cảnh Lưu Phái.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72

Ăn xong này bữa ăn gian nan nhất từ trước đến nay, tôi trở lại phòng ngủ, ngồi ở bên giường, cái gì cũng không thể làm, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Không bao lâu, cửa bị người từ bên ngoài mở ra.

Nhất định là Lưu Phái.

Không muốn làm cho ông xã sinh lòng nghi ngờ, tôi vội vàng chấn tĩnh tinh thần.

Đang điều chỉnh tâm tình, lại nghe thấy giọng nói mà cả đời này cũng không muốn nghe: "Xem ra, cô mạnh mẽ hơn so với tưởng tượng của tôi."

Bạch Triển Cơ.

Tựa như tôi đã nói rồi, hắn sẽ không bỏ qua tôi.

Tôi phòng bị nhìn hắn, chuẩn bị sẵn nếu hắn bước thêm một bước nữa sẽ xuất ra công kích.

Nhưng là hắn không có.

Hắn chỉ đứng ở cửa bên, cảm xúc trong ánh mắt đoán không ra được, cánh muống bên dưới có một vết thương rất nhỏ, tôi nhận ra được, đó là tôi dùng hết sức lực cản hắn - - ngày hôm đó.

"Về sau, tôi sẽ thường xuyên tới nơi này." Hãn tuyên bố như vậy.

"Cẩn thận." Tôi nhìn về phía hãn, lạnh lẽo nghiêm nghị: "Vô luận người nào bị chọc giận, cũng sẽ trở thành mãnh thú."

"Cô sẽ làm như thế nào đây? Tổ cáo việc này cho Cảnh Lưu Phái?
. Nếu như cô dám nói, cũng sẽ không chờ tới bây giờ rồi." Hãn đưa ra lưỡi, nhẹ nhàng liếm láp vết thương bên ở môi dưới.

Trong nháy mắt, tất cả tình cảnh xảy ra ngày hôm đó lại xuất hiện trong đầu tôi, làm cho tôi run rẩy.

Tôi nắm chặt ngón tay, "Pặc" một tiếng, móng tay ngón trỏ thật dài gãy lìa.

Quả thật, tôi hận hãn đến tận xương.

"Rời xa Lưu Phái, như vậy, cô sẽ không bị hành hạ nữa." Bạch Triển Cơ vạch ra một con đường sống cho tôi.

Hãn giống như là thần địa ngục, ra lệnh cho tôi.

Vậy mà, tôi không phải đồ vật để cho hãn quản chế: "Ở trên thế giới này, rất ít người có thể ra lệnh cho tôi, mà anh, thì không nằm trong số đó. Nhưng nếu tôi muốn đi, chỉ bởi vì một cái nguyên nhân - - Lưu Phái không hề yêu tôi nữa."

Bạch Triển Cơ nhìn tôi, vẻ mặt là mơ hồ, mơ hồ, giống như giọng nói của hãn: "Ngày đó sau khi tỉnh lại, có phải cô thấy trên người thiếu mất một món đồ không?"

Nói xong, hãn đưa tay trái ra, quấn ở trên ngón giữa, là một sợi dây chuyền.

Trên sợi dây kia là tài liệu JGL trong ổ cứng di động(portable hard disk).

Thấy tình huống như vậy, lòng tôi cứng lại, giống như bị rót nước đá lạnh vào, ngay cả cổ họng cũng lạnh đến cứng ngắt.

"Nghe Lưu Phái nói, cô nói với cậu ấy, thẻ nhớ(hard disk) này bởi vì nước vào mà hư hại, toàn bộ tài liệu trong đây đều bị mất hết." Bạch Triển Cơ nhẹ nhàng dời đi ánh mắt: "Nhưng trải qua kiểm tra của tôi, tài liệu không chỉ có ở đây, hơn nữa bên trong còn có phát hiện mới."

Đúng vậy.

Tôi nói đối với Cảnh Lưu Phái như thế.

Ổ cứng di động (portable hard disk) cũng không có hư, nhưng trong lúc tôi vô tình mở tài liệu ra, phát hiện bên trong tuy có ghi chép chuyện Hồng thiếu nhu rửa tiền, nhưng trong đó có không ít tài liệu liên quan đến bang Thanh Nghĩa.

Nếu như tài liệu giao vào trong tay cảnh sát, bang Thanh Nghĩa sẽ bị dính líu, Lý bồi cổ cũng là không trốn thoát liên quan.

Cho nên, tôi đã giữ thẻ nhớ (hard disk) lại xóa hết dữ liệu bên trong, cũng lừa gạt Lưu Phái nói là bởi vì nước vào mà hư.

Nhưng là. Làm sao lại như vậy?

"Tôi đã phục hồi dữ liệu rồi, mặc dù mất một ít thời gian, nhưng rất đáng không phải sao?" Bạch Triển Cơ dễ dàng nhìn ra nghi vấn của tôi.

Đầu óc của tôi đối với hắn mà nói, giống như là mở một quyển sách ra, tất cả tư tưởng cũng không có chỗ che giấu.

"Rời xa Lưu Phái, nếu không, tôi sẽ giao hết tài liệu ra, tất nhiên, chắc là cô cũng không muốn thấy hai anh em nhà họ Lý phải vào tù." Đây là tối hậu thư cuối cùng hắn đưa ra.

Trong một khắc đó, tôi như đứng ở mép vách núi.

Đã không còn đường để đi.

"Hai người đang nói gì thế?" Lưu Phái đi tới lên tiếng.

"Chúc mừng vị hôn thê của cậu chuyện hai người đính hôn." Bạch Triển Cơ Thần sắc như thường: "Cũng muốn hỏi cô ấy muốn quà gì cho ngày kết hôn, chỉ là hình như cô ấy còn chưa nghĩ ra."

"Lúc nào thì cậu trở nên khách khí như vậy rồi hả?" Lưu Phái cười.

"Phải, như vậy Bất Hoan, nếu em muốn cái gì, lúc nào cũng có thể nói cho tôi biết, chỉ là nhớ, phải nhanh lên." Bạch Triển Cơ nói ra câu này, trong phòng này chỉ có hai người hiểu được.

"Mình lên núi đi dạo một chút, mới vừa rồi tới đây thấy được một nơi khá đẹp, cúi đầu là có thể nhìn thấy sông."

"Cẩn thận một chút, gần đây thường xuyên mưa to, nước sông đã bắt đầu dâng cao rồi, núi đá lại tương đối trơn trượt."

"Yên tâm, cuối cùng nếu có việc gì không được thì nhảy xuống thôi."

"Tốt, tối nay là ngủ ở đây đi."

"Ừ, nhìn trời chắc có lẽ cũng sắp mưa, chỉ có thể quấy rầy một chút."

"Vậy thì tốt, mình đi lên trần trên mua vài món đồ."

Bọn họ nói chuyện bên cạnh cửa, tôi quay lưng về phía bọn họ đứng nhìn ra cửa sổ.

Đầu của tôi rất nóng, hơn nữa đang không ngừng phập phồng, giống như là một thứ gì đó ở đang bị nấu lên, đang nổi lên.

Giữa giữa đến cuối cùng, một chút gì đó rơi xuống, một chút hy sinh, một chút hồi sinh.

Một trận gió thổi qua, xen lẫn mùi thơm hoa cỏ, để cho cái đầu tôi bình tĩnh lại.

Tôi nghĩ, tôi hiểu rõ nên làm như thế nào rồi.

Ở sau khi sự kiện đó phát sinh, tôi dấu Cảnh Lưu Phái mua một cây súng.

Mới đầu, tôi chỉ là muốn lấy nó dùng để phòng thân, vậy mà hôm nay, tôi thay đổi chủ ý.

Sau khi Cảnh Lưu Phái xuống núi, tôi ôm cây súng trong lòng đi tới đỉnh núi.

Ở Bạch Triển Cơ đang đi dạo.

Ông trời rất biết lựa chọn bầu không khí, mới vừa vạn dặm bầu trời vẫn không có bóng mây, thế nhưng lúc này trời đã u ám.

Cũng chỉ mới hai giờ chiều, lại âm u giống như là gần tối.

Rất nhanh sẽ có một trận mưa thật to như trút nước xuống.

Cũng tốt, chuyện xảy ra trong cơn mưa to xối xả, thì cũng nên kết thúc trong một trận mưa to như vậy.

Bạch Triển Cơ đứng ở mép vách núi, phía dưới chính là sông lớn.

Gần đây nước dâng cao, nước sông luôn luôn chảy ôn hòa trong nháy mắt dòng chảy trở nên điên cuồng, kêu gào hoảng sợ, nước sông chảy xiết, từ trên nhìn xuống, làm cho người ta sợ đến chảy mồ hôi lạnh.

Tôi nghĩ, nếu có người té xuống, thì thể chắc chắn sẽ bị dòng chảy siết cuốn đi, ở trên đường đụng vào đá ngầm, đụng đến hoàn toàn biến dạng.

Đặc biệt là trời sắp tới mưa to, sẽ rửa sạch đi tất cả chứng cứ.

Rất tốt.

Tất cả đều rất tốt.

Tính toán thời gian, hôm nay chính là chủ nhật.

Một ngày chủ nhật ảm đạm.

Chạy trốn khỏi ngày ảm đạm.

Làm như Bạch Triển Cơ cảm thấy bị tôi chĩa súng, cũng xoay người lại.

Tôi không cách nào tả lại vẻ mặt của hắn, có lúc tôi thậm chí hoài nghi hắn cũng không có vẻ mặt, cũng không có trái tim.

"Cô nhất định phải làm như vậy?" Hắn hỏi, đang khi nói chuyện, khóe miệng của hắn có nụ cười nhàn nhạt: "Nếu như Lưu Phái biết chuyện này, cả đời này cậu ấy cũng sẽ không tha thứ cho cô."

"Nhưng là anh ấy sẽ không biết." Tôi nheo mắt lại, đem họng súng nhắm ngay tim của hắn, tay rất ổn định, không có run rẩy, bởi vì sẽ phải làm, là chuyện cần độ chính xác: "Lưu Phái vĩnh viễn cũng sẽ không biết thù hận giữa tôi và anh sâu thế nào, khi anh ấy trở về, tôi sẽ ở trên giường đang ngủ ngon giấc, mà anh, sẽ chỉ bởi vì ngoài ý muốn mà rơi xuống sông, không để lại dấu vết nào. Anh ấy sẽ đau lòng trước cái chết của anh, nhưng mà tôi sẽ giúp anh ấy vượt qua."

"Cô giết tôi, chủ yếu nhất vẫn là vì anh em Lý bồi Cổ, đúng không?"
Hắn hỏi.

"Đúng vậy, tôi đã tổn thương bọn họ lần thứ nhất, tuyệt đối không cho phép anh lại đi thọt một đao." Ngón tay của tôi chạm đến cò súng: "Cho nên, anh nhất định phải chết."

"Cô sẽ phải hối hận." Hãn nói, trong thanh âm không thấy ý tứ sợ hãi, hãn là đang dùng một loại giọng điệu dự đoán nói chuyện với tôi.

"Việc duy nhất tôi có thể xác định, hiện tại hối hận, phải là anh." Tôi lạnh hạ mắt xuống.

"Nghe nói, người trước khi chết, cũng sẽ nói lời thật lòng." Bạch Triển Cơ nhìn tôi, cánh môi giống như là dính máu: "Tôi nói ra lời thật là được. . . . Ngày đó, mùi vị cô, thật rất ngon."

Không có sấm sét, không có tia chớp, không có bất kỳ điềm báo trước, cứ như vậy mưa rơi xuống.

Ở thứ nhất giọt mưa rơi xuống tôi nổ một phát súng.

Đạn bay chính sát đến chỗ trái tim của hãn, ngực trái của Bạch Triển Cơ xuất hiện một bông hoa đỏ thắm.

Hoa lệ rục rỡ như Mạn Châu Sa Hoa, đỏ tới tấp tối.

Viên đạn này, hãn nên được nhận sớm hơn.

Ngày đó, tôi không nên mềm lòng.

Đạn tạo ra áp lực làm cho hãn lui về phía sau, mà phía sau của hãn, chính là vách đá.

Tôi nhìn thân thể hãn bay trong không trung, nhìn hãn rơi vào vực sâu.

Bỗng nhiên trong lúc đó, tôi thấy cả người rét run, giống như là bị nhốt vào trong một khối băng to.

Bởi vì sau một giây đó, Bạch Triển Cơ đang cười, đó là một nụ cười thẳng lợi.

Mà ánh mắt của hắn, cũng không phải đang nhìn tôi, mà là nhìn về phía sau của tôi.

Tôi quay đầu.

Sau lưng, là Cảnh Lưu Phái không rõ diện mạo.

Lưu Phái đã nhìn thấy

Lưu Phái nhìn thấy tôi tự tay giết chết Bạch Triển Cơ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73

Nụ cười của Bạch Triển Cơ không phải là không có chút ý nghĩa nào.

Hắn đã thắng.

Trận mưa này cũng không lớn, nhưng lại dày đặc, sắc bén, đâm vào trong đôi mắt, rất đau.

Hình như chỉ là vài giây, quần áo của tôi và Lưu Phái đã ướt đẫm.

Hôm nay chúng tôi cũng chỉ mặc áo mỏng màu sáng, bị mắc mưa một chút, đã dính sát vào cả người, trong suốt giống như là tầng da thứ hai.

Tôi cùng Lưu Phái, đứng trong mưa, nhìn nhau, giống như hai đứa trẻ mới sinh.

Nhưng Lưu Phái là thiên thần.

Mà tôi, lại là ác quỷ.

Trên tay của tôi, dính máu người bạn tốt nhất của Lưu Phái.

Lưu Phái đi từng bước một đến bên vách núi, phía dưới, nước sông đang gầm thét, chỉ còn bọt nước trắng xóa, thi thể Bạch Triển Cơ đã bị cuốn đi.

Hắn sẽ không thể sống tiếp, phát súng kia của tôi, đã bắn trúng tim của hắn.

Giờ phút này Lưu Phái, là cứng ngắc, ướm dẫm, phát súng kia của tôi, đồng thời cũng xoa tan toàn bộ âm áp của hắn.

Ông xã của tôi, đã bị viên đạn kia của tôi bắn chết.

Sau đó tôi mới biết được, ở lúc Cảnh Lưu Phái vừa xuống núi không bao lâu Bạch Triển Cơ đã gọi điện, mượn cớ để cho Lưu Phái quay trở về.

Bạch Triển Cơ đoán chắc tôi sẽ giết hắn, hắn đoán chắc thời gian, đoán chắc tất cả.

Hắn dùng cái chết để thách tôi.

Tôi không còn lời nào để nói.

Trên thực tế, sau khi sự việc xảy ra, tôi với Lưu Phái chưa nói lời nào với nhau.

Tôi không dám mở miệng, tôi sợ sẽ làm Lưu Phái nói ra lời tôi không dám nghe.

Tôi hiểu, mỗi một câu Lưu Phái nói, đều là những câu tôi không thể thừa nhận.

Lưu Phái gọi rất nhiều cuộc điện thoại, gọi tới rất nhiều cảnh sát, bọn họ tìm kiếm Bạch Triển Cơ ở xung quanh hiện trường và khắp nơi.

Lúc này ngọn núi, đã không còn yên tĩnh.

Mà tôi, yên lặng ngồi ở bậc thang trước nhà, chờ đợi.

Hai ngày hai đêm, tôi chưa uống một giọt nước.

Tôi chỉ ngồi như vậy, vô luận là mưa to mà hay ánh mặt trời, hoàn toàn không cảm giác. Hai ngày sau, Lưu Phái trở lại, anh cũng rất tiêu tụy, đái

mắt có màu đen thật sâu.

Anh giống như không nhìn thấy tôi, trực tiếp vào trong nhà, không bao lâu sau, xách theo đồ đạc của mình đi ra, tôi nghĩ là anh muốn rời đi.

Khi anh đi ngang tôi thì tôi đứng dậy, đưa tay, kéo vạt áo anh lại.

Bỏ đi năng lực chịu đựng của cơ thể, vừa đứng lên, chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, tay chân xụi lơ. Nhưng vẫn là cố gắng cản môi, dùng cảm giác đau kích thích giúp chính mình đứng vững.

Bởi vì sợ, sợ Lưu Phái sẽ mặc kệ tôi té xuống. Tình cảnh như vậy sẽ xé nát trái tim màu đen của tôi.

Đã mất đi tự tin, tôi hàn nhát kéo tay áo cả anh, như động vật nhỏ. Vạt áo chuyển động lại làm cho những sợi tóc ở cổ áo cũng chuyển động theo chạm vào người Lưu Phái.

Lưu Phái ngừng lại, nhưng là từ đầu đến cuối, không quay đầu lại.

Trong rừng núi, ve vẫn kêu to, âm thanh làm tê tâm liệt phế, vô cùng thê lương, biến thành một nặng nề dày cộm, bao quanh chúng tôi thật chặt tại nơi đó.

Tôi nhớ được chúng tôi đứng như thế duy trì rất lâu.

Tôi là bởi vì không biết làm sao, mà anh, còn lại là vì lưu giữ ký ức.

Ký ức cuối cùng về tôi.

Tôi lôi kéo Lưu Phái, một mảng vải áo nguy hiểm đến khác thường, giống như tùy thời, anh cũng có thể bay đi.

Tôi không chịu nổi này thêm nữa, tôi sợ hãi như sắp bị anh lấy đi hết tim phổi, tôi bỏ qua lý trí, tôi quyết định đem tất cả xé nát.

Tôi muốn đem toàn bộ Bạch Triển Cơ đã làm với tôi nói ra hết.

Nhưng Lưu Phái đã đi trước tôi một bước.

"Bảy năm trước, khi Triển Cơ đỡ viên đạn kia cho anh nằm hôn mê trong bệnh viện sống chết chưa biết, anh đã thề, đời này, nếu có người dám động đến cậu ấy. Anh sẽ giết người đó."

Tôi chưa mở miệng mà đã phải khép lại, chậm rãi, giống như là một đóa hoa héo tàn.

"Nhưng Bất Hoan, anh không có cách nào xuống tay với em được. Đối với anh, đây là sự phản bội lớn nhất, điều anh có thể làm, chỉ là rời đi, sẽ không gặp lại em nữa."

Tay của tôi, chợt gia tăng lực độ, nắm chặt lấy cái áo sơ mi kia, làm nó hằn lên nếp nhăn.

Nhưng nếp nhăn đó nói lên cảm xúc của tôi.

"Cho nên, buông tay thôi."

Tôi nghe theo lời anh nói, buông tay ra.

Mắt đi dựa vào trong nháy mắt lòng bàn tay rơi vào giữa cơn gió mát.

Một giây kế tiếp, Lưu Phái di chuyển bước chân, xa dần tầm mắt của tôi.

Tôi lẳng lặng ngồi trở lại bậc thang trước nhà, nhìn hoa và cây cảnh trước sân.

Tôi lựa chọn buông tay, tôi không giải thích, bởi vì không muốn làm cho chuyện này càng thêm trở nên hỗn độn xấu xa thêm nữa.

Ít nhất, trong lòng của anh, tôi vẫn chỉ thuộc về một mình anh như cũ.

Tôi muốn lúc rời đi, tôi phải trong tư thế toàn vẹn.

Tôi nghĩ, đây là việc cuối cùng tôi có thể làm, việc tốt nhất.

Tôi yên lặng nhìn hoa trong sân, buồn cười.

Nhưng khóe miệng không nghe theo sai bảo, vì vậy lấy tôi đưa tay lên lôi kéo nó, vậy mà vừa chạm vào, nhưng đây tay lại là những giọt nước mắt ấm áp.

Hai bấp cái trắng rơi trên mặt đất, quay tròn lăn qua lăn lại.

Giọng nói kinh ngạc của bà hàng xóm vang lên: "A, nhóc con, làm sao con lại khóc?"

Ngày thứ hai Cảnh Lưu Phái rời đi, tôi phóng hỏa, đốt căn nhà này.

Nơi này đã xảy ra tội ác, nơi này đã trải qua sự vui vẻ, tôi lại không dám nhớ lại.

Không có lấy thêm món đồ nào, tôi cứ rời đi như thế.

Đang muốn đi ra khỏi trấn nhỏ thì Tần Chấn Hạ gọi tôi lại.

"Cô phải đi sao?" Hẩn hỏi

"Ừ" tôi mở ra hai tay trống không: "Nhìn này, tôi muốn đi lang thang."

"Là bởi vì người đàn ông kia?" Hẩn hỏi

"Bởi vì chính tôi." Tôi sửa lại.

Tóc Tần Chấn Hạ chuyển động theo gió bay, tràn đầy hơi thở tuổi trẻ không chịu trói buộc.

"Có lẽ về sau chúng ta sẽ gặp lại." Tôi có dự cảm, chỗ này quá nhỏ, không trói được hẳn.

Hắn nhìn tôi.

Trên người mặc áo ngực, thân dưới mặc quần của hắn, trên tay cầm cục gạch vàng khảm kim cương.

Cái quần rất thoải mái, tôi nghĩ nó có thể giúp tôi đi rất xa.

"Nhất định như thế." Hắn giống như là hạ một lời thề: "Nhất định như thế."

Tôi cười.

Chuyện sau này, ai cũng sẽ không biết.

Bên kia sa mạc, có lẽ là biển, có lẽ chỉ là một chỗ sa mạc khác.

Nhưng là có thể đi qua, chính là thành công.

Tôi nghĩ, tôi sẽ vượt qua được.

Mặc dù trái tim đã bị thiếu một góc, nhưng mà tôi sẽ vượt qua.

Bởi vì tôi là Bất Hoan.

Kết thúc điều thứ nhất không vui: với đàn ông không hạnh phúc

-----oO-----

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Tôi đi về phía trước dọc theo đường quốc lộ, phía trước là nơi nào, tôi không quan tâm.

Chung quanh đường quốc lộ, đều là núi hoang, không hề có người ở, cơ hội sống duy nhất, là những chiếc xe vận tải vẫn chuyển nông sản và sản phẩm thường thường chạy ngang qua.

Tôi dựa vào đôi chân mình, đi rất nhiều ngày.

Những chiếc xe tải chạy qua phả lại bụi bặm vào mặt tôi, làm thành một cái mặt nạ bụi đen bao phủ gương mặt tôi nhìn không rõ mặt mũi.

Mái tóc dài bởi vì trong thời gian dài chưa gội, những sợi tóc chứa nhiều dầu bết lại với nhau, có một ngày khi tỉnh ngủ, thế mà lại phát hiện ra một đám quạ làm tổ trên tóc tôi, lại đẻ ra được trứng! !

Tôi cảm nhận được chắc chắn là con quạ này bị cận thị lại thêm cả quán gà.

Dưới loại tình huống này, việc ăn uống quả thật là một vấn đề lớn.

Nhưng đối với tôi thì vấn đề đó không hề cảm thấy ngại ngùng, nhiều lần giống như một cô gái đang ngồi tiêu trong gió đang thổi qua, việc này căn bản không phải vấn đề.

Chỉ cần có xe chạy qua, tôi lập tức lấy đà lao đến trên cửa buồn lái, lấy cục gạch có khả năng hủy thiên diệt địa ra giơ lên trước mặt tài xế, hâm he nói: "Muốn thịt hay muốn mạng?"

Đám tài xế sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, kêu cha kêu mẹ, thậm chí còn tiểu cả ra quần.

Đương nhiên, bọn họ đều có chung một kết cục là: ngay cả gà mên cơm cũng bị tôi cướp đi.

Thế là ở bên ngoài đặc cho tôi biệt danh "Sát thủ gà mên".

Nhưng tôi cảm thấy cái biệt hiệu này quá mức đời thường hóa, không phù hợp với hình tượng của tôi, nếu có cơ hội phải tiến hành bác bỏ nó.

Bất quá cướp gà mên lâu ngày cũng có ngày gặp phải quý.

Vào ban đêm một ngày kia, tôi tính cướp của một tài xế mập mạp, cái mũi linh mãnh hướng về phía cái gà mên của hắn người thấy mùi thịt nóng hổi.

Nhất thời nước miếng trào ra như suối, nước miếng chảy ra trôi đi vết bụi bẩn trên mặt tôi lộ là màu da trắng.

Ai ngờ vận mệnh cái người mập mạp kia đôi mắt với cục gạch của tôi, ánh mắt của tên Tiểu Bàn này vẫn kiên quyết, thấy chết không sợ, ra sức giữ chặt lấy cái gà mên, vung tay hô to nói: "Thịt còn người con! !!"

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

"Được." Có xe không ngồi chính là đầu đất.

Vả lại, tên mập mạp này là nữ, tôi cũng không sợ mình bị cướp sắc.

Cho dù có lui một vụn bước, cho là cô ta có thể cướp, thì cũng coi như cô ta có bản lãnh.

Tôi lên xe, ngồi bên phía ghế phụ, đi chung với cô ta.

Cô gái kia nói cho tôi biết, cô tên là Lâm Lam.

Lâm Lâm là một cô gái hoạt bát phóng khoáng, nàng mặc quần áo trung tính, tóc buộc hết ra sau như đuôi ngựa, dưới ánh nắng mặt trời thường xuyên sẽ bay lên trên mặt của cô ấy.

Tôi cảm thấy cô ấy như là một con sói đang chạy trốn không ngừng trên con đường lớn này, ở giữa trời đất, không có bất cứ ai có thể trói buộc cô ấy.

"Vì sao cô lại giúp tôi?" Tôi hỏi cô ấy như thế.

"Vì thấy cô rất giống một người bạn của tôi." Ngừng một chút, cô ấy lại nói tỉ mỉ hơn: "Tôi chỉ, thích ánh mắt của cô."

Tôi không muốn hỏi nhiều.

Thứ tôi muốn cũng không nhiều, cho tôi một bộ tài liệu đến bổ sung như vậy là đủ rồi, thật hay giả cũng không quan trọng.

Lâm Lam chủ động đưa đồ cho tôi ăn, hơn nữa cũng không hề tính toán, tôi đối với người như thế, cảm thấy rất có thiện chí.

Tôi trở thành bạn với cô ấy.

Một người phải một mình chạy xe cả ngày lẫn đêm trên đường quốc lộ hoang vắng thường là cực kỳ cô đơn, nhìn chung quanh thấy vui mắt, tất cả đều là cây không biết tên cao đến gần nửa người, ngọn cây hơi nhỏ và nhọn, màu vàng hơi héo rử xuống.

Xung quanh đều vắng lặng.

Hai người chúng tôi ngồi trên xe, nghe đều là những bài hát cũ: 《 Hồng hồ thủy, sóng đánh sóng 》 《 đêm Thượng Hải 》 《 Đỗ Thập Nương 》 .

Yeah Yeah Vâng sóng nước Honghu Sóng ah.

Đêm Thượng Hải, Đêm Thượng Hải là một thành phố không bao giờ ngủ.

Đêm cô độc, tôi ngồi một mình cabin.

Tôi nghĩ rằng chúng ta đều là người hoài cổ.

Người hoài cổ là cô đơn, bởi vì hầu hết các đọc sẽ không quay trở lại.

Về sau chúng tôi bắt đầu thảo luận về đàn ông.

Cô ấy nói, bản thân đã từng ngủ với một người đàn ông, vốn tất cả đều rất tốt đẹp, kết quả sau khi xong việc người đó lại ghé vào trên người cô ấy hu hu khóc lên, bị cô ấy đập một đập té xuống.

Cô ấy nói, bản thân đã từng gặp một người đàn ông có bệnh yếu đàn ông, không thể làm cái việc kia, họ bắt đầu một tình yêu trong sáng sau một tháng thì chia tay.

Cố ấy nói, bản thân đã từng gặp một người đàn ông rất hòa hợp trên giường nhưng tên đó lại vô cùng ghê tởm đê tiện và hạ lưu.

Cô ấy nói, cô xem, trên thế giới này sao lại có chuyện tình kỳ lạ như vậy.

Nghe thế, tôi lại sùng bái nàng thêm vài bậc.

Tôi tin tưởng, bà chị này đời trước tuyệt đối là Võ Tắc Thiên.

Hai người ngồi ở trong xe, trò chuyện, tạm sự, uống chút nước, ăn thịt jambon hun khói, ngày qua ngày vô cùng ung dung tự tại.

Nếu không có chiếc xe đuổi sát ở phía sau chúng tôi thì còn tốt hơn.

Đó là hai người đàn ông cao lớn thô kệch.

Nhưng to cũng không phải là cái kia to, ý của tôi, dựa chuột của hăn như được trồng trên đường gặp phải thiên tai vừa nhỏ vừa mềm.

Mà người đàn ông này cứ kiên trì theo đuổi Lâm Lam, nửa năm trước thấy dáng người của hăn có vẻ được, Lâm Lam lăn lộn trên giường với hăn một lần, vì thế, phát hiện ra cái sự thật bi kịch kia.

Lâm Lam làm việc vô cùng dứt khoát, mặc quần áo tử tế, rồi đứng lên tuyên bố cắt đứt đường ai nấy đi.

"Đúng là nhìn cái dáng người của hăn, cũng không đến mức đó." Tôi nhìn người đàn ông dáng người cao lớn như người Mỹ thì chảy một giọt nước miếng.

"Nhìn người chỉ thấy diện mạo bên người còn bên trong thì không biết được, thấy cơ ngực cơ bụng lại không thấy cái đầu thứ hai mềm như cái xốp bọt biển." Lâm Lam nhớ lại chuyện cũ không dám nhớ lại: "Lúc bọn mình đang ở trên giường thì khi đó trên tivi Lưu Trường đang chạy vượt rào một trăm mét, tên đó bắt đầu cùng lúc với Lưu Trường, kết quả tên đó kết thúc còn Lưu Trường vẫn còn đang chạy trên đường."

Giang hồ thiếu hiệp 6 nước hợp lại trong nháy mắt, tôi vỗ vỗ bả vai Lâm Lam, im lặng an ủi cô.

Người đàn ông có thân hình đẹp này bởi vì sự vô tình của Lâm Lam làm cho hắn bị tổn thương hay là do tâm hồn nhỏ bé của dứa chuột bị tổn thương, nên đã ghi hận ở trong lòng.

Về sau, chỉ ở xa xa trên đường thấy được Lâm Lam, nhất định xe cố ý cho xe húc vào mấy cái.

Lần này, chúng tôi gặp phải hắn.

Người đàn ông đi ô tô kia, không ngừng cho xe húc vào đuôi xe chúng tôi, khiêu khích.

"Tên dâm tặc đê tiện" Lâm Lam nhỏ giọng mắng.

Tôi cảm thấy được sự hối hận của Lâm Lam vì lúc trước đã để cho dứa chuột của hắn vào trong cơ thể mình có lẽ khi đó nên thiến dứa chuột của hắn.

Thật sự là không nhịn được nữa, Lâm Lam cho xe dừng lại, nhảy xuống tranh luận với hắn ta.

Giọng nói tranh luận của hai người càng lúc càng lớn, sau cùng người đàn ông kia thẹn quá thành giận, thế mà hắn lại giơ tay lên tính đánh cô ấy.

Tôi không thể để cho một người đàn ông đánh một người phụ nữ, lập tức nhảy xuống xe, chuẩn bị đập cho hẳn một trận bẹp dí.

Còn chưa tiến lại gần, người đàn ông có thân hình đẹp kia đã nhảy ra sau ba bước, che cái mũi, căm ghét nhìn về phía tôi, hỏi Lâm Lam: "Cô tìm cái người này từ hồ nào nào thế? Cái người có mùi lạ kia, hôi đến chết người."

Tôi nâng nách lên, đưa mũi ngửi ngửi, ừ, quả thật là mùi hương không hề nhẹ.

Ngày hôm qua tôi vừa mới hà hơi, cây xương rồng trang trí ở đầu xe liền bị héo ú ngay.

"Tất cả mọi người đều đã là người trưởng thành, thích thì hợp không thích thì tan, cứ quẩn quít làm phiền cũng quá hẹp hòi rồi."

Nhưng người đàn ông có thân hình đẹp kia là một người thiếu nóng nảy, thế mà không để ý đến mùi hôi trên người tôi tỏa ra cuồn cuồn, nhắc tay lên muốn đánh tôi.

Khi bàn tay to của hắn di chuyển đến trước mắt tôi, tôi đã trấn được cổ tay của hắn, thuận thế xoay một cái, nháy mắt tên có thân hình đẹp đó liền như con gà con bị mất cánh, không đứng dậy đập cánh nổi nữa.

Tôi cầm cái que kem mời vừa ăn xong, chỉ vào ngón tay của hắn cho tiến hành dạy môn sinh học cho Lâm Lam: "Thật ra không cần phải lên giường mới có thể phát hiện ra khả năng của đàn ông, quan sát trước là được. Trên cơ bản ngón tay của đàn ông có thể phản ánh độ lớn nhỏ hay mạnh yếu của dưa chuột. Đây, cô nhìn ngón tay này xem, nhỏ bé yếu ớt như tay con gái, khẳng định sẽ sớm giờ súng đầu hàng, không chùng ngảy cả lúc đi vào cùng lúc đi ra cũng im ắng không có cảm giác. Nhớ kỹ, ngón tay hiên ngang xương khớp to, đó mới chính là đồ tốt."

Những thứ này là do dì Bích dạy cho tôi, nghe nói độ chính xác rất cao.

Lâm Lam lộ ra biểu tình giống như ước gì có thể gặp tôi sớm hơn, vỗ vai tôi kích động nói: "Ái chà em gái, nếu gặp em sớm một chút, chị cũng sẽ không gặp phải nhiều sai lầm trên giường như thế."

"Nói hay nói hay, chúng ta cũng không thể rơi vào một cái hố phân hai lần."

Trong lúc hai chúng tôi đang nói chuyện, tên có thân hình đẹp kia tức giận đến ói máu hai lần, bất tỉnh nhân sự.

Tôi nhân sơ hội lấy xuống lớp xe dự phòng của hắn, lại đâm thùng bánh sau của hắn, bảo đảm hắn sẽ không đuổi theo kịp chúng tôi trong một khoản thời gian, sao đó lên xe, nghênh ngang lái đi.

Tôi cảm thấy mình trộm cái lớp xe quả thật là ý hay.

Đi thêm một ngày, chúng tôi vào đến thành phố.

Sau khi giao hết hàng hóa, Lâm Lam lại dẫn tôi đến khu giải trí nổi tiếng ở trung tâm thành phố.

Xa hoa trụy lạc, tình cảm nam nữ, hoang phí hoa lệ, tội ác sa đọa, tất cả đều có ở nơi này.

Lâm Lam dẫn tôi đi thẳng đến cửa sau của hộp đêm có tên "Eoantess Dnacula", quen thuộc đường lối đi thẳng vào trong.

"Tôi đã từng nói, cô có ánh mắt giống một người bạn của tôi, là thẻ đỏ ở bên trong, tôi muốn dẫn cô đến gặp cô ấy." Lâm Lam giải thích như thế với tôi.

Hộp đêm rất lớn, có hai tầng, tầng dưới có một cái sân khấu dài và hẹp nằm ở chính giữa, có mấy cái ống tuýt đặt ở các góc, mấy cô gái trẻ dáng người nóng bỏng hết sức xinh đẹp đang nhảy thoát ý ở đó.

Mấy người đàn ông ở dưới hoặc là điên cuồng reo hò khen hay, hoặc là đưa ánh mắt dán chặt vào cơ thể của mấy cô gái.

Trên mặt của mỗi người đều mang đầy vẻ ham muốn.

Nơi này trang trí theo phong cách thời Trung Cổ ở Âu Mỹ, xanh thẫm đồ sộ, nơi này làm cho người ta đạt được ham muốn tình dục chân thật và vui sướng nhất.

Mà tầng trên thì được phân thành từng phòng nhỏ, dành cho những người có tiền hay địa vị cao mới có thể đi vào.

Bên trong buồng xuống tấm màn xinh đẹp, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng nam nữ đang giao hoan.

Hương thụ cao quý nhất, chịu đựng sự đê tiện nhất.

Lâm Lam trực tiếp đi kiểm bà chủ của hộp đêm.

Đó lên một phụ nữ trung niên trên mặt là vẻ thông minh khéo léo, nhìn ra được, lúc còn trẻ cũng là một người đẹp.

Chỉ là, đã trải qua quá nhiều sự long đong vất vả.

Thấy Lâm Lam, bà chủ phun ra một vòng khói, cười nói: "Lâm Lam à, đề nghị lần trước của tôi cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu cô lên sân khấu, tuyệt đối chỉ cần một lần là nổi tiếng. Ở đây tôi thiếu chính là người đẹp nam tính như cô."

"Cám ơn, tôi thích tự lựa chọn đàn ông, mà phải là để cho đàn ông lựa chọn tôi." Lâm Lam đưa anh mắt quan sát dưới sân khấu, hỏi: "Hôm nay, Tử Kỳ không có tới sao?"

"Cô ấy được một người giàu có chuộc thân, mang đi rồi." Bà chủ đặt điếu thuốc vào gạt tàn dập tắt.

Lâm Lam không tin: " Cô ấy là người đặt khách ở nơi này, bà bỏ được cô ấy sao?"

"Vị giàu có kia rất biết cách nói chuyện." Bà chủ nheo mắt lại, ngón tay vân vê tham làm làm động tác dẽm tiền.

"Bây giờ Tử Kỳ như thế nào?" Lâm Lam hỏi.

"Lâm Lam, tôi làm nghề này lâu như vậy, dựa vào chữ tín để kiếm tiền, ông chủ không cho mở miệng, thì chúng tôi sẽ trở thành câm điếc. Thân bất do kỷ, cô cũng đừng làm khó tôi." Dừng một chút, bà ta chủ động mở miệng: "Bất quá, lúc Tử Kỳ sắp đi có nói, chờ cô ta ổn định, tự nhiên sẽ đến nơi này tìm cô."

Nếu đã như vậy, Lâm Lam cũng không quấy rầy nữa.

Bà chủ lại đốt lên một điếu thuốc, nói: "Ai, bảng hiệu sống Tử Kỳ vừa đi, chỉ còn lại bọn chẳng được việc, thật sự là hao tổn tâm trí."

Đang trong lúc than thở, bỗng nhiên bà ta chuyển đầu, bà chủ nhìn thấy tôi, một đôi mắt phát sáng thông minh lạnh lợi, bà ta chỉ vào người của tôi hỏi: "Cô bé này là ai vậy? Ánh mắt rất giống Tử Kỳ."

"Là bạn của tôi." Lâm Lam trả lời.

Bà chủ như ngừng thở, chịu đựng mùi hôi đi đến bên cạnh tôi, cẩn thận đánh giá một lúc lâu, lại duỗi ra bàn tay dính chút rượu, đưa lên lau mặt tôi, cuối cùng vui vẻ nói: "Cô bé này sau khi tắm rửa, tuyệt đối không tầm thường."

Tôi cảm thấy đó là lời khen từ đáy lòng, vì thế khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có."

Ai ngờ mới vừa mở miệng, liền có một luồng khí bay 10 thước một giây thẳng vào mặt bà chủ.

Bà chủ kêu lên một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Tôi bắt đầu khâm phục mình, nếu như mà kéo cả đám ra đánh nhau, chỉ cần tôi hà hơi, không cần tốn nhiều hơi sức là có thể hạ được một đám của đối phương.

Bất Hoan tôi đây quả là một thiên tài.

Tôi cảm động vì chính mình đến nước mắt rưng rưng rồi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Bà chủ rộng rãi cho tôi mượn phòng tắm chuyên dụng của bà ta tắm rửa.

Phòng tắm này rất lãng mạn, âm nhạc du dương, ngọn đèn lung linh, có những cánh hồng trôi bồng bềnh trên mặt nước, còn có ngọn nến tỏa ra mùi hương thơm lạ lùng thấm vào tận xương.

Quả thật tôi chỉ muốn ở trong này ngủ một giấc không tỉnh lại.

Trong phòng tắm có một cái cân, bước lên cân, sau khi tôi tắm rửa xong thì nhẹ đi được hai mươi cân.

Hai mươi cân, quả thật là tôi đã mặc một cái áo giáp trên người.

Tôi thật sự bội phục chính mình đến sát đất.

Đứng ở trước gương, thấy chính mình sau khi tắm rửa, bỗng nhiên phát hiện có chút xa lạ.

Tay chân trắng nõn, như là bình sữa bò đổ ra trên nền tuyết trắng.

Để lộ ra khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt ươn ướt, nhiễm đầy sắc xuân.

Phần đặc thù nữ tính trước ngực, bởi vì bị ma sát để tẩy đi lớp bùn đất mà ẩn ẩn chút hồng hồng trong suốt.

Những thứ dơ bẩn với lòi thối, bùn đen hòa vào trong nước thành những dòng nước đục chảy vào lỗ thoát nước, một đi không trở lại.

Nhưng mà đây mới là tôi.

Đây mới là chân chính là Bất Hoan.

Trước lần du lịch đó, lần một mình du ngoạn đó, chỉ là một trận tự làm khổ mình.

Tôi trong lúc đó, đang chán ghét chính mình.

Tôi cũng muốn vứt bỏ cô gái đó, vì theo đuổi một người mà biến chính mình thành lòi thối lếch thết.

Nhưng khi thấy tôi xuất hiện một lần nữa trong gương, nháy mắt đã hiểu rõ, bất luận bề ngoài chính mình có thay đổi như thế nào đi nữa, Bất Hoan vẫn sẽ chỉ là một Bất Hoan như cũ.

Cô ấy kiên cường, sinh lực dư thừa, yêu hận rõ ràng.

Tôi thích cô gái đó.

Khi người khác không tiếp tục yêu bạn, có thể bạn đau lòng, có thể tuyệt vọng, có thể khóc lóc nước mắt, có thể cực kỳ bi thương.

Nhưng bạn nhất định phải vẫn yêu chính bạn như cũ.

Chỉ cần giữ vững điểm này, cho dù toàn bộ thế giới này có ruồng bỏ bạn, thì bạn không chỉ còn lại hai bàn tay trắng đâu.

Thời điểm tôi vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, ánh mắt của bà chủ như một lão hồ mới vừa bước vào bên trong sông bạc Las Vegas, leng keng leng keng dấu hiệu biến hóa thần tốc, cuồi xác nhận là biến hóa vì tiền.

Lâm Lam ngồi ở trên ghế sofa, ngồi thẳng bắt chéo hai chân, như là một nữ cao bồi, cô ấy nhìn tôi, mỉm cười: "Cô với Tử Kỳ, thật sự rất giống."

"Cô bé ngoan của tôi, chỉ cần cô đồng ý lên sân khấu, tôi cam đoan chỉ cần trong một năm cô sẽ tìm đủ số tiền dùng đủ ba đời." Bà chủ bắt đầu triển khai khả năng miệng lưỡi khuyên tôi.

Bất quá bởi vì có vết xe đổ ngắt xiu 3 tiếng đồng hồ, lần này bà ta không dám xem thường, ở trước mặt tôi, trong lỗ mũi nhét hai miếng bông gòn.

Tôi cực kỳ lo lắng bà ta bị biến thành Phúc Nhĩ Khang.

Nói thật, tôi không hề bài xích cái nghề này.

"Ông vua mập mạp cùng với ăn xin gầy gầy trên bàn sẽ có loại đồ ăn khát nhau, bất quá đó cũng chỉ là một sự việc."

Bối vậy để chứng minh, Vương Hậu cao quý hay là người đứng đầu hộp đêm cũng không có gì khác nhau.

Cuối cùng cũng đều trở thành giới bọ trong bữa tiệc xa hoa.

Cái bất đồng, sở dĩ là thẻ đỏ có cơ thể lẳng lơ, tay chân mềm dẻo, hưởng thụ tình dục thỏa mãn đến tận xương.

Vì tình dục mà phạm vào bất cứ tội nghiệt gì đều có thể được tha thứ.

Ngoài ra, tôi tin số mệnh.

Cả đời người hô hấp bao nhiêu không khí đều cũng đã được định sẵn.

Tôi tin tưởng, tôi đến nơi này cũng chính là một sự an bài của ông trời.

Tôi quyết định thử xem sao.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là. Tôi không có tiền rồi.

Có bực bội với ai thì cũng không thể bực bội với tiền bạc.

Tôi đã bị con số của bà chủ đưa ra lấy lòng rồi.

Vào lúc trước khi bước lên sân khấu, bà chủ tự mình dạy tôi múa cột.

"Nhất định phải tự tin, chỉ cần một bước tiếp theo một bước, rồi bày ra biểu tình quyến rũ nhất trên đời này."

Mang vào đôi giày cao gót cùng với áo quần nịt, bà chủ tự mình biểu diễn, quay chung quanh ống tuýp bắt đầu vũ đạo.

Quay về Ai Cập, dáng ngồi mỹ nữ, mở rộng hai chân, bốc lửa như mặt trời, các bước nhảy đều thu hút ánh mắt tôi.

Sự mê hoặc của phụ nữ không phân biệt tuổi tác, thân thể nóng bỏng của bà chủ khiêu khích có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Kỳ thật bí quyết rất đơn giản, chỉ cần xem cái ống này là đàn ông, mà còn là một người đàn ông cực kỳ có tiền, tìm cách hấp dẫn hẳn, mê hoặc hẳn, làm cho hẳn choáng váng, sau cùng móc ra hết toàn bộ tiền của hẳn ta."

Quả thật bà chủ là một người rất coi trọng tiền tài.

Tôi thích.

"Đến đây, làm theo tôi." Sau khi làm mẫu hoàn hảo, bà chủ bắt đầu giảng giải các động tác và độ khó.

Động tác thứ nhất.

Bà chủ làm mẫu trước một cái, hai tay nắm lấy ống tuýp, mượn sức quán tính quay một vòng xung quanh, tư thế tuyệt đẹp mà gợi cảm, như là Hoa Hồ Điệp đang bay.

Tôi nhìn một đấng làm một nẻo, ý vào chính mình tay chân linh hoạt, rầm rầm bắt đầu dùng tay xoay quanh, tốc độ nhanh gấp đôi so với bà chủ.

Đúng là không đến vài vòng, tay vừa trượt, mắt trọng tâm "A" một tiếng bị văng ra, ngã quy giữa phòng hóa trang ở hậu trường.

Làm cho một người đẹp đang trang điểm sợ tới mức cơ tim tắc nghẽn.

Thật sự là có lỗi.

Chờ khi tôi khập khiễng quay trở lại, khoe miệng bà chủ bắt đầu co rút.

Động tác thứ hai.

Đầu bà chủ cuối xuống, dựa vào sức hai chân bám vào trên ống tuýp, cũng từ từ thả lỏng, thuần thục trượt đi, cúi người xuống dò xét, nơi mềm nhẹ để rơi xuống đất, tư thế trêu chọc người khác.

Phần lực ở chân tôi cũng không kém, dựa theo phương pháp dạy của bà chủ, vững vàng bám hai chân vào trên ống tuýp, treo ở nơi đó.

Nhưng mà cũng không thể treo lên, nếu không mọi người còn tưởng rằng là một con dơi nha.

Tôi bắt đầu thả lỏng chân, chuẩn bị từ từ trượt, đúng là không giữ vững độ mạnh yếu tốt, tại trọng tâm tác dụng lực hạ xuống, tôi "Chải quét" một tiếng trượt dài ra đất, một tiếng "Năm úp sấp" liền ngã sấp năm dài xuống đất.

Có nhện đau nhanh chóng đứng lên, xốc áo lên cẩn thận kiểm tra bộ ngực, thở dài ra: "Không tệ, không lộ ra nhân bánh bao."

Khóe mắt của bà chủ giật lợi hại hơn nữa rồi.

Động tác thứ ba có độ khó cao nhất.

Bà chủ bám ở giữa không trung, để cho ống tuýp ở chỗ nhạy cảm của chính mình, đưa cơ thể từ từ dời xuống, vút ra vô số ánh mắt quyến rũ, giống như là đang bám vào cơ thể một người đàn ông, dùng chính nơi nhạy cảm của phái nữ đi mò mẫm hẳn.

Tôi muốn là người đàn ông đó, tưởng tượng cái chỗ nhạy cảm thần bí đó lướt qua cơ thể mình, nhất định là máu mũi văng khắp nơi.

Tôi hít thở sâu, hai tay nắm lấy ống tuýp, hai chân mở to, đưa một chân kẹp vào ống tuýp, sau đó, chuẩn bị thông thả dời xuống dưới, liền bị rơi xuống.

Lần này thật sự là bi kịch.

Do tốc độ trượt quá nhanh, tôi ma sát với cái ống tuýp buốc ra lửa.

Vì thế, lửa thiêu mọi thứ rồi mù.

May mắn Lâm Lam lấy ra cái bình chữa lửa đúng lúc, đã cứu tiểu 【 của em gái của tôi một mạng.

Bất quá, quần an toàn của tôi bị đốt thành quần yếm.

Lần này, khóe mắt bà chủ không còn sức để giật nữa rồi.

Bà chủ nói tôi là một kỳ nhân.

Mọi người múa cột để thiêu đốt đàn ông, còn tôi tự đốt chính mình.

Tổn hại thì tổn hại, vì tiền bạc, bà chủ vẫn bỏ ra bao tâm huyết huấn luyện cho tôi thật tốt.

Bất qua nghe nói vào khoảng thời gian đó, mỗi đêm bà ấy đều lấy nước mắt rửa mặt, ói máu ra cả vài bồn tắm lớn.

Lòng tôi đau cực kỳ.

Vài bồn tắm lớn đó, nếu là bán cho bệnh viện không phải là kiếm được một khoảng lớn rồi! ! !

Sớm biết như thế nên chờ sẵn ở trong phòng tắm của bà ấy.

Buổi tối thứ sáu là ngày đầu tiên tôi bước lên sân khấu.

Bà chủ nói, đây là giờ vàng, lượng khách đến đông nhất, lúc này lên sân khấu, nhất định có thể một lần là nổi tiếng.

Hôm nay quả nhiên là có không ít người đến, đều là đàn ông, mặc đồ tây, không phải Versace, thì là Armani.

Đúng là, hộp đêm này tên Countess Dnacula, có thể không có mùi máu tanh sao?

Không có chút tư bản vào là không được.

Lầu một đều là những người như thế, lầu hai là chỗ ngồi của khách quý mà số tài sản thì có thể tưởng tượng đến rồi.

Đàn ông dưới sân khấu, trong ngày thường phần lớn bọn hắn luôn lịch sử nho nhã, trong mắt mọi người đều là người chồng người cha tốt, là thanh niên mười điều tốt tiến bộ của xã hội.

Nhưng khi ở trong này, bọn hắn đều ném đi lớp ngoài lịch sử nho nhã đối trá phù hợp giá trị quan của xã hội, lộ ra bản tính của giả thú.

Dục - vọng.

Tôi đều thấy đục - vọng trên mặt của mỗi người bọn hần.

"Tôi biết, nơi này có rất nhiều người vì Kim Cơ mà đến, muốn thấy một diện mạo xinh đẹp, nhưng là thật xin lỗi, cô ấy đã thoái ẫn, về sau chỉ thuộc về duy nhất một người."

Nói xong, nhất thời bên dưới van lên vô số tiếng thất vọng.

Bà chủ đã sớm dự liệu đến vấn đề này, chỉ thấy bà ta không chút hoang mang vươn tay ra, đặt ở trên môi làm động tác im lặng, màu sơn móng tay đỏ thắm mê ly dưới ánh đèn lại phát ra ánh sáng lờ lờ diêm dúa: "Các quý ông của tôi, trước tiên đừng thất vọng, người đẹp chưa bao giờ thiếu, tuy Kim Cơ đã đi, nhưng chúng ta lại có một người mới đẹp hơn. Mọi người bên dưới cùng hoan nghênh em của Kim Cơ, Ngân Cơ lên sân khấu! !!"

Kim Cơ là Tử Kỳ.

Ngân Cơ là tôi.

Kim là Kê, Ngân là gà, xem ra cái tên này, quả là tả rất thật.

Trước ánh mắt tò mò và tiếng thét chói tai, tôi bước lên sân khấu.

Giờ phút này, trên người tôi một mảnh ngang ngực, bên dưới là quần thụng, rất có sự phong tình của Ả Rập.

Quần áo đều là lụa trong suốt lảng lơ, có những nơi ẩn ẩn hiện hiện vô cùng mê hoặc.

Quần áo rộng thùng thình, có nhiều không gian làm cho người ta vô cùng mơ màng, giống như là đang đợi cánh tay mạnh mẽ đưa đến thăm dò.

Toàn thân đều là màu đỏ thắm, diễm lệ đến bi thương, lạnh lẽo đến băng giá, như một đóa hoa nở rộ, không hề kiềm nén mà tỏa ra toàn bộ mùi

hương.

Tay chân của tôi đều đeo vòng tay lỏng lẻo, hơi hơi vừa động, liên rung động linh linh.

Như là xiềng xích.

Một người con gái bị khóa lại, có thể kích thích người ta vì tình dục mà muốn phạm tội.

Trên mặt tôi đeo một cái mặt nạ làm bằng chất liệu đặc biệt, dọc theo gương mặt tạo thành một sợi dây bằng vàng rủ xuống có hơn ba mươi viên kim cương nhỏ tạo thành vòng trang sức.

Ánh sáng ngọc loá mắt, xa hoa đến tận cùng.

Kim cương vòng trang sức di chuyển theo từng động tác, như là dòng nước.

Chế tác thủ công, giá cả xa xỉ.

Nói đến cái lúc mà lấy mấy món này, tôi lập tức ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, nghe răng nhếch miệng bắt đầu căng mấy viên kim cương.

Sau cùng bà chủ thật sự không nhìn được nữa, nói coi như cái mặt nạ này tặng cho tôi, tôi mới dừng lại.

Mặt nạ che gần hết khuôn mặt, chỉ lộ ra ánh mắt trong trẻo quyến rũ, nhìn bọn đàn ông dưới sân khấu.

Kỳ thật, diện mạo của bọn hắn trong mắt tôi đều giống nhau.

Bọn hắn là người.

Người chân thật nhất.

Tôi nhún lên một cái, theo âm nhạc âm nhạc mê hoặc lòng người, bắt đầu nhảy múa.

Vào thời điểm tôi đang nhảy, thế giới của tôi rất yên tĩnh, không nhìn thấy một bóng người nào, không nghe thấy tiếng bất cứ ai, chỉ có ngọn đèn, vô số ngọn đèn lóe sáng.

Những ngọn đèn này, u nhã , đỏ sậm, xanh thẫm, tím sẫm, chiu vào mắt tôi, làm cho tôi thấy hốt hoảng.

Tôi nghĩ đến rất nhiều người, rất nhiều sự việc, có thể tưởng tượng đến mức tối đa, là Lưu Phái, khoảng thời gian ở chung một chỗ với anh.

Di chuyển một cái xoay tròn, bốc lên, bởi vì vận động kịch liệt mà mỗi một nơi chạm vào máu đều sôi lên.

Tôi nghĩ, cả đời này tôi khó có khả năng mà quên đi anh.

Người đàn ông dịu dàng kia.

Nhưng tôi vẫn còn yêu chính mình, cho nên tôi muốn tiến lên phía trước.

Bởi vì yêu chính mình, cho nên tôi muốn vui sướng thỏa thích, hưởng thụ đời người.

Chỉ là mỗi một góc ở trong lòng, vĩnh viễn đều vì hân mà có một chỗ trống.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Ánh đèn mê hoặc chạy dọc theo trên làn da tôi, âm nhạc mê loạn mê mẫn bên tai tôi - tìm tòi, lục lặc trên vòng đeo ở chân tôi ngân vang thấm vào trong máu tôi, ánh mắt của tôi lóe lên trên mặt nạ kim cương đẹp đẽ rực rỡ.

Như là một cơn mơ xa hoa lãng phí.

Trong không gian đầy tiếng hoan hô reo hò, tôi nhảy, tôi múa.

Bộ áo màu bạc, tinh tế phủ lên trên lớp da thịt, dưới ánh đèn, giống như một viên thuốc hồi thục dục ham muốn.

Tôi xoay tròn, tư thế giống như đóa hoa nở rộ, tùy ý tỏa ra toàn bộ hương thơm của mình.

Tôi nhảy, giống như một mỹ nhân ngư dưới đáy biển sâu phá tan tầng nước xanh thẫm, lao ra cố đi tìm tự do của mình.

Tôi cúi người, như là xà tinh ngàn năm, thả lỏng bầu ngực phía trước ngực.

Cảm xúc người em ở phía dưới dần trào dâng như điên cuồng, tựa hồ không khí như đang sôi lên, vô số tiền giấy được quăng lên sân khấu.

Vì thế, một giây trước tôi vẫn còn yêu mị, lập tức lại hiện nguyên hình, nhảy xuống một cái, quỳ rạp trên mặt đất, bắt đầu không hề để ý hình tượng của mình mà nhặt tên trên nền sân khấu nhét vào ngực.

Lại vừa chảy nước miếng tí tách.

Bà chủ ở phía sau sân khấu một bên ôm ống mà ói máu, một bên thấp giọng quát: "Trời đất ơi, chỉ mình tôi chịu khổ, trời đất ơi, chỉ mình tôi chịu khổ. . . Này, quay trở lại múa tiếp cho bà đây! ! !"

Tôi tựa như không nghe thấy, tiếp tục hực nước miếng đem đồng tiền đỏ chói trước mắt nhét vào nội y.

Sau một lúc, ngực tôi từ cup D thành công biến thành cup H.

Nhìn phía bên ngoài có phần giống như bị người khác cắn bốn năm cái.

Nói đùa, có tiền bạc, tôi có thể mua được rất nhiều thịt.

Không lấy chính là đầu đất.

Sau khi ói máu vào ống nhổ xong, bà chủ rất cuộc chấp nhận: "Đợi lát nữa tôi sẽ cho người ra nhặt, tôi bảo đảm, số tiền này đều là của cô, một tờ cũng không thiếu!"

Tôi nhìn cái ống nhổ trong tay bà, gật gật đầu: "Thành giao, bất quá cái ống máu trên tay bà cũng phải cho tôi. Gần đây giá máu đang tăng, lấy đi bán, vẫn có thể đủ ăn một bữa."

Vừa nói ra lời này, bà chủ liền ói thêm một ngụm máu miễm phía nữa vào ống nhổ cho tôi.

Hiện tại muốn tự nuôi sống chính mình, nhất định phải cố gắng khai thác, không tham tiền là không làm được.

Vì bù lại cảm xúc mới vừa rồi bị tiêu tán của mọi người, tôi lại đi đến mép sân khấu, theo thứ tự vuốt ve từng khuôn mặt của bọn họ.

Trêu đùa ở khoảng cách gần như thế, làm cho bọn họ lộ ra bản chất thật.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, đụng chạm da thịt, làm cho động tác mê hoặc trở thành thuốc độc, tim thẳng vào trong tim bọn họ, vào ánh mắt của bọn họ

Theo một đường men theo đi xuống, có ba cái đầu trên tóc trét đầy mỡ heo, có hai có mặt da thô ráp như da ở lòng bàn chân, còn có một người đội tóc giả đều được tôi vuốt qua hết.

Trong lòng tôi run rẩy run rẩy.

Thôi, thừa dịp còn đang ở giữa sân khấu, nên sớm phô ra cái tư thế tuyệt vời.

Tôi xoay tròn một hồi ở giữa sân khấu, hai tay giơ lên cao, làm một tư thế kết thúc, nhân lúc những ngọn đèn kia được tắt đi nhanh chóng đi thẳng vào phía sau sân khấu.

Bà chủ đang đứng ở kia đợi tôi, trên mặt không có chút huyết sắc nào, cả môi cũng xanh xao.

Quả nhiên, cái ống nhổ kia không thể trống không được.

Tôi cảm thấy được bà đang rất muốn bóp chết tôi, nhưng bởi vì có việc muốn nhờ, chỉ có thể đưa bộ mặt tái mét ra tươi cười, làm cho tôi hợp tác, đi lên lầu hai gặp một người.

Tôi không tình nguyện lắm, tôi chán ghét cảm giác bị người khác khống chế.

Đứng biểu diễn ở trên sân khấu, tôi được tự do, nhưng vào trong phòng trên lầu hai, thì không giống như vậy nữa rồi.

Vì thế, tôi ngồi xuống, cú thể ăn xong phần cánh gà, không để ý tới sự hấp dẫn hay cưỡng ép của bà chủ.

"Chỉ cần cô đi lên, tôi liền cho cô con số này."

"Tôi nói cho cô biết, tôi cũng là người có máu mặt, nếu cô mà không đi, tôi liền cho người vẽ hoa trên mặt cô chặt chân cô ra!"

"Bà cô của tôi, cô coi như nể mặt tôi vì cô mà ói ra nhiều máu như thế, đi lên đó thôi. Hiện tại người đó uống say khướt, ngay cả muốn làm gì thì cũng không làm được đâu!"

Nhưng mà, trong mắt tôi chỉ có gà quay.

Sau cùng, bà chủ bị tôi chọc cho máu nóng bốc lên, ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có, chỉ có thể ngồi xuống thở hổn hển.

Nhưng không an tĩnh được bao lâu, một người mặc đồ phục vụ đi vào hậu trường, lo lắng nhìn về phía bà chủ báo cáo: "Không ổn rồi, Lý Nhị thiếu bắt đầu đập bể ly chén, nói nếu Kim Cơ không đi lên, hẳn ta sẽ đốt nơi này!"

Như có một cái bao cát đập mạnh vào lòng ngực, trong lòng tôi bỗng nhiên cứng lại, tôi đẩy gà quay ra, hỏi: "Ai là Lý nhị thiếu?"

Bà chủ thấy biểu hiện kỳ lạ của tôi, biết có hy vọng, lập tức giải thích: "Là Nhị thiếu ở bang Thanh Nghĩa Lý Lý Cát, chẳng lẽ cô biết người này?"

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Đâu chỉ là quen biết.

Tôi từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi: "Anh ta là khách quen ở đây sao?"

"Đúng vậy, mà mỗi lần đến đều chỉ đích danh Kim Cơ, đêm nay vừa đến liền uống hết hai chai rượu, say khướt, đã giải thích cho anh ta rất nhiều lần Kim Cơ không có ở đây, nhưng vẫn không chịu nghe." Bà chủ cẩn thận quan sát biểu tình của tôi, thăm dò hỏi han: "Như thế nào, vẫn kiên trì không muốn đi sao?"

Tôi mở đôi tô son đỏ chót như môi máu, đem phần gà quay còn lại nuốt vào bụng, hất mái tóc quăn ra sau, đeo mặt nạ kim cương lên, nhìn mình trong gương, nói khẽ: "Nói với anh ta, Kim Cơ sẽ lên ngay thôi."

Lau đi những vết mồ hôi, điều chỉnh lại quần áo biểu diễn có chút lộn xộn, tôi nâng chân bước đi, đi lên lầu hai.

Tôi không tìm thấy hắn.

Lầu hai được trang trí theo phong cách Ba Tư, xa hoa hoang phí, mỗi một món đồ trang trí đều có giá cả xa xỉ.

Chân đèn rồng làm bằng tơ vàng, bóng bẩy, thần bí, cao quý, làm cho cả căn phòng mang màu sắc đỏ sậm.

Là màu sắc vô cùng kích thích ham muốn.

Trên sàn nhà được trải thảm, chất nhiều đệm dựa mềm mại, trên mặt được thêu những hoa văn tinh tế, bốn góc đềm đều có tua rủ xuống.

Tua tơ luồn mang về cổ điển.

Bên cạnh có thêm cái bàn thấp màu vàng cổ kính, ba vách tường đều có màn che vải hoa tạo thành.

Khi tôi bước vào, màn che rủ xuống trước mặt tôi, giống như một bàn tay xinh đẹp vuốt ve mặt tôi.

Lý Lý Cát dựa lưng vào vách ngăn, nằm thẳng trên mặt đất, tay trái cầm ly rượu, tay phải cầm bình rượu còn khoảng nửa bình.

Tay hãn, trắng nõn xinh đẹp, là đôi tay từ một thiếu niên ngây ngô thành một người trưởng thành chững chạc.

Hãn đã say, không cách nào đổ rượu vào ly, chất lỏng màu nâu sách vào trên áo của hãn, áo bị ướt, dính sát vào da.

Tạo ra một loài vẻ đẹp thuần túy.

Hãn cảm giác được có người đi vào, cố gắng muốn nâng lên ánh mắt say mê.

Bởi vì cố gắng, mà cặp lông mi kia hơi run động.

Đôi lông mi kia rất đẹp.

"Kim Cơ, cuối cùng em cũng đến." Hãn nhìn tôi cười, yết hầu chuyển động theo lời nói của hãn: "Bọn họ lại vẫn gạt tôi, nói em đi rồi, thấy không, tôi không có mắc lừa bọn họ phải không."

Trên gương mặt trắng nõn của hắn, vì say rượu mà ần ần sắc hồng, gương mặt say rượu dưới ánh đèn làm tạo vẻ trong trẻo, xinh đẹp mà sạch sẽ.

Kỳ thật, hắn là người thân thiết nhất.

"Tôi không phải Kim Cơ." Chiếc mặt nạ cũng run run theo từng lời nói của tôi.

Lý Lý Cát lại vẫn cười, giống như lời nói của tôi chỉ là một cơn gió, một trận gió thổi không tạo thành bão được.

Không để lại dấu vết, không quan trọng.

Hắn đưa tay về phía tôi, nhẹ giọng ra lệnh: "Kim Cơ, em lại đây."

"Tôi không phải Kim Cơ." Tiếp tục nói lại cho đúng, cũng vẫn làm theo đi về phía hắn.

Đi chân trần trên tấm thảm mềm mại, thỉnh thoảng có chút cảm xúc bất an, giống như đang đi trên đám mây, lo sợ sẽ bị rơi xuống đất.

Khi chỉ còn cách hắn nữa thước, tôi chậm rãi ngồi xuống.

Nhưng mà Lý Lý Cát lại nhanh tay, bắt lấy cánh tay tôi, trong nháy mắt kéo tôi vào trong ngực hắn.

Cơ thể di chuyển đột ngột, làm cho trang sức trên người chuyển động mạnh vang lên tiến vang to, vòng trang sức trên mặt nạ kim cương đánh vào mặt hắn.

Những tiếng động này, như là một trận gió, thổi về phía ánh mắt Lý Lý Cát.

Khi tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, trong mắt hắn chỉ còn lại một mảnh hoang vu.

Tiếng vang mang theo cảm xúc tươi đẹp giữa hương thơm thoang thoảng trong phòng.

"Ừ, bọn họ nói, em là Ngân Cơ, Ngân Cơ mới đến. Nhưng là Kim Cơ. Ngân Cơ, không có gì quan trọng." Hắn đưa ngón trỏ lên xoa mí mắt tôi, phần thịt ngón tay mềm mại mang theo nhớ nhưng dai dẳng: "Đều cũng như nhau, chỉ cần có ánh mắt này, chỉ cần em có đôi mắt như cô ấy, tôi không cần biết em là ai."

Hắn đưa ngón tay dính rượu vuốt ve xung quanh mắt tôi, quyến luyến, nhớ nhung.

Giống như phải dùng rất nhiều sức lực, hắn mới có thể dời tay khỏi mắt tôi.

Một giây sau, hắn ôm tôi, cùng nằm xuống trên tấm thảm.

Tôi vùng vẫy theo bản năng.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, nói khẽ: "Đừng sợ, Kim Cơ, tôi sẽ không chạm vào em, để cho tôi ôm em ngủ một giấc, giống như lúc trước vậy."

Tôi thôi vùng vẫy.

Hắn ôm tôi chặt thêm chút nữa, cái tư thế đó tạo cho hắn cảm giác an toàn.

Sau đó, hắn lại thở dài nhẹ nhõm. Lấy giọng nói buồn tẻ: "Bất Hoan, rốt cuộc anh lại mơ thấy em rồi."

Chúng tôi nằm đối mặt với nhau, hơi thở của hắn phả vào mặt tôi, đưa chất cồn vào trong mỗi lỗ chân lông của tôi, suy nghĩ của tôi bắt đầu mơ hồ.

Tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia.

Một bé trai xinh đẹp mà hung dữ cầm kiếm hoa làm tôi bị thương.

Bé trai nhìn thấy tôi sau khi được tắm rửa đi nhưng bùn đất trên người mà ngu ngơ.

Thiếu niên cố gắng kiềm lại ý cười trên khóe miệng, khi được tôi tặng quà.

Thiếu niên mà trong lúc vô ý được tôi tặng nụ hôn đầu tiên.

Thiếu niên bất chấp nguy hiểm tính mạng chạy vào nhà Họ Hồng để cứu tôi.

Thiếu niên bất chấp tất cả bảo vệ tôi trong phòng sách, cho dù tôi đã tổn thương hẳn sâu sắc.

Cho đến lúc này, tôi mới có thể hiểu ra được, Lý Lý Cát yêu tôi.

Người đàn ông này, cho đến bây giờ, đều vẫn yêu tôi.

Hắn như một đứa trẻ bốc đồng, một bên hy vọng tôi tiến đến gần, một bên lại dùng thái độ gắt gỏng che dấu nội tâm của mình.

Tôi vươn tay ra, vuốt ve mặt của hắn.

Lý Lý Cát đang ngủ say, gương mặt bình thản mà yên ả.

Tay của tôi, mơn trớn trên gò má của hắn.

Người đàn ông này, hẳn yêu tôi.

Hương thơm như sợi tơ len vào lỗ mũi tôi, tan vào tận xương tủy, sau đó, lan ra, ăn mòn.

Tôi mệt mỏi.

Tôi cũng muốn ngủ một giấc.

Ngủ một giấc ở trong lòng Lý Lý Cát.

Chúng tôi như là hai đứa trẻ vô cùng thiếu thốn cảm giác an toàn, leo lên ngọn núi ra cáo, đi trên xa lộ rất xa, trên dòng sông rất sâu, rồi cuộc tìm được một cái ôm ấp an toàn.

Cứu lấy lẫn nhau.

Nằm ở bên cạnh hẳn, tôi như rơi giữa đồng bông, có lớp bông mềm mại bên dưới.

Tôi biết.

Tôi hiểu rõ.

Cho nên tôi cực kỳ yên tâm.

Tôi mệt mỏi vô cùng, mà ngay cả mình đi vào giấc ngủ lúc nào cũng không có ấn tượng, cảm giác mình ngủ rất say, một giấc mộng cũng không có.

Vì sao tỉnh dậy, là do cảm nhận một ánh nhìn mãnh liệt không thể không phản ứng.

Trợn mắt, tôi chống lại đôi con ngươi trong trẻo, bên trong mang theo sự nóng bỏng với sự ngạc nhiên không thể tin.

Lý Lý Cát thức dậy.

Mới vừa tỉnh đầu óc tôi chưa được tỉnh táo, mãi đến khi thấy trên tay hẳn cầm cái mặt nạ kim cương.

Tôi khẩn trương đưa tay lên xoa gò má, dĩ nhiên, trên mặt không có gì che lại.

Tôi và hắn nhìn nhau rất lâu, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Sân khấu bên dưới lâu một vẫn vang lên tiếng nhạc như cũ, đêm chỉ mới trôi qua một nữa.

Cứ nằm lâu như vậy cũng không phải biện pháp, thân thể có chút tê cứng, tôi đưa một tay ra khởi động thân thể, chuẩn bị thư giãn gân cốt.

Nhưng mới vừa cử động, Lý Lý Cát như có được sự linh mẫn của loài thú, nhào lên người tôi, chế trụ tôi bên dưới.

"Anh sẽ không để em lại ra đi lần nữa." Hắn nói, giọng nói cực kỳ rõ ràng, dĩ nhiên không phải là do hàm hồ sau khi say rượu.

Trong mắt hắn, cũng rất là kiên định.

Sâu rượu của hắn, đã thức dậy.

Sau khi nói xong lời nói như lời thề này, hắn cúi người, bắt đầu hôn tôi.

Môi của hắn giống như mà một con chim ưng lao xuống mặt đất bắt giữ con mồi, đập vào môi tôi đau đến chảy nước mắt.

Trong nháy mắt ngọt ngào tỏa ra.

Hắn giống như muốn lấy máu của tôi ra để chứng minh sự tồn tại của tôi, tiếp tục dùng răng nanh cắn cánh môi mềm mại như cánh hoa của tôi, động tác như đang ở trong mộng.

Tôi đau đến không thể tả, hai tay tôi bị hắn kèm chặt bên dưới, chỉ có thể dùng trán đánh mạnh lên cái mũi của hắn, lúc này mới có thể cứu được cái môi đáng thương của tôi không biết trên ai chọc ai.

"Anh thật sự xem nó là lạp xưởng hả! ! !" Tôi phẫn nộ rồi.

Cái mũi của Lý Lý Cát bị thiết đầu công của tôi làm cho đau nhức, hăn cũng nổi giận rồi, ánh mắt bắt đầu bốc lên lửa giận.

Dựa theo như thường lệ trước kia, hăn sẽ tát tôi một cái, làm cho đầu tôi hôn mê hoa mắt.

Vì thế, tôi thở sâu, cắn chặt hàm răng, chuẩn bị tốt tinh thần để nghênh đón cái tát.

Nhưng mà lần này có ngoại lệ.

Lý Lý Cát Lý Lý Cát cũng không có đánh tôi, mà kéo phần áo che ngực của tôi xuống, cắn lên bánh bao của tôi.

Lòng tôi trở nên lạnh lẽo.

Xong rồi, gần một năm không thấy, lũy thừa độc ác của thằng nhóc này tăng lên không ít.

Hăn định cúi xuống cắn tiểu anh đào của tôi.

Xem ra, Hồng Thiếu Nhu không có làm được cái chuyện tình này, hăn muốn làm thay sao.

Tôi thầm hạ quyết tâm, nếu tiểu anh đào của tôi có xảy ra chuyện gì không hay, thì ít nhất trứng chim nhà hăn cũng phải bị đá một cái.

Nhưng mà tâm lý của tôi thật sự thiếu sự chiếu sáng của ánh mặt trời, nhân Lý Lý Cát cũng không có cắn, mà là nhắm nháp từ từ.

Tôi cực kỳ cảm động, bởi vì động tác của hăn như rất trân trọng, tôi cảm thấy được trước ngực không còn là bánh bao bình thường, mà là cặp bánh bao có nhân bào ngư.

Động tác của Lý Lý Cát, mang theo điểm ngây ngô.

Loại ngây ngô này nháy mắt làm cho tôi nhớ là đoạn thời gian trước kia.

Khi đó chỉ có tôi, dì Bích, hai anh em bọn họ.

Khi đó, tôi còn chưa có trưởng thành.

Khi đó, tôi cũng không có gặp được những chuyện tình không thể chấp nhận được.

Khi đó, tôi thỏa mãn và vui vẻ.

Ở giờ phút này, tôi hạ quyết tâm.

Tôi muốn ở trong vòng tay của Lý Lý Cát, ôn lại những chuyện ở lúc trước.

Vì thế, tôi bắt đầu thả lỏng tay chân, thả lỏng mình mềm như nước nằm ở trên thảm.

Mà Lý Lý Cát cũng cảm nhận được điểm này, hãn thả lỏng sức lực kèm chế tôi ra.

Hãn hôn cơ thể của tôi, không có quy luật gì, vội vội vàng vàng như muốn có được toàn bộ.

Dưới sự trêu chọc của hãn, tôi đã ướt át, chuẩn bị sẵn sàng.

Hãn cởi ra cái quần thụng của tôi, tách hai chân của tôi ra.

Ngón tay hãn khẽ run chạm vào phần da thịt mẫn cảm ở bắp đùi của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, đợi hãn tiến vào.

Lý Lý Cát khó khăn thở dốc một hơi, sau đó, tiến vào tôi.

Trong giây phút chớp mắt tiến vào đó, tôi mở to hai mắt, trong mắt che kín đầy tơ máu đau đớn.

Bởi vì, tên xư nam Lý Lý Cát kia cực kỳ độc ác.

Hắn, tiến vào, sai, sơn động.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Chặn lại sự đau đớn vô cùng mà tôi phải chịu, bằng một cái tát, tôi liền đẩy tên Lý Lý Cát đang muốn phát sinh tính thú trên người mình xuống.

"Em làm gì thế?" Giọng hần khàn khàn mang theo cảm tức vì dự vọng bị quấy rầy.

Tôi cũng không tin tưởng mà cảm thông thay cho hần.

Nếu muốn cho người khác hiểu được nỗi đau của bạn, phương pháp duy nhất là để cho hần ném thử nỗi đau đó.

Vì thế, tôi đưa hai ngón tay của mình đưa ra phía trước, đưa thẳng vào trong lỗ mũi của hần.

Khi hai lỗ mũi nhất thời căn lên như bị nhét vào hai viên bi thép.

"Đau hay không, đau hay không, đau hay không! !!" Tôi lấy hai ngón tay làm vận động pít-tông trong lỗ mũi của hần.

Đáp án đương nhiên là đau nhức vô cùng, cả hai mắt Lý Lý Cát bắt đầu đỏ lên.

Hần cắn chặt hàm răng, nhẫn nại muốn chặn lại kích thích của tôi, dùng lực đẩy hai ngón tay của tôi ra, thấp giọng nói: "Lần đầu tiên, vốn là sẽ đau, em cắn vào vai anh sẽ không sao."

"Không phải vấn đề này! ! !" Tôi phát hiện tư tưởng của tôi cũng với tên xử nam này có một khoảng cách xa như vậy như cách cả một đại dương:
"Anh tiến vào sai phòng rồi! Rõ ràng là phòng 101, anh lại tiến vào phòng 102! ! !"

"Có ý gì?" Hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề, cái trán trơn bóng bắt đầu chảy mồ hôi vì kiềm chế.

Cũng khó trách, tên đã trên dây, không bắn không được.

Tôi không có thời gian giáo dục sinh lý cho hắn, chỉ có thể nói thầm một câu, sau đó đưa tay về phía bụng dưới của hắn, cầm cái dưa chuột kia, giúp nó tìm đúng phòng 101 mà không bị lạc đường nữa.

Tìm đúng nơi, hắn tốt tôi cũng khỏe.

Được sự ấm áp bao quanh Lý Lý Cát phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, hắn bắt đầu ra vào trong cơ thể của tôi, vì đã vào con đường chính xác.

Tay tôi xoa xoa sau gáy của hắn, bắp thịt nơi đó cứng rắn như sắt thép.

Hắn vẫn kiềm chế như cũ, với cái dục vọng hắn đã tích lũy nhiều năm thì động tác cần phải càng kịch liệt, nhưng hắn lại em tôi như một tờ giấy mỏng yếu ớt, động tác nhẹ nhàng không hề giống hắn.

Đầu óc tôi hơi chuyển, tôi hiểu được suy nghĩ của hắn.

Mọi người sáng khoái mới là thật sáng khoái.

Vì đạt tới này một mục đích, tôi dừng cảm vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:
"Yên tâm làm đi, cái màng vướng bận kia em đã phá bỏ rồi."

Sau khi tôi nói ra lời nói này, đôi mắt ẩn chứa dục vọng của Lý Lý Cát trong nhất thời tối lại: "Là Hồng Thiếu Nhu, tên đó ép buộc em?"

"Không phải tên đó, mà em cũng không phải bị ép buộc." Tôi giải thích.

Nghe vậy, Lý Lý Cát im lặng, khó chịu sau một lúc lâu, hăn bỗng nhiên cúi đầu, cắn một cái lên hai các bánh bao của tôi.

Tôi bị đau, hít sâu một hơi, ở kẽ răng của tôi vang lên một tiếng vang.

Mẹ nó chứ, quả nhiên trong đầu đàn ông luôn có một mặt biến thái.

Tôi hung ác uy hiếp nói: "Nghĩ cho kỹ, lần này mà anh cắn xuống nữa, lần sau liền không cho làm nữa kết thúc rồi! ! !"

Giọng nói rầu rĩ của Lý Lý Cát truyền ra: "Vì sao không đợi anh?"

Thì ra là hăn tức giận vì tôi không dành lần đầu tiên cho hăn.

Tôi ân cần giải thích, kiên nhẫn khuyên nhủ: "Làm người đều yêu cầu duy nhất, đều giống như anh vậy, nhân loại làm thế nào để sinh sản? Hơn nữa, em thấy cái chỗ đó của anh đã nghẹn một hai năm, sẽ bị rỉ sét đó, nghe nói anh đã đến hộp đêm này vô số lần, lại vẫn là xứ nam, nói ra có bị bẽ mặt hay không đây."

Lý Lý Cát tức giận trong mắt như muốn phát ra lửa: "Anh còn không phải vì."

Hăn cũng không nói hết câu, chỉ giận dữ trợn mắt nhìn tôi một cái.

Tôi cảm thấy cách cư xử của hăn này là đang không vui, quả thật tình cảm bị lạnh, tôi cũng khó chịu: "Không làm thì thôi, tránh ra, em phải mặc quần áo rồi."

Lý Lý Cát cũng không tránh ra, hăn thở mạnh một hơi, sau đó lại ấn tôi xuống bên dưới, im lặng làm tiến vào.

Ra vào chính là phòng 101.

Trẻ con là dễ dạy, tôi thật sự vui vẻ.

Tôi không cố ý lấy Lý Lý Cát làm thế thân, trên thật tế, hẳn âu yếm tôi giống với cách làm của Lưu Phái, mang theo chút ngây ngô và lỗ mãng.

Cơ thể phụ nữ, cực kỳ dễ dàng nhận ra những cảm giác này.

Dù sao vẫn là ngây ngô, lần đầu tiên, kiên trì không bao lâu hẳn đã đầu hàng rồi.

Cơ thể hẳn bao trùm lên người tôi, cả khuôn mặt chôn ở cổ tôi, lần đầu tiên của chúng tôi, ai được gần như vậy.

Lý Lý Cát giống như chăn bông dày trên chiếc giường to, hẳn không hề biết chăm sóc, như đang trong mùa nóng không có khả năng xử lý cả một thân mùi mồ hôi trên người bạn, nhưng nếu trong mùa đông khắc nghiệt, những cái lạnh trong thời gian này có thể đoạt đi tính mạng của con người, hẳn sẽ bảo vệ bạn bình an.

Tôi và hẳn đều thích áp dụng phương thức bạo lực đối đãi với mọi người, đúng là giữa chúng tôi, trước sau luôn có một loại dịu dàng.

Sau khi có chút tình cảm mãnh liệt mái tóc hẳn có chút ươn ướt.

Lúc này, hẳn bỗng nhiên kêu tên tôi: "Bất Hoan."

"Hả?" Tôi từ từ nhắm hai mắt lại, câu được câu không trêu đùa tóc của hẳn.

"Anh mặc kệ chuyện tình trước kia, nhưng là sau này, chỉ có anh mới có thể ôm ấp em, biết không?" Hẳn ra lệnh: "Đồng ý với anh."

Tôi không tin lắm vào lời thề.

Tôi hứa tôi sẽ gả cho Lưu Phái, nhưng không bao lâu sau tôi đã giết người bạn tốt nhất của anh.

Lời thề, lời hứa, đều là do con người quy định, mà con người, bình thường là rất nhỏ bé, không lay chuyển được ý trời.

"Đồng ý với anh." Cảm nhận được sự trầm mặc của tôi, hân ôm tôi càng chặt.

"Sự việc ba của anh, anh tha thứ cho em sao?" Tôi hỏi lại.

"Ba anh chết, không có liên quan đến em, là lỗi của Lý Bích cùng với Mara." Lý Lý Cát ngẩng đầu lên, đối diện với tôi.

Lý Bích là quý danh của dì Bích.

"Nhưng là anh phải hiểu rõ, em tuyệt đối sẽ không đứng trơ mắt nhìn các anh tổn thương dì Bích." Tôi lộ ra lá bài chưa lật tẩy của mình: "Đến lúc đó, dĩ nhiên chúng ta lại đối đầu."

Ngoài ra, còn có Lý Bồi Cỗ.

Nếu hân biết rõ chuyện tình của tôi và em trai hân, không biết sẽ lại làm ra hành động gì.

"Lý Cát, chuyện của tương lai, anh với em không có cách nào nắm trước được." Tôi khẽ nói.

Trong mắt Lý Lý Cát lướt qua tia âm đạm.

Sở dĩ thiên đường địa cữ nghe êm tai, chỉ bởi vì nó chưa có hiện thật hóa.

Chỉ thế thôi.

Tôi đưa tay lên xoa xoa ngực hấn, nhìn mắt hấn, khẽ nói: "Em chỉ có thể đảm bảo duy nhất một chuyện, anh trong lòng em, cho tới bây giờ đều quan trọng nhất."

Đôi mắt của Lý Lý Cát ần lên vệt hồng, bao quanh một tầng như nước chảy, mềm mại, hấn cũng đưa tay xoa lồng ngực tôi, trịnh trọng, giống như dùng hết toàn bộ sức lực nói: "Mà duy nhất có một sự việc anh có thể đảm bảo, đời này kiếp này, anh sẽ không buông tay em ra lần nữa."

Sau đó, hấn dùng thể lực đã khôi phục lại, mang đến sáng khoái cho tôi lần nữa.

Châm ngôn của tôi là: đi một ngày, tính một ngày.

Còn châm ngôn của Lý Lý Cát lại là: làm một lần, tính một lần.

Chúng tôi có bao nhiêu hài hòa.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Coun terrdnacula là mảnh đất tình dục hấp dẫn nhất, chỉ cần bạn có thể bỏ tiền ra, thì có thể ở trong này làm theo ý mình thích gì làm đó.

Dục vọng.

Tôi cùng với Lý Lý Cát ở trong căn phòng trên lầu hai triền miên suốt cả hai ngày.

Trong hai ngày này, đều có người mang thức ăn đến, bổ sung năng lượng cho chúng tôi bị tiêu hao bởi vì lăn lộn.

Trải qua sự sa đọa trong hai ngày, tôi học được một bài học, đó là ngàn vạn lần không nên coi thường sức khỏe của xử nam.

Lý Lý Cát đói khát nhiều năm như vậy, em gái 【cua】 của tôi đối với anh mà nói, quả thật là một nơi thế ngoại đào nguyên, một khi đã bước vào, thì vui vẻ đến quên cả đường về.

Đơn giản mà nói, nếu anh là bác nông dân, tôi là thừa ruộng kia, không ngừng bị anh khai hoang.

Tôi cảm giác được, ngay cả thân xác cũng không chịu nổi bị anh mê như thế, huống chi là so sánh nội tâm to lớn của tôi với chốn đào nguyên mảnh mai kia?

May mắn, trong một lần bị khai khẩn gieo đậu, thì bà chủ lên timng tôi.

Tôi khẩn trương mang bộ dáng lưu luyến không rời chạy vội ra ngoài.

Tôi không chịu nổi con bọ cánh cam độc hại Lý Lý Cát nữa rồi.

Ý của bà chủ là muốn tôi lên múa một lần nữa, nói rằng sau lần biểu diễn trước, có rất nhiều người hâm mộ mà đến, mà tôi lại trì trệ không hiện thân.

Bởi vậy đã làm phật lòng không ít khách.

Kỳ thật tôi căn bản không phải là cái hồng bài to lớn gì, hôm trước bất quá là vì trút hết cảm xúc trong lòng.

Hơn nữa, chơi hay gặp bất cứ sự việc gì hai lần đều cảm thấy không hứng thú.

Nhưng bà chủ chủ động đến tới khuyên, nếu lại từ chối thì không có trọng tình nghĩa, cuối cùng tôi quyết định lên múa một bản.

Quan trọng nhất là, còn có thể lấy cơ luyện múa, tạm thời thoát khỏi cái cuộc của bác nông dân kia.

Vào lúc tối, bà chủ lấy tôi ra làm chiêu bài câu khách, giá vé vào cửa bán với giá trên trời.

Thế mà lại tham tiền tới mức này.Tôi nháy mắt với bà ý như chúng tôi hiểu lẫn nhau không cần phải nói ra.

Tuy nhiên vé vào cửa cao đến không thể tưởng, nhưng đêm đó counterr dnacula vẫn đông kín người không còn chỗ.

Sau khi tôi ăn ba cái đùi gà, hai cánh gà và một cái chân giò heo, thì tôi lên đài biểu diễn.

Dùng lụa hoa quay mình trong không trung, lấy cơ thể mình múa ra điệu múa làm cho người xem phát ra một loại ảo tưởng.

Ở bên dưới đài từ từ trở nên điên cuồng.

Điệu múa kết thúc, lấm tấm mồ hôi đầm đìa, dáng điệu yêu kiều, tôi đứng ở trên một cái máy, thừa dịp bắt đầu phun sương khói, cái máy nhanh chóng hạ xuống, tôi biến mất khỏi sân khấu.

Bà nội nó con gấu, vẫn lại biểu diễn một màn ảo thuật, quả thuật như thế tôi sẽ tróa cup D với David Copperfield.

Đang trong lúc tôi tháo trang sức, bà chủ lại cười nheo mắt đi tới kêu tôi lên căn phòng ở lầu hai gặp khách quý.

Hôn còn mẹ nó chứ, tôi đã ở hai ngày liền trên lầu hai, thiếu chút nữa là bị Lý Lý Cát làm cho cái thắt lưng bị gãy làm đôi, bây giờ lại kêu tôi đi lên đó, còn có đường sống sao?

Đương nhiên là không đi.

Kết quả là, bà chủ lại bắt đầu một khúc hai nháo ba thắt cổ, một nhỏ nhẹ hai cứng rắn ba nói trên mà còn có người.

Sau cùng bà chủ hạ quyết tâm, bày ra một điều kiện được ăn thịt bò cao cấp nhất cả đời.

"Chỉ cần cô chịu đi, tấm thẻ này là của cô! !" Bà chủ căn rằng các bộ phận yêu thích đều như bị rút gân rồi.

Cũng khó trách, bà đã chứng kiến qua cảnh tượng tôi ăn thịt.

Cầm cái tấm thẻ kia tản ra sắc vàng chói sáng một cái thẻ vàng, nước mắt tôi liền chảy ra.

Bà chủ ơi là bà chủ, bà thật là hiểu tôi đến như vậy, nếu không phải tôi có định hưởng tình dục bình thường, sẽ không suy nghĩ nhiều mà muốn lăn lộn với bà ấy.

Thịt vừa ra mặt, tôi liền đồng ý.

Sự thật chứng minh, bà chủ này cũng có thời điểm gừng càng già càng cay, về sau, hằng năm bà ta phải bỏ ra một số tiền trả cho nhà hàng sô thịt bò mà tôi ăn đến nội thương.

Nghe nói khi cuối năm bà chủ đến tính tiền, khi về trốn ở trong phòng tắm lại ói máu ra một bồn tắm lớn.

Nghe được tin tức đó, lòng tôi đau như cắt.

Một tắm máu lớn nha, bán được bao nhiêu là tiền!

Bị thịt hấp dẫn, tôi đi lên cái phòng kia trên lầu hai.

Tôi nhớ rõ thật lâu trước kia, khi tôi ăn như lang như hổ mà bị ghen cho đến mức xanh tím cả mặt, Lý Lý Cát dùng chiêu Kháng Long Hữu Hối vỗ mạnh vào lưng tôi, thành công giúp tôi phun ra được khối thịt kia.

Sau đó, anh quăn lại cho tôi một ánh mắt nhìn kẻ hèn mọn: "Tên nhóc ăn xin, một ngày nào đo mày sẽ chết vì thịt!"

Mà thời khắc này, tôi khắc sâu lí giải lời nói đó.

Bởi vì khi tôi bước vào căn phòng đó, phát hiện có một thân hình đẹp đẽ mặc áo dài tơ lụa quý giá, gương mặt xinh đẹp đến sắc bén, trong tay cầm một cái tẩu thuốc ngọc, đôi mắt dài nhỏ của người đàn ông đó như ẩn như hiện giữa làn khói lượn lờ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Hắn đó chính là Hồng Thiếu Nhu Đã lâu không gặp.

Đại não tạm ngưng hoạt động một giây lại nhanh chóng hoạt động lại.

Giờ phút này, tôi mang mặt nạ, cũng không xác nhận được Hồng Thiếu Nhu có thể nhận ra tôi không.

Dù sao Lý Lý Cát mặc quần yếm lớn lên cùng với tôi không nhận ra tôi dưới cái mặt nạ mà vẫn cứ tưởng Kim Cơ hay là Ngân cơ thôi sao?

Thế nhưng tôi đã xem nhẹ hai sự việc.

Một, lúc ấy Lý Lý Cát say đến mức hai con mắt chỉ như hai hạt châu xoay vòng trong.

Hai, khí chất độc đáo khác người của tôi, giống như mùi hôi nách cứ không ngừng tỏa ra.

Cái chứng minh tốt nhất là khi tôi bước vào căn phòng đó, hai anh mì ăn liền có thâm niên lập tức kẹp chặt hai chân, trong nháy mắt tóc gáy đều dựng đứng lên.

Bang quang bị co rút liên tục.

Thế mà khi đó tôi cũng không biết chính mình lại vĩ đại như thế, vẫn còn đang sắm vai Ngân Cơ, chuẩn bị chỉ nói qua loa hai câu liền bỏ chạy

lấy người.

"Ngân Cơ đã đến."

"Vâng, Hồng thiếu." Tôi nhéo nhéo cổ họng, để cho giọng nói trở nên mềm mại hơn.

Cái kỹ năng này là do dì Bích mời thầy bên ngoài đến dạy tôi, sau khi nắm được kỹ thuật, là có thể bắt chước tiếng nói của tất cả mọi người còn có thể giả cả tiếng động vật.

Bất quá tôi thích nhất là giả tiếng kêu của chim sẻ, kêu gọi tui nó bay đến rồi bắt lại nướng ăn.

Hành động làm cho thầy rất tức giận.

Tuy nhiên tôi không chịu khó, cho nên học mãi vẫn học không xong, tôi cho rằng mình giả giọng sẽ không bị lộ ra điểm nào.

Nhìn bộ dáng của Hồng Thiếu Nhu, hình như không có phản ứng gì rõ ràng, thoáng yên tâm một chút.

"Mọi người đi ra hết đi." Hồng Thiếu Nhu vẫy vẫy tay, đuổi hai anh mì ăn liền đi ra nguyên nhân chính là do tôi bước vào mà họ khẩn trương đến lỗ mũi phập phồng thở.

Không biết, còn tưởng rằng bọn họ ngửi được mùi đánh rắm của người nào đó.

"Mời cô Ngân Cơ ngồi bên này." Hai anh mì ăn liền vừa đi ra ngoài, Hồng Thiếu Nhu nâng cái cằm nhọn kia lên, kêu. . . Tôi ngồi bên cạnh hẳn.

Nói thật, rất nhiều khi tôi rất sợ chỉ cần hẳn gật đầu một cái cái cằm kia sẽ trở thành hung khí đập vào cái ót của tôi làm cho nó bị lủng một lỗ như cái hang động.

Tôi ngồi trên cái đệm gối cách xa hẳn một thước.

"Ngân Cơ có muốn uống chút gì không?" Hấn hỏi.

"Không cần, tôi không khát." Hồng Thiếu Nhu đã có tiền án phạm tội, không uống bất kì thức uống nào ở đây, cũng sẽ không thể trúng kế.

"Vậy cô có muốn ăn chút gì không?" Hấn tiếp tục khách sáo hỏi tôi.

Dáng vẻ của hấn làm cho tôi nhớ tới chương trình thế giới động vật xem lúc trước, con chồn cũng nhìn con gà như thế.

"Không cần, tôi không đói bụng." Tôi tiếp tục néo néo cổ họng, cũng rũ hai mắt xuống.

Ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, tuy nhiên trong cái cửa sổ kia không biết có phản chiếu cảnh tôi lăn lộn trên giường không, không chừng cũng có thể làm cho hấn phát hiện ra điểm nào đó ở tôi.

Liên tục bị từ chối hai lần, hấn không thẹn không buồn bực không uể oải, tiếp tục nói: "Chẳng lẽ, thịt cũng không muốn ăn sao?"

Nếu như coi lời nói này chưa rõ ràng mấy, thì câu nói tiếp theo của hấn cũng đủ làm cho mỡ toan cáo áo che ngực của tôi: "Bất Hoan, thế này không giống em nha?"

Tôi cảm thấy hấn có làm ra vẻ huyền bí quả thật là lãng phí cổ họng của tôi.

Nếu mà soi mói, giả bộ mỡ xẻ ra tiếp nữa, tôi trực tiếp hỏi: "Anh đến tìm tôi làm gì? Là vì tư liệu trong cái thẻ nhớ kia sao? Nói cho anh biết tin tức tốt, cái thẻ kia mất rồi."

Đã bay theo cái người chết kia rồi.

"Chẳng lẽ em không nghĩ tới là anh tới tìm em à?" Lúc hắn cười phần thật nhỏ ở đuôi mắt hơi hé ra.

"Chẳng lẽ anh không nghĩ đến tôi thà chết cũng sẽ không theo anh trở về sao?" Tôi không nể mặt hắn chút nào, bởi vì tôi cảm thấy mặt của Hồng Thiếu Nhu so với chày gỗ còn dày hơn.

"Tôi biết hiện giờ em đang ở chung một chỗ với Lý nhị thiếu rồi." Hắn lấy cái tẩu thuốc gõ gõ nhẹ trên bàn, tàn thuốc từ từ rơi xuống: "Thật đáng tiếc, hoàn toàn bị tên đó giành trước một bước."

Kỳ thật tôi muốn nói cho hắn biết, là hắn đã bị giành trước hai bước.

Trên thực tế là ba bước đó.

Chỉ là một bước kia, có chết tôi cũng sẽ không thừa nhận.

"Nhưng cái gọi là trân bảo, di chuyển ở trong tay những người sở hữu khác nhau, đó tất cả là số mệnh của nó, chỉ cần kết quả cuối cùng vẫn nằm trong tay của tôi, quá trình không quan trọng." Bài thơ tư tưởng của Hồng Thiếu Nhu giống như bị cái chân của nghệ sĩ ballet đá ra.

"Tôi phải đi rồi." Nhảy múa cả đêm, không ăn khuya, thật sự là không có tâm trạng ngồi nghe Hồng Thiếu Nhu sử dụng cách lấy mọi người ra mà nói ẩn dụ hay nhân cách hóa.

"Phải đi gặp Lý Lý Cát à?" Hắn cười, dùng tẩu thuốc xốc lên tấm màn che ở cửa chỉ cho tôi xem tình huống ở phía đối diện. "Em nhìn xem, hiện tại tên đó đang rất bận."

Tôi vừa nhìn thấy rõ sự việc, tấm màn che phòng đối diện hơi mở, thân dưới của Lý Lý Cát quấn một tấm thảm lông, đang đánh nhau cùng với mấy anh mì ăn liền.

Dùng mũi suy nghĩ cùng hiểu rõ, khi mấy anh mì ăn liền này xông vào, xác định lúc đó chần chẫn anh đang khóa thân.

Đáng thương, bị nhìn thấy hết.

Đó là quả báo nha, lúc trước mấy anh mì ăn liền này bị tôi nhìn thấy, hiện tại Lý Lý Cát lại bị bọn họ nhìn thấy hết.

Quả thật là thiên lý tuần hoàn.

Bất quá suy nghĩ cẩn thận lại, tôi có thể đổi dưa chuột của Lý Lý Cát để nhìn thấy muôn kiểu dưa chuột kia, cũng đáng giá.

Nhưng mà, như thế nào cũng là Lý Lý Cát của tôi. Bác nông dân, hoa màu đến cứu người đây! !

Dưới đáy lòng tôi hô to một tiếng, tiếp the chuẩn bị dậm chân tại chỗ một cái, bước lên lan can gỗ trực tiếp lao ra ngoài đi cứu anh.

Nhưng mới vừa đứng dậy, bắp chân phải bị Hồng Thiếu Nhu nắm chặt lại, tôi như một con chó mập, ngã quỳ ở trên mặt đất.

Một giây sau, Hồng Thiếu Nhu kéo tôi về phía hăn, cúi người đè lên tôi.

"Rốt cuộc em muốn cái gì?" Hăn hỏi, mùi thuốc lá nhẹ nhẹ tràn ngập khoan mũi của tôi "Cái tên đó có thể cho em, tôi cũng có thể cho em gấp đôi."

"Đúng là cái tôi có thể cho anh ấy, cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý cho anh." Tôi nói.

"Em cho rằng, Lý Bồi Cổ sẽ để cho em trai mình ở chung với người đã hại chết cha hăn sao?"

Có đôi khi, tôi ghét người ta nói ra lời nói thật, đặc biệt là lời nói thật không xuôi tai.

Nói ví dụ như trước kia ở tại nhà họ Lý, hai người thợ may lễ phục theo yêu cầu trong lúc vô tình nói một câu 'Ở phần ngực như thế nào lại bị rộng rồi?'

Ba phút sau, mông của hắn biến thành lưng con nhím.

Mặt trên đều là kim châm phát sáng cắm vào người hắn.

Cho nên, sau khi Hồng Thiếu Nhu nói là lời nói thật làm cho tôi phát lòng nhất, tôi lại bạo phát cái phần khí chất xấu xa của mình.

Đưa tay bóp chặt bờ vai của hắn, đẩy mạnh xuống mặt đất, để đầu của Hồng Thiếu Nhu nằm ở bụng dưới của tôi.

Sau đó, kẹp chặt hai chân, giữ chặt quần áo cổ của hắn.

Phần chân của tôi luôn có rất nhiều sức, lại thêm đang tức giận, trở thành phiên bản Tiểu Vũ Trụ, sức mạng không thể xem thường, không bao lâu sau, mặt Hồng Thiếu Nhu đỏ lên như quả cà chua rồi.

Chân cách một lớp lụa mỏng nhạt, có thể cảm thấy động mạch ở cổ họng vì bị trọng lực đè ép mà nhảy vô cùng nhanh.

Nghe nói, câu nói cửa miệng của mẹ tôi chính là: hai chân bà đây mở ra có thể ép chết mày.

Nhưng cả đời, bà cũng chưa ép chết được người nào.

Hôm nay, tôi quyết định kế thừa ý nguyện của bà -- -- hai chân mở ra ép chết Hồng Thiếu Nhu.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Thế là Lý Lý Cát tạm thời được an toàn rồi.

Chỉ tội nghiệp mấy anh mì ăn liền nằm cuộn tròn ở trên mặt đất, hai tay che mặt, nước mắt nước mũi cùng với mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thế nhưng giờ phút này tôi nhìn mặt tên đó vụn vụn biến hình, nhưng tôi vẫn cảm thấy tên mì ăn liền đó có chút quen mặt, hình như lúc trước có gặp qua ở trong nhà Hồng Thiếu Nhu.

Bất quá mấy anh mì ăn liền ở trong nhà đó đều bị tôi chinh đến thâm.

"Chẳng lẽ, anh là người bị tôi đổ năm bình nước vào miệng khiến cho bao tử phình lên nhìn cái bụng giống như mang thai sao?"

Hắn lắc đầu, vẻ mặt đau khổ.

"Chẳng lẽ, anh là người bị tôi lấy lược nhé vào miệng làm cho cặp môi sưng lên giống hai cái lạp xưởng sao?"

Hắn lại lắc đầu, hai mắt bi thương.

Tôi dùng hết sức ăn thịt bao năm vất óc suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ lại được: "Đúng rồi, anh là cái người bị tôi bẻ gãy cái gốc rễ kia! ! !"

Rốt cuộc hắn gật đầu, trên mặt phớt qua vẻ tuyệt vọng.

Tất cả chuyện cũ này cũng không phải đúng hoàn toàn xem như là tôi sai.

Đó là vào một ngày sáng sớm không khí trong lành, hấn làm theo lời Hồng Thiều Nhu đến kêu tôi dậy.

Song sau khi hấn đến gần cạnh giường tôi được mười giây đồng hồ, thì bị tôi đang trong lúc ngủ mê bẻ gãy cái gối rể kia - - lúc ấy, tôi nằm mơ thấy mình đang hát đưa chuột, vì thế, tiện tay nắm lấy hai đầu, dùng lực bẻ gãy đôi nó.

Cứ như vậy, mệnh căn của anh mì ăn liền đó bị chặt đứt.

Đưa vào bệnh viện ở lại hết hai tháng, nghe nói đặc tính phái nam bị suy giảm nghiêm trọng.

Tôi cảm thấy hấn nên cảm thấy may mắn - - lúc ấy nếu tôi nằm mơ thấy mình đang gặm xương, thì cái mệnh căn của hấn đâu chỉ bị gãy, đã sớm bị tôi cắn cho chỉ còn lại có một phần rồi.

Song sau khi nghe mấy lần an ủi khuyên giải của tôi, hấn tức giận đến mức phải ở lại trong bệnh viện thêm một tháng.

Hồi tưởng lại chuyện cũ xong, tôi suy nghĩ đem thân thể mình như con tôm nhích lại gần hấn, cảm thấy được bản thân mình thật sự là đủ tần nhẫn.

Người ta nói trời không tuyệt đường người, cho nên Thượng Đế muốn ban cho người anh em này một cái tuyến tiền liệt.

Như vậy, cánh cửa ở phía trước bị đóng lại, thì ở phía sau sẽ có một cái cửa sổ được mở ra.

Nhưng mà tôi ngược lại rất giỏi, liên tiếp khóa lại mấy cái cửa sổ ở phía sau của người khác, hiện tại đương nhiên một chút hy vọng cũng không có

rồi.

Cực kỳ bi thảm.

Bất quá nếu như đã ra tay, thì cũng không cần phải để ý nhiều mà tạo ra một chút tội ác.

Lúc này, tôi cầm cái tẩu thuốc đuổi theo cửa sau của mấy anh mì ăn liền, tranh thủ làm cho tất cả cửa sau của họ đều như một đóa hoa đang nở rộ.

Bọn họ sợ tới mức mặt xám như tro, như nước tiểu chảy cuồn cuồn, đến sau nằm tấp thể trên mặt đất, lấy thảm bảo vệ cửa sau.

Dì Bích thường xuyên dạy tôi, làm việc phải biết linh hoạt.

Cho nên gặp phải loại tình huống này, tôi tiện tay xoay tẩu thuốc lại lấy đầu thuốc đang cháy đặt lên hai hạt đậu đỏ.

Cái gọi là không có hoa cúc, đậu đỏ cũng được thôi.

Không bao lâu sau, tất cả anh mì ăn liền ở trong phòng đều núp ở trên mặt đất, cuộn mình lại, hai tay che đấng trước hoặc đấng sau, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối chảy ra sông vậy.

Đánh xong kết thúc công việc.

Kỳ thật cũng không tính là khó khăn đặc biệt gì, tôi nói thầm ở trong lòng.

Nhưng mà tôi có chút đặc tính của quả đen.

Bởi vì khi tôi phui tay xoay người, lại phát hiện có vô số cây súng nhắm ngay vào tôi và Lý Lý Cát.

Tất cả đều là mặt lạnh không đổi sắc, mấy anh mì ăn liền này ở trong hộp đêm mà cũng cần phải đeo mắt kính.

Hồng Thiếu Nhu, chậm rãi bước xuyên qua đám người đó tự đồng tráng ra nhường đường để hắn đi vào phòng.

"Bất Hoan, nhiều ngày không gặp, phương thức đánh nhau của em lại thay đổi như vậy." Hắn nói.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

"Không có biện pháp, mấy người thủ hạ trong tay quả thật rất đáng yêu, tôi đối với mỗi người bọn họ đều có ham muốn ngược đãi." Tôi ăn ngay nói thật.

Vừa dứt lời, ánh mắt của đám người mới xuất hiện kia mang đầy ý hận dưới cái mắt kính phóng về phía tôi.

"Bất Hoan, bây giờ em có còn cái gì muốn nói không?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

Xét thấy bao tử có chút đói bụng, tôi quyết định ít nói chuyện phiếm, lúc này đứng che ở trước mặt Lý Lý Cát, hiên ngang lẫm liệt mà nói: "Thả anh ấy ra, tôi sẽ đi theo anh."

Trong một khắc đó, tôi cảm thấy cơ thể của mình vô cùng to lớn, đã đạt đến một cảnh giới mới.

Có thêm cái bình hoa tôi sẽ biến thành Quan Âm.

Có thêm cái đầu tóc quăn sẽ biến thành Như Lai.

Có thêm cái mũ lạt ma tôi liền biến thành Đường Tăng.

Nhưng Hồng Thiếu Nhu không tôi có thêm cơ hội để biểu hiện, giọng nói của hắn giống như cây búa nhỏ, dễ dàng đánh tan cái hình tượng cao

lớn tôi vừa mới hình thành: "Bất Hoan, hình như em hiểu lầm, tôi cũng không có nói điều kiện với em - - tôi là nói, em nhất định phải đi theo tôi, mà tên kia cũng phải bị tôi bắt đi."

Tôi ngửa mặt lên trời oa một tiếng, nếu như vậy, vậy tên này còn hỏi tôi cái gì nữa! ! !

Một loạt anh mì ăn liền võ nghệ cao siêu tiến lên hàng loạt, làm bộ như muốn lao đến bắt tôi, biểu tình cực kỳ phức tạp, lại mang theo chút phiền muộn, một chút xót xa, một chút run rẩy, một chút không cam lòng, một chút đau khổ, một chút bi thương, một chút u ám, một chút rưng rưng như muốn khóc, một chút ần ần đau thương.

Hình tượng đều có một điểm chung, làm tôi thấy cũng quá mót muốn đẩy cửa lao vào toilet, biểu tình lúc đó của tôi giống như thấy rõ ràng cái thứ màu vàng bóc mùi lên cuồn cuộn của người náo đó thải ra.

Thật là không cho tôi mặt mũi mà.

Nhưng mấy anh mì ăn liền không tiến lại gần tôi, Lý Lý Cát che chở trước mặt tôi, lại tạo nên hình tượng quang vinh anh hùng cứu mỹ nhân lần nữa: "Tụi mày không được đụng vào cô ấy! ! !"

Lần này, đổi thành bóng dáng vĩ đại của anh được nâng lên.

Tôi đứng phía sau anh, dùng ánh mắt dò xét thân thể anh để nhớ lại lần nữa.

Sống lưng bóng loáng trắng nõn ở dưới ánh đèn nhu hòa hơi có chút ái muội, nổi bật lên xương bả vai, đặc biệt gợi cảm, bắp thịt ở hai cánh tay căng đầy xinh đẹp, phần eo nhỏ mảnh, hai chân thon dài, hông vênh cao.

Nếu không phải có cái thảm che ở bộ phận quang trọng không thể thấy được cái phần nằm ở giữa thảm phía trước cái hông mà nói, hiệu quả sẽ

càng cao hơn.

Hồng Thiếu Nhu lại cực kỳ thích phá vỡ hình tượng của người khác.

Bởi vì hình tượng của Lý Lý Cát được tạo nên không còn ấn tượng, một ánh mắt của hắn, tiện thể bảo mấy anh mì ăn liền bên cạnh đồng loạt chĩa súng về thẳng vào giữa trán của Lý Lý Cát.

"Nếu mày đã cố chấp như thế, thì tao phải làm cho Bất Hoan phải khóc một lúc rồi."

Tôi còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, đã có hai tiếng súng vang lên.

Tôi như ngưng thở, trong nháy mắt đứng ngay ra đó, như rơi vào trong mộng.

Nhưng mà chờ rất lâu, cũng không thấy Lý Lý Cát có dấu hiệu ngã xuống.

Tôi đưa ánh mắt chuyển qua sau lưng anh, vừa nhìn qua, thì phát hiện ra sự tình của biến cố.

Phía đó có hai tay súng té nằm trên mặt đất, bên huyệt thái dương có một cái lỗ to, máu tươi đang tuông ra, bị thảm trải sán hút hết như một con mảnh thú thềm máu tươi.

Tôi không hiểu được cái cách chơi đánh rầm lẫn nhau của bọn họ, vậy nguyên nhân duy nhất gây ra việc này chỉ có một.

Tôi xoay đầu từ từ quan sát về phía bên phải.

Tôi nhìn thấy, trong phòng đối diện, có nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Trong đó, có một khuôn mặt tôi quen thuộc nhất, có hình dáng tỏa sáng nhất, gương mặt ôn hòa, nhưng từng góc cạnh trên khuôn mặt đều như đang bao trùm một tầng băng mỏng, ánh mắt như một cái hồ nước sâu không thấy đáy.

Lý Bồi Cổ.

Vẻ mặt của hắn, bình tĩnh không một biểu cảm, bình tĩnh đến mức dị thường.

Ánh mắt của hắn, chậm rãi di chuyển từ trên người tôi sang Lý Lý Cát, giống như là ánh trăng lạnh lẽo xa xôi kia lướt qua trên mặt hồ.

Tôi hiểu rõ, nhìn thấy cảnh thân mật giữa tôi và Lý Lý Cát cộng với trên người Lý Lý Cát chỉ quấn một tấm thảm ngay chỗ quan trọng, là ai thì cũng đều hiểu được, cái hương vị gian tình kia tỏa ra khắp nơi xông thẳng vào mũi, bay khắp nơi không dứt.

Lý Bồi Cổ không ngốc, hắn đã biết tôi và Lý Lý Cát trong lúc đó đang làm cái gì.

Lý Bồi Cổ xuất hiện vào lúc này, không phải là chuyện lạ.

Cơ sở ngầm của bang Thanh Nghĩa ở khắp nơi trong thành phố này, Lý Lý Cát đã nhiều ngày chưa về nhà, dĩ nhiên Lý Bồi Cổ phải từ mình ra cửa đi tìm.

Cái thật sự làm cho tôi kinh ngạc chính là hai phát súng giết chết hai anh mì ăn liền cứu Lý Lý Cát, lại là anh trai tài xế đã từng bị tôi đùa giỡn đến chết đi sống lại -_- , chỉ là ánh mắt của hắn kiên định, trên tay đang cầm khẩu súng tỏa ra khói trắng.

Không chỉ có thể lái xe chạy thành chữ "SEX", mà còn có thể bắn súng trúng ngay huyết thái dương của người khác.

Quả nhiên anh trai tài xế đúng là cao thủ giấu nghề thâm tàng bất lộ.

Tôi bái phục --, tiền thưởng của nhất định là rất cao.

"Lý đại thiếu, tới thật đúng lúc." Sắc mặt Hồng Thiếu Nhu vẫn bình tĩnh như thường, không hề có chút dao động, giống như hai cái xác chết nằm ở bên chân hẳn chỉ là hai quả bí đỏ.

Hai viên đạn vừa rồi kia, cũng coi như là bay lướt qua mặt hẳn, nhưng cái tên đó hoàn toàn không quan tâm.

Cái gì gọi là bình tĩnh, đây mới gọi là bình tĩnh.

Tôi cũng bái phục.

"Sau này, lúc mà tôi lấy súng chĩa thẳng vào người thân của anh, tôi nghĩ, Hồng thiếu anh cũng sẽ chạy đến đúng lúc thôi." Giọng nói nhàn nhạt của Lý Bồi Cổ vang lên, như có như không.

"Hôm nay, hai chúng ta cũng không mang theo nhiều người lắm, nếu thật sự liều mạng với nhau, hai bên cũng không phân định được thắng thua. Không bằng chúng ta mỗi người nhường một bước, anh mang nhị thiếu về, để Bất Hoan ở lại, như thế nào?"

Giọng điệu của Hồng Thiếu Nhu giống như một người thương nhân đang bàn chuyện làm ăn, cực kỳ chân thành, cực kỳ vô hại, cho thể làm cho người ta buông lỏng cảnh giác lúc nào không hay.

Sau đó. Ở trong lúc bạn không chú ý, hẳn sẽ mạnh mẽ nhào đến, cắt đứt cổ của bạn, uống sạch máu tươi của bạn.

"Tôi sẽ không tách ra khỏi Bất Hoan! ! !" Lý Lý Cát nắm chặt tay của tôi, thể hiện thái độ kiên định của mình.

Lý Bồi Cổ đứng ở phía đối diện, nhìn hai bàn tay nắm chặt của chúng tôi, ánh mắt sau như biển.

Mọi người, đều đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

Cuối cùng, hắn mở miệng: "Lý Cát, em đi qua đây."

Nghe vậy, trong lòng tôi đau đớn như bị nứt ra một cái khe nho nhỏ.

Hắn lại đây tôi cho Hồng Thiểu Nhu một lần nữa.

Nhưng mà tôi không có tư cách oán giận, giống như Hồng Thiểu Nhu đã nói, tôi là kẻ đồng lõa hại chết ba của họ.

Là tôi đẩy hắn ra trước.

Chân Lý Cát vẫn không di chuyển bước nào, ngược lại còn nắm tôi càng chặt hơn.

"Lý Cát." Lý Bồi Cổ kêu lên tên đầy đủ của anh: "Em đã quên chính mình là ai, quên cô ta là ai rồi sao?"

"Em biết rất rõ mình là ai, cô ấy là ai, giống như em biết rất rõ bản thân mình đang làm cái gì." Lý Cát nhìn Lý Bồi Cổ, anh gằn từng chữ, dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh, và đầy tình cảm nói: "Anh hai, em không phải là chưa thử qua, anh không nhớ sao? Vào thời gian ba mới vừa qua đời, em quyết định sẽ không gặp lại Bất Hoan nữa, tôi quyết định từ nay sẽ quên người con gái này.. Nhưng là.Tận mắt nhìn thấy cô ấy rơi xuống biển, trong khoảng thời gian một năm đó em tự mình đi tìm cô ấy, tự mình trải qua những ngày tháng vĩnh viễn mất đi cô ấy, em sẽ không buông tay lần nữa, cái loại cảm giác mất đi đó, em không muốn phải chịu đựng một lần nữa."

Sức lực của Lý Lý Cát rất lớn, anh không có ý thức được rằng mình đã nắm tay tôi đến bầm tím cả lên.

Nhưng tôi không có lên tiếng, chỉ để anh tùy ý nắm như vậy.

Chỉ là, vào những khi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, anh đều ôm tôi thật chặt trong vòng tay, giống như sợ là tôi sẽ biến mất trong vòng tay của anh vậy.

Mà đến lúc này tôi mới biết được nguyên nhân.

Lý Lý Cát.

Anh rất kỳ quái, muốn cái gì cũng không nói ra, tính tình bốc đồng như trẻ con, làm cho người ta không biết phải làm như thế nào.

"Lý đại thiếu, xem ra, em trai của anh thành thật hơn anh nhiều." Hồng Thiếu Nhu nói ra một câu mang ý vị sâu xa.

Trong mắt Lý Bồi Cổ giống như một cánh rừng um tùm, có một màn sương màu đen.

"Cũng không thể tranh cãi tiếp nữa, trời cũng sắp sáng." Hồng Thiếu Nhu nhắc nhở: "Vậy thì, tôi mang Bất Hoan đi trước, còn nhị thiếu thì giao lại cho anh."

Tôi dám khẳng định, trước kia mấy anh mìn ăn liền này mỗi khi gặp phải kì thi môn ngữ văn, tuyệt đối sẽ giải thích cái đề thi kia cực kỳ tốt.

Bởi vì, lời Hồng Thiếu Nhu vừa nói xong, bọn họ ngay cả nấc cục cũng không nấc một cái, lập tức tiến về phía Lý Lý Cát, chuẩn bị bắt anh trói lại ném cho Lý Bồi Cổ.

Bị người hai bên cưỡng chế, tôi và Lý Lý Cát như cá nằm trong chậu, chỉ có thể giơ tay chịu trói.

Ngay vào lúc cả người Lý Lý Cát căng cứng vì khẩn trương, giây phút tôi khẩn trương đến bàng quang cũng co rút liên tục, thì tất cả đèn đều bị tắt hết.

Cả hộp đêm đều bị chìm trong bóng tối giờ tay lên cũng không thấy được năm ngón tay.

Ngay lúc đó, người xem biểu diễn ở lầu một kêu la hỗn loạn, thỉnh thoảng còn có tiếng ly thủy tinh vỡ vụn.

Bóng tối luôn luôn đến cũng với hoảng loạn.

Cơ hội ngàn năm có một, lúc này không chạy trốn, vậy nán lại đợi đến lúc nào nữa?

Tôi kéo Lý Lý Cát, chạy thẳng ra khỏi phòng.

Dù sao tôi cũng ở hộp đêm này một khoảng thời gian, đối với việc chạy trốn có chút quen thuộc đường đi, tôi trực tiếp kéo Lý Lý Cát chạy nhanh đi, ngay cả đường vòng cũng bỏ qua.

Dọc theo đường đi, chúng tôi chạy trốn nhanh như gió bay, hô hấp dồn dập, ruột gan đứt từng khúc, như trở lại lịch sử ngàn năm trước.

Tốc độ mà nhanh thêm chút nữa, căn cứ vào thuyết tương đối của Einstein, không chừng có thể xuyên không rồi.

Về sau, Lý Lý Cát nhớ đến chuyện ngày hôm nay đều luôn miệng khen ngợi tôi không dứt, nói tôi so với con Husky hay thè lưỡi ra thở bốn chân nhanh nhẹn vui vẻ chạy loạn lên còn lợi hại hơn.

Tôi im lặng, cái này thật mất hình tượng.

Bất kể có như thế nào, cuối cùng chúng tôi cũng chạy được ra ngoài từ cửa sau của hộp đêm.

Chỉ là tôi cảm thấy rất kỳ lạ, vào lúc tôi mò mẫm chạy ra ngoài, cảm thấy sàn nhà có chút mềm mại, còn có*.

Về sau nghe nói lúc cảnh sát đến thu thập chứng cứ, thấy trên mặt rất nhiều người xuất hiện một vết dấu chân màu đen thật to.

Trong hẻm nhỏ ở cửa sau, có mấy thùng rác to xếp chồng lên nhau, tuy đèn đã tắt, nhưng ánh trăng cũng rất sáng, ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng đủ cho tôi thấy được bóng dáng đứng ở đằng kia.

Lâm Lam.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Trong lúc tia ánh sáng lóe lên trong chớp nhoáng, tôi hiểu ra được -- người gác cầu giao tắt hết đèn trong hộp đêm là cô ấy, giúp cho chúng tôi chạy trốn.

Sự giúp đỡ to lớn này không có lời cảm tạ nào nói hết được, tôi chỉ có thể trả lại cho cô ấy một ánh mắt cảm kích.

Chỉ cần một ánh mắt, đã có thể giữ được tình hữu nghị của chúng tôi.

"Đi nhanh đi, nếu không bọn họ sẽ đuổi kịp đó." Cô ấy thúc giục.

"Còn cô?" Tôi hỏi.

"Tôi? Dĩ nhiên là tiếp tục lái xe tải của mình, coi như không có việc gì xảy ra, nếu cô muốn gặp tôi, ngay tại trên đường quốc lộ kia, tùy lúc tùy nơi đều có thể thấy." Ánh trắng chiếu lên giữa trán cô ấy làm lộ ra vẻ mạnh mẽ của anh hùng.

"Sau này còn gặp lại." Sau đó tôi liếc cô ấy một cái sau cùng, rồi chạy trốn theo Lý Lý Cát.

Trên người Lâm Lam mang theo hơi thở của sự tự do làm cho tôi rất thích, như là một thảo nguyên rộng lớn đều là thiên hạ của Lâm, không có bất kỳ sự ràng buộc nào, bởi vì vô dục vô cầu.

Tôi cực kỳ thích cô ấy.

Tuy hai chúng tôi ở chung không bao lâu, nhưng tôi thấy, ở một nơi nào đó sinh mệnh của hai chúng tôi đã có một sự gắn kết một nét bút nào đó.

Không phải màu mực đậm đặc, mà lại vết mực nhỏ được tô lại, nhưng sâu sắc.

Một giờ sau, tôi và Lý Lý Cát trú lại ở trong một khu nhà trọ ở ngoại ô.

Cùng với việc chạy chối chết, là một tâm lý mệt mỏi.

Cho nên tắm rửa xong, tôi liền ngã ra trên giường, khép chặt hai mắt, mệt mỏi mà muốn ngủ.

Không biết có phải sẽ cùng tôi lánh nạn thời gian dài hay không, Lý Lý Cát từ người biến thành cầm thú *-- thế mà lại cầu hoan trong lúc tôi mệt mỏi đến mức xương cốt như muốn rã ra.

Bác nông dân à, hoa màu bị rút hết nước thì sẽ chết đó! ! !

"Anh có tin hay không là em sẽ kéo cái đó của anh cho nó liệt không?" Xem ra là do mệt làm thiệt hại, ngay cả giọng nói uy hiếp tôi nói cũng không có hơi.

"Em cứ việc ngủ là được rồi, anh tự chơi một mình là được." Anh ở bên cạnh vừa hôn cổ tôi, vừa nói.

Anh thật là độc ác, vậy mà coi tôi như búp bê hơi rồi.

Tôi cũng không còn hơi sức đâu mà lý luận với anh, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lý Lý Cát nhẹ nhàng cởi ra toàn bộ quần áo của tôi, môi của anh, giống như lông vũ lướt qua gương mặt tôi, viền tai của tôi, cổ của tôi, ngực của

tôi, và hai tiểu anh đào.

Sau cùng Là chốn đào nguyên của tôi.

Lưỡi của anh, giống như một chiếc thuyền nhỏ, xuyên qua bụi cỏ lau, đi tới bên ngoài khe đá nhỏ hẹp, vốn là chỉ nhẹ nhàng đi ngang qua một chút.

Nhất thời, cái loại mẫn cảm ở nơi đó như là một mũi tên bắn thẳng vào trung khu thần kinh của tôi, làm cho cơn buồn ngủ của tôi hoàn toàn biến mất.

Tôi ngồi dậy, theo bản năng muốn chạy trốn.

Nhưng Lý Lý Cát không cho, anh chế trụ tôi lại, thuận thế tách hai chân của tôi ra.

Tôi hoàn toàn bị chế trụ.

Chiếc thuyền lá nhỏ kia, tựa chư cảm nhận được ánh sáng hấp dẫn hoa lệ của chốn đào nguyên, khẩn cấp muốn tiến vào bên trong.

Tại khu vực khe nước nhỏ hẹp, nó thông thả đi qua, tạo nên một đợt sóng trên mặt nước phẳng lặng, đánh thẳng lên đầu tôi.

Tôi ưỡn người, hai tay nắm chặt khăn trải giường, cẩn thận kiểm chế.

Thật sự không nghĩ tới, trong nhà bác nông dân không chỉ có cái cuộc lợi hại, mà công phu của em nhỏ cũng rất lợi hại.

Như màu của hoa đào đỏ ửng, rớt xuống trên mặt của tôi, rồi từ từ nhiễm đỏ cả khuôn mặt.

Tôi hé môi ra, phát ra âm thanh kiêu diễm.

Tôi không muốn phải kiềm chế nữa, bởi vì loại sa đọa vui sướng này, là loại hưởng thụ cao nhất.

Khi đạt được tới đỉnh cao của cao trào, mũi chân tôi duỗi thẳng ra, đại não trống rỗng, tại trong âm thanh êm tai, tôi giải thoát ra được tất cả tình cảm mãnh liệt.

Sau khi kết thúc toàn bộ, tôi như trên châu rặng tê liệt ngã xuống trên giường.

Cái loại cảm giác tê dại này giống như cái em nhỏ kia vẫn còn ở bên trong tôi làm cho tay chân tôi tê dại.

Hơi thở của tôi nhẹ nhẹ phả vào trong gối, tạo thành một âm thanh mờ ám.

Sau khi những chấm đen nhỏ chi chít biến mất khỏi mắt tôi, tôi nằm ở bên cạnh Lý Lý Cát, nhỏ giọng hỏi: "Trong một năm nay, anh luôn tìm kiếm em sao?"

Anh không lên tiếng trả lời, nhưng đôi môi xinh đẹp kia lại lặng lẽ thể hiện một độ cong trong im lặng.

"Lý Cát, cảm ơn anh." Tôi chủ động nhào người lên hôn lên mặt anh một cái.

Tại lúc môi tôi chuẩn bị rời khỏi gò má của anh, thì anh đột nhiên đưa tay giữ lại cái ót tôi, hôn tôi.

Lưỡi của anh, tràn đầy sức lực, tha thiết đuổi theo lưỡi tôi.

Nóng bỏng mà cố chấp, giống như chính chủ nhân của nó.

Từ đầu đến cuối cái hôn này đều mang đầy sự nóng bỏng, tràn ngập tình cảm mãnh liệt, không có chút thả lỏng nào.

Sau khi buông môi nhau ra, hai bên gò má của chúng tôi đều vì thiếu không khí mà ửng hồng.

Ấn ấn màu đỏ lại khơi lên cái đôi mắt vẫn còn sót lại tình cảm mãnh liệt -- đây là điều chúng tôi nhìn thấy ở đôi bên.

Lý Lý Cát thở phì phò, cái mũi xinh xắn hơi phập phồng, trước sau anh vẫn tập trung nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi hiểu được, anh sẽ nói ra suy nghĩ của mình, tôi lẳng lặng chờ đợi.

Sau cùng, anh mở miệng: "Lúc ấy, anh tận mắt em bị ảnh hưởng trong vụ nổ đó mà rơi xuống biển."

Giọng nói của anh như quay ngược thời gian trở về hoàn cảnh lúc đó mang theo sự dằng dặc, trong đó vẫn còn sự sợ hãi đau thương không hề suy giảm.

"Giây phút đó, anh cảm giác được một loại khó thở mà chưa bao giờ gặp, giống như có một đôi tay to lớn mạnh mẽ xé rách đi một nửa trái tim anh, làm cho cả người phát run lên."

"Anh muốn lao đến, nhưng những người đó ngăn anh lại, anh không lao qua được, sau đó, có rất nhiều bom rớt xuống, biến cả chiếc thuyền biển thành địa ngục, nơi nơi đều là bụi mù, mảnh nhỏ, máu tươi, chỗ nào cũng hỗn loạn. Quan trọng nhất là, em đã biến mất ở trên mặt biển."

"Anh cố gắng nói với chính mình, nói rằng là em sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không chết, bởi vì em chính là Bất Hoan, so với đàn ông Bất Hoàn còn mạnh mẽ hơn."

"Mẹ kiếp cái ý nghĩ trấn an chính mình để tiếp tục duy trì, thông qua các loại phương tiện ma tìm kiếm tăm tích từ nơi mà em rơi xuống."

"Nhưng mỗi một ngày trôi qua, cái hy vọng tươi sáng cũng sẽ từ từ âm đạm hóa thành tro."

"Anh cực kỳ hối hận, vì cái gì mà vào lúc đó không ở cùng một chỗ với em, mà chính bản thân mình tại sao cũng không cố gắng nghĩ cách."

"Anh thích em, không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần thấy em dùng ánh mắt yêu thương ngưỡng mộ nhìn Bồi Cỗ, anh sẽ không biết sao lại cảm thấy khó chịu."

"Khi đó, trong mắt em chỉ có Bồi Cỗ, chỉ có anh hai, cho nên, anh dùng hết các loại phương pháp chọc cho em tức giận, chỉ là muốn làm cho em để ý đến anh, chỉ muốn để cho em biết, bên cạnh em vẫn còn có anh."

"Loại phương pháp này cực kỳ ngốc, bởi vì em càng ngày càng ghét anh, càng ngày càng cách xa anh, anh lại càng muốn bắt em lại, đó là một biến chuyển càng ngày càng xấu đi."

"Anh không hiểu, luôn luôn mong muốn có một ngày nào đó em sẽ chủ động giữ chặt lấy anh, chủ động tiến lại gần anh, nhưng trong khoảng thời gian em mất tích đó, anh đã hiểu ra tất cả, thời gian là có hạn, thời gian chúng ta sống chỉ có một đời này, chúng ta chỉ có vài năm để yêu người kia. Quan trọng nhất, anh và em, lúc nào cũng có khả năng rời đi thế giới này."

"Anh nói với chính mình, chỉ cần có thể lại gặp được em, anh sẽ không buông tay nữa."

Đèn trong phòng đều đã tắt hết, nhưng tối nay ánh trăng vô cùng sáng, làm cho cả phòng có một tầng ánh sáng.

Gió lạnh thổi làm lay động bức màn cửa sổ, chuyển động, như có một đôi tay vô hình đang khuấy động.

"Sở dĩ anh thường xuyên đến tìm Kim Cơ, là cảm thấy cô ấy trong em sao?" Tôi hỏi.

"Ừ, lần đầu tiên nhìn thấy cặp mắt của cô ấy, anh liền cảm thấy thế, ánh mắt cô ấy, rất giống em. Kỳ thật anh với cô ấy cũng không có phát sinh quang hệ nào khác, mỗi lần đến, anh chỉ ôm cô ấy đi vào giấc ngủ, giống như là được ôm em vậy." Lý Lý Cát choàng tay qua ôm chặt lấy tôi: "Ngày đó lúc anh tỉnh lại, anh lại phát hiện, người nằm bên cạnh, chính là em. Em có tin không, anh vẫn không nhúc nhích chỉ lẳng lẳng nhìn em cả tiếng đồng hồ, chỉ sợ chỉ chạm vào em một chút, tất cả sẽ biến mất, giống như cảnh tượng xảy ra vô số lần trong mơ vậy."

"Chẳng lẽ anh không cảm thấy hối hận sao?" Tôi hỏi: "Đi theo em ở chung một chỗ, Bồi Cổ sẽ không tha thứ cho anh."

"Anh chỉ biết, nếu không ở chung một chỗ với em, anh sẽ không tha thứ cho chính mình." Anh nói.

Tôi nằm ở bên cạnh Lý Lý Cát, lắng nghe tiếng tim đập có quy luật của anh.

Thật ra, cả hai chúng tôi đều là đứa ngốc.

Anh không biết biểu đạt tình yêu của mình như thế nào, tôi cũng không biết cảm nhận tình yêu như thế nào.

Hai chúng tôi đều là hai đứa nhóc kiên cường mà vụng về, ngu ngốc tổn thương lẫn nhau.

Cho đến hôm nay.

Tương lai sẽ có rất nhiều chuyện rối rắm, nhưng mà ai muốn đi để ý chứ?

Bình đến tướng chặn, cho dù đến sau cùng không thể ở chung một chỗ, ít nhất cũng đã từng vui vẻ bên nhau.

Anh cho tôi tình yêu, rất nhiều đến mức có thể tùy ý cho tôi sử dụng.

Tôi rất vui sướng.

Chuyện tươi đẹp nhất của đời người, chính là được ở cạnh người yêu mình làm cho mình vui vẻ.

Tôi đưa tay xoa xoa ngực của anh, nói khẽ: "Muốn làm một lần nữa không?"

"Thôi, hôm nay em cũng mệt mỏi rồi." Anh khẽ thở dài, mang theo chút hương vị quyến luyến: "Vẫn nên nghỉ ngơi đi."

"Đúng là vừa rồi anh còn chưa hưởng thụ đến đỉnh." Đều chỉ có mình tôi hưởng được.

"Còn nhiều thời gian." Anh nói.

"Câu này nói ra thật là chính xác." Tôi khen ngợi.

"....." Anh trầm mặc.

"Thật sự không làm à?" Tôi dẫn dụ.

"Dù sao sau này luôn có cơ hội." Anh hạ quyết tâm.

Nhưng mà Lý Lý Cát đã sai lầm rồi.

Những ngày tiếp theo, chúng tôi bị bọn người bang Thanh Nghĩa cùng với mấy anh mì ăn liền đuổi chạy khắp nơi.

Mỗi khi chúng tôi làm chuyện vui vẻ, luôn luôn bị quấy rầy.

Lần đầu tiên là ở trong khách sạn kia, chúng tôi đang chuẩn bị làm việc, người bang Thanh Nghĩa phá cửa phòng chúng tôi lao vào -- mông của Lý Lý Cát lại bị nhìn thấy hết.

Lần thứ hai là trong bụi cỏ dại, chúng tôi đang muốn đánh giả chiến, nhóm mấy anh mì ăn liền bao vây phóng hỏa xung quanh ép chúng tôi phải đi ra -- thiếu chút nữa mông của Lý Lý Cát bị nướng chín.

Lần thứ ba là ở trên cây, chúng tôi đang ở trạng thái muôn cái kia, một đám ông mật nổi lên lòng ác độc lao về phía chúng tôi mà chích tơi -- Mông của Lý Lý Cát bị sưng lên một mảng lớn.

Quả thật là thê thảm đến cực điểm.

Tôi thương cảm cái mông Lý Lý Cát nhà tôi.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm nghĩ lại, chúng tôi đang đóng phim thần tượng.

Thiếu niên nhà giàu cùng một cô gái mồ côi yêu nhau, gặp phải sự phản đối mãnh liệt của gia đình thiếu niên, mà cô gái mồ côi lương thiện yếu đuối lại bị một cậu chủ nhà giàu khác nhìn trúng, không còn cách nào khác, hai người hẹn nhau bỏ trốn, dọc theo đường đi tuy vất vả mà lại cảm thấy sung sướng.

Sau đó --

Tôi cùng Lý Lý Cát sinh ra một bé gái thì bị chia cách, rồi tôi lại cùng Hồng Thiếu Nhu sinh ra một bé trai, rồi Lý Lý Cát lại cùng một thiên kim nhà giàu sinh ra một bé trai, rồi hai mươi năm sau, ba đứa trẻ gặp nhau, con trai của tôi với Hồng Thiếu Nhu, con trai của Lý Lý Cát với thiên kim nhà giàu, đều cùng yêu con gái của tôi với Lý Lý Cát, sau đó liền diễn cảnh làm quá mức lên quần quýt cãi nhau như lấy vải quần vào chân lại tách ra lại gặp nhau che lỗ tai la to tôi không thích nghe tôi không thích nghe những chuyện nói tôi không được đến gần em mà tôi không biết tại sao, sau cùng

sau cùng, tôi lại run rẩy nói cho bọn nó biết tất cả bọn nó đều có liên quan huyết thống anh em với nhau, rồi, sau khi sấm sét giữa trời quang xong, con gái của tôi với Lý Lý Cát vì ăn nhiều đồ chua, bị ung thư, trước khi chết ngồi tựa lưng vào người con trai của tôi với Hồng Thiếu Nhu ở trên bờ cát, cuối cùng cô gái nói một câu là "Oppa, em muốn ăn thịt rồi."

Tranh thủ chiếu vào khoản mười hay hai mươi phút lúc người ta đang ăn cơm, bảo đảm ba trăm tập không thành vấn đề.

Khi tôi đem cái ý kiến này nói cho Lý Lý Cát nghe, bởi vì anh nghe thấy tôi với Hồng Thiếu Nhu sinh ra một đứa con trai nên ghen muốn lấy cơ thể tôi ra để trừng phạt.

Lúc đó trong một đồng ruộng hoang, có một con chó nhỏ đi ngang qua, thấy cái mông của anh, không nhịn được mà lao đến cắn một cái.

Tôi đã sớm nói qua, tôi thương cảm cho cái mông của Lý Lý Cát.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

Tôi và Lý Lý Cát bắt đầu kiếp sống chạy trốn, có đôi khi, tôi cảm thấy loại tình cảnh này cực kỳ quen thuộc.

Nhất định là cảnh tượng kiếp trước của tôi và Lý Lý Cát còn lưu lại, thôi nghĩ như thế.

Nhưng mà vài năm sau, khi tôi thấy một đứa trẻ đang hăng say chơi trò chơi, mới tỉnh ngộ nhận ra sự tồn tại của cảm giác quen thuộc này.

Mẹ nó chứ. . . , kiếp trước kiếp này chỉ là cái rắm, không phải là giống bản sao hiện thật của siêu cấp Mario(Bonei: nhân vật trong trò chơi Mario chắc ai cũng biết nhĩ) sao?

Bang Thanh Nghĩa cùng với mấy anh mì ăn liền giống như là những cái cây nấm ác độc, đuổi theo căn không ngừng, chúng ta chỉ có thể không ngừng nhảy lên để trốn tránh, tiếp tục hăng hái tiến về phía trước, cuối cùng nhảy qua kéo được lá cờ xuống, hoàn tất qua vòng này.

Tôi cũng không nhớ rõ chúng tôi rốt cuộc chạy qua bao nhiêu con đường.

Trên đường có núi, có sông, có hồ, coi như là một lần đi du lịch ngắm sông núi.

Đọc theo đường đi, nhóm người cây nấm ác độc quả thật là không chỗ nào không có.

Có đôi khi, bọn họ như con quạ ru rú trốn ở ngọn cây, chuẩn bị sẵn đợi khi chúng tôi đi qua sẽ tung lưới bắt gọn.

Có đôi khi, bọn họ như con tôm ẩn núp dưới hồ, đợi khi chúng tôi đi tắm sẽ kéo chúng tôi vào trong nước làm cho choáng váng đầu óc.

Có đôi khi, thậm chí bọn họ trốn cả trong thùng rác, để mùi hư thối tanh tưởi bôi lên người, xông đến ôm lấy chúng tôi, tính làm cho chúng tôi ngạt thở mà ngất đi.

Quả thật là một đội cảm tử ruồi bọ.

Tôi và Lý Lý Cát chỉ có thể giống như thuốc sát trùng, càng không ngừng phun ra khắp nơi.

Hai chúng tôi lấy búa chặt cây, bỏ thức ăn nuôi cá vào hồ, nhét pháo vào thùng rác, tuy mệt mà cũng vui.

Nhưng mặc kệ là chúng tôi có trốn như thế nào, bọn họ luôn có thể mất thời gian ngắn nhất tìm ra chúng tôi.

Lúc mới đầu, tôi nghi ngờ bọn họ gắn thiết bị theo dõi trên người, đúng là từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, thiếu chút nữa tôi đã mượn cả giao giải phẫu đến giải phẫu Lý Lý Cát đến cả đưa chuột cũng muốn mổ ra, cũng không tìm được bất cứ thiết bị nào.

Sau một tháng sống chết mệt mỏi chạy trốn, tôi rốt cuộc phát hiện ra bọn họ có thể tìm được chính xác nơi chúng tôi đến -- là do Lý Lý Cát sử dụng cái thẻ vàng, là cái thẻ mà bang Thanh Nghĩa có thể xác định địa điểm sử dụng.

Vào lúc ban đêm, sau khi tôi giày xéo Lý Lý Cát một trận, tịch thu lấy tấm thẻ vàng.

Lại chạy trốn ba ngày, rốt cuộc thoát khỏi đám người nắm ác độc.

Nhưng là vấn đề lại đến nữa -- thẻ vàng không thể dùng, chúng tôi chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định về lại cái thôn kia chỗ ông nội ở.

Ít nhất, cái căn nhà cũ nát kia vẫn thuộc về tôi.

Lại trở về, cảm thấy nơi này cũng không có biến hóa gì lớn, đồng ruộng vẫn tỏa ra sự độc đáo như cũ, vẫn thường có gian phụ bị phát hiện bị người chồng cầm liềm đuổi theo.

Xem ra ông nội của tôi vẫn có người thừa kế.

Cái căn nhà ngói kia đã nhiều năm không có người ở, chỉ có thể kéo hơi dài hơi tàn qua năm tháng.

Nóc nhà lũng nhiều lỗ to, khi trời mưa thì ngồi bên trong nhà hay bên ngoài cũng không có gì khác nhau. Bất quá có chỗ tốt là ngày hôm sau sáng sớm không cần phải rời giường, cứ ngồi ở trên cái ván giường nổi giữa biển nước trời đến phòng bếp mà lấy đồ ăn sáng.

Trên vách tường hơn phân nửa đều mọc đầu rêu xanh, ẩm ướt lạnh lẽo, các món đồ trong nhà bằng gỗ đều bị chuột cắn đến thảm thương giống như nó có mùi vị của phô mai vậy, căn bản không còn có thể nào dùng được nữa.

Tôi đối với nơi ở hoàn toàn không có yêu cầu cao gì hết, chỉ là có chút lo lắng Lý Lý Cát từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng sẽ không quen.

Nhưng năm ngoài dự kiến của tôi, thế nhưng anh lại không có một câu oán giận.

Chẳng lẽ tình yêu có thể thay thức ăn no bụng sao?

Tôi cảm thán, Lý Lý Cát, anh quả thật là thiếu đòi hỏi trong tình yêu rồi.

Tôi và Lý Lý Cát trốn lại ở đây, chuyển sang một cách sống hoàn toàn mới.

Mất đi tấm thẻ vàng, trên người chúng tôi không có một xu, bất quá thôn trang này có vẻ nghèo nàn, tiền bạc cũng không mang đến tác dụng gì lớn.

Có đôi khi ngẫm lại, Lý Lý Cát đường đường là một cậu ấm ăn nhân sâm trứng cá muối thế mà lại cùng với tôi đến cái nơi cả chim chóc đều bị tảo bón này, thật sự là đáng thương.

Xuất phát từ lòng áy náy và đồng tình, tôi xắn tay áo lên, vận động bấp thịt ở cánh tay, mỗi ngày đi sớm về khuya. Chạy đi trộm đồ ăn còn có lạp xưởng thịt khô nhà người ta.

Từ sau khi tôi trở về, tệ nạn trong thôn đã tăng đến mức cao nhất.

Tôi hối hận.

Trừ bỏ trộm thức ăn, tôi còn chủ động ra phía sau lấy nước dưới giếng lên nấu chín, một thùng lại một thùng, hoàn toàn không phải là vấn đề.

Nhưng mà chỉ cần Lý Lý Cát thấy tôi nấu nước, liền cực kỳ không vui, trực tiếp chạy thẳng đến giành lấy tròng gỗ trong tay tôi, lông mày xinh đẹp nhăn lại thành hàng: "Bất Hoan, anh xin em hãy biểu hiện ra một mặt nữ tính của con gái có được không?"

"Được." Tôi cực kỳ hợp tác mà gật đầu, sau đó cởi sạch toàn bộ quần áo trên người, lộ ra hai cái bánh bao.

"Em.Đang làm cái gì thế?" Khóe miệng Lý Lý Cát co rút.

“Không phải anh muốn nhìn thấy một mặt nữ tính của em sao? Nhìn này, không chỉ là yếu đuối mà còn có rất có *." Tôi lấy tay rung rung bánh bao trước ngực, khiến chúng nó nảy lên xuống phải trái không ngừng rung động, động tác mạnh đến thiếu chút nữa làm cho xương bả vai hay là hai cục bứu trên lưng Lạc Đà cũng muốn rớt xuống luôn.

Lý Lý Cát: ""

Thật ra thì ngẫu nhiên tôi cũng sẽ lộ ra một mặt nữ tính.

Nói ví dụ như hôm nay khi tôi thấy một con chuột to béo đang bò chậm chạp ở trên bàn, tôi liền giống như đa số chị em phụ nữ, hét to lên.

Lý Lý Cát cực kỳ vui mừng, khẩn trương chạy đến ôm lấy tôi, an ủi: "Đừng sợ, anh sẽ bắt nó ném đi."

Tôi lao ra từ trong lòng anh, trực tiếp xông tới chụp lấy cái đuôi con chuột, cầm nó giơ lên trước mặt mình, nở một nụ cười quái dị: "Con chuột mập thế này, chắc chắn trên người có rất nhiều thịt, một nửa dùng để kho tàu, một nửa dùng để hấp, còn cái đuôi thì đem phơi khô làm thịt chuột khô làm đồ ăn vặt."

Những lời này tạo thành kết cục đáng thương khi chết của con chuột.

Hai chân con chuột quấy đạp trong không trung, sau đó bị những lời nói kia hù chết.

Lý Lý Cát ngồi phịch xuống ở trên giường, máu nóng bốc lên, bị sét đánh đến nội thương.

Chuyện này thành công làm cho Lý Lý Cát hiểu rõ được hai điểm.

Một, muốn để cho tôi biểu hiện ra dáng vẻ yếu đuối của con gái, trừ phí trời đổ mưa đỏ, thái giám có cái kia dài.

Hai, Bất Hoan tôi, thật là một kẻ đói khát thịt rồi.

Lạp xưởng và thịt khô không thể trộm nhiều, tôi thật sự đã ăn tiết kiệm, chén đĩa đựng thịt mỗi ngày đều bị tôi liếm cho sạch sẽ sáng bóng đến mức có thể làm gương soi.

Lại tiết kiệm nữa, sau khi ăn thịt xong rồi, mà tôi, cũng bắt đầu làm ra chút hành vi không bình thường.

Ngày đầu tiên không ăn thịt, tôi bắt đến hơn mười con gián, trộn lẫn với bột cà ri, khi chuẩn bị há miệng nuốt vào, bị Lý Lý Cát cản lại.

Ngày thứ hai không ăn thịt, tôi ngồi xõm ở bên khung cửa, lè lưỡi, khi chuẩn bị học theo loài thú ăn kiến lè lưỡi hút sạch kiến ăn, thì bị Lý Lý cản lại.

Ngày thứ ba không ăn thịt, nửa đêm tôi thức dậy, hoảng hốt nhìn thấy lạp xưởng của Lý Lý Cát, nước miếng chảy đầy đất, nhào lên đang chuẩn bị cắn đứt nó, thì bị Lý Lý Cát rơi nước mắt cản lại.

Thiếu chút nữa mất đi cái kia Lý Lý Cát như tìm được đường sống trong chỗ chết, rút được kinh nghiệm xương máu, hiểu rõ nếu không có thịt, tôi sẽ hóa thành con bọ ngựa cái, sau khi giao phối sẽ ăn thịt luôn bọ ngựa đực.

Ngày thứ tư không ăn thịt, anh đi nấu nước, khi trở về trong tay cầm theo mười cân thịt bò.

Ba phút sau, thịt bò bị tôi nuốt hết vào bụng.

Tôi sờ sờ bụng, xia răng, bắt đầu hỏi Lý Lý Cát lai lịch số thịt bò đó.

Vẻ mặt anh có chút né tránh, không nói tí mĩ, sau cùng bị tôi làm cho nóng nảy, mới nói ra sự thật: hình dáng như Narcissus(*) một thiếu niên xinh đẹp tuấn dật trong thần thoại Hy Lạp, đứng ở bên cạnh giếng, cời trần, nước giếng trong vắt phản chiếu lại đường cong cơ ngực trần đầy cơ bắp, làm cho mấy cô con gái nhà nông đứng ở chung quanh chảy nước miếng không ngừng.

Lý Lý Cát nhắm mắt lại, dùng hết toàn bộ sức lực nhẹ nhàng nói ra những chuyện mà trước kia có giết chết anh cũng không muốn nói: "Một lần sờ cơ ngực, một cân thịt bò."

Chỗ thịt bò đó hơn mười cân, chứng minh Lý Lý Cát bị sờ soạng hơn mười lần.

Tôi đau lòng, nước mắt rơi thành sông.

Thì ra điển cố Ngưu Lang, là như thế này sao.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Sau ngày đó, Lý Lý Cát bắt đầu kiếp sống bán thịt của anh.

Tôi ghen ngào nhìn anh tham lam ngẫu nhiên nuốt thịt heo, thịt dê, thịt bò, thịt gà và thịt vịt.

Nhưng dần dần cũng thành thói quen.

Vài ngày sau, tôi trở thành trợ thủ của anh – Lúc anh đang khoe cơ ngực rắn chắc thì tôi phụ trách đứng một bên nhận thịt.

Trai bao đúng là không dễ làm, không kể mập gầy đẹp xấu chỉ cần có thịt trong tay là có thể sờ sờ.

Lý Lý Cát vẫn một mực im lặng nhẫn nại, cho đến khi gặp được một người.

Đó là một bà cô có răng vàng khè, trên đó còn vướng mấy sợi rau cần, bắp thịt cuộn cuộn, lưng hùm vai gấu, toàn thân tản ra mùi phân hóa học tự nhiên.

Bà ta đưa thịt cho tôi, sau đó tròng mắt sáng long lanh, miệng còn chảy nước miếng. Bà ta dùng móng vuốt của mình chuẩn bị sờ lên phần ngực của Lý Lý Cát.

Trời đất như đảo ngược với nhau, toàn thân Lý Lý Cát cứng ngắc, anh cắn chặt hàm răng, hai tay nắm chặt lại.

Lúc anh sắp bị lãng nhục thì tôi đã nắm lấy bàn tay tà ác kia.

Lý Lý Cát thở phào nhẹ nhõm, dùng ánh mắt vui mừng nhìn về phía tôi.

Mà bà cô kia thì há to miệng ra, hướng về phía tôi gầm thét: “Tôi nộp thịt rồi sao không cho tôi làm ăn chứ, nhìn tôi dễ bắt nạt lắm phải không?”

Bà ta đã phun nước miếng đầy mặt tôi chỉ với một câu nói.

Tôi bình tĩnh chùi đi nước miếng được tặng kèm miễn phí, sau đó nhìn bà ta nói: “Vì phần thịt kia chỉ có 9,2 cân.”

Bà cô kia hít một hơi thật sâu, quay người đi, lấy một miếng thịt lớn từ trong giỏ đem đến trước mặt tôi.

Tôi lập tức tươi cười, bận rộn thu gom thịt: “Mời bà sờ đi.”

Lý Lý Cát tuyệt vọng, nhắm chặt hai mắt lại một lần nữa.

Trời đất rộng lớn, cỏ hoang mọc cao đến đầu gối, che lấp bao phủ cả những ngôi mộ lẻ loi.

Dần dần, tôi đem chuyện bán thịt này làm kể sinh nhay cả đời, cũng tạo nên quy tắc cho nó.

Ngực thì cũng không có bao nhiêu tiền, một cân thịt thì có thể sờ rồi.

Nhưng cái mông thì hơi mắc, hội viên sơ cấp sờ một cái thì phải nộp 6 cân thịt, hội viên cao cấp thì 3 cân. (P/S: từ hội viên sơ cấp lên hội viên cao cấp thì phải nộp 30 cân thịt.)

Đương nhiên, còn có sờ toàn bộ, lúc đó thì phải nộp 50 cân thịt muốn sờ chỗ nào thì sờ.

Tôi còn muốn mở rộng thị trường, cho đàn ông cũng tới sờ nhưng Lý Lý Cát lấy cái chết để uy hiếp tôi, nói là chỉ được tới đây thôi.

Từ sau khi có Lý Lý Cát hy sinh thân mình, mỗi ngày tôi đều có thịt để ăn, rất là vui vẻ.

Mà biểu hiện rõ nhất của tôi là vừa tắm nước nóng vừa gặm đùi gà.

Giống như bây giờ.

Nhưng Lý Lý Cát, người phụ trách thay nước nóng cho tôi thì gương mặt đã đen lại, làm sự vui vẻ của tôi cũng giảm đi mấy phần.

“Anh đóng vai Bao Công hả?” Tôi hỏi.

Anh không trả lời, đem thùng nước nóng đổ trực tiếp vào thùng gỗ, thiếu chút nữa là làm bỏng da tôi.

“Lý Lý Cát, anh điên rồi sao?” Tôi nhú mày.

“Tại sao em nhìn anh bị nhiều người sờ như vậy mà lại không có thái độ gì hết vậy?” Tròng mắt của anh đen láy, ánh sáng lấp lánh, thật là đẹp trai.

“Thật ra thì em cũng muốn thế chỗ cho anh, em cũng có hạ giá rồi nhưng người ta không chịu.” Vẻ đẹp của tôi, mấy bà cô kia làm sao biết thương thức chứ.

“Nhưng mà để người khác chơi đùa như vậy, em không đau lòng sao?” Lúc này giọng nói của anh có gì đó không được bình thường.

Thì ra là khi tôi nhìn thấy có nhiều phụ nữ giở trò với anh mà lại không ghen.

Nhưng bạn học Lý Lý Cát à, những thứ kia là thịt, là thịt đó.

Át-xi-méc nói, chỉ cần cho ông ta một điểm tựa thì ông ta sẽ nâng cả trái đất lên.

Tôi cũng muốn nói, chỉ cần cho tôi một bữa cơm thịt, tôi cũng có thể nhận giặc làm cha, nhận heo làm mẹ.

Chỉ là hy sinh nhan sắc thì có gì quan trọng chứ.

Dù sao, thân thể cũng là hư ảo .

Vậy mà Lý Lý Cát lại không hiểu đạo lý này, anh thấy tôi không nói thì mặt lạnh xoay người muốn rời đi.

Tôi đưa tay níu lấy cổ áo anh, dùng sức kéo anh vào thùng gỗ

Thùng gỗ rất lớn, đủ cho hai người tắm uyên ương.

Lý Lý Cát sặc mầy ngum nước, trời lên mặt nước, hơi nước dính lên da thịt trắng nõn của anh, sợi tóc vướng trên mặt anh nhưng mà hàm răng thì đang cắn chặt, khẽ rít từng chữ: “Này! Bất! Hoan! Em! Muốn! Chết!”

Tôi giống như cún con, nhào qua ôm lấy cổ anh, há mồm cắn lỗ tai của anh: “Em muốn chết nhưng có chết thì cũng phải chết trên giường.”

Đây mới gọi là quyến rũ, quyến rũ giữa ban ngày.

Lửa giận của Lý Lý Cát bỗng chốc biến thành *.

“Coi như em thông minh.” Anh hừ một câu.

Sau đó, màn tắm uyên ương bắt đầu.

Áo của anh ngâm trong nước giống như một lớp da khác.

Tay của tôi, từ từ kéo lấy áo anh*, vải vóc dán chặt, đôi tay không an phận bắt đầu tấn công da thịt anh.

Trong làn nước ấm, chúng tôi ôm hôn nhau, cởi bỏ mọi trói buộc.

Dưa chuột của anh, bắt đầu chuyển lữ hành.

... Chợt gặp được chốn đào nguyên. Nông sâu mấy trăm bước, rừng cỏ tươi đẹp, Lạc Anh rực rỡ...

. Bắt đầu là sự kết hợp, theo sau là sự ham muốn. Rừng cây tận dụng nguồn nước, diệt được một ngọn núi. Núi có động nhỏ, hình như có phần phát ánh sáng. Thế thì tiện thể bỏ thuyền, dùng miệng mà thưởng thức.

Mới đầu thì nhỏ hẹp, nhưng mời người đến khai thông, kết hợp vài chục cái, lại rộng mở thông suốt.

Sau khi xong chuyện, tôi kiệt sức bước ra khỏi thùng gỗ, bò lên giường đắp chăn nghỉ ngơi.

Còn anh thì tinh thần rất sảng khoái, đi cọ rửa thùng gỗ.

Dù sao, nơi đó cũng là chiến trường đã mai táng vô số thi thể của các cô gái.

Lý Lý Cát đem thùng gỗ ra phía sau, tôi dựa vào tường, ngược đầu nhìn bầu trời qua cái nóc nhà bị thủng lỗ.

Đêm rất yên tĩnh, yên tĩnh đến ngay cả một âm thanh cũng không có.

Chợt tôi liền nhớ tới tình trạng của mình vào năm 4 tuổi.

Khi đói, tôi một mình lên núi tìm trái cây mọc nước để ăn, nó có vị hơi chua, ăn vào thì miệng toàn là màu đỏ.

Còn có cây bồ công anh, vừa cầm trên tay vừa thổi, những cánh hoa nhẹ nhàng bay theo chiều gió.

Tiếng động nhỏ khác thường vang lên kéo tôi trở về hiện tại.

Tiếng đó từ nóc nhà – có người ở trên.

Là bọn người bang Thanh Nghĩa, hay là mấy anh mì ăn liền?

Không đợi tôi suy nghĩ nhiều, nóc nhà liền đổ sụp xuống, một vật thể rơi xuống kéo theo biết bao nhiêu là bụi bặm.

Lúc tên đó rớt xuống, còn hét to một câu: “Cái nóc nhà này thật là mục quá đi.”

Có thể không mục sao? Cũng hơn mười năm không có sửa chữa, đừng nói là người, ngày hôm qua chim đậu trên đó còn rớt xuống, kết quả là cánh của nó bị gãy mất.

Tôi mặc niệm trong lòng cho người mới rơi xuống.

Người anh em, vận số của anh thật không tốt.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Thừa dịp anh mì ăn liền kia té xuống bị thương, sức chiến đấu giảm xuống, tôi cầm lấy cái muỗng múc canh bằng gỗ, dùng lực gõ mạnh vào đầu hắn.

Dùng cục gạch vàng kim khảm kim cương đối phó với hắn thì thật giống giết gà dùng dao mổ trâu, tôi không làm được.

Chỉ thấy mắt anh mì ăn liền kia trợn trắng, chết ngất ngay tức khắc.

Mới vừa xử lý xong tên này, nóc nhà lại rầm rầm sụp xuống một mảng lớn, ba bên anh mì ăn liền liên tục rớt xuống.

Lấy sự sai lầm của mấy nàng dâu là tự cho mình đẹp như thiên tiên, mà sai lầm của mấy anh mì ăn liền ở chỗ là bọn họ quá tin tưởng vào cái nóc nhà.

Một đoàn mấy anh mì ăn liền này, thật là phải xem TV nhiều hơn, cho rằng mấy cái nóc nhà đều chắc chắn như vậy sao? Không thấy trong các cảnh quay mấy diễn viên đều được mang dây thép à?

Không biết thường thức.

Ở trong không khí trần ngập tro bụi, tôi cầm gáo nước gỗ mỗi anh mì ăn liền một cái, thoải mái àm gõ cho đến khi bọn họ choáng váng.

Sau đó, lấy cái ghế ngồi ở trong góc, đợi mấy thêm mấy anh mì mì ăn liền tiếp tục sa lưới.

Đây mới gọi là ôm cây đợi thỏ.

Khi nóc nhà hoàn toàn sụp xuống, trong phòng cũng chất đầy thi thể của mấy anh mì ăn liền.

Đang tính nghịch vẽ mấy hình trên người bọn họ, bỗng nhiên nhớ tới Lý Lý Cát.

Vội vả lao ra, lại thấy bên ngoài đồng ruộng, đồng loạt đứng một hàng đều là người của bang Thanh Nghĩa.

Tôi nhận ra, tất cả bọn họ đều là trợ thủ đắc lực tinh anh của Lý Bồi Cổ.

Mà khi Lý Bồi Cổ phái ra nhóm tinh anh, tôi hiểu ra, vô luận hẳn muốn làm cái gì, đều sẽ thành công.

Quả nhiên, ở nơi xa xa trong màn đêm, có bốn người đang khiên một cái bao tải to bước nhanh chạy đi.

Trong bao bố đó, dĩ nhiên là Lý Lý Cát.

Thế mà lại đem Nhị Đương Gia bỏ vào một cái bao bố không có khí chất như vậy, sau chuyện này tôi sẽ nhắc Lý Lý Cát trừ tiền lương của bọn họ.

Cầm đầu nhóm người kia mà một người toàn thân mặc đồ đen mang theo gương mặt như thấy kẻ thù giết cha tên Tiểu Hắc, là trợ thủ đắc lực của Lý Bồi Cổ, hẳn nhìn tôi, trong mắt mang theo một tia chán ghét cũng khinh thường: "Bất Hoan, chúng tôi mang nhị thiếu đi, nếu là người thông minh thì nên trở về nhà ngủ đi!"

Kỳ thật trước kia Tiểu Hắc rất có hảo cảm đối với tôi, từ nhỏ đến lớn, tôi trộm vô số cái quần lót của hắn, nhưng chưa từng thấy hắn trách mắng tôi.

Nhưng hiện tại, trên dưới toàn bang đều đã coi tôi và dì Bích là một, cho rằng tôi là nội gián ẩn núp hơn mười năm.

Nghe nói thân phận của tôi ở bên trong bang lưu truyền có bao nhiêu là phiên bản.

Một, tôi là con gái ruột của dì Bích, cha tôi bị Lý Phong giết, cho nên mẹ cọng bọng tôi ẩn núp nhiều năm, cuối cùng giết chết Lý Phong.

Hai, tôi và dì Bích là một đôi bách hợp, vì tương lai tốt đẹp, chúng tôi liên thủ loại bỏ Lý Phong vật cản trở này.

Ba, tôi là đứa con gái nhỏ trước kia bị Lý Phong vứt bỏ, bởi vì không có được tình thương của cha nên tình nguyện hại chết ông.

Nghe nói cái phiên bản thứ ba được ủng hộ nhiều nhất, cho nên sau khi tôi và Lý Lý Cát công khai quan hệ, trên dưới trong bang là một mảnh sầu thảm thương, nói là xém chút nữa không chấp nhận được mà kéo bè kéo lũ ra ngoài đánh nhau rồi.

Dù sao, đó cũng là anh em cùng cha khác mẹ.

Loạn cái gì đó.

"Tôi sẽ trở về phòng ngủ, chỉ cần các người để Lý Lý Cát lại." Tôi phóng cái gáo nước ra, lấy ra cục gạch hoàng kim khám kim cương.

Vô nghĩa, đi ngủ chính là phải có hai người ngủ mới có ý nghĩa nha.

Tiểu Hắc nhú mày, trên mặt lộ vẻ tức giận, nhìn ra được, hắn dùng rất lớn sức mạnh ý chí mới không có cắn xuống cái cổ của tôi: "Cô cái tên phản

bộ này, nếu không phải có lệnh của đại thiếu gia, trước tiên tôi sẽ chặt cái đầu của cô đem đi bán tế đại ca!"

Ừ, xem ra người bang Thanh Nghĩa vẫn hận tôi thấu xương.

Mắt thấy Lý Lý Cát bị khiên đi càng lúc càng xa, không có thời gian nói chuyện vô nghĩa với hắn, tôi làm một cái động tác giả, vượt qua Tiểu Hắc, lấy vận tốc ánh sáng chạy về phía Lý Lý Cát trong cái bao bố.

Chưa chạy được vài bước, phía sau lại truyền đến tiếng gầm thét của Tiểu Hắc: "Xem đây!"

Nhìn thấy hắn bay đi tạo ra một đường cong parabol tuyệt đẹp, tôi thờ dãi lắc đầu: "Tiểu Hắc ơi là Tiểu Hắc, như thế nào cái tốt anh không học, lại học theo cái gốc của Lý Lý Cát cái loại đánh lén mà luôn nhắc nhở người khác thế này?"

Vừa dứt lời, hắn đã bị tôi trả lại một cước, "Phù phù" một tiếng bay vào trong cái giếng nước.

Thừa dịp những tinh anh còn lại đang bị bần thần vì một cước dùng hết sức kia của tôi, hai chân tôi biến thành bánh xe Tank, chỉ mất hai ba bước đã đuổi đến cái bao tải di động kia.

Bốn người khiên cái bao tải nhìn thấy tôi, gia tăng tốc độ nhanh hơn.

Tôi cũng theo sát phía sau bám chặt bọn họ.

Đại khái chạy được nửa dặm đường, tôi cảm thấy liền chết đuối theo quá mất sức, liền giơ cục gạch lên, nhắm phía sau đầu của người tinh anh nhất mà ném tới.

Nhưng tốc độ của bọn họ không đồng nhất, tính ra vị trí là khó khăn lớn đối với cục gạch của tôi, nên cục gạch nện vào phía trên bao tải.

Nhìn hình dáng, đúng là đầu của Lý Lý Cát.

Lúc này, trong không khí vang lên một tiếng kêu thảm thiết của Lý Lý Cát: "Tên nào đập bể đầu tao? ! Tao sẽ lột da của mày! ! !"

Bốn gã tinh anh dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

Tôi xấu hổ cười cười, cước bộ tiếp tục nhanh hơn, lấy cơ hội thử lần nữa, giơ cục gạch lên nhắm phía sau đầu của gã tinh anh kia ném tới.

Rút ra kinh nghiệm của bài học trước, lần này vừa vắn cái bị đập bể là đầu của gã tinh anh kia "hừ" cũng chưa được một tiếng đã như bùn nhão té nằm ở trên mặt đất.

Chú Lưu từng nói: ". Tất cả đều là ý trời, tất cả đều là vận mệnh."

Tôi đồng ý với những lời nói mang đạo lý thâm sâu này.

Ý của tôi là, cái gã tinh anh bị tôi ném bể đầu chính là người khiêng đúng ngay vị trí đầu của Lý Lý Cát.

Hắn ngã xuống, đầu Lý Lý Cát mất đi điểm tựa, nên cũng đi theo nện xuống mặt đất.

Giữa đồng ruộng lại vang lên tiếng gầm thét của Lý Lý Cát: "Tên nào làm tao ngã? ! Tao sẽ lấy đầu mày! ! !"

Ba tên tinh anh còn lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

Tôi không muốn bị lột da, cũng không muốn mất đầu, biện pháp duy nhất chính là. Tiêu diệt nhân chứng mục kích.

Vì thế, tôi thở sâu, sâu ba tiếng "thùng, thùng, thùng", mỗi một tiếng vang là một gã tinh anh bị ném bể đầu té nằm sấp xuống đất.

Đúng là kẻ thông minh luôn nghĩ đến nghìn điều.

Kết quả của việc làm như thế là trong nháy mắt cả người Lý Lý Cát đều té nằm ở trên đất.

Mà vị trí anh té ngã, vừa lúc lại có mấy khối tảng đá sắc nhọn.

Giữa đồng ruộng, lại một lần nữa giọng nói mang theo lửa giận ngút trời có thể thiêu rụi cả thế giới: "Mặc kệ kẻ làm hại tao là ai, tao đều sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết! ! !"

Toàn thân tôi run lấy bầy.

Thôi, tạm thời vẫn là không nên tháo cái bao tải đó ra.

Lúc này, đám tinh anh kia đã đuổi tới, vây xung quanh tôi thành vòng tròn.

Bọn họ cầm vũ khí, ánh mắt lạnh lùng đi tới gần tôi.

Tuy lực sát thương của cục gạch không lớn, nhưng cái đầu quá nhỏ, khi một chọi một có thể chiếm được chỗ tốt, nhưng trong tình huống hiện tại thì khó mà nói được.

Tôi đưa mắt nhìn tay phải cầm cục gạch, lại liếc nhìn tay trái đang đỡ bao tải chứa Lý Lý Cát, trong đầu nhất thời nảy ra chủ ý.

Hét lớn một tiếng, bạo phát toàn bộ sức mạnh của Tiểu Vũ Trụ, hét khàn hết cả cổ họng, tôi giơ Lý Lý Cát lên, coi anh như cây tre dài mà ra sức xoay tròn.

Tạo thành một vòng trong mấy gã tinh anh hoặc là bị đầu của Lý Lý Cát hoặc là bị chân Lý Lý Cát làm văng ra ngoài.

Nhưng lực là tác động qua lại.

Nói cách khác, đầu và chân của Lý Lý Cát đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Việc này, Lý Lý Cát chỉ có thể không ngừng liên tục kêu rên ra những âm thanh nghe xuôi tai thôi.

Lý Lý Cát là kiểu vũ khí có lực sát thương trong phạm vi lớn, nhưng quá hao sức cho việc sử dụng, lúc này mới quay được một vòng, hai cánh tay của tôi đều đã mệt mỏi.

Nhưng mà tập trung nhìn vào, phía sau còn có mấy gã tinh anh đang chạy tới.

Tôi dùng ánh mắt yêu thương nhìn vào cái bao tải, chính xác mà nói, là nhìn Lý Lý Cát ở bên trong bao tải.

Tiếp theo, khễ căn môi, dẫn lòng, quay anh một cái, quay người anh đưa chân đạp mạnh ra trước một cái.

Nhất thời, Lý Lý Cát như một cái ống tròn đá bay cả đoàn tinh anh kia đi.

Điểm duy nhất có thể hình dung là: Lý Lý Cát giống như trái bowling, nhím tinh anh giống như ky(bình gỗ), bị đập ngã xuống rầm rầm.

Lý Lý Cát, khổ thân anh rồi.

Nhớ đến mũi chân, dẫm lên mặt của nhóm tinh anh nằm vật dưới đất, tôi ngang nhiên bước qua, khiêng cái bao tải lên, chạy như đi tìm một gò đất cất kỹ.

Nhưng là vừa mới cởi bỏ day thừng ra, ở bên trong đã thấy trên mặt của Lý Lý Cát có một cục xanh tím, trên trán còn có hai quả trứng cỡ lớn.

Hiển nhiên là phiên bản trưởng thành của Tiểu Long Nhân(là nhân vật chú rồng con mà hội nhỏ mọi người hay xem ý.)

Tôi xác nhận chắc chắn là anh đã ngất đi rồi.

Bất quá cho dù ở trong giấc ngủ mê, hàm răng của Lý Lý Cát vẫn cắn chặt, giống như muốn cắn xé thịt của người nào đó xuống vậy.

Hy vọng không phải là tôi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên một tiếng súng, hòa với tiếng kêu la như xé lòng của Tiểu Hắc: "Nhị thiếu cẩn thận! ! !"

Vội vàng tập trung nhìn vào, tôi phát hiện một viên đạn đang bay về phía đầu của Lý Lý Cát.

Ở một giây đó, tôi cảm thấy Lý Lý Cát là đứa trẻ gặp nhiều xui xẻo nhất -- đã hôn mê thế này àm viên đạn vẫn không buồn tha anh.

Đây là hậu quả có bình thường không tu luyện nhân phẩm.

Chuyển anh đi thì đã không còn kịp nữa, không một chút do dự, tôi nhanh chóng lấy cánh tay mình che ở đầu của anh.

Đạn bay chuẩn xác vào cơ thể của tôi.

Ngay tức khắc, ở trên cánh tay tôi truyền đến một cơn đau nhứt như muốn nổ tung, làn da cả người đều đau đến nhanh chóng co rút lại, chỗ trúng đạn giống như truyền thẳng đến tim, đang không ngừng run lên.

Ngay tại lúc tôi đau đến muốn lên cơn sốc, lại có một tiếng súng vang lên.

Tôi lại không khỏi gầm nhẹ một tiếng "Chết tiệt", thật đúng là muốn đoạt đi cặp mắt sở trường của tôi mà, nghỉ cũng không muốn nghỉ! ! !

Căn rặng đưa một cánh tay còn toàn vẹn khác che ở đầu của Lý Lý Cát, quay đầu lại nhìn, cảm thấy viên đạn đột nhiên bay chệch hướng.

Phát súng vừa rồi, là do một anh mì ăn liền bắn về phía huyết thái dương của Lý Lý Cát.

Mà phát súng lúc sau này, là do Tiểu Hắc bắn về phía huyết thái dương của một loạt mấy anh mì ăn liền.

Một loạt thi thể của mấy anh mì ăn liền đã nắc rầm nằm ở trên mặt đất, đêm nay, vận khí của bọn họ không tốt lắm.

Mà vận khí của tôi cũng không tốt hơn.

Tay bị thương, cuối cùng không đỡ nổi Lý Lý Cát, chỉ có thể đứng một chỗ, tùy ý để nhóm tinh anh bang Thanh Nghĩa tiến lại gần.

Tiểu Hắc vừa bò từ dưới giếng lên, trên dưới toàn thân đều ướt đẫm, vẫn đang không ngừng nhỏ nước, nhưng mà ánh mắt hắn nhìn tôi, có chút nóng bỏng.

"Cám ơn cô đã cứu nhị thiếu." Giọng điệu của hắn không lạnh lẽo như vừa rồi.

Cám ơn thì cám ơn, nhưng vẫn muốn mang người đi.

Hiện tại, tôi không có năng lực ngăn cản, chỉ có thể nhìn bọn họ khiêng Lý Lý Cát đang hôn mê đi.

Tiểu Hắc đi lướt qua tôi, đi qua vài bước, bỗng nhiên quay đầu, trầm mặt trong chốc lát, đưa cho tôi một bình thuốc nhỏ, nói: "Cái này có thể giúp cô cầm máu rất nhanh."

Nói xong, hắn xoay người đi ngay.

Tôi gọi hắn lại: "Khoan đã."

Tiểu Hắc quay đầu, trong ánh mắt đen tuyền có viết một câu: Tôi biết có gọi tôi lại là muốn cảm ơn nhưng kỳ thật cô không cần cảm ơn tôi bởi vì lương tâm của tôi kêu tôi làm như vậy, bất quá nếu như cô thật sự muốn cảm ơn tôi thì tôi cũng không hẳn từ chối nhưng mà cô nên chú ý đến phương thức cảm ơn dùng phương pháp lấy thân báo đáp mà hoàn thành mong muốn của tôi.

Tôi đón ánh mắt của hắn, vươn tay ra.

Bàn tay trắng trẻo như một mảng tuyết trắng dưới ánh sáng của anh trắng, ngay cả đường gân cũng trở nên mềm mại.

Tiếp theo, tôi mở miệng: "Ôi chao, ai, ôi, tôi nói này anh cho tôi bình thuốc này thì có ích gì, vẫn nên cho ít tiền đi, tôi muốn mua thịt ăn để bồi bổ thân thể."

Dù sao, bây giờ không có Lý Lý Cát bán mình đổi thịt, tôi chỉ có thể dùng tiền để mua.

Sau khi nói xong, mặt của Tiểu Hắc, nhất thời đen như ngâm trong lọ mực hơn mười năm vậy.

Ngay cả như vậy, bọn họ cũng mang Lý Lý Cát đi rồi.

Nhưng tôi sẽ không từ bỏ ý định.

Điểm này, tất cả mọi người đều biết.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15(2)

Sau cùng, Tiểu Hắc lòng dạ đen tối chân đen tay đen vẫn không để lại tiền cho tôi, nói cái gì tôi chỉ cần dùng cái bình kia là được rồi.

F u c k y o u, Tiểu Hắc ơi, trước kia đã cho anh xem nhiều phim truyền hình như vậy, còn tưởng rằng chúng ta đang mặc đồ cổ trang đóng phim sao, chỉ cần bôi dượt lên là được sao?

CSI nói cho chúng ta biết, đạn nằm trong cơ thể rất là nguy hiểm! ! !

Tôi chỉ có thể chịu đựng đầu bị choáng váng, đi mấy dặm ở trên núi gỗ cửa nhà bà đỡ duy nhất trong thôn.

Nhà bà đỡ chỉ có một vị thầy thuốc, họ Đinh, đã 70 tuổi, tóc và râu đều đã hoa râm hết rồi.

Cả đời này của thầy thuốc Đinh đều làm việc ở gian phòng khám này.

Ông đã từng thấy qua loại bệnh xa xỉ nhất đó là chứng bệnh kén ăn của Tiểu Hoa có bím tóc đen.

Ông đã từng thấy qua loại bệnh khủng bố nhất đó là chứng bệnh của Ngô Cầu có ong vò vẽ ở trong cổ họng ở phía tây của thôn.

Mà chứng loại bên mang hàm lượng khoa học kỹ thuật cao là ông được nhìn thấy qua vết thương của tôi.

Cho nên trong quá trình xử lý vết thương thầy thuốc Đinh vô cùng hưng phấn, đôi mắt đực ngầu cũng trở nên phát sáng, bàn tay dày nếp nhăn run nhẹ, xem thần thái biểu tình kia còn có chút oán giận về cái khẩu súng mà tôi không hiểu lắm.

Sau hơn một giờ, ông rút cuộc lấy ra được viên đạn nằm trong cánh tay tôi, rồi băng bó vết thương lại.

Hưng phấn thì hưng phấn, nhưng sau khi xong việc, thầy thuốc Đinh vẫn đưa tay ra đòi tôi phí trị liệu.

Mà tôi đã có chuẩn bị từ sớm -- ở trên đường đi đến đây, tôi đã lấy một bao xộp hứng số máu chảy ra từ vết thương.

Dem bao máu đầy tràn cả ra ngoài đặt lên bàn, tôi hào phóng vỗ vỗ ngực, nói: "Không cần thối lại. . . .Tiền dư."

Sau đó, không để ý đến râu bạc của thầy thuốc Đinh run rẩy, tiện tay mò tìm hai tờ tiền giấy mệnh giá lớn trong ngăn kéo của ông rồi rời đi.

Bao máu lớn kia của tôi đúng là đã có đủ giá trị, ông ấy được lợi rồi.

Đi đến bờ sông, tôi lấy tay hứng nước sông lên uống vài ngụm, ngăn chặn việc choáng đầu thành linh xảy ra.

Nước sông lạnh lẽo chảy vào cổ họng, làm cho tinh thần đang hỗn độn tỉnh táo được vài phần.

Hiện tại, là thời điểm phải ngấm lại làm gì tiếp theo rồi.

Tôi nhất định phải cướp Lý Lý Cát trở về.

Ở trong ánh mắt mọi người, tôi và Lý Lý Cát không nên ở bên nhau, tôi có liên quan đến việc ba của anh chết, hơn nữa, đi theo tôi hồ đồ khắp nơi, từ một thiếu gia nhà giàu sa đọa thành một ngư lan nguy hiểm.

Chỉ là, tôi và Lý Lý Cát, đều muốn ở cùng một chỗ với đối phương.

Đây là chuyện giữa hai người chúng tôi, ai cũng không có quyền can thiệp.

Cho nên, tôi quyết định phải đoạt anh lại.

Nhưng việc này không hề dễ dàng.

Khẳng định Lý Bồi Cổ cũng sẽ đoán ra được tôi không chịu dễ dàng buông tha như thế, giờ phút này nhà họ Lý tuyệt đối được canh phòng nghiêm ngặt, lại thêm thân thể tôi đang bị thương, trừ phi tôi muốn đi gặp Ngọc Đế, nếu không vẫn nên yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày thì tốt hơn.

Tôi cảm thấy nhóm mấy anh mì ăn liền cũng đã tìm tới được nơi này, nên tôi cũng không thể ở lại cái thôn này nữa.

Vì thế, vào lúc trời vừa mới tờ mờ sáng, tôi ở trên đường quốc lộ, ngăn lại một chiếc xe khách đang chạy về hướng nội thành.

Đưa cho người bán vé xe là một túi máu lớn thay cho tiền vé -- hiển nhiên là máu đó lấy từ mấy anh mì ăn liền nằm hôn mê trên đất trong căn nhà cũ nát của tôi.

Dù sao, sau khi đã trả tiền phí chữa trị cho thầy thuốc Đinh tôi cũng cần phải mua thịt ăn.

Người bán vé xe có vẻ bình tĩnh, chỉ là sau vài phút choáng váng rồi xoa xoa hai bên thái dương -- rồi lại xoa một lần nữa ở huyệt nhân trung giữa mũi và miệng.

Sau một giờ, tôi lại một lần nữa rời đi cái thôn núi trở lại nơi đã từng bắt đầu một cuộc sống mới.

Chỉ là năm đó, tôi có dì Bích làm bạn bên cạnh.

Bước xuống xe, tôi đi thẳng vào trong tiệm bán thức ăn nhanh, dùng hai tờ tiền lớn mua liền hơn mười cái burger, ngồi ở bên cửa sổ bắt đầu ăn.

Sau một hơi ăn liền năm sáu cái, bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh có chút căng thẳng, vừa đưa mắt lên nhìn, phát hiện thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang trợn mắt há mồm mà nhìn tôi, trông mắt như muốn rớt trên đất.

Chưa từng thấy qua chuyện như vậy sao, Lý Lý Cát đã ngưng cho tôi ăn thịt vài ngày rồi bây giờ có ăn một cái một con lợn sữa nướng thì cũng không gì đáng nói.

Một đôi tình nhân ngồi bên cạnh, cô gái ăn mặc rất thực nữ, ông ọo liếc về phía tôi, chỉ vào cái hamburger trước mặt nói với người bạn trai: "Đáng ghét, em sẽ không giống như cô ta, sao mà anh lại mua nhiều hamburger, cái dạ dày của em nhỏ như thế làm sao mà ăn hết được?"

Sau khi cô gái đó làm nũng xong, tôi lập tức chạy lại, giống như cún con chạy đến gậm ngay cái hamburger của cô gái kia, cắn ba cái liền ăn xong cái hamburger, rồi lại uống một hộp ly coke của cô gái kia, nói: "Dạ dày của tôi lớn, có thể ăn giúp cô, không cần cảm ơn tôi."

Nhân lúc hai người bọn họ đang thất thần, tôi nhanh tay tiêu diệt hết phần gà rán trên bàn của bọn họ luôn.

Hậu quả của việc làm như thế là, sau một phút đồng hồ, tôi bị quản lý của tiệm thức ăn nhanh đuổi ra ngoài.

Cầm gói hamburger, tôi vừa đi vừa gậm, nửa tiếng sau, tôi đi tới trước cửa nhà có địa chỉ mà dì Bích đã từng cho tôi.

Nơi này là nhà của tên mặt lạnh kia.

Một tòa biệt thự mang phong cách cổ điển rất tao nhã, hàng rào sắt bao quanh cả một bãi cỏ cùng với vườn hoa rộng lớn, đủ loại hoa hồng mà dì Bích yêu thích nhất.

Chính là nơi này rồi.

Giờ phút này, tôi cần sự trợ giúp của dì Bích, cần nhất chính là hoàn cảnh tốt và thức ăn dinh dưỡng tốt nhất để dưỡng thương.

Cho nên tôi đến nơi này.

Tôi oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang mà chuẩn bị đi vào căn biệt thự, nhưng lại bị hai vệ sĩ áo đen đứng trước cửa lớn ngăn cản: "Cô muốn đi đâu?"

"Tìm tên mặt lạnh, không, tôi tìm Mara." Tôi nói.

Người áo đen bên trái đưa mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, đi qua mở miệng nói: "Gần đây Mara tiên sinh bận rộn nhiều việc, đã đưa ra chỉ thị, không muốn gặp người lạ."

Kỳ thật tôi cũng hay xem tivi, biết may người canh cửa luôn cần tìm thêm thu nhập.

Cho nên, tôi đưa cho bọn họ một phần tặng phẩm, cười nói: "Thật ra, tôi quả thật là người của tên mặt lạnh, không là bạn cũ của Mara, làm phiền các anh sắp xếp dùm."

Bọn họ nhìn phần tặng phẩm này, hai tên canh cửa hít sâu một hơi, gắng giọng hỏi thăm: "Đây là món đồ gì?"

"Đây là máu tươi còn mới không bị ô nhiễm, chỉ mới được rút ra vào sáng nay." Tôi tiếp tục cười xả giao nói: "Chỉ là chút thành ý, các anh đừng từ chối."

Chỉ là hai cái túi chứa không bao nhiêu máu của mấy anh mì ăn liền.

Hai tên gác cửa cũng tức giận đến cái * cũng muốn lên lên xuống xuống, hơn nữa ngày, mới quát: "Cầm về đi! !!"

Xem ra phương án tặng phẩm không thành rồi, không còn biện pháp khác, tôi chỉ có thể * rồi. Chương 15.2

Nhưng hôm nay vận may của tôi không tốt lắm, tôi đang mặc cái quần jean cũ của Lý Lý Cát, không thể hiện được dáng người của mình.

Tôi chỉ có thể cố hết sức ưỡn ngực ra, nháy mắt đá lông nheo, yêu điệu mà nói: "Thật ra, vòng một của tôi là cỡ cup D đó....~"

Người áo đen bên trái liếc mắt nhìn tôi một cái, một tiếng động phát ra từ lỗ mũi hừ một cái: "Đường kích cái kia của tôi 5cm thì sao."

Tôi cẩn thận quan sát quần của hắn, khẳng định chắc chắn mà nói: "Nói dối."

Bị người khác nghi ngờ tên áo đen đó toàn thân đỏ bừng, giận dữ hét lên muốn rút súng ra bắn tôi, nếu không có tên đồng nghiệp cản lại, tôi có thể đã thành cái tổ ong vò vẽ rồi.

Nếu như là mấy ngày trước kia tôi cũng không ngại cùng tên kia so mấy chiêu, nhưng lại sợ hoạt động mạnh là miệng vết thương bị tét ra lại phải hoãn lại thời gian đi cứu Lý Lý Cát, tôi chỉ có thể chịu thua, nhanh như chớp chạy đi mất.

Nếu không thể vào được bằng cửa chính, chỉ có thể vào bằng cửa sau.

Tôi dạo quanh căn biệt thự vài vòng, cuối cùng tôi cũng phát hiện được một khoảng trốn dưới bãi đất trống ở phía đông, chỉ cần leo lên vách tường

nhảy xuống, là tôi có thể vào được bên trong căn biệt thự, không cần phải chịu hạch hỏi của bọn canh cửa.

Quyết định xong phương pháp, nói là làm.

Chân vừa mới đặt xuống, nhìn thấy mái che nắng, phát hiện ra vận may của mình đúng là không được tốt lắm.

Tuy tầm nhìn bị cái mái che nắng kia che khuất đi, nhưng vẫn có thể xác định được, phía dưới là bể bơi.

Một mảng nước màu xanh, trong suốt sạch sẽ, hơi hơi dao động, phản chiếu ánh nắng mặt trời ánh ánh lên màu vàng chói mắt.

Mặc dù sau khi nhảy vào bể bơi thì vết thương đã tay đã bị thấm nước, nhưng so với bị trật chân thì vẫn tốt hơn.

Hít sâu, nhắm đúng chỗ, cánh tay liền chuyển động hai ba cái, liền dùng sức, dồn lực lao về phía trước.

Không ra sức cũng không được, nếu mà không lao đến được đích đến, thì em gái tôi liền phải hy sinh rồi.

Lúc đang bơi được nửa đường, gió thổi gào rít làm cho tôi phải nhắm mắt lại, tóc dính vào mặt, làm cho tôi cảm thấy đau.

Cũng giống như trong dự liệu của tôi vậy, vào lúc chạm vào nước, chân của tôi tựa hồ đập vào đến thứ gì đó.

Tôi ló đầu ra từ trong nước, lau đi nước dính trên mặt, đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh bể bơi không có ai.

Chẳng qua, bên cạnh bể bơi lại có đôi dép lê và áo choàng tắm của đàn ông.

Lại làm tôi liên tưởng đến cảm giác khi mới rơi vào nước mới vừa rồi, tôi xác định một sự việc duy nhất: tôi, giống như, đã, đập phải, người nào đó, trong bể bơi, rồi.

Vì muốn xác nhận lại phán đoán của mình, tôi đập chân mạnh về phía đáy hồ, có một cảm giác mềm mại truyền đến mũi chân.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm ăn thịt của tôi, tôi dám khẳng định, chỗ tôi sờ trúng chính là thịt.

Dựa vào việc tôi làm một sắc nữ nhiều năm, tôi dám khẳng định, tôi dám khẳng định chỗ thịt sờ được chính là mỡ của đàn ông.

Đều do những cái lá cây chết tiệt che khuất tầm mắt của tôi, làm hại tôi không phát hiện trong bể bơi có người, kết quả làm tôi nhảy xuống đập người kia xuống đáy hồ.

Việc cấp bách bây giờ đó là cái người kia ngay cả một cái rắm cũng không có phát ra.

Vì thế, tôi mở rộng ngón chân cái và ngón thứ hai, nhéo một miếng thịt của người đàn ông kia, sau đó, xoay tròn 360 độ một cái.

Cái cách làm này vô cùng hữu hiệu, bởi vì một giây sau, có một cái đầu "soàn soạt" nổi lên trên mặt nước.

Bọt nước tóe lên bắn vào mắt tôi, có chút đau đớn, tôi lấy tay xoa xoa mắt, khi mở mắt ra, thấy một cái mặt "xoạt xoạt xoạt" tỏa ra khí lạnh.

Không sai, chính là chủ nhân căn biệt thự này, tên mặt lạnh -- Mara.

Hắn có một chiếc mũi đặc trưng của người Ý tuyệt đẹp như điêu khắc và bên cạnh nó có một dấu ấn đỏ hồng to như dấu ngón chân, đoán chừng đó chính là dấu tích do tôi nhéo ra khi nãy.

Mà con mắt màu xanh xám của hắn, có xu thế dần chuyển hồng, đó là điểm báo trước hắn sẽ nổi giận.

Tuy thời tiết cực kỳ nóng, nhưng tôi lại cảm thấy nước trong hồ bơi lại có trộn lẫn nước đá vậy.

Sau một hồi trầm mặt thật lâu, tôi bày ra một nụ cười vô tội, vẫy vẫy tay, nói: "Hi, thật khéo, anh cũng đang bơi sao?"

Mara liền nhìn tôi chăm chăm, bởi vì bị nhìn như vậy, tôi cảm thấy toàn thân rét run, máu huyết cả người giống như đã ngưng kết đóng băng lại hết vậy.

Thật lâu sau, hắn mới mở miệng: "Cô tự ý xông vào nơi này?"

Tôi chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Mara bơi tới gần tôi một chút, đến bên cạnh tỏa ra khí lạnh hỏi: "Chính là cô đập tôi?"

Tôi vẫn gật đầu thừa nhận.

Mara đưa tay đặt lên cổ của tôi, dần dần nắm chặt lại: "Cô dùng chân nhéo tôi?"

Tôi cảm thấy được, rất có khả năng là hắn sẽ giết chết tôi, sau đó chôn ở dưới vườn hoa hồng màu hồng phấn mà dì Bích yêu thích nhất.

Vì mạng sống, tôi chỉ có thể hy sinh hình tượng của chính mình.

"Thấy những vết máu này không?" Tôi dùng ánh mắt đưa về phía màu đỏ của máu đang trôi bồng bềnh trong nước lan ra từ những tơ máu ở vết thương trên cánh tay tôi.

"Đây là?" Đôi mắt màu xanh xám của hãn giống như vực nước biển sâu thăm, rất đẹp.

"Là dì cả của tôi đến." Tôi không hề nể tình mà làm ô nhiễm nước trong hồ bơi này.

Nghe vậy --

Ngón tay của Mara cứng lại rồi.

Khóe miệng của Mara cũng cứng lại rồi.

Cả người Mara cũng cứng lại rồi.

Một trận gió thổi qua, Mara như bị tan đi.

Tôi không khỏi cảm thấy cảm khái, dì cả ơi là dì cả, dì quả nhiên là kẻ thù của đàn ông! ! !

Sau một năm qua đi, gặp lại tôi một lần nữa, dì Bích cũng không có kích động quá mức.

Dì cũng không có mừng rỡ như điên, không có vui mừng quá mà khóc, không có bổ nhào đến ôm lấy tôi, kêu to lên tôi là tâm can bảo bối của dì.

Dì chỉ nhàn nhạt mỉm cười, nói: "Con đã đến rồi."

Giống như tôi chỉ mới vừa ra ngoài mua băng vệ sinh về vậy.

Dì Bích cũng không phải là người thích biểu đạt tình cảm, cuộc đời đã mài giũa làm cho dì trở nên là mộ người không thể hiện vui buồn trên gương mặt.

Nhưng tôi biết, khi dì nhìn thấy tôi, đã vui mừng từ tận đáy lòng.

Dẫn tôi vào bên trong phòng giành cho khách, để cho tôi tắm rửa thay quần áo, lại kêu bác sĩ đến thay băng vết thương ở cánh tay cho tôi một lần nữa, sau khi làm xong hết toàn bộ, dì mới chậm rãi hỏi: "Bất Hoan đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi đem hết chuyện tình trong lúc tôi ở cùng với Lý Lý Cát đều kể hết tất cả cho dì Bích nghe.

Chỉ là, không kể ra chuyện ân núp với Cảnh Lưu Phái và chuyện xảy ra với Bạch Triển Cơ.

Dĩ nhiên dì Bích cảm thấy trống một đoạn thời gian dị thường, nhưng dì vẫn không có hỏi.

Bởi vì tôi không nói.

Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình.

"Như thế, hiện tại con định giải quyết như thế nào?" Dì Bích hỏi.

"Con muốn đi cứu anh ấy ra." Tôi nói: "Con muốn ở lại nhà dì dưỡng thương trước, đợi khi vết thương hoàn toàn bình phục, lại chuẩn bị chu toàn hết mọi việc."

"Con, thật sự tính toán muốn ở cùng một chỗ với Lý Lý Cát sao?" Dì Bích hỏi.

Tôi lắc đầu: "Dì Bích, dì cũng biết con không phải là người có mơ ước về tương lai, bởi vì vận mệnh đã tự có an bài của nó, con chỉ muốn duy nhất một việc, nhưng đạt được lại là một chuyện khác, con không muốn lấy sinh mệnh mình ra lãng phí để thất vọng về sự việc này. Con cùng Lý Lý Cát có thể đi đến tình trạng nào, có thể ở bên nhau bao lâu, con không hề để ý, chỉ cần hiện tại bọn con ở bên cạnh nhau vui vẻ, đó mới chính là điều quan trọng."

"Trước kia, dì không nghĩ là con có thể ở cùng một chỗ với Lý Lý Cát, tuy nhiên dì biết nó từ nhỏ đã có cảm tình với con, và tính cách hai đứa ở một phương diện nào đó có chút tương tự, nếu không phải con mất tính rồi sau đó tình cờ gặp lại, có lẽ sẽ lại bỏ lỡ nhau cả đời." Dừng một chút, bỗng nhiên dì Bích nở nụ cười: "Chuyện tình ở trên đời này thật sự rất kỳ lạ, trước con luôn luôn vì Bồi Cổ mà làm Lý Cát tức giận, nhưng hiện tại, vì Lý Cát mà bắt đầu đối phó với Bồi Cổ."

Tôi nhún nhún vai: "Đó là bởi vì đời người không gặp phải, bạn vĩnh viễn cũng không hiểu được điểm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện tình gì."

"Đúng vậy." Dì Bích chạm vào phía dưới tóc tôi, ánh mắt mang theo ý vị hứng thú: "Con vĩnh viễn cũng không biết được một giây sau mình sẽ yêu người nào, sẽ phải ở bên cạnh người nào."

"Vậy còn dì? Dì Bích, những ngày qua dì sống có tốt không?" Tôi hỏi: "Mara, anh ta đối xử với dì như thế nào?"

"Dì đã hạ thấp tiêu chuẩn yêu mến xuống, như vậy hẳn sẽ không cảm thấy thất vọng." Gương mặt phong tình của dì Bích trần đầy vẻ phóng khoáng: "Nguyện vọng của dì là có thể ở bên cạnh nó hết nửa quãng đời còn lại, có thể nhìn thấy nó từng giây từng phút. Dì được như thế, đã cảm thấy cực kỳ vui vẻ."

Ý của dì là, Mara vẫn không cảm thấy thoải mái với dì.

Cái tên mặt lạnh này có chút ngang ngược.

Nói chuyện tâm sự, thời gian trôi qua đến giờ cơm chiều lúc nào cũng không hay, tôi đi theo dì Bích xuống dưới nhà ăn cơm.

Quả nhiên là dì Bích của tôi, cả bàn đều là món tôi thích ăn.

Tôi vừa ngồi xuống, liền bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Mara cũng ngồi trên bàn, ánh mắt màu xanh xám nhìn tôi, mang theo cảm xúc nặng nề.

Một tên đàn em đi tới, cung kích ghé vào lỗ tai hẳn nói nhỏ: "Tiên sinh, nước trông hồ bơi đã được xả ra hết rồi."

Mara vẫn tiếp tục nhìn tôi, tầm mắt như núi tuyết: "Kêu người đi xuống đó chà rửa trong trong ngoài ngoài ba lần."

Nhìn đi, tôi đã nói mà, đàn ông quả nhiên là không có yêu thích dì cả.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Tôi ở lại nơi này vài ngày, tuy nhiên cũng chưa thấy Mara nói câu nào, nhưng cuối cùng tôi cũng cảm thấy được hăn đôi với tôi là hoàn toàn không hoan nghênh.

Ví dụ rõ ràng nhất chính là: Ánh mắt hăn nhìn tôi tựa như chỉ đang nhìn một con rận.

Đứng ở trên lập trường của hăn mà ngẫm lại, nếu có người đập tôi vào trong bể bơi, tôi tuyệt đối sẽ có tâm muốn giết hăn.

Cho nên tôi không trách Mara.

Cho dù đã ở chung vài ngày, tôi phát giác sờ dĩ Mara giận tôi, nguyên nhân là do: dì cả của tôi.

Đúng như tôi đã nói, hăn chán ghét dì cả, và một số sản phẩm có liên quan đến dì cả.

Thậm chí mỗi khi trên tivi có chương trình quảng cáo băng vệ sinh, hăn đều nhíu mày tránh ra đi.

Tôi phát hiện, hăn ghét nhất đó chính là loại băng vệ sinh siêu dài 350mm dùng ban đêm, bởi vì mỗi khi có loại quảng cáo đó, mặt của hăn nhăn lại thành vô số nếp nhăn.

Tôi không thể lý giải được loại tâm lý này của đàn ông, ý tôi là, tôi cũng chưa chán ghét bao cao su của bạn họ, bọn họ dựa vào cái gì chán ghét bằng vệ sinh đây?

Chẳng biết tại sao.

Trên cơ bản, tôi hạ quyết tâm không trêu Mara nữa.

Dù sao tôi cũng đang xin cơm ở dưới mái hiên nhà hắn.

Tôi hy vọng mình và hắn tận lực tránh gặp nhau, chờ vết thương của tôi dường tốt hơn, liền có thể đi cứu Lý Lý Cát tiếp tục bỏ trốn đến một nơi khác bán thịt kiếm sống.

Nhưng mà Mara vẫn lại chọc giận tôi -- thái độ của hắn đối với dì Bích quả thật là lãnh đạm đến đả thương người khác.

Lần đầu tiên.

Ngày thứ hai khi tôi mới đến, dì Bích từ xuống bếp làm đồ ăn cho tôi, làm rất nhiều món ăn tôi yêu thích.

Tôi vui vẻ đứng nhấm nháp ở bên cạnh, mà Mara lại lạnh giọng hỏi dì Bích: "Không phải không cho bà nấu ăn sao?"

"Mẹ biết con không thích mẹ nấu ăn, mấy món ăn của con đều do đầu bếp nấu." Dì Bích nhẹ giọng giải thích.

Mara dùng một ánh mắt lạnh lùng mang vẻ miệt thị nhìn tôi, hoặc là nhìn vào trong đĩa đồ ăn của tôi, để lại một câu "Nhưng chỉ nghe thôi, thì đã chịu không nổi rồi.", sau đó lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Lần thứ hai.

Thấy khăn trải giường của Mara có chút cũ, di Bích đi dạo trong khu thương mại cả ngày, cuối cùng mang về mấy loại khăn trải giường có nhiều màu sắc và hoa văn mong rằng hấn sẽ thích.

Nhưng Mara ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Làm dì Bích vô cùng đau lòng.

Hơn nữa, cũng là đầu tôi bị thương -- đúng lúc tôi đi ngang qua nên bị nện trúng đầu.

Đối mặt với đủ loại hành vi của hấn, tôi chỉ có thể nói, Mara cực kỳ đáng đánh đòn.

Bất Hoan tôi chỉ để ý đến hai sự việc, đó là thịt và người tôi yêu.

Dì Bích là người tôi yêu mến, mà Mara là người làm dì đau lòng.

Vì thế Mara đã chọc tôi tức giận.

Cho nên buổi tối ngày hôm nay, tôi thừa dịp dì Bích ra ngoài tản bộ, tiện tay cầm lấy vũ khí bí mật đứng ở góc rẻ trên lầu hai chờ Mara.

Không bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang của hấn vang lên, tôi di chuyển bước chân, xuất hiện.

Hấn liếc nhìn tôi, nhàn nhạt mà lạnh lùng, không đặt câu hỏi, muốn lướt qua tôi tiếp tục đi về phía trước.

Tôi đứng đối diện cản hấn lại: "Đi gặp dì Bích giải thích."

"Nếu như cô cảm thấy mình vô cùng rảnh rỗi, có thể đi chà rửa hồ bơi vài lần." Hấn nói.

Từ sau sự kiện dì cả lần trước, Mara không còn ra hồ bơi lội nữa.

Phòng chừng là do để lại di chứng tâm lý.

"Anh không cảm thấy cách cư xử của mình hơi quá đáng sao?" Tôi đứng ở trước mặt hắn, ngửa đầu nhìn hắn.

Không thể không thừa nhận, cái mũi của tên đàn ông này, mặc kệ nhìn ở góc độ nào cũng đều đẹp như vậy.

"Tôi chỉ cảm thấy được chuyện tình giữa tôi và bà ta không liên quan đến cô." Đôi mắt của Mara mang theo sự lạnh lùng.

"Bà ta? Bà ta là ai?" Tôi gặng hỏi: "Anh tính cả đời này đều dùng cái cách xưng hô đó gọi mẹ ruột của chính mình sao?"

"Biết không?" Hắn bỗng nhiên nói: "Hôm nay Hồng Thiếu Nhu đến tìm tôi giao cô cho anh ta, tôi vốn chưa quyết định dứt khoát, nhưng hiện tại xem ra, tôi nên ném cô cho anh ta thì có lẽ sẽ cảm thấy thanh tịnh hơn."

Tôi không để ý tới lời nói uy hiếp của hắn, thậm chí có điểm thích sự uy hiếp của hắn.

Bởi vì, khi một người đang muốn chuyển hướng sang một đề tài khác, chỉ có thể nói lên một điều đó là trọng tâm của vấn đề đó chỉ còn là một miếng băng mỏng, nếu tiếp tục truy xuống nữa, mới là hợp lý.

"Anh cũng không có ngăn dì Bích ở ngoài cửa, ngược lại để cho dì sống ở trong nhà cùng với anh một thời gian dài. Đúng là đã thu thứ cho dì, nhưng lại vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, chứng tỏ vết thương cũng không có bị thương tổn sâu lắm." Tôi thở dài xem thường một tiếng: "Mara, loại cử xử như thế không phải cách làm của đàn ông. Cuối cùng là anh muốn như thế nào, muốn trách móc muốn oán giận, lại không thể nói rõ ràng dứt khoát

sao? Cần gì phải che đậy làm cho vết thương ở trái tim càng thêm lở loét ra thành nỗi khổ cả đời chứ?"

"Căn bản, cô không hiểu gì cả." Ánh mắt của hắn, như sự lạnh lẽo của nước giếng dưới sâu, lạnh tận xương tủy: "Nhớ kỹ thân phận của cô, cô chỉ ở trọ tại căn nhà này vài ngày, không cần lo đến việc vợ vẫn."

Nói xong, hắn nắm cánh tay tôi, đẩy tôi ra.

Nhưng tôi đảo ngược tình thế, lôi ngược hắn ra.

"Hiểu rõ thì nói cho tôi biết, thời gian sau này, anh sẽ không được dùng thái độ này đến hành hạ di Bích như thế nữa?" Đây chính là điều mà tôi đang quan tâm nhất.

"Nếu như tôi không nói, thì cô có thể làm gì được tôi?" Câu Mara vừa mới nói ra tương tự với một câu có tầng suất xuất hiện rất cao trên phim truyền 'Nếu như tôi không có được anh, tôi đây liền muốn hủy hoại anh.'

Ánh mắt tôi tối đi, lạnh giọng nói: "Tôi sẽ đại diện cho phe băng vệ sinh trừng phạt anh."

Nói xong, tôi đưa tay cầm vũ khí bí mật giơ lên -- mở ra một miếng băng vệ sinh ở giữa có dính một mảng máu.

Ngay tức khắc, mặt của Mara,

Băng vệ sinh vừa xuất hiện, chợt toàn bộ tinh thần của Mara đều bị giảm xuống.

Mara liền quay đầu tính bỏ chạy, nhưng chạy trốn không thành.

Bị Bất Hoan đánh lén từ phía sau.

[Mara] hướng về phía [Bất Hoan] tiến hành công kích, [Bất Hoan] phải chịu 71 điểm tổn hại.

[Bất Hoan] tiến hành công kích ngược lại phía [Mara], [Mara] phải chịu 78 điểm tổn hại.

[Mara] lại phát động công kích về phía [Bất Hoan], [Bất Hoan] phải chịu 65 điểm tổn hại.

[Bất Hoan] ra tuyệt chiêu, toàn bộ chỉ số tổn hại bầy lên không ngừng.

Lần công kích này của [Bất Hoan] đáp trả cho [Mara], khiến [Mara] phải chịu 125 điểm tổn hại.

[Mara] tiến hành đòn trả đũa với [Bất Hoan], [Bất Hoan] chỉ chịu 1 điểm tổn hại.

[Bất Hoan] lại hướng về phía [Mara] tiến hành công kích, [Mara] phải chịu 110 điểm tổn hại.

[Mara] xuất chiêu ném thuốc độc về phía [Bất Hoan], thể lực [Bất Hoan] bị giảm phân nửa.

Tôi không ngừng dùng tuyệt chiêu ngàn ánh sáng Phương Tàn kiếm, chuẩn bị kết liễu Mara.

Mà bởi vì Mara đang ở trong trạng thái nằm trên đất, ngay cả quả hồi sức và cỏ cầm máu cũng không có mang theo.

Chỉ có thể phòng thủ.

[Bất Hoan] tiến hành công kích cuối đánh về phía [Mara], [Mara] phải chịu 221 điểm tổn hại.

[Mara] đã bị đánh bại rồi.

Chúng tôi cứ đuổi đuổi đánh đánh, dây dưa quẩn quít, nếu tôi là lạc đà thì hẳn chính là sa mạc bậc thang.

Đó là một nơi nguy hiểm, nơi mà tính tiết trò chơi tạo ra.

Không nghĩ tới, quên đăng chú thích, đã trực tiếp hóa thân thành trạng thái hoạt hình.

Không biết được là người nào đang đẩy người nào, cũng không biết người nào đang kéo người nào, tóm lại, chúng tôi lăn xuống sa mạc cùng lúc.

Mà, cũng không phải sa mạc bằng phẳng mà toàn là cồn cát tạo thành đoàn, mà thân thể thì cứ như tấm ván gỗ cứ liên tục trượt xuống.

Hơn nữa, những chỗ này cũng không phải nơi êm ái, chân thì đè lại chân thì trượt xuống, mà chân và đầu lại phi thường không dịu dàng, đầu và chân chạm nhau trượt xuống cùng nhau.

Đã thế, khi trượt xuống cũng không phải cùng một tốc độ, mà là hẳn trước tôi sau, lát sau lại là tôi trượt xuống trước hẳn trượt theo sau.

Ba loại tác động trên tạo thành một hậu quả như sau.

Miệng của tôi, liên tục tiếp xúc với các bộ phận của hẳn như: cái trán ---
-- Cơ ngực ----*----- dựa leo và trứng gà ----- căng chân.

Cái miệng của hẳn, cũng liên tục tiếp xúc với các bộ phận của tôi: cái trán ---- tiểu anh đào đáng yêu trên ban bao thịt lớn ----*----- em gái nhỏ ---
--- căng chân.

Hơn nữa, phần nhiều trong đoạn thời gian đó, khi miệng của tôi chạm trúng bộ phận thứ tư của hẳn, thì đúng lúc cái miệng của hẳn cũng chạm vào bộ phận thứ tư của tôi.

Cũng giống như kiểu thứ 69 trong số 108 kiểu trên giường trong truyền thuyết.

Tôi thật sự không có ngờ tới được, Bất Hoan tôi đây dù là té cầu thang cũng có thể rơi vào tình trạng không thuần khiết như thế.

Thật là bội phục chính mình.

Cầu thang dù dài đến đâu, cũng sẽ phải trượt xuống dưới cùng.

Sau khi kết thúc là một đoạn anime đó, tinh thần của hai người chúng tôi cũng tụt xuống toàn bộ: Mara bị gãy tay, còn vết thương ở tay tôi thì bị tét ra rồi.

Từ sau sự kiện này, ánh mắt của Mara nhìn tôi không chỉ là con rận nữa mà phân của của con rận.

Chuyện này còn để lại cho Mara một di chứng nghiêm trọng: từ đó, hãn vô cảm nhạy cảm đối với các loại vải mà trên đó có màu đỏ.

Cho nên mỗi khi hãn nhìn thấy lá cờ của nước Nhật thì luôn cắn chặt răng, người không biết còn tưởng rằng hãn là một người vô cùng yêu nước.

Sau này, tôi tìm thấy một cuốn lịch nhỏ ở trong ngăn kéo của hãn, phía trên mỗi tháng trong trang lịch đều có mấy ngày được khoanh lại mà mấy ngày đó chính là thời gian đến kỳ của tôi.

Chính xác đến không thể chính xác hơn được nữa.

Dù sao trong mấy ngày đó, hãn cũng sẽ đi sớm về trễ, lại sợ tôi sẽ từ trong toilet xuất hiện cầm theo vũ khí có lực sát thương cực mạnh đến xử hãn.

Mặc dù đã có cuộc nói chuyện lần đó, nhưng thái độ của Mara đối với dì Bích vẫn không có gì thay đổi.

Tôi liền quyết định sẽ gặp hẳn nói chuyện lần nữa.

Nhưng tôi là ai, là phân con rận, muốn ra trận dĩ nhiên phải luôn luôn ăn núp.

Tôi chỉ có thể im lặng chờ đợi, cho đến nửa đêm hôm nay bắt gặp hẳn đang đứng ở bên cạnh vườn hoa.

Đêm khuya yên tĩnh, mùi hương thơm của hoa hồng ngào ngạt như đang ở trong thâm cung U Tình, lượn lờ không tan.

Thân hình hơi cao đứng thẳng dưới ánh trăng cùng với hương thơm càng àm tăng thêm một không khí ám muội quyến rũ.

Tôi quan sát kỹ địa hình, chọn vị trí vững chắc, không có đường lui, xác định hẳn sẽ không thể trốn ở phía sau, mới lên tiếng cắt đứt sự suy tư của hẳn: "Có thể nói vài câu không?"

Hẳn phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy tôi, trong con người màu xám xanh liền tràn đầy vẻ phòng bị.

"Yên tâm, tôi không có mang theo vũ khí." Tôi vội vàng giơ hai tay trống trơn lên để bày tỏ sự trong sạch của mình.

Hẳn hơi thả lỏng một chút, dừng một chút, do dự hỏi: "Cái vật kia ngày đó, trên đó thật sự là cái kia sao?"

Để tôi phiên dịch lại, ý Mara chân chính muốn hỏi đó là: Đêm hôm đó tôi mang theo miếng băng vệ sinh, trên đó thật sự là máu à.

Tôi lắc đầu: "Dĩ nhiên là không, đó là thuốc màu."

Nghe thế, hai đầu chân mày của Mara giãn ra.

Tôi nói tiếp: "Máu là thứ quý giá, tôi đã bán từ sớm, làm sao lại có thể dễ dàng lấy ra dùng để đối phó với anh đây?"

Nghe vậy, chân mày vừa mới giãn ra của Mara lại nhăn lại.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

Tôi ngồi chồm hổm xuống trước bồn hoa, đưa bàn tay nâng một đóa hoa lên, chạm vào cảm thấy cánh hoa mềm mại như bông vải, mang theo chút ẩm ướt.

"Thật ra thì có nhiều khi, tôi cũng hy vọng dì Bích có thể là mẹ ruột của tôi. Mara, tôi rất hâm mộ anh, thật đó."

"Hâm mộ sao?" Mara lăm lăm lập lại từ này, một lúc lâu sau mới nói: "Khi bà ấy đem cô vứt bỏ ở cô nhi viện, cô cũng sẽ không nghĩ như thế nữa."

"Tin tôi đi, ở ngay dưới tính huống lúc đó, điều dì Bích đã làm rất tốt rồi." Tôi thu tay về, trên ngón tay vẫn còn vương lại mùi thơm, quấn quanh tay tôi một hồi lâu.

"Tôi nghĩ, không cần phải có một cuộc sống thật tốt, chẳng qua là hy vọng có thể ở chung một chỗ với người thân duy nhất của mình, có cực khổ hơn nữa, tôi cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả." Tầm mắt của Mara, lơ đãng liếc qua: "Nhưng mà, ở tại trong lúc tôi cảm thấy cuộc sống vui vẻ nhất bà ta lại vứt bỏ tôi."

"Lúc đó, dì Bích cũng không còn con đường nào khác có thể chọn." Tôi đứng lên, ngồi chồm hổm một lúc lâu, chân có chút mỏi, hai bắp chân cứ giống như có ngàn mũi kim li ti đâm vào chân vào tận xương cảm thấy tê

tê: "Dì đã chấp nhận làm những gì để đổi lại tiền chữa bệnh cho anh, hy sinh như thế nào, tôi nghĩ, anh hiển nhiên biết."

Mara không lên tiếng, mang theo một dáng vẻ phản phát sự quẫn rú kích thích không khí xung quanh, gương mặt hẩn lạnh lùng mà khô ngô, trong đêm tối mà cũng lóe ra ánh sáng khắp nơi, nhìn vẻ mặt đó, dưới ánh trăng, như sương như băng, cảm thấy xa cách nhất mà cũng hấp dẫn nhất.

Đôi môi bạc của hẩn nhè nhàng mím lại.

Hẩn biết, chuyện lúc trước, hẩn đều biết tất cả.

"Cách làm của dì Bích lúc đó, không phải là đúng tuyệt đối, mà cũng không phải sai lầm tuyệt đối. Bất luận như thế nào, điểm xuất đầu tiên của dì cũng là vì yêu thương anh, chỉ cần có yêu thương, tại sao không thể buông xuống một chút, chuyện đã qua hãy để cho nó đi qua sao? Tôi hỏi.

Mara hơi trầm mặc, nhìn dưới ánh trăng phản phát sự lạnh lùng cùng đẹp đẽ.

Một lúc sau, cuối cùng hẩn cũng lên tiếng: "Cuộc sống ở cô nhi viện cô không thể tưởng tượng được, bị đói bụng, rét lạnh, thiếu quần áo không có thức ăn, cả khoản thời gian dài, mỗi ngày chỉ được ăn một bữa cháo loãng, vào mùa đông chỉ được mặc một chiếc áo mỏng cũ rách, tay chân đều bị nứt da, sưng to đến nỗi nhìn không ra nhìn dáng ban đầu. Bởi vì tôi là con lai, bọn họ coi thường tôi là người ngoại quốc, bị đánh đó là chuyện bình thường như cơm bữa. Ngày nào tôi cũng đứng bên hàng rào chắn, tự nói với mình, bà nhất định sẽ. . . .Nhưng mà mỗi ngày trôi qua đều là thất vọng."

"Cho nên anh hận dì?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy." Mara không do dự nói ra.

Tôi cẩn thận nhìn mặt hắn, những đường viền duyên dáng này, trong mắt màu xám xanh dưới ánh trăng trở nên sâu sắc, khóe miệng tôi nhếch lên: "Không, không phải nguyên nhân này, thật ra thì, anh là đang muốn chấp nhận dì Bích."

"Tôi không hiểu cô đang muốn nói gì." Mara xoay người muốn rời đi, mái tóc màu đen bị gió thổi bay trong không trung mang đầy cảm xúc.

Tôi chặn ở trước mặt hắn.

"Anh không cho dì Bích pha cà phê, nấu cơm hay trải giường cho anh, tựa như anh đang cự tuyệt tất cả những gì dì Bích làm cho anh." Tôi đưa ngón tay chỉ về phía bồn hoa hồng trong bồn hoa: "Nhưng anh lại trồng vườn hoa hồng mà dì Bích thích nhất ở nơi này, anh luôn luôn đến nhìn bọn nó, là bởi vì bọn nó ở trong lòng anh, chính là dì Bích, anh đây là đang lặng lẽ nhích lại gần dì Bích."

"Trí tưởng tượng của cô cũng quá phong phú rồi, tôi đến đây, chỉ là muốn tránh mặt cô. Bây giờ, mời cô tránh ra." Cả gương mặt Mara phủ một tầng phiến băng mỏng.

Tôi là một sợi gân rắn chắc, nên sẽ không cho phép thất bại: "Nếu như anh thật sự hận dì Bích, anh sẽ không đồng ý sống cùng dì dưới một mái nhà, sẽ không ngày ngày nhìn thấy dì để chọc cho mình không vui. Anh muốn nhìn thấy dì, nhưng là lại không thể tiếp nhận dì. Đến tột cùng là tại sao, Mara, anh đang sợ điều gì, hay là muốn bảo vệ cái gì? Chẳng lẽ.
.Anh đang bị ai đó kiểm chế sao?"

Tôi bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề, Mara luôn làm ra những chuyện cự tuyệt dì Bích ở trước mặt rất nhiều người.

Là muốn làm cho ai thấy sao?

Mặc dù cả bầu trời là màu đen, cả một màu đen tối, nhưng tôi vẫn cảm thấy sự dao động trên nét mặt của Mara.

Giống như một hồ nước đang bình lặng bị ném vào một hòn đá vậy.

Vẻ mặt của hắn đã làm cho tôi càng thêm xác định suy đoán của mình.

Một dòng suy nghĩ chợt set qua, tôi chợt nhớ đến dì Bích đã từng nói đến một người, là người đã cứu Mara, nuôi dưỡng hắn, bồi dưỡng cho hắn, là Lỗ Gia Thành con trai nhỏ của đường chủ Nghĩa An Đường trước kia.

"Chẳng lẽ là Lỗ Gia Thành muốn anh làm như vậy? Tôi hỏi.

Bỗng nhiên Mara quay sang nhìn tôi, một đôi con ngươi giống như bông tuyết màu xanh, cứng rắn mà rét lạnh: "Nếu như cô còn muốn tiếp tục ở lại đây, thì đừng nên nói nhảm nhiều như vậy nữa. Nhớ hiểu rõ, đây là chuyện giữa tôi và bà ấy, mà cô, chẳng là ai cả."

Tôi cũng không có tức giận, bởi vì lời hắn nói là sự thật: "Đúng, tôi chẳng là ai cả, nhiều lắm, bất quá chỉ là người đứng xem. Tôi chỉ hiểu rõ một chuyện: Những năm gần đây, không có một giây nào dì Bích không nhớ đến anh, có thể chờ đợi ở bên cạnh anh, chịu đựng sự chỉ trích của anh, đối với dì đã xem như là sự may mắn lớn nhất rồi. Biết không? Có một người có cùng huyết thống với anh còn sống ở trên đời, nhớ tới anh, quan tâm anh, mọi việc đều lấy anh làm tiêu điểm, đó là hạnh phúc rất khó có được. Từ lúc bốn tuổi tôi đã không còn người thân nào, tin tôi đi, cái loại cảm xúc này không tính là tốt đâu."

Trong bóng đêm, Mara đưa mắt nhìn nhặt nhìn tôi một cái, mặc dù người tính tình như băng đá, nhưng so với mới vừa rồi đã tốt hơn rất nhiều rồi.

"Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy anh hối hận. Chúng ta luôn cho rằng còn rất nhiều thời gian, có rất nhiều cơ hội, cho nên cũng thường không để

dàng bộc lộ cảm xúc của mình. Quên mất đi người chúng ta yêu thương, đều có thể rời đi bất cứ lúc nào." Tôi nhếch miệng, cười cười, cho dù không có soi gương, tôi cũng tin tưởng, đó là một nụ cười rất chân thật: "Tôi mất đi hơn một người tôi yêu thương, chuyện tôi hối hận nhất, chính là không có nói mấy câu cho người đó biết, tôi rất thương anh ấy, rất giận anh ấy, bởi vì tôi cho là chúng tôi còn có cả một cuộc đời. Nhưng là không có, không còn có nữa rồi."

Mara không nói câu nào, hần giống như đang không nghe thấy gì.

Nhưng tôi nghe thấy tiếng nước chảy, rất khẽ, tiếng nước chảy rất nhỏ, giống như là tiếng nước tan ra từ tảng băng.

"Tôi cũng không biết nói cái gì với dì Bích, bởi vì giống như anh nói, đây là chuyện giữa hai người, muốn giải quyết, chỉ thể dựa vào hai người." Tôi nói.

Hần vẫn trầm mặc.

Nhưng tôi tin tưởng, có mấy câu, hần vẫn nghe vào.

Điều cần phải nói, đều đã nói xong.

Cảm thấy lưng hơi mỏi, tôi đi về phòng mình.

Đi được năm sáu bước, chợt nhớ đến một chuyện, dừng lại, xoay người đi về phía Mara vẫn còn đang đứng tạo hình ở vườn hoa dưới ánh trăng nói: "Đúng rồi, có chuyện này quên nói cho anh biết."

"Việc gì?" Hần hỏi.

"Vừa rồi chờ anh, tôi có ngồi xuống giường của anh, vừa đúng hôm nay là ngày thứ hai đi cả tối, cho nên không cẩn thận đã để lại chút lễ vật, drap trải giường màu sáng nên nhìn thấy rất rõ." Tôi có lòng tốt đề nghị: "Sau

này, anh nên mua loại drap giường có màu tối, để tôi có thể thuận tiện vào lúc không có chỗ có thể ngồi lên giường một chút."

Nghe vậy, mặt của Mã Lạp Dư trở nên trắng bệch như hàng loạt thiếu nữ không gian bảy độ băng bông.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20

Sau đêm đó, Lý Bồi Cổ không có lên tầng gác nữa.

Tôi nghĩ, có mấy lời, rất thích hợp để tôi so sánh.

Cái câu gì ‘thân bất do kỷ’, là rất có đạo lý, không phải mỗi người ai cũng là loại giống như tôi, không vướng không víu.

Lý Bồi Cổ, tư nhiên có trách nhiệm của hắn, không thể trốn tránh.

Chẳng qua trước kia tôi không hiểu rõ điều này, cho nên mới phát ra một chút hy vọng hảo huyền.

Xem ra việc lớn lên không phải là chuyện tốt — dĩ nhiên, hai khối thịt trước ngực là ngoại lệ.

Lý Bồi Cổ không có đến gặp tôi cũng coi như xong, dù sao tôi cũng không muốn biến thành Hồ Đông Bắc bị vay xem.

Trải qua đêm hôm đó, cứ như phải nín tiểu cả ba tiếng đồng hồ rồi cuộc cũng tìm được bồn cầu để xả, “Rào rào” tiếng nước xả chạy liên tục ra, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Tôi cũng không biết mình ở trong căn phòng trên lầu các đã bao lâu — những người này ngay cả đồng hồ cũng không để lại cho tôi một cái.

Bất quá không sao, người xưa lấy dây thắt gút lại để đánh dấu sự việc, tôi thì lấy thời gian để tôi được mấy lần để tính thời gian.

Trên căn bản, cứ ba ngày thì tôi đi nặng một lần.

Dựa vào mấy lần có anh em bị xông cho ngắt đi đưa vào bệnh viện, xem ra tôi đã ở trong đây cũng hơn nửa tháng rồi.

Hơn nửa tháng, tôi như tuổi xuân mới nở của hoa màu gà, cứ như vậy mà héo đi rồi.

Tôi một bên thì gậm thọt một bên lại cảm thán.

Ở trong căn phòng này rất nhàm chán, tôi bắt đầu ảo tưởng đến một chút phát sinh ngoài ý muốn.

Tỷ như có người sao hỏa đến đánh chiếm trái đất, tỷ như nhà họ Lý bị một cơn gió lốc lớn cuốn đi tới tận sa mạc, tỷ như Lý Lý Cát bỗng nhiên xuất hiện cứu tôi ra.

Phải thừa nhận, tôi thích nhất chính là cái khả năng cuối cùng, bởi vì nếu Lý Lý Cát đã cứu được tôi ra, thì chúng tôi có thể tiếp tục suy nghĩ bậy bạ triền miên, cấu kết bậy bạ, thì thậm to nhỏ, nhào nặng thờ dốc.

Đó là có bao nhiêu sự vui vẻ không lành mạnh.

Tôi thích.

Hôm nay, tôi đang nhắm mắt tưởng tượng cơ thể rắn chắc thuần khiết của tiểu xử nam Lý Lý Cát làm nước miếng chảy ra ước hết nửa cái gối đầu, cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng lộn xộn.

Chẳng lẽ tiểu xử nam Lý Lý Cát của tôi thật sự trở về muốn nhào nặng thờ dốc với tôi rồi hả?

Tôi phấn chấn lên, nước miếng chảy ước một bên mông, cái gối đầu cũng ướt hết.

Nhưng lắng nghe cẩn thận, thấy không đúng lắm, đây không phải tiếng động mở khóa, mà là tiếng động có người mở cái cửa nhỏ.

Trên cánh cửa sắt có một cái cửa nhỏ, thức ăn và nước uống hằng ngày của tôi đều được đưa vào từ cái cửa nhỏ đó.

Chẳng lẽ là đưa cơm?

Không thể nào, một tiếng trước tôi vừa mới đi nặng một lần.

Tôi tự biết rõ, dù sao số người bị xông ngắt xiu cũng có thể chất đầy một cái hồ bơi rồi, bọn họ không có can đảm đến mức cho tôi ăn nhiều để gia tăng hệ bài tiết của tôi làm hy sinh thêm càng nhiều anh em của bọn họ.

Nghe nói đầu bếp trong nhà bị vô số vũ khí uy hiếp bắt ông phải nghiên cứu làm sao mà làm món thịt như thế nào mới có thể làm sự bài tiết của tôi giảm đến mức thấp nhất.

Đủ thấy lực sát thương của tôi mạnh cỡ nào.

Tôi thấy tự hào.

Tiếng động này thật sự quá bí ẩn, lòng hiếu kì của tôi không nhịn được ngày càng tăng lên, xuống giường, kiễng mũi chân lén lút di chuyển gần về phía tiếng động phát ra.

May là khóa xích sắt đủ dài, vừa đủ cho tôi đi đến trước cánh cửa.

Tập trung nhìn vào, cái cửa nhỏ để đưa cơm đang có người ở bên ngoài từ từ mở ra.

Vội vàng cuối xuống đất, cái mông hương lên trời, tập trung tinh thần, cái ánh nhìn tập trung giống như Tiểu Vũ Trụ có thể thiêu cháy đồ vật.

Tôi dám khẳng định, tuyệt đối là có người đến rình xem tôi.

Buồn cười, cho tới bây giờ cũng chỉ có Bất Hoan tôi rình coi người khác, bây giờ nếu như bị người ta rình coi, tôi đây làm sao còn có thể còn chỗ đứng trên giang hồ đây?

Cho nên tôi dùng ánh mắt người giang hồ gọi là “Đôi mắt Hoa Anh Đào giết chết người” đôi mắt thần ti hí.

Cái cửa nhỏ dùng để đưa cơm cuối cùng cũng mở ra.

Tôi nhìn thấy một đôi mắt.

Trong sáng quỳnh rũ, đuôi mắt hơi nhếch lên, chọt đảo quanh mang theo chút trong trẻo lạnh lùng, nhưng khi trở về vị trí cũ lại tràn đầy vẻ xinh đẹp.

Đôi mắt quen thuộc đến làm cho tôi bị chấn động.

Đó là.

Có một ý nghĩ chọt xuất hiện trong đầu tôi, ánh mắt trong hốc cửa nhỏ lại không thấy nữa.

Ánh trăng cũng bị cả tàng gác kín bưng này phá tan đi, mỗi một món đồ vật cũng như mất đi sức sống, vắng vẻ đến tĩnh lặng.

Chuyển mới xảy ra vừa rồi cứ như chỉ là một ảo giác.

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, cho đến khi hai bắp chân cảm thấy như có vô số kim đâm vào chân, mới giật mình bình tĩnh lại.

Ngồi chồm hồm khá lâu, chân tôi tê đến mức như không còn là của mình nữa rồi.

Tôi tỉnh bước một bước đi trở về giường, cuộn tròn người lại, hai tay liên tục xoa bóp chân.

Chân như không phải của mình, cặp mắt kia cũng không phải của mình.

Trong tầng gác chỉ có một cửa sổ nhỏ, mặc dù có gán song sắt, nhưng ánh sáng vẫn có thể len vào, lượn lờ ở trên sàn nhà.

Sàn gỗ cũ kỹ, đặc biệt phủ đầy bụi bặm theo năm tháng.

Giữa hai tấm ván gỗ có một khe hở, giống như là lúc nào cũng có thể trôi lên bất cứ thứ gì.

Trong đầu tôi, thì đang càng không ngừng trôi lên một số thứ.

Tôi cứ nhìn như thế, rồi trước mắt trở nên hốt hoảng.

Ngày hôm sau, đến lượt anh trai tài xế đến đỡ tôi

Bất quá vận may của anh ta khá tốt, bởi vì tôi có chuyện trong lòng, một chút phân không ra, một giọt nước tiểu cũng không chảy.

Từ nhỏ tôi đã trêu đùa anh ta cho tới lớn, anh ta cũng coi như là cánh tay phải hay cánh tay trái của Lý Bồi Cổ hẳn nên cái gì cũng biết.

Cho nên tôi quyết định hỏi thăm anh ta: “Trên tầng gác này, còn có cô gái khác đúng không?”

Nghe vậy, trên gương mặt anh trai tài xế đang hiện lên nụ cười may mắn vì thoát được việc vị xong ngắt lại tự dưng hiện lên vẻ mặt tự nhiên.

Như thế có thể hiểu được một chuyện.

Với cái cặp mắt quen thuộc kia, sự mất tự nhiên của anh trai tài xế, và lời nói của bà chủ.

Chuyện đã quá rõ ràng.

Nhưng đồng thời, chuyện cũng trở nên phức tạp rồi.

Đối mặt với chuyện phức tạp, tôi không muốn suy nghĩ quá nhiều, cho nên chẳng qua chỉ ngồi yên lặng chờ đợi.

Tôi nghĩ, nếu như Lý Bồi Cổ muốn đến tìm tôi, muốn nói cho tôi biết chuyện gì, hẳn sẽ đến.

Song liên tục mấy ngày trôi qua, chuyện gì cũng không có phát sinh.

Thôi cũng được, việc không đến tìm tôi, tôi cũng không đi tìm việc, tránh khỏi phải phiền muộn.

Tôi không nghĩ đến, lo ăn cơm người ta vừa đưa lên.

Bất quá hôm nay cơm này có chút lạ, sau khi ăn xong, tôi lập tức muốn đi nặng rồi.

Vội vàng ngồi lên ống nhổ, hừ hừ Hmm hắc hơn mười phút đồng hồ sau, cuối cùng cũng đến chất thải trong bụng bài tiết ra hết.

Sau khi cho ra hết đáng lẽ cả người phải cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng sao đầu tôi có cảm giác choáng vàng không có sức.

Chẳng lẽ bị ảo giác rồi sao?

Tôi vội vàng vào quần vào chỉnh tề, lấy nắp đậy lại, ngặn chặn khí độc lại, rồi quay lại nằm lên giường.

Ai ngờ vừa nằm xuống, cơn buồn ngủ cứ như thủy triều đánh tới, quá thật muốn chống cự không được.

Có chuyện không đúng lắm.

Chẳng lẽ trúng bẫy rồi hả?

Tôi nhìn trời than một tiếng, tại sao lần nào cũng dùng thuốc ngủ? Có chút thiếu sáng tạo biết không?

Nói ra bất quá Bất Hoan tôi còn thảm hại hơn, lần nào cũng thua bởi thuốc ngủ, thật sự là tật xấu.

Đang muốn la lên kêu người đến hỗ trợ, thì cửa bỗng dưng mở ra, có một người từ từ bước vào.

Tôi mở mắt ra, đối diện với đôi mắt quen thuộc, thế nhưng lúc này ánh mắt lại ánh lên tia sáng quý mị.

“Cô là Kim Cơ?” Tôi nói ra một sự thật mình đã đoán ra.

“Đúng vậy.” Cô ta thẳng thắn thừa nhận, chẳng qua tôi cảm thấy cô ta cũng không có lý do gì để giấu diếm.

“Ông chủ giàu có mua cô, chính là Lý Bồi Cốt?”

Thật ra cái vấn đề này khá dư thừa, nhưng giờ phút này tôi phải kéo dài thời gian một chút.

Nguyên nhân rất đơn giản — Trên tay Kim Cơ đang cầm một bình thuốc nhỏ.

Dĩ nhiên tôi sẽ không đơn thuần cho rằng đó chỉ là quả sơn trà ngâm đường Tứ Xuyên trị ho rồi.

“Đúng, Bồi Cỗ chính là ông chủ mua tôi.” Giọng nói Kim Cơ mang theo chút mềm mại, giống như lớp da bánh trôi làm bằng gạo, chẳng qua để lâu, có hơi lạnh, một ngụm nuốt vào, giống như nó có thể dính vào thực quản, làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái: “Đồng thời, anh ấy cũng chính là người tôi yêu, là người duy nhất mà cả đời này tôi yêu, là người đàn ông tôi muốn vĩnh viễn ở bên cạnh.”

Tôi không lên tiếng, chỉ nhìn Kim Cơ.

Bà chủ, Lâm Lam, còn có Lý Lý Cá nói rất đúng, ánh mắt cô ta rất giống tôi.

Nhưng mà gương mặt Kim Cơ, so với tôi thì hoàn mỹ hơn.

Không phải gương mặt tôi không có tỳ vết, mà là có khuyết điểm.

Ví như, sóng mũi của tôi chỉ hơi nhô ra nho nhỏ, làm mất đi đường nét trên gương mặt; ví như môi của tôi, có vẻ hơi mỏng một chút, không xứng với cái cằm; ví như cái trán của tôi, quá cao, quá đầy, không đủ xinh xắn.

Mặt của tôi, có rất nhiều khuyết điểm.

Nhưng Kim Cơ lại không giống như thế.

Cái trán, lông mày, gương mặt, miệng, lỗ tai, cổ và cả tay chân của cô ta đều rất hoàn mỹ.

Mỗi một đường nét, mỗi một tấc da, từng cái lỗ chân lông đều không tìm ra được bất kỳ thiếu sót nào.

Cũng bởi vì, ánh mắt của cô ta, cũng không xuất sắc.

Giống như hai viên bảo thạch quý giá dính ở trên đỉnh núi.

Tôi đang thưởng thức người đẹp, mà người đẹp lại đang tính toán đưa tôi vào chỗ chết.

“Cô chính là Hà Bất Hoan, đúng không.” Cô ta hỏi.

Tôi hít sâu một hơi, sau đó, tựa như cái trống lắc liên tục: “Không không không không, cô hoàn toàn đã nhận nhầm người.”

Rất rõ ràng, Kim Cơ đến chính là để giết Hà Bất Hoan, bây giờ tôi mà thừa nhận, chẳng phải là muốn chết?

Nhưng Shakespeare đã nói: người đẹp không phải là quả bí đao ngu ngốc.

Kim Cơ không ngu ngốc, người ta đã thăm dò hết tất cả rồi mới đến.

Cô ta đi tới trước giường của tôi, ngồi xuống, tôi phải vươn tới đôi mắt của tôi.

Ngón tay của cô ta, nhọn nhạt mảnh mai, chợt nhìn thấy đầu ngón tay, giống như cây kim bén nhọn, tôi bất chợt nhắm mắt lại.

Mí mắt truyền tới sự lạnh lẽo cùng một chút run rẩy từ đầu ngón tay đó: “Đôi mắt này, chính là đôi mắt này, anh ấy mỗi lần nhìn tôi, chính là nhìn đôi mắt này, quả nhiên không sai, anh ấy chính là nhớ về cô, thì ra tôi chỉ là một thể thân.”

Trong nháy mắt, tôi xác định được một chút chuyện tính mình đã sớm biết.

“Hà Bất Hoan, cô có thể hiểu được loại tâm tình này không? Tôi vốn cho rằng mình rốt cuộc cũng có hạnh phúc, tôi có thể đợi ở bên cạnh người đàn ông tôi yêu, có thể vui vẻ cả đời. Nhưng mà. . . Tại sao, bất quá tôi chỉ đến nhìn cô một cái, xác định một chút chuyện, anh ấy là bắt tôi ra đi, anh

ấy đuổi tôi đi! ! ! Tiền, đúng vậy, anh ấy cho tôi rất nhiều tiền, nhưng mà bây giờ cái tôi muốn không phải là tiền, cô hiểu không? Tôi muốn chính là anh ấy, tôi muốn chính là Bồi Cổ, tôi chỉ cần anh ấy! ! !”

Trong giọng nói của Kim Cơ là sự tuyệt vọng cùng với điên cuồng, mà sức của bàn tay nện trên mí mắt tôi cũng càng ngày càng mạnh, giống như muốn móc đôi mắt tôi ra vậy.

Sự đau đớn ở mắt đánh thẳng vào trí óc tôi, tôi giãy dựa co người về phía sau.

Mí mắt hơi hé ra, trước mắt là một mảng mờ ảo, một lúc sau mới thấy được gương mặt vạm vỡ của Kim Cơ: “Không, cô không thể hiểu được, tôi và cô không giống nhau, cô là người thật, cô mới chính là người mà anh ấy luôn nhớ nhung, dĩ nhiên cô không thể hiểu được. Nhưng mà không sao, thật sự không sao. . . . Cho dù cô là người thật, tôi là thể thân, nhưng là nếu như cô không còn ở trên thế giới này, anh ấy nhất định sẽ muốn giữ tôi lại, thông qua tôi mà hoài niệm về cô, đây là việc duy nhất mà anh ấy có thể làm, như vậy, tôi liền không cần phải rời đi. . . . Đúng vậy, chỉ cần cô chết.”

Nói xong, bỗng nhiên Kim Cơ tiến lên, chọt kéo cằm của tôi lên, đẩy miệng của tôi ra, dùng sức đả chất lỏng trong cái bình nhỏ vào trong miệng của tôi, động tác mang theo tính thần bất thường mà lúc này lạ đặc biệt nhanh chóng quyết đoán.

“Nhìn đi, anh ấy rất quan tâm cô, mỗi ngày đều tự mình thử độc trong thịt và nước mang đến cho cô, xác định thức ăn nước uống không có gì mới để cho người ta mang lên. Nhưng mà anh ấy không thử ra được trong thức ăn có thứ khác không phải thuốc, tôi biết cô là một người rất lợi hại, nhưng là hiện tại, cô đã không còn sức để phản kháng! ! !” Trên gương mặt Kim Cơ, tràn đầy vẻ hung ác. giống như một con giao sắc lạnh dữ tợn, cô ta nhìn

thẳng vào đôi mắt tôi, giống như ánh dao, một dao hạ xuống, muốn cắt hết thịt của tôi.

Tôi biết nguyên nhân Lý Bồi Cổ muốn thử độc cho tôi — Trong căn nhà này, người muốn giết tôi quả thật nhiều kongo kể xiết, hẳn không thể không đề phòng.

Nhân phẩm thấp chính là có kết quả như vậy đó! ! !

Tôi tự mặc niệm cho chính mình.

Tựa như lời Kim Cơ nói, tôi bị cơn buồn ngủ mạnh mẽ ập tới, tay chân cũng không còn sức lực, chỉ có thể cố hết sức khép chặt cổ họng, không để cho chất lỏng đậm đặc đắng chát này chảy vào.

Nhưng là không còn kịp nữa rồi, vẫn có một ít độc chảy được xuống bụng.

Nhất thời, trong bụng tôi như có một thanh đao nhọn, đang không ngừng gãy dụa.

Trong lúc tầm mắt tôi mơ hồ, thấy được gương mặt vạm vỡ dữ tợn của Kim Cơ, ánh trăng trên sàn nhà, cong có Cái ống nhổ trong góc.

Phải đánh cược một lần cuối cùng, sống hay chết đều là nhờ một cử động này.

“Tử Kỳ! ! !” Tôi cao giọng gọi tên cô ta.

Đây là tên thật của Kim Cơ.

Giống như tôi đã lường trước, Kim Cơ thất thần trong chốc lát, sự kiềm chế ở tay tôi được nới lỏng.

Nhân cơ hội này, tôi cầm cái gối lên, dùng hết tất cả khí lực ăn thịt, bất thành linh ném mạnh về phía cái ống nhỏ.

Cái gối bay chính xác đập vào cái ống nhỏ, cái ống nhỏ lay động mấy cái, rốt cuộc cũng ngã xuống trên nền nhà.

Vào nhiều năm sai, nhớ lại cảnh tượng thảm thiết năm đó, tôi vẫn còn sợ hãi trong lòng như cũ.

Sau khi cái ống nhỏ bị ngã trên sàn nhà, chất bài tiết chảy ra, nhất thời, khí độc màu đen dâng lên cuồn cuộn, gương nanh múa vuốt đánh về phía chúng tôi.

“Tôi chỉ nghe Kim Cơ kêu “A” lên một tiếng, nhất thời mắt trợn trắng, bọt búp trào ra, té nằm trên mặt đất, chân tay co rút mấy cái, bị xông cho ngất đi.

Sự đau nhứt trong bụng cùng với mùi hôi thối của chất bài tiết xông tới đồng thời bị đã kích cùng lúc khiến cho tôi hít thở không thông, làm cho ý thức của tôi từ từ mất đi.

Ở trước một giây cuối cùng trước tôi rơi vào bóng tối, tôi nghe thấy ở dưới lầu truyền tới tiếng la như ngày tận thế: “Người đâu mau tới đây không được rồi, cái bô bị đổ, mau đeo mặt nạ chống độc lên! !”

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Tôi cảm thấy mình giống như mới vừa vượt qua một đường hầm rất lớn, tối đen, trong đường hầm không có bất cứ một vật cản nào.

Tôi thấy rất nhiều giấc mơ.

Giấc mơ đầu tiên là mơ thấy có một cái mông gà to trên một cái khay.

Đừng tưởng cái mông của con gà không có thịt, khi cơn đói đến lấy cái mông của tôi ra ăn cũng không khác lắm.

Không ngoài dự liệu tôi đang há miệng cắn cái mông đó ăn, bỗng nhiên một trận gió quái lạ thổi qua, cuốn đi cái mông gà tôi đang thưởng thức.

Tôi đang muốn khóc lên, lại phát hiện trước mặt xuất hiện hàng loạt cái mông của con người xếp hàng chỉnh tề.

Tạo thành một mảng trắng xóa dưới ánh mặt trời, ánh sáng phản chiếu lên bề mặt trơn nhẵn tạo nên vẻ sáng bóng mê người.

Hắc hắc hắc, Hà Bất Hoan tôi ngay cả mơ cũng càng lúc càng có khẩu vị nặng.

Bất quá khi một người đã lên cơn đói cồn cào, thì quản cái gì là mông gà cái gì là mông người, mông nào có thịt chính là cái mông tốt.

Theo Hà Bất Hoan tôi thì sẽ không gậm nhậm.

Vật nào hiếm tất quý, giữa một vườn mộng sáng bóng tôi chọn lấy một cái mộng có màu chocolate, đang ha miệng định cắn xuống, thì chủ nhân của cái mộng chocolate chợt quay đầu lại.

Dĩ nhiên chính là Tiểu Hắc! ! !

Hắn bóp chặt cổ của tôi, bộc phát cơn giận nhẫn nhịn trong khoảng thời gian ngắn, quát lên: “Mang Tiểu Thủ trả lại cho tôi! ! !”

Làm cho tôi sợ hãi một trận, nỗi sợ đó xuyên qua cả giấc mơ.

Giấc mộng đầu tiên mang theo ánh sáng mờ ảo, mờ đến mức ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy được.

Sau đó, tôi nhìn thấy Cảnh Lưu Phái, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh khôi, quần vải kaki, mái tóc rời bù, làm cho người ta sinh ra dục vọng muốn đụng chạm.

Nhưng không nhìn thấy được mặt anh, vì anh đứng cách tôi rất xa.

Anh nhìn tôi, trong mắt mắt trống rỗng.

Anh mở miệng, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, anh nói: “Bất Hoan, anh em yêu như thế.”

Tôi muốn nói gì đó, nhưng trong cổ họng nghẹn lại không nói ra được câu nào.

Cảnh Lưu Phái lùi từ từ về phía sau, dần dần biến mất trong làn sương khói, tôi muốn chạy theo, nhưng mà không biết sao lại bỗng nhiên suất hiện một đôi tay cứng như thép bóp chặt cổ của tôi.

Chủ nhân của đôi tay đó chính là Bạch Triển Cơ.

Trong mắt của hắn không có cảm xúc, nhưng lại giống như một miếng bọt biển khổng lồ, từ từ hút đi toàn bộ máu của tôi.

Sau đó, biển hoa mạn châu sa đầy trời bay vọt về hướng tôi, màu đen nhánh của đất, màu đỏ tươi của hoa, một bộ xương trắng bên ngoài nhuộm đầy vết máu loang lổ.

Ở vào lúc tôi sắp không thở nổi, lại có mùi thơm nhàn nhạt của hoa Diên Vĩ (hoa Iris), kéo tôi quay trở lại từ con đường chết.

Chính là Lý Lý Cát.

Đôi mắt xinh đẹp của anh nhìn tôi, nói từng câu từng chữ: “Bất Hoan, đời này, tôi sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa.”

Nhưng lời vừa nói dứt, cơn gió xen lẫn những hạt cát thổi qua, trong nháy mắt anh biến mất đi không thấy đâu.

Trong giây lát, cảm giác cô độc ập tới tôi, giống như trên thế giới này không còn ai có thể cho tôi dựa dẫm vào nữa.

Tôi cứ tiếp tục đi về phía trước, phát hiện trong bão cát ánh đèn ập ập ám màu vỏ quýt.

Đó là ánh đèn hắt ra từ bên trong căn phòng đằng trước.

Tôi men theo ánh đèn đi vào, thân thể như đột nhiên biến nhỏ lại.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra, đây không phải là mơ, mà là tôi đang nhớ lại.

Thật sự nhớ lại rất rõ ràng.

Khi đó tôi chỉ mới 14 tuổi, vào ngày nào đó tôi đi ngang qua căn phòng của Lý Bồi Cổ, lại phát hiện hắn cầm một tấm hình, về mặt đó của hắn, tôi chưa từng thấy qua bao giờ.

Giống như là màu sắc tâm tối nhất của sự đau buồn.

Tôi lén lút đi tới phía sau lưng hắn, tôi nhìn thấy, hắn cầm một tấm hình người phụ nữ xinh đẹp trong tay, gương mặt xinh đẹp này làm cho người ta vừa gặp liền có cảm tình.

Trên tay người phụ nữ ôm một đứa bé mới sinh, mà một tay khác thì đang nắm tay một bé trai.

Xem ra, đó là hình lúc nhỏ của Lý Bồi Cổ.

Mà người phụ nữ kia. chính là mẹ hắn — Lữ Phối Kiều.

Tôi chưa từng được gặp Lữ phu nhân, vào lúc trước kia tôi đến, bà ấy đã chết bởi bị bang khác ám sát.

Tôi từng loáng thoáng nghe qua người làm trong nhà nhắc tới, một vào lần, lúc hai anh em Lý Bồi Cổ và Lý Lý Cát đến trường.

Với tấm tính của một đứa trẻ, tôi đã từng khéo léo hỏi chuyện này với Lý Lý Cát, nhưng anh lắc đầu, nói lúc đó mình còn quá nhỏ, đối với chuyện này không có chút ấn tượng nào.

Nhìn biểu tình của anh, không giống như đang nói dối.

Lý Bồi Cổ nhìn tấm ảnh của mẹ, gương mặt dịu dàng như muốn nở hoa, song trong vẻ mặt dịu dàng đó, lại mang theo chút đau buồn không với.

Không biết tại làm sao, hình ảnh đó của anh làm cho tôi đau lòng, nhưng tôi không biết phải làm gì, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh nhìn hắn.

Đúng vào lúc tôi cho rằng mình sẽ đứng mãi như thế, Lý Bồi Cổ bỗng nhiên đưa tay ra, ôm lấy eo tôi.

Đầu hẳn tựa vào trước ngực tôi, hít thở nhẹ nhàng, bộ ngực của tôi, hình như có thể bị hơi thở của hẳn làm tổn thương, cứ tùy thời có thể sẽ bị chốc da ra.

“Bất Hoan em có thấy sợ hãi không?” Ngay lúc đó hẳn hỏi tôi.

“Sợ hãi cái gì?” Tôi hỏi.

“Sợ có một ngày, người mà em yêu thương sẽ bị người ta giết, biến mất hoàn toàn ở trên thế giới này.” Giọng nói của hẳn mang theo buồn bã, ngay cả như thế, ở ngay vào lúc đó, tôi vẫn thấy đó như là một âm thanh của trời như cũ.

“Không sợ.” Tôi nhớ mình đã trả lời như thế.

“Tại sao?” Hẳn hỏi.

“Bởi vì em sẽ dùng hết toàn lực, dùng tính mạng của mình, bảo vệ người em yêu.” Tôi nói với khí phách vạn phần, nếu không phải suy nghĩ cho cái đầu của Lý Bồi Cổ đang ở trước ngực, tôi nhất định sẽ vỗ ngực nói để gia tăng thêm hiệu quả diễn kịch.

Khóe miệng hẳn kéo lên, nhưng trong mặt lại không mang nụ cười: “Nhưng mà Bất Hoan, anh rất sợ, anh tận mắt nhìn thấy người anh yêu thương nhất chết đi, anh sợ rồi. . . . Anh không thể, cũng không dám trải qua chuyện như thế lần thứ hai, em hiểu không? Bất Hoan.”

Tôi không hiểu, luôn luôn không hiểu.

Chỉ nhớ rõ, đêm hôm đó, hẳn ôm tôi rất lâu.

Sau khi hồi tưởng kết thúc, tôi tỉnh dậy một cách tự nhiên.

Đầu óc tôi rất tỉnh táo, không có chút hỗn loạn nào.

Trước mặt là một màn ánh sáng chói mắt, tôi hiểu ra đây không phải là căn phòng trên tầng gác nhỏ hẹp tối tăm, mà là căn phòng trước kia của tôi.

Tôi di chuyển ánh mắt, dò xét từng góc nhỏ trong căn phòng.

Từ khi giả dạng thành Tiểu Thủ đến giờ, tôi ngủ ở căn phòng của người làm, cũng chưa có cơ hội đi vào phòng của chủ nhà, cho nên, đây là lần đầu tiên tôi trở lại phòng của mình từ lần rời đi kia.

Tôi vốn cho rằng, tất cả đồ đạc của tôi đều đã bị Lý Bồi Cổ ném hết ra ngoài rồi.

Nhưng mà không có, bàn trang điểm của tôi, nước hoa của tôi, hộp trang sức đeo tay của tôi, túi trang điểm của tôi, tất cả đều là của tôi, vẫn nằm nguyên ở vị trí cũ, không có bất kỳ thay đổi nào, giống như đoạn thời gian kia chưa từng xảy ra.

Mà Lý Bồi Cổ, ngồi ở chiếc ghế bên cạnh giường tôi.

Tôi cho rằng hắn sẽ nói một câu tầm thường nhưng lại là câu mở đầu rất tự nhiên như — “Cô đã tỉnh?”

Nhưng hắn không có nói.

Hai chân Lý Bồi Cổ gác lên nhau, đôi mắt nhìn tôi, mang theo màn sương mỏng.

Tôi bị nhìn đến mức muốn dựng cả lông lên, đến cuối cùng, chỉ có thể nuốt nước miếng, tự động khai báo: “Vâng, tôi đã tỉnh.”

Mohamed nói: Núi không ở bên tôi, tôi tự đi tìm núi.

Hà Bất Hoan tôi thì nói: Anh đẹp trai không trêu đùa tôi, tôi tự đi trêu đùa anh đẹp trai.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22

Nghe thế, trong mắt của Lý Bồi Cổ, nổi lên một chút biến hóa.

Giống như tảng băng trên mặt hồ bỗng nhiên có một cơn gió mát thổi qua, làm tan đi một chút tầng bên ngoài, mặc dù, bên dưới là lớp băng dày, nhưng ít ra cũng nổi lên một tầng hơi nước.

"Bất Hoan, cô vẫn giống như trước kia." Hãn nói.

Thật ra thì tôi rất muốn nói cho hãn biết: tôi đã trải việc vận động trên giường rất nhiều lần rồi nên không còn thuần khiết nữa, hai cai bánh bao bự của tôi cũng càng thêm vĩ đại, có khuynh hướng phát triển lên tới cup E.

Dù là chưa bằng, thì đã đạt D+ rồi.

Đáng tiếc về điểm này, là có rất người phát hiện.

Lần trước tôi thật sự không nhịn được, đem ngực tạo dáng thành đỉnh Everest cho Lý Lý Cat nhìn, hy vọng có thể nhìn thấy được sự mê đắm đặc biệt của đàn ông khi nhìn thấy bánh bao thịt lớn như vậy.

Song trôi qua một lúc lâu, trong mắt của anh cũng chỉ là một mảnh mờ mịt thuần khiết.

Không có cách nào khác, tôi chit có thể nắm tay của anh, đặt lên trên bánh bao thịt lớn của tôi, muốn cho anh tự cảm nhận sự biến hóa của vật

nắm trong tay.

Lý Lý Cát hết xiết chặt bên trái, rồi xoa bóp bên phải, cách một khoảng thời gian 2 giây, rốt cuộc cũng chau mày nói: "Bất Hoan, chẳng lẽ mới ba ngày không ăn thịt mà tuyết ngực của em bị ung thư rồi hả?"

Tôi nhất thời dâng lên ý muốn bạo cúc hoa của anh.

Lý Lý Cát ơi là Lý Lý Cát, đó chính là nguyên nhân gọi anh là xử nam!
!!

Vừa muốn chuyển động thân thể, dạ dày lại truyền tới một trận đau âm ỉ -- đây là cái đau âm ỉ sau tai nạn.

Cảm giác đau này làm cho tôi nhớ đến một người: "Kim Cơ đâu? Cô ta ở đâu?"

"Tôi muốn gặp cô ta." Tôi vẫn cố gắng nâng thân thể ngồi dậy, ít nhất ngồi như thế có thể nhìn thẳng Lý Bồi Cổ.

Lý Bồi Cổ nhìn vào mắt tôi, nhìn thẳng nói nhẹ nhàng: "Hình như cô quên mất mình cũng là kẻ bị giam cầm."

Tôi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, không, không chút tránh né: "Anh là đang sợ cái gì sao?"

Lý Bồi Cổ không trả lời.

Tôi lại nhấn mạnh thêm: "Cô ta đã nói cho tôi biết rất nhiều chuyện."

Nghe thế, trong mắt lóe lên một tầng âm u, như một cái bóng âm u từ từ lướt qua tôi.

Giống như những tia sáng của ánh trăng, chậm rãi chuyển động quanh các đỉnh núi.

Cuối cùng, tôi đã thấy được Kim Cơ.

Cô ta bị giam ở nhà lao riêng của Trung Nghĩa Đường.

Tôi nhìn thấy cô ta, tóc tai của Kim Cơ toán loạn, son phấn lấm lem, hẳn là rất chật vật, chẳng qua tinh thần hết sức bình tĩnh, chính là loại bình tĩnh mang theo chút thiếu sức sống sau sự điên loạn ta thường gặp.

Nghe thấy tiếng mở cửa, mí mắt cô ta hơi nâng lên, dùng cặp mắt quen thuộc lại có phần xa lạ quan sát tôi, trong nháy mắt, tôi thậm chí hoài nghi không phải cô ta để quên đi tôi rồi chẳng.

Nhưng sau đó, cô ta liền nở nụ cười hiểm ác: "Thì ra là cô chưa chết."

"Cô tin rằng có thể giết tôi dễ như vậy?" Tôi hỏi.

"Cô cảm thấy rất kỳ quái phải không? Cô thấy chúng ta chỉ mới gặp mặt nhau có một lần, tại sao tôi lại giống như nổi điên lên muốn dồn cô vào chỗ chết." Khi nói ra lời này, cô ta đang ngồi bệt xuống trên nền xi măng lạnh như băng, mà đầu thì tựa vào vách tường bằng vôi, cả khuôn mặt xinh đẹp rục rở dưới ánh trăng: "Trên thực tế, hiểu biết của cô với tôi, có thể là xa lạ, nhưng mà cô, Hà Bất Hoan, nhưng với cô, tôi lại rất quen thuộc."

Ở bên trong không khí tĩnh lặng, tôi đang im lặng nhìn cô ta.

"Cô biết không?" Cô ta bỗng hạ giọng xuống, giống như một đứa trẻ đang muốn nói ra một bí mật của mình với người lớn, nhay bén mà lạ thường: "Lúc Bồi Cổ đang ngủ, anh ấy gọi tên của cô: Bất Hoan, Bất Hoan của anh. . . . Mỗi khi anh ấy kêu một tiếng, tôi liền muốn giết cô một lần."

Đúng vậy, không có chuyện tình nào khác khó chịu hơn so với chuyện này -- đặc biệt là, khi người đàn ông kia là người cô ta yêu.

Chẳng qua là --

"Cô cho rằng giết chết tôi thì chuyện gì cũng giải quyết được sao?" Tôi bình tĩnh nhìn cô ta.

"Đúng vậy, chỉ cần cô chết, chỉ cần trên thế giới này không có cô, thì anh ấy sẽ nhìn thấy tôi, chú ý đến tôi, như vậy, tôi có thể dốc hết lòng làm cho anh ấy yêu tôi." Trên gương mặt xinh đẹp của Kim Cơ, cặp mắt kia mở ra rất lớn, một tia sáng chột lóe lên trong bóng tối, giống như một con thú đang rục rịch muốn ngóc đầu dậy.

Tôi lắc đầu: "Không, cô bắt quá chỉ sợ hãi, bắt quá chỉ hèn nhát."

"Cái gì?" Lòng mi của cô ta rung rung, giống như cánh quạt đang múa, một lúc sau, trong đôi mắt đôi mắt của con thú đó hiện lên chút mê mang về sự sai lầm.

"Trong lúc tôi ở vị trí giữa cô và Lý Bồi Cổ, lựa chọn giết tôi, chỉ là bởi vì tôi là người tương đối dễ ra tay, chỉ cần một lọ thuốc độc, tôi liền có thể biến mất. Nhưng Lý Bồi Cổ thì không thể, cô không dám đối mặt với anh ta, cô không dám nhìn thẳng vào nội tâm của anh ta, cô sợ hãi anh ta vĩnh viễn cũng sẽ không đáp lại tình yêu của cô." Tôi nói thẳng vào vấn đề.

"Đúng vậy, cô mềm yếu đáng thương tựa như con ốc sên." Tôi không có dừng lại, trong lúc này việc dùng lại là không cần thiết: "Đàn ông làm tổn thương cô, không sao cả, bắt quá tức giận thôi, hoặc có thể cầm dao lao về phía tên khốn đó, hoặc là lựa chọn cách làm dứt khoát hơn -- quay người rời đi, ngay cả một cái nhìn lần cuối cũng không nhìn, mà không phải là cầm dao quay lại đâm về phía đồng loại của mình. Bởi vì bất kể có như thế nào, nếu người đàn ông đó đáng giá, trên căn bản anh ta sẽ không bởi vì lý do gì mà làm tổn thương bất kỳ người con gái nào mà sẽ tự tổn thương chính mình."

Bạn có thể yêu một người đàn ông, có thể cho anh ta tiền, có thể cho anh ta thân thể, có thể cho anh ta cả tính mạng của mình, nhưng bạn không thể

đem cả suy nghĩ của chính mình cũng giao cho anh ta.

Bởi vì đó là chuyện tình kinh khủng nhất thế giới.

Kim Cơ mang theo ánh mắt không chút kiên nhẫn nhìn tôi ..., nói: "Sao đột nhiên cô lại nói như thế, cô thẳng rồi, anh ấy yêu cô."

Mười ngón tay tôi đan vào nhau, dần dần gia tăng sức thêm, các ngón tay giống như hình cụ dùng để kem tay vậy, không biết tại sao, từ nhỏ tôi đã rất thích động tác này, cảm nhận sự gia tăng của nhịp tim, có thể làm cho mình bình tĩnh hơn.

"Anh ta yêu tôi? Nếu như anh ta yêu tôi, cũng không mang tôi cho người khác. Tôi từng có vô số lần đứng mặt anh ta nói tôi yêu anh ta, nhưng mà không có bất kỳ một sự đáp lại nào, cô hiểu được cảm giác này không? Từ lúc bốn tuổi, tôi đã bắt đầu thích anh ta, liên tục nói cho anh ta biết, chỉ cần anh ta nói ra câu nói kia, tôi sẵn lòng ở lại bên cạnh anh ta, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng câu trả lời của anh ta là: anh ta không thể yêu, không dám yêu, cuối cùng, anh ta tùy ý mang tôi cho một người đàn ông khác. Kết quả như vậy, chính là điều cô ngưỡng mộ sao?"

Trong mắt cô ta thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc: "Cô nói, bây giờ cô là người phụ nữ của người đàn ông khác?"

"Tôi phải phải là người phụ nữ của bất kỳ kẻ nào cả?" Tôi nói: "Tôi là người phụ nữ của chính mình."

Sau khi nói xong tôi tự cảm thấy thật tự hào, hào quang rạng rỡ tự vẽ lên thành một bức tranh, tạo ra một ngôi sao sáng chói.

Ừ, những lời này có trình độ triết lý đến mức không giống như Hà Bất Hoan tôi có thể nói ra được.

Không nghĩ tới Bất Hoan tôi đây ăn toàn thịt, mà phun ra câu nào cũng toàn là vàng ngọc.

Bất quá cũng vừa khéo. . . .tính thời gian, đến giờ cơm tối rồi, vẫn nên nói nhanh thôi.

Đầu của Kim Cơ hơi cuối xuống, mệt mỏi, khuôn mặt mang theo chút lo sợ, giống như mới vừa trải qua cảnh khói lửa ở chiến trường.

Tôi nghĩ, ít ra cô ta cũng đã hiểu được một vài chuyện.

"Lâm Lam đang tìm cô, vẫn luôn ở chỗ đó. Nhớ kỹ, bất kể có như thế nào, cô vẫn còn người bạn này." Tôi không muốn nói nhiều, trực tiếp mở cửa ra: "Nếu như cô nghĩ thông rồi, thì đi đi, bọn họ sẽ không ngăn cản cô."

Đây là giao ước của tôi với Lý Bồi Cổ.

Người Kim Cơ giết là tôi, tôi không truy cứu, hẳn ta cũng không có lý do để truy cứu.

Cứ như vậy, để Kim Cơ rời đi.

Mặc dù thiếu chút nữa cô ta đã giết được tôi, nhưng suy cho cùng, cô ta cũng là bạn của Lâm Lam.

Hơn nữa trên một phương diện nào đó, cô ta rất giống tôi, không chỉ là ánh mắt, còn có ở trong lòng từng khát vọng tình yêu đối với Lý Bồi Cổ.

Lãng phí cả tuổi xuân, chúng tôi là người cùng cảnh ngộ.

Cho nên tôi lựa chọn bỏ qua chuyện này.

Kim Cơ rời đi, mà tôi thì vẫn tiếp tục ở là nhà Lý Bồi Cổ.

Với vì cơ thể bị tổn thương do trúng độc, Lý Bồi Cổ không có tiếp tục nốt tôi trên tầng gác, mà để cho tôi ở trong căn phòng trước kia của mình.

Ở trong lòng mấy người anh em, hành động này quả thật chính là lời nước lợi dân có đầy đủ ý nghĩa lịch sử sánh ngang với Đô Giang Yển cùng với Trường Thành.

Dù sao, từ đó bọn họ không cần phải đi đổ xô cho tôi nữa rồi.

Nói đến cái ngày Kim Cơ giết tôi, hơn mười người anh em có mang mặt nạ phòng độc chạy vào, nhưng vẫn không chịu nổi, toàn bộ đều bị hy sinh hết.

Đối với bọn họ mà nói, tôi quả thật chính là quả bom hẹn giờ, hay là một người xấu xa mang hình dáng quả bom hẹn giờ.

Nhưng mà từ lúc tỉnh lại sau khi bị trúng độc, tôi phát hiện mình giải quyết rất có quy luật.

Mỗi sáng sớm sẽ làm một lần, rất đúng giờ.

Hơn nữa mùi cũng đi rất nhiều, hoàn toàn không có lực sát thương, nhiều nhất chỉ xông chết một góc nhỏ thôi.

Về điểm này, bác sĩ giải thích như sau, thành phần thuốc chứa gì gì đó gây tác dụng với trực tràng trong cơ thể tôi, có phát sinh ngoài ý muốn từ đó giúp cho tôi không bị táo bón nữa.

Tôi không khỏi chảy nước mắt đầy mặt: cái này vốn là vũ khí mang tính sát thương của tôi mà, từ nay về sau nó đã không còn nữa rồi!!

Mặc dù nơi ở đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng tôi vẫn như cũ không lúc nào không nghĩ đến chuyện bỏ trốn.

Nhưng trốn không thoát -- trên tay của tôi mang một cái xích sắt, dính với vách tường.

Nói cách khác, trừ phi tôi có thể mang theo cái vách tường bỏ trốn cùng, nếu không đừng nghĩ đến việc trốn thoát.

Nói đến cũng không biết là đang chơi tôi hay đối tốt với tôi, cái xích sắt này rất dài, vừa đủ để tôi có thể đi đến hồ bơi sau vườn phá nước.

Bất quá suy nghĩ cẩn thận lại xem, một người trôi nổi trong hồ bơi, mà trên tay thì có một cái khóa sắt từ cửa sổ lầu hai, cái tình cảnh này, thật sự vô cùng quái dị.

Bất quá quái dị hơn nữa, tôi cũng làm như thế, dù sao đây cũng là trò giải trí duy nhất của tôi.

Hôm nay cực kỳ hưng phấn thay đồ bơi muốn đi phá nước, nhưng khi xuống cầu thang xích sắt lại bị người khác đạp lên, thiếu chút nữa làm cho tôi té ngã như kiểu chó ăn phân rồi.

Quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đen của Tiểu Hắc.

Bởi vì vẫn chưa tìm được Tiểu Thủ, nên hẳn đối xử với tôi như kẻ thù vậy, thỉnh thoảng cũng gạt chân tôi.

Có câu châm ngôn nói Đại nhân có đại lượng, tôi đọc thầm 100 lần, tha thứ cho hắn, tiếp tục đi về phía hồ bơi.

Nhưng sau này mới biết được, ở trong mắt mấy người anh em xung quanh, tôi đi vọc nước ở hồ bơi chính là đang làm một con rùa tinh ngàn năm. Bơi trong hồ cũng hơn nữa tiếng, da thịt cũng nhăn hết rồi, quyết định lên bờ.

Bất quá trước khi bước lên bờ, vẫn còn một việc muốn làm.

Tôi ngoắt ngoắt tay gọi Tiểu Hắc đang chịu trách nhiệm đứng canh gác ở bên cạnh, nói: "Anh xuống đây."

"Có chuyện gì?" Hắc không kiên nhẫn hỏi.

"Anh xuống đây, tôi nói nhỏ cho anh biết." Móng vuốt của tôi tiếp tục vẫy.

Tiểu Hắc cho rằng lương tâm của tôi trời dậy, muốn nói cho hắc biết tung tích nơi Tiểu Thu bị giam, vội vàng nhảy xuống nước, đưa lỗ tai lại gần miệng tôi, thúc dục: "Nói mau nói mau, tôi nghe."

Tôi đưa tay kéo hắc đến chỗ tôi vừa mới đứng, tiếp theo tăng hắc giọng, nhỏ giọng nói: "Anh có cảm thấy hay không, nước này hơi nóng nha?"

Tiểu Hắc ngờ ngác không biết tôi đang muốn nói gì, chỉ có thể gật đầu: "Ừ, chỗ nước này thật nóng. . . . Cô rốt cuộc muốn nói cho tôi biết cái gì?"

Tôi vỗ nhẹ vào vai hắc, cười đến thiếu chút nữa mất hết nửa bạn sống của con rùa tinh vạn năm này: "Tiểu Hắc à, mới vừa rồi tôi mắc đá, đành giải quyết ở trong bể bơi này, chính là cái chỗ hiện tại anh đang đứng, lát nữa lên bờ nhớ thay nước nhé."

Quên chưa nói, còn có một câu châm ngôn đó chính là Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23

Coi như là Hồ Đông Bắc trong sở thú, mặc dù bị giam trong chuồng, bạn cũng xích sắt sao.

Vừa nghĩ như thế, tôi chợt cảm thấy cái xích sắt trên tay không lúc nào không nhắc nhở tôi một sự thật: Hà Bất Hoan tôi ngay cả thú trong vườn thú cũng không bằng! ! !

Đối với cái đồ kim loại giam cầm cả thể xác và linh hồn này tôi căm thù đến tận xương tủy, quyết định muốn phá hủy nó.

Tôi dùng lửa nung nó: lửa cháy, nhưng kim loại dẫn nhiệt, thiếu chút nữa đã nướng chín chân tôi.

Tôi dùng cưa để cưa nó, nhưng cuối cùng hy sinh hết 85 cái cưa cỡ 16.

Rốt cuộc đến một ngày, lúc tôi đang cố gắng dùng răng nanh gặm sợi xích, thì Lý Bồi Cổ đi vào.

Tôi phản xạ có điều kiện muốn che dấu đi âm mưu vượt ngục, nhưng dấu răng cùng vết sáng long lanh của nước bọt trên sợi xích đã bán đứng tôi.

Bất quá phải nói là dùng cưa cưa một lúc lâu vẫn không có lưu lại dấu vết nào cả thể mà lại bị răng của tôi cắn lồm đi, răng của tôi phải thật có khẩu vị tốt nha.

Lý Bồi Cổ đưa mắt dò xét trên tay tôi vài giây, tiếp theo quay người rời đi không nói câu nào.

Trong nội tâm tôi nổi lên một trận thất vọng: xong, tuyệt đối là hẳn đi dặn đàn em mang xích sắt đi gia cố rồi.

Tôi đau lòng hàm răng của mình, các em nhất định là phải hy sinh vài đứa rồi.

Nhưng lại nằm ngoài dự liệu của tôi, khi hẳn quay trở lại lần nữa, trên tay cầm một hộp thuốc.

Đôi mắt tôi mở to, nhìn hẳn cởi dây xích trên tay tôi xuống, hẳn cẩn thận bôi thuốc lên trên cổ tay hiện ra một vết rách da quanh cổ tay màu hồng hồng.

Lý Bồi Cổ cuối đầu xuống, con người tĩnh lặng dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu màu hổ phách.

Tôi lặng lẽ cầm bình hoa ở tủ đầu giường lên, chuẩn bị cho nó tiếp xúc thân mật với đầu của Lý Bồi Cổ.

Nhưng cuối cùng, tôi ném bình hoa xuống đất.

Bởi vì sự lương thiện ở trong lòng tôi.

Cũng bởi vì một câu nói lạnh nhạt của hẳn: "Trước khi đi vào, tôi đã ra lệnh cho đám đàn em chĩa súng canh chừng ở phía ngoài, coi như cô có đánh cho tôi ngất xỉu cũng không ra ngoài được."

Đầu Lý Bồi Cổ vẫn cúi xuống, phần xương nho nhỏ nhô lên ở gáy, phản chiếu ánh sáng trắng, từ góc độ tôi nhìn lại, chóp mũi hẳn mang theo chút nhu hòa, rất thẳng, giống như một ngọn núi nhỏ.

Hơi thở ấm áp của hắn phảng phất trên làn da của tôi, từng cái lỗ chân lông của tôi cũng phảng phất như say rượu.

Say khướt.

Cả trong lòng, cũng cảm nhận được chất rượu nồng nặc đó, không phân biệt được đây là cảm giác gì.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên nền nhà, cũng dễ dàng trở nên lộn xộn, cũng có âm thanh nào.

Trước sự yên tĩnh bên trong căn phòng, tôi đã lên tiếng: "Tại sao anh muốn mua Kim Cơ?"

Có lẽ tôi là người biết rõ đáp án nhất, nhưng tôi không muốn xác nhận, mỗi khi nhìn thấy Lý Bồi Cổ của lúc trước, bất cứ đáp án nào cũng không xác định được.

Ở trước mặt anh, tôi luôn luôn thiếu tự tin.

"Bởi vì cô ấy rất đẹp." Lý Bồi Cổ nói: "Tôi thích mọi thứ xinh đẹp."

Cũng không phải là nguyên nhân này.

Về điểm này, tôi biết, hắn cũng biết.

Nhưng hắn lại có thể nói bình tĩnh như vậy, lạnh nhạt như vậy, như thế đó thật sự có thể là lời nói thật lòng, tôi liền muốn tin tưởng hắn.

Nếu như đây chính là lý do hắn muốn tôi tin.

Hắn tiếp tục bôi thuốc, chất lỏng trong suốt lạnh băng thấm đầy trên đầu ngón tay theo những đường vân tay rối loạn kia.

Động tác của hấn dịu dàng, cái cảnh tượng này cũng không mấy xa lạ gì, trước khi tôi bị thương, hấn cũng thường vào trong căn phòng này bôi thuốc cho tôi.

Khác biệt chính là, ánh mắt của hấn khi đó dịu dàng đến mức có thể làm cho tôi bất tỉnh, mà bây giờ. . . . không thể như thế nữa.

Tôi nghĩ, tôi hấn là nên quên một vài câu nói Kim Cơ đã nói.

Những lời nói kia không còn có ý nghĩa.

Nếu như hấn thật sự yêu tôi, thật không buông tôi xuống được, thì như thế nào tôi lại phải biết được điều đó từ trong lời nói của người khác chứ?

Tôi nhìn không thấu Lý Bồi Cổ, vì thế tôi dời ánh mắt đi nhìn về phía khác, không nên tự đi tìm việc phiền não.

Thoa thuốc xong, Lý Bồi Cổ kêu người ta làm lại một cái còng tay mới cho tôi, bọc thêm một lớp chất liệu mềm bên trong, để không ma sát với da nữa.

Tăng thêm độ thoải mái, nhưng xét cho cùng, tôi vẫn bị xích, hay xem như không khác xưa mấy.

Xét thấy sợi xích kia đủ dài, Bất Hoan tôi có thể tùy tiện lắc lư trong phòng, đi phòng khách xem tivi một chút, bay vùn vụt đi phòng bếp lục tủ lạnh, đi phòng sách đọc manga.

Những hành động lần này vừa chọc giận các huynh đệ, bởi vì tôi cứ giống như Du Hồn lang thang vậy, cái sợi xích kia sẽ luôn làm bọn họ bị vấp té.

Nói vấp té là còn nhẹ, có khi tôi cong nghe thấy được tiếng vang, trong nháy mắt vừa mới quay đầu lại, xích sắt kia run run, trên mặt các anh em đã

in một dấu đỏ thật đậm rồi.

Còn nữa, tôi rảnh rồi đến trứng dái cũng muốn nhứt rồi, liền nhắm mắt lại, chạy lên chạy xuống vòng quanh cầu thang.

Mở mắt mới phát hiện, một người anh em đã bị khóa sắt quấn quanh cổ hơn mười vòng, trên miệng đã sùi bọt mép, da mặt đã chuyển sang màu xanh tím rồi.

Vội vàng đưa vào bệnh viện, thiếu chút nữa đã không còn cứu kịp nữa, nghe nói sau này tên đó cố sống cố chết nắm chặt lấy cửa bệnh viện không chịu xuất viện, có nói gì cũng không chịu tiếp tục sống chung dưới một mái nhà với tôi.

Tôi cảm thấy được uy lực của xích sắt có thể so sánh với đám mây sấm sét.

Hôm nay, tôi vừa rảnh rồi muốn tán gẫu, liền bắt đầu dạo bước trong phòng, không cẩn thận, làm cho Tiểu Hắc vấp té.

Hắn bò dậy, tức giận nhìn tôi, hai con ngươi đỏ lên giống như hai viên thủy tinh bị nung nóng, ửng lên một màu hồng trong suốt.

Tôi cẩn thận quan sát hắn, đợi xem coi hắn có thật sự trờng cho hai con mắt rớt ra ngoài không, tôi đây rất cuộc phải lấy cái dũng khí gì để có thể đem nó đi bán lấy tiền?

Hai nắm tay bên người hắn vừa mới nói lỏng, vừa thả lỏng ra, cuối cùng quyết định xem tôi như quả bí đỏ thối, không thèm để ý tới nữa.

Tiểu Hắc đang định rời đi, lại bị tôi kéo trở lại: "Hôm nay sao không nhìn thấy Lý Bồi Cố?"

Hai hạt châu thủy tinh nóng đỏ trong hốc mắt Tiểu Hắc mới vừa tắt trong thoáng chốc lại bốc lên trở lại: "Cô tìm cậu chủ làm cái gì? Rốt cuộc có ý đồ gì?"

"Vậy anh quan tâm chuyện tôi tìm cậu chủ làm gì? Rốt cuộc là có ý đồ gì?" Tôi hỏi ngược lại Tiểu Hắc.

Quả nhiên hai mắt của Tiểu Hắc lại giống như hòn than lăn một vòng trong lò nung, hấn gắng hết trường tôi, mới vừa rồi trong nháy mắt hai con ngươi lại biến thành hai quả cầu máu, hận không thể bay ra cướp lấy cái đầu lâu của tôi.

Kể từ khi tôi bắt cóc Tiểu Thủ của hấn với sau cái ngày làm cho hấn bơi giữa vũng nước tiểu trong hồ bơi của tôi, Tiểu Hắc đã hận tôi đến tận xương.

Nhìn từ góc độ khác, hấn cũng đã yêu tôi đến tận xương.

Hà Bất Hoan tôi lại vừa làm hại một chàng trai.

"Tóm lại là anh ta đi đâu?" Tôi kéo lại cái đề tài mới vừa rồi.

"Vì cái quái gì tôi phải nói cho cô biết?" Tiểu Hắc tức giận nói.

"Bởi vì nếu như anh không nói cho tôi biết, tôi sẽ rất phiền não, một khi tôi phiền não lại sẽ chạy vòng quanh các phòng trên dưới, đến lúc đó lại không cẩn thận siết ngất vài người anh em, vậy đây sẽ là lỗi ở anh rồi." Hôm nay tôi mới phát giác, quả nhiên Bất Hoan tôi là kẻ vô sỉ.

Thật ra những chuyện tình trong nhà họ Lý, hỏi thăm từ Tiểu Hắc là không có chỗ nào tốt hơn nữa -- cả ba đời nhà hấn đều là người của bang Thanh Nghĩa.

Mặc dù Tiểu Hắc sinh ra lớn lên ở nơi này, nhưng vẫn bị người vô sỉ là tôi uy hiếp được rồi, chỉ có thể trả lời câu hỏi của tôi: "Hôm nay là ngày giỗ của bà chủ, hằng năm cậu chủ đều sẽ đến mộ của bà chủ cúng tế."

Sau đó Tiểu Hắc liếc tôi một cái, trong mắt kèm theo sự khinh bỉ: "Cô cũng đã sống ở đây nhiều năm như vậy, làm sao lại không biết được chuyện này, chẳng lẽ đầu óc cô cũng bị thịt chiếm chỗ hết rồi?"

Dừng một chút, vừa thở dài: "Có đôi khi nghĩ thấy, cậu chủ sống cũng không dễ dàng gì -- mới chỉ là đứa bé sáu tuổi, vui vẻ cùng mẹ đi chơi, ai ngờ lại gặp phục kích trên đường, chính cậu ấy tận mắt nhìn bà chủ chết ở trước mặt mình."

Tôi mở miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị hấn chặn lại: "Tôi biết cô muốn hỏi chuyện xảy ra lúc đó. . . Thật ra thì chuyện này không có mấy người biết được tình hình cụ thể rõ ràng, tôi cũng chỉ nghe được trong lúc ba tôi say rượu không cẩn thận nói ra."

Đầu óc tôi vừa mới chuyển, nhưng vẫn lại bị hấn cắt đứt lần nữa: "Không cần hỏi tôi, không phải tôi sẽ từ từ nói cho cô biết sao, gấp gấp cái gì? Chuyện là như vậy, nhớ tới lúc đó tôi vẫn còn nhỏ tuổi, cậu chủ mới sáu tuổi, cậu hai mới ba tuổi, ngày đó hình như là ở trường học cậu chủ đạt được điểm tối đa môn toán học, bà chủ rất vui vẻ, nên liền dẫn bọn họ đi khu thương mại mua đồ chơi làm quà thưởng. Nhưng trên đường đi vào lúc ấy lại gặp phải bang địch phải người tới tập kích, lúc ấy bên cạnh họ chỉ có bốn năm người vệ sĩ, căn bản là không thể kháng cự được. Bà chủ và các vệ sĩ liền chết che chở cho hai cậu chủ chạy trốn. Nhưng lực lượng của đối phương thật sự rất mạnh, không lâu sau đã giết chết hết bọn vệ sĩ, sau đó lái xe đuổi theo. Bà chủ nóng lòng lo cho hai con trai, nên giữa đường đã để cho hai cậu chủ xuống xe, đưa bọn họ núp vào trong bụi cỏ, rồi mới tiếp tục lái xe chạy về phía trước, dẫn dắt những kẻ đuổi theo kia đi hướng khác. Nhưng không may là cuối cùng vẫn bị đuổi theo kịp, nói đến, những kẻ đó cũng thật sự rất tàn nhẫn."

Tôi vừa mới mưu tính há miệng đắc ý, Tiểu Hắc liền đưa ngón tay lên miệng, ý bảo tôi chớ có lên tiếng: "Tôi biết cô muốn hỏi, sau đó như thế nào, không phải tôi đang nói sao? Cô gấp gấp cái gì? Những tên sát thủ kia thật ra là muốn giết người thừa kế tương lai của bang Thanh Nghĩa. Vốn bọn họ đang muốn tìm hai cậu chủ ở xung quanh, chuẩn bị làm việc nhỏ cò tận gốc, nhưng người của bang Thanh Nghĩa nhận được tin tức, khẩn cấp chạy tới, bọn đó chỉ có thể chạy trốn chết."

Cuối cùng, ngay cả mưu đồ há miệng của tôi cũng bị mất, Tiểu Hắc vẫn cắt đứt lời tôi chuẩn bị nói như cũ: "Đừng nóng đừng nóng, chỉ còn một đoạn cuối cùng nữa thôi. . . . Sau cậu chủ đi ra từ trong bụi cỏ, sau khi đem cậu hai giao cho những người bên cạnh, muốn đi tới cái nơi mà bà chủ đã gặp chuyện không may, không để ý đến sự ngăn cản của mọi người, khăng khăng muốn đi xem thi thể của bà chủ. Cậu ấy không khóc, cũng không nói, chẳng qua chỉ ôm bà chủ vào trong lòng, trên mặt không có bất cứ cảm xúc nào cả, vẫn cứ ngồi ở đó cho đến khi trời tối, cho dù ai cũng không kéo cậu ấy đi được."

Chuyện xưa đã nói xong rồi, Tiểu Hắc mang theo giọng điệu than thở: "Cái gì tôi biết cũng đều nói cho cô biết hết rồi, đủ nghĩa khí rồi chứ. Nhớ kỹ phải có qua có lại, nên lập tức nói cho tôi biết tung tích của Tiểu Thủ cho tôi biết, hiểu không?"

Nhìn thấy bóng lưng hắc đã đi xa, tôi than một tiếng ở trong lòng.

Tiểu Hắc ơi Tiểu Hắc, bất quá là đang ba thiếu một tôi muốn kiếm Lý Bồi Cỗ để chơi mạt chược thôi, chỉ muốn hỏi một chút hắc đi đâu lúc nào thì mới trở về, có ai hỏi mà anh nói cả một vòng lớn thế này, nói đến cả chuyện tình của đời trước chứ?

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24

Từ một chút mẩu chốt trong lời kể đó tôi rút ra một việc quan trọng - - buổi tối ngày này hằng năm, Lý Bồi Cổ sẽ uống rượu một mình trong phòng sách.

Có là thần đi nữa, lúc say rượu cũng sẽ là lúc yếu nhất

Chỉ cần Lý Bồi Cổ ngã xuống, một cả đàn mất người đứng đầu, vương bát tai họa ngàn năm là tôi cũng liền có thể nhân cơ hội đó mà trốn thoát.

Dù sao, trong căn nhà này người có thể trở thành đối thủ với tôi chỉ có mình Lý Bồi Cổ.

Tôi quyết định chạy trốn vào tối nay.

Nhưng ở trước lúc đó, còn có một hành động nguy hiểm hơn: tôi phải lén tìm cái chìa khóa sọt xích này trên người Lý Bồi Cổ mới chết chứ.

Chỉ cần thành công, tôi liền có thể thoát khỏi nhà tù năm sao này.

Nếu như thất bại. Cùng lắm thì trên cổ tay lại xuất hiện thêm một cái khóa sắt thôi.

Trời tối dần, bầu trời đầy ánh sao sáng như ngọc, ánh trăng nhô lên cao, bóng đêm xinh đẹp mang theo sự tĩnh lặng.

Ở trong một đêm thơ mộng đầy ý thơ như thế, tôi lại như con thằn lằn không hề có hình tượng bám bên ngoài vách tường nhà.

Dĩ nhiên trên tay vẫn còn cái khóa sắt như hình với bóng.

Nhìn từ xa, chính là một con thằn lằn kèm một cái khóa xích sắt.

Kế hoạch của tôi là thế này: trực tiếp bò từ cửa sổ phòng tôi đến cửa sổ phòng sách, len lén lén vào, cái đi cái chìa khóa Lý Bồi Cổ luôn mang theo bên người.

Mà bây giờ, kế hoạch đang áp dụng đến phiên nữa.

Phòng của tôi cách phòng sách một căn phòng lớn, là chỗ ngủ của mấy anh em làm nhiệm vụ về trẻ.

Kinh động đến bọn họ cũng không phải dễ chơi, lướt qua của sổ phòng bọn họ, tôi cố nhẹ chân nhẹ tay, sợ sẽ tạo ra một tiếng động nào đó.

Khi bò đến cửa sổ bên trái, tôi nghe thấy tiếng Tiểu Hắc liên tục nói mớ: "Tiểu Thủ, anh nhất định sẽ tìm được em, đến lúc đó sẽ giúp em báo thù, điều tra rõ ai đã bắt cóc em, nam thì bán đi làm vịt(traï bao), gái thì bán đi làm gà(gái)."

Trên tay của tôi vừa mới trượt một cái, thiếu chút nữa là té xuống rồi.

Ngay cả nói mớ mà cũng nói lớn như thế, Tiểu Hắc nhà anh mà đích thân ra trận quả nhiên tỷ lệ bảo hiểm sẽ không được cao.

Khi bò đến cửa sổ chính giữa: ở giữa, chính là Quana Tử chịu trách nhiệm canh cửa bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn: "Bóp dzú Long Trảo thủ! ! !"

Vừa rống lên thì tay cũng giơ lên giữa không trung, hung hăng như muốn nắm lấy hai cây, sau đó lại tho tục nuốt một ngụm nước miếng lớn:

"Không phải là Long à."

Dưới chân tôi vừa trượt, thiếu chút nữa là té xuống rồi.

Thì ra trong căn nhà này vẫn còn có người đàn ông có giới tính bình thường.

Khi bò đến cửa sổ bên phải, tôi nghe thấy người vệ sĩ Cao Mã to cao cànng khác lạ dùng giọng nũng nịu noi mớ: "Ha ha ha ha Hmm, tới bắt tôi đi, tới bắt tôi đi nè~~~."

Chết thật chân và tay tôi đều trượt một lúc, thiếu chút nữa thật sự sẽ té xuống.

Hẳn tuyệt đối là mơ thấy cảnh mình đang cùng ai đó liếc mắt đưa tình đùa giỡn trên bãi cát rồi.

Mấy người này không hổ là tinh anh của bang Thanh Nghĩa, ngay cả nói mớ cũng có lực sát thương lớn đến thế.

Thật sự là chịu không nổi, tôi vội gia tăng tốc độ, không thu gì tốc độ sét đánh.

Nhanh tay nhanh chân bò đến cửa sổ phòng sách nhìn vào bên trong, hoa dại trong nội tâm tôi nhất thời nổ rộ đầy núi, rục rĩ khắp nơi.

Trời cũng giúp tôi, trên bàn sách bày đầy chai rượu năm ngón ngang, mà Lý Bồi Cổ thì nằm gục ở trên bàn sách, không nhúc nhích.

Rón rén tính mở cửa bò vào phòng sách, mặc dù không hề có chút phân tâm nào, hay là cái khóa sắt vướng tay vướng chân gây ra tiếng vang nào, đoán chừng Lý Bồi Cổ đã say đến bất tỉnh nhân sự, cũng không có phản ứng gì.

Theo sự để ý thường ngày của tôi, thì cái chìa khóa được Lý Bồi Cổ để ở trong túi quần.

Tôi cứ như Ngô Công, lúc lắc hai chân bò đến phía sau Lý Bồi Cổ, ngồi bệt xuống, chậm rãi đi chuyển đến gần hẳn.

Hiện giờ Lý Bồi Cổ như một con sư tử đang ngủ, tôi tuyệt đối không thể đánh thức hẳn.

Tôi đưa tay vào miệng túi quần Lý Bồi Cổ, dùng hai ngón tay cẩn thận đến 12 vạn phần gấp ra được chiếc chìa khóa.

Nghe nói cái tên trộm cũng nhờ vậy mà học ra được kỹ thuật này.

Bất quá Lý Bồi Cổ đúng là người tỉ mỉ cẩn thận, cái chìa khóa để rất sâu, tôi phải nhét cả bàn tay vào, mới có thể cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh kim loại của chiếc chìa khóa kia cùng với một vật thể mềm không có độ cứng.

Tôi không nghĩ rằng đó chính là xúc xích mỡ của Lý Bồi Cổ.

Cho nên rất rõ ràng, đây chính là cây lạp xưởng nhà hẳn.

Thật ra thì đáy túi quần cũng cách vị trí trọng điểm đó một khoảng, nhưng trời sinh lạp xưởng nhà Lý Bồi Cổ lựa chọn nghiêng bên trái.

Tôi đối với cái cấu tạo cái lạp xưởng này của bọn con trai vô cùng thích thú.

Bạn cứ nghĩ đi, vào buổi sáng, có thể ném tiền xu cược xem hôm nay lạp xưởng sẽ giắt bên trái hay bên phải, rất có tình thú nha.

So sánh tiếp thì ngực của phụ nữ nhàm chán hơn nhiều.

Nếu là buổi sáng, chúng ta cũng có thể ném tiên xu cược xem hôm nay nó sẽ di chuyển đến phía sau làm đệm lưng hay đi di chuyển chạy lên vai làm miếng lót vai, vậy thì lại không tốt rồi.

Lúc đầu trên đường tôi chạy trốn, tôi thích nhất chơi trò đoán xem hôm nay lạp xưởng của Lý Lý Cát sẽ giắt bên trái hay là bên phải.

Nếu đoán sai Lý Lý Cát sẽ nằm trên tôi, còn đoán đúng thì tôi sẽ nằm trên.

Thật sự là gian tình miên man tuyệt vời.

Lạt đề rồi, quay lại việc trước mắt.

Thật ra thì đối với việc tôi cạy nhả lạp xưởng của Lý Bồi Cồ là hoàn toàn vô ý.

Bất qua dù sao cũng đã mang tiếng cạy nhả, tôi cảm thấy mình nên sờ một cái đến cùng luôn.

Cạy nhả xong, tôi lấy chìa khóa ra, đưa vào trong ổ khóa, xoay một cái, vang lên một tiếng 'rắc', khóa sắt mở ra, tay của tôi đã khôi phục tự do.

Tôi dè xuống kích động trong lòng, tình thần trấn định, quyết định nhảy từ cửa sổ ra ngoài, chạy khỏi nhà họ Lý này.

Nhưng chính trong lúc tôi muốn đứng dậy, lại bỗng nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, tò mò ngẩng đầu lên, càng nhìn càng thấy rõ đôi con người thâm thúy sâu không thấy đáy, cái loại màu đen này, phảng phất như có thể hấp thụ hết tất cả tối tăm trên thế gian này.

Là ai đã từng nói cuối cùng có một ngày tôi sẽ chết vì thịt? Mở gian hàng coi bói đi, mẹ nó chứ, thật là quá đúng.

À không, hôm nay tôi sẽ chết vì cái lạp xưởng nằm lệch của Lý Bồi Cồ.

Chúng tôi cứ mắt to trừng mắt nhỏ, mắt mèò trừng mắt đen, trợn mắt nhìn nhau một lúc lâu, trong đầu trống rỗng của tôi bỗng vang lên hai tiếng 'lạch cạch', chợt ý thức được mình phải chạy trốn lấy người rồi.

Nhưng lệnh chỉ mới truyền đến tứ chi, Lý Bồi Cổ lại như một tấm lưới lớn lao về phía tôi, đè tôi nằm trên mặt đất.

Đến giờ phút này, tôi rất hy vọng hẳn có thể lấy khóa xích khóa cổ tay tôi lại lần nữa, rồi gọi người ném tôi trở lại tầng gác kia.

Nhưng hẳn không có làm gì cả.

Hẳn chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt thâm trầm sâu như biển.

Tôi nhìn không thấu tâm tư của hẳn --- trôi qua bao nhiêu năm vẫn luôn luôn như thế.

Đối mặt với chuyện àm không thể đoán trước, con người đều sẽ cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Tôi nghĩ giờ phút này tôi đang nhìn Lý Bồi Cổ với đôi mắt mang theo sợ hãi.

Bởi vì tôi không biết bước kết tiếp hẳn sẽ làm gì với tôi.

Tôi thấy sợ hãi.

----- BỔ SUNG THÊM -----

Phần 2 Điều thứ hai chiến binh không vui

Chương 24

Từ một chút mẩu chốt trong lời kể đó tôi rút ra một việc quan trọng - - buổi tối ngày này hằng năm, Lý Bồi Cổ sẽ uống rượu một mình trong

phòng sách.

Có là thần đi nữa, lúc say rượu cũng sẽ là lúc yếu nhất

Chỉ cần Lý Bồi Cổ ngã xuống, một cả đàn mất người đứng đầu, vương bát tai họa ngàn năm là tôi cũng liền có thể nhân cơ hội đó mà trốn thoát.

Dù sao, trong căn nhà này người có thể trở thành đối thủ với tôi chỉ có mình Lý Bồi Cổ.

Tôi quyết định chạy trốn vào tối nay.

Nhưng ở trước lúc đó, còn có một hành động nguy hiểm hơn: tôi phải lên tìm cái chìa khóa sọt xích này trên người Lý Bồi Cổ mới chết chứ.

Chỉ cần thành công, tôi liền có thể thoát khỏi nhà tù năm sao này.

Nếu như thất bại. Cùng lắm thì trên cổ tay lại xuất hiện thêm một cái khóa sắt thôi.

Trời tối dần, bầu trời đầy ánh sao sáng như ngọc, ánh trăng nhô lên cao, bóng đêm xinh đẹp mang theo sự tĩnh lặng.

Ở trong một đêm thơ mộng đầy ý thơ như thế, tôi lại như con thằn lằn không hề có hình tượng bám bên ngoài vách tường nhà.

Dĩ nhiên trên tay vẫn còn cái khóa sắt như hình với bóng.

Nhìn từ xa, chính là một con thằn lằn kèm một cái khóa xích sắt.

Kế hoạch của tôi là thế này: trực tiếp bò từ cửa sổ phòng tôi đến cửa sổ phòng sách, len lén lên vào, cái đi cái chìa khóa Lý Bồi Cổ luôn mang theo bên người.

Mà bây giờ, kế hoạch đang áp dụng đến phiên nữa.

Phòng của tôi cách phòng sách một căn phòng lớn, là chỗ ngủ của mấy anh em làm nhiệm vụ về trẻ.

Kinh động đến bọn họ cũng không phải dễ chơi, lướt qua của sổ phòng bọn họ, tôi cố nhẹ chân nhẹ tay, sợ sẽ tạo ra một tiếng động nào đó.

Khi bò đến cửa sổ bên trái, tôi nghe thấy tiếng Tiểu Hắc liên tục nói mớ: "Tiểu Thủ, anh nhất định sẽ tìm được em, đến lúc đó sẽ giúp em báo thù, điều tra rõ ai đã bắt cóc em, nam thì bán đi làm vịt(trao bao), gái thì bán đi làm gà(gái)."

Trên tay của tôi vừa mới trượt một cái, thiếu chút nữa là té xuống rồi.

Ngay cả nói mớ mà cũng nói lớn như thế, Tiểu Hắc nhà anh mà đích thân ra trận quả nhiên tỷ lệ bảo hiểm sẽ không được cao.

Khi bò đến cửa sổ chính giữa: ở giữa, chính là Quana Tử chiu trách nhiệm canh cửa bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn: "Bóp dzú Long Trảo thủ! ! !"

Vừa rống lên thì tay cũng giơ lên giữa không trung, hung hăng như muốn nắm lấy hai cây, sau đó lại tho tục nuốt một ngụm nước miếng lớn: "Không phải là Long à."

Dưới chân tôi vừa trượt, thiếu chút nữa là té xuống rồi.

Thì ra trong căn nhà này vẫn còn có người đàn ông có giới tính bình thường.

Khi bò đến cửa sổ bên phải, tôi nghe thấy người vệ sĩ Cao Mã to cao càng khác lạ dùng giọng nũng nịu noi mớ: "Ha ha ha ha Hmm, tới bắt tôi đi, tới bắt tôi đi nè~~~."

Chết thật chân và tay tôi đều trượt một lúc, thiếu chút nữa thật sự sẽ té xuống.

Hắn tuyệt đối là mơ thấy cảnh mình đang cùng ai đó liếc mắt đưa tình đùa giỡn trên bãi cát rời.

Mấy người này không hồ là tinh hạnh của bang Thanh Nghĩa, ngay cả nói mớ cũng có lực sát thương lớn đến thế.

Thật sự là chịu không nổi, tôi vội gia tăng tốc độ, không thu gì tốc độ sét đánh.

Nhanh tay nhanh chân bò đến cửa sổ phòng sách nhìn vào bên trong, hoa dại trong nội tâm tôi nhất thời nổ rộ đầy núi, rục rờ khắp nơi.

Trời cũng giúp tôi, trên bàn sách bày đầy chai rượu năm ngón ngang, mà Lý Bồi Cổ thì nằm gục ở trên bàn sách, không nhúc nhích.

Rón rén tính mở cửa bò vào phòng sách, mặc dù không hề có chút phân tâm nào, hay là cái khóa sắt vướng tay vướng chân gây ra tiếng vang nào, đoán chừng Lý Bồi Cổ đã say đến bất tỉnh nhân sự, cũng không có phản ứng gì.

Theo sự để ý thường ngày của tôi, thì cái chìa khóa được Lý Bồi Cổ để ở trong túi quần.

Tôi cứ như Ngô Công, lúc lắc hai chân bò đến phía sau Lý Bồi Cổ, ngồi bệt xuống, chậm rãi đi chuyển đến gần hẳn.

Hiện giờ Lý Bồi Cổ như một con sư tử đang ngủ, tôi tuyệt đối không thể đánh thức hẳn.

Tôi đưa tay vào miệng túi quần Lý Bồi Cổ, dùng hai ngón tay cẩn thận đến 12 vạn phần gắp ra được chiếc chìa khóa.

Nghe nói cái tên trộm cũng nhờ vậy mà học ra được kỹ thuật này.

Bất quá Lý Bồi Cổ đúng là người tỉ mỉ cẩn thận, cái chìa khóa để rất sâu, tôi phải nhét cả bàn tay vào, mới có thể cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh kim loại của chiếc chìa khóa kia cùng với một vật thể mềm không có độ cứng.

Tôi không nghĩ rằng đó chính là xúc xích miễn cảm của Lý Bồi Cổ.

Cho nên rất rõ ràng, đây chính là cây lạp xưởng nhà hần.

Thật ra thì đáy túi quần cũng cách vị trí trọng điểm đó một khoảng, nhưng trời sinh lạp xưởng nhà Lý Bồi Cổ lựa chọn nghiêng bên trái.

Tôi đối với cái cấu tạo cái lạp xưởng này của bọn con trai vô cùng thích thú.

Bạn cứ nghĩ đi, vào buổi sáng, có thể ném tiền xu cược xem hôm nay lạp xưởng sẽ giắt bên trái hay bên phải, rất có tình thú nha.

So sánh tiếp thì ngực của phụ nữ nhàm chán hơn nhiều.

Nếu là buổi sáng, chúng ta cũng có thể ném tiền xu cược xem hôm nay nó sẽ di chuyển đến phía sau làm đệm lưng hay đi di chuyển chạy lên vai làm miếng lót vai, vậy thì lại không tốt rồi.

Lúc đầu trên đường tôi chạy trốn, tôi thích nhất chơi trò đoán xem hôm nay lạp xưởng của Lý Lý Cát sẽ giắt bên trái hay là bên phải.

Nếu đoán sai Lý Lý Cát sẽ nằm trên tôi, còn đoán đúng thì tôi sẽ nằm trên.

Thật sự là gian tình miên man tuyệt vời.

Lạt đề rồi, quay lại việc trước mắt.

Thật ra thì đối với việc tôi cạy nhả lạp xưởng của Lý Bồi Cổ là hoàn toàn vô ý.

Bất qua dù sao cũng đã mang tiếng cạy nhả, tôi cảm thấy mình nên sờ một cái đến cùng luôn.

Cạy nhả xong, tôi lấy chìa khóa ra, đưa vào trong ổ khóa, xoay một cái, vang lên một tiếng 'rắc', khóa sắt mở ra, tay của tôi đã khôi phục tự do.

Tôi dè xuống kích động trong lòng, tình thần trấn định, quyết định nhảy từ cửa sổ ra ngoài, chạy khỏi nhà họ Lý này.

Nhưng chính trong lúc tôi muốn đứng dậy, lại bỗng nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, tò mò ngẩng đầu lên, càng nhìn càng thấy rõ đôi con người thâm thúy sâu không thấy đáy, cái loại màu đen này, phảng phất như có thể hấp thụ hết tất cả tối tăm trên thế gian này.

Là ai đã từng nói cuối cùng có một ngày tôi sẽ chết vì thịt? Mở gian hàng coi bói đi, mẹ nó chứ, thật là quá đúng.

À không, hôm nay tôi sẽ chết vì cái lạp xưởng nằm lạch của Lý Bồi Cổ.

Chúng tôi cứ mắt to trừng mắt nhỏ, mắt mèò trừng mắt đen, trợn mắt nhìn nhau một lúc lâu, trong đầu trống rỗng của tôi bỗng vang lên hai tiếng 'lạch cạch', chợt ý thức được mình phải chạy trốn lấy người rồi.

Nhưng lệnh chỉ mới truyền đến tứ chi, Lý Bồi Cổ lại như một tấm lưới lớn lao về phía tôi, đè tôi nằm trên mặt đất.

Đến giờ phút này, tôi rất hy vọng hẳn có thể lấy khóa xích khóa cổ tay tôi lại lần nữa, rồi gọi người ném tôi trở lại tầng gác kia.

Nhưng hẳn không có làm gì cả.

Hẳn chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt thâm trầm sâu như biển.

Tôi nhìn không thấu tâm tư của hắn --- trôi qua bao nhiêu năm vẫn luôn luôn như thế.

Đối mặt với chuyện àm không thể đoán trước, con người đều sẽ cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Tôi nghĩ giờ phút này tôi đang nhìn Lý Bội Cổ với đôi mắt mang theo sợ hãi.

Bởi vì tôi không biết bước kết tiếp hắn sẽ làm gì với tôi.

Tôi thấy sợ hãi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25

Trong lồng ngực tôi giống như có ai đó đang cầm một cây búa không ngừng đập vào, làm sao cũng không thể bình tĩnh được.

Trên người Lý Bồi Cổ, có loại mùi hương đặc biệt, mùi hương thanh nhã của phái nam kèm theo hỗn hợp mùi của rượu cồn và thuốc lá.

Tròng mắt của hắn, hiện rõ sự cô đơn lạnh lẽo như băng, nhưng khi chạm vào làn da của tôi, lại mang đến một cảm giác nóng bỏng.

Tôi cảm thấy vào giờ phút này, lựa chọn tốt nhất của tôi chính là rời đi.

"Nếu như anh không ngại, tôi tình nguyện bò lại về bằng con đường cũ, tuyệt đối không làm phiền giấc mộng đẹp của mọi người." Tôi đưa bàn tay lên khẽ nắm lại, nhích lại gần sợi xích sắt kia, chuẩn bị đeo vào khóa lại lần nữa.

Nhưng cánh tay đang vươn tới sợi xích lại bị Lý Bồi Cổ nắm cổ tay đè lại.

Đè chặt tay tôi xuống nền nhà, giống như một cái tháp Lôi Phong đè lên người Bạch Tố Trinh.

Không chỉ có bàn tay, còn có một thứ thịt khác, ngay sau đó cũng hạ xuống phủ lên đôi môi của tôi.

Giống như hàng ngàn binh lính mặc áo giáp sắt muốn công phá cửa thành, lưỡi của hãn trực tiếp tiến vào trong miệng của tôi.

Cũng không có sự giết chóc, không có chảy máu, thậm chí không có âm thanh của sự hủy hoại.

Động tác của hãn mãnh liệt, nhưng dáng vẻ lại tĩnh lặng.

Giống như một vị tướng quân, đứng ở nơi cao nhất bình thản quan sát, áo giáp trên người dính máu kèm theo sự ánh sáng phản chiếu của kim loại, nhìn ngắm cảnh công chiếm không tiếng động này, ánh mắt trầm như nước.

Trong lòng tôi bỗng dâng lên một cơn tức giận.

Tôi ghét hãn lúc nào cũng xinh đẹp bình thản như thế.

Cố sức nghiêng mặt sang một bên, để có thể tránh thoát đi, nhưng ngay sau đó hãn lại kiềm chặt cổ của tôi.

Khoang miệng ấm áp ẩm ướt nhưng vẫn thấy lạnh như băng, da thịt như được giải phóng nhưng lại nhanh chóng co rút lại.

Hãn vẫn cứ ép chặt lại gần như cũ, tôi không thể nhìn được nữa, quay đầu lại, nhanh như chớp cắn lấy môi hãn.

Một cái cắn này mang theo những thù hận đã qua, chạm vào chưa tới một giây, môi của hãn liền bị thương rồi.

Môi của hãn vốn màu nhạt như màu da, màu sắc lạnh lẽo, nhưng trong nháy mắt nơi miệng vết thương kia đã tràn đầy một màu đỏ sẫm, lan khắp nơi.

Giống như tất cả máu dưới cánh môi ấy tích tụ đã lâu nay lại được phun trào.

Máu của hắn tụt lại, nhiều đến có thể tạo thành một giọt lớn.

Rất có sức nặng -- nó rơi xuống trên cằm của tôi.

Máu chảy dọc theo đường cong ở cổ của tôi, dọc theo đường đi nó lưu lại một cảm giác chẳng biết rõ nóng hay lạnh.

"Anh không nên chạm vào tôi." Tôi nhắc nhở hắn.

"Đúng vậy, tôi không nên." Hắn nói.

"Vậy thì buông ra." Tôi nhìn vào ánh mắt của hắn.

Thế nhưng hắn lại chẳng nói gì.

"Ngay bây giờ." Tôi kiên trì nhắc nhở hắn.

"Buông tay, cô sẽ đi." Gương mặt của hắn giống như băng tuyết ngàn năm.

Giọng nói của hắn vô cùng tỉnh táo, không hề mang theo men say, nhưng lại cho tôi một cảm giác xa lạ, tôi cứ như là đang nói chuyện cùng với một người khác.

Tôi đã không phân biệt được là hắn đang tỉnh hay là đang say nữa.

"Anh là người buông ra trước." Tôi nói ra một sự thật: "Có lẽ từ lâu trước kia, anh đã quyết định buông tay rồi."

Không thể phủ nhận, có đôi khi, tôi sẽ muốn hận Lý Bồi Cổ.

Tôi sẽ nghĩ, nếu như ban đầu không phải hắn mang tôi đưa đi, có lẽ tôi có thể vĩnh viễn ở lại căn nhà này, không cần phải gặp nhiều người như thế, gặp nhiều chuyện như vậy.

Tôi thích cái thế giới nhỏ khi đó của mình, phiền não lớn nhất mỗi ngày chẳng qua là phải lựa chọn nên ăn món thịt nào thôi.

Tôi nhớ cái khoảng thời gian ăn uống buông thả hạnh phúc đó.

"Đúng, anh phải buông tay." Lúc hẳn nói chuyện, cách môi chuyển làm động đến vết lại rỉ máu, tụ lại thành từng giọt, cho đến khi đã tràn đầy, thì rơi xuống trên mặt tôi.

Từng giọt máu rơi xuống da sức nặng của nó làm cho cảm nhận được sự chân thật, mang theo chút sợ hãi.

"Anh phải làm thế." Hẳn nói: "Bất Hoàn, anh không có thể lực mạnh đến như thế để bảo vệ em, cho nên anh không thể yêu em, anh chỉ có thể buông tay để em đi."

Những lời này hẳn đã từng nói cho tôi biết, lúc đó tôi không hiểu, chỉ cho rằng bất quá nói cho có lệ thôi.

Nhưng sau khi nghe Tiểu Hắc kể về chuyện kia, tôi có chút hiểu.

"Là bởi vì chuyện của mẹ anh sao?" Tôi hỏi.

Có một số việc, phải đến thời khắc thì mới có thể tỉnh ngộ.

Ví dụ như chuyện hiện tại, hình như tôi có chút hiểu rõ, ở trong căn nhà này, người thật sự bị xích sắt khóa lại chính là Lý Bồi Cổ không phải tôi.

Đó là một khóa sắt tự mình hình thành, một khóa sắt vô hình -- chính bởi vì nó vô hình, nên muốn mở ra thì càng khó khăn.

Tôi tin rằng, giờ phút này Lý Bồi Cổ đã say, vì người làm chủ cơ thể hẳn bây giờ chính là đứa bé sáu tuổi năm đó, đang im lặng nói lên sự chân thật đó.

Khi hấn đắm chìm trong ký ức, mẹ của hấn là một người phụ nữ dịu dàng, bà luôn thích mặc chiếc váy liền màu trắng tinh khiết, phủ qua gối, chất liệu vải luôn mềm mại, là do bà thường hay ôm hai người con trai của mình, bà không muốn làm da của bọn họ bị tổn thương.

Cho dù đã là đứa bé sáu tuổi, cũng cảm giác được tình cảm giữa cha và mẹ có chút gợn sóng. Hấn biết, quan hệ giữa mẹ và ba cũng không mấy tốt. Cha hấn thường xuyên không về nhà, cho dù có về, thì trên người vẫn luôn mang theo mùi thơm thoang thoảng xa lạ. Nhưng bà cũng không ồn ào, chẳng qua chỉ hờ hững làm trọn bổn phận làm vợ.

Bà cũng không vui vẻ, cũng sẽ đứng bên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời xanh thật lâu, bà đứng bên khung cửa sổ, tạo thành một bức tranh -- giống như bà vĩnh viễn bị giam trong bức tranh ấy.

Hấn muốn làm cho bà vui vẻ, vì thế, bất cứ chuyện gì hấn đều muốn làm tốt nhất, trong trường học có bất kỳ hoạt động gì, vẫn luôn cố gắng giành hạng nhất -- vì khi bà nhìn thấy bằng khen, nụ cười trên mặt bà sẽ giống như mọc ra cánh, bay quanh quẩn trong phòng, thỉnh thoảng sẽ rơi xuống vài cộng lông vũ vờ về mặt hấn.

Có một lần, trong cuộc thi số học hấn đạt được điểm tối đa, ngày đó, bà rất vui vẻ, quyết định dẫn hấn đi mua món đồ chơi để làm phần thưởng.

Trên đường, bà ôm chặt lấy hấn, những sợi tóc mềm mại của bà lượn lờ trước mắt hấn, đây chính là cảm giác thiêng liêng và tốt đẹp nhất.

Hấn cảm thấy có bà bên cạnh, toàn bộ thế giới này đều mang màu sắc của câu chuyện cổ tích vậy.

Chẳng biết cố xảy đến quá mức nhanh, tài xế lái xe vững vàng lại bị xóc nảy, chung quanh vang lên tiếng súng dọa người, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, bởi vì bà đã lao thẳng đến ôm chắc đầu hắn vào trong ngực mình, không để cho hắn nhìn thấy những thứ máu tanh kia.

Bà mang theo anh em hắn lên một chiếc xe, sau đó bà bắt đầu lái đi, tốc độ rất nhanh, bánh xe lăn trên mặt đất tạo nên tiếng vang ồm ồm mà sợ hãi.

Nhưng những chiếc xe ở phía sau vẫn theo sát không ngừng nghỉ, hắn không biết những người kia là người nào, nhưng hắn biết, nếu như bị bọn họ đuổi theo kịp, hắn, bà và cả em trai đều sẽ gặp nguy hiểm.

Trong tình cảnh huyên náo ồn ào, hắn nghe thấy bà thở mạnh một hơi, như đã hạ một quyết tâm.

Bà thẳng xe lại, ôm bọn họ xuống xe, cố gắng nở một nụ cười nhẹ nhàng, dặn bọn họ phải núp ở trong bụi cỏ, cho dù có thế nào đi nữa cũng không được lên tiếng, bà rời đi trước, lát nữa nữa sẽ quay lại đón bọn họ.

Em trai chỉ mới ba tuổi vẫn ngây thơ như thế, trong mắt vẫn phát ra tia sáng trong trẻo, chỉ cho rằng đang chơi trò chơi. Nhưng hắn không như thế, hắn có dự cảm, chia cách lần này, sẽ không giống những lần trước.

Hắn không để cho bà đi, hắn níu kéo bà, bắt bà phải ẩn núp cùng với bọn họ.

Hắn nói: ' Mẹ con sẽ bảo vệ người.'

Bà cười, vẫn là nụ cười có đôi cánh như cũ.

Bà nói: 'Bồi Cổ, mẹ biết con có thể, chẳng qua bây giờ, con còn nhỏ, cho nên mẹ phải bảo vệ các con.'

Bà nói: 'Chăm sóc tốt cho em con, không nên chiều nó, nhưng cũng đừng quá nghiêm khắc.'

Bà nói: 'Mẹ sẽ trở lại thật nhanh.'

Bà nói: 'Mẹ luôn yêu các con.'

Bà lái xe, không hề sợ hãi mà lao thẳng về phía trước, dẫn đi toàn bộ đám người đang đuổi theo truy sát kia.

Hắn cùng em trai trốn ở trong bụi cỏ đợi thật lâu, trên mặt đất rất ẩm ướt, ngôi lâu, quần áo cũng bị ẩm ướt theo, giống như thấm vào trong nội tâm vậy, tạo ra một lỗ hổng, khi gió thổi qua, sẽ vang lên tiếng kêu trống rỗng.

Trong thế giới của đứa bé đó, khoảng thời gian đó thật là dài, giống như cứ dài mãi không có điểm dừng vậy.

Hắn giữ vững lời hứa của hắn, còn em trai nhỏ thì đang ngủ say trong ngực của hắn.

Nhưng bà lại không giữ vững lời hứa của mình -- bà nói sẽ quay lại ngay, nhưng mà lại không quay lại.

Cũng không còn có thể trở lại nữa.

Lại nhìn thấy, bà ngủ ở trên ghế da trong buồng lái.

Hắn có chút hốt hoảng, vì hắn nhớ rõ hôm nay khi ra ngoài bà mặc một chiếc váy thêu hoa màu vàng nhạt, sao bây giờ lại biến thành một chiếc váy màu đỏ.

Một màu đỏ sẫm.

Áo cũng không có thay đổi, chẳng qua là do máu đỏ nhuộm đỏ chiếc váy màu vàng nhạt rồi.

Ngực và bụng của bà trúng hơn mười phát súng, máu từ phía sau và phía trước không ngừng trào ra.

Hắn cũng không biết, một cơ thể mảnh khảnh như thế làm sao lại có nhiều máu đến như thế, nhiều đến mức có thể nhuộm đỏ cả một chiếc váy đến mức ướt đầm.

Hắn giao em trai cho người bên cạnh, tự mình từ từ bước tới.

Thân thể của bà không còn mềm mại dịu dàng như trước nữa, bà từ từ trở nên cứng ngắt, từ từ lạnh đi.

Hắn muốn ôm lấy bà.

Hắn muốn dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cho bà.

Chỉ là sao cơ thể của bà vẫn cứ lạnh đi, từ từ đông cứng lại, muốn giữ lại vẫn không được.

Hắn nói mình sẽ bảo vệ bà, những câu nói kia chỉ như một chiếc lông vũ không có sức nặng.

Đây chính là chiếc khóa sắt của hắn, vĩnh viễn giam cầm hắn lại.

Về chuyện này, buổi sáng Tiểu Hắc đã kể hết cho tôi nghe, nhưng mà tôi lại cố hết sức đóng chặt tại mặt lại.

Tôi không muốn nghe, tôi sợ nghe rồi trong lòng sẽ sinh ra một chút biến hóa.

Nhưng trong hoàn cảnh này, dưới sự gượng ép này, tôi phải mặt đối mặt với đứa trẻ sáu tuổi ấy.

Cho dù tôi có đóng lại hết tất cả lỗ chân lông đi nữa, thì giọng nói đó vẫn truyền được vào trong đầu tôi.

Kể từ ngày hôm đó, hãn bắt đầu hận ba của mình, hận ông bởi vì sơ xuất không thèm để ý đến nên mới hại chết mẹ.

Nhưng người mà hãn hận nhất, là chính mình, hận mình tại sao lại nhỏ bé yếu ớt như thế.

Hãn không dám yêu bất cứ ai nữa, trừ khi chính mình đã trở nên mạnh mẽ đến mức có thể vĩnh viễn bảo vệ người đó không phải gặp bất kì nguy hiểm nào.

Bởi vì hãn sợ cái bi kịch đó sẽ lại tái diễn một lần nữa, hãn chịu không nổi, hãn hiểu rõ điều đó.

Có lẽ trong mắt mọi người xung quanh, hãn là câu hai của bang Thanh Nghĩa, một tiếng hô gọi thì có trăm người dạ, bất quá đó cũng chỉ là cảnh bên ngoài thôi, trên thực tế, hãn cũng chỉ là một thanh kiếm đồ máu để tự bảo vệ mình thôi.

Trong giang hồ việc thay đổi vị trí rất dễ dàng, hôm nay bạn đứng ở vị trí cao nhất, có khi ngày mai bạn có thể sẽ bị ám sát mất mạng.

Mà đáng sợ nhất chính là, những kẻ thù lẫn trốn kia sẽ dùng đến mũi tên có chứa nọc độc nhắm vào người thân nhất bên cạnh bạn.

Nếu như không thương bất kì ai, thì sẽ không có điểm yếu --- vào lúc trước khi mình trở thành người đủ mạnh.

"Cho nên, anh không dám yêu tôi." Tôi bình tĩnh nói, tôi không bao giờ nghĩ ... mình sẽ nói ra với giọng nói bình tĩnh như thế.

"Ừ, anh không thể yêu em." Câu nói này hình như Lý Bồi Cổ đã lặp lại rất nhiều lần với tôi.

"Vậy tại sao anh lại tìm cô gái Kim Cơ có nét giống tôi làm gì? Tại sao trong giấc mơ, anh lại không ngừng gọi tên tôi? Tại sao bây giờ anh lại muốn ngăn cản tôi?" Tôi hỏi.

Tôi cho rằng trả lời lại sẽ chỉ là sự im lặng, nhưng không phải, Lý Bồi Cổ đã cho tôi một câu trả lời mà cũng không tính là câu trả lời: "Bất Hoan, em biết mà."

Phải.

Tôi biết câu trả lời, vào khoảnh khắc Kim Cơ xuất hiện, thì câu trả lời đã xuất hiện trong lòng tôi.

Hắn không phải là không dám yêu tôi, mà là không dám thừa nhận là đã yêu tôi.

Nhưng mà nếu không phải chính miệng hắn thừa nhận, đáp án này chỉ có thể là trò đuối hình bắt chữ, so sánh với giấy bạc còn bạc hơn nữa.

Mà Lý Bồi Cổ sẽ vĩnh viễn không thừa nhận điều này.

Hắn biết rõ, tôi còn biết rõ hơn.

"Anh hẳn là nên buông ra." Tôi bình tĩnh nói: "Nếu như anh không dám yêu, như vậy nắm tay níu lại làm gì; nếu như anh không dám yêu, vậy quên tôi đi; nếu như anh không dám yêu, cũng đừng có tìm bóng dáng của tôi từ người nào khác cả; nếu như anh không dám yêu, vậy thì đừng có ở trong mơ mà gọi tên tôi; nếu như anh không dám yêu, vậy thì hãy biến mất khỏi thế giới của tôi đi."

Tôi muốn vùng lên.

Vào cái ngày lần đầu tiên quay về sau khi rời đi, Lý Bồi Cổ đè tôi nằm trên bàn sách đã từng nói.

"Bởi vì, em yêu, rõ ràng như thế, sáng chói như thế, mãnh liệt như thế, nồng nhiệt như thế. Nếu như anh xứng đáng, anh sẽ mừng rỡ mà đón nhận, nhưng mà. . . Anh không nhận được, anh vẫn còn chưa đủ mạnh để có thể bảo vệ em, cho nên anh không thể để cho mình yêu em được, anh không thể để cho em trở thành điểm yêu của anh. Nhưng mà anh đang cố gắng, anh vẫn luôn cố gắng để trở nên mạnh hơn, chờ tới một ngày, có thể, có thể. . . ."

Có thể thừa nhận yêu tôi.

Đúng vậy, hẳn đối với tôi không phải là vô tình.

Hẳn mang tôi đây đi, cũng không phải là muốn buông tay, mà là muốn chờ đến khi mình trở nên mạnh hơn, lại mang tôi trở về.

Nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ, đợi đến ngày đó, Hà Bất Hoan có thể đã già, đã chết, hoặc là, cô ấy đã yêu người khác.

Hẳn cho rằng Hà Bất Hoan sẽ không thay đổi, vĩnh viễn cũng chỉ dùng đôi mắt mèo to dôi theo hẳn, nhìn thấy hẳn thì mừng rỡ.

Cho nên khi tôi vứt bỏ hẳn, hẳn thấy sợ hãi đến tột cùng, thậm chí, so với những người ra tay giết chết Lý Phong, thì hẳn vẫn hận tôi hơn.

Bởi vì nơi mà tôi làm tổn thương, là một chỗ khác, là nơi yêu ốt nhất của hẳn.

Chỉ là tôi không có cách nào hiểu được.

"Đời người rất ngắn, tại sao không sống cho vui vẻ." Tôi than nhẹ.

Đây là phương châm sống của tôi.

Ích kỷ, cũng là vui vẻ, lại có tư tưởng ngược lại với hẳn.

"Những điều em muốn, cũng là những điều anh muốn làm." Giọng nói của hắn rất rõ ràng, cũng rất mệt mỏi: "Nhưng mà có rất nhiều chuyện, không thể theo ý mình được."

"Anh rất hâm mộ Lý Lý Cát, nó không nhớ rõ cái cảnh lúc mẹ chết, nó sống rất đơn giản, sống rất vui vẻ, quan trọng hơn là, nó có thể đơn giản mà yêu." Lời nói của hắn làm cho tôi nhớ lại lúc chạm mặt ở hộp đêm Countess Dracula, cái ánh mắt lúc hắn nhìn thấy tôi và Lý Lý Cát.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong vắt, mỗi phiến lá đều phản chiếu ánh sáng.

Ở trong màn đêm vắng lặng, lưng của tôi áp chặt vào sàn nhà cứng rắn lạnh như băng, mà Lý Bồi Cổ thì nằm ở trên người của tôi.

Ở cái vị trí này, hình như tình cảm quẩn quýt nhiều năm trước kia như một cái bàn tay to đang mở ra, lao thẳng đến, làm cho một tấm vải trắng đến không còn một nếp nhăn.

Hết thấy đều đã rõ ràng rành rành.

Chẳng qua là những ngay sau đó, trong đầu tôi là biến thành một mảnh rách nhỏ, một mảnh hỗn độn không thể hiện rõ được bản chất thật sự của sự việc.

Trong lúc tôi ở bên cạnh hắn, phát sinh nhiều chuyện phức tạp như vậy, mỗi hận giết cha, phản bội, Lý Lý Cát, bất kỳ một vấn đề nào cũng đủ để làm cho chúng tôi như hai thỏi nam châm cùng chiều nhau không bao giờ có thể chạm vào nhau.

Đúng vậy, không bao giờ có thể chạm vào nhau.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26

Tôi cắn chặt răng, dùng cơn đau để phá vỡ đi tầng sương mù trước mặt này.

Tôi dồn hết sức lực, đánh một cú vào đầu của Lý Bồi Cổ, sau đó chạy về hướng cửa sổ.

Tôi muốn rời khỏi đây.

Nhưng mà tôi không có thành công.

Hắn tấn công tôi từ phía sau, môi của hắn ở bên tai tôi nói ra một câu: "Đời người ngắn ngủi, sao không sống cho vui vẻ."

Câu nói đó giống như một loại ma chú, mở ra tất cả trói buộc xiềng xích.

Hắn xoay người tôi lại, bắt đầu hôn tôi một lần nữa, môi của hắn hôn tôi, tay vút ve thân thể tôi, cởi áo của tôi, làm chuyện thường tình của nam nữ với tôi.

Về chuyện này, cho đến lúc này tôi vẫn còn hoảng hốt, không nhớ rõ mình có phản kháng nhiều hơn một lần không, hay từ đầu đến cuối vẫn là thuận theo.

Bởi vì lúc đó trong đầu tôi chỉ nghĩ đến khoảng thời gian trước kia.

Khi hắn mang thịt tới nhà kho cho tôi, hay lúc trước bên cạnh lúc tôi sốt cao, hay lúc tôi bị thương hắn lại vẽ loạn thuốc mỡ lên vết thương băng bó cho tôi.

14 năm, hơn 5000 đêm, tôi đã từng yêu hắn lâu như thế.

Cho nên, câu ma chú đó đã mê hoặc tôi.

Lý Bồi Cổ là người đầu tiên tôi yêu, là người đã cho tôi biết được yêu thương tốt đẹp thế nào, là người đã cho tôi nếm được cảm giác đau khi bị vứt bỏ.

Lúc này, chính là lễ truy điệu, để tưởng nhớ đối với tất cả tình cảm đã từng trải qua giữa tôi và hắn.

Hắn giống như một đôi bàn tay to, mà tôi là một miếng bọt biển, hắn đè tôi xuống, ép ra toàn bộ hơi ức, một giọt cũng không chừa lại.

Khi hắn dùng sức, tôi co người lại thành một khối, tế bào cả người đều co rút thật chặt lại, cảm nhận từng đợt sóng.

Khi hắn lơ lửng, cả cơ thể tôi giãn ra, để cho không khí tràn đầy từng khoảng trống tới cả trong xương.

Hắn càn ra vào không ngừng, không biết mệt mỏi, không để ý đến đạo đức, không để ý đến hậu quả.

Ai nói là phức tạp, trong mắt của tôi, nó không phức tạp và đơn giản như thế.

Chẳng qua nguyên liệu là vui vẻ, thành phẩm cũng là vui vẻ.

Chúng tôi đối với nhau cũng chỉ là sự vô tình, chỉ muốn làm cho bản thân vui vẻ, móng tay của tôi găm chặt vào da thịt của hắn, bàn tay của hắn như muốn bóp nát xương cốt của tôi.

Chúng tôi đều dùng sức rất mạnh, cảm xúc mãnh liệt, lấy dục vọng dồi dào mà đối đãi với nhau.

Như thế sẽ không có ngày mai.

Tay của hắn ép nơi hấp dẫn nhất trên cơ thể tôi, giống như muốn nặng ra một vật mà hắn tha thiết, giống như người đang lên cơn nghiện hưởng về phía ma túy đang hấp dẫn vậy.

Bên ngoài cơ thể của hắn cực kỳ nóng, nhưng trong thời khắc dưới loại tình huống này, cái loại nóng rực này cũng mang theo sự trong trẻo mà sạch sẽ.

Tôi nhắm hai mắt lại, cố gắng cảm nhận cái chuyện càn rỡ này.

Hắn đang tiến hành vận động trên cơ thể tôi, những sợi tóc thỉnh thoảng lướt qua gương mặt tôi, giống như chiếc lá rơi trên mặt nước, không ngừng tạo ra những vòng gợn sóng, phủ kín cả mặt hồ.

Không chỉ có mặt hồ, ngay cả hòn đá ở đáy hồ cũng rung động ---- như hàng trăm mũi kim đâm vào xương của tôi.

Đây là lần đầu tiên của hai chúng tôi, nhưng khi hai thân thể chạm vào nhau, lại không hề có cảm giác xa lạ.

Hắn tìm được chính xác nơi mẫn cảm của tôi, mỗi một động tác của hắn ở trên người tôi đều phát huy được tác dụng của nó.

Mà tôi cũng buông lỏng cơ thể, thả lỏng người nằm trên sàn nhà, mở rộng cả người, tùy cho hắn cướp đoạt, tùy ý để hắn mút lấy.

Miếng bọt biển cứ bỏ mặt mọi thứ để mặc cho bàn tay to đó xoa nắn, miếng bọt biển màu trắng không ngừng bị nặng ra nước, mà từ từ trở nên mỏng manh hơn, cho đến khi biến mất.

Cuối cùng, từ trên người tôi hẳn phát ra một tiếng gầm nhẹ, gần như là kết thúc, mà cũng gần như là bắt đầu.

Trận này giống như một tấm vải lụa, đưa tay vươn tới, chạm vào sự bóng loáng lạnh lẽo xa xỉ đó sẽ làm cho người quên đi năng lực suy nghĩ.

Trận này vẫn còn đang tiếp tục, thì tôi vẫn còn những việc suy nghĩ, chẳng qua để tùy ý để cho cơ thể phản ứng theo thôi.

Tôi cảm thấy vui vẻ, mặc dù chỉ là thoáng qua trong nháy mắt.

Nhưng không phải là vui vẻ bởi vì ngăn ngại nên mới có nhiều người mong muốn sao?

Bên trong cơ thể dần dần bình ổn lại, chỉ còn lại mùi hương mập mờ tràn đầy căn phòng.

Như những nén nhang cắm trước tượng phật vậy, cháy trong chốc lát, lại tạo ra khói trắng phiêu phiêu, như bàn tay của con gái, mềm mại không xương.

Chúng tôi nằm ở trên sàn nhà, cả người trống trơn, giống như trẻ sơ sinh mới sinh ra, chẳng qua là đã không còn thuần khiết nữa rồi.

Nhưng người nào lại đi cần sự thuần khiết đó?

Tôi nhớ lại chuyện vừa mới phát sinh, cũng không phân biệt được đâu là đúng đâu là sai, khẳng định duy nhất, trong nội tâm tôi không hề có ý niệm hối hận.

Lúc ban đầu Lý Bồi Cổ là tính mạng của tôi, tôi không có cách nào dứt bỏ được lúc ban đầu đó.

Đây chính là chuyện làm theo cảm tính, cũng là chuyện đã định trước, giống như là sống thì nhất định phải yêu một lần.

Nếu không, lại lãng phí những thứ tình cảm gút mắt rồi rắm kia.

Vấn đề duy nhất, chính là Lý Lý Cát, nếu như anh ấy biết chuyện này rồi, sẽ có phản ứng thế nào, tôi không biết được.

Bởi vì. . . sau chuyện này, tôi quyết định rời đi, vào tối nay, ngay lúc này.

Lý Bồi Cổ nhắm mắt nằm bên cạnh tôi, hai chân mày nhíu lại tựa như đang suy nghĩ gì đó, tôi chợt nhớ đến một giấc mộng trước kia, hắn đứng dưới tán cây, một cơn gió thổi qua, hoa lê rơi xuống bay đầy trời, nhưng vĩnh viễn không chạm đến được bờ vai của hắn, cho dù là vạn vật của thiên nhiên, cũng cách xa hắn đến thế.

Tôi biết hắn vẫn còn tỉnh, hắn ngằm đồng ý để tôi đi.

Sợ rằng lần này chính là lần đầu tiên hắn để cho cơ thể mình hành động nhanh hơn cả việc suy nghĩ.

Trong nội tâm, hắn cũng đang đấu tranh.

Mặc quần áo tử tế xong, tôi vươn ngón trở ra, đầu ngón tay nhẹ chạm vào di chuyển theo đường lông mày của hắn, giống như việc thường làm khi còn bé: khi hắn ngủ trưa, tôi thường len lén chạy vào phòng của hắn, chải chuốt lông mày của hắn.

Thật ra thì mỗi lần tôi làm như thế, hắn đều tỉnh dậy, chỉ là hắn không mở mắt mà thôi.

Hắn dung túng cho tôi hưởng thụ trò chơi của mình.

Lần này cũng giống như thế, chẳng qua lại bất đồng nguyên nhân: hắn không muốn giữ tôi lại.

Tôi đi ra từ cửa chính --- nếu người giam giữ đã quyết định thả tôi đi, thì cũng không cần thiết phải lẩn trốn nữa.

Nhưng cửa chính vừa mở ra chỉ thấy Tiểu Hắc không biết tình từ lúc nào đang đứng ngay cửa, cái dáng vẻ đen như một viên socola toàn thân ẩn hình trong bóng tối lại hiện ra khuôn mặt có thần sắc cổ quái như nuốt phải con ruồi vậy.

Tôi biết, vừa rời thông qua khe cửa, hẳn đã nhìn thấy Lý Bồi Cổ nằm trên mặt đất, rõ ràng là không biết tôi với Lý Bồi Cổ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đoán chừng, cái tên nuốt phải con ruồi này chỉ là không có nghĩ tới Lý Bồi Cổ sẽ ngủ với tôi thôi, mà cái tên đen như phủ lớp socola này mới vừa rời chỉ nhìn thấy nửa thân trên của Lý Bồi Cổ thôi.

May là tôi sáng suốt, lúc rời đi đã lấy áo phủ lên người Lý Bồi Cổ.

Con người đen nhánh của Tiểu Hắc lộ ra vẻ háo sắc.

Tôi bắt đầu lo lắng cho trình tiết của Lý Bồi Cổ.

"Tôi phải đi." Tôi thông báo cho Tiểu Hắc biết.

Đến thời điểm chia tay mới hiểu được cách chia tay đặc biệt của anh em nhà mình.

Nhờ vào cái loa tuyên truyền Tiểu Hắc, tin tức tôi muốn rời đi đã truyền khắp cả căn nhà trong nháy mắt.

Anh em bang Thanh Nghĩa xếp thành hàng, giơ cao biểu ngữ, đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt trong suốt, nước mắt rơi đầy cả chậu.

Đây đều là sự yêu mến nha, đối với tôi yêu thích sâu sắc như thế.

Dĩ nhiên, nếu trên tấm biểu ngữ không phải là hàng chữ 'Gió phương nam thổi đừng đổi chiều, để tai họa vừa đi này đừng trở lại' thì càng hoàn mỹ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27

Cho đến khi tôi rời đi, trong phòng sách cũng không có động tĩnh gì.

Ra khỏi nhà họ Lý, chỉ thấy chân trời thoáng hiện màu đỏ tím, ông mặt trời phải đi làm rồi.

Tôi không thích dùng từ mặt trời mọc, dù sao đó cũng là từ rất gian ác.

Mặt trời mọc, mặt trời mọc (nhật xuất), cứ như là cái mông (trung xuất) đấy (trung xuất tiếng Nhật là cái mông).

Đứng ở trước cửa nhà họ Lý, tôi bắt đầu suy nghĩ tiếp theo mình nên làm những gì.

Tạm thời việc cứu Lý Lý Cát là nhiệm vụ không thể hoàn thành, thứ nhất không biết cậu ta đang ở đâu, thứ hai trải qua chuyện vừa rồi chỉ sợ Lý Bồi Cố sẽ không bao giờ đồng ý cho tôi đến gần em trai anh ta nữa.

Ngẩng đầu nhìn phía trước, màu sắc của bầu trời đẹp đẽ không gì sánh bằng, giống như là sắc thái đậm rục rở trong thế giới cổ tích.

Mây ở đường chân trời không ngừng thay đổi hình dạng, lúc đầu giống như con chó con, sau lại thành kẹo đường, cuối cùng lại biến thành đệm nữ ống rộng lớn quen thuộc.

Tôi thấy là ông trời đang cho tôi manh mối.

Lúc này, tôi quyết định quay lại nhà họ Dư ăn uống miễn phí.

Lần này đi vào dễ dàng hơn lần trước, hai người giữ cửa thấy tôi giống như chuột nhìn thấy mèo, gà nhà nhìn thấy hồ ly, con rể nhìn thấy cha mẹ vợ, "Xoạt" một cái liền tránh sang hai bên, chỉ sợ tôi lại móc ra mấy túi máu người hối lộ bọn họ.

Tôi thấy bọn họ đã lo xa rồi, gần đây giá máu tăng, đem cho bọn họ thì thật đáng tiếc.

May mắn, vừa vào phòng khách thì bữa sáng cũng được mang lên.

"Tôi đã về." Tôi nói.

Dì Bích vẫn luôn luôn bình tĩnh, chỉ "Ừ" một tiếng, quay đầu căn dặn phòng bếp chuẩn bị thêm một phần bữa sáng cho tôi.

Dì Bích đúng là dì Bích, đủ hiểu tôi.

Trải qua một đêm có dưỡng có yêu, bụng tôi đã bắt đầu reo lên bài ca không tên, không chờ được đầu bếp nhà họ Mã chậm rãi nấu cơm như thêu hoa, tôi vội vàng lấy miếng sườn trên bàn.

Bữa sáng dì Bích chỉ ăn cháo tổ yến, cho nên hiển nhiên, đây là của Mã Lạp Dư.

Nhưng khi ngón tay tôi vừa mới chạm đến miếng sườn thơm nức mũi này thì một cái đĩa bạc có sức sát thương cực mạnh lại đâm vào miêng sườn, suýt chút nữa cũng xuyên luôn cả móng tay tôi.

Tôi nhìn Mã Lạp Dư, không khỏi lắc đầu than thở. Rõ ràng có miếng giống như vậy, sao lại không thể có chút suy nghĩ cao thượng với miếng kia.

Tàn nhẫn, thật sự tàn nhẫn.

Dĩ nhiên, Mã Lạp Dư cũng không phải người nhỏ mọn như vậy, anh ta làm vậy vì muốn nói với tôi: "Hi vọng cô không đối khách làm chủ, nhớ, đây là của địa bàn của tôi, muốn ở lại thì phải tuân theo quy củ của tôi."

"Nhưng tôi đói rồi." Tôi dùng lời nói và nét mặt chân thật nhất nói cho anh ta biết điều này.

"Bữa sáng của cô sẽ được mang lên ngay thôi." Mã Lạp Dư lạnh lùng nói, đĩa ăn của anh ta vẫn còn trên miếng sườn.

Lúc này miếng sườn đại biểu cho uy nghiêm của chủ nhân như anh ta.

Thật ra tôi không có ý muốn khiêu chiến quyền uy của anh ta, trong lòng tôi, các loại quyền lực kém miếng thịt xa tít tắp.

Dĩ nhiên, điều kiện trước hết chính là miếng thịt.

"Đừng động đến đồ của tôi, đây là quy củ đầu tiên cô phải tuân thủ." Nói xong, anh ta dùng cái đĩa đưa miếng sườn vào trong miệng.

0.01 giây trước khi miếng sườn đi vào trong miệng anh ta, tôi chợt hít hơi, sau đó vô cùng chính xác hướng về miếng sườn, hắt xì vô cùng mạnh mẽ, kinh thiên động địa, sét đánh trời đất.

Thật ra cách làm này trong thế giới của tôi đã là hành động vô cùng tốt đẹp rồi.

Rất ít người tranh thịt với tôi mà có thể sống sót.

Ban đầu Lý Lý Cát cũng làm vậy kết quả suýt nữa bị tôi cắn đứt đầu ngón tay, sau này cũng không còn suy nghĩ tranh thịt với tôi nữa.

Nhưng Mã Lạp Dư lại không hiểu hành động tốt bụng của tôi, sau cái hắt xì đó, trên khuôn mặt lạnh lại kết một tầng băng mỏng.

Dì Bích vẫn bình tĩnh tao nhã húp cháo tổ yến của bà.

Tôi nhìn miếng sườn Mã Lạp Dư giơ lên trước mặt đã bị tôi làm ô nhiễm nặng, nước miếng đột nhiên trào lên như nước suối.

Lần này, Mã Lạp Dư thật sự tức, mắt màu xanh lam xám nhuộm đầy phong vị ngoại quốc lạnh băng, hận không thể cầm chảo lòng trứng lên đánh tôi, một lúc sau, sâu trong lỗ mũi anh ta phát ra tiếng hừ lạnh: "Cô nghĩ rằng làm vậy, tôi sẽ cho cô hả?"

Tôi gật đầu, đúng là tôi nghĩ vậy.

Nhưng Mã Lạp Dư là một tên chủ lương thực, tôi đề nghị đại biểu tổ chức lương thực thế giới khiển trách anh ta, ủng hộ đưa thả dù đến Ethiopia.

Nói vậy là bởi vì hành động sau đây của anh ta.

Chỉ thấy ánh mắt màu lam xám hơi lạnh, tay vừa động, miếng sườn rời khỏi đĩa, bay thẳng đến thùng rác.

Hành động của anh có thể dùng một lời kịch để hình dung: Cho chó ăn cũng không cho cô ăn.

Mã Lạp Dư hy vọng có thể thấy tôi giận đến đỏ mặt tím tai, tốt nhất là chảy máu não, ngã xuống đất bỏ mình.

Nhưng thật đáng tiếc, anh ta lại thấy tôi như con chó, "Vù" một tiếng bay ra ngoài, dùng miệng ngậm miếng sườn này.

Cụ thể hơn có thể tham khảo hình ảnh chó cắn đĩa do chủ ném trên bờ cát.

Cắn hai ba lần nát miếng sườn, nuốt vào bụng, tôi liếm liếm môi, sau đó dùng đôi mắt nhỏ sáng trong ý bảo Mã Lạp Dư thêm nữa.

Tôi nghĩ giờ phút này là dấu ấn lịch sử trong cuộc đời khổ sở của Mã Lạp Dư.

Anh ta bắt đầu nhìn bằng ánh mắt không phải người không phải thú không rõ sinh vật gì.

Mà dì Bích vẫn bình tĩnh, ngón tay út tinh tế cong lên cầm muống nhỏ đút cháo tổ yến vào miệng.

Sau khi ăn xong bữa sáng, tôi quay lại phòng chuẩn bị để tắm rửa sạch sẽ.

Trong phòng tắm đi ra, tôi thấy dì Bích đang ngồi trên giường.

Dĩ nhiên tôi sẽ không so đo tại sao bà không tới cứu tôi, bởi vì trước khi đi, tôi nói với bà đây là chuyện của tôi và Lý Bồi Cổ, bà ra tay ngược lại sẽ khiến chuyện thêm phức tạp.

Dì Bích đồng ý điểm này, hơn nữa bà cũng biết, dựa vào tình cảm gần bó nhiều năm như vậy, Lý Bồi Cổ sẽ không làm tôi bị thương.

Vì vậy, lúc tôi bị nhốt ở đây, bà cũng không ra tay.

Giờ dì Bích tới hỏi tôi tình hình những ngày qua ở nhà họ Lý.

Tôi vừa dùng khăn sạch lau tóc ướt, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra từ đó tới nay, từ bị mọi người giễu cợt, đến dạ thám lâu các bị bắt, đến kích thước vũ khí sát thương, đến Kim Cơ tàn sát Ngân Cơ.

Cuối cùng, do dự một lát, thì quyết định nói cho dì Bích chuyện xảy ra trong phòng sách.

"Tôi sai rồi sao?" Tôi hỏi dì Bích.

"Chuyện đã qua, là lỗi của ai cũng không quan trọng." Đây là câu trả lời của dì Bích "Hơn nữa, như vậy cũng là tạm thời hoàn thành giấc mơ thời thiếu nữ của cô, ít nhất ở mặt khác, cuộc đời của cô cũng đã viên mãn rồi."

Quả nhiên là dì Bích, nói chuyện rất đúng ý tôi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28

“Sau này chuẩn bị thái độ gì đối đãi với Lý Lý Cát, con nghĩ xong chưa?”. Dì Bích hỏi tôi.

“Thuận theo tự nhiên thôi.” Tôi nói dường như không quan tâm.

Tiếp tục dùng khăn lông lau chùi tóc, cho đến khi khăn lông trắng nõn bị dính mấy sợi tóc đen. Thật ra thì tôi cũng không thoải mái như vẻ bề ngoài đang có, sau khi xảy ra chuyện trong phòng sách, tôi thật sự có cảm giác áy náy với Lý Lý Cát. Anh toàn tâm toàn ý với tôi, nhưng mà tôi vẫn theo tính tình của mình, vượt qua quan hệ đó với Lý Bồi Cổ.

“Dì Bích”. Tôi ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn dì trong gương hỏi: “Dì có đồng thời yêu mấy người chưa?”

“Có thể.” Dì Bích nhìn thẳng vào mắt tôi từ trong gương, trong ánh mắt lộ vẻ xinh đẹp sáng tỏ: “Đó là do thiếu hụt tình yêu.”

Nghe vậy, trong lòng của tôi liền dao động. Giữa Dì Bích và tôi không cần dùng ví dụ vòng quanh.

Dì nói “Bất Hoan, con có khuynh hướng tình yêu, lúc tuổi thơ cực kỳ thiếu sót tình cảm làm cho con cực kỳ khát vọng tình yêu, khi có người cho con tình cảm thì con sẽ không chùn bước mà thuận lợi yêu người kia”.

Tôi không thể phủ nhận lời dì Bích nói.

Khi người kia rất tốt với tôi thì tôi liền yêu anh.

Bởi vì ban đầu Lý Bồi Cổ săn sóc tôi, nên tôi yêu anh ấy.

Bởi vì Cảnh Lưu Phái liều mình bảo vệ tôi, nên tôi yêu anh ấy.

Bởi vì Lý Lý Cát bất chấp theo đuổi tôi, nên tôi yêu anh ấy.

Có lẽ ở trong mắt người đời, tôi lỗ mãng không có nguyên tắc. Nhưng tình yêu là một thứ rất đẹp rất đáng quý trọng, nên tôi khát vọng, tôi quý trọng, khi tôi được đến, thì tôi rất cảm kích.

Người yêu tôi, cũng nhất định đáng giá để tôi yêu.

“Bất Hoan, lựa chọn một quan hệ có đường lối bằng phẳng đi, như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn.” Dì Bích khuyên nhủ tôi.

Tôi hiểu ý của dì. Dì đang bảo tôi buông tha Lý Lý Cát, bởi vì bây giờ giữa tôi và anh có những bụi hai rối rắm.

Giống như mối quan hệ giữa tôi và Cảnh Lưu Phái.

“Mối quan hệ bằng phẳng, con có thể hiểu nhưng không thể cầu.” Tôi nói.

“Đôi mắt nhìn về bốn phía là tốt.” khóe miệng Dì Bích nhếch lên nụ cười điềm đạm nhàn nhã rất có thâm ý.

Tôi bật cười: “Dì không phải muốn giật giây con, đặt ánh mắt tội ác ở trên người con trai dì đi.

“Nếu như con nguyện ý, dì nghĩ các con cuối cùng sẽ ở cùng nhau.” Dì Bích giống như là một Nữ Vu (bà đồng) xinh đẹp nói ra lời tiên đoán trước cầu Thủy Tinh.

Mặc dù không có tình cảm tốt với Mã Lạp Du, nhưng dù sao anh cũng là con trai độc nhất của dì Bích, vì vậy tôi quyết định Tuyệt đối không có ý đồ với anh.

Đàn ông rơi vào trong tay tôi đều sẽ khổ sở. Điều này tự tôi biết rõ. Thượng Đế thật hài hước, có rất nhiều người cho là tuyệt đối sẽ không xảy ra nhưng rồi cũng xảy ra.

Nói thí dụ như sao Diêm Vương bị trục xuất khỏi hệ mặt trời, nói thí dụ như Lý Bồi Cổ thả Lý Lý Cát.

Kể từ ngày trở về nhà họ Mã ở tối nay đã là đêm thứ ba, tôi đang trên giường gặm thịt từng chút trong giấc mơ đẹp, lại bị tiếng động vang bên cửa sổ truyền tới đánh thức. Mở mắt vừa nhìn lại phát hiện Lý Lý Cát nằm trên bệ cửa sổ. Nhiều lần đều là nằm sấp trên bệ cửa sổ, tôi hoàn toàn có lý do tin tưởng Lý Lý Cát đòi trước tuyệt đối là đóa bìm bìm. Vội vàng chạy tới kéo anh ấy vào phòng.

“Làm sao anh tới nơi này?”. Tôi kinh ngạc hỏi.

“Nói rất dài dòng hay là chúng ta đi ra ngoài rồi hãy nói.” Lý Lý Cát liền nắm lấy tay của tôi xông ra cửa sổ.

“Anh làm gì vậy?”. Tôi kéo anh lại.

“Nhảy xuống”. Anh vừa nói vừa chuẩn bị hành động.

“Trên thế giới có thứ gọi là cửa chính.” Không muốn bị anh đẩy xuống, tôi dùng chân gắt gao chống đỡ vách tường.

“Trên thế giới còn có loại hành động gọi là bỏ trốn.” Gặp tôi không nhảy Lý Lý Cát có chút phiền não: “Bất Hoan em có biết thủ vệ nơi này nghiêm ngặt dường nào không? Anh thật vất vả mới tránh ra được mắt những người đó lén vào!!!”

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29

Bất Hoan tôi là người biết mang ơn, Lý Lý Cát xả thân cứu tôi, tôi rất cảm động.

Nhưng tôi vẫn quyết định nói cho Lý Lý Cát biết một sự thật: "Thật ra anh có thể đường hoàng đi vào."

"Nơi này trong ngoài đều là thủ hạ của Mã Lạp Dư, nếu bị bọn họ phát hiện." Lý Lý Cát lắc đầu, dùng loại ánh mắt tang thương như phiêu bạt trên thế gian này đã lâu nhìn tôi: "Bất Hoan, xem ra kinh nghiệm sống của em vẫn chưa nhiều."

Vừa dứt lời, Mã Lạp Dư một tay đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một ví tiền, nói với Lý Lý Cát: "Đây là ví tiền vừa rồi cậu làm rơi ở bụi cỏ, phu nhân cho người đem tới."

Sau đó, để xuống, biên quan cạnh cửa nhỏ giọng lầu bầu nói: "Kỳ lạ, rõ ràng tất cả cửa chính đều cho người mở, lại cứ khẳng khẳng chui ở bụi cỏ cả tiếng đồng hồ, đúng là người Thanh Nghĩa Bang đầu óc đều có vấn đề."

Tôi rút hết thẻ vàng và tiền mặt trong ví ra, sau đó lại để ví không vào túi áo Lý Lý Cát, vỗ bả vai cứng ngắc của anh: "Thật ra thì em đã nói đi Bích dặn thủ hạ từ trước, bảo bọn họ nếu ngày nào đó anh đến cũng không cần ngăn lại."

Tôi thấy giờ phút này nét mặt Lý Lý Cát đã gần tới cảnh giới sinh vô khả luyện (1).

Cũng khó trách, có cửa chính không đi, lại đau khổ cay đắng ẩn nấp trong bụi cỏ đầy muối cùng con chó béo phệ cả tiếng, là người thì cũng hồng mắt.

Thở dài lần nữa, Lý Lý Cát nói rõ với tôi chuyện xảy ra với anh trong khoảng thời gian này.

Sau khi bị bắt, Lý Bồi Cổ không đưa anh quay về nhà họ Lý, mà lập tức cho người trói anh đưa sang Mỹ nhất lại.

Lý Lý Cát vẫn cố gắng chạy trốn, tiếc là giám sát quá nghiêm, đến lỗ cũng không có để chui.

Khi anh tuyệt vọng thì bất chợt hôm qua, Lý Bồi Cổ đón anh về, cũng cho anh lựa chọn.

Chọn A tiếp tục làm Nhị bang chủ, giúp đỡ Lý Bồi Cổ báo thù cho cha và quản lý Thanh Nghĩa Bang.

Chọn B là ở bên tôi, nhưng từ nay trở đi, tôi và Lý Lý Cát không được bước chân vào nhà họ Lý nữa.

Không còn nghi ngờ gì, Lý Lý Cát chọn B.

Về điểm này tôi đoán Lý Bồi Cổ cũng đã tính được.

Lý Bồi Cổ, anh tiếp tục nhất mình lại nhưng thả tự do cho chúng tôi.

Đây đúng là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề nan giải giữa ba người chúng tôi, cũng là cách làm trước nay không đổi của Lý Bồi Cổ.

Khi còn bé, mỗi khi có vật gì được mang đến, anh luôn lảng lạng chờ tôi và Lý Lý Cát tranh cướp, cuối cùng tùy tiện cầm lấy những gì còn sót lại.

Từ trước đến nay anh đều dễ dãi với sự phóng túng của chúng tôi.

Lần này cũng vậy.

Lý Bồi Cổ, tôi không biết nên hình dung anh như thế nào.

"Anh thật sự có thể chấp nhận việc không gặp lại anh trai mình?" Tôi hỏi.

"Anh nghĩ ngày nào đó anh ấy sẽ hết tức giận." Lý Lý Cát cho là như thế, cũng hy vọng là như thế.

Tôi thích tính cách này của Lý Lý Cát, anh luôn nghĩ mọi chuyện theo hướng lạc quan, có lúc giống như lừa mình gạt người nhưng không thể không công nhận, cuộc đời của anh tràn đầy những hy vọng tốt đẹp.

Anh vui vẻ, mà tôi ở bên anh cũng sẽ lây sự vui vẻ này, không suy nghĩ quá nhiều cho những khó khăn tương lai sắp phải đối mặt.

Nếu đã sống, vậy chỉ cần nghĩ đến những điều tốt đẹp là được rồi.

Chúng tôi quyết định chạy trốn cả đêm.

Hiển nhiên, bởi vì không có người ngăn cản nên cuộc bỏ trốn này khá ảm đạm.

Mã Lạp Dư vẫn không xuất hiện, đương nhiên đây cũng là ước muốn của tôi, dù sao hận thù giữa anh ta là Lý Lý Cát cũng không nhỏ.

Trước khi đi, tôi đến gặp dì Bích, dì Bích chỉ nói một câu: "Tìm được chỗ ở thì báo cho dì một tiếng."

Sau đó cho tôi một khoản tiền không hề nhỏ.

"Cầm lấy mua thịt ăn đi." Dì Bích nói như vậy.

Tôi thấy dì Bích đúng là vị Bồ Tát sống.

Nhưng lại nghĩ Bồ Tát không giống người khởi xướng ăn thịt nên tôi thấy dì Bích là một vị Thánh Mẫu sống.

Chú thích, tuyệt đối không có ý xấu.

Lý Lý Cát cầm tiền Thanh Nghĩa Bang, tôi lấy tiền của dì Bích, sau khi gói ghém, chúng tôi vội vàng chạy suốt đêm.

Nếu tiền đã không phải là vấn đề, chúng tôi cũng không cần quay về quê bán thịt, cứ vào trong thành phố thuê một căn phòng nhỏ, cả ngày trải qua cuộc sống nhục sinh nhục tử.

Mỗi ngày ngủ đến mười hai giờ, gọi đồ ăn ngoài đem thịt đến, sau khi ăn xong tôi lại ăn khối thịt Lý Lý Cát, buổi chiều xem ti vi, chơi game, gần tối lại gọi đồ ăn ngoài đem thịt đến, sau khi ăn xong tiếp tục trò chơi và xem TV, trước khi ngủ lại ăn khối thịt Lý Lý Cát.

Cuộc sống như thế, là cấp thấp, là không có lợi với nhân dân, là lãng phí lương thực, nhưng chúng tôi lại thích.

Khi chán đồ ăn bên ngoài thì tôi và Lý Lý Cát sẽ đến chợ gần đấy mua thịt về làm, chỉ sau khi ăn thịt do chính mình làm chúng tôi mới có thể cảm nhận sâu sắc đồ ăn ngoài ngon đến mức nào.

Chợ cũng không nhất định chỉ bán toàn đồ ăn, đương nhiên còn bán cả băng đĩa VCD.

(1) Sinh vô khả luyện: còn sống nhưng đã không có gì lưu luyện, cho dù là người hay vật. Sinh mệnh đã không còn có ý nghĩa, tựa như một cái xác

không hẳn.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30

Sau khi liên tục phát hình một tuần, trạch nam lếch nhếch không chịu được, đôi mắt sâu đen chạy tới gõ cửa nhà chúng tôi, hơn nữa cũng chỉ nói có một câu: "Phiền hai người đóng cửa tắt nhạc tiếp tục Chân Nhân Tú. (1)"

Tôi thấy em trai trạch nam này rất phiền phức, tại sao không sớm hiểu ra Chân Nhân Tú cũng chả ngây thơ hơn gì tôi nhưng cứ giả vờ mấy bài ngây thơ thì lại dễ tiếp nhận hơn.

Dù sao, đĩa băng lậu này cũng không rẻ, hai đĩa có thể mua một cân thịt bò rồi.

Bởi vì tôi và Lý Lý Cát còn muốn sống kiếp sống sâu gạo một hai năm nữa nên có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì cứ tiết kiệm.

Ý chính là, nếu hai đĩa băng này đã vô dụng vẫn nên trả về lấy tiền mua cân thịt bò về ăn.

Da mặt Lý Lý Cát mỏng, lúc đầu bảo sao cũng không đồng ý đi cùng tôi, đến khi tôi uy hiếp sau này anh nhất định phải tự mình giải quyết nhu cầu sinh lý anh mới bất đắc dĩ đi theo sau tôi.

Dù trời rất nóng nhưng vẫn đeo kính dâm lớn và khẩu trang, nhìn qua còn tưởng là minh tinh nào.

Vào chợ, đi thẳng tới quầy bán băng đĩa VCD kia.

Bà chủ trông quán nhìn qua cũng biết là người không dễ đối phó, chân bắt chéo, miệng không ngừng nhổ hạt dưa, một đôi ba xem thường xoay xoay, thật đúng là hình tượng kinh điển của nữ chợ vương.

Thật ra không chỉ mình Lý Lý Cát, tôi cũng muốn nửa đường bỏ chạy, nhưng chỉ nghĩ đến việc trả được hàng, hai cái đĩa vô dụng trên tay có thể biến thành một cân thịt bò, tôi đã chiến thắng sự yếu đuối hèn nhát của bản thân, đi thẳng tới trước mặt nữ vương, nói vào điểm chính: "Bà chủ, tôi muốn trả lại hai đĩa này."

Lời vừa nói ra, nữ chợ vương đưa con mắt tròn châu từ từ về phía tôi, trình độ kinh khủng như thế này còn lợi hại hơn trong manga.

Thoáng chốc, chợ vừa rồi vẫn còn huyền não đã yên tĩnh, ánh mắt của mọi người cũng đưa về phía chúng tôi.

Sau lại mới biết, cái quan trọng không phải là tôi trả hàng lại cho nữ vương, chỉ là trước đó đã có mấy thủ hạ của nữ vương vong mạng.

Một là bị nữ vương dùng đôi dép lê nhét vào miệng thối chết, một là bị nữ vương đập một phát bay đến quán thịt bị dao chém nhằm chết, còn một nữa là bị vỏ dưa nữ vương cắn xuyên qua cổ họng, không thở được chết.

"Lệ thường của Trung Quốc, trong vòng bảy ngày, trả hàng không điều kiện." Tôi không sợ thế lực ác, dựa vào pháp luật bảo vệ quyền lợi của mình.

"Lệ thường của quày, hàng đã bán ra không thể trả lại." Nữ vương quả nhiên là nữ vương, lý do cũng có thể mạnh mẽ đến mức khiến tôi không thể cãi lại được.

Cứng rắn không được, vậy đành mềm mỏng.

Tôi đẩy Lý Lý Cát thẳng lên phía trước, vỗ ngực anh nói: “Trả hàng sẽ cho bà sờ một cái.”

Nghe vậy, Lý Lý Cát nhìn tôi, đôi mắt chứa lửa.

Ai ngờ nữ vương hừ lạnh một cái: "Bà đây thích Schwarzenegger (2), ai thèm loại éo lá này."

Nữ vương không hổ là nữ vương, khẩu vị nặng vậy.

Nghe vậy, Lý Lý Cát quay lại nhìn bà ta, đôi mắt nhỏ ra máu.

Lý Lý Cát không thẹn là đồng chí tốt, cuối cùng cũng đứng cùng một chiến tuyến với tôi.

Bên này chúng tôi đang ám chiến bằng mắt với bà chủ bồng bên kia chợ lại vang lên tiếng kêu la sợ hãi: "Cảnh sát đến rồi. Chạy mau!!!"

(Nguyên văn câu này là “"Điều tử đến đây! Tránh mau!!!" nhưng ta không hiểu “điều tử” ở đây nói là gì, kết hợp với đoạn dưới ta mạn phép sửa thành cảnh sát)

Sau này mới biết, vừa đúng ngày này có hai tổ chức giao dịch ma túy ở đây.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vì câu nói này mà bọn họ chọn chợ là nơi tiến hành giao dịch.

Rất có đầu óc, đem ma túy đóng gói thật kỹ, nhét đầy trong xác heo, hai nhóm người giả làm người buôn thịt, đang đưa thịt giả trên xe đi, ai ngờ cảnh sát đã nhanh chóng xông đến.

Hai nhóm người ngựa tan tác như ong vỡ tổ, cảnh sát bắt đầu truy đuổi, nháy mắt cả chợ trở nên hỗn loạn.

Giờ phút này, trong mắt của tôi không có bà chủ cửa hàng, không có đám người đang chạy trốn, thậm chí không có cả Lý Lý Cát.

Chỉ có thịt trên xe hàng, tạm thời không ai trông.

Đây chính là một con heo nguyên vẹn, đủ cho tôi ăn bao nhiêu ngày! ! !

Ngay lập tức bỏ nữ chợ vương lại, tôi kéo Lý Lý Cát xuyên đám người chạy như điên đến trước xe hàng.

Vuốt ve thứ thịt vẫn còn đàn hồi, tôi kích động đến mức ngón tay đều run rẩy.

Trong mắt tôi, bọn chúng không phải xác heo, mà là một bàn món ăn: thịt kho, sườn xào chua ngọt, sườn dấm đường, bún thịt, sườn lợn rán, tương móng heo, thịt băm hương cá, thịt xào.

"Bất Hoan, cổ áo em. bị nước miếng thấm ướt." Lý Lý Cát nhắc nhở.

Tôi cầm tay áo anh, lau khước miệng, tiếp vung tay, hào khí ngàn vạn, ánh mắt kiên định ra lệnh: "Gánh về cho em! ! !"

Có cơ hội mà không tận dụng thật lãng phí, kế hoạch của tôi là cùng với Lý Lý Cát mỗi người gánh một con.

Hai con heo, nếu tiết kiệm có thể ăn ba ngày.

Nhìn thiếu gia Lý Lý Cát dáng vẻ khinh thường dọn xác heo chết, thôi, tự lực cánh sinh, cơm no áo ấm.

Xe hàng khá cao, tôi đành kiễng chân lên phí sức chuyển một con heo xuống .

Ai ngờ do đánh giá thấp cân nặng của con heo kia, giữa đường tay tôi chột mềm nhũn, xác heo này lại rơi xuống người tôi.

Tôi không chịu được, nhất thời ngã trên mặt đất, cảm thấy trước mắt tối sầm lại, môi bị đập đau nhức, khiến tôi suýt chút nữa ngất xỉu.

Mở mắt ra tôi hận vừa rồi sao không ngất đi - - con heo kia đang mặt đối, miệng đối miệng với tôi.

Nói cách khác, tôi hôn môi một con heo chết.

Lập tức tôi thấy mình sinh vô khả luyện.

Muốn tìm sự an ủi từ Lý Lý Cát, nhưng anh lại giậu đổ bìm leo, mặt cười hả hê: "Bảo em đừng có tham lam loại hời này em lại không tin, giờ thì hay rồi, trộm heo không được lại được cái hôn."

Đẩy đầu heo ra, tôi hít sâu một hơi, sau đó đáp trả Lý Lý Cát nụ cười sâu xa: "Nghĩ đến chuyện tối nay chúng ta phải làm, chờ hôn gián tiếp nó đi."

Nghe vậy, mặt Lý Lý Cát còn thối hơn cái đầu heo trước mặt ta.

Đang âm thầm hả hê, một câu nói đẩy tôi xuống địa ngục: "Lưu Phái, anh đang làm gì vậy? Bọn họ ở bên kia, mau đuổi theo! ! !"

Tôi quay đầu, nhìn thấy người đang đứng cách đây mười mét.

Anh mặc thường phục, dáng người cao gầy có vẻ mảnh khảnh, tóc vẫn rối bù như vậy, êm dịu, quay lưng về phía mặt trời, màu vàng như đang ẩn núp âm thầm.

Ánh mắt anh trong hơn cả ngôi sao sáng nhất, cao nhất trên bầu trời, tôi không thể với tới được.

Là Cảnh Lưu Phái.

Đầu óc tôi trống rỗng trong hơn mười giây, trời đất dường như tĩnh lặng, trống trải như chỉ còn tôi và anh.

Chỉ có hơn mười giây, nhưng lúc đó, thời gian dài như thương hải tang điền (3).

Những lúc chúng tôi cùng ở trên nóc nhà suốt đêm, những ngày tháng sống dưới chân núi, trong nháy mắt đều ùa về, như thủy triều tràn vào mắt tôi, khiến tôi đau đớn nhức nhối.

Tôi hét lên một tiếng, cũng không biết sức lực ở đâu ra, đẩy xác chết hơn trăm cân, ra sức chạy về phía trước.

Tôi ép mình chạy, gió thổi bên tai, thổi bản thân tỉnh ngộ, mình phải tỉnh táo.

Tôi không nhìn đường nhưng vẫn là an toàn nhanh chóng quay về phòng trọ nhỏ.

Mở cửa, tôi chạy thẳng lên giường, mạnh mẽ vùi chính mình vào trong chăn.

Khi gặp lại Cảnh Lưu Phái tôi sẽ làm gì, nói thế nào, tôi đã từng nghĩ tới.

Nhanh chóng nở nụ cười, nói tiếp: "Cảnh Lưu Phái, thật trùng hợp, sao anh lại ở đây?"

Tôi đã từng soi gương luyện tập rất rất nhiều lần, tự cho là mình đã làm rất tốt.

Nhưng khi giờ phút này thật sự đến thì những thứ luyện tập trước kia, sự bình tĩnh và lý trí của tôi tất cả đều hóa thành một khối băng, dưới ánh nắng

nóng biến mất không chút vết tích.

Tôi không thể quên anh.

Vĩnh viễn cũng không thể.

Dần dần tỉnh táo lại, tôi nghe thấy tiếng cười lạnh.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, tôi thấy Lý Lý Cát đang đứng giữa phòng.

Anh đợi tại chỗ đó đã lâu rồi, anh nhìn chăm chú vào từng cử động của tôi.

Tiếng cười lạnh này là do không thể nhìn được nữa mà bộc phát.

Anh rất tức giận, tôi cảm nhận được..

"Khoảng thời gian mất tích đây là ở bên anh ta sao?" Giọng anh lạnh băng hỏi.

Tôi không trả lời, nhưng vẻ mặt đã nói cho anh đáp án.

"Xem ra em không thể quên được anh ta." Nhiệt độ trên mặt Lý Lý Cát đã giảm xuống quay về điểm số 0.

Tôi không trả lời, bởi vì những hành động vừa rồi đã cho anh đáp án.

Lý Lý Cát nhìn tôi, đôi mắt như một hồ băng mảnh yên tĩnh, cách biết, giữa hồ chợt tỏa ra một ngọn lửa hừng hực, lao thẳng về phía tôi: "Được, Bất Hoan, được lắm! ! !"

Những lời này đúng nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận ý nồng đậm.

Sau đó, anh lấy túi du lịch dưới gầm giường, nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình.

Lúc lâu sau tôi mới hiểu anh muốn bỏ tôi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31

"Anh nói, anh muốn ra ngoài tùy ý tìm phụ nữ?" Tôi hỏi.

"Phải, còn là rất rất nhiều phụ nữ." Anh nói.

Tôi thề, tuyệt đối không phải tôi không cho phép Lý Lý Cát ra ngoài hái hoa dại, dù sao cách đây không lâu tôi cũng ra ngoài làm vậy một lần.

Chuyện ích kỷ chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn tôi nhất định không làm.

Nhưng, tôi yêu Lý Lý Cát, tôi không muốn anh chịu cảnh bệnh tật hành hạ, đặc biệt là loại bệnh mất khả năng miễn dịch vô địch hành hạ. (Ý chỉ là HIV/AIDS)

Tôi quyết định phải ngăn cản con bò như anh đi lạc.

Nghiên rằng, hướng vào Tiểu Lý Lý Cát, tôi há to mồm, "NGAO...OOO" một tiếng liền cắn.

Tại sao bệnh mất khả năng miễn dịch rất ít lan truyền ở đồng tính nữ, nguyên nhân phần lớn là họ không có đưa leo.

Nói cách khác, đưa leo là công cụ quan trọng lây bệnh mất khả năng miễn dịch, là căn nguyên của tội ác, tôi muốn giúp Lý Lý Cát bỏ nó đi.

Nhưng răng của tôi mới chỉ chạm đến da dừa chuột thì Lý Lý Cát đã sợ đến cứng đờ người, mồ hôi trên trán nhỏ giọt rơi xuống đất.

Còn đi sao? - - Giờ phút này, miệng của tôi là hung khí, không thể hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy liền dùng ánh mắt hỏi thăm anh.

Không - - Anh cũng không nói, chỉ lắc đầu trả lời tôi, cùng với cái lắc đầu giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán tăng tốc chảy xuống.

Còn muốn đi tìm rất rất nhiều phụ nữ sao? - - Tôi tiếp tục dùng ánh mắt hỏi thăm.

Không - - Lý Lý Cát tiếp tục lắc đầu.

Thật biết nghe lời - - Tôi mỉm cười.

Em điên rồi - - Trong mắt Lý Lý Cát giấu kiếm.

Sau khi chiến đấu bằng ánh mắt, tôi từ từ đem hàm răng dờn đến nơi có lúc cứng như thép nhưng phần lớn thời gian yếu ớt không chịu được một đòn trên thân thể Lý Lý Cát.

Tuy nói không dùng lực, nhưng Tiểu Lý Cát từ nhỏ ăn sung mặc sướng, lại một thời gian dài bị chôn giấu sâu trong quần lót, đương nhiên da mịn thịt mềm, cho nên vẫn không cẩn thận bị tôi để lại một dấu răng. Tôi mỉm cười chỉ vào dấu răng giới thiệu: "Đây là minh chứng tình yêu của em với anh."

Nghe vậy, mắt Lý Lý Cát đỏ như trái ớt trong nồi lẩu, hận không thể lấy đầu của tôi xuống nhúng trong nước ăn.

Tôi cũng không chịu thua, uy hiếp nói: "Làm em bực em lấy ngân châm châm lên Tiểu Lý Cát khắc chữ 《 Tư Trì Thông Giám 》 !!!"

Thật ra tôi nói muốn khắc chữ 《 Tư Trì Thông Giám 》 chỉ là một suy nghĩ, hơn nữa còn là một suy nghĩ không cách nào thực hiện - - Anh tự cho Tiểu Lý Cát của mình là gậy Như Ý à, có thể trong nháy mắt phóng to ra để khắc được nhiều chữ như vậy sao?

Nhưng Lý Lý Cát lại bị sự uy hiếp này kích cho tức giận, anh nghiêng người, đè tôi trên sàn, thuận thực lột quần áo tôi, đòi lại công đạo cho những ủy khuất mà Tiểu Lý Cát phải chịu.

Trong quá trình lấy lại công đạo, trong máy tính của trạch nam lôi thôi sát vách lại truyền đến tiếng nhạc.

Sau khi nghe rõ, bỗng nhiên tôi thấy mình là có mắt như mù - - người mà em trai trạch nam kia chọn người có trình độ cao, quả thực là vô cùng hợp với tình hình.

Cậu ta chọn Thái Y Lâm 《 Nhật Bất Lạc 》 .

Sau khi xong chuyện, tôi và Lý Lý Cát nằm trên sàn nhà, thở từng ngụm từng ngụm.

Ai kia lại phá kỷ lục rồi.

Gì nhỉ, người xưa nói, tiềm năng của xử nam là vô hạn, quả nhiên chính xác.

Đàn ông tức giận, không trêu được.

Khi tôi đang quay về chỗ bên này, anh lên tiếng, giọng ong ong, dường như vẫn còn giận dỗi: "Người đàn ông đó, có thật quan trọng vậy không?"

"Là anh muốn hỏi, trong lòng em, anh và anh ấy ai quan trọng hơn?" Tôi hiểu ý của Lý Lý Cát.

Anh yêu thích thứ gì thì anh sẽ hy vọng thứ đó mãi mãi chỉ thuộc về một mình anh.

Dĩ nhiên đây là điều dễ hiểu .

Nhưng mà - - - -

Tôi dùng đầu ngón tay vẽ cái cằm xinh đẹp của anh, nhẹ giọng nói: "Lý Lý Cát, những lời em sắp nói có thể khiến anh tức giận, nhưng xin anh hãy nghe hết, bởi vì đây là những suy nghĩ từ sâu trái tim em."

Lý Lý Cát không ngốc, anh nhận ra vài điều, miệng anh mím chặt, cằm có dấu vết nhăn nẻ.

Anh ngồi xuống an tĩnh nghe.

"Anh đoán không sai, những ngày em mất tích kia chính là ở cùng anh ấy, hơn nữa lúc ấy bọn em yêu nhau."

Lòng ngực Lý Lý Cát xuất hiện sự đè nén phập phồng.

"Nhưng sau này lại xảy ra những chuyện không cách nào cứu vãn, em và anh ấy không thể không chia tay, hơn nữa cả hai đều hiểu bọn em không thể quay lại."

Tôi nhẹ nhàng mang những chuyện đã qua kể lại nhưng tôi không thể nào bình tĩnh nhắc đến cái tên Bạch Triển Cơ cũng như tôi không cách nào bình tĩnh đối mặt với Cảnh Lưu Phái.

"Sau khoảng thời gian rối loạn ấy em gặp lại anh. Ở bên anh, một lần nữa em lại cảm thấy vui vẻ, em rất quý trọng, em cũng mong chúng ta cứ như vậy cả đời, anh phải tin vào điều này, nếu không em sẽ không theo anh rời khỏi nhà họ Mã."

Lý Lý Cát dần dần bình tĩnh lại.

"Nhưng em không thể quên anh ấy, chuyện này từ lúc chúng em chia tay em đã hiểu rất rõ, đời này em không thể nào quên anh ấy. Vì anh ấy đã từng tồn tại, đã từng xuất hiện trong cuộc đời em, vì anh ấy đã cho em rất nhiều kỷ niệm đẹp, còn vì anh ấy đã yêu em rất rất nhiều."

"Em biết mình rất ích kỷ, đi với anh mà trong lòng vẫn còn người đàn ông khác, nhưng Lý Lý Cát, đây chính là em, đây chính là Bất Hoan, một khi em yêu ai, em sẽ dùng tính mạng khắc tên người đó, sẽ không bao giờ quên, em không phải người yêu bằng cả sinh mạng mình. Nhưng nếu có một ngày, chúng ta chia xa thì bất luận em ở bên ai cũng sẽ nhớ đến anh."

Nghe vậy, Lý Lý Cát bắt lấy tay tôi đang đặt trên cằm anh, nắm thật chặt: "Chúng ta sẽ không chia xa."

Đùn vậy, đây cũng là tôi mong .

Tôi nói tiếp: "Lý Lý Cát, anh và anh ấy đều là người em yêu, đừng bắt em phải so sánh, ép em nói ra trong lòng em ai quan trọng hơn, em không thể nói được, bởi vì hai người không giống nhau. Giống như khi em nhớ anh ấy sẽ nhớ đến sự dịu dàng của anh ấy, khi em nhìn anh thì em yêu sự nhiệt tình cố chấp của anh. Địa vị của anh và anh ấy trong lòng em khác nhau... Nhưng quan trọng nhất chính là, bây giờ, em đang ở bên cạnh anh, là anh đấy, Lý Lý Cát."

Những lời này của tôi đều là thật.

Tôi không muốn lừa dối Lý Lý Cát rằng mình đã quên Cảnh Lưu Phái, nói dối như vậy cũng không phải mong muốn của Lý Lý Cát.

Cảnh Lưu Phái xuất hiện trong cuộc đời tôi, đây là sự thật không thể thay đổi, anh để lại tổn thương, nhưng lại càng nhiều kỷ niệm vui vẻ, tràn đầy hi vọng hơn.

Quên anh đồng nghĩa với việc đem tất cả những điều tốt đẹp kia xóa đi.

Tôi không thể làm như vậy.

Lý Lý Cát nhìn trần nhà, vết hầu trên cổ đang phập phồng chuyển động.

Hồi lâu, anh đột nhiên hỏi: "Em nói, một khi yêu ai, sẽ không bao giờ quên đi, vậy. Anh ấy thì sao? Cả đời này em cũng không quên anh ấy sao?"

Tôi trầm mặc.

Từ sau chuyện xảy ra trong thư phòng kia, cảm nhận của tôi về Lý Bồi Cổ thật khó để hình dung.

Tôi không biết nên hình dung về anh như thế nào.

Ngay cả chính tôi cũng không thể hiểu được, sao có thể mở miệng nói ra. Tôi chỉ có thể trầm mặc.

Đang lúc tôi không biết nên kết thúc chuyện như thế nào thì bàn tay Lý Lý Cát đưa ra, để đầu tôi đặt trên ngực anh.

Tôi nghe thấy âm thanh từ lồng ngực anh truyền ra: "Không cần nói gì cả, coi như anh chưa hỏi gì."

Tôi hiểu, Lý Lý Cát sợ, anh không muốn nghe đáp án.

Anh nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ.

Nhìn gương mặt sinh đẹp, tôi bắt đầu lo lắng.

Nếu Lý Lý Cát biết được chuyện xảy ra ở thư phòng đêm đó, anh sẽ có phản ứng thế nào?

Cảnh Lưu Phái và Lý Bồi Cổ, tôi nghĩ Lý Lý Cát rất để ý vị trí của hai người đó trong lòng tôi.

Dù sao nhiều năm qua, ánh mắt quyến luyện nhiệt liệt của tôi đều bỏ qua anh, cố chấp đặt trên người Lý Bồi Cổ, với Lý Lý Cát mà nói, đó là vết thương cũ.

Hiện tại, tôi và anh ở bên nhau, cần phải trị vết thương của anh, nhưng cũng sẽ không khỏi hẳn, vết thương chỉ là tạm thời khép miệng lại, nếu bị kéo ra, nó sẽ vỡ ra như trước.

Mà lần xảy ra quan hệ đó của tôi và Lý Bồi Cổ chính là hai bàn tay kéo miệng vết thương.

Lý Bồi Cổ đã sớm tính được chuyện này, vậy nên anh mới thả cho tôi và Lý Lý Cát rời đi, để chúng tôi đi thật xa.

Anh không muốn Lý Lý Cát biết chuyện này, dù sao đây cũng là em trai duy nhất của anh, từ nhỏ anh đã yêu quý em trai, anh không muốn làm tổn thương nó.

Tôi quyết định phối hợp với Lý Bồi Cổ, vĩnh viễn giấu giếm sự việc kia.

Cause two can keep a secret if one of them is dead.

Chỉ người chết mới giữ được bí mật.

Sự việc kia ngoài tôi và Lý Bồi Cổ chỉ còn Tiểu Hắc biết, điều này trở thành cái gai trong lòng tôi.

Cho nên quãng thời gian đó, chỉ cần tôi nhìn thấy người da đen đi lại xung quanh công viên đều đến đánh cho tê người.

Tiểu Hắc cũng xuất hiện, ngược lại ngộ thương mấy vị huynh đệ Châu Phi, thật sự là ảnh hưởng quan hệ quốc tế.

Tôi vẫn đề phòng Tiểu Hắc, nhưng không ngờ rằng, nguy hiểm thật sự là do người khác.

Hơn nữa, còn là người quen.

(Còn tiếp ~~~~~~)

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32

Chuyện xảy ra ngày ấy, tôi và Lý Lý Cát lại đến chợ tìm nữ vương.

Ngoài dự đoán của mọi người, tôi thành công trả hàng về tay nữ vương, không bị dèp nhét vào miệng thối chết, không bị đá một cái đến quán thịt bị dao chặt nhằm chết, không bị vỏ dưa xuyên qua cổ, không thở được chết, ngoài ra, tôi còn thiết lập quan hệ hợp tác lâu dài với nữ vương, tôi định kỳ tải chuyện vận động trên giường mới nhất của Nhật giao cho nữ vương, mà nữ vương bí mật ở nhà xưởng nhỏ in thành đĩa đem bán.

Bởi vì đồ đẹp, giá thấp lại mới mẻ, lượng tiêu thụ CD của chúng tôi cực tốt.

Hợp tác giữa tôi và nữ vương rất có giá trị.

Từ phương diện nhỏ mà nói, chúng tôi mang đến lợi ích cho đàn ông xung quanh, gián tiếp thúc đẩy sự phát triển của giấy vệ sinh địa phương.

Từ mặt chuyên gia mà nói, hành động này của chúng tôi đã đẩy mạnh quan hệ hữu nghị, trao đổi văn hóa Trung Nhật, rất có ích cho việc cân bằng quốc tế.

Mười lăm năm sau, chính tôi nhìn thấy hình ảnh nữ chợ vương trên báo chí lần nữa, khi ấy cô đã là một tổng giám đốc đại diện cho công ty điện ảnh và truyền hình, hơn nữa còn trèo lên được một vị trí trong bảng tài phú. (bảng những người giàu có)

Tất nhiên đấy đều là chuyện sau này.

Ít nhất bây giờ, cô vẫn là nữ chợ vương vất chéo chân ngồi cắn hạt dưa.

Tôi đem mười bộ phim mới nhất giao cho cô, cầm tiền, vừa đi vừa dùng nước bọt dính trên ngón tay đếm tiền. Không thể không thừa nhận, tư thế này khiến tôi có cảm giác thành công.

Mặc dù Lý Lý Cát khinh thường hành vi này của tôi, nhưng tạm thời cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể mặc kệ tôi bất nhã.

Ở cổng chợ, chúng tôi bị một chiếc xe chặn lại.

Màu đen bóng loáng phản chiếu gương màu trắng, đáng tiếc là lệch tông màu.

Cửa kính từ từ hạ xuống, tôi nhìn thấy đôi mắt nhỏ dài hơi nhếch vồ cùng quen thuộc.

Không cần nói gì, là cái thằng trời đánh Hồng Thiếu Nhu.

Lý Lý Cát phản ứng khá nhanh, một tay kéo tôi ra sau lưng anh, dùng thân thể mình ngăn tầm mắt không phân biệt được nhiệt tình lạnh nhạt của Hồng Thiếu Nhu.

"Bất Hoan, tôi muốn nói với em hai câu." Hồng Thiếu Nhu không nói lời vô nghĩa, vừa đến đã nói luôn yêu cầu.

"Cô ấy với anh không có chuyện gì để nói." Lý Lý Cát tự động làm người phát ngôn của tôi.

Nói xong, để biểu đạt rõ hơn, Lý Lý Cát kéo tôi đi theo hướng ngược lại.

Hồng Thiếu Nhu là người thế nào, anh ta ung dung nói ra một câu khiến tôi phải dừng bước: "Thật ra tôi chỉ muốn hỏi, đêm hôm đó, trong thư

phòng tại Lý gia rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đâu chỉ là dừng bước lại, tôi lập tức chạy như bay đến trước cửa xe anh ta, dùng mắt nhìn chăm chăm vào anh ta: "Hồng Thiếu Nhu, rốt cuộc anh muốn gì?"

Bắt đầu nghiền ngẫm từng chữ một, điều này nói rõ một vấn đề: Tôi hoảng.

Không cần biết anh ta làm thế nào, nhưng kết quả bây giờ là: Hồng Thiếu Nhu đã biết quan hệ giữa tôi và Lý Bồi Cổ cách xa cái gọi là thuần khiết vạn dặm rồi.

Trong lòng tôi Hồng Thiếu Nhu là một tên yêu tinh phiến toái, tôi thấy kiếp trước nhất định tôi không biết trời cao đất dày, trước mặt Diêm Vương vậy bầu nước tiểu nên Diêm Vương mới đưa anh ta tới bên tôi hành hạ không kể ngày đêm.

Anh ta giống như con chó Nhật, theo sau lưng bạn, thỉnh thoảng cắn vào gót chân bạn, bạn tức giận quay đầu lại, nó lùi xa đến năm thước nghiêng nghiêng đầu nhìn bạn, khi bạn không quan tâm đến nó, chỉ một lúc sau nó lại nhảy lên cắn bạn.

Đáng giận hơn là, bạn vẫn không thể cầm con dao phay chặt nó, bởi vì nó cắn không mạnh, cùng lắm là xước da, giống như đang đùa với bạn, vĩnh viễn cũng không đến mức hai bên chém giết nhau.

Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc bạn mãi mãi không thoát được nó.

Có điều bây giờ, anh ta cắn hơi mạnh.

"Em cũng không muốn đề tôi nói chuyện này trước mặt cậu ta đấy chứ?" Hồng Thiếu Nhu hơi hất cằm về phía Lý Lý Cát, mắt nhỏ dài chuyên động,

quang ảnh biến ảo, giống như một khe suối nhỏ chuyển động.

“Rốt cuộc có chuyện gì mà không thể nói trước mặt anh?” Lý Lý Cát đuối sát phía sau đã rất bất mãn với việc làm trái ý anh của tôi, lại nghe những lời này của Hồng Thiếu Nhu càng thêm nghi ngờ.

Hồng Thiếu Nhu nhìn tôi, khoe miệng cười rạng rỡ đến đáng đánh.

Nếu ánh mắt là a- xít sun-phu-rit, tôi đã hủy dung anh ta một trăm lần rồi một trăm lần.

“Anh chờ em ở quán trọ nhỏ trước mặt, nếu em không” Hồng Thiếu Nhu bỏ dở nửa câu sau, cửa xe theo xe nghênh ngang rời đi.

Đây là lần đầu tiên anh ta tự rời đi- - bởi vì đã đoán được tôi nhất định sẽ đến chỗ hẹn.

Tôi cùng Lý Lý Cát lòng đầy nghi ngờ quay lại phòng trọ nhỏ, dọc đường đi, anh đều dùng ánh mắt nhìn phạm nhân nhìn tôi.

Tất nhiên cảm giác không dễ chịu, nhưng lời của Hồng Thiếu Nhu lại càng khiến tôi ảo não hơn.

Nếu không đi. Anh ta sẽ không đem chuyện của tôi và Lý Bồi Cổ nói cho Lý Lý Cát biết chứ?

Cuối cùng bây giờ tôi đã hiểu ý trên đầu chữ sắc có con dao rồi.

Sau khi qua cửa, một tay Lý Lý Cát đẩy tôi ngã ngồi trên sofa, mà anh thì khom người, hai tay nắm vai tôi, dùng sức ấn chặt xuống sofa khiến tôi không thể động đậy.

Hai con mắt đen nháy vừng vàng kia nhìn tôi chăm chăm: "Đừng giấu anh."

Nhất thời tôi có cảm giác binh đến dưới thành, vô cùng lo lắng.

Không thấy tôi tiếp lời, anh nắm chặt cằm, uy hiếp: "Không nói cũng được, dù sao nếu em không đến, Hồng Thiếu Nhu sẽ tự tìm tới cửa nói ra chân tướng, như vậy, chúng ta cùng chờ anh ta cũng tốt."

Hiện tại, trước mắt tôi chỉ có hai con đường.

Một là nói cho Lý Lý Cát chân tướng của sự việc.

Hai là phải đi tìm Hồng Thiếu Nhu, xem xem có cách nào khác tiếp tục giấu sự việc này đi không.

Tôi từng đấu tranh.

Mở miệng, do dự một hồi lâu, rốt cuộc nói: "Em muốn thẳng thắn một chuyện, đó là, đó là, đó là."

Nói liên tục ba chữ đó là, tôi vẫn không có dũng khí nói ra sự thật.

Chẳng lẽ nói thật cho anh biết, tiểu muội muội của tôi và tiểu đệ đệ của anh trai anh tại thư phòng đã tiến hành gặp mặt thành công?

Tôi sợ sau khi nghe tôi nói xong, lời đầu tiên Lý Lý Cát nói là giết, sau đó giết cả nhà tôi.

Cuối cùng, tôi lựa chọn cách thứ hai.

"Vốn là trời xanh mây trắng, đột nhiên thiên địa biến sắc, cát bay đá chạy, luồng yêu khí nổi lên bốn phía."

Tôi yên lặng đã lâu ngày, Quý Kiến Sầu thấy người lo gập rúm cuộn cộng thêm nước tiểu chảy, rốt cuộc cục gạch vàng cũng lại được thấy ánh mặt trời rồi.

Màu vàng sáng trong trên không trung rơi xuống theo đường vòng cung sắc bén, chỉ nghe một tiếng "Đông" trầm đục, Lý Lý Cát xụi lơ như đất dẻo ngã trên mặt đất.

Tôi quyết định thừa lúc anh hôn mê đi tìm Hồng Thiếu Nhu thương lượng, đợi đến khi sự tình không thể cứu vãn thì sẽ nói thật.

Từ đấy có thể biết, Bất Hoan tôi là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Để an toàn, tôi lấy sợi dây trói Lý Lý Cát đang hôn mê thành cái bánh chưng.

Xác định không có vấn đề gì nữa, tôi ra cửa, chạy thẳng đến nơi Hồng Thiếu Nhu nói.

Hồng Thiếu Nhu không thẹn là phú thương trong truyền thuyết, không chỉ đơn giản thuê nơi đàm phán này mà anh ta còn mua hẳn nhà trọ kia.

Ở dưới một mì sợi dẫn tôi vào trong phòng ở tầng hai, không cần nhiều lời, anh ta đã chờ tôi ở đấy.

Vọt vào cửa, tôi không nói hai lời, nhày luôn lên giường, nằm xuống, tứ chi dang ra hình chữ đại, nhắm mắt lại, bộ dạng vì nghĩa không sợ, nghiêm túc nói: "Đến đây đi! ! ! Chúng ta giải quyết một lần."

Tôi lý giải nguyên nhân Hồng Thiếu Nhu đuổi sát tôi không buông thành Cầu bất đắc khổ của Bát khổ trong Phật giáo. (1)

Bởi vì Cầu bất đắc, cho nên mới thấy hứng thú với tôi.

Vậy tôi hiến thân một lần là có thể hoàn toàn thoát khỏi anh ta.

Nghĩ theo chiều hướng tốt, coi như là tìm vệt một lần- - tuy là mí mắt con vệt nhú lại.

"Bất Hoan, em xem, em không hiểu tôi." Hồng thiếu nhu đứng ở phía trước cửa sổ, cũng không tới đây, chỉ mỉm cười: "Nếu như chỉ muốn thân thể em, tôi cần gì phí công làm nhiều chuyện như vậy?"

"Đối với người bản thân tôi không quan tâm, trước giờ tôi không cần hiểu." Ta thẳng thắn.

"VẬY theo logic này, Lý Lý Cát coi như là người em quan tâm, em nên hiểu rõ anh ta, vậy Bất Hoan, nói cho anh biết, sau khi anh ta biết em và Lý Bồi Cổ xảy ra quan hệ sẽ có phản ứng thế nào đây?" Ánh mặt trời chiếu lên gò má Hồng Thiếu Nhu, da mặt trắng hoàn hảo không tỳ vết.

Tôi nghĩ, lột da người này làm đèn lồng da nhất định bán rất đắt.

"Có điều kiện gì, anh nói ra luôn đi." Thời gian không nhiều, lúc nào Lý Lý Cát cũng có thể sẽ tỉnh, tôi phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

"Rất đơn giản, quay về bên cạnh tôi." Hồng Thiếu Nhu cũng không phải người dài dòng.

Đáng tiếc cái cách giải quyết đơn giản này tôi không làm được.

"Như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là nói cho anh ta biết." Hồng Thiếu Nhu lờ mờ uy hiếp.

"Yên tâm, trước lúc đó, tôi đã nói cho anh ấy biết." Nếu đàm phán thất bại, tôi quyết định đi con đường cuối cùng.

"Cô nghĩ anh ta có thể chấp nhận?" Hồng Thiếu Nhu hỏi.

"Tôi sẽ giải thích." Tôi nói.

Nụ cười của Hồng Thiếu Nhu từ khóe miệng nhẹ nhàng lan ra, lúc này trên gương mặt thanh tú có nét sắc sảo lay động: "Lúc Lý Lý Cát vì em mà

tuyệt thực mất nước phải nằm viện thì em lại cùng anh trai anh ta điên loạn đảo phượng (2), loại chuyện này phải giải thích thế nào đây?"

"Anh nói gì?" Màng nhĩ chợt bị ngăn chặn, giống như là xe lửa qua đường hầm lúc loại cảm giác đó.

"Vì được gặp em, Lý Lý Cát tuyệt thực ba ngày, cuối cùng mất nước được đưa vào viện, suýt nữa không giữ được cái mạng nhỏ, mà khi ấy, em và Lý Bồi Cổ đang ở trong thư phòng giao hoan." Hồng thiếu nhu nói từng chữ đều là đinh, đem ta đính tại trên tường.

Lý Lý Cát chưa từng nói đến chuyện này.

Khi anh đến tôi thấy sắc mặt anh trắng bệch, nhưng vì tinh lực anh vẫn tràn trề như thường nên tôi cũng không để ý, thật không ngờ, sau sự tái nhợt ấy là chuyện như vậy.

Cảm giác tội lỗi vỡ òa trong sâu thẳm, tôi bị lời này của Hồng Thiếu Nhu đánh bại: "Đừng nói cho anh ấy, chuyện còn lại, chúng ta có thể từ từ thương lượng."

Giờ phút này, đầy trời hỗn loạn suy nghĩ mảnh vụn ở bên trong, ta chỉ bắt được một cái: Nhất định không thể để Lý Lý Cát biết chuyện này.

Nhưng đã quá muộn.

Bởi vì cửa phòng bị người ta mở ra, giọng nói lạnh lùng của Lý Lý Cát từ cửa truyền đến: "Không cần. Anh đã biết."

Đúng, anh đã nghe thấy tất cả..

(Còn tiếp ~~~~~)

(1) Bát khổ trong Phật giáo chính là tám điều khổ con người ai cũng gặp:

Sinh khổ

Con người khổ trong sự sinh sống. Người ta khổ từ khi còn là bào thai trong bụng mẹ. Con phải nằm trong bụng mẹ chật hẹp, cũng là khổ. Mẹ phải mang nặng đẻ đau biết bao khó nhọc, đó là khổ. Sinh con ra rồi thì cha mẹ cũng phải khổ. Con người sống trên đời phải mưu kế sinh nhai, cũng là khổ.

Lão khổ

Khi đến tuổi già thì thân thể trở nên già nua, mắt mờ, tai điếc. Đó là khổ.

Bệnh khổ

Con người phải chịu đau đớn, khổ sở cả về thể xác và tinh thần khi mắc bệnh. Đó là khổ.

Tử khổ

Khi sắp chết thì sợ hãi tinh thần, ngạt hơi rất khổ. Chết đi rồi thì thân xác phân hủy, hôi tanh. Gia quyến đau lòng. Đó là khổ.

Ái biệt ly khổ

Con người phải chịu khổ khi yêu mà lại phải chia lìa điều mình yêu, hàng ngày đem lòng mong nhớ. Đó là khổ. Có hai loại ái biệt ly khổ: sinh ly (chia lìa nhau khi còn sống) và tử biệt (chia lìa nhau khi chết).

Sở cầu bất đắc khổ (hay cầu bất đắc khổ)

Con người khổ khi không được toại (bất đắc) nguyện vọng, tham muốn, khao khát của bản thân (sở cầu). Chẳng hạn, lúc đói thì muốn có cái ăn cái mặc; lúc no lại muốn giàu sang phú quý.

Oán tăng hội khổ

Con người chịu khổ khi phải tiếp xúc với những thứ mà không thích hoặc oán ghét.

Ngũ uẩn khổ (hay ngũ uẩn xí thành khổ)

Con người khổ vì có sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn - sắc, thọ, tưởng, hành và thức - trong cơ thể. Chẳng hạn, mơ ước (tưởng) quá thì cũng khổ, biết (thức) nhiều thì cũng khổ.

(2) Điên loạn đảo phượng: Cùm từ chỉ chuyện phòng the.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33

Bất Hoan tôi đây luôn phóng túng mình, hành động tùy ý, nghĩ cái gì sẽ làm cái đó, dĩ nhiên, loại tính cách này còn được gọi là ích kỷ.

Nhiều khi, tôi chỉ nghĩ đến niềm vui của mình, chưa bao giờ nghĩ đến người bị tổn thương là anh.

Trước khi tôi và Lý Bồi Cổ xảy ra quan hệ, tôi đã biết chuyện này đối với Lý Lý Cát mà nói là khó có thể chấp nhận được.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục làm.

Nếu đã dám làm chuyện sai lầm, vậy phải có lá gan gánh chịu.

Tôi quyết định gánh chịu sai lầm này.

"Để cho tôi và anh ấy nói chuyện một chút." Tôi nhìn Hồng thiếu nữ, thỉnh cầu hẳn.

Hắn không có cự tuyệt, lúc rời đi, nhân tiện giúp chúng ta khép cửa.

Giờ phút này, bên trong gian phòng chỉ còn lại tôi và Lý Lý Cát.

Gian phòng này cũng không nhỏ, vậy mà tôi lại cảm thấy đè nén, giống như là vách tường từ bốn phía đang từ từ chen lấn tiến về phía tôi.

Tôi chợt nhớ tới cái đêm sinh nhật mười tám tuổi của tôi, khi Lý Lý Cát biết được tôi quyến rũ anh chỉ vì muốn quyến rũ Lý Bồi Cổ mà làm ra một cuộc luyện tập thì thái độ của anh .

Đó là cực kỳ tức giận, ánh mắt của anh giống như là nung đỏ bàn ủi, hận không thể đem tôi đốt trọn toàn thân, tâm tình của anh giống như là mưa to gió lớn mãnh liệt, tức giận đánh thẳng vào mặt tôi, làm cho người ta vừa nhìn liền sinh lòng sợ hãi.

Anh đã vì chuyện đó mà cư xử với tôi rất lạnh nhạt, đến giờ phút này một lần nữa tôi lại nhìn thấy nét mặt này của anh.

Lúc này Lý Lý Cát cũng không có cái loại cảm xúc tươi mới như thường ngày, anh rất an tĩnh, là một loại im lặng mệt mỏi, kiểu vẻ mặt kia để cho lòng của tôi như một mảnh lạc diệp nhanh chóng cuộn lại tới khô vàng.

Ánh mặt trời rất tốt, vàng rất ấm áp, đang cùng gió thổi vào nâng rèm cửa lên tạo thành khe hở ở giữa len vào gian phòng.

“Là thật sao?”. Rốt cuộc anh cũng mở miệng hỏi thăm.

Giấu giếm chỉ làm tội lỗi càng thêm sâu nặng, điều tôi có thể làm chỉ có thừa nhận: “Lý Lý Cát, thật xin lỗi.”

Anh cắn chặt răng, vì vậy đường cong cằm cứng chắc rất nhiều: “Nói cho anh biết, vậy chuyện đó chuyện đã xảy ra lúc nào?”.

Tôi trầm mặc, nhưng đã bắt đầu, thì đã không có lý do gì để rút lui nữa rồi.

Lý Lý Cát có quyền biết đáp án, anh có quyền lựa chọn dùng loại phương thức nào trừng phạt tôi.

“Ba ngày trước khi anh quay về.” Tôi thật thành trả lời.

Lý Lý Cát dần dần thả lỏng, giống như cảnh ngộ tình cảm phức tạp vô cùng tức giận sau cùng là yên tĩnh, mỗi một tấc da thịt đều có được giây giụa mệt mỏi: “Bất Hoan, anh không biết.”

“Anh muốn rời xa em sao?”. Tôi hình như đoán được chuyện sắp xảy ra.

“Anh phải đi, ít nhất là hiện tại, anh không thể nhìn thấy em.” Anh nói.

“Anh sẽ trở lại chứ?” Tôi hỏi.

“ Anh không biết, Bất Hoan, anh thật sự không biết.” Anh nói.

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, ánh mắt rất trơn nhẵn, giống như ánh mặt trời mê mang, nhưng hiện trên mặt tôi, lại làm cho tôi cảm thấy được thịt của mình ở từng điểm một bị khoét đi.

Không dư thừa ngữ ngôn nữa, Lý Lý Cát xoay người rời đi.

Tôi muốn đuổi theo, nhưng chân không cách nào di chuyển, cuối cùng chỉ có thể ngồi liệt ở trên giường.

Chẳng biết lúc nào, Hồng Thiếu Nhu đi vào, anh đứng ở cửa, nhẹ giọng hỏi: “ Em không sao chứ?”.

Tôi lắc đầu một cái, đầu của tôi rất nặng, cho nên động tác này biên độ cũng không lớn, ở trong mắt của anh, chỉ sợ là qua loa và do dự.

“ Em hận anh sao?” Một hồi lâu, anh lần nữa đặt câu hỏi.

Tôi không muốn nói chuyện, chỉ lắc đầu, ít nhất động tác này là chân thật .

Cảnh Lưu Phái bỏ đi, tôi có thể đổ lỗi cho Bạch Triển Cơ, nhưng Lý Lý Cát rời khỏi, bị cáo không ai khác là người ngồi trên chiếu là tôi.

Tôi nhớ khi còn bé đi Bích tìm đến một ông cụ râu bạc dạy tôi viết chữ, ông quy định ta mỗi ngày phải nộp ba bài văn, mà tôi chưa bao giờ có thể làm được, ông rất tức giận, luôn dùng cây thước đánh vào bàn tay tôi để trừng phạt, cho nên thời gian đó, lòng bàn tay của tôi luôn sưng đỏ .

Nhưng tôi chưa từng trách ông, vẫn cũng không cảm thấy uất ức, bởi vì này đều tự tôi tạo thành, là do tôi ham chơi mà ra nên tôi chấp nhận.

Lần này cũng giống như vậy.

Trong lúc cùng Lý Bồi Cổ phát sinh chuyện kia thì đã cho tôi nhận rõ bản tính của mình.

Lúc tôi sinh ra, không ai yêu thương tôi, lúc đó thứ tôi cần nhất là tình thương, nhưng thứ tôi nhận được chỉ là lạnh nhạt.

Tôi xem như không có gì lo lắng vẫn khỏe mạnh lớn lên, nhưng dòng máu bên trong của tôi cũng tràn đầy khát khao được yêu thương.

Tôi giống như là một người cực kì khát nước, điên cuồng hấp thụ lấy yêu say đắm người khác, giống như là một con đĩa lớn nhìn thấy máu, xông đến hút lấy, tư thế tham lam tà ác.

Tôi cũng không phải là không hiểu được yêu, nhưng kiểu yêu của tôi, là chỉ biết tổn thương người khác, tôi không cách nào khống chế mình khát khao được yêu, tôi không cách nào làm một phụ nữ bình thường toàn tâm toàn ý yêu người khác được.

Cho nên tôi làm tổn thương Lý Lý Cát.

Là lỗi của tôi, không thể đổ lỗi cho ai cả.

Sự kiện kia, Lý Lý Cát chắc chắn sẽ biết, chỉ là chuyện sớm muộn.

“Hôm nay, sự xuất hiện của anh ta ngoài kế hoạch của anh”. Hồng Thiều Nhu giải thích.

Tôi gật đầu một cái, bày tỏ đã biết được.

Tôi tin tưởng hẳn, nếu như Hồng Thiều Nhu ngay lúc đầu muốn nói cho Lý Lý Cát, nếu vậy đã nói ra lúc ở chợ bán thức ăn rồi, không cần phải tốn nhiều thời gian và công sức như vậy.

Nói cho cùng, Hồng Thiều Nhu muốn ép tôi cùng chơi một trò chơi với hẳn, mấu chốt là Lý Lý Cát, mất anh, trò chơi này cũng không cách nào tiếp tục được nữa.

Vậy là người nào đã cời trói Lý Lý Cát, là ai làm anh tỉnh dậy để cho anh chạy tới.

Tôi không muốn điều tra, bởi vì đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ có một chuyện quan trọng là—— Lý Lý Cát rời đi.

Bên trong gian phòng không gian tĩnh lặng, nhiệt độ bên ngoài không vào được bên trong.

“Cùng anh trở về đi thôi.” Hồng Thiều Nhu nói, lần đầu tiên không mang giọng điệu đùa giỡn, mà lại mang theo thái độ nghiêm túc: “Ở bên cạnh anh, em đã rất thoải mái, mà quan trọng nhất là, anh sẽ không rời bỏ em.”

Rất hấp dẫn, nhưng câu trả lời của tôi là: “ không”.

“Tại sao?” Hẳn hỏi.

Tại sao?

Bởi vì tôi muốn quá nhiều thứ, hẳn không cho được.

Bởi vì tôi rất hiếu thắng, hẳn không áp chế nổi.

Bởi vì tôi khát vọng tự do, hẳn không khống chế được.

Tôi phải nói sao cho Hồng Thiếu Nhu hiểu đây.

Hồng Thiếu Nhu hỏi một vấn đề: “Đàn ông không ít em yêu người, nhưng tại sao lại không thể yêu anh?”.

Hắn nói không sai, tôi thật sự yêu không ít đàn ông, Lý Bồi Cổ, Cảnh Lưu Phái, Lý Lý Cát, tuy là nếu chơi mạt chược thì còn thiếu một người, nhưng ít ra cũng có thể xưng bá Tam Quốc Diễn Nghĩa rồi.

Nhưng tôi yêu cũng không hề rẻ, tôi thật sự yêu bọn họ.

Tôi cho Hồng thiếu nhu đáp án: “Là anh trước giờ không yêu tôi, tôi có thể nhìn thấy với anh tôi chỉ là một trò chơi, anh dường như cảm giác anh có được mãi mãi chỉ là theo đuổi niềm vui lạ, mặc dù thỉnh thoảng cũng có thể cho tôi một chút hư vinh, nhưng cuối cùng đó không phải là thứ tôi muốn. Có lẽ một ngày nào đó, khi anh nghiêm túc yêu tôi thì tôi sẽ yêu anh. Nên nhớ, phụ nữ cũng không phải là trời sinh yếu đuối, khi anh coi tôi như đồ chơi thì tôi cũng sẽ đối với anh như vậy.”

Tôi mở tủ lạnh trong phòng ra, lấy ra vài viên nước đá, đổ vào trong ly rượu, đung đưa, một hơi uống cạn sạch ly rượu.

Rượu cũng đã uống hết rồi, cũng đến lúc tôi nên rời đi.

Tôi đi tới không rõ sắc mặt Hồng Thiếu Nhu trước mặt, vươn tay, nắm cằm của hắn, cảm hơi bén nhọn, trong lòng bàn tay tôi có cảm giác trơn nhẵn.

Tôi hôn lên gương mặt của hắn, tư thế nắm tay trong tay, lấy thế chủ động, dùng ánh mắt để lừa hắn, còn suy nghĩ đến trò đùa quái đản——tay

phải của tôi đưa vào quần của hắn, đem toàn bộ khối băng ở trong tay đã giấu từ trước nhằm ngay bộ phận quan trọng của hắn bỏ vào.

Em trai bé nhỏ, em cho là cả ngày núp ở trong quần thì sẽ an toàn sao? Cho dù em đập lều thì chị cũng làm theo hay là em muốn bị mưa đá đập! ! !

Khi Hồng Thiếu Nhu cúi người xuống thì tôi đã đi ra ngoài.

Tôi không có nói dối, tôi không có trách Hồng Thiếu Nhu, hành động vừa rồi chỉ là đe dọa uy hiếp hắn một chút, trừng phạt nho nhỏ, tôi tin hắn và em trai bé nhỏ của hắn tuyệt đối có thể hiểu.

Sau đó, tôi trở lại căn hộ tôi đã thuê, Lý Lý Cát đã đem tất cả đồ đạc của mình đi, trên mặt đất có đoạn dây thừng bị dao cắt, giống như lột da trên người xuống.

Tìm thật lâu, rốt cuộc cũng tìm được đồ vật của Lý Lý Cát bỏ quên—— tìm được một cái quần lót mà anh đã dùng qua.

Bất Hoan tôi rất khó trong một lúc mà bình thường trở lại được, lại một người nữa chỉ còn trong kí ức.

Như tôi đã nói qua, trong thâm tâm của tôi, mãi mãi dành một góc trong tim để nhớ về anh.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34

Có đôi lúc tôi nghĩ, có lẽ tôi và Lý Lý Cát xa nhau, có khi cũng là chuyện tốt.

Cái anh muốn, là duy nhất, là muốn tôi từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình anh.

Tôi thực sự yêu anh, cái này không thể nghi ngờ, nhưng tôi sợ mình không cho anh được duy nhất, tôi sợ mình sẽ lần nữa tổn thương anh.

Tôi ngay cả mình cũng không khống chế được bản thân của mình, tôi không có cái gì bảo đảm với anh.

Kết quả là, tôi tay trái cầm cục gạch khảm kim cương, tay phải cố chấp cầm quần lót Lý Lý Cát, lần nữa quay trở về nhà Mã Lạp Dư.

Sở dĩ phải đi về, chỉ bởi vì một câu nói: Làm sinh không bằng làm quen thuộc.

Nói cách khác, thay vì hành hạ người mới, không bằng trở về hành hạ người đã quá quen thuộc với việc này là Mã Lạp Dư.

Tôi nghĩ Mã Lạp Dư hẳn là đoán được điểm này rồi, cho nên khi tôi lại lần nữa trở về thì thái độ của hắn đối với tôi càng thêm lạnh lùng.

Nói cụ thể, trước kia hấn nhìn tôi giống như là nhìn một con ruồi, tuy nói là côn trùng có hại, nhưng ít ra vẫn tính là vật thật, nhưng mà bây giờ, hấn căn bản giống như không nhìn thấy tôi.

Có lúc trong phòng đụng phải, mắt hấn nhìn thẳng mà đi qua, làm cho tôi không khỏi hoài nghi bản thân có phải có khả năng tàn hình.

Tình hình như vậy kéo dài suốt một tuần lễ - - một tuần lễ sau, hấn lửa giận lạnh lẽo dâng lên chủ động tìm tới tôi.

Lần này, eo không mỏi, chân không đau, mắt cũng bình thường, rốt cuộc nhìn thấy được tôi.

Nguyên nhân rất đơn giản: Trên giường đơn của hấn phủ đầy băng vệ sinh của tôi.

Có loại sử dụng ban đêm, có loại sử dụng ban ngày, có loại mặt lưới khô mát, có loại mặt bằng bông, có loại không có cánh, có loại có cánh, có loại lập thể bảo vệ xung quanh, có loại ngâm thuốc bắc , có loại Bạc Hà mát mẽ.

Tất cả đều là tiểu đáng yêu trắng nõn, trợ thủ tốt cho phụ nữ, nhưng Mã Lạp Dư không thích, tôi rất thất vọng.

Hấn đối với tôi như thế, đối với dì Bích vẫn lạnh lùng như cũ.

Đối với lần này, dì Bích trước sau như một im lặng chấp nhận, thậm chí còn có mấy phần vui vẻ hứng thú chịu đựng, tôi hoàn toàn không có cách nào để hiểu - - nếu như sau này tôi có loại con như vậy, nhất định vừa sinh ra liền bằm thành sủi cỏ hãm ăn, còn có thể trở lại tuổi thanh xuân.

Hôm nay một buổi sáng tinh mơ, khi tôi đẩy cửa phòng của Mã Lạp Dư ra thì phát hiện trên giường trống không, hấn đã đi ra ngoài.

Tôi rất là thất vọng - - thật vất vả lấy được tờ giấy hình người nghĩ đến thử dò xét hẳn sẽ bị hù dọa thành cái dạng gì, ai ngờ hẳn giống như là có trang bị hệ thống phòng ngự tai nạn, trời còn chưa sáng liền chạy ra khỏi đi.

Mang theo tờ giấy hình người xuống lầu, phát hiện một buổi sáng tinh mơ thức dậy cũng không tệ - - Dì Bích đã trang điểm ăn mặc xong bận rộn ở trong phòng bếp.

Đến gần vừa nhìn, phát hiện dì đang làm bánh sinh nhật.

Sinh nhật dì Bích tôi nhớ, sinh nhật của tôi càng không thể nào quên, cho nên rất rõ ràng, hôm nay nhất định là sinh nhật Mã Lạp Dư.

Hỏi thăm thì quả nhiên.

Tuy nhiên vấn đề là: Một tờ giấy dài mặt lạnh băng so với băng vệ sinh trắng noãn đáng yêu có cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt người được chúc mừng căn bản không ở nhà.

Tôi thậm chí hoài nghi hẳn bởi vì biết dì Bích sẽ vì hẳn mà tổ chức tiệc ăn mừng nên cố ý chạy ra ngoài, giống như sinh nhật lần trước của dì Bích.

Ở trước mặt dì Bích, tâm tư của tôi căn bản không giấu được.

“Hôm nay không tới nửa đêm chắc là nó sẽ không trở về.” Dì Bích lạnh nhạt nói, vừa tiếp tục làm những cánh hoa xung quanh chiếc bánh ngọt.

“Vậy tại sao dì còn muốn tiếp tục chuẩn bị?” Tôi vừa nhìn bánh ngọt, vừa nuốt nước miếng, nghĩ thầm phía trên này nếu đặt thêm chút chà bông thì sẽ rất ngon.

“Người làm cha mẹ, đều không đấu lại con cái .” Dì Bích cười nói, vậy đối với giá trị xa xỉ của vòng tai bằng đá Phi Thúy phát ra ánh sáng trong

suốt : "Hơn nữa, này cái này không chỉ là cho hẳn ăn mừng, cũng coi là của chính ta một kỷ niệm - - kỷ niệm ngày sinh ra nó".

“Đau không?” Tôi hỏi.

Bụng dì Bích bóng loáng bằng phẳng, cũng không có vết sẹo, khi đó hẳn là sinh tự nhiên.

Suy nghĩ kỹ một chút, muốn đem một con chó Labrador nhỏ từ trong ngách nhỏ kéo đi ra, quả thật không phải chuyện dễ dàng.

“Đương nhiên là đau.” Dì Bích mỉm cười nhớ lại, nụ cười xán lạn, giống như là mùa hè, sắc thái nồng nặc: “Nhưng vô cùng đáng giá, sau khi sức cùng lực kiệt, khi ôm nó trong ngực, cảm nhận được sự mềm nhũn cảm giác giống như muốn tan ra tiến vào cánh tay con, khi nào con trải qua thì sẽ biết, bất luận ở nơi nào, nó cũng là một phần thân thể của con, cả đời sẽ mãi như thế.”

Tôi phát hiện, nét mặt của dì Bích giờ khắc này, là từ lúc tôi chào đời tới nay là đẹp nhất mà tôi từng gặp: Xinh đẹp tuyệt trần quyến rũ trên mặt che tầng ánh sáng màu vàng nhạt, hiện ra một loại thánh thiện không cách nào bắt chước được.

Tôi không biết lúc mẹ tôi sinh ra tôi thì trong lòng bà có phải cũng có khoảnh khắc cảm động như thế.

Chỉ có điều nghe nói, lúc ấy bà đang chơi lão hồ cơ (một loại trò chơi của trung quốc, để mình hỏi rõ rồi sửa lại nha), kết quả tiền không ra, mà tôi lại đi ra.

Vì không muốn quấy rầy dì Bích làm bánh tình yêu, tôi lui ra ngoài.

Dì Bích và tôi đều đoán sai rồi - - Mã Lạp Dư hôm đó cho đến tối cũng không có trở lại.

Đêm đó, dì Bích một mực trước bàn trông thật lâu.

Buổi chiều hôm sau Mã Lạp Dư mới về nhà, lúc ấy tôi đang trên chạy trên máy chạy bộ, hấn vẫn như cũ coi tôi như người tàng hình, tự nhiên lên lầu.

Tôi không có gọi hấn lại, bởi vì biết hấn sẽ xuống gặp tôi lập tức.

Quả nhiên, khi nhìn thấy trong phòng mình chất đống quà sinh nhật của tôi đây tặng - - Một rương lớn bằng vệ sinh sau khi sử dụng, hấn chạy đến trước mặt của tôi, lạnh giọng uy hiếp nói: “Nếu như sau này cô còn làm tiếp loại chuyện này, như vậy sau này nơi này sẽ không còn là nơi dung thân của cô.”

Uy hiếp, trần truồng đi lại không thương tiếc uy hiếp.

Tôi không để ý tới hấn, mà hỏi một vấn đề khác: “Tại sao tối hôm qua anh không trở về?”.

“Chuyện này không liên quan đến cô.” Hấn lạnh lùng mặt mày hình như chưa từng có lộ vẻ xúc động.

“Tuy nhiên chuyện đó có liên quan đến dì Bích.” Tôi cau mày: “Dì vì anh làm bánh sinh nhật, hơn nữa đợi anh thật lâu.”

“Tôi muốn nói một lần cuối cùng, mời bớt can thiệp vào chuyện không liên quan đến cô đi.” Nói xong câu uy hiếp này, Mã Lạp Dư lần nữa lên lầu.

Lúc này, điện thoại trong đại sảnh vang lên.

Chỉ là nhìn bộ dạng không muốn đi nghe của Mã Lạp Dư, thôi, tôi nên cần cù một chút để lấy lòng, ở nhà họ Mã ăn không ngồi rồi chế độ công nhân nô lệ, có lẽ nên tự động đi thôi.

Từ trên máy chạy bộ xuống, tôi lại chạy một đường đi nghe cú điện thoại đó.

Nghe hai câu sau, thân thể của tôi cứng ngắt, tay cầm ống nói cũng phát run nhỏ.

Tôi muốn mình giờ phút này dáng vẻ phải khác thường, bởi vì hận không thể làm cho Mã Lạp Dư ở trên cầu thang lập tức dừng bước.

Cú điện thoại, tôi ngẩng đầu, hướng về phía hần nói một câu nói: “Dì Bích xảy ra tai nạn xe cộ, đang ở bệnh viện.”

Trên đường đi xe chạy cực kỳ nhanh, tôi cùng với Mã Lạp Dư cùng nhau ngồi ở ghế sau, rơi vào trong sự trầm mặc.

Cây ven đường, một màu xanh thẫm, giống như một bức họa, bị một đôi tay vô hình không ngừng mở rộng, chỉ là trên giấy dính nước, cảnh vật cũng bị kéo duỗi, kéo đứt, lẫn lộn thành một mảnh.

Mã Lạp Dư vẫn không có lên tiếng, chỉ trầm mặc, cả người càng giống như Hàn Băng một khối vạn năm không thay đổi, chỉ là lần này, sự lạnh lẽo của hần không phải nhắm vào tôi đây.

Tôi đang cho là sự trầm mặc sẽ kéo dài suốt quãng đường thì Mã Lạp Dư chợt đánh tan sự yên tĩnh, mở miệng hỏi: “Trong điện thoại cuối cùng là nói thế nào?”

“Dì Bích ngồi xe đi ra ngoài mua đồ, trong lúc đang đợi đèn giao thông thì một chiếc xe tải từ sau xông thẳng tới, đã điều tra rõ tài xế xe tải là lái xe trong trạng thái mệt mỏi, không phải bang khác trả thù.” Dừng một chút, tôi lại nói: “Bệnh viện nói, cần truyền máu gấp, nhưng nhóm máu của dì rất hiếm, nhất thời tìm không được.”

“Tại sao không nói sớm?” đôi tròng mắt kia của Mã Lạp Dư giống như đống băng trôi giữa bầu trời xanh, hần lập tức hướng về phía tài xế nghiêm giọng nói: “Lái đến đó với tốc độ nhanh nhất!”

Xe này quả thật chạy khá nhanh, tôi nhắm hai mắt lại, cảm giác mình giống như là đang bay.

Nhanh như chớp đã chạy tới bệnh viện, Mã Lạp Dư nhanh chóng mở cửa xe, chạy thẳng vào trong, thân hình kia chạy nhanh nhất có thể, dưới chân giống như đạp hai Phong Hỏa Luân, cái này nếu trên bả vai tròng thêm cái vòng, thì hẳn quả thật chính là một Na Tra.

Chỉ thấy khối băng mặt hình người, một Na Tra bản sao trong nháy mắt chạy vội tới phòng giải phẫu, vừa vịn bắt gặp bác sĩ mổ chính đang muốn tiến vào, lập tức cản đường nói: “Lấy máu của tôi!”.

Bác sĩ kia mang khâu trang to, không thấy rõ mặt mũi, cặp mắt rất sáng nhưng tà ác.

Thật ra thì, đó cũng không phải một cặp mắt tam giác của người xấu, mà là một đôi mắt mô tả người vô cùng đào hoa, ánh mắt lưu động, có loại đào hoa được che dấp một cách tuyệt đẹp.

“Được, đi theo tôi.” Bác sĩ có đôi mắt đào hoa nói.

Tôi cuối cùng cảm thấy, ánh mắt của bác sĩ kia hình như đã từng thấy qua ở nơi nào đó.

Hiệu suất mọi người cũng rất cao, bác sĩ có cặp mắt đào hoa giống như tập được kỹ năng nháy mắt, lập tức mang Mã Lạp Dư đi đến phòng lấy máu, mà khi chúng ta kịp phản ứng lại, thì máu từ cánh tay Mã Lạp Dư đã bắt đầu chảy ra rồi.

Tôi vừa ăn khoai tây chiên vừa nhìn máu tươi chảy giữa ống nhỏ, trong đầu nhất thời xuất hiện tiền vàng rầm rầm rơi xuống.

Tiền, thật là nhiều tiền! ! !

Toàn bộ rút hai túi lớn, bác sĩ có cặp mắt đào hoa mới thỏa mãn mà đem máu đưa cho y tá bên cạnh, dặn dò: “Nhớ, hai túi này là tự tôi có được, tính toán giá cả rõ ràng, tới tổng kết cuối tháng tôi sẽ tự mình đến lấy tiền.”

Thái độ của y tá như gặp chuyện xảy ra thường ngày, giống như là bị sét đánh đánh vô số lần lần sau trở nên thờ ơ.

“Tại sao không cầm đi vào cứu bà?” Mã Lạp Dư dùng bông gòn dè vết thương, cảm thấy không đúng.

“Có hai nguyên nhân: Thứ nhất, anh là nhóm máu A, bệnh nhân là nhóm máu O, không cùng loại máu, làm không cẩn thận sẽ xảy ra án mạng, người đã chết cũng chẳng có gì, thế nhưng tôi tiền thưởng mà tôi lấy được chẳng còn thú vị rồi, tiếp theo, bệnh nhân bên trong chỉ là phải làm giải phẫu nhỏ vì bệnh trĩ, căn bản không cần quá nhiều máu. Anh hiểu không?” Bác sĩ có cặp mắt đào hoa kia tùy tiện liếc một cái đã giật điện vô cùng.

“Cái gì bệnh trĩ ? Không phải tai nạn xe cộ sao?” Mã Lạp Dư cau mày.

“Tôi rất khẳng định anh ta tuyệt đối là bị bệnh trĩ.” Bác sĩ có cặp mắt đào hoa khẳng định.

“Bệnh nhân bên trong tên Lý Bích phải không?” Mã Lạp Dư hỏi.

“Không, là nam, họ Mai tên Tư.” Bác sĩ có cặp mắt đào hoa nghiêm túc phụ trách, mặc dù không quý trọng mạng sống của bệnh nhân, nhưng ít ra biết rõ tên họ bệnh nhân .

“Như vậy trước khi lấy máu, tại sao người không nói?” Mã Lạp Dư giữa rặng môi có nước đá, khi nói chuyện bắt đầu tỏa ra hơi lạnh.

Cho dù là đang mang khẩu trang, nhưng tôi hình như có thể nhìn thấy trên môi của bác sĩ có cặp mắt đào hoa này đang cười gian mãnh : “Máu tự động đưa tới cửa tại sao không lấy?”

Tôi vỗ tay vỗ tay, đồng khoai tây chiên trên tay tôi nhất thời từng mảnh từng mảnh rơi xuống một cách hỗn loạn.

Chả trách có cảm giác ánh mắt của bác sĩ có cặp mắt đào hoa rất quen thuộc, thì ra chính là ánh mắt của tôi khi tôi nhìn mình trong gương khi mình kiếm được tiền! ! !

Người cùng nghề, người nghề mà.

Nghe âm thanh vỗ tay, bác sĩ có cặp mắt đào hoa xoay đầu lại, liếc tôi một cái, ánh mắt phong phú.

Nhưng không còn kịp để liếc mắt đưa tình, Mã Lạp Dư đã đứng trước mặt của tôi, chất vấn: “Cô lừa tôi?”

Trên mặt có mơ hồ gió mà buông xuống.

Tôi hiểu rõ giữa mình và Mã Lạp Dư cần nói chuyện một lần, hơn nữa là tương đối bí mật nói chuyện, cho nên cần một chỗ.

“Bác sĩ, có thể cho chúng tôi một chỗ thuận tiện để nói chuyện được không? Tôi muốn một mình nói chuyện với hãn một chút.” Tôi hướng về phía bác sĩ có cặp mắt đào hoa nhờ giúp đỡ.

Bác sĩ có cặp mắt đào hoa quả nhiên tuần mỹ đẹp trai lại dễ nói chuyện, hãn lại sử dụng kỹ năng nháy mắt, dẫn chúng tôi vào phòng làm việc của hãn.

Trong lúc tôi đối với anh trong lòng đầy cảm kích thì anh mở miệng nói một bánh xe lớn lời nói: “Phòng làm việc tiền mượn là một giờ một trăm đồng, máy điều hòa không khí một giờ mười đồng, ghế ngồi tiền một giờ mười đồng, nước tinh khiết một ly lấy mười đồng, tổng cộng là một trăm ba mươi đồng đồng, chỉ lấy tiền mặt.”

Thì ra là muốn tiền, nhìn hai tay vô sỉ của hắn đưa ra, tình cảm tốt tôi giành cho hắn lập tức giảm xuống năm mươi điểm.

Vô cùng không đành lòng lấy tiền riêng của tôi lấy từ nữ vương ở chợ bán thức ăn, tôi nói thầm: “Tại sao không đi làm 'vịt' (trao bao ấy) đi, kiếm được tiền còn nhanh hơn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, bác sĩ có cặp mắt đào hoa nhìn tôi bằng một ánh mắt mười phần điện giật, dịu dàng nói: “Dĩ nhiên làm, một lần ba ngàn, qua đêm thêm một ngàn, cô phải lời nói ưu đãi một trăm.”

Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, hắn cũng không phải là bác sĩ có cặp mắt đào hoa, mà là bác sĩ vịt.

Quả nhiên là Sơn Ngoại Hữu Sơn, Nhân Ngoại Hữu Nhân (2 câu này giống như là núi cao có núi cao hơn), tôi thừa nhận mình bại dưới tay hắn.

Thật vất vả mới tiễn được bác sĩ vịt, tôi cùng Mã Lạp Dư cũng bắt đầu nói chuyện.

“Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Sự kiên nhẫn của hắn đã không có nhiều lắm: “Trong điện thoại đến tột cùng nói là cái gì?”

Tôi nói thật: “Điện thoại là dì Bích điện tới, dì đúng là xảy ra tai nạn xe cộ, chỉ là cái trán trầy chút da, máu cũng không có chảy, nhưng nếu đã đến bệnh viện, dì thuận tiện ở khoa thẩm mỹ làm giải phẫu hút mỡ, tiêu giảm hạ túi mắt, nói buổi tối cũng không trở về ăn cơm, bảo mình đừng chờ.”

“Bất Hoan, cô không cảm giác mình rất nhàm chán sao?” Mã Lạp Dư cả người đã lạnh tới cực điểm.

“Anh nên biết, mục đích tôi làm chuyện này là gì.” Tôi nhìn thẳng hẳn.

Mã Lạp Dư mặt ngoài thật bình tĩnh, nhưng tôi nhìn ra được, đối mặt ánh mắt của tôi, hẳn đang có lại dấu vết trốn tránh.

“Anh nên biết, tôi làm như vậy cũng không phải bởi vì nhàm chán mà tiến hành Ác Tác Kích, tôi chỉ muốn xem một chút, dì Bích ở trong lòng của anh đến cuối cùng là quan trọng như thế nào.” Tôi nhẹ giọng giải thích.

“Tôi không rãnh chơi với cô.” Con người màu của hẳn dao động, xoay người muốn đi.

Muốn đi? Vì chỗ tồi tàn này, tôi bị bác sĩ vệt chết kia nuốt sống 130, sao có thể dễ dàng để anh chạy như vậy!!!

Tôi dè Mã Lạp Dư lại, theo dõi anh, bức bách trái tim anh: "Thật ra thì anh vốn quan tâm dì Bích. Thật ra thì anh vốn không phải là người không hiểu chuyện như vậy. Thật ra thì anh biết cũng hiểu lúc đó dì ấy là bất đắc dĩ.

Thật ra thì anh đã sớm tha thứ cho dì ấy. Thật ra thì anh rất muốn nhận dì ấy. Thật ra thì anh rất muốn gọi dì ấy một tiếng mẹ. Thật ra thì...Anh là bị Lỗ Gia Thành ép nên mới có thể làm ra những chuyện lạnh lùng như thế với dì Bích."

"Là Lỗ Gia Thành bức anh," Tôi nói to hơn: "Sao ông ta lại phải làm vậy?"

Sau khi nghe suy đoán d-đ-l-q-đ của tôi, tuy nét mặt Mã Lạp Dư như thường nhưng tôi lại nghe thấy một giọng nói, giọng nói phát ra từ người anh, tựa như tiếng tảng băng ngâm trong nước vỡ tan.

Tảng băng trong suốt lạnh lẽo có một vết nứt.

"Ông ta không biết anh và dì Bích quen nhau. Ông ta vẫn khống chế anh phải không?" Tôi nói ra thay anh.

Thật ra thì để đưa ra kết luận này cũng không khó.

Đúng vậy, Lỗ Gia Thành - người này chưa bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nhưng tất cả những biến cố xảy ra trong hai năm qua đều là do ông ta thao túng sau lưng. Thủ đoạn của ông ta, mưu kế (KUU-ddđL£Q£Đ) của ông ta, nghĩ là biết.

Rốt cuộc ông ta là người như thế nào? Tôi rất tò mò.

Mã Lạp Dư không nói lời nào. Bởi vì suy đoán của tôi là chính xác nên anh không phản bác.

Đã không còn chuyện gì để nói.

"Hôm qua dì Bích còn nhắc tới tình cảnh lúc sinh anh. Tôi nghĩ đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời dì ấy." Tôi nói tiếp: "Dì ấy nói cho tới bây giờ mình chưa từng hối hận."

Mã Lạp Dư đứng bật dậy, đi tới trước cửa, khi tay anh chạm vào tay nắm cửa thì dừng lại. Anh đưa lưng về phía tôi, giọng khàn khàn: "Rất nhiều chuyện không có cách nào giải quyết. Nếu cô có lòng thì xin giúp tôi hiểu thảo với dì ấy."

Dứt lời, anh cứ như vậy mà đi.

Tôi cũng không ngăn cản anh. Bởi vì tất cả những gì nên nói đã nói hết. Hơn nữa có thể nhìn ra anh quả thật có chỗ khó xử.

Vốn định đi ra ngoài cùng nhau, nhưng suy nghĩ một chút mình ném ra ngoài 130 đồng, thật sự là thịt đau như cắt. Vì vậy tôi mạo hiểm nguy hiểm

có thể bị lây bệnh trĩ trên băng ghế người khác vừa làm ấm, dịch mông ngồi trên chỗ vẫn còn hơi ấm mà Mã Lạp Dư vừa ngồi.

10 đồng một lần, không ngồi thật phí!!!

Nhưng vừa ngồi xuống thì bác sĩ con vịt kia lại đi vào, còn cười tới mức như nhật được phân bọ hung: "Cô ngồi ghế này? Tốt quá, mời nộp trước 10 đồng."

"Vì sao?!?" Lông mày tôi vặn lại thành hình con sâu róm: "Phí ngồi ghế là tôi đưa!!!"

"10 đồng vừa rồi là anh ta ngồi. Bây giờ cô ngồi, phải trả 10 đồng trước." Bác sĩ vịt chết không chút hoang mang, đúng lý hợp tình.

Bác sĩ vịt chết à bác sĩ vịt chết, lòng anh đen như nhà vệ sinh công cộng không có đèn vậy!!!

Tôi cắn răng, run lấy bấy mà móc ra 10 đồng, ném cho anh ta.

Mà bác sĩ vịt chết kia đưa cho tôi một tấm danh thiếp, trên đó không viết chức vụ mà chỉ viết tên và số điện thoại di động của anh ta.

"Cho tôi làm gì?" Tôi nghi ngờ.

Chẳng lẽ để tôi làm người giới thiệu làm phẫu thuật cho anh ta?

Sự thật chứng minh, tôi thật sự là quá ngây thơ quá trong sáng. Bởi vì bác sĩ vịt chết mỉm cười, lập tức không khí xung quanh tràn đầy mùi thơm của hoa đào: "Tôi biết xem tướng. Mặt của cô cho thấy sau này cô sẽ là người đại phú đại quý. Mà nguyện vọng của tôi chính là tìm một phú bà. Tôi chờ cô, nhớ, giá cả sau khi chiết khấu là 2900 đồng một lần."

Tôi cúi đầu, liếc nhìn tên anh ta trên danh thiếp.

Tưởng Bản Nhai.

Tưởng vệt muối.

Quả nhiên là vệt, cha mẹ anh ta thật có tâm nhìn xa.

Tôi định đi nhưng trước khi đi còn làm một chuyện: Tôi mượn cái chậu rửa mặt, vắn đầy một chậu nước, nhất cổ tác khí* uống ừng ực hết vào bụng.

NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Một ly nước lọc 1 đồng, tôi đây chính là cái ly!!!

Tưởng Bản Nhai nhìn tôi, ánh mắt lại rất phong phú lần nữa.

Sau khi về tới nhà, tôi như thể chưa có chuyện gì xảy ra, sống tiếp cuộc sống của mình. Tuy thỉnh thoảng còn thích dùng băng vệ sinh trắng tinh đáng yêu đi dọa Mã Lạp Dư một chút, nhưng ít ra không nhắc lại chuyện giữa anh và dì Bích.

Với lần này, Mã Lạp Dư rất yên tâm.

Nhưng tôi là người không có chuyện gì vui thì nhất định phải tìm chuyện mà làm. Tôi án binh bất động chẳng qua là bởi vì địch không động.

Mà ngày đó, rốt cuộc địch động.

Cho nên tôi cũng động.

Qua quan sát, tôi phát hiện mỗi hai tuần Mã Lạp Dư sẽ ra ngoài một lần. Rạng sáng bốn mùa đều lên đường, tới tối muộn mới về, gió mưa không đổi.

Từ đó có thể suy ra ba điều: Một, anh đi là cùng một nơi; hai, anh đi gặp người hết sức quan trọng; ba, người kia vô cùng thần bí.

Nhất định người kia là Lỗ Gia Thành. Tôi muốn đi gặp ông ta.

Nhất định là Mã Lạp Dư sẽ không dẫn tôi đi. Tôi chỉ có thể dùng cách theo dõi. Nhưng lái xe theo tất nhiên là không được. Năng lực điều tra của hắc bang rất mạnh. Chạy bộ càng không cần phải nói, sẽ mệt chết tôi!

Cách duy nhất chính là nằm trên mui xe.

Cho nên sáng sớm hôm nay, thừa dịp màn đêm còn đen nhánh, chờ Mã Lạp Dư lên xe, tôi cũng len lén cọt tới, nằm sấp trên mui xe, đi nhờ xe.

Sợ mắt bị gió cát làm mờ, tôi đeo kính bơi. Sự thật chứng minh hành động này rất có tính dự báo. Bão cát trên đường mới gọi là lớn, thổi mặt tôi tới nỗi không còn cảm giác. Nhưng nếu không đeo, e rằng đồng tử cũng sẽ bị thổi xuống đất.

Xe đi về phía một ngọn núi phía đông áp với thành phố. Sau khi lên núi thì đi từng vòng quanh đường núi. Một vòng hai vòng ba vòng, suýt chút nữa khiến tôi bị xoay vòng mà ói ra.

Rốt cuộc, sau ba giờ đi đường thì tới mục đích, dừng trước một tiểu viện lịch sự tao nhã trên đỉnh núi.

Tốc độ xe giảm đi, tôi phải chớp thời cơ xoay xuống bám vào găm xe -- găm xe đã được cải tiến trước, rất dễ dùng tay kéo lên.

Tôi cảm giác mình quả thật chính là một con rùa thần giỏi chịu đựng.

Lúc này, trong tầm nhìn của tôi chỉ có rất nhiều đôi chân, xem ra số người không ít.

Một giọng nói truyền tới: "Bang chủ đang chờ ngài."

"Ừ."

Đây là giọng Mã Lạp Dư. Sau đó tôi thấy chân anh đi về phía đình viện - không sai được, dưới đế giày da bị tôi dẫm một cái đệm làm ký hiệu.

Xe từ từ đi tiếp về phía trước, cuối cùng dừng trước một chỗ tối thui.

Chờ mọi người rời đi hết, tôi mới chui ra từ gầm xe, lúc này tay đều đã mỏi như như không phải của mình.

Thật ra thì cách làm hôm nay của tôi rất mạo hiểm. Tôi cũng biết tình hình Lỗ Gia Thành, không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng tôi không muốn tiếp tục nhìn dì Bích không vui. Cho dù kết quả là không làm nên chuyện gì nhưng cũng đã tận hết sức lực nhỏ bé của mình.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35

Editor: nhok tinh nghich

Đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này tôi mới phát hiện chỗ này là một gara, thảo nào đen thui như thế.

Đang quan sát thì vừa hay gặp một người đi tới, nhìn dáng dấp xem chừng là thủ hạ gì đó của Lỗ Gia Thành.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi căn bản không kịp làm ra bất cứ phản ứng nào, thậm chí còn quên lấy cục gạch khảm vàng trăm trận trăm thắng của mình ra.

Tôi chỉ biết, nếu anh ta lên tiếng thì cái mạng nhỏ của tôi xem chừng đã chơi xong.

Tình huống này như là chơi game, thật vất vả mới qua năm cửa ải chém sáu tướng, bò tới chỗ đại Boss sống, ai ngờ lại thành linh bị một binh tôm tướng tép chém chết, mà hình lập tức tối sầm, hiện ra mấy chữ đẫm máu to tướng "Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, xin đại hiệp chơi lại".

Xuất sư chưa thành người đã chết trước, sao tôi không vui mừng cũng quá xấu hổ rồi.

Đang khi anh minh một đời của tôi sắp sửa trôi theo dòng nước vàng không còn sót mảy, người kia nhìn tôi hồi lâu. Binh của nhỏ bé lại nhìn

thẳng, cắn răng, "bịch" một tiếng, ngã xuống đất, cứ run người lên mà ngất xỉu như vậy, tựa như thấy ác quỷ địa ngục gì đó vậy.

Lui về sau nhìn, không có người, lại cúi đầu nhìn, trên đất có một vũng nước nhỏ đọng lại, mặt nước phản chiếu khuôn mặt ngược đầy kinh khủng của tôi: ngoài xung quanh đôi mắt bị kính con ếch che đi, chỗ còn lại trên mặt đều đen thui, bụi bặm đóng thành từng cục dính vào hai má như thể làn da thối rữa. Mà mái tóc bông bênh trên đầu lại càng như quần ma loạn vũ (bầy ma nháy loạn), quả thực chính là cây đốn gió trên sườn núi, toàn bộ cành lá đều bị thổi ngược ra sau.

Tôi thừa nhận dáng vẻ này suýt chút nữa cũng tự dọa mình ngất đi.

Nhưng dù lúc này mình là kẻ trộm cũng phải chú ý hình tượng. Tôi cởi quần áo người đó ra, lau bụi đen trên mặt, lại vuốt tóc cho ngay ngắn, lúc này mới lén chạy ra ngoài.

Đây là đình viện kiểu Nhật, rất u tĩnh. Tuy ít đi đại khí hơn kiến trúc kiểu Trung nhưng lại hơn ở chỗ lịch sự tao nhã, cũng coi như là mỗi thứ đều có cái hay của nó.

Hành lang thâm u, hoa và cây cảnh xanh tươi, tất cả cảnh vật tạo thành một loại mát mẻ tươi đẹp.

Mà lúc này điều khiến tôi vui nhất là: Ngói phủ trên nóc nhà quả thực chính là đặc biệt dành cho người nghe lén nhìn lén.

Tôi leo lên nóc nhà, khẽ bước, bắt đầu nhắc ngói từng phòng tìm Mã Lạp Dư.

Rốt cuộc, lúc nhắc ngói lần thứ năm thì tôi nhìn thấy Mã Lạp Dư đang quỳ ngồi ở dưới và một người đàn ông trung niên đang ngồi trên xe lăn.

Bị hạn chế góc độ quan sát, tôi không thể thấy rõ khuôn mặt người đàn ông. Chỉ có thể khẳng định một điều là bọn họ thi hành chính sách bảo vệ trên đầu khá tốt, không xuất hiện dấu hiệu hoang vu, đáng được ăn mừng.

Người đàn ông trung niên này, không hề có gì đáng để nghi ngờ, chính là Lỗ Gia Thành.

Cuộc nói chuyện của bọn họ như sau --

Lỗ Gia Thành: "Gần đây bang Thanh Nghĩa có hành động gì không?"

Mã Lạp Dư: "Cũng không có động tĩnh gì."

Lỗ Gia Thành: "Miễn là bọn họ không chủ động tấn công thì đừng để ý."

Mã Lạp Dư: "Nhưng cha nuôi, chắc Lý Bồi Cổ sẽ không từ bỏ ý đồ. Bây giờ yên ổn chẳng qua chỉ là chuẩn bị trong bóng tối. Cuối cùng ông ta sẽ đối phó chúng ta. Sao không tiêu diệt bọn họ mà lại cho bọn họ thời gian chinh đồn?"

Lỗ Gia Thành: "Cha có tính toán riêng. Con chỉ cần thi hành theo mệnh lệnh của cha là được."

Mã Lạp Dư: "Cha nuôi, chiến tranh của chúng ta với Lý Bồi Cổ là không thể thiếu. Bây giờ ông ta toàn tâm toàn ý muốn đối phó với chúng ta."

Lỗ Gia Thành: "Cha đã nói rồi, thứ ta muốn chỉ là mạng của Lý Phong! Về phần hai đứa con trai của ông ta, các con không được tổn thương bọn nó."

Tôi đang nghe mê mẩn thì bên cạnh có một con chim bồ câu vỗ cánh "phành phạch", ngồi bên chân tôi kêu "líu ríu", còn vỗ cánh không ngừng, thật là đáng ghét.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể lấy ra cục gạch kia, quơ quơ về phía nó để đe dọa.

Con chim bồ câu này rất thức thời, vỗ cánh "phành phạch" bay đi mất. Nhưng lúc gần đi đôi mắt màu đỏ thông minh không quá có ý tốt.

Chẳng phải chỉ là một con chim bồ câu có bộ phận sinh dục không bằng cái ống nghiệm nhỏ nhất à? Lại có thể béo múp múp thành như vậy?

Tôi vừa than vãn thói đời biến ảo vô thường, vừa nghe lén tiếp.

Lỗ Gia Thành: "Gần đây nghe nói người phụ nữ tên là Hà Bất Hoan kia ở trong nhà con?"

Mã Lạp Dư: "Vâng...Lý Bích để cô ấy vào ở."

Lỗ Gia Thành: "Rốt cuộc giữ cô ta lại là một loại rắc rối. Về thì thu thập ngay đi."

Nghe vậy, toàn thân tôi căng cứng, có điều vẫn kiềm chế -- tôi muốn nghe câu trả lời của Mã Lạp Dư.

Mã Lạp Dư im lặng một lát, lên tiếng lần nữa: "Cô ấy chỉ là một người không quan trọng, hình như không cần phải làm như vậy."

Lỗ Gia Thành: "Nếu cô ta không quan trọng thật thì giết cũng căn bản là không có chỗ hại gì."

Mã Lạp Dư lại im lặng lần nữa.

Lỗ Gia Thành: "Con là lo lắng Lý Bích sẽ đau lòng à?"

Tôi sờ sờ ngực, ngừng thở, ừ, sau lưng có cây đại thụ dì Bích làm chỗ dựa quả nhiên là khác hẳn. Tôi đứng đúng chỗ rồi.

Mã Lạp Dư không trả lời.

Lỗ Gia Thành: "Nhớ, con căn bản không cần tình cảm gì khác!! Con nên nhớ những gì cha nói. Nếu bởi vì Lý Bích xuất hiện mà khiến con trở nên yếu đuối, vậy chắc chắn cha sẽ khiến bà ta biến mất đầu tiên."

Câu trả lời tuyên bố phỏng đoán của tôi là chính xác.

Mã Lạp Dư cũng không phải đứa trẻ khiến người ghét. Anh cũng là bị người đe dọa, mà người kia lại chính là cha nuôi Lỗ Gia Thành của anh.

Đang khi nghe tới cao trào thì sống lưng tôi chột lạnh, mà sau lưng cũng truyền tới rất nhiều tiếng "phạch phạch" và tiếng líu ríu.

Ngoảnh lại, tôi thấy cảnh tượng kinh khủng: Hơn ba mươi con chim bồ câu đang ngồi xõm đặng sau, dùng ánh mắt đầy thù địch mà nhìn tôi chăm chăm. Mà con cầm đầu chính là con bị tôi dùng cục gạch đe dọa có bộ phận sinh dục không bằng cái ống nghiệm nhỏ nhất kia.

Mẹ nó, đầu năm nay, chim bồ câu cũng có xã hội đen!!! D~Đ~L~Q~Đ

Tôi còn không còn kịp kêu "á" một tiếng, chỉ thấy con chim cầm đầu mở cánh, trong nháy mắt, đàn chim bồ câu bay lên trời, hợp bốn con thành một đội ngũ hình vuông.

Thứ nhất là "k", thứ hai là "i", thứ ba là "l", thứ tư là "l".

Mục đích rõ ràng cỡ nào! kuu

Sau khi bày tư thế, bọn chúng lao xuống hết, dùng cái miệng nhọn hoắt chọc về phía tôi.

Tôi chỉ lo mặt, quên mất dưới chân, không cẩn thận liền đạp vào khoảng không, "lạch cạch" một tiếng, rơi xuống.

Tôi nương theo vô số hòn ngói và bụi bặm mà rơi vào phòng.

Cảnh tượng này hẳn rất quan thuộc -- ban đầu ben trong nhà gỗ nhỏ ở nông thôn, một đám chim sẻ nhỏ gãy cánh rơi xuống như một loại mỳ, sau đó bị tôi cho bẻ đầu.

Điều này chứng tỏ một câu châm ngôn: Ra ngoài trà trộn, sớm muộn cũng phải trả giá.

Chỗ tôi rơi xuống là ở giữa Lỗ Gia Thành và Mã Lạp Dư.

Với lần này, tôi rất bất mãn -- khối lượng lớn như vậy mà không nện vào người, Hà Bất Hoan tôi thật là không có tiền đồ.

Tuy toàn thân đau đớn nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp Lỗ Gia Thành, không muốn quá mất mặt. Tôi đứng lên làm ra hành động như người không có chuyện gì, phui phui bụi trên người mình, lộ ra một nụ cười phức tạp mang theo xa cách mang theo khí thế mang theo can đảm mang theo coi thường mang theo thương thức, hơi gật đầu với ông ta: "Ngài Lỗ, ngưỡng mộ đã lâu."

Tôi trấn định bình tĩnh như thế, tôi khí thế mạnh mẽ như thế, nếu giảm đi cảnh mộng tôi chạm đất dài hai ba giây thì căn bản là tôi có thể coi như là một tiên tử nhẹ nhàng hạ xuống.

Cách ra sân của tôi quả thật chấn động Mã Lạp Dư và Lỗ Gia Thành. Bởi vì ánh mắt bọn họ nhìn tôi đều dậy sóng -- tựa như một miếng ngói vỡ nện vào mặt hồ tĩnh lặng.

Chị đây quả nhiên không phải là người bình thường!!!

Tôi nghĩ mình thật quá không tầm thường, tới nổi qua rất lâu sau Mã Lạp Dư mới mở miệng.

Chỉ có điều, câu anh nói là: "Hà Bất Hoan...Cô đang chảy máu."

Quả vậy, chỗ trán có cảm giác ấm áp. Tôi vươn tay ra sờ, thấy tay ướt đẫm. Vết thương này như thể ống nước bị bể, máu phun ra ào ạt.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36

Không biết như thế nào, mà khi vừa tỉnh lại, thân thể không chút sức lực, đầu óc choáng váng đến độ không còn là mình nữa.

Tôi che đầu, nhíu mày hỏi: “Tôi mất rất nhiều máu sao?”.

Trong mắt Mã Lạp Dư lướt qua một tia sáng, suy nghĩ một chút mới nói: “Ừ.”

Tôi không để ý, chỉ tiếc là mất quá nhiều máu: thứ mà tôi quý trọng nhất.

Cứ như vậy, ở trên đầu tôi lại có thêm một vết thương, nhưng anh ta lại hạ lệnh không cho tôi đi bất cứ nơi nào, phạm vi hoạt động nhiều nhất là 10m² của phòng, nếu không phải kéo cửa ra là có thể nhìn thấy sân nhà, thì chắc chắn tôi đã sớm nổi điên rồi.

Thân thể chính là tiền vốn có của bản thân, vì thế, tôi liều cái mạng già này uống canh bổ máu, uống thuốc bổ máu - - dĩ nhiên , một trong những nguyên nhân tôi liều mạng như vậy là bên trong có rất nhiều thịt.

Nhưng thật khó hiểu là, uống nhiều canh cùng thuốc như vậy mà đầu tôi vẫn còn choáng váng như cũ, sắc mặt tái nhợt - - rõ ràng là triệu chứng thiếu máu. Chẳng lẽ ngày đó chảy máu quá nhiều, tổn thương nguyên khí?

Chẳng qua Bất Hoan tôi cũng không phải là người yếu ớt như vậy, từ nhỏ đến lớn thân thể tôi đều rất tốt, là người chuyên ăn thịt trộm, tại sao lần này lại khôi phục chậm như vậy?

Vì muốn tra rõ nguyên nhân, mỗi đêm tôi lặng lẽ chờ đến lúc bọn họ sắp sửa tới bưng chén thuốc nghe nói chữa trị được vết thương kia đổ đi - - thuốc ngủ này hiệu quả gây ngủ rất mạnh, uống chưa bao lâu tôi đã ngủ khò khò, đừng nói người mạnh như tôi không có tri giác, đến người khác cũng không còn cảm giác.

Sự thật chứng minh, cách làm này là chính xác.

Ban đêm quả thật là thời cơ cho ma quỷ xuất động, tôi thành công bắt được hai tên ma đầu.

Tên ma đầu thứ nhất là người quen, chính là tên bác sĩ “vịt” kia (vịt ý là trai bao).

Nói đến đây, tôi không thể không khen anh ta một câu Thần Thông Quảng Đại (ý là bản lĩnh cao thâm) - - anh ta không chỉ là bác sĩ bệnh viện, còn là bác sĩ gia đình.

Đồng thời, tôi hoài nghi anh ta còn kiêm chức Ngưu Lang (ý trai bao).

Dĩ nhiên, người tài thì nhiều vất vả, tôi là loại người lười biếng nên không có tư cách nói gì.

Nhưng tức giận chính là, anh ta thế nhưng mỗi buổi tối đều thừa dịp ban đêm lúc tôi ngủ, len lén ả vào lấy một ống nghiệm máu của tôi! ! !

Ma cà rồng ít nhất cũng quang minh chính đại, anh ta quả thật chính là một con sâu hút máu ! ! !

Tôi đã nói tên bác sĩ kia sao lại quái dị như vậy, luôn ở lúc tôi ngủ mà đổi băng gạc, thì ra còn kiêm luôn loại mánh khóc này a! ! !

Hóa ra là ban ngày anh ta cho tôi uống thuốc bổ máu giống như uống nước chính là để cho ban đêm anh ta dễ dàng rút máu tôi giống như bơm nước a?

Quả thật là muốn biến tôi thành một máy móc có trí năng tự động đổi lá xanh thành máu.

Nghĩ đến việc bị anh ta trộm đi nhiều ống nghiệm máu như vậy, lòng tôi đau đến nỗi đầu ngón tay tôi đều run rẩy.

Lúc tôi lật người đứng lên bắt được tên bác sĩ vệt kia, thì tay trái anh ta đang cầm bông gòn lau chùi da của tôi, tay phải cầm kim tiêm chuẩn bị đâm vào mạch máu của tôi, tuyệt đối là bắt được tại trận mà.

Vì muốn hả giận, tôi kiên quyết đem anh ta đập đến năng lực phản kháng, tiếp theo kéo áo sơ mi của anh ta xuống, cũng không trừ độ, trực tiếp đem kim tiêm đâm vào trong mạch máu của anh ta, ra sức rút ba túi máu lớn.

Sau khi xong chuyện, bởi vì trong một lúc mất đi quá nhiều máu, gương mặt cùng đôi môi của tên bác sĩ vệt đều tái nhợt như tuyết.

Bất quá vứt bỏ thù hận mà nói thật, thời điểm anh ta suy nhược, càng lộ ra khí chất phong hoa tuyết đại ma mị.

Giống như hoa đào trắng trong tuyết, diễm lệ không gì sánh kịp, sức quyến rũ vô biên, nếu không phải là ngày thường tôi nhìn thấy quá nhiều trai đẹp, sức miễn dịch mạnh, không chừng đã bị mê hoặc đến ngắt xiù.

Chỉ thấy anh ta chống nửa thân trên, áo sơ mi rộng thùng thình mặc trên người bị tôi kéo xuống, lộ ra hơn nửa vai, bóng loáng phát ra óng ánh, anh

ta cúi thấp đầu, tóc trên trán giống như đêm tối, mà cặp con ngươi Câu Hồn Nhiếp Phách kia giống như lóe ra ánh sáng màu hồng, anh ta nhìn tôi, khẽ mỉm cười, khóe mắt đuôi long mày lập tức nở rộ như pháo hoa.

Anh ta vươn đôi tay thon dài ra, lòng bàn tay hướng về phía trước, đường vân rõ ràng, giống như âm thanh của anh ta: “Mới vừa rồi cô cởi quần áo của tôi, sờ soạng tay của tôi, tổng cộng là một nghìn đồng, sau khi chiết khấu là chín trăm chín mươi chín đồng, xé rách cái áo sơ mi hermes, giá mua là tám ngàn, rút ba túi máu lớn, giá trị là năm trăm ngàn, như vậy tổng cộng là chín ngàn bốn trăm chín mươi đồng, không nhận chi phiếu, chỉ cần tiền mặt.”

Tôi hít sâu một cái, vươn cái tay như vuốt của mèo, nói: “Cánh tay của anh đụng tay của tôi, cần trả hai ngàn đồng, áo sơ mi của anh là hàng hiệu, lúc xé tương đối tốn sức, tính là chín ngàn đồng, còn có tiền công tôi rút máu anh, một ngàn đồng, cùng với anh rút máu của tôi, giá trị hai ngàn đồng, tổng cộng là một vạn ba ba ngàn đồng, xin trả tiền mặt, đương nhiên cầm thẻ mua hàng ở siêu thị đến bồi thường cũng được, nhưng phải dựa theo lãi suất 0,8%.”

Con bà nó a, lại có lá gan bảo tôi Bất Hoan lấy tiền ra ngoài, tôi thấy anh ta là hai quả trứng của anh ta đều mọc nấm rồi.

Mặc dù vài ngày trước đây tôi hợp tác với bà chủ siêu thị, kiếm được một khoản tiền, nhưng là tôi bất chấp trùng vi khuẩn cay tà ác (virus) nguy hiểm dẫn than vào trong vô số địa chỉ trang web đào ra một trang web màu xanh lá cây, sau đó lại đau khổ mài mòn phần cứng (hard disk), xuống từng G từng G a. Có bao nhiêu lần, máy vi tính chết đi sống lại lại chết đi, vô số mồ hôi và máu, vô số nước mắt chua xót, cho dù tôi có đồng ý thì máy vi tính với thương tích khắp mình đảm nhiệm chức năng làm đại sứ trao đổi văn hóa Trung Nhật cũng sẽ không đồng ý.

Nghe vậy, tên bác sĩ vệt kia cười sáng lạn, cả phòng lập tức rục rờ:
“Chưa từng có người nào có thể chiếm được tiện nghi từ trên người tôi, cô là người đầu tiên.”

Tôi cười, bác sĩ vệt ngài quá khách khí.

Đang lúc tôi đang rất hả hê, anh ta chợt ra tay, hung ác bóp lấy hai cái bánh bao của tôi một cái.

Thật ra thì bóp một cái cũng không có gì, từ trên đạo nghĩa mà nói, gái giang hồ, không để ý chút chuyện vặt vãnh, từ cá nhân mà nói, không phải tôi cũng thường xuyên bóp cái mông của người ta đó sao?

Bóp bóp thì càng to, không có gì mà không được.

Nhưng là, anh ta bóp thì bóp đi, sau khi bóp xong cứ nhiên quăng ra một câu: “Tôi sờ soạng bộ ngực của cô, dựa theo ba tram vừa rồi tính toán, tổng cộng sáu trăm, nhớ lần sau lúc gặp mặt phải trả lại cho tôi, lặp lại một lần nữa, chỉ lấy tiền mặt, không nhận, không lấy chi phiếu.”

Lần này, tôi không muốn học máu, mà là tôi muốn ói ra thật.

Tên ma đầu còn lại chính là Mã Lạp Dư.

Anh ngược lại không có trộm máu của tôi, chỉ là mỗi đêm dự đoán lúc tôi uống thuốc xong rơi vào mộng đẹp sau đó lén vào phòng của tôi, nằm xuống bên cạnh tôi, làm loại chuyện trong truyền thuyết - - cùng tôi đắp chăn bông nói chuyện phiếm.

Nói chính xác là anh kể chuyện cho tôi nghe.

Khó trách mỗi ngày khi tôi mở mắt ra luôn luôn cảm thấy lỗ tai mình ông ông , thì ra đều là do anh ban tặng a.

Đều nói người đàn ông bạo lực gia đình ngày thường đều biểu hiện vô cùng lịch sự, còn tôi muốn nói ngày thường bánh bao đều biểu hiện vô cùng lạnh lùng .(bánh bao chỉ những người hiền lành).

Tôi tổng cộng quan sát ba ngày, trong ba ngày này, anh mỗi đêm đều ở bên tai tôi nói liên miên không ngừng, ít nhất đều là một canh giờ, hơn nữa hơi thở không gấp, miệng không khô, trà không uống, tự nhiên là đến nhà vệ sinh cũng không đi.

Đúng ra thì anh càng giống như là đang làm bầm lâu bầu, nói đều là một ít chuyện tình khi còn bé.

Anh nói thời gian anh vui vẻ nhất, chính là thời gian khi còn bé ở chung một chỗ với dì Bích, mặc dù bởi vì điều kiện kinh tế khó khăn nên rất cực khổ, nhưng dì Bích rất thương yêu anh, vĩnh viễn cũng không cách nào quên được.

Chẳng qua là sau này anh bị một cơn bệnh nặng, tốt lắm sau, cuộc sống của bọn họ bắt đầu thay đổi - - dì Bích mỗi đêm đều đi ra ngoài tiếp rượu.

Bởi vì thân phận của dì Bích, mà anh bị bạn bè cười nhạo và đánh chửi, nhưng anh chưa bao giờ trách dì Bích, bởi vì anh sớm hiểu được ý nghĩa của câu thân bất do kỷ.

Anh biết, dì Bích làm như vậy chỉ vì để cho mình cùng anh có thể tiếp tục sống.

Anh có thể tiếp nhận được, nhưng dì Bích thì không thể tiếp nhận được.

Ngày ấy, anh đang chơi rất vui vẻ ở bên trong sân chơi, anh tựa sát vào người dì Bích rồi ngủ say, anh nghĩ sẽ như thường ngày, sau khi tỉnh lại sẽ nằm ở trên giường của mình, thật không ngờ, khi mở mắt thì mình đã đi tới một cái thế giới khác.

Một thế giới không có dì Bích.

Mỗi ngày anh đều đứng ở tường rào ở cô nhi viện nhìn ra phía ngoài xa, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của dì Bích, nhưng thất vọng như cỏ hoang, từng tầng đem anh vùi xuống.

Anh bắt đầu oán trách dì, bắt đầu hận dì, nhưng vẫn mong muốn có thể nhào vào trong ngực dì khóc thật to một lần.

Cuộc sống ở cô nhi viện rất khổ, thiếu cơm thiếu áo, lại thêm vì màu sắc con người của chính mình khác thường nên thường bị bạn bè khi dễ đánh chửi, cho nên anh từ từ trở nên trầm mặc.

Ánh mắt của anh không chỉ làm cho anh bị sỉ nhục, thậm chí thiếu chút nữa đã cướp đi mạng sống của anh - - có người quyết định lấy giác mạc của anh.

Cái cô nhi viện này, thật ra là bộ máy nuôi dưỡng lớn, chỉ cần có người chọn trúng một đứa bé trong bộ máy này, không lâu sau, đứa bé đó sẽ chết.

Dĩ nhiên, nguyên nhân chính dẫn đến cái chết đều là vì bệnh mà chết.

Một đứa cô nhi bệnh chết, cũng không phải chuyện lớn lao gì, nếu cha mẹ của bọn họ cũng từ bỏ bọn họ, thì còn ai quan tâm đến bọn họ nữa chứ?

Mà trên thực tế, bọn họ được đưa đến một cơ cấu chữa bệnh bí mật, tại phòng giải phẫu bọn họ sẽ bị giết chết, sau đó lấy ra một bộ phận ở trên người bọn họ, đổi lấy một số tiền.

Khi anh bị đặt trên bàn mổ thì toàn thân đều lạnh lẽo, đèn dùng cho việc giải phẫu giống như mặt trời cực lớn, xuyên qua đầu óc của anh, thế giới của anh tất cả đều là ánh nắng mặt trời, chói mắt, nhưng lại không có một chút ấm áp của ánh nắng mặt trời.

Khi dao giải phẫu chuẩn bị đụng vào thân thể anh thì một âm thanh ngân càn bọn họ lại.

Lỗ Thêm Thành, ông đã cứu Mã Lạp Dư, ông chọn đúng anh làm con nuôi của mình.

Bởi vì ánh mắt của anh, một mảnh lạnh lẽo, đối với bất cứ chuyện gì đều thờ hững, không có người nào, tình cảm gì có thể rung chuyển được anh.

Đây là một sát thủ có sẵn tố chất - - cặp mắt không chút cảm tình.

Lỗ Thêm Thành chọn trúng anh, nhận anh làm con nuôi, vun đắp anh, để cho anh làm việc vì ông.

Những thứ huấn luyện kia đều tàn khốc, máu tanh, vô tình, trong nhiều năm khi huấn luyện, anh trở thành một công cụ giết người, Lỗ Thêm Thành sai anh làm cái gì, anh sẽ làm cái đó.

Giống như Lỗ Thêm Thành thường nói, mạng sống của anh, là do ông ban cho.

Nguyện vọng của Lỗ Thêm Thành là tiêu diệt Lý Phong, vì lý do đó ông cố gắng cả đời, ông còn sống đến bây giờ là vì muốn hoàn thành nguyện vọng này.

Lỗ Thêm Thành quả thật đã làm được.

Đúng như tôi nghĩ, bởi vì khi một người có thù hận trong người, thì thù hận cũng khắc lên xương tủy và dây thần kinh thì hẳn chỉ đợi đến ngày báo thù .

Không đợi trời chung cho nên rất đáng sợ, không phải bởi vì võ công của ông giỏi hay không, mà bởi vì tinh thần của ông.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37

Chuyện cũng không có gì lớn, dù sao mọi người đều lăn lộn trên giang hồ, bắn đạn và trúng đạn là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng không biết là bọn họ cố ý hay vô ý, trong đám người mở cửa lao ra có mấy người chỉ mặc mỗi cái quần lót, hơn nữa còn bò sát người, có thể nhìn thấy được hình dạng của lập xưởng rất rõ ràng.

Mắt của tôi có một chút hơi mơ hồ mờ, thiếu suýt chút nữa là bị trúng đạn rồi.

Bà chủ phu nhân quá gian ác, lại dùng thịt tới hấp dẫn dụ dỗ tôi!!!

Một hành động làm tôi tức giận, sự tức giận khiến tinh thần tôi tăng vọt, trong nháy mắt ngay lập tức mắt tôi không còn trở ngại, chân chạy nhanh hơn.

Cảm ơn Lý Lý Cát đã ban tặng, tốc độ phản ứng của tôi nhanh hơn người thường, cho nên mặc dù rất nhiều đạn, sau khi tôi tránh bên trái né bên phải trước cú xuống sau khom lưng, cuối cùng không có bị trúng đạn.

Chỉ là có điều. . . Eo có chút hơi đau.

Cuối cùng, tôi cũng đi được tới phòng của Lỗ Gia Thành, dùng sức đẩy co đẩy cửa ra vào cố đẩy mạnh cửa, “Rầm” một tiếng, cuối cùng tiến vào quyết chiến.

Như đang ngênh đón tôi, hơn mười sát thủ xếp thành ba hàng ngăn ở trước mặt tôi, mà đúng lúc Lỗ Gia Thành vừa đúng lúc ngồi chỉnh tề phía sau bọn họ nhàn rãi uống trà .

Đúng lúc này, những người sau lưng cũng đuổi tới, trò chơi “Bắt lấy Bắt Hoan sao không vây quét” đến đây là kết thúc.

“Nha đầu, cô thật sự cho rằng có thể muốn làm thì làm ở địa bàn của tôi sao?”.Lỗ Gia Thành hỏi, giọng nói có chút hơi già dặn.

Thực ra nhìn dáng vẻ của ông, chỉ ở tuổi trung niên, gương mặt mang máng còn giữ lại chút khôi ngô lúc còn trẻ, đáng tiếc bị thù hận sâu đậm làm cho u sầu.

“Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ như vậy”.Tôi nói.

“Người muốn một mình một ngựa tới giết ta, thật sự là ghé con không sợ cọp mà.”Ông vừa nói dứt lời xong, thì bưng nước trà lên uống.

“Tôi cũng không phải tới để giết ông”.lời Tôi nói còn thật so với vàng 24k : “Tôi chỉ muốn tới biểu diễn công phu của mình cho ông xem”.

“Nhưng tôi sẽ không trả tiền thưởng thức”. Lỗ Gia Thành đúng là keo kiệt.

Mà tôi thì không tin: “Không, ông sẽ trả.”

“Tại sao lại chắc chắn như vậy?”. Ông nhấc mí mắt lên, lộ ra chút ánh sáng.

"Ở mỗi một chỗ trong căn phòng này đều bố trí vệ sĩ, chứng tỏ ông rất cẩn thận, nói rõ hơn là ông sợ chết." Tôi phân tích.

"Là người ai chẳng sợ chết." Lỗ Gia Thành nhìn tôi, từ khe hở giữa những thân thể bọn cận vệ trước mặt.

"Nhưng tôi không sợ." Tôi nhìn thẳng vào mắt của ông, nhắc lại một lần nữa: "Tôi không sợ chết."

"Tại sao không sợ?" Ông hỏi.

"Bởi vì tôi không có gì vương bận, tôi không còn người thân nào trên đời nữa." Tôi nói

"Rốt cuộc cô muốn gì?" Lỗ Gia Thành không muốn tiếp tục dài dòng nữa, cũng có thể nói, ông bắt đầu cảm thấy hứng thú với mục đích đến đây của tôi.

Ông vung tay lên, ba hàng vệ sĩ làm bức tường người bảo vệ ông liền tránh ra.

"Cuối cùng là cô muốn làm cái gì?" Ông hỏi.

"Tôi muốn làm vệ sĩ của ông." Tôi thẳng thắn trả lời.

Lỗ Gia Thành đoán chừng cũng đã xem không ít phim truyền hình, sau khi nghe câu trả lời này, lập tức cười phá lên "Ha ha ha ha ha".

Cười đi cười đi, đợi lát nữa cười đến cơ tim tắc nghẽn chết thì đến phiên tôi cười.

Dù sao cười cũng rất phí sức lực, không bao lâu, ông ngừng lại, cặp mắt kia trực tiếp nhìn về phía tôi, tựa như con chim Ưng nhào xuống săn mồi từ trong màn đêm: "Cô không có cảm thấy mình quá mức ngạo mạn à? Nói cho cùng, cô chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ."

Cmn mà, có bản lãnh thì tới hội liên hiệp bảo vệ phụ nữ trẻ em mà nói những lời nói này đi hé, một người phụ nữ ở trong nhà cầm cây lau nhà đập chết ông giống như dễ dàng đập chết Tiểu Cường.

Nhưng tôi lập tức lấy lại bình tĩnh: "Cũng bởi vì tôi là nữ nhân, kẻ địch sẽ không cảnh giác, đoán như thế nào cũng đoán không được tôi là vệ sĩ của ông."

"Nhưng cô nghĩ mình có năng lực đảm nhiệm chức vị này sao?" Trong mắt ông có chút sắc bén, móng nhọn còn rọc rịch góc đầu dậy.

"Mới vừa rồi ông cũng đã nhìn thấy năng lực của tôi rồi còn gì." Một đoạn đường hành lang quả thật chính là Quỷ Môn quan mà.

Không, so Quỷ Môn quan càng sâu hơn- - những tiểu quỷ kia ít nhất người ta không lộ quần lót.

"Mặc dù không tệ, nhưng tôi nghĩ, vẫn còn chưa đủ." Chim Ưng trong mắt Gia Thành vội vỗ cánh.

"Vậy như thế này thì sao?"

Hai mắt tôi chợt trở nên lạnh lùng, một tay duỗi thẳng ra, lập tức cướp lấy súng từ tay của vệ sĩ kế bên tôi, tiếp đó chân bước từng bước dài, giờ súng chạy thẳng tới Lỗ Gia Thành.

Cũng may tôi không có cầm súng, tất cả đều cầm súng, cho nên mọi người đều biết tôi muốn đánh lén Lỗ Gia Thành.

Chỉ là tốc độ của tôi quá nhanh, lúc tôi sắp chạy đến thì bọn họ mới phản ứng.

Sát thủ là loại người nào hả, đợi phản ứng thì đã nổ súng rồi.

Bên trái người tôi, tránh được 4 viên đạn, phía bên phải người, tránh được 4 viên đạn, khom người xuống, tránh được 4 viên đạn, cúi người xuống. Không xong, khi cúi, đạn là những thứ không có mắt liền hướng về phía Lỗ Gia Thành mà bay đến.

Tôi rất cuộc hiểu rõ, vừa rồi trong lòng những sát thủ kia có chút nóng nảy - - Lỗ Gia Thành tương lai là lão đại của tôi nếu chết rồi, thì người nào sẽ phát tiền lương cho tôi đây?

Tôi lập tức chạy tới, trước một giây lúc đạn sắp bắn tới mặt Lỗ Gia Thành, thì tôi đẩy ông ra.

Sau tôi lại không biết chứ, thật ra thì không có tôi, bản thân Lỗ Gia Thành cũng có thể tránh được viên đạn được bắn ra kia - - Xe lăn của ông là đặc chế, bình thường lên dốc xuống dốc cũng không cần người giúp đỡ, tự động làm, gặp phải đáy nước còn có thể biến thành hình thuyền nổi lên, ngoài ra, còn có đầu máy vi tính bỏ túi, hệ thống GPS định vị, nghe nhạc xem phim lên mạng tìm em gái nói chuyện phiếm đều được, hiện đại nhất là, có súng tự động mười phần sức mạnh, một lần trăm phát, tuyệt đối có thể đem người bắn thành con nhím, quả thật chính là Bạo Vũ Lê Hoa Châm phiên bản hiện đại.

Có lúc tôi luôn hoài nghi xe lăn này có phải là kinh thiên trụ biến thành hay không.

Xe lăn như vậy, muốn tránh được một viên đạn nho nhỏ thì không thành vấn đề.

Nhưng Lỗ Gia Thành không có tránh ra, ông muốn xem thử năng lực của tôi.

Mà tôi, cũng không muốn để cho ông thất vọng.

Thật ra thì nghĩ lại chuyện vừa rồi, tôi vô cùng hối hận - - Rõ ràng nếu lúc đó để cho ông chết đi, thì dì Bích và Mã Lạp Dư không phải mẹ con liền đoàn tụ rồi sao?

Xem ra tôi quả nhiên là bị tên bác sĩ vệt kia rút quá nhiều máu nên đầu óc bị hư rồi.

Lỗ Gia Thành cũng không ngu ngốc, ông biết tôi nhất định không phải vì nhàm chán mới chạy tới muốn làm vệ sĩ bên cạnh ông, cho nên ngay từ đầu, ông liền hỏi tôi đến cuối cùng là muốn gì.

Đáp án của tôi rất đơn giản: Để Mã Lạp Dư và dì Bích có thể mẹ con đoàn tụ.

Lỗ Gia Thành cũng không có trả lời là đồng ý hay không, chỉ im lặng cười.

"Một vật đổi một vật, rất công bằng." Tôi nói.

"Nhưng nó là do một tay tôi bồi dưỡng lên." Mắt Lỗ Gia Thành nhìn ly trà trong tay, mí mắt ông giống như một màn khói thâm khấu, luôn giấu suy nghĩ trong lòng.

"Ông chẳng qua là sợ sau khi anh ấy nhận dì Bích, độ trung thành đối với ông sẽ giảm xuống." Tôi nói: "Nhưng bây giờ, mặc dù bề ngoài của anh ấy rất lạnh lùng, nhưng mà giờ phút này trong lòng đã bắt đầu dao động, người như vậy, ông cũng không muốn. Hơn nữa, coi như ông giết dì Bích, anh ấy cũng không trở về con người trước kia được."

"Đúng vậy, chính xác là tôi muốn một người gì tôi mà trung thành đến chết." Trước mắt Lỗ Gia Thành màn thâm khấu chậm chậm dâng lên: "Nhưng, cô là hạng người như vậy sao?"

"Việc đời luôn khó đoán, năng lực của người vì ông trung thành đến chết đều không mạnh, giống như vừa rồi những người vệ sĩ kia, nhiều người như vậy cũng không thể ngăn tôi lại, như vậy xem ra, trung thành đến chết cũng không có tác dụng gì to lớn." Tôi nhún nhún vai.

Nói ngược lại rất sáng khoái, nhưng quên mất một chuyện - - những vệ sĩ kia vẫn còn ở trong phòng.

Nhất thời, hơn mười ánh mắt nóng bỏng "vèo vèo vèo" bắn về phía tôi, tôi đây Countess Dnacula Ngân Cơ nhất thời biến thành gà nướng.

Lỗ Gia Thành chậm thanh hỏi "Cô có thể bảo đảm cái gì chứ?"

Tôi dùng giọng nói thành khẩn từ lúc chào đời tới nay nói: "Tôi không thể cam đoan gì ông mà trung thành đến chết, nhưng có thể cam đoan sẽ không phản bội ông."

Đây là tôi đã dùng lợi ích lớn nhất có thể để trao đổi rồi đó.

Đối diện với con mắt thu lại của Lỗ Gia Thành, toàn thân mỗi lỗ chân lông đều cảm giác khác thường cũng làm cho tôi cảm thấy tầm mắt tinh tường của ông đang dò xét trên người tôi.

Hồi lâu, ông nói ra một chữ mà có thể làm thay đổi cuộc đời của dì Bích và Mã Lạp Dư: "Tốt."

Sau đó, ông còn nói ra một câu làm thay đổi cuộc đời của tôi: "Chỉ là trước tiên, tôi có một điều kiện."

Lời nói làm thay đổi cả rừng cây, nghiệp có tam căn, thứ nhất chính là hiện báo, kiếp này bài tập kiếp này phải báo ứng.

Tôi rất cuộc cũng hiểu được ý nghĩa của câu này: Đời này tôi ăn nhiều thịt như vậy, cho nên nhất định cuối cùng cũng sẽ trở thành thịt treo chết.

Đúng vậy, điều kiện của Lỗ Gia Thành chính là: Phái tôi đi gặp Hà Truân, đem đầu của ông ấy về.

Tôi nhất thời khó có thể lý giải, tại sao không tự động dùng Converter dịch chuyển, ở ngoài có câu là như thế này: đi cõi xay thịt Hà Truân, bị anh chém thành khối cắt thành con lại bị xoắn thành thịt vụn.

Hà Truân nham hiểm độc ác xảo nguyệt hèn hạ, từ chuyện văn kiện lần trước ở trên du thuyền 莘 liền có thể thấy được.

Tôi như vậy, một cô gái lương thiện, như thế nào là đối thủ của ông được?

"Khi cô đem đầu người mang về thì tôi tự nhiên sẽ đồng ý yêu cầu của cô." Lỗ Gia Thành hứa hẹn.

Tôi cảm thấy được ông già này đầu óc bị nhỏ lại rồi, tôi Bất Hoan tới rõ ràng là muốn ông đồng ý cho tôi làm vệ sĩ của ông, vậy mà ông lại cố tình muốn phái tôi đi làm nữ gián điệp.

Nhưng mà bây giờ người có việc cần cầu chính là tôi, không có tư cách nói điều kiện. Bất đắc dĩ, chỉ có đồng ý. Ít nhất còn có một tia hi vọng.

Thôi, vừa đi vừa nhìn, không chừng thấy Hà Truân phía trước tôi liền sợ đến chân nhũn ra rồi chạy trở về.

Cứ như vậy, tôi đồng ý rồi.

Dĩ nhiên, trước khi đồng ý, có cảm giác vinh dự vẻ vang của việc xả thân cầu người, cảm giác toàn thân mình từ trên xuống đều là vàng lấp lánh, lần nữa chạy đến nhìn Mã Lạp một phút.

"Ai cho em xen vào việc của người khác?" Hai mắt anh lạnh lẽo.

Tôi miệng mở rộng, rơi vào á khẩu không trả lời được tình huống lúng túng này.

"Mình đi về nhà, tôi sẽ thay em xin lỗi cha nuôi." Mã Lạp Dư chuẩn bị đuổi tôi ra nhà họ Lỗ.

"Đây là tự tôi lựa chọn, anh không có quyền can thiệp." Tôi nắm lấy cửa phòng chết cũng không buông.

"Chuyện của tôi không cần em quan tâm." Giọng nói anh càng thêm lạnh lùng.

"Thật ra thì, tôi là vì dì Bích." Tôi cảm thấy Mã Lạp Dư có chút tự mình đa tình.

Anh găm nhẹ nói: "Nếu em xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Những lời này chao đảo lung lay trên không trung, rơi xuống khác thường thành mảnh vụn, trong nháy mắt hai người chúng ta có một chút trầm mặc.

Mã Lạp Dư sửng sốt một chút, rồi nói tiếp: "Ý anh là, bà cũng không muốn nhìn thấy em xảy ra chuyện gì."

"Mà tôi cũng không muốn nhìn thấy dì buồn bực không vui." Tôi thức thời lựa chọn quên đi những khác thường vừa rồi.

"Hà Truân là một người cực kì đáng sợ, dù là cha nội cũng không phải là đối thủ của hắn, em đi căn bản là chịu chết." Mã Lạp Dư cứng rắn không được bắt đầu dùng mềm rồi.

"Tôi hiểu rõ, tôi cũng chỉ là muốn đi xem thử một chút." Tôi vỗ vỗ bờ vai của anh: "Tôi Bất Hoan cái khác thì không được, nhưng bản lĩnh giữ mạng vẫn rất thông thạo, yên tâm đi, tôi tự có chừng mực, thực sự nếu không được tôi sẽ chủ động từ bỏ, trở về."

Khi đụng vào bả vai anh thì thân thể Mã Lạp Dư cứng ngắc, con người màu xanh dương xám nhìn về nơi khác: "Em nên chăm sóc bản thân cho tốt."

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, trong lòng của tôi có chút lạnh nhạt có chút đau buồn- - vừa rồi thừa dịp vỗ vỗ trên bả vai anh Tiểu Bạch đáng yêu sắc đậm giống như sai lệch điểm, đáng tiếc.

Ừ. Về sau phải luyện tập nhiều hơn.

Mặc dù phát hiện trên bả vai gì sau đó, mặt của Mã Lạp Dư lại lần nữa vì bảy độ không gian đánh lần quảng cáo, bất quá anh vẫn đủ ý tứ, không ngăn cản được tình huống của tôi, lại nhìn về phía Lỗ Gia Thành chờ lệnh anh nói muốn đi với tôi hoàn thành cái nhiệm vụ không thể nào hoàn thành này.

Mã Lạp Dư đúng là anh em.

Nhưng đáp án của Lỗ Gia Thành là không cho phép.

Thứ nhất, anh phải ở lại nơi này đề phòng Bang Thanh Nghĩa tấn công, thứ hai, Hà Truân biết Mã Lạp Dư, tất nhiên sẽ càn phòng bị.

Không để cho Mã Lạp Dư đi, tôi có thể hiểu, nhưng chuẩn bị đi thì lại phải bác sĩ vệt có tính cứng rắn kia theo, tôi đến chết cũng không thể lý giải

.

"Khi nguy hiểm cậu ta có thể giúp đỡ cô." Đây là câu trả lời của Lỗ Gia Thành .

Giúp đỡ? Hẳn không nghĩ tới hút máu của tôi liền cảm ơn trời đất lạy Phật Quan Âm rồi.

Chỉ là mệnh lệnh của lão đại đã ban xuống, khó hơn nữa cũng đành nhắm mắt chấp nhận.

Tôi chỉ có thể cùng bác sĩ vệt kia cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm đó.

Đoạn đường này đi tới đó là cực kỳ khổ cực, đầu tiên là ngồi máy bay đến Vân Nam, sau đó mới ngồi xe hơi đi đến biên giới Miến Điện, đường núi gập ghềnh, núi cao tung hoành, con sông lần lượt thay đổi, ba hồn bảy vía của tôi cũng bị điên đến 60%.

Bác sĩ vệt mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi, thì pha trà tảo cho tôi uống, rất là ân cần.

Thấy hãn tốt bụng như thế, độ thiện cảm của tôi đối với hãn cũng từ từ tăng lên mấy bậc thang.

Nhưng khi ngày nào đó trong lúc vô tình hỏi hãn tại sao mỗi ngày đều pha trà cho tôi uống thì khóe miệng hãn từ từ cong lên một nụ cười: "Bởi vì, trà tảo rất bổ máu."

Một giây kế tiếp, tôi liền đem trà tảo bổ máu trong miệng toàn bộ phun lên mặt của hãn.

Từ hôm đó trở đi, tôi ngay cả ngủ cũng không yên ổn, luôn mơ thấy bác sĩ vệt biến thành một người có hình dạng một con muỗi lớn ngồi ở bên cạnh tôi, sau đó dùng châm bén nhọn đâm vào trái tim của tôi, bắt đầu ừng ực ừng ực hút máu.

Mỗi lần tỉnh lại đầu đổ đầy mồ hôi, thở hồng hộc, không biết còn tưởng rằng tôi cùng hãn make love (ý nói chuyện trên giường) vừa xong sao.

Như vậy danh tiếng băng thanh ngọc khiết của tôi còn đâu nữa! ! !

Càng chạy càng oi bức ẩm ướt, quần áo sạch mới vừa mặc vào chưa tới một phút, thì đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, bám vào trên da, khó chịu giống như là vô số côn trùng nhỏ khê cắn.

Trước ngực tôi là hai bánh bao lớn mỗi ngày đều bị áo ngực bao trùm, giống như là đặt ở lồng hấp ở trong, sống sờ sờ chưng ra một tầng dầu, cúp

D này vẫn làm kiêu ngạo cũng nhanh có nguy cơ biến thành cúp C rồi.

Cực kỳ hồng bét, tại loại khí hậu này này mà ra , những lông mao bên cạnh hai đầu đũa của tôi lại mọc dài ra! ! !

Mặc dù đã kịp thời lên nhỡ rồi, nhưng cái này đối với tôi là đả kích có tính chất huỷ diệt, tôi thậm chí bắt đầu hoài nghi mình có phải cùng người yêu các chị dính người mang cổ rồi.

Vì phòng ngừa chuyện này xảy ra lần nữa, tôi chỉ có thể cởi áo ngực ra.

Không còn trói buộc, quả nhiên là vô cùng thoải mái.

Nhưng tôi chắc hai đầu đũa, ở trong áo T- shirt thật mỏng rục rịch ngóc đầu dậy, hoàn toàn có thể bị người khác nhìn thấy rất rõ ràng hình dáng gì.

Lúc tôi làm việc này, chính là lúc bác sĩ vệt ngồi ở bên cạnh tôi .

Từ sau khi tôi cởi áo ngực ra, hẳn liền buông tạp chí xuống, dù bạn vẫn ung dung dựa vào cửa xe quan sát tôi, nụ cười trên mặt làm cho người ta cực kì chán ghét.

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, tôi liền dơ tay lên, tôi liền lấy ba tờ giấy lớn ở trong túi nhét vào miệng hẳn.

Hẳn dùng ánh mắt yêu cầu tôi giải thích hành vi của mình vừa làm, mà lời giải thích của tôi chính là: "Chỗ này bán thịt, hợp pháp hợp lý."

Chẳng lẽ còn để bị hẳn nhìn nữa?

Vậy cũng quá lẽ trời.

Nhưng sở dĩ gọi bác sĩ vệt, cũng là có ý nghĩa sâu sắc bên trong.

Chỉ thấy hấn không chút hoang mang, không nóng nảy không vội, không di chuyển không lay động mà đem dây kéo gara nhà mình kéo xuống, nhất thời, cảnh xuân hiện ra.

Tôi “A” một tiếng, không thể ngờ lại học theo Chu đệ đệ không mặc quần lót! ! !

Thật ra thì tôi rất biết phương hướng , chỉ nhìn hai mắt, nhưng mà chính là chỗ hai mắt nhìn này, ngược lại làm cho tôi tổn thất một bó to tiền mặt - - bác sĩ vẹt lẽ đúng là hợp lý hợp tình cướp đi.

Giải thích của hấn là:"Tôi chỉ nhìn cô hai cái, cô nhìn tới ba của tôi, giá tiền đương nhiên cao hơn."

Đối với lần này tôi thật không thể hiểu: Ai biểu đàn ông mấy người tùy tiện có thêm cái thứ ba dài kia làm chi?

Nếu như là bình thường, đoán chừng tôi sẽ cùng hấn tranh lượt tới cùng nhưng mà giờ phút này cực nóng làm cho tôi đến thở còn không kịp, cả người bủn rủn không sức lực, chỉ có thể mặc cho hấn bắt nạt.

Nhiệt độ cực nóng làm cho đầu óc tôi cũng sắp choáng váng, vì vậy tôi mới chủ động trò chuyện với hấn để giết thời gian.

"Tại sao anh phải làm cái chuyện nguy hiểm này? Là bị Lỗ Gia Thành ép sao?"

"Không, tôi tự nguyện."

"Vì tiền?"

"Thông minh, Lỗ Gia Thành đã giao cho tôi một nửa tiền đặt cọc, nếu muốn lấy một nửa còn lại, phải chờ tới khi giúp đỡ cô lấy được đầu của Hà Truân mới có thể đưa cho tôi."

"Chỉ cần có tiền, tất cả chuyện gì anh cũng sẽ làm?"

"Không sai"

"Tại sao Lỗ Gia Thành hận Hà Truân như vậy?"

"Có rất nhiều người đều hận ông ta, hơn nữa còn vừa hận vừa sợ."

"Ông ta rốt cuộc là người như thế nào?"

"Một vị thần bí Trùm Ma Túy, tướng mạo của ông, chỗ ở, số tuổi, có rất ít người biết được."

"Anh nói lần này chúng ta sẽ thành công sao?"

"Dĩ nhiên."

"Tại sao khẳng định như vậy?"

"Bởi vì gương mặt của cô, đại phú đại quý, chắc sẽ không chết, đây cũng là một trong những nguyên nhân lý tôi quyết định đi theo cô."

Đại phú đại quý, tôi đem suy nghĩ này đảo lộn mấy lần trong lòng.

Khi tôi sắp giàu có, chuyện thứ nhất tôi làm chính là xây dựng một phòng tất cả đều là thịt, sau đó mỗi ngày đều ở bên trong ăn uống.

Hà Truân là một trong những boss lớn, thần long thấy đầu không thấy đuôi, ông đến cuối cùng ở nơi nào, chúng ta cũng không biết được

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38

Nhờ dùng một số tiền lớn để đút lót, chúng tôi thành công tìm được đường dây kia.

Bác sĩ con vịt đóng vai anh trai của tôi, bởi vì nợ tiền bài bạc phải đem tôi đi bán, quả thật kỹ thuật diễn của hắn rất cao siêu, ôm tôi khóc đến trời sập đất lở.

“Em gái à, anh hai cũng không nỡ, nhưng bọn họ nói, ngay mai nếu không đem tiền đến trả bọn nó sẽ cắt cái kia của anh, em nghĩ xem, nhà họ Hà chúng ta chỉ có mỗi anh hai là con trai nối dòng, mà anh lại là con trai duy nhất của cả dòng họ, nên anh và cái kia không thể nào có chuyện được! Cho nên, anh chỉ có thể bán em đi để lấy tiền trả cho bọn nó. Ông trời ơi, tại sao ông lại không để hai anh em tôi ở cùng nhau, làm sao đây, anh chỉ có thể hoặc giữ lại cái kia, hoặc giữ lại em gái xinh đẹp! ! !”

Tiếng gào thét của tên bác sĩ con vịt làm tôi tâm phiền ý loạn, nếu với đức hạnh này của hắn, đừng nói là một cái gốc rễ kia, cho dù mười cái tôi cũng bẻ gãy hết được.

không chỉ mình tôi chịu cái cảnh phiền phức này, còn có tên đàn ông thấp gầy chịu trách nhiệm mua hàng, chỉ thấy hai hàng lông mày vừa nhíu lại, nói: “Gào thét cái gì? Rốt cuộc có bán hay không, không bán cũng đừng lãng phí thời gian của tao! ! !”

Tôi cùng tên bác sĩ con vịt lại đột nhiên cùng quan điếm.

Bán, thế nào cũng phải bán.

Tên đàn ông thấp ôm đó bước đi thong thả đến trước mặt tôi, dùng đôi mắt chuyên để ướm tính hàng hóa để đánh giá tôi.

Đang ở lúc tôi muốn lấy cục gạch hoàng kim gắn kim cương dấu sau móng ra gõ dẹp đầu hăn, thì tên bác sĩ con vịt ngăn cản kịp thời.

“Tôi không dùng tay sờ, thì làm sao biết được cô ta có độn hàng giả không?” Gã thấp ồm kia hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt không bực mình.

Trong nhất thời tâm trạng của tôi như lửa địa ngục bùng lên.

Độn?

Độn?

Độn! ! !

Hai bé của tôi rất tròn rất thật như vậy là sự kiêu ngạo lớn nhất mà vào trong miệng hăn lại sản phẩm giả kém chất lượng, thật sự là coi thường người quá đáng.

“Tuyệt đối là thật, tôi nhìn nó từ nhỏ đến lớn mà.” Bác sĩ con vịt nói không hề kiên ky.

Bất quá, động tác của hăn lại càng không kiên ky.

“Nhìn xem, đây không.” Hăn vỗ một cái vào một bên móng tôi.

“Nhìn làn da này xem, trắng không.” Hăn đưa một tay lên sờ gương mặt tôi.

“Nhìn ngược này xem, rất là căng.” Hấn duỗi ngón tay ra, đâm mạnh vào phần trên của bánh bao, đưa ra kết quả giám định: “Bên trong là mỡ, tuyệt đối không phải silicon.”

Cứ như vậy, dưới con mắt trợn trừng của mọi người, đầu hủ của tôi bị hấn ăn đến triệt để.

Tên bác sĩ con vịt đã đem bán tôi thành công, sau khi lấy tiền, tôi bị tên biến thái thấp ồm kia ném vào trong thùng xe.

Bên trong ngòi đầy mấy cô gái xinh đẹp.

Mấy cô gái này ở cái nơi bọn đàn ông đều là bọn độc ác nhất thế giới, thì chỉ có một thân phận đó chính là hàng hóa.

Ở nơi này không có sự tồn tại của pháp luật, bọn đàn ông giết các cô cũng chỉ như bóp chết một con kiến rất đơn giản.

Trong đó có mấy cô gái đang rầm rức khóc, thật đáng thương.

Tôi yên lặng ngồi vào trong góc, chuẩn bị theo chiếc xe nghênh đón vận mệnh kế tiếp của mình.

Xe vừa mới khởi động, phía dưới bỗng nhiên truyền đến giọng nói của tên bác sĩ con vịt: “Anh hai, cho hỏi một câu, mấy anh có cần mua trai bao không? Tôi thật sự không nỡ xa em gái của mình, thật không nỡ, vậy thì chỉ có thể hy sinh hoa cúc rồi.” (Hoa cúc: đóa hoa ở sau mông)

Chắc do nhìn trúng dáng vẻ thanh tú của tên bác sĩ con vịt, tên chủ chúa lại thật sự để hấn lên xe.

Lên được xe, hấn cười rạn rở với tôi một tiếng, giống như mấy ngày nay, ngòi xuống bên cạnh tôi.

Chỉ là lần này, tôi cũng không thấy phiền — ở trên con đường không thấy rõ phía trước, có một người quen đi cùng cũng tốt.

Xe đi đường núi gập ghềnh, giống như đang ngồi trên tàu lượn, lúc cao lúc thấp, có nhiều lần, tôi bị nẩy người lên không trung, đầu đập vào trần xe, sưng một cục to.

Cơ thể tôi cũng coi như có tố chất tốt, mấy cô gái còn lại bên trong buồng xe mặt cũng đã trắng bệch, nhiều người thậm chí chịu không được, nôn mửa.

Ngoài dự đoán của tôi, tên bác sĩ con vịt lại bước dài đến, lấy ra một lọ thuốc to đưa thuốc cho các cô uống vào, còn dùng quần áo của mình lau đi mấy cái dị vật trên người họ, không hề có bộ dáng ghét bỏ.

Khi hẳn làm xong hết quay trở về, tôi thấy trên trán hẳn có một lớp mồ hôi mỏng, nói: “Tôi nhớ anh làm cái gì cũng đều bắt người ta trả tiền.”

Hẳn quay đầu nhìn, người đàn ông này, ngay lúc cả người đầy mồ hôi mà cũng tỏa ra ánh sáng mê người: “Tôi đây là đang tính về lâu về dài, không chừng sau này mấy cô đó có thể trèo lên giường gối lên tay của Hà Truần? Đến lúc đó nhờ mấy cô ấy niệm tình cũ, tôi đây không phải giàu rồi sao?”

Hai tay tôi ôm lấy đầu, tiếp tục nhịn cười.

Hẳn giúp đỡ mấy cô gái kia động tác lộ ra vẻ rất nghiêm túc, trong lòng của hẳn không hề có toan tính.

Xem ra, tên bác sĩ con vịt này cũng không tệ như tôi thấy.

Một ngày một đêm chịu sự sóc nầy, cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi, đây là một cái thung lũng, ở giữa có một cái lều rất lớn, không cần tên chủ

chứa đuôi, mọi người cũng tự đi vào lều, nằm xuống cảm thấy buồn ngủ ngay.

Giấc ngủ này vô cùng ngọt ngào, cuối cùng cũng không thấy tên bác sĩ biến thành con muỗi chui vào giấc ngủ của tôi.

Khi tỉnh lại, trời đã tối, tên chủ chứa bắt mọi người ra bờ sông tắm rửa sạch sẽ, rồi chia cho mọi người bộ quần áo và đồ trang sức đeo tay, để bọn tôi mặc vào.

Xem ra, việc buôn bán người sắp bắt đầu.

Tên chủ chứa kêu bọn tôi đứng năm người một hàng, ngăn đầu để cho khách quen quan sát.

Có rất nhiều đàn ông đang đi vào, túi da đeo bên hông căng phồng, dùng ánh mắt đầy màu sắc đánh giá mấy cô gái trước mặt.

Nhìn ra được, trong bọn họ có nhiều người đã chọn được hàng, nhưng không dám mua.

Bởi vì phải đợi đàn em của Hà Truân chọn trước, chỗ này còn chưa mua bán.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39

Tuy như thế, nhưng mấy người đàn ông kia đang nhìn món hàng trước mắt mình đã chọn, đợi đến lúc ra tay.

Mặc dù nghề trước đây của tôi là người đứng đầu danh sách ở Countess Dracula, nhưng cái danh đó ở nơi này cũng không có chỗ dùng, bởi vì mấy người đàn ông đứng trước mặt chuẩn bị mua tôi chỉ thừa thớt hai ba người, thậm chí so ra còn kém với tên bác sĩ con vịt kia — trước mặt hẳn đứng tới sáu tên đàn ông đang chọn rộn.

Tên bác sĩ con vịt kia anh thẳng.

Nơi này rất xa biên giới Thái Lan, những người đàn ông này phần lớn là nói ngôn ngữ Miến Điện, có hai người đàn ông nhìn trái phải trước sau đánh giá tôi một lúc, chít chít oa oa nói chuyện với nhau một trận, sau đó lắc đầu rời đi.

“Bọn họ nói gì vậy?” Tôi hỏi bác sĩ con vịt, hẳn cũng coi như có nhiều tài, đã học qua mấy loại ngôn ngữ này.

“Bọn họ nói, nhìn cô thấy rất hưng dữ, người lại cao to, mua về khó dạy dỗ, không chừng còn phải đánh gãy năm cây gỗ mới dạy được, quá phiền phức, cho nên không tính mua cô.” Tên bác sĩ con vịt tiến hành phiên dịch miễn phí, chẳng qua trên mặt hẳn thể hiện cái sắc mặt chế nhạo làm cho tôi thấy không thoải mái.

Quên đi, hai tên đó không có mắt nhìn, tôi không thèm để ý.

Đang tự an ủi mình, mấy chiếc xe jeep quân sự từ xa chạy tới, bách xe làm bụi bay mịt mù, nhìn từ xa, giống như con thú dữ đang phóng tới.

Vừa nhìn thấy ánh mắt nịnh nọt của tên chủ chứa nhìn về phía trước, tôi liền hiểu, đó là người của Hà Truân.

Không bao lâu sau, chiếc xe chạy đến trước mặt chúng tôi, hiển nhiên tên chủ chứa đó như gái lơ thì đang đợi được gã nhìn thấy chồng, nhảy lên nhảy xuống chạy vội ra.

Tới trước mặt, hẩn cúi đầu khom lưng nhìn về phải một người đàn ông mặt chữ quốc mặc đồ võ trang: “Anh Trần, nhóm hàng ngày hôm nay toàn hàng tốt, anh nhìn thử xem?”

“Lần trước mày cũng nói như vậy, nhưng tao chọn năm người đưa về, một người ông chủ cũng không hài lòng.” tên Trần mặt chữ quốc nói.

Tên chủ chứa tiếp tục nịnh nọt: “Ông chủ Hà là người cao quý bậc nào, dĩ nhiên ánh mắt cao, nhưng hàng hôm nay cũng không phải loại bình thường, trong đó có mấy món hàng là đồ tốt, giống như cô này, hôm qua lúc nhận được hàng, chỉ riêng ánh mắt của cô ta, tuyệt đối có thể làm cho đàn ông ngứa ngáy. . . . Hà, cô đang làm gì?”

Sờ dĩ tên chủ chứa nói như vậy, bởi vì tôi kích động nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé của hẩn, trong khóe mắt còn có nước mắt.

Tên chủ chứa, quả nhiên ông mới thật sự là người tinh mắt, không cùng cấp bậc với mấy tên đàn ông dung tục đứng xếp hàng trước mặt tên bác sĩ con vẹt nha! ! !

“Đây hả? Ừ, quả nhiên có chút hương vị.” Tên Trần mặt chữ quốc sờ lên cằm lộ ra cái vẻ cặn bã nhìn về phía tôi gật gật đầu: “Được rồi, cô này xem

như là một.”

Lúc trước tôi đã bàn bạc qua với tên bác sĩ con vịt, nếu như mình bị đàn em của Hà Truân chọn trúng, cũng không nhất định có thể được Hà Truân chọn.

Dù sao người đẹp cũng không ít, muốn mình nổi trội, nhất định phải bắt đầu thể hiện cá tính đặc biệt nổi bật của mình.

Tên đàn ông Hà Truân như thế, thường ngày phụ nữ hết người này đến người kia nhào tới, theo lý thuyết mà nói, hẳn đối với loại phụ nữ mềm mại chủ động này đã chán ghét.

Cho nên tôi quyết định giả bộ thành người kiên cường không sợ chết, hẳn có thể làm ông ta chú ý.

Kết quả, người của tên Trần mặt chữ quốc đàn em của Hà Truân chuẩn bị tiến tới mang tôi đi, tôi đã phát huy đầy đủ kỹ năng diễn xuất của mình, nằm co người dưới đất, nghẽn cổ, qua đầu đi, nói: “Có giết tôi, tôi cũng không đi, tôi tuyệt đối sẽ không nghe theo! ! !”

Theo kịch bản tính toán trong lòng tiếp theo hẳn tên Trần mặt chữ quốc bước đến trước mặt tôi, vươn cánh tay dài ra, chỉ thẳng về phía mặt tôi, lớn tiếng quát: “Con quỷ kia, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, có thể phục vụ cho ông chủ của bọn tao coi như kiếp này mày đã tu không ít rồi, kéo đi cho tao! ! !”

Sau đó sẽ mang tôi đưa cho Hà Truân gặp trước, đề cử nói đây chính là củ gừng cay cứng đầu.

Như vậy, mưu kế của tôi đã thành công rồi.

Nhưng thực tế lại là, tên Trần mặt chữ quốc khoát tay, ngăn đàn em định tiến lên định kéo tôi, nói tiếp: “Nếu cô ấy không chịu thì thôi đi, ông chủ

bọn tôi cũng không có hứng làm cái loại chuyện cưỡng ép.”

Tôi thừa nhận mình tròn to mắt.

Mụ nội nó, người này đến cùng có phải trùm ma túy không, một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có, lại là người có lòng tốt như vậy, sao không đi mở cô nhi viện đi?

Mắt thấy tên Trần mặt chữ quốc muốn bỏ qua tôi, tên bác sĩ con vẹt lại bậ rộn ra sân, lần nữa khóc đến trời sập đất lở: “Em gái à, làm sao em lại suy nghĩ không thông như vậy? Cũng đã đến tình trạng này rồi, bán cho ai cũng là bán, còn không bằng bán cho nhân vật lớn, nghe lời anh hai nói. . . , em đi đi.”

Nhân cơ hội còn còn dùng một chiêu Kháng Long Hưu Hối đánh lên trên lưng, làm tôi bị nổi thương tổn thất nội lực hơn phân nửa.

“Dạ, anh hai, em nghe lời anh! ! !” Tôi không chịu yếu thế, ôm lại hấn, dùng chiêu Phi Long Tại Thiên cũng đánh thẳng lên lưng hấn, dùng mười phần sức lực.

Tiếng vỗ lưng qua lại của hai đứa tôi cứ vang vọng cả hang động, có chút hơi lớn.

Mọi người, im lặng.

Cuối cùng, tôi được ngồi trên xe tên Trần mặt chữ quốc như ý nguyện, được mua cùng tôi còn có ba cô gái và. tên bác sĩ con vẹt.

Bất quá nghe nói tên bác sĩ con vẹt này không để đưa cho Hà Truân, mà lần này, tôi thật thất vọng — tên bác sĩ này diễn đánh trận với cá nóc hấn là rất đặc sắc.

Tên Trần mặt chữ quốc kê người lấy vải đen bịt kín mắt của chúng tôi, không để cho chúng tôi nhớ đường đi, xem ra, quả nhiên nơi của của Hà Truân rất thần bí.

Trong bóng tối, tôi chỉ cảm giác được sự xóc nảy, sự nóng nảy sợ hãi đối với việc không biết gì.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiếng, cuối cùng xe cũng dừng lại, miếng vải đen được tháo xuống, tôi thấy được cảnh sắc trước mặt rõ ràng.

Chỗ tôi đang đứng gần như là một trấn nhỏ, cuộc sống của mọi người trong đó rất bình thường, nơi này có cửa hàng, quán cơm, bệnh viện, trường học, các loại chỗ ăn chơi, ngoài ra, thủy điện. . . . Cái gì cần có đều có cả, dân cư có thể dùng rất nhiều loại thiết bị điện.

Sau này mới biết được, ở lại nơi này, phần lớn là người nhà của đàn em Hà Truân.

Bên trái trấn nhỏ, nơi lính Hà Truân đóng quân, mà bên phải là rừng rậm, còn lại nhà xưởng để chế biến Heroin — hàng ngàn hàng vạn chất gây tội ác đang không ngừng được sản xuất ở đây rồi được vận chuyển ra ngoài.

Nơi đây, chính là vương quốc của Hà Truân, còn ông ta chính là vua.

Chúng tôi cũng không được đưa thẳng đến nhà của Hà Truân, mà bị đưa vào trong một hộp đêm của trấn nhỏ.

Ăn uống, rửa mặt, thay quần áo, trang điểm, làm xong hết các công đoạn chuẩn bị, việc chúng tôi cần làm đó là chờ đợi.

Chờ đợi đến khi trời tối Hà Truân mới đến.

Tên bác sĩ con vịt sau khi ăn mặc cẩn thận, dĩ nhiên có bộ dáng của chàng nam sủng của vua thời La Mã cổ đại — để lộ đôi chân trần, bọc quan

người là một lớp lụa mỏng, những điểm mê người như ẩn như hiện.

Quên nói một câu, trong hộp đêm này có không ít đàn ông xinh đẹp, hoàn toàn thể hiện được sự ngang hàng của nam và nữ.

Mà bà chủ của nơi này hình như có dự tính bồi dưỡng tên bác sĩ con vịt thành nam súng đứng đầu bảng.

“Tương lai rộng mở nha, người anh em.” Tôi vỗ vỗ vai hắn, nhân cơ hội kiếm chút một chút lấy miếng băng nhỏ dán vào sau lưng hắn.

“Quá khen quá khen.” Tên Bác sĩ con vịt chậm rãi gỡ miếng miếng băng nhỏ xuống xem thành lá bùa dán lên trán tôi.

Thử nghiệm chứng minh, tính chất mâu thuẫn khác nhau không có cùng phương pháp giải quyết, tôi đã phạm vào chủ nghĩa kinh nghiệm sai lầm, xem ra Mara Dư sợ chiêu này nhưng lại dùng không được với tên bác sĩ con vịt.

Đùa giỡn thì đùa giỡn, nhưng việc chính vẫn quan trọng hơn, tên bác sĩ con vịt lặng lẽ đưa cho tôi một khẩu súng lúc có gắn ống giảm thanh, nói: “Lát nữa khi đến gần Hà Truân, thì giết ông ta ngay lập tức.”

“Vậy còn người bên cạnh ông ta thì sao?” Tôi hỏi.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm xử lý bọn họ.” Tên bác sĩ con vịt vỗ bộ ngực bằng phẳng của mình bảo đảm.

Nếu như lúc bình thường, cứ coi như lấy đầu tôi chặt xuống tôi cũng không thèm tin tưởng hắn, nhưng kể từ khi nhìn thấy hắn cẩn thận chăm sóc mấy cô gái ốm yếu kia khi ở trên xe, không biết sao, tôi lại có một loại tin tưởng với tên bác sĩ con vịt này.

Rung động.

“Sau đó chạy đi thế nào?” Tôi hỏi.

“Vậy thì phải nhờ vào cô.” Hấn dùng tay làm động tác hóa trang, tôi hiểu ý hấn chính là thuật hóa trang của tôi.

Xem ra, tên bác sĩ con vịt này rất hiểu sở trường của tôi.

“Nhưng chúng ta cũng không biết được đường ra ngoài.” Chẳng lẽ muốn xông đại ra ngoài rồi bị lạc trong rừng sâu núi thẳm sao?

“Trên đường tới đây, tôi đã để lại dấu hiệu rồi.” Tên bác sĩ con vịt căn bản không cảm thấy đó là một vấn đề.

Một lần nữa tôi lại sùng bái hấn, dưới nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm của mấy tên lính cầm súng như thế, hấn lại có thể âm thầm làm dấu hiệu, quả nhiên là một thiên tài.

Đường rút lui đã tính kỹ, cái kế hoạch này dường như đã hoàn mỹ, mấu chốt cuối cùng là có khả năng gặp được rồi đánh rụng Hà Truân hay không thôi.

Thời gian qua không bao lâu, mười giờ đêm hôm đó, Hà Truân tới.

Dựa theo lệ thường, trước tiên đàn em của ông ta sẽ đuổi hết mọi người ra ngoài, còn canh giữ ở bên ngoài, vây chặt đến ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Trong hộp đêm, chỉ còn lại bà chủ, mấy con gà con cùng với vịt con còn có mấy hàng mới bọn tôi.

Chúng tôi bị dẫn tới trên đứng trên sân khấu ở sảnh phòng, trên đầu là ánh đèn sáng trưng, chói thẳng tới làm tôi không mở mắt ra nổi.

Ánh đèn chỉ chiếu sáng phạm vi trên sân khấu, vì vậy ở góc sảnh phòng, cũng tức là nơi đặt bàn của khách quý vẫn bị bóng tối bao trùm.

Sau khi mọi người đã đứng vào vị trí, trong sảnh phòng rất yên tĩnh, tôi rõ ràng có thể nghe thấy được tiếng tim đập của mình.

Tất cả mọi người đều đang đợi, thậm chí ngay cả thời gian cũng đang chờ đợi.

Cuối cùng, tôi nghe thấy một tiếng bước chân — tiếng gót giày quân sự vang lên tiếng ‘lộp bộp’, dẫm ở trên sàn nhà, trầm ổn có lực.

Tôi biết, đó chính là Hà Truân.

Tiếng động vang lên ở khu đặt bàn khách quý, cũng dừng lại ở đó.

Hà Truân ngồi trong bóng tối quan sát chúng tôi, bởi vì bầu không khí đột nhiên căng thẳng lên.

Bà chủ hộp đêm không có đến bên cạnh chào hỏi Hà Truân, chẳng qua là đứng trên sân khấu chỉ huy chỗ đứng cho chúng tôi, để Hà Truân có thể thấy rõ ràng.

Tôi phát hiện, bà ta luôn cay cú ngạo mạn, giờ tay lại khẽ run run.

Quả nhiên cõi xay thịt là danh bất hư truyền mà.

Trong mắt tôi cũng là ánh đèn trắng, cảm nhận được sự lạnh lẽo và độ cứng của khẩu súng lục nhỏ, trong lòng lại rất bình tĩnh.

Dĩ nhiên vẫn thấy sợ, đối mặt với tên cuồng giết người trong truyền thuyết, cũng là người đáng sợ.

Chẳng qua nếu đã đến đây rồi, sống hay chết, làm rồi mới biết được.

Hà Bất Hoan tôi sống đến bây giờ cũng chưa làm được điều gì có ý nghĩa, lần này coi như chết vì dì Bích và Mara Dư, để khi nhớ lại sẽ thấy tự hào.

Đang say mê chìm trong ảo cảnh tốt đẹp, bỗng nhiên bà chủ bất thành linh lô tô một cái, tô lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Đang chuẩn bị hỏi ý bà ta muốn thế nào, bà chủ lại nhỏ giọng khẩn trương nói với tô: “Sững sờ cái gì? Ông chủ Hà coi trọng cô, cô nên xuất ra hết khả năng mà phục vụ ông chủ cho tốt, nếu không mọi người đều không còn mạng đâu! !”

Lúc này mới phản ứng kịp, màng trình diễn sống chết của tô đã bắt đầu.

“Đưa cô ấy đến đây.” Trong bóng tô đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp, một giọng nói ra lệnh quen thuộc, một loại giọng nói khiến cho người khác không thể không tuân theo.

Tô hít sâu một cái, khẽ cúi đầu, từng bước đi về phía Hà Truân.

Tối nay, không phải ông ta chết, chính là tô chết.

Thật ra thì chúng tô cũng chỉ là người xa lạ, nhưng vừa gặp nhau, sẽ phải lấy việc giết nhau làm lời chào hỏi, chỉ là bởi vì bốn chữ — thân bất do kỷ.

Đây là bệnh chung của người trong giang hồ.

Thần kinh toàn thân bắt đầu căng thẳng, đôi mắt cũng bắt đầu tìm kiếm bóng dáng tên bác sĩ con vịt.

Ừ, hoàn hảo, hẳn đang ở trong góc chịu trách nhiệm rửa chén bát.

Càng đến gần Hà Truân, loại cảm giác áp bách lại càng lớn, giống như buộc phải chen chúc giữ các vách tường vô hình vậy.

Trên mặt đất từng vệt trắng đen rõ ràng, ánh sáng ở nơi chúng tô đáng, bóng tô là nơi bàn Hà Truân ngồi, mà đường ranh giới, vẫn là đợi tô phát ra âm thanh hành động.

Quá xa thì không thể một phát bán trúng Hà Truân, mà quá gần thì rất dễ bị vệ sĩ bên cạnh ông ta giết chết, ở vị trí ranh giới lại rút súng ra là thời cơ hoàn mỹ nhất.

Lúc chân tôi bước lên vạch ranh giới, tôi đã rút súng ra.

Mà cùng lúc đó, tôi nhìn thấy một đôi mắt — đôi mắt dã thú, ở trong bóng tôi lóe lên tia sáng hoang dã, yên tĩnh, nhưng lại bao hàm máu tươi và răng nhọn, vẻ mặt không biểu tình quan sát xung quanh, không buông tha bất kỳ sinh vật sống nào.

Cặp mắt kia làm cho thần kinh tôi hoảng loạn, cho nên, sau cái chớp mắt ngạo mạn đó.

Nhưng có rất nhiều chuyện thành công hay thất bại chỉ trong cái chớp mắt đó.

Ý tôi là, tôi thất bại.

“Bảo vệ ông chủ Hà, mau giết cô ta! ! !” Tên họ Trần mặt chữ quốc phản ứng đầu tiên.

Hiện tại, cuối cùng hẳn cũng thể hiện cái tính phù hợp với cái danh trùm ma túy, tôi thấy rất vui.

Tôi nổ súng, nhưng không có bán trúng Hà Truân, bởi vì tôi phát hiện ra một chuyện kinh khủng — động tác của Hà Truân, là loại nhanh nhẹn như một con báo săn.

Trong bóng tối, tôi nhìn không rõ khuôn mặt của ông ta, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy dáng người của ông ta.

Khi phát đạn của tôi bắn ra, động tác của ông ta rất nhẹ nhàng tránh được, giống như chỉ đang đối mặt với một đứa bé đang ném món đồ chơi

tới, không có một chút hoảng hốt nào.

Cùng lúc tránh đi, ông ta liền đứng dậy, nhìn thẳng về phía đàn em đang căn thẳng đứng canh ở cửa nói một câu: “Bắt sống cô ta, có thể đả thương nhưng đừng để chết.”

Sau đó, bình thân đi thẳng về phía cửa lớn.

Không thể phủ nhận, đây là một loại khí thế vua chúa.

Chỉ là bây giờ không phải thời điểm để thưởng thức, nếu thất bại, vậy thì nên bảo vệ tính mạng.

Đang lúc tôi đang cố gắng tránh đạn, lại phát hiện ra một việc hiển cho tôi tức giận đến đầu óc cũng bốc khói — tên bác sĩ con vịt lại xoay người, chạy về phía cửa lớn.

Còn khăng khăng bảo đảm nói cái gì mà để việc giải quyết đàn em Hà Truân cho hẳn, hóa ra cũng chỉ là nói đùa thôi, lúc xảy ra chuyện chạy trốn so với ai khác còn nhanh hơn! !

Mà tôi lại còn sinh ra một loại tin cậy với hẳn, xem ra đầu óc Hà Bất Hoan tôi căn bản không bị vô nước, mà coca cola với Hedy Miranda! ! !

Sự tức giận đó làm cho sức mạnh tôi bạo phát, tôi quyết định — có chết thì cùng chết!

Tôi giống như con mèo hoang đuổi bắt con chim sẻ, chân sau đạp một cái, móng nhọn vươn ra, răng nhọn lộ ra, phóng thẳng về phía bác sĩ con vịt.

Trời xanh có mắt, tôi đã thành công vồ được hăng ngả xuống đất.

Nắm chặt lớp quần áo làm bằng lụa mỏng, tôi nở nụ cười quỷ dị: “Anh tưởng có thể chạy trốn một mình.”

Hắn nhìn tôi, vẻ mặt bình tĩnh giống như mặt hồ yên ảng dưới trời chiều: “Tôi muốn giải thích, tôi chỉ muốn đi lấy khẩu súng giấu ở phía sau cây cột.”

Nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, tôi phát hiện quả thật phía sau cây cột có giấu một khẩu súng tự động sức mạnh mười phần.

Quần áo tên bác sĩ con vịt quá mức mỏng manh, giấu không được món đồ chơi lớn như vậy, dùng chiêu như vậy cho thấy đã có dự tính trước.

Tôi thừa nhận, là tôi hiểu lầm hắn.

Tôi hối lỗi, là tôi hại hắn — bởi vì giờ phút này, bốn phía xung quanh chúng tôi đã vây đầy đàn em của Hà Truân, mà bốn phía trên đầu chúng tôi cũng đều súng.

Đúng vậy, chúng tôi bị bắt rồi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40

Nếu như tên bác sĩ con vịt có thể kịp thời vọt tới phía sau cây cột, lấy được cây sứt có lực sát thương cực lớn kia, bắn bùm bùm loạn xạ một trận, trong cảnh hỗn loạn, tôi và hấn sẽ có cơ hội rút lui an toàn.

Đáng tiếc trên đường hấn chạy đi lại bị đè xuống, không thể động đậy, trơ mắt nhìn cơ hội đó trôi đi.

Mà cái người ngăn cản hấn, chính là tôi.

Tôi nghĩ chắc hấn hận chết tôi.

Khi chúng tôi bị trói tay chân nhốt ở bên trong căn phòng tối, tôi hỏi về vấn đề này, mà câu trả lời hấn chính là: "Tôi không hận cô."

Đang muốn giơ lên lòng bàn chân vỗ chân khen ngợi tấm lòng rộng lượng của hấn, tên bác sĩ con vịt lại bổ sung thêm một câu: "Tôi chỉ muốn đem thịt trên người cô cắt xuống từng miếng từng miếng."

Thì ra cũng chỉ thích ăn thịt, tôi nhìn hấn, ánh mắt bình tĩnh.

Xã hội này, có thể tìm được người cùng sở thích với mình thật không dễ dàng.

Chúng ta phải quý trọng.

"Anh nói xem, kế tiếp chúng ta phải làm gì?" Tôi hỏi.

"Chờ đợi." Tên bác sĩ con vịt nhắm mắt lại nói.

"Chờ đợi cái gì?" Tôi hỏi.

"Chờ đợi hành động kế tiếp của Hà Truân." Giọng nói của tên bác sĩ con vịt có chút mùi vị của thầy bói.

Bất quá hẳn có tư cách làm thầy bói, bởi vì lúc ở trong này nói xong câu nói đó không bao lâu. Cửa phòng tối mở ra. Tên Trần mặt chữ quốc mang theo mệnh lệnh của Hà Truân đến: "Lôi con nhỏ này đi."

"Mày người muốn làm gì?" Tôi hỏi.

"Đừng nói nhảm, ông chủ Hà muốn gặp mày!" Giọng nói của tên Trần mặt chữ quốc thiếu sự thân thiện.

Nói xong, tôi liền bị kéo lên, đẩy ra bên ngoài.

Vừa ra đến trước cửa tôi đưa một chân chặn cửa, rất có nghĩa khí hoit: "Mấy người tính xử người kia thế nào?"

Một giây đó, tôi thấy rõ ràng ánh mắt tên Trần mặt chữ quốc nhìn về phía tên bác sĩ con vịt.

Tôi cảm nhận được, mỗi khi tôi nhìn thấy miếng thịt tươi mới chảy đầy máu, cũng sẽ có ánh mắt như thế.

Cuối cùng cũng biết được tại sao tên Trần mặt chữ quốc lại muốn mua tên bác sĩ con vịt.

Đi ra ngoài trước sự tôn sùng, tôi hô to một câu: "Tưởng Bản Nhai, anh cố chịu, tôi chắc chắn sẽ trộm một lọ dầu bôi trơn về! ! !"

Cho nên mới nói, Hà Bất Hoan tôi là một người rất có nghĩa khí.

Ánh mắt bị miếng vải đen bịt kín một lần nữa, tôi bị lôi lên xe đi một đoạn đường, vừa đến nơi miếng vải đen che mắt được tháo xuống liền mở mắt nhìn, phát hiện mình đã ra khỏi trấn nhỏ, nơi tới một cái hồ nhỏ.

Mấy ngôi nhà nhỏ bên trên cái hồ, có mấy vệ sĩ cầm súng lục đi tới, trong không khí tràn ngập hơi thở của phái nam.

Bọn họ đem tôi ném vào căn nhà hai tầng ở giữa hồ, ngôi nhà được trang trí theo phong cách cổ xưa, bên trong tạo cảm giác mát mẻ thoải mái, có rất ít các món đồ tinh tế, tôi có loại cảm giác, người ở trong căn phòng này, có tập tính hoang dã của động vật.

Được hộ tống đi vào căn phòng trong ngôi nhà gỗ, lại bị kéo lên lầu hai, lại bị đẩy vào căn phòng này.

Cuối cùng bị một sức lực mạnh mẽ đẩy về phía trước, hậu quả có thể nói nghiêm trọng -- tôi nằm dài trên mặt đất.

Khẽ nguyền rủa một tiếng, ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên nhìn thấy là một đôi giày da, nhìn lên tiếp là một đôi chân dài thẳng tắp rắn chắc, lên phía trên nữa là cơ ngực cường tráng ẩn hiện dưới lớp áo, tiếp tục nhìn lên nữa lại là một gương mặt.

Tên cối xay thịt là người đàn ông đẹp trai, vẻ đẹp của hắn là sự hoang dã, da thịt mà đồng sáng bóng tản ra phong thái vương giả, đôi lông mày rậm mang đậm vẻ dũng mãnh, đường nét trên khuôn mặt biểu lộ một sức mạnh to lớn.

Còn ánh mắt kia của hắn, phát ra tia sáng bén nhọn đến rợn người, đang nghiêm nghị mà tùy ý đánh giá tôi.

Trong chốc lát, tôi gần như nghe thấy đợt hơi thở đặc biệt của dã thú.

Cặp mắt đó cho dù có bị lấy tâm móc ra xâu thành chuỗi lại rồi đem đi ướp mỗi trộn qua trộn lại, sau đó lại đem đi nướng lật qua lật lại đến biến dạng tôi cũng vẫn có thể nhận ra được nó.

Đó là đôi mắt tôi nhìn thấy lúc ở hộp đêm.

Ánh mắt của Hà Truân.

Người đàn ông này, chính là Hà Truân.

Hắn mặc áo tơ lụa màu trắng, hai chân gác lên ghế, hơi hé mắt đánh giá tôi.

Tôi không phải là loại người nhát gan, nhưng khi đứng trước mắt hắn, trong lòng tôi có chút run.

Hắn là loài động vật hoang dã, là vua của muôn loài.

Mà tôi chỉ là một con mèo, một con mèo dựa vào may mắn mới sống đến bây giờ, cho nên tôi cúi đầu.

Con mèo ngoan, thì không đấu với báo.

Nhưng Hà Truân này cho dù chỉ là con báo cũng không bỏ qua cho tôi, tôi nghe thấy tiếng động hắn dựa vào lưng ghế, âm thanh cọc gỗ va chạm, mang theo hơi thở trầm thấp.

Hắn đứng lên, đôi giày da kia chạm rai tiến đến trước mặt tôi, rồi dừng lại.

Sau đó, hắn người xồm xuống, dùng ngón tay nâng cằm của tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào hắn.

Tôi phải nhìn thẳng vào đôi mắt dã thú đó, đen bóng, hoang dã, là loại làm chủ mọi thứ.

Đầu ngón tay hần có những vết chai thật dày, đó là dấu vết do vận động quanh năm, vết chai ma sát lớp da ở cằm tôi, toát lên sự nguy hiểm.

"Nói cho tôi biết, là ai phái cô đến?" Hần hỏi.

Khi hần nói chuyện, đôi môi của hần chuyển động, làm hàm răng của hần lộ ra ngoài, trắng mà tỏa sáng, lóe lên ánh sáng khát máu.

Tôi với Lỗ Gia Thành cũng không có tình cảm gì, hoàn toàn có thể khai ông ta ra, nhưng lại lo lắng nếu Hà Truân bạo phát, trả thù Lỗ Gia Thành, tên Mara trung thành kia sẽ gặp nguy hiểm, mà anh ta gặp nguy hiểm, thì dì Bích cũng bị ảnh hưởng.

Dưới ánh mắt áp bức của Hà Truân, ở trong sự do dự, tôi hé miệng: ". . .
. . Anh đoán đi."

Hà Truân: "."

Tôi cảm thấy mình đã đưa ra một kế sách sai lầm nghiêm trọng, với biệt danh trùm buôn ma túy cối xay thịt này tuyệt đối sẽ không theo tôi chơi trò chơi đoán chữ nhảm chán này.

Quả nhiên, một giây sau hần nắm lấy tay tôi kéo lên.

Tôi cũng không phải loại người mãnh mai, nhưng lúc này Hà Truân nắm lấy tôi như nắm lấy một cây long vũ rất dễ dàng.

Kéo tôi đứng lên, mới phát hiện hần còn cao lớn và vạm vỡ hơn trong tưởng tượng của tôi.

"Hình như cô không sợ tôi." Hần nói.

Thật ra thì Hà Truân nói ra câu này cũng không đúng lắm, bởi vì giờ phút này bụng tiểu của tôi đang lạng lẽ căng ra.

"Cô thật sự không định nói?" Hãn cho tôi một cơ hội cuối.

Tôi thừa nhận mình là người mềm yếu rồi, tôi quyết định nói, quyết định ít nhất cũng phải nói lung tung kéo ra một người chịu tội thay.

Nhưng mà rà soát hết cả bộ não, lại không tìm được kẻ chết thay nào.

Lý Bồi Cổ dĩ nhiên là tôi không muốn làm hại anh ấy, Hồng Thiểu Nhu thì tôi chưa có ghét hãn đến mức đưa hãn vào chỗ chết, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một đáp án.

"Tôi là FBI Hình Cảnh Quốc Tế." Tôi làm bộ vẻ chính nghĩa lắm liệt, vì để tăng độ tin cậy, còn bổ sung thêm: "Hà Truân, anh bị bắt vì mua bán ma túy vi phạm pháp luật, bây giờ anh có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi một câu anh nói đều trở thành bằng chứng trước tòa."

Trời đất bao la, Liên Hợp Quốc lớn nhất, tôi không tin Hà Truân có thể đi tìm bọn họ gây phiền phức.

Nhưng Hà Truân đã nói một câu, hoàn toàn làm tôi vỡ mộng: "FBI thuộc nước Mỹ."

Thực tế chứng minh, không học giỏi anh văn, quả thật có thể là điểm yếu chết người.

Tôi nghĩ lần này, tôi chạy trời không khỏi nắng rồi.

"Tôi luôn luôn thích những cô gái nghe lời." Hà Truân nói.

Nghe vậy, tôi lại một lần nữa bị cảm giác thất bại đánh tới, thì ra tôi đoán sai rồi.

Hãn tiếp tục nói: "Nhưng thỉnh thoảng gặp phải tính khí ngang bướng cũng không tệ."

Hà Truân làm tôi có cái hiểu cái không, đặc tính dã thú rồi.

Bất đồng chủng tộc không thể yêu nhau, mèo làm sao có thể cũng báo xx đây?

Mèo nghĩ như vậy, nhưng báo không cho là vậy.

Hà Truân đưa tay, đưa vào trong quần áo của tôi tìm tòi, vải vóc trước ngực vang lên tiếng bị xé rách rất vang dội, tiếng vang đó vẫn còn vọng bên tai, cả người tôi bị Hà Truan đẩy tới trên giường.

Tai nạn chính là, cái giường này không có độ thẳng bằng, cho nên nói chính xác, tôi bị ném lên giường.

Sự đau đớn ở lưng tỏa ra, lan đi các bộ phận trên cơ thể.

Đã bị đau còn không được yên, tên Hà Truân đã như con báo mạnh mẽ nhào lên người tôi, nắm lấy đầu tôi cắn nuốt.

Bàn tay kia của Hà Truân không ngừng ma sát hạt đầu nổi lên, ở trên lại phải chịu cảm đau, môi của hắn nóng bỏng mang theo dã tính, mỗi một chỗ tôi bị chạm vào giống như sáp chảy, tan rã trong nháy mắt, cảm hắn còn có lúng phúng râu, đâm mạnh vào mặt tôi.

Hành động của hắn rất thô bạo, tôi không cảm thấy tí khoái cảm nào.

Cho dù chỉ một đoạn dạo đầu ngắn vậy thôi, mà tôi cứ giống như đang tắm dưới trời mưa đá, cực kỳ khó chịu.

Hắn rất nặng, dạ thịt cứng như đá, đè lên tôi, làm tôi luôn cảm thấy được mình đang da thịt của mình như vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Thậm chí tôi còn hoài nghi cái biệt danh cối xay thịt của hắn phải xuất hiện từ việc này không.

Những mảnh vải mỏng manh trên người tôi không chịu nổi một đòn, chỉ một chốc, đã bị lột sạch không còn gì, tôi trở thành một bao đậu hủ tùy ý hắn ăn.

Tôi không thích hắn, cũng không thích mình bị đối xử bằng phương thức thô bạo, cho nên tôi quyết định phản kháng.

Nhưng cục gạch bằng vàng khám kim cương đã không còn bên người, nó bị tôi chôn trong chậu hoa hương dương ở cửa sau của hộp đêm, nếu giờ phút này mà lấy ra được, tuyệt đối có thể lấy cục gạch đánh cho óc hắn văng ra ngoài.

Hối hận cũng không thay đổi được gì, giờ phút này, Hà Truân đã mở khóa kéo quần của mình ra, thả thú tính ra, chuẩn bị làm bước cuối cùng bất cứ lúc nào.

Tôi nổi giận, người Alibaba ít nhân còn nói một câu vờn ơ mở ra, Hà Truân thì ngược lại, cái gì cũng không nói mà trực tiếp vào luôn sao?

Buồn cười!

Không có cục gạch, nhưng tôi có đầu, lúc này, thừa dịp Hà Truân chi lo khu vực phía dưới, tôi dùng sức đập mạnh đầu của mình vào đầu hắn.

Nhưng Hà Truân là báo, tốc độ phản ứng của hắn cực nhanh thật sự là quá nhanh, cơ thể ở phía trên, lập tức tránh đi.

Bất quá nhờ vậy, thân thể của tôi được tự do tạm thời, vội vàng nhảy xuống giường, chạy về phía cửa.

Tôi biết, ở cửa chính là đàn em của Hà Truân, một tắc cũng không rời, tôi mở cửa, đoán chừng cả người tôi đều sẽ bị nhìn thấy sạch, hơn nữa dưới lầu cũng không có đồ gì để che thân, chạy ra khỏi nhà thì còn có nhiều binh lính hơn nữa.

Nhìn xung quanh.

Bây giờ, trước mắt tôi chỉ có hai con đường: hoặc để Hà Truân ăn sạch hoặc để mấy tên lính kia nhìn thấy sạch.

Đây đúng một vấn đề.

Còn là một vấn đề lớn.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41

Thật ra cơ thể bị chiếm tiện nghi không phải là không thể, quan trọng là trên mặt tâm lý không có cách nào chấp nhận.

Hà Bất Hoan tôi từ bé cho đến lớn đều có biệt danh là nhỏ mọn, ai đã đặt cho tôi biệt danh này?

Lúc tôi mới đến, một miếng đậu hủ cũng không ăn được, ngược lại đậu hủ của mình lại bị người khác ăn tự nhiên, nghĩ đến chỉ có thể dùng một từ để hình dung -- Kìm nén.

Đây cũng là nguyên nhân làm tôi do dự.

Read more...

Sao lại xui xẻo như vậy?

Chẳng lẽ nói đây là do trời cao an bài? Hai mươi năm đầu tôi phải để cho tôi ăn đậu hủ của người ta, sau hai mươi năm đổi lại thành tôi bị người ta ăn đậu hủ hả?

Nỗi bi thương đang hối thúc tôi sao?

Thân thể tôi bắt đầu run rẩy, vì cái khả năng này, cũng đồng thời bởi vì do cả người trống trơn, gió thổi tới quả thật có chút chịu không nổi.

Nghĩ tới đây, tôi lại nguyền rủa Hà Truân, thậm chí cả nội y bên trong cũng không giữ lại cho tôi, chẳng lẽ không hiểu được kết cấu thân thể phụ nữ đều hình tròn sao?

Phí dưới chính là một cái hang có thể xuyên gió.

Lưng của tôi dựa vào cửa gỗ, vật liệu gỗ có chút man mát, giống như đã trải qua một khoảng thời gian dài không thấy ánh mặt trời vậy, mặt bên ngoài cũng không được bài bóng, lưng tựa vào, có chút hơi đau.

Mà Hà Truân ở trên giường đang nhìn tôi.

Hai tay hấn gối lên đầu, hai chân chõng lên nhau, rõ ràng cái giường rất lớn, nhưng khi hấn nằm lên, trong nháy mắt lại trên nhỏ hẹp.

Phía ngoài nhà gỗ có một cây cao trọc trờ che khuất, ánh mặt trời rất khó len vào, so với cái chói chang bên ngoài, ở đây lại râm mát đến có chút âm u.

Hà Truân nằm trên giường, giống như loài động vật hoang dã chỉ sống trong bóng tối, ánh mắt đen bóng thâm thúy, kèm theo chút khí chất vươn già, làm cho lòng người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Hấn không lên tiếng, nhưng ánh mắt lại biểu đạt một câu nói: tôi nhìn cô, là đợi biểu hiện tiếp theo của cô.

Không sai, hấn đang coi tôi thành một con khi rôi.

Tôi đương nhiên hy vọng có thể đi ra ngoài, nhưng muốn ra ngoài thì trước tiên phải có một bộ quần áo đã.

Quần áo trên mặt đất toàn mảnh vụn bị Hà Truân xé nát, cho dù so với quần áo tên ăn xin còn thảm hại hơn, duy nhất nguyên vẹn chính là nội y nằm ở cái chần trên giường.

Nhưng lúc này Hà Truân đang nằm trên giường, làm sao tôi có thể nói một câu: làm phiền anh nhít sang bên một chút đây?

Dĩ nhiên không thể, dưới loại tình huống này đang trong vòng vây tội ác, văn minh không thể thực hiện được, phương pháp duy nhất có thể sử dụng được chỉ có vũ lực.

Tôi hít một hơi, thở ra, lại hít vào, lại thở ra, lao thẳng đến góc phòng, cầm lên chiếc ghế lúc nãy hấn vừa ngồi, đợi tôi, chuẩn bị ném về phía Hà Truân.

Thật ra thì khi cầm ghế lên, mục đích của tôi cũng chỉ muốn hù dọa hấn, làm cho hấn phải đứng dậy di chuyển, để tôi có thể dễ dàng chạy tới lấy đồ.

Nhưng không thể không nói, Hà Truân này đúng là kẻ địch trời sinh của tôi.

Ở trong lúc hai tôi cầm cái ghế thì hấn đã kịp phản ứng, mà khi hai tay tôi giơ cái ghế lên, hấn đã đứng trước mặt tôi.

Một loạt động tác tôi hoàn toàn không thấy rõ được, chỉ thấy một tia sáng màu đồng chót lóe lên, sau đó hấn đã đứng sừng sững rước mũi chân tôi.

Có là Spider Man cũng không nhanh đến như vậy.

Tôi còn chưa cảm thán xong, thì cái ghế trong tay đã bị hấn dễ dàng đoạt được.

Hà Bất Hoan tôi chưa bao giờ bi xem là một cô gái nhu nhược, từ nhỏ đã sống trong máu tanh và tiếng súng mà lớn lên, thân thủ của tôi cũng không kém, nếu không Lý Lý Cát cũng không bị tôi đánh cho bể đầu chảy máu chân đến mấy lần.

Không phải chỉ có Lý Lý Cát, còn có rất nhiều thằng con trai khác, khi tôi đứng trước mặt bọn họ chắc chắn là kẻ mạnh, là một người không cần bọn họ bảo vệ.

Tôi vẫn thường kiêu ngạo về năng lực tự về của mình, cho đến khi gặp Hà Truân.

Cho đến khi tôi gặp hấn, tôi mới hiểu mình yếu thế nào, ở trước mặt hấn, thân thủ mà tôi vẫn thường lấy làm kiêu ngạo cùng với năng lực phản ứng nhanh cứ như một loại vật liệu bị ăn xén nguyên liệu đem ra chưng bày vậy, cơn sóng dữ dâng trào tan ngay trong nháy mắt.

Người đàn ông này, thật đáng sợ.

Cái ghế bị hấn lấy đi, ném lên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề, lập tức vỡ thành từng mảnh.

Tôi cảm thấy có thể đó cũng là kết quả của tôi.

Quả nhiên, hấn vung tay lên, ném thẳng tôi về phía giường.

Tôi vừa tung mình, cứ tưởng mình đã thành phi công -- hấn nắm thẳng lên lưng tôi.

Hấn rất vạm vỡ, rất nặng, đặc biệt là loại uy hiếp toát ra từ bên trong, làm cho tôi không thở nổi.

Hấn đang dày xéo phía sau lưng tôi, lưu lại vô số vết hôn, cảm của hấn cũng không được trơn bóng, mà lúng phúng râu, đâm vào lưng tôi, thô bạo, hoang dã, ngay cả khi làm chuyện như vậy hấn cũng dùng phương thức thú tính.

Tôi chán ghét cái kiểu bị khống chế như thế, cách làm của Hà Truân làm cho tôi cảm giác mình là một con búp bê hơi.

Tôi cảm thấy được sự nhục nhã và tổn thương.

Hắn dùng cả sức nặng cơ thể dồn ép tôi, giống như đang hưởng thụ sự chinh phục.

Tôi Hà Bất Hoan này luôn luôn chỉ biết đi chinh phục, chứ không phải bị chinh phục.

Tựa như cả hai bên cùng tấn công, không bất cứ bên nào chịu thiệt mà cũng không làm trái quy luật tự nhiên.

Nhưng tài nghệ tôi không bằng người ta, nên giờ phút này chỉ có thể như thế.

Có câu nói, rớt lại phía sau phải chịu đánh.

Điều tôi muốn nói, rớt lại ở phía sau sẽ bị hành hạ.

Ừ, không ngờ người rớt lại hơi bị thâm chút.

Hai tay của tôi bị hắn đè sâu vào tấm nệm, không nhút nhích được một chút nào.

Mà môi của hắn, di chuyển dọc theo xương sống của tôi dần xuống phía dưới, lướt qua bình nguyên, vượt qua thung lũng, cuối cùng đi đến gò đất cao -- là cái nơi có rất nhiều thịt, tôi biết rõ.

Thịt nơi đó thế nào, tôi cũng biết rõ.

Thịt nơi đó vừa trắng vừa mềm, tôi vẫn biết rõ.

Hà Truân là người đàn ông hoang dã, nhìn thấy nơi có thịt vừa trắng lại vừa mềm chắc rất hưng phấn, về điểm này, tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng điều duy nhất không thể hiểu được, ngài hưng phấn thì cứ hưng phấn, hôn thì cứ hôn, bầu cứ bầu, tại sao nhất định phải dùng răng cắn hả?

Không sai, Hà Truân đang cắn móng tôi.

Dĩ nhiên, mỗi người đều có thói quen đặc biệt của riêng mình, thói quen của Hà Truân chính là cắn.

Để ý mới thấy, đó cũng là thói quen đặc biệt của tôi, có là thói quen của tôi, cũng không nên cắn tôi chứ.

Đây chính là sự khác nhau nha.

Không có cách nào vượt qua được sự khác nhau này.

Tôi bị cắn nên rất tức giận, cứ tức giận bụng tôi lại căng lên, bụng tôi căng lên, thì sẽ không kiềm nén được mà muốn thả quả cầu khí ra.

Thực tế, quả nhiên tôi đã thả khí.

Luồng khí đi ra ngoài thì con đường nhỏ hẹp, khi thoát ra ngoài vang lên một tiếng vang dài.

Ở lúc âm thanh phát ra, Hà Truân vẫn còn ngao du trên bờ móng của tôi hình như mới vừa cắn xong hay đang chuẩn bị cắn.

Hy sinh hình tượng của mình, nhưng bảo vệ được trinh tiết của bản thân.

Mùi đó còn chưa tan hết, Hà Truân liền đứng lên khỏi người tôi, không nói lời nào, đi thẳng ra cửa.

Trùm ma túy mà đến chất độc này cũng không chịu nổi.

Tôi rất thất vọng.

Sau khi mặc quần áo xong, tôi trở lại căn phòng tối.

Đối mặt với tên bác sĩ con vịt, tôi cảm thấy rất bất khoan -- haizzz, khó khăn lắm mới trở lại phòng giam với hăn, mà lại quên mang dầu bôi trơn về cho hăn rồi.

Có điều tên bác sĩ con vịt cũng không có dáng vẻ bị đàn ông cường ép phía sau mà tóc tai bù xù, ánh mắt và dáng vẻ vẫn bình tĩnh, nói đơn giản, cơ bản hăn không có gì khác thường.

Chẳng lẽ do nguyên nhân thôi quen lúc bình thường?

Trong nháy mắt tôi liền sinh ra lòng kính nể với bác sĩ con vịt.

Người này cho dù bị hành hạ, cũng có thể bình tĩnh như vậy, quả thật là người hiếm có.

Bác sĩ con vịt, tôi sùng bái anh.

"Bây giờ chúng ta phải làm gì? Chẳng lẽ ngồi chờ chết?" Tôi hỏi.

Thật ra ngồi chờ chết vẫn còn tốt hơn, đáng sợ nhất là Hà Truân sẽ lôi tôi, cũng với tên Trần mặt chữ Quốc sẽ lôi tên bác sĩ con vịt ra hành chết.

Vậy thì thật hối tiếc.

"Dĩ nhiên không phải." Hăn híp mắt, dáng vẻ giả vờ ngủ: "Đợi đến buổi tối, chúng ta đi."

"Đi như thế nào?" Tôi thích thú, nhỏ giọng hỏi.

"Dùng chân đi." Cái đáp án hăn trả lời làm cho tôi không có cách nào phản bác lại.

Tôi rất thức thời, tôi không hỏi nữa, mà giống hăn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bổ sung thể lực đợi đến buổi tối tôi chạy trốn.

Cứ nhắm mắt như thế, lại thực sự ngủ thiếp đi, trong mơ là một mảnh tối đen, có điều lại có một âm thanh tiếng thả khí vang dài biến ảo khôn lường.

Đến cuối cùng, mùi càng ngày càng nồng, tôi không thể hít thở được.

Đầu óc hồ đồ, hoa mắt, thấy sắp đến lúc phóng ra rằm, tôi tỉnh lại.

Mở mắt mới biết được không phải mơ, dĩ nhiên có cái giấc mơ này không phải không có nguyên nhân -- tên bác sĩ con vịt đang bóp lỗ mũi tôi.

"Làm gì vậy?" Tôi ồm ồm hỏi, không làm gì khác được, lỗ đang bị bóp mà.

"Chạy trốn." Tên bác sĩ con vịt nói lời ít mà ý nhiều.

Tôi lập tức nâng lên mười phần tinh thần (còn có hai phần vạn sự buồn ngủ không thể khống chế được), hỏi han hẳn phương pháp chạy trốn.

Tên bác sĩ con vịt lấy từ trong giày ra một con dao nhỏ, trong đầu lóe lên một tia sáng, tôi lập tức hiểu rõ.

Trên tường trong căn phòng tối có một cửa sổ nhỏ, chuyên môn dùng để thông gió, chỉ có mấy song sắt, phòng ngừa ăn trộm đi.

Chí cần chúng tôi dùng con giao nhỏ cửa song sắt, là có thể chạy ra ngoài tìm đường sống.

Nhưng khi chúng tôi bị đưa vào căn phòng này đã bị lục soát người kỹ càng, làm sao dấu được con dao đó đây?

Từ đó có thể biết được, vật này chắc là lấy từ tên Trần mặt chữ quốc.

Bác sĩ con vịt, đến tột cùng là đã hy sinh như thế nào, dùng cái tư thế gì mới có thể khiến tên Trần mặt chữ quốc tự nguyện

phản bội Hà Truân?

Một mặt cảm thấy cảm ơn bác sĩ con vịt, mặt khác lại cảm thấy có chút bất bình.

Làm sao tên bác sĩ con vịt bị ăn đậu hũ lại có thể lấy được đồ tốt, mà tôi bị Hà Truân ăn đậu hũ lại một miếng đồ ăn cũng không có.

Giải thích duy nhất chỉ có một: đầu năm nay, vịt so với gà còn quý hơn.

Tôi chỉ có thể than thở mình sinh không đúng thời.

Không nên nghĩ đến những vấn đề vớ vẩn, giờ phút này quan trọng nhất chính là chạy trốn chết.

Nhưng lại đến một vấn đề nữa, cửa sổ đó nằm tường đối cao, tôi và bác sĩ con vịt với tay không tới.

Cách duy nhất, một người ngồi lên vai của một người, gia tăng độ cao.

Dựa vào phần bánh bao trước ngực tôi, tôi kiên quyết muốn là người ở trên, lý do rất quang minh chính đại -- bởi vì tôi là nữ.

Dựa vào trái dưa chuột phía dưới, con vịt kiên quyết muốn ở phía trên, lý cũng rất quang minh chính đại -- bởi vì hấn là đàn ông, nếu bị cỡi, truyền đi sẽ không dễ nghe.

Tôi cảm thấy không có gì hấn lại đi gây chuyện, không, là đi lấy ra.

Nhưng đã không còn thời gian để lãng phí, tôi chỉ có thể nhịn để cho hấn cỡi lên vai tôi.

May là tôi có nhiều năm tập luyện, khiêng hấn cũng không có vấn đề.

Chỉ là tên bác sĩ con vẹt ngứa da, cửa song sắt giống như đang thêu hoa vậy, chậm đến không chịu được.

Tôi ở dưới mệt mỏi đến mặt đầy mồ hôi, hai chân run rẩy, hấn ở phía trên lại như kéo nhạc.

Tôi không thể nhịn được nữa, chỉ có thể. Có nhịn thêm lần nữa.

Xã hội này, thật cũng không dễ dàng.

Thật khổ.

Thật vất vả, bác sĩ con vẹt cũng thêu hoa xong cửa dứt mấy song sắt kia.

Tôi kích động đến nước mắt chảy đầy mặt, tôi cũng không dễ dàng gì, tên bác sĩ con vẹt này rất gầy, không nghĩ tới lại nặng như vậy, thiếu chút nữa dè gãy vai của tôi.

Nếu như đã cửa xong, phải vội vàng bỏ trốn chứ sao.

Vấn đề lại tới nữa, lại là nguyên nhân như thế -- cửa sổ quá cao , tôi và bác sĩ con vẹt quá thấp.

Biện pháp giải quyết duy nhất cũng không có gì khác biệt, vẫn như cũ tôi cuối xuống làm bàn đạp, để hấn đạp leo lên.

Tôi cảm thấy, cứ ở cùng chỗ với Hà Truân, tôi đặc biệt trở thành một cô gái vô dụng, mà khi ở cùng với tên bác sĩ con vẹt, tôi lại trở thành một người đàn ông đặc biệt khỏe mạnh.

Dĩ nhiên tôi không thừa nhận mình có vấn đề, cho nên mới nói, có vấn đề tuyệt đối là hai người bọn họ.

Vẫn như thế lần này là giúp bác sĩ con vẹt leo lên cửa sổ trên nóc nhà.

Đầu tiên là tôi đẩy hông hẳn, sau khi đẩy hông hẳn len cuối cùng là đẩy mông dít hẳn.

Tôi cũng không còn gì để nói rồi, tên bác sĩ con vẹt quay đầu lại, cười gian một tiếng, trách nói: "Cô ăn đậu hũ của tôi."

Không phải là trách, hẳn là lừa gạt, bởi vì câu nói kế tiếp của hẳn là: "Nhớ kỹ, sau khi rời khỏi đây trả tôi 300 tệ."

Nói thật, lúc đó tôi thật sự muốn lấy cái dao nhỏ chém thẳng cái mông kia mấy cái.

Chẳng qua, người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, giờ phút này tôi còn phải nhờ hẳn trợ giúp chạy trốn, không làm rách lòng được, không rách lòng được.

Đợi tên bác sĩ con vẹt leo lên được, lại đến phiên hẳn kéo tôi lên.

Tôi đưa tay cho hẳn, hẳn dùng sức, kéo lên, sau đó hai cái móng vuốt ác độc chạm vào cái kia của tôi.

Sử dụng chiêu thức trong truyền thuyết 'Bóp dzú Long Trảo thủ' .

Nói trắng ra là, hẳn không phải nắm tay kéo tôi lên mà nắm bánh bao của tôi kéo lên.

Sau khi lên tới nơi, tên bác sĩ con vẹt nở một nụ cười điên đảo chúng sinh giải thích với tôi: "Vừa mới chợt nhớ ra cô không phải cùng phái với tôi, từ miệng cô biết được nhất định trong túi không có tiền, cho nên vẫn nên chiếm lợi ích trước rồi nói sau."

Một ngày gần gũi, hai bánh bao của tôi bị Hà Truân và bác sĩ con vẹt ăn đậu hũ không còn dư miếng nào rồi, một miếng cũng không chừa lại.

Tôi cảm thấy nơi này không thích hợp với mình, rất không thích hợp.

Tôi muốn nhanh chóng rời khỏi, cho nên không thể giết tên bác sĩ con vịt.

Hít sâu một hơi, tôi lại tiếp tục nhìn.

Ra khỏi cửa thông gió trên mái nhà, quang sát kỹ, phát hiện một bi kịch -- dưới căn phòng tối là một cái dốc đứng.

Cái dốc dù là lật đi lật lại không 90 độ thì cũng 85 độ ... Dốc đứng.

Mặc dù phía có trải lớp cỏ xanh tươi tốt, nhưng vẫn không thay đổi được chuyện cái dốc đứng kia.

"Chúng ta lại trở về tiếp tục ngồi chồm hổm ở trong căn phòng tối chờ chết, hay là nhảy xuống dưới?" Tôi hỏi.

Cửa sổ ở nóc nhà rất nhỏ, chúng tôi chỉ có thể vai tựa vai, chân tựa chân.

"Mất công sức thời gian lớn cửa song sắt, tại sao lại quay về?" Tên bác sĩ con vịt nói.

"Nhưng mà, nơi cao như vậy, nhảy xuống, không chừng sẽ chết." Tôi rướn cổ lên xoay người nhìn sườn dốc kinh dị kia, lòng sợ hết hồn.

"Thật ra thì, chỉ cần phía dưới có một cái đệm thịt là được." Tên bác sĩ con vịt nói.

"Đệm thịt?" tôi vừa định hỏi lấy gì làm đệm thịt, là loại gì, đi nơi nào lấy, nhưng vừa mới quay đầu, tôi nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của bác sĩ con vịt, nhất thời mới hiểu rõ tất cả.

Nhưng đã không còn kịp, tên con vịt đã đẩy tôi xuống, tôi chỉ cảm thấy một trận xoay vòng, sau đó cả người giống như một quả cầu, lăn thẳng xuống dưới, tiếp xúc thân mật với bề mặt sườn dốc.

Mặc du sườn dốc thẳng đứng, nhưng luôn luôn có vật cản, lúc đầu tôi đập vào tảng đá lần thứ năm, khiến cho cơ thể tôi bầm dập, làm cho cây xương sườn thứ ba lệch vị trí, thì mới dừng lại được.

Tôi cái người bị thương nghiêm trọng này đang muốn đứng lên, thì lại bị một vật thể nặng nề ngăn lại.

Cái vật thể đó, chính là tên bác sĩ con vịt, mà tôi, chính là cái đem thịt bị kịch.

Tên bác sĩ con vịt đứng lên xem như không có việc gì, vỗ vỗ phui bụi trên người, bình tĩnh ra lệnh cho người nằm dưới đất: "Đi thôi."

Cái đem thịt Hà Bất Hoan lão đảo đứng lên, lau đi vết máu dưới lỗ mũi, cắn răng thầm nói trong lòng: "Tôi phải nhịn."

Hà Bất Hoan tôi từ nhỏ đến lớn đã ăn rất nhiều thịt, nhưng kể từ khi đến cái nơi quái quỷ này, tôi đã đem sức lực ăn thịt hai mươi năm qua ra sử dụng hết.

Hiên nhiên là tôi muốn nổi bão, muốn cắn người, ngay cả trứng tôi cũng muốn cắn.

Nhưng muốn rời khỏi nơi này, chỉ có thể dựa vào hãn, chỉ có hãn có thể tìm ra đường để chạy trốn.

Cho nên tôi phải nhịn, tôi chỉ có thể nhịn.

Chân khập khiễng, cà nhắc đi theo sát tên bác sĩ con vịt.

Trong rừng rậm, không khí ẩm thấp, thu hút ruồi muỗi.

Tui bây muốn sinh là sinh sao, tui bây không làm theo kế hoạch hoa gia đình tao đã không xử lý rồi, nhưng bọn bây cũng đừng lập thành đội du kích liều chết chỉ cắn tao chứ, toàn thân trên dưới người tôi toàn những đốt

màu hồng hồng, mà tên bác sĩ con vịt lại một đốt cũng không có, đi bộ vô cùng thoải mái.

Tại sao tụi nó không cắn anh?" Thật sự quá khó chịu, tôi không nhịn được hỏi.

"Bởi vì tôi có sức thuốc chống muỗi." Con bác sĩ thành thật đáp.

Tôi vội vàng đưa cánh tay đầy đốt muỗi chích đời hẳn đưa thuốc chống muỗi, nhưng tên bác sĩ con vịt lại trả lời: "Tôi mang nhóm máu O, rất dễ bị muỗi chích, nếu như cô cũng thoa thuốc, mục tiêu của bọn nó sẽ dời sang trên người tôi."

Nhưng lời này chỉ có thể dùng hai chữ: Không được.

Tôi vừa lẩm nhẩm: "Không thể giết bản đồ sống, không thể giết bản đồ sống." vừa tiếp tục đi về phía trước.

Trong rừng rậm này, không chỉ nhiều muỗi, hơn nữa kích thước động thực vật so với bình thường còn lớn hơn.

Mà tên bác sĩ con vịt lại dùng cái giọng điệu rất bình tĩnh nói về hiện tượng này.

"Chuối tây thật to."

"Nấm thật to."

"Thỏ hoang thật to."

Sau khi miêu tả xong, có một lần hẳn im lặng suy tư.

Tôi tò mò: "Anh đang suy nghĩ cái gì?"

"Tôi đang suy nghĩ," tên bác sĩ con vịt xoa cằm: "Nếu như tôi sống ở chỗ này lâu một chút, phía dưới cũng có thể lớn hơn một chút."

Tôi: "."

Tôi thừa nhận, tôi không nên tò mò.

Con đường trong rừng rậm cong cong queo queo, tôi xoay đầu cũng muốn choáng váng.

Mặc dù đầu choáng váng nhưng ánh mắt vẫn còn nhìn thấy rõ, tôi lại phát hiện chúng tôi đã đi qua nơi này ba lần.

Vội vàng dừng lại hỏi, dò hỏi tên bác sĩ con vịt: "Này, tôi cảm thấy, ừ thì, đây chỉ là ý kiến cá nhân hmm nếu có sai rồi anh ngàn vạn lần đừng nổi nóng nha, ừ, thì, thì Chúng ta có phải đi nhầm không?"

Đương nhiên là phải hỏi thăm một cách thận trọng, từ lúc bước chân ra ngoài đến giờ, tôi đều không dám chọc giận hấn.

Tên bác sĩ con vịt trả lời: "Rất có thể."

"Tại sao?" Tôi cảm giác có gì đó không đúng.

"Bởi vì, ký hiệu tôi để lại đã bị mưa to cuốn đi rồi." Con vịt nhỏ giọng kiểm điểm bản thân: "Xem ra, không nên tiết kiệm chút tiền mua loại thuốc màu thiếu chất lượng này."

"Vậy ý của anh là anh không biết làm sao để đi ra ngoài?" Tôi nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy." Tên bác sĩ con vịt tiếp tục gật đầu.

"Vậy thì hai chúng ta đi cùng nhau hay mỗi người chia nhau ra đi cũng không khác gì nhau, đúng không?" Tôi mỉm cười.

"Ý của cô, chúng ta nên tách ra đi?" Tên bác sĩ con vịt bắt đầu hiểu ý của tôi.

Đáng tiếc hẳn đã hiểu sai rồi.

"Ý của tôi là," Tôi nhặt một tảng đá lớn từ trên đất, nhìn hẳn nở một nụ cười thật tươi: "Anh nên đi chết đi."

Tay nâng tảng đá lên, tôi ném thẳng xuống.

Bỏ lại hẳn, còn mình đi thẳng về phía trước.

Chộ này thật sự rất kỳ lạ, khắp nơi đều giống nhau, hoa hoa cỏ cỏ, cây cối um tùm, quả thật rất giống trận Bát Quái.

Đi hơn nửa giờ, mệt mỏi đến chân cũng mỏi nhừ, tôi mới dừng lại.

Bởi vì ở phía trước là chỗ tên bác sĩ con vịt nằm.

Thì ra tôi đi vòng trở lại.

Tên bác sĩ con vịt tỉnh dậy mở mắt, nhìn thấy tôi, lộ ra vẻ vui mừng cười: "Cô vẫn không nỡ bỏ tôi."

Không thể nhịn được nữa, không cần phải nhịn nữa.

Toi xông thẳng tới, cầm lấy tảng đá, tay nâng đá cao lên, ném tên bác sĩ con vịt té xỉu trên đất lần nữa.

Vẫn nên tiếp tục đi, chỉ là lần này lanh trí hơn, ở những đoạn đường có ngã rẽ trống tôi điều chọn hướng đi ngược lại.

Hướng chọn vừa rồi là sai, vậy hướng bây giờ nhất định đúng.

Trong nội tâm tràn đầy kích động, tôi bước đi nhanh hơn, chạy thẳng về phía trước.

Chạy đến lúc lười khô, đầu tóc tán loạn, hai bánh bao trước ngực lao đảo đến ử rữ, ở một tiếng sau, tôi mới dừng lại lần nữa.

Nguyên nhân là, tôi vừa gặp bi kịch -- trên đường lớn phía trước, vẫn là chỗ tên bác sĩ con vẹt nằm.

Lại chạy về chỗ cũ nữa.

Không biết tên bác sĩ con vẹt lấy một miếng vải băng ra từ chỗ nào, băng bó lên vết thương trên đầu, nói: "Tôi nói rồi, lòng của cô đã chiến thắng cơ thể, cô sẽ quay trở lại."

Tôi cúi đầu, bắt đầu tìm tảng đá.

"Không cần tìm, những tảng đá có thể gây ra lực sát thương ở sung quanh đã bị tôi xử lý hết rồi." Tôi bác sĩ con vẹt nhàn nhã nói.

Quả nhiên, ngay cả những tảng đá vụn trên mặt đất cũng không có.

Rất không tệ, bên cạnh có một cánh cây nhỏ.

Tôi dùng hết sức lực, bẻ gãy cành cây, lao thẳng đến chỗ tên bác sĩ con vẹt bà đánh.

Nếu không có cục đá, cành cây cũng được.

Đánh cho đến khi mệt mỏi, tôi mới nằm lăn ra đất, nằm thở hổn hển.

Trời vừa nóng vừa ẩm ướt, quần áo trên người cũng bị mồ hôi làm cho ướt, thật sự như đang tắm nước lạnh.

Hai mắt nhìn thẳng về phía mặt trời, quá mức chói mắt, tầm mắt cũng chỉ một màu trắng.

Tôi chớ chúng hoảng sợ, không biết mình có nên hỏi hận hay không, đi khá nhiều nơi rồi, đi đến nơi này lại trở thành kẻ vô dụng, có muốn bỏ trốn, cũng rất thất bại.

Lần này tên bác sĩ con vịt không có té xỉu, băng bó vết thương xong hẳn ngồi xuống cạnh tôi, hỏi: "Bệnh rồi hả?"

"Không có." Tôi nhắm mắt, không muốn liên quan đến cái tên bác sĩ con vịt này nữa.

Bên tai lại truyền đến tiếng xào xạc, chắc hẳn đã nằm xuống cạnh tôi.

Thật là lười kéo cái gì, làm tôi cảm thấy ngứa ngáy.

Tôi là thực nữ, không nên nói tục.

"Tôi vẫn muốn hỏi cô, tại sao cô lại tự nguyện muốn đến nơi này?" Giọng nói của hắn truyền đến.

Thật ra thì tôi không muốn nói chuyện với hắn, đặc biệt là khi dưới tình hình hắn đã chinh ác tôi vài lần.

Nhưng có nói thế nào, ở cái nơi xa xôi này, tên bác sĩ con vịt là người quen duy nhất, cho dù có chán ghét hắn đến cỡ nào, vẫn luôn có sự quen thuộc đặc biệt, không nỡ vứt bỏ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42

"Vì dì Bích và Mara Dư, có lẽ, cũng vì chính tôi." Cuối cùng tôi cũng đầu hàng, vẫn nói chuyện với hấn.

"Tôi không thích làm việc gì không có mục đích." Bác sĩ con vịt nói: "Hơn nữa mục đích làm việc tốt nhất đó là tiền."

"Tôi cũng yêu tiền." Tôi cảm thấy điểm này giữa hai chúng tôi giống nhau.

"Tôi thấy khả năng có thể ra ngoài không lớn." Bác sĩ con vịt nói.

"Đó là bởi vì mắt anh mù." Tôi nói không chút khách sáo.

Dù thế nào đi nữa hiện tại hấn đã không còn vai trò chú cứu thế rồi, tôi có thể đánh giết bất cứ lúc nào, không cần phải nể mặt hấn.

"Cô nói cô yêu tiền, nhưng cô luôn đặt tình cảm lên trước tiền tài, cho nên căn bản cô không yêu tiền, chẳng qua chỉ thích tiền, không hơn." Bác sĩ con vịt bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình.

"Tiền à, nhất định là phải có, nhưng quá nhiều cũng phiền phức, cho nên vừa đủ để thỏa mãn nhu cầu chất lượng cuộc sống là được, thỉnh thoảng có thể xa xỉ một hai lần, đó mới gọi là cực kỳ hoàn hảo." Nghĩ tới đây, tôi nuốt nước miếng.

"Đó là bởi vì từ nhỏ cô đã không thiếu tiền." Bác sĩ con vịt nói.

Read more...

"Anh nói, từ nhỏ anh đã thiếu tiền hả?" Tôi lướt từng chữ hẳn nói mà cho ra kết luận này.

Bác sĩ con vịt không lên tiếng, cả người hẳn dường như trở nên lặng lẽ, trong rừng cành lá không ngừng lay động, phảng chiếu hình ảnh đung đưa trên mặt bọn tôi.

Đang ở lúc tôi cho rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc, hẳn lên tiếng nói: "Nhớ kỹ, tiền là thứ quan trọng."

"Nhưng cũng không phải là quan trọng nhất." Tôi bổ sung.

Hẳn cười cười, không trả lời.

"Bây giờ anh chắc cũng là người rất có tiền" Tôi đoán: "Anh tham như vậy, lại cố gắng kiếm tiền như thế."

"Mặc dù kiếm nhiều, nhưng đồng thời cũng xài nhiều, mua một chén sứ mấy vạn đồng, tiền chính là xài ở chỗ này." Hẳn nói.

Người đàn ông này, thật đúng là thứ phá của.

"Cho nên tôi mới nói, làm ra tiền nhiều thế mà lại đi đâu hết, quá cực khổ rồi, còn không bằng đi tìm một bà nhà giàu nuôi tôi cả đời còn tốt hơn." Bác sĩ con vịt nói ra kế hoạch của đời mình.

Tôi cảm thấy được bác sĩ con vịt suy nghĩ rất thoáng, nói ra những lời này cũng rất tự nhiên.

Dĩ nhiên, còn có tự nhiên hơn nữa, hẳn tiếp tục nói: "Cho nên, cuộc đời tôi đây, đành phải dựa vào cô."

Tôi hy vọng giờ phút này nước miếng trong miệng tôi là axit sunfuric, vậy thì có thể vào mặt hăn cho nát hết rồi.

Nguyện vọng của tôi là tìm người nuôi đó, nay nhà bao nuôi còn chưa tìm được, thì hăn lại đưa cái mặt trắng xấu đến đòi tôi nuôi.

Trời ơi còn có công bằng ở đây không! ! !

Lần nào tên bác sĩ con vịt cũng làm cho tôi tức đến dạ dày cũng chảy máu.

Tron lòng máu đang sôi sục, phía trước mặt đã xuất hiện một hàng xe quân sự, trên xe có ký hiệu quân đội của Hà Truân.

Bọn họ tới bắt chúng tôi, tôi biết rõ.

Bởi vì tên Trần mặt chữ Quốc ngồi ở hàng ghế đầu lớn tiếng nói: "Hai đứa kia, đứng lại cho tao! ! !"

Xem ra ai cũng hay phạm phải sai lầm của Lý Lý Cát.

Có muốn đứng lại thì nghe thấy câu vừa rồi cũng sẽ không đứng lại, tôi vội vàng tung người dậy, cố gắng căng chân chạy như điên.

Tôi thừa nhận mình ích kỷ, bỏ rơi bác sĩ con vịt.

Nhưng bác sĩ con vịt lại muốn thể hiện mình còn ích kỷ hơn nữa, bởi vì hăn đã nhảy lên lưng của tôi, nhẹ nhàng nói một câu: "Đầu của tôi bị cô đánh cho choáng váng, không chạy được, cho nên cô phải cõng tôi."

Tôi rất buồn bực.

Anh hai à, bây giờ phải chạy trốn chết đó, anh cho rằng đang đóng tập cuối Trái Tim Mùa Thu hả?

Tôi nhất định phải bỏ lại hân, nhưng trong nháy mắt tên bác sĩ con vịt đã bám chặt lấy tôi như con bạch tuột, làm sao cũng không vứt được.

Thấy xe chạy đến ngày càng gần, dáng vẻ tên Trần mặt chữ quốc cũng ngày càng rõ, không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể công tên bác sĩ con vịt nặng trĩch này vừa rơi nước mắt vừa chạy như điên.

Quả thật tiềm lực của con người là vô hạn, tôi vác tên bác sĩ con vịt nặng hơn 50kg chạy trên đường núi, lại không bị nhóm quân đó đuổi kịp.

Còn chưa kịp cười đắc ý, thì tôi đã gặp phải nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc.

Bởi vì chúng tôi chạy tới một cái sườn dốc.

So với mấy cái sườn dốc nguy hiểm kia, nó có độ dốc tuyệt đối 90 độ.

Mặc dù dọc theo sườn dốc có mọc nhiều cành cây, nhưng vẫn không che dấu được nó là một sườn dốc thẳng đứng.

Tôi chỉ có thể dừng lại trước sườn dốc.

Những kẻ đuổi theo phía sau cũng không dừng lại, ngược lại còn tăng nhanh tốc độ.

"Anh chấp nhận nhảy xuống, hay là chấp nhận bị bắt lại." Tôi hỏi cái tên bác sĩ con vịt đến lúc này mà vẫn chưa chịu leo xuống.

"Nhảy xuống đi." Bác sĩ con vịt trả lời không hề do dự.

"Được, rất dũng cảm."

Tôi tán thành gật đầu, sau đó. . . . Đột nhiên dùng sức ném tên đó xuống sườn dốc.

Trả lễ lại, lần này đến phiên hấn làm đệm thịt.

Quay đầu lại nhìn về phía sau, vừa quay lại nhìn, thấy nhóm quân phía sau còn cách tôi năm thước, mọi người trên xe đều nhìn lại với cặp mắt khát máu.

Mẹ nó chứ, cũng đã làm trùm ma túy rồi, còn cả ngày giả bộ trong sáng như thế, tôi không tin mấy người chưa từng giết người đó! ! !

Lười nói nhảm với đám người đó, tôi vội vàng nhảy xuống -- nhảy chậm tên kia ngồi dậy rồi thì không còn đệm thịt nữa.

Tung người nhảy xuống, vừa rơi xuống khoảng chừng hai thước thì tôi bị kéo lại.

Thứ kéo tôi, hiển nhiên là tên bác sĩ con vịt.

Ngẩng đầu, phát hiện ra hấn chỉ dùng một cánh tay nắm chặt cành cây, cố chịu trọng lượng của tôi và hấn.

"Sao anh không nhảy xuống?" Đối với việc hấn tránh né chuyện làm đệm thịt tôi cảm thấy rất tức giận.

"Phía dưới có quá nhiều nhánh cây, tôi sợ bị quẹt làm mặt bị thương." Đây là câu trả lời của hấn.

Tôi gầm một tiếng, sao lúc này đẩy tôi xuống làm đệm thịt không nghĩ tới làm mặt tôi bị thương hả?

Ở vấn đề này tên bác sĩ con vịt quá ác độc.

"Một tay giữ chặt lấy tay tôi, tay kia cố ôm lấy người tôi." Bác sĩ con vịt ra lệnh.

Tôi chỉ quen sử dụng chân, tứ chi ôm chặt lấy tầm lưng hấn.

Vào lúc này, chúng tôi như lai phiến lá khô lung lay ở sườn dốc.

Cũng nhờ số vẫn may mắn, trên đỉnh đầu có một tảng đá nhô ra che khuất, cho nên từ phía trên nhìn xuống sẽ không thấy chúng tôi.

Lúc này, tên Trần mặt chữ Quốc và đồng bọn đang nói chuyện với nhau ở phía trên.

"Thưa anh! Hình như bọn họ đã nhảy xuống dưới!"

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhanh đi xuống dưới tìm! ! !"

"Dạ! ! !"

Sau đó là tiếng nổ máy xe, tiếng nổ lớn vang vọng.

Mặc dù đã tạm thời tranh thoát một kiếp, nhưng tiếp theo nên làm gì bây giờ? Cũng không thể cứ treo lơ lửng ở cành cây này sao.

Tôi để lại cái vấn đề này cho tên bác sĩ con vịt, mà câu trả lời của hắn cũng rất giàu tính khiêu chiến, đương nhiên chỉ nói với tôi thôi: "Cô bám vào người tôi leo lên đi."

Tôi thấy đầu của bác sĩ con vịt bị hỏng rồi, cuối cùng là hắn nghĩ tôi là thần lẩn hay cây dây leo đây, nói đâu đâu.

Nhưng trừ cách đó ra hắn cũng không có biện pháp nào, tên này sợ mặt bị thương nên không chịu làm đệm thịt, nếu tôi làm đệm thịt lần nữa mà nói . . . , đoán chừng cả người sẽ hỏng hết.

Chỉ có thể làm theo cách của hắn, leo lên trên.

Bám vào các nhánh dây leo, tôi xem bác sĩ con vịt như một sợi dây leo bám chặt leo lên, trước tiên dùng chân đạp lên ngang hông hắn.

Nhưng vừa mới đặt chân lên, đã gặp vấn đề rồi.

Cho dù cái quần bác sĩ con vịt mặc mấy vạn đồng một cái, cũng không chịu nổi toàn bộ sức nặng của tôi.

Ý của tôi, cái quần đó đã bị tôi dùng sức kéo xuống.

Trên người bác sĩ con vịt chỉ còn lại mỗi cái quần nhỏ.

Tôi thề tôi tuyệt đối không hề cố ý, ở lúc gặp nguy hiểm ngay trước mắt, xem như mấy người có đưa thịt với đậu hủ ra trước mặt tôi cũng không ăn.

Nhưng tên bác sĩ con vịt cuối đầu, nhìn tôi đầy thâm ý.

Ý của hắn rất rõ, khoảng nợ này, hắn nhớ kỹ.

Cũng không biết làn này trả nợ, lấy ngực hay hông của tôi nữa.

Quần bị kéo xuống rồi, tôi chỉ có thể bám vào bắp đùi của hắn, tên bác sĩ con vịt này đúng là dùng thân thể để kiếm cơm, da bảo dưỡng rất tốt đủ mềm để mịn, nhiều lần tôi thiếu chút nữa bị tuột tay.

Mặc dù tôi đang vùng vẫy tìm đường sống, nhưng nhìn từ góc độ này, quả thật tay của tôi rất giống đang sờ xoạng bắp đùi của hắn.

Cho nên, ánh mắt bác sĩ con vịt nhìn tôi lại càng thêm sâu xa.

Mang tiếng xấu rồi, nhưng cái bắp đùi mềm mại của hắn làm tôi vẫn không có cách nào khác được.

Tôi không muốn bị rơi xuống, chỉ có thể đưa tay nắm lấy em nhỏ được giấu trong cái quần kia.

Nhưng ngay vào lúc này bác sĩ con vịt lại muốn bảo vệ trinh tiết, hắn giơ chân lên đạp tôi xuống.

Cái gì gọi là giết người, thì đó chính là đây.

Vốn tôi chưa kịp bắt được cái gì, lại bị hấn đập như vậy, làm sao chịu nổi đây, mắt thấy mình sắp rơi xuống.

Sống chết trước mắt, tôi không có lựa chọn nào, không, vốn hai chân đang vung vẩy trong không trung.

Quả thật, tôi bắt được một món đồ.

Đây là một cái cây rất lạ.

Tôi liền kéo vật đó rơi xuống cùng, dĩ nhiên, rớt xuống cùng với tôi còn có chủ nhân của cái cây lạ đó.

Trong lúc rơi xuống, tôi nghĩ, mặc dù cái cây kia của bác sĩ con vịt không lớn lắm, nhưng sau lần bị tôi kéo này bảo đảm sẽ dài ra.

Hấn nên cảm ơn tôi mới đúng.

Nhưng mà không có, sau khi chúng tôi lặn xuống, hấn nằm trên cỏ, cả người co lại, im lặng nhìn tôi, nói một câu: "Hà Bất Hoan, đời này cô nhất định phải nuôi tôi rồi."

Tôi cảm thấy tên bác sĩ con vịt này quá vô sỉ.

Có biết bao đứa chuột bị tôi chơi đùa qua cũng không có gì, bất quá cái kia của hấn chỉ là bị tôi nắm lúc nguy cấp thôi, hấn lại bắt tôi nuôi hấn cả đời.

Đáng xấu hổ, thật sự đáng xấu hổ.

Có điều em nhỏ bị thương, anh lớn cũng chịu tổn thương không ít, tạm thời tôi không tính toán việc hấn điên khùng.

Suy nghĩ đến việc tên Trần mặt chữ Quốc rất nhanh sẽ chạy đến đây, chúng tôi không dám nán lại lâu, tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Dĩ nhiên là tôi đi.

Bác sĩ con vịt lấy lý do bị tổn hại danh dự đàn ông, lần nữa mạnh mẽ chiếm đoạt cái lưng tôi bắt tôi công hấn.

Tôi chỉ có thể vừa nhắm trong lòng 'Hắn không phải đàn ông, hắn không phải đàn ông', vừa cố gắng đi về phía trước.

Đi đến lúc lưng đau, chân cũng đau như đứt ra, cuối cùng cũng tới được bờ sông.

Mà trời cũng đã tối, chúng tôi quyết định ở lại nơi này nghỉ tạm một đêm.

Tôi nằm trên mặt đất, mệt đến không thở nổi.

Miệng rất khát, môi cũng nứt ra, cổ họng cứ như bị bốc cháy, cả người một chút hơi sức cũng không có, căn bản là chỉ cần đi ba bước là có thể đến bên bờ sông uống nước rồi.

Đang ở lúc khó chịu tưởng chừng sắp chết, có một cánh tay đỡ cổ tôi dậy, sau đó, có một dòng nước mát chảy vào miệng.

Tôi vội vàng nuốt xuống.

Một ngụm hai ngụm ba ngụm, dòng nước mát chảy vào yết hầu, hoa tan cơn khát, làm cho cả người tôi thoát mái rất nhiều.

Tôi còn muốn uống nhiều hơn, liền đưa tay, muốn chạm vào túi đựng nước.

Nhưng tay vừa mới chạm vào, lại là một gương mặt.

Trong nháy mắt cả người như bưng tĩnh lại, chợt mở mắt ra, phát hiện gương mặt xinh đẹp của bác sĩ con vịt đang được phóng to.

Mà cái túi đựng nước, chính là miệng của hân.

Hân dám dùng miệng mớm nước cho tôi uống.

Một tay tôi nắm lấy hân, bộ ngực không ngừng phập phồng, một lúc sau, cuối cùng mới lên tiếng: "Anh dám đem hỗn hợp nước miếng đút cho tôi uống, gớm chết được! ! !"

"Không có cái gì để đựng cả." Bác sĩ con vịt buông tay, tỏ vẻ mình cũng rất bất đắc dĩ.

Cứ xem lý do đó chính đáng, cũng không thêm tính toán với hân.

Chí là: "Vừa rồi tôi sờ xoạng người của anh, bây giờ anh cố ý hôn tôi, chúng ta coi như huề nhau, sau này ai cũng không nợ ai, nhớ không?"

"Cô muốn sờ cứ sờ, tôi sẽ không có ý kiến." Bác sĩ con vịt nói.

Tôi chưa kịp ngạc nhiên khi khó có được thấy hân rộng lượng như thế, thì hân lại nói tiếp: "Dù sao sau này cô nhất định phải nuôi tôi rồi, cho nên bắt đầu từ giờ, cô muốn làm gì với tôi đều được."

"Tại sao anh cứ nhất quyết tôi sẽ trở thành bà nhà giàu thế?" Tôi thật sự không giải thích được: "Thỉnh thoảng xem bói cũng có sai, nếu sau này tôi không trở thành bà nhà giàu, vậy chẳng phải anh sẽ hối hận sao? Cho nên, không nên đem cả đời của mình giao cho một người phụ nữ không có tiền đồ, thừa lúc còn trẻ nên đi tìm một bà nhà giàu thật sự đi."

Đã khổ tâm khuyên bảo như thế, đủ để thấy được tôi muốn đá bác sĩ con vịt bay xa đến cỡ nào.

Nhưng tên bác sĩ con vịt này cứ như miếng keo dán da trâu, muôn xé cũng xe cũng được, hấn dùng tay áo lau đi mấy giọt nước ở khóe miệng: "Yên tâm đi, cho dù năng lực của cô có hạn, nhưng có tôi đây, nếu tôi đã nhìn trúng người nào. thì nhất định sẽ cố sức giúp người đó phát tài."

"Nhưng tôi không muốn nuôi đàn ông." Tôi là một người phụ nữ không có chí cầu tiến, ít nhậ vào lúc này tôi muốn có người nuôi mình.

"Chờ cô có quyền, có tiền rồi thì sẽ có rất nhiều đàn ông tự nguyện chạy đến cầu xin cô nuôi họ, cho nên cô phải tập cho quen, cái gì mới bắt đầu đều khó khăn, để tôi làm thử nghiệm đầu tiên vậy." Bác sĩ con vịt nói ra dự đoán của mình.

Nếu vậy tôi sẽ trở thành Võ Tắc Thiên sao?

Nhưng tôi không có năng lực hô mưa gọi gió, thật ra đó là trách nhiệm gian nan của đàn ông.

Còn nói trở thành bà nhà giàu, bây giờ có thể sống sót ra khỏi chỗ này hay không đã là một vấn đề.

Bác sĩ con vịt đưa mặt đến gần tôi, quyến rũ nói: "Không bằng tối nay, chúng ta xác định quan hệ đi, để tránh sau này cô trở mặt."

Nhìn cái ánh mắt phóng điện lẳng lơ xinh đẹp của hấn, tôi chột hiều ra, cấu tạo não của người đàn ông này đã vượt xa người bình thường, tôi không thể nào theo kịp được.

Cho nên tôi lấy tảng đá nằm gồ lên ở bên cạnh, đánh tới tấp cho đến khi hấn té xỉu.

Ở bờ sông, có nhiều tảng đá mà.

Đánh ngất tên bác sĩ con vịt lần nữa, tôi quan sát xung quanh, xác định không có ai, lúc này mới yên tâm cởi quần áo, ra giữa sông tắm.

Vào ban đêm, nước sông vô cùng mát mẻ, thấm vào từng lỗ chân lông, khiến cho tôi thoải mái như ở cõi thần tiên.

Trái chà, phải rửa, trên chà chà, dưới bóp bóp. . . . Ừ, cuối cùng chỉ có thể nói một câu, thật sự quá sung sướng rồi.

Tôi là thực nữ, tôi không hề nói tục.

Sau khi tắm xong, tôi vẫn còn chưa muốn lên vẫn tiếp tục vọc nước dưới sông.

Cái loại cảm giác này giống như đang đi nửa giờ giữa trời nóng thì gặp được nơi có điều hòa, thoải mái đến làm cho người ta không dùng được từ ngữ gì để hình dung.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43

Trong lúc tôi đang chìm đắm trong làn nước mát, bỗng nhiên nghe thấy được tiếng nước chảy róc rách.

Chẳng lẽ tên Trần mặt chữ quốc mang theo người đến bắt chúng tôi?

Bất chợt cảm thấy khăn trương hai bé đậu đỏ cũng dựng đứng lên, vội vàng đưa tay xuống đáy sông mò tìm tảng đá nằm chặt trong tay chuẩn bị sử dụng trong lúc cấp bách.

Cầm chắc cục đá trong tay nhìn về phía thượng nguồn, thấy đó không phải tên Trần mặt chữ Quốc, mà là người bị tên Trần mặt chữ Quốc sử dụng quy tắc ngầm tên bác sĩ con vịt.

Chẳng biết hẩn tỉnh lại lúc nào, đang trần như nhộng tắm rửa ở đằng kia.

Không thể không nói, tôi rất tức giận.

Hẩn đứng tắm ở đằng kia, lại còn ở đầu nguồn, đây rõ ràng muốn cho tôi tắm lại nước hẩn tắm còn dư lại đó sao?

Nếu tôi lơ đãng uống một ngụm nước sông, không phải tôi đã uống nước rửa chân của hẩn sao.

Buồn cười, thật buồn cười.

Nếu không phải giờ phút này tôi không mặc đồ, tôi nhất định sẽ đánh cho hấn ngất xỉu lần nữa.

Mặc dù tôi để ý, nhưng có thể bác sĩ con vịt không để ý, hấn lại bơi về phía tôi.

"Nam nữ thụ thụ bất thân!" Tôi kịp thời đưa tay ra cản hấn lại.

Dĩ nhiên, tác dụng uy hiếp thật sự chính là cục đá trong tay tôi.

"Chạy trốn được xa như vậy, chẳng lẽ cô nghĩ dễ dàng lắm sao?" Gương mặt bác sĩ con vịt dưới ánh trăng lấp lánh anh sáng.

Hành động của hấn lúc này khiến cho tôi nhớ đến một tình huống: những tiệm cắt tóc treo biển hiệu màu hồng ở ven đường thật ra bên trong là treo đầu dê bán thịt chó, mấy cô gái xinh đẹp vẫy tay kêu người đi qua đường: "Anh đẹp trai, tới vui chơi chút đi!"

Tôi run rẩy một cái, vội vàng lắc đầu.

"Chẳng lẽ cô bất mãn đối với dáng vẻ bên ngoài của tôi sao?" Bác sĩ con vịt hỏi.

Tôi cẩn thận quan sát hình dáng của hấn, nói thật, nhìn từ gương mặt, hấn là hấn nằm trong số đám đàn ông đẹp trai nhất.

"Vậy tại sao lại không chịu nuôi tôi?" Bác sĩ lại nhắc đến vấn đề đó lần nữa.

"Có thể bởi vì nguyên nhân tôi chưa phải là bà nhà giàu, giờ mà nhận, cảm thấy có chút lo lắng." Tôi nói.

Tôi phát hiện chỉ cần cơ thể mình thoải mái, tâm hồn cũng trở nên cao cả rồi, thường xuyên nói lời nói tốt sẽ làm cho người khác trở nên vui vẻ.

Bác sĩ con vịt tin lý do này, bởi vì hắn đã gật đầu, nói: "Được, tôi sẽ nhanh chóng để ngày đó đến."

"Ha hả." Tôi cười.

Thừa lúc trời tối ánh sáng bị hạn chế, vội vàng bơi lại bờ lấy quần áo mặc vào, nhưng tìm ở xung quanh, lại phát hiện quần áo đã không cánh mà bay.

"Ở bên kia." Bác sĩ con vịt dùng ngón tay mảnh khảnh chỉ lên một tảng đá to ở bên bờ, quả nhiên, quần áo của tôi nằm ở trên đó.

Vốn còn nghĩ là tên bác sĩ con vịt làm trò gậy ra đứng dậy nhìn hắn có chút khó chịu, nhưng suy nghĩ kỹ lại, hai đứa sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, còn giả bộ trong sáng cái gì, cứ đứng dậy, cầm quần áo chạy đi.

Nhưng sau khi mặc quần áo xong, tôi phát hiện có chút không đúng.

Hà Truân đã bồi thường lại cho tôi bộ quần áo rất kín đáo.

Vốn là bộ quần áo mang bản sắc dân tộc, nhưng bây giờ lại biến thành mảnh áo ngực và váy ngắn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi mặc xong, tôi gặng hỏi bác sĩ con vịt.

"Bởi vì quần của tôi bị cô kéo rách, cho nên tôi lấy phần vải dư trên quần áo của cô làm cái quần cụt." Bác sĩ con vịt giải thích, đồng thời cũng chỉ chỉ về cái quần cụt may từ quần áo của tôi nằm trên tảng đá kia.

Tôi đành chịu, ai nói với hắn đó là vải dư thừa hả?

Hơn nữa, bộ quần áo này được đổi từ việc Hà Truân ăn đậu hủ của tôi, tôi lấy để làm sao? Hỏi cũng không hỏi một tiếng đã cắt xé của tôi.

Chỉ là tên bác sĩ con vịt này quả là thiên tài, rốt cuộc là hẳn tìm thấy được kim chỉ và kéo ở đâu ra, vậy lấy ra gì để may quần.

Thật sự là một loạt chuyện khó hiểu.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, tôi ngồi trên bãi cỏ, chờ tóc khô thì đánh một giấc ngủ ngon.

Nhưng không biết tên bác sĩ con vịt này là vô tình hay cố ý, lại thể hiện kỹ thuật cao siêu của mình, di chuyển ở trên sông.

Dáng người này, quả nhiên là đủ tốt, dưới ánh trăng, da thịt non mịn, giống như một miếng đậu hủ trắng làm cho người ta thèm chảy nước miếng.

Tôi nước nước miếng, không muốn nhìn nữa, nhưng bác sĩ con vịt lại luôn chạy theo tầm mắt của tôi, phô bày cả cơ thể mình ở trước mặt tôi.

Đây là cố ý, nhất định hẳn cố ý.

Mặt dù con người bác sĩ con vịt rất kỳ lạ, suy nghĩ cũng kỳ quái, có khi còn rất đáng ghét, nhưng không thể phủ nhận, nhan sắc và cơ thể của hẳn rất đẹp, tuyệt đối không làm nhục danh hiệu trai bao của hẳn.

Sâu trong nội tâm của tôi thật có chút ngứa ngáy.

Tôi cảm thấy được mình giống như thư sinh vào kinh thành dự thi, mà hẳn chính là con yêu hồ đặc biệt chạy tới quyến rũ tôi.

Vội cuối đầu xuống, đọc thầm bài kinh 《Kinh Kim Cương》.

Không có tác dụng gì nhiều, cho nên không biết do đầu óc quá đen tối không đủ sáng hay là ngu ngốc, tiếp tục nằm thẳng trên bãi cỏ.

Nhắm mắt, chuẩn bị ngủ.

Nhưng hồ yêu kia lại bay tới, cũng mang theo Hồ Lô Họa Biều, nằm xuống bên cạnh tôi.

"Cô còn có vấn đề gì chưa hỏi tôi không?" Bác sĩ con vịt hỏi.

Thật ra thì tôi có vấn đề hỏi thật: "Anh. . . . Có mặc quần không?"

"Cô mở mắt ra nhìn một chút là sẽ biết thôi?" Giọng nói bác sĩ con vịt mang theo chút ý cười.

"Nam nữ thụ thụ bất thân." Gần đây tôi nói những lời này đặc biệt nhiều.

Nguyên nhân nhất định là do tôi đã ăn đủ đậu hủ rồi.

"Sao thế, cô không dám?" Hấn hỏi.

Dĩ nhiên tôi biết đây là chiêu khiêu khích, chỉ là khi nghĩ lại, hấn tình nguyện cho tôi xem, vậy cần gì phải tổn sức từ chối, tôi không tin mình không dám nhìn cây kim to lớn đó.

Ngồi phắc dậy, mở to hai mắt nhìn về cái nơi kia. . . . Thất vọng, ăn mặc rất nghiêm chỉnh.

"Anh nhảm nhí." Nằm xuống xong, tôi khinh bỉ hấn.

"Tôi chưa nói là mình không mặc." Hấn cười.

Thế nào cũng thành hấn thẳng, tôi không muốn phí sức, tiếp tục ngủ.

Bên bờ sông rất mát mẻ. bãi cỏ mềm mại giống như lớp vải bông, nằm ngủ ở bên trên rất thoải mái.

"Cô nói rất đúng, tôi yêu tiền là do lúc nhỏ không có tiền." Hấn nói.

Tôi nhắm hai mắt im lặng, nghe hấn nói chuyện.

"Lúc tôi năm tôi cha mẹ đều bị tai nạn qua đời, từ nhỏ, tôi phải tới ở hết nhà người thân này đến nhà người thân khác, chịu đựng không ít cực khổ, chịu đói chịu khát cũng như chuyện cơm bữa, hình không có ai yêu thương tôi, đều xem tôi là gánh nặng. Lúc đó tôi nghĩ, nếu như tôi có tiền, có phải sẽ không như thế, có phải tôi sẽ có được tình thân."

"Cho nên tôi cố gắng đi học, tôi chép bài cho bạn học lấy tiền công, làm người mẫu, thậm chí tôi còn đến công trường khiên hồ, chỉ để có thể kiếm được tiền, tôi đưa hết tiền cho những người thân thích kia, nhưng bọn họ vẫn không chút thay đổi thái độ với tôi, chẳng chỉ lạnh lùng khách sáo."

"Có một lần, cãi nhau với em họ, nó cực kỳ tức giận, chửi mày tên ăn xin, ba mẹ mày đều chết cả, mày không có ai thương, nhà tao chứa chấp mày chẳng quả chỉ thương hại mày. Giây phút đó tôi mới hiểu, tôi đã không có cơ hội nhận được tình thân rồi."

"Nhưng cũng không sao, tôi còn có cơ hội kiếm được tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, từng sấp từng sấp tiền."

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44

"Từ đó trở đi, tôi quyết định chỉ cần còn sống thì phải kiếm được tiền, bởi vì tiền mới là thứ chân thật nhất."

Tôi cảm thấy câu nói này rất quen thuộc.

Tôi yêu thịt, hẳn yêu tiền, thật ra cũng như nhau.

Vì cái suy nghĩ đó, tôi đưa ra lời thề: "Con vịt, không, Tưởng Bản Nhai, chờ tôi thành người giàu có, tôi nhất định sẽ cho anh thật nhiều tiền."

"Còn gì nữa không?" Dường như bác sĩ con vịt thấy còn chưa đủ.

Dĩ nhiên tôi biết rõ hẳn muốn ám chỉ cái gì, nhưng mà: "Anh không cần làm gì cũng có thể lấy tiền, chẳng lẽ như thế không được sao?"

Bác sĩ con vịt xoa xoa bờ vai tôi: "Nhưng từ đó đến giờ tôi đều làm giàu nhờ sức lao động, nhận tiền thì nhất định phải ra sức."

Cái suy nghĩ của bác sĩ con vịt cũng thật làm khó tôi, suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy, anh đến nhà chúng tôi dọn vệ sinh được không?"

Hiển nhiên hẳn từ chối, lý do rất hùng hồn: "Lấy tiền của phụ nữ, tôi chỉ làm việc trên giường."

Cái tên bác sĩ con vịt thật quá tự tin.

Tôi không lên tiếng, cứ nằm đó tiến thẳng vào mộng đẹp.

Nhưng bác sĩ con vịt không chịu buông tha tôi: "Sau khi đi ra ngoài, cô có tính toán gì không?"

"Đợi ra ngoài rồi tính, không chừng không đi ra được còn làm mồi cho cọp, lúc này suy nghĩ nhiều làm gì?" Tôi không hề chần chừ mà nhét ngay một nắm bùn vào miệng hẳn để hẳn không nói được nữa.

"Dù sao cũng không có gì để tâm sự, mặc dù chúng ta mới biết nhau khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng quyết định việc cả đời rồi, nếu vẫn không hiểu rõ việc của nhau, như vậy sẽ không tốt." tên bác sĩ con vịt từ hồ yêu lập tức biến thành Đường Tăng.

"Việc mà tôi thích nhất chính ăn thịt, ghét nhất chính là người khác làm ảnh hưởng giấc ngủ của tôi. Tôi nói lần cuối, sức chịu đựng của tôi có giới hạn, nếu như anh còn dám đánh thức tôi, đừng trách tôi ra tay vô tình." Tôi hé mắt xem thường găng giọng nói.

Sự uy hiếp này rất có hiệu quả, thật sự bác sĩ con vịt không lên tiếng nữa.

Tôi thật vui vẻ, tiếp tục tìm kiếm Chu công.

Nhưng ngay lúc Chu tiên sinh đến cửa nhà, bác sĩ con vịt lại đánh thức tôi dậy: "Mau dậy đi!"

Thật sự không chịu nổi nữa! ! !

Hà Bất Hoan tôi nói được làm được, liền nằm một nắm bùn bên cạnh, nhét vào miệng hẳn, vừa làm vừa găng giọng: "Tôi cho anh không để tôi ngủ, tôi cho anh không để tôi ngủ! ! !"

Ở giây phút đó, tôi cảm thấy tên bác sĩ này quả là người cặn bã.

Nhưng sau một giây, trong lúc tôi vô tình quay đầu lại, tôi mới phát hiện ra đứa cặn bã mới chình là tôi.

Bởi vì ở phía sau, lính của Hà Truân đang đứng ở đó, mà bọn họ thấy bác sĩ con vịt bị bạo hành nằm bất động trên mặt đất thì cảm nhận được một loại sợ hãi.

Lần sau nếu có may mắn gặp lại Hà Truân, tôi nhất định phải kêu hấn chình đốn lại đám lính của mình.

Bọn buôn lậu thuốc phiện đều có lòng dạ độc ác, mà đám này giả làm con thỏ nhỏ để lừa gạt ai hả? Thấy tôi nhét bùn đất vào miệng người khác thì sợ hãi hả? Vậy mấy người còn nhét Heroin vào trong bụng người ta thì xem là gì.

Nhưng nói thật, tôi vô cùng không muốn gặp lại Hà Truân.

Cho nên vào giờ phút này, tôi quyết định tìm đường chạy.

Xoay người muốn hành động, bác sĩ con vịt vẫn muốn nhảy lên lưng tôi, nhưng bị ánh mắt sắc bén của tôi trừng, vẫn thức thời tự mình chạy.

Dứ nhiên, những tên lính kia cũng bắt đầu đuổi theo.

May mắn là ông trời mở to mắt, ở lúc cuộc rượt đuổi bắt đầu không được bao lâu thì liền đổ cơn mưa to tầm tã, làm cho mọi người đều không nhìn thấy rõ.

Dưới cơn mưa tầm tã, tôi cùng bác sĩ con vịt chạy cùng một con đường, cố sức chạy như điên về phía trước.

Sắc trời dần tối đi, thêm việc đường đất gập ghềnh, lính của Hà Truân rất nhanh đã phân tán ra khắp nơi tìm kiếm chúng tôi.

Tôi và bác sĩ con vịt lặng lẽ trốn vào trong rừng trúc, chờ thời cơ hành động.

Nhưng chón chung một chỗ, hai người dánh sát vào nhau, tôi nghe được hơi thở của hần.

"Nhích người sang bên một chút." Tôi dùng hong của mình đẩy đẩy hần.

"Tôi còn không sợ, cô sợ cái gì?" Hần cười, lúc nở nụ cười, hơi thở phả vào một phần bên má tôi cảm thấy âm ỉm.

Quả thật, những lời này làm tôi thấy hần đang khảo sát mình.

Từ lúc ra đời cho đến bây giờ toàn đàn ông phải sợ tôi, nhưng khi đến nơi này tôi liền biến thành cô gái nhỏ, sợ đông sợ tây sợ bị sàm sỡ.

Ừ, thật không thoải mái.

"Thật ra thì, tôi muốn đi theo cô, không phải chỉ vì tiền, mà còn vì nguyên nhân khác." Bác sĩ con vịt nhỏ giọng ghé vào tai tôi nói.

Dù sao vẫn còn phải lẩn trốn, chúng tôi chỉ có thể chọn cách này để nói chuyện với nhau.

"Tôi biết, bởi vì tôi xinh đẹp như hoa." Tôi đắc ý nhếch miệng cười.

"Cô đẹp như hoa có thể hơn tôi sao?" Bác sĩ con vịt đá kích người đến không còn mảnh nào.

"Vậy vì sao?" Tôi hỏi.

"Bởi vì cô rất thú vị." Bác sĩ con vịt nói, những giọt nước lạnh lạnh thấm vào tóc tôi, làm cho làn hơi ỉm từ miệng hần càng khuếch tán hơn bên tai tôi, lạnh lẽo và ỉm áp đan xen vào nhau, tạo ra một cảm giác không nói nên lời.

"Cám ơn đã khen ngợi, tôi còn thấy ý này như đang nói đến con nhím." Tuyệt đối không phải lời nói dối, tôi đã nghe bọn họ nói đến vấn đề này nhiều lần rồi.

"Thật ra đây cũng có thể xem là câu khen cô, bởi vì từ trước đến nay trong mắt tôi đàn bà đều như nhau cả." Bác sĩ con vịt nói.

Đối với hẳn, tôi thật sự không tìm được tiếng nói chung rồi.

May mà giờ phút này phía sau chúng tôi vang lên tiếng la giậm dừ:
"Không muốn chết thì giơ hai tay lên! ! !"

Tôi và bác sĩ con vịt đều là dạng người tham sống sợ chết, lúc này liền giơ hai tay lên, xoay người lại, thấy được chỉ có một tên.

Tôi nhỏ giọng nói với bác sĩ con vịt: "dù sao đi nữa anh ta chỉ có một mình, chúng ta dứt khoát xử lý đi."

Bác sĩ con vịt tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng vấn đề mới lại đến, rốt cuộc tôi nên ra tay hay để bác sĩ con vịt ra tay đây?

Chỉ là, dưới tình huống này tôi thấy cây súng của hẳn khá lợi hại, tôi tự mặc định nhường cho tên bên cạnh, trực tiếp nhắc chân lên đá bác sĩ con vịt qua đó.

Tên lính cũng rất cảnh giác, lập tức chia cây súng về hướng bác sĩ con vịt đang lăn tròn: "Mày muốn làm gì?"

Thừa dịp bác sĩ con vịt thu hút sự chú ý của tên lính, tôi liền xông thẳng tới, gọn gàng linh hoạt cướp được cây súng của hẳn, dùng cán súng đánh hẳn bất tỉnh.

Cái cang súng này không thuận tay bằng cục gạch, đập hai cái hăn mới ngất đi.

Giải quyết hăn xong, bác sĩ con vịt tiếp tục kéo tôi chạy trốn.

Bất quá lần này, xem như may mắn, đoán đúng đường --- nơi chúng tôi chạy tới chính là cái trấn nhỏ kia.

Trời đang đổ mưa to, quần áo và tóc tai cả người chúng ôi đều ướt đẫm, nhưng tôi rất vui mừng, vui đến không nói nên lời.

Bác sĩ con vịt muốn cùng tôi đến cửa sau hộp đêm lấy cục gạch của tôi.

Nhưng đôi mắt nhìn vàng của hăn hiện lên đầy vẻ tham lam, giống như tôi nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai khỏa thân vậy.

"Đây là đồ thật sao." Hăn vươn móng vuốt ra không ngừng vuốt ve cục gạch.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45

Tôi sợ bác sĩ con vịt nhịn không được mà lấy một gốc về làm thí nghiệm, vội đem cục gạch cất đi.

Bác sĩ con vịt không thèm để ý hành động của tôi, lý do của hẳn: "Dù sao sau này nó cũng của tôi."

"Tại sao?" Tôi đem cục gạch cất kỹ vào trong ngực.

"Vì cô nuôi tôi, nên cái gì của cô cũng của tôi." Bác sĩ con vịt mỉm cười.

Tôi cảm thấy mình hoàn toàn bị tính toán, vốn muốn đi tắm nước nóng, nhưng vòi nước trong phòng tắm không có nước nóng.

Đổi phòng lại làm cho người ta chú ý, tối nay chỉ có thể chịu khó một chút thôi.

Nhưng bị nước mưa thấm vào người, cho dù có thêm một cái chăn nữa cũng lạnh run lên.

Tôi chỉ đành lấy rượu trong tủ lạnh ra ngửa cổ uống vài hớp.

Phải nói, hiệu quả rất tốt, cả người dần ấm áp lên.

Tôi nằm trên giường, đầu có chút choáng váng, cảm giác hơi rượu đặc biệt thoải mái, cả người cứ như đang nằm trên thuyền bồng bênh trên mặt nước.

Thật ra tên bác sĩ con vịt chính là một kẻ theo đuôi, lần thứ ba năm xuống bên cạnh tôi, chắc do đã quen rồi, ngược lại tôi thích cảm giác có giác có người nằm bên cạnh.

Đưa chai rượu cho hắn: "Uống một ngụm đi, anh bạn."

Anh bạn con vịt quả là người sáng khoái, nhận lấy chai rượu, ào ào uống một hơi lớn, sau đó trả lại chai rượu cho tôi.

Con gái dẫn thân vào giang hồ không tính toán chuyện nhỏ nhặt, cái gì mà hôn gián tiếp hoàn toàn chẳng đáng nói đến.

Chúng tôi cứ nằm trên giường như thế, anh một hơi tôi một hơi mà uống rượu, thỉnh thoảng cũng nói với nhau mấy câu.

"Nói thật," Tôi cảm nhận được đầu lưỡi mình bắt đầu run lên: "Con vịt, sao anh lại muốn bám theo tôi?"

"Bởi vì cô chơi rất thú vị, hơn nữa, tiềm năng của cô là vô hạn, một người vừa thú vị lại vừa có tiềm năng vô hạn tương lai sẽ thành người có tiền, tôi nhất định phải bám vào." Gương mặt bác sĩ con vịt đỏ lên, xem ra đồ rượu của hắn không được tốt lắm.

"Thật ra thì đôi lúc tôi cũng cảm thấy anh khá vui." Tôi dùng ngón tay chọc vào gương mặt của hắn.

"Vậy ý cô là hai chúng ta kết hợp lại với nhau chơi rất vui đúng không?" Bác sĩ con vịt hỏi.

Tôi gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

"Nhưng cô có biết, khi một nam một nữ ở chung với nhau chơi cái gì là vui nhất không?" Hắn hỏi.

"Chơi cái gì?" Đầu tôi quay quay, rất là hưng phấn.

"Làm cái này." Bác sĩ con vịt nhích đến gần tôi, nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi.

Môi của hắn rất mềm mại, giống như cánh hoa vừa nở.

"Thoải mái không?" Hắn hỏi.

Tôi gật đầu, ông trời, rượu cồn cũng đều thứ làm cho người ta thoải mái.

"Tôi sẽ làm cho cô càng thoải mái hơn nữa." Bác sĩ con vịt tiếp tục hôn lên mặt tôi, cánh hoa mềm mại tiếp xúc ở làn da mịn màng của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái.

Hơi thở của hắn rất ấm áp, có thể hòa tan cơn lạnh buốt trong khe xương, cái gì tôi cũng không cần làm, chỉ cần hưởng thụ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46

Cánh môi đó tạo cảm giác ấm áp như đang ngâm mình trong suối nước nóng, từng nơi từng nơi trên làn da của tôi đều chìm vào ấm áp, thấp thoáng như đang chìm vào dòng nước ấm áp, dễ chịu đáng quên đi hết tất cả.

Hơi cồn của rượu cũng bắt đầu phát huy tác dụng của nó, nhưng làn hơi đó bắt đầu gấp gáp len lõi vào từng tế bào, xua tan đi cảm giác khó chịu, thay vào đó là cảm xúc hưng phấn.

Tôi như thoát khỏi tam giới, vượt qua mọi thứ không phải cũng chẳng phải tiên.

Đã chẳng còn điều cấm kỵ gì.

Quần áo ẩm ướt dính chặt vào cơ thể, thấy vướng víu, tôi muốn lột bỏ hết tất cả đi.

Một đôi tay vươn đến giúp đỡ tôi, cởi hết mọi thứ ra, tôi như con rắn đang lột da, toàn thân khoan khoái vô cùng.

Dòng nước nóng như bao trùm lên toàn thân tôi, tôi thả lỏng người.

"Em là người đặc biệt." Có giọng nói vang lên ở bên tai tôi: "Hãy tin tưởng anh, em có thể tạo ra thành tựu to lớn."

"Tôi không cần làm ra thành tựu gì." Tôi nhắm hai mắt, đã chẳng rõ mình đang ở hiện thật hay đang trong mộng: "Tôi chỉ muốn. . . . Muốn thịt."

"Có thành tựu mới có thịt, thịt nhiều đến ăn không hết." Dường như bác sĩ con vịt đang tô vẽ bên tai tôi, hơi nóng ấm áp.

"Không chỉ có thịt, con có vật khác." Tôi lẩm bẩm: "Còn có tình yêu, rất nhiều rất nhiều tình yêu."

"Em sẽ có tất cả." Môi hẳn di chuyển xuống phần cổ tôi, lời nói của hẳn giống như đang thì thầm chuyện bí mật, thông qua từng lỗ chân lông thấm vào cơ thể tôi: "Sẽ có rất nhiều người yêu em."

"Sẽ là ai?" Tôi bật cười: "Người đàn ông đầu tiên tôi yêu bởi vì sợ nên không dám yêu tôi, người đàn ông thứ hai lại vì bạn bè nên chia tay, người đàn ông thứ ba tôi yêu lại vì tôi phản bội đã bỏ đi biệt tích."

Trong những cuộc yếu đó, có người tổn thương tôi, cũng có người bị tôi làm tổn thương.

"Sẽ xuất hiện một người đàn ông khác thật lòng yêu em." Giọng nói của hẳn làm cho sống lưng tôi chột run run.

"Thật không?" Tôi vùi mặt vào trong gối, gối rất mềm mại, giống như một đám mây vậy.

"Thật." Hẳn nói.

Môi của hẳn làm nhiệt độ cơ thể tôi tăng lên, khiến cho hơi rượu trong người tôi dân lên càng cao.

Tay của hẳn di chuyển từ eo tôi, dần dần chuyển lên tới ngực, cử chỉ nhẹ nhàng vỗ về trên chọc vô cùng nhuần nhuyễn.

Phải chạy trốn chặng đường dai, tôi mệt mỏi, uống rất nhiều rượu, tôi say rồi.

Thật ra tất cả chẳng qua chỉ là cái cố, nguyên nhân chính đó là cơ thể tôi chấp nhận hẳn.

Tôi buông thả mình, bắt đầu đón nhận cuộc chơi này.

Hắn tách hai chân tôi ra, dùng ngón tay trêu đùa nơi nhạy cảm của tôi, muốn cơ thể tôi chuẩn bị sẵn sàng.

Ở trong cuộc chơi này, thứ hai người nhận được đó là sự vui vẻ.

Cơ thể của tôi rất hợp tác, nó giang ra nghênh đón vật kia của hẳn.

Tên Tưởng Bản Nhai này, tôi không hề cảm thấy xa lạ, hai chúng tôi kết hợp rất hài hòa.

Mặt của tôi từ đầu đến cuối đều vùi sâu trong gối, hít thở có chút khó khăn, đặc biệt vào thời khắc kịch liệt nhất, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Chính nhờ như thế, cơ thể của tôi mới có thể cảm nhận được đầy đủ khoái cảm trận sung sướng này.

Mỗi một tất da thịt đều nhận sự cực khoái, đến cả lỗ chân cũng đều giãn ra hết, mỗi một sợi dây thần kinh đều ghi nhận chuyện đang xảy ra.

Đỉnh cao nhất của khoái cảm cũng đã tới, tôi và hẳn đều rên lên một tiếng thỏa mãn.

Sau trận vận động dữ dội, chính là sự yên tĩnh, hẳn thả lỏng người đè lên trên người tôi, hai cái thân thể thối tha ôm chặt lấy mà sưởi ấm cho nhau.

Bên ngoài mưa vẫn rơi tí tách không ngừng, không khi lại lạnh hơn, tôi chẳng lấy gì che người nên hai cánh tay để bên ngoài dần cảm thấy lạnh,

nhưng tấm lại rất ấm áp -- đó là nhờ hơi ấm từ lồng ngực của hắn.

Chúng tôi giống như hai người bạn quen biết đã lâu, được tụ họp lại với nhau lần nữa.

Phải thừa nhận, làm loại chuyện này với hắn, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Đồng thời cũng phải công nhận, kỹ thuật của hắn rất tốt.

Mấy ngụm rượu tôi mới uống vừa rồi đều bốc hơi theo từng giọt mồ hôi, giờ phút này, hai người nằm trên giường đều tỉnh táo.

Đã đến lúc nói chuyện.

"Tôi sẽ không cần anh chịu trách nhiệm." Tôi lấy câu nói này làm lời mở đầu.

Thật ra thì câu tôi muốn nói đó là: "Tôi sẽ không chịu trách nhiệm với anh."

Nhưng suy nghĩ kỹ, cảm thấy nói vậy có chút vô tình, lời vừa ra đến miệng liền đổi lại.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47

Câu trả lời của bác sĩ con vịt vẫn mạnh mẽ như cũ: "Em cho rằng bây giờ còn cần thiết nói câu đó sao?"

Đúng là không cần.

Khi mới quan hệ giữa chúng tôi còn trong sáng, hẳn cũng sống chết đòi theo tôi, giờ thì đã không còn trong sáng, tôi càng trốn không thoát.

Chẳng qua, Hà Bất Hoan tôi hưởng thụ cũng hưởng rồi, sao lại có thể không nhận trách nhiệm đây?

Làm người phải biết chịu trách nhiệm.

Giống như tôi ăn vi cá thượng hạng của người ta, vậy nhất định phải trả tiền, không thể ăn giựt.

"Được, chờ tôi có tiền nhất định sẽ nuôi anh." Giống như đại đa số loại đàn ông kia, sau khi làm xong tôi đưa ra loại hứa hẹn.

"Dù sao chúng ta cũng phải làm rõ ràng ý nghĩa cái từ 'nuôi' này." Bác sĩ con vịt tiếp tục chèn ép tôi: "Ý nuôi tôi ở đây đó là em đi làm kiếm tiền về đưa hết cho tôi giữ."

Tôi chậm chậm chập lập lại cái ý trong câu nói của hẳn: "Nói cách khác, tôi cực khổ chém giết ở bên ngoài, cả người đẫm máu mới lếch được về

nhà, mà tất cả tiền kiếm được đều phải đưa hết cho anh tiêu xài?"

"Anh sẽ cho em ăn thịt thoải mái." bác sĩ con vịt bố sung.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, dù sao mục đích kiếm tiền của tôi là để ăn thịt, ý kiến này nghe cũng không tệ.

Hơn nữa, tôi thật sự không quá tin tưởng mình sẽ trở thành người có tiền.

Tạm thời cứ nhận lời.

"Thật ra thì tôi có rất nhiều ưu điểm." Bác sĩ con vịt dựa vào trên người tôi tiếp tục đem mình ra chào hàng.

Có điều kỹ thuật nằm sấp trên người tôi của hắn so với Hà Truân thì tốt hơn.

Dùng câu nói ý nghĩa khác mà nói, đó là: Có đê đến thế nào tôi cũng thật thoải mái.

"Có ưu điểm gì?" Tôi hỏi cho có lệ.

"Có quá nhiều ưu điểm, trong một lúc không nói hết được, những ưu điểm lớn nhất là tôi sẽ không ngăn cản em thu thêm trai bao." Bác sĩ con vịt vừa nói xong lại hạ xuống một nụ hôn ở bên vai tôi tạo cảm giác nhồn nhột.

"Tôi không phải bà hoàng, không có khả năng nuôi trai bao." Hiện giờ nuôi mình hắn đã đủ làm cho tôi sức cùng lực kiệt, còn nuôi thêm trai bao gì?

Vịt nhiều, thức ăn gia cầm sẽ không đủ.

"Sau này em chắc chắn sẽ đủ khả năng." Đoán chừng trong mắt của bác sĩ con vịt, tôi là một người có tương lai đầy triển vọng.

"Được rồi, đến lúc đó tôi nhất định để anh đứng đầu hậu cung." Giống như hần nói, dù sao chẳng có chuyện gì to tát, đây cũng chỉ là tờ chi phiếu khổng.

Bác sĩ con vịt tựa sát ở bên tai tôi, nói một câu ý nghĩa sâu xa: "Tôi sẽ nhớ mãi những lời này của em."

Mấy năm sau, tôi sẽ rất hối hận vì chính những lời nói này của mình.

"Được rồi, tắt đèn đi ngủ." Tôi thật sự mệt mỏi, không rảnh nói chuyện tầm phào với hần.

Lần này bác sĩ con vịt rất ngoan, lại làm theo lời tôi, đứng dậy đi tắt đèn.

Nhưng một giây sau, hần lại kéo tôi dậy, nhỏ giọng nói: "Mặc quần áo vào."

"Muốn mặc tự mình mặc đi." Xem như số hần còn may, tôi đã cất cục gạch vào tủ ở đầu giường, nếu không hần đã chết trên tay tôi, đoán chừng khi đi ra ngoài thì trên đầu bác sĩ con vịt lại có thêm băng vải quấn quanh.

Tôi quyết định chẳng thèm để ý đến hần nữa, nhưng cho tới bây giờ bác sĩ con vịt đều có thể đoán được ý định của tôi, hần chỉ dùng một câu nói liền lằm tôi giật mình nhảy dựng lên trên giường: "Hà Truân đến."

Rón rén chạy đến bên cửa sổ, vén một góc màn cửa sổ lên nhìn ra, đúng vậy, lính đã bao vây cả căn nhà trọ này.

Tôi hối hận.

Khoảng thời gian quý giá lúc này, tại sao không dùng để ngủ, lại dùng để lăn lộn vậy?

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48

Có hối hận cũng chẳng còn kịp nữa, nếu vẫn còn lấy danh hiệu Ngân Cơ, không chừng vào lúc này tôi vẫn còn đang lăn lộn xây giắc trên giường.

Bây giờ vấn đề quan trọng nhất chính là tìm đường chạy trốn.

Đợi tới sau khi mặc quần áo chỉnh tề, tôi nhìn bác sĩ con vịt: "Anh nói tôi sẽ thành người có tiền, thật không?"

"Phải." Bác sĩ con vịt gật đầu.

"Sau khi thành người có tiền, tôi nhất định đem hết tiền cho anh quản lý, về điều này chắc anh vừa lòng chứ?" Tôi hỏi.

"Rất vừa lòng." Bác sĩ con vịt là người thật lòng.

Có thể không làm mà giữ tiền, chỉ có kẻ ngu mới nói không vui.

"Đã như vậy thì trong hai chúng ta, tôi là người không thể nào gặp chuyện gì được, nói chính xác là không thể rơi vào tay Hà Truân" Tôi đưa tay xoa mặt hắn: "Tưởng Bản Nhai, anh hay làm vật hy sinh."

Vừa dứt lời, tôi đẩy cửa sổ ra, giơ chân một cái đá hắn xuống.

Lầu hai, không cao lắm, té nặng lắm cũng chỉ nào bị chấn động, không có gì lớn.

Bác sĩ con vịt vừa phát hiện có gì không đúng, đã nghe một tiếng "Rầm" bị tôi đá rớt vào giữa vòng vay bọn lính.

Quan sát kỹ, tôi thấy tên Trần mặt chữ Quốc đang ngồi trong xe.

Người có tình sẽ thành thân thuộc, tôi chúc bọn họ hạnh phúc.

Bác sĩ con vịt rơi từ trên cao xuống tạo ra một chấn động lớn, trên căn bản thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

Đó cũng là hiệu quả àm tôi muốn, nhân lúc bọn họ đều tập trung về hướng bác sĩ con vịt, tôi dùng tay chân nhanh chóng bò lên nóc nhà, nằm sấp trên đó.

Trời mưa to tầm tã cộng thêm đang là ban đêm, hiển nhiên không ai phát hiện ra vị trí của tôi.

Bọn họ lục soát trong nhà trọ cũng không nghĩ tới được, nhất định sẽ cho rằng tôi đang nấp ở những nơi nhỏ hẹp, dĩ nhiên sẽ chẳng tìm tới đây, đợi khi bọn họ rời đi, tôi lại len lén chạy đến trốn ở những nơi bọn họ đã lục soát, bảo đảm sẽ thần không biết quỷ không hay.

Thật sự đúng như dự tính của tôi, lính Hà Truân chỉ tìm kiếm ở mấy căn phòng trong nhà trọ, không tìm được gì: "Báo cáo, lục soát cả tầng cũng không tìm được ai."

Tôi đang nằm sấp trên nóc nhà cười đắc ý như tên trộm, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Tôi thấy rồi, cô ấy ở trên nóc nhà."

Đó là giọng nói của bác sĩ con vịt.

Thật xui xẻo, tôi bị bán đứng.

Đèn pha lập tức chiếu về phía tôi, tôi giống như ngôi sao nổi tiếng trước anh đèn hào quang, ngay cả móng chân cũng bị rọi sáng rõ ràng trước ánh

mắt đám người kia.

Một bóng người bức lên trước, thân hình cao lớn cường tráng, giọng nói trầm thấp: "Tôi đếm đến mười, cô phải lập tức bức xuống đây."

Hà Truân.

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng mang theo ma lực đặc biệt làm cho người khác không tự chủ được phải nghe theo, giọng nói xuyên qua màn mưa, đánh thẳng về phía tôi.

"Tôi xuống thì được gì?" Trên nóc nhà hơi trơn, tôi vẫn nắm nguyên vị trí nói điều kiện với hắn.

Hà Truân cười nhếch mép tựa người vào một chiếc xe quân dụng, hắn mặc đồ rằn ri, cơ thịt rắn chắc màu cổ đồng, đứng chéo chân, ống quần được xắn lên, mang đôi ủng quân dụng, nhìn qua dáng vẻ rất thoái mái như đang đi chơi.

"Cô xuống, cũng chẳng kiếm được chỗ tốt nào." Hà Truân nói: "Nhưng nếu không xuống sẽ nhận được rất nhiều cái hại."

"Ví dụ thử xem?" Tôi vừa lau nước mưa trên mặt vừa nói.

Bàn chuyện làm ăn phải luôn cẩn thận.

"Thì ví dụ như cô sẽ bị thương." Giọng Hà Truân vẫn không thay đổi, nhưng tôi nghe ra được sự uy hiếp từ trong đó.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Hà Truân đã bắt đầu đếm.

"Một" Hắn đưa một ngón tay lên.

"Hai" Hai ngón.

"Ba" Lại thêm một ngón nữa.

Mặc dù dáng vẻ của hắn rất thành thạo, thậm chí trên miệng còn có nụ cười mỉm, nhưng tôi vẫn cảm thấy nguy hiểm.

Tốc độ đếm số của hắn rất nhanh, trong khi tôi còn chưa kịp suy nghĩ điều gì trong đầu, thì hắn đã đếm đến chín.

"Mười." Tiếng nói đó chậm rãi thoát ra từ trong miệng hắn rồi biến mất, như một sợi dây nhỏ mỏng được tung ra rồi biến mất trong không trung.

Tôi chỉ có thể nói xin lỗi với hắn, tôi còn chưa quyết định.

Nhưng hắn vẫn giành nói xin lỗi tôi trước, bởi vì số "Mười" vừa biến mất, bất chợt hắn cầm một khẩu súng tự động liên tục nả đạn về phía tôi.

Tôi vội vàng cúi người né, âm thanh nả đạn dồn dập đánh thẳng vào màng nhĩ tôi, những miếng ngói vỡ vụn văng tứ tung, bay vụt qua mặt và cánh tay tôi.

Lúc này quả thật như trò chơi địa ngục, lực sát thương quá lớn, căn bản tôi không đủ sức chống trả, chỉ ó thể cúi người nằm sát trên nóc nhà, cố gắng bảo vệ mình.

Trong đêm mưa, tiếng súng vang rất to, vang vọng đã vùng trời, giống như sẽ không bao giờ dừng lại.

Thật ra thì chỉ trong khoảng thời gian ngắn một hai phút, nhưng theo tôi thấy lại dài như Địa cầu xoay quanh Mặt trời một vòng vậy.

Cuối cùng Hà Truân cũng ngưng bắn.

Nhưng trước chớp mũi tôi đều là một thuốc súng nông nặc, bên tai vẫn vang lên tiếng súng dồn dập, trên mặt có một dòng nước ấm chảy xuống, tôi biết đó là máu.

Bây giờ mới biết được cái biệt danh của Hà Truân, quả nhiên nghe không bằng thấy.

Cối xay thịt, cối xay thịt vô địch! ! !

"Súng trong tay tôi chỉ vài chục viên, nếu như cô vẫn còn chưa xuống, thì chẳng còn đơn giản như vậy nữa đâu." Giọng nói không cảm xúc của Hà Truân lại vang lên lần nữa.

Ừ, trận mưa đạn vừa rồi còn nói là đơn giản, lần này chắc hẳn sẽ mang hỏa tiễn đến bắn tôi.

"Một, hai, ba. . . ." Hà Truân không hề suy nghĩ liền đếm, xem như không phải đang lấy súng bắn vào da thịt, mà nư đang chơi một trò chơi ăn cơm nho nhỏ.

Vị đại ca này mới gọi là lòng dạ sắc đá nè! ! !

Tôi thề, nếu sau này Hà Bất Hoan tôi phát lên, nhất định sẽ trói đứng hẳn lại lập lại chuyện y như ngày hôm nay, lấy súng tự động bắn về phía hẳn, hơn nữa còn đặc biệt nhắm vào bộ phận quan trọng của hẳn, chúng ta thì xem ai sẽ ác độc hơn ai! ! !

"Bảy, tám ,chín. . ." Hà Truân tiếp tục trò chơi của hẳn.

Ai cũng không muốn biến thành con chuột cho người khác chơi, Hà Bất Hoan tôi cũng thế.

Đời người sống chết chẳng quan trọng, lòng bất khuất mới làm nên lịch sử.

Tôi không trốn tránh nữa, đứng thẳng người dậy, nhìn thẳng về phía hẳn.

Ở trước nhiều ánh đèn pha, tôi ưỡng bộ ngực cup D lên, hất cằm kiêu ngạo, dũng cảm nhìn thẳng đến cây súng trong tay hẳn. . . lực sát thương

còn mạnh hơn cây súng đó.

Mưa vẫn rơi, gió vẫn thổi, đêm vẫn kéo dài.

Tôi hít một hơi, nghiêm túc nói một câu: "... Làm ơn lấy một cái thang đến cho tôi leo xuống."

Tinh thần bất khuất chiến đấu anh dũng dĩ nhiên là tốt, nhưng Hà Bất Hoan tôi luôn luôn tin tưởng câu nói 'Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt'.

Hà Truân cất súng, đưa tay hạ xuống ra hiệu cho đàn em tiến lên bắt lấy tôi.

Hơn nữa, cái tên gian phu vừa mới cùng vận động thân mật kia dám hạm hại tôi.

Nhìn gương mặt đẹp trai của bác sĩ con vịt, tôi hết sức hối hận khi vận động thân mật đã không bẻ gãy em trai hẳn.

Như thế sẽ giảm đi biết bao nhiêu phiền phức.

Tôi thật xót xa.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49

Kết quả của việc tôi và bác sĩ con vịt bán đứng lẫn nhau là một lần nữa cả hai cùng bị bắt.

Việc này chứng minh rằng Duyên phận của tình một đêm quả thực quá mỏng.

Một mình anh ta cũng đủ làm tôi sống dở chết dở rồi, còn muốn lập cả một hậu cung nữa ư, tôi khinh.

Lần này bị bắt trở lại, về mặt đối xử có chút khác trước. Cụ thể là, bác sĩ con vịt vẫn ở trong phòng của Tiểu Hắc còn tôi thì bị giam lỏng trong phòng của Hà Truân.

“Cô lợi hại thật!” Anh ta đứng hút thuốc ở ban công.

“So với anh thì tôi còn thua xa.” Tôi bị trói tay ngồi trên giường.

“Tôi ghét nhất là loại phụ nữ có tính xấu như cô.” Anh ta nhả khói, từ từ nói.

Thật ra thì, tính tình của anh ta cũng chẳng khá hơn tẹo nào. Có ai thấy một người đàn ông cao to cầm súng đi bắn một người phụ nữ yếu đuối như tôi không?

Nhưng tôi không dám làm anh ta mất lòng.

Đầu năm nay, người có súng đều là đại gia cả.

“Nếu như tôi nói rõ cho anh biết ai sai khiến tôi đến giết anh, liệu rằng anh có thả tôi đi hay không?” Tôi hỏi anh ta một cách thận trọng.

Tại sao tôi không cảm thấy vui vẻ mà ngược lại rất buồn? Tôi quyết định hãm hại đối thủ cũ là Phong Nghĩa Bang.

Ngày trước, Phong Nghĩa Bang thường đối đầu với Thanh Nghĩa Bang, tôi và dì Bích cũng cãi nhau mấy lần với những người phụ nữ của bang chủ bang Phong Nghĩa, lần nào cũng thua.

Những người phụ nữ này mồm miệng thật sự độc địa.

“Nếu tin tức cô nói ra không có lợi, tôi sẽ từ từ trừng phạt cô.” Hà Truân cảnh báo tôi một cách rõ ràng.

Chẳng lẽ nếu tôi không nói thì anh ta lại bắn tôi à?

Tôi nhanh chóng thừa nhận “Nói thật, chính là Phong Nghĩa Bang”

“Lặp lại một lần nữa.” Hà Truân dập tắt điều thuốc.

“Bang phái được lợi là Phong Nghĩa Bang.” Tôi nghi ngờ anh ta nghe không rõ bèn tốt bụng lặp lại, ngoài ra còn nói chi tiết hơn: “Bọn người đó ghen ghét anh trong tay nắm giữ cả hai vùng biên giới rộng lớn, hơn nữa anh còn không chia cho bọn họ một chút xíu lợi lộc nào, hàng năm làm hại bang chủ của bọn họ chỉ kiếm được đủ tiền nuôi ba bà vợ, cho nên họ phải tôi đến giết anh, nhân cơ hội này gây rối loạn để vợ vét thật nhiều.”

Lời nói dối hiệu quả nhất là thêm cả lời nói thật vào nữa, Bang chủ của bọn họ quả thật nuôi ba bà vợ.

Hà Truân xoay người lại, hai tay dang ra, cả người tựa lên lan can, chân trái hơi cong nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Cho cô cơ hội cuối cùng.”

Nhìn qua cũng không thấy anh ta nổi giận, nhưng tôi cảm giác được một luồng khí cực lớn đánh về phía tôi, áp bức mỗi một tấc da của tôi.

Hà Truân nói lời này không rõ ràng lắm.

Anh ta biết ai phải tôi tới, thật ra thì với năng lực của anh ta biết được điều này cũng không có gì là khó.

Cho nên anh ta hỏi tôi chỉ là để thăm dò xem tôi có ngoan ngoãn nghe theo hay không mà thôi.

Thật đáng tiếc, tôi lại không phải là loại phụ nữ mà anh ta yêu thích.

Cơ hội cuối cùng tôi quyết định nói: "... Có thể dùng cơ hội này vào hôm khác hay không?"

Dĩ nhiên, đáp án là không thể được, Hà Truân dùng hành động của anh ta để nói rõ cho tôi biết - - Anh ta bước ba bước thành một bước dài về phía tôi, đẩy tôi ngã trên giường.

Sau đó, nhanh chóng cởi áo rằn ri ra để lộ ra cơ thể hoàn hảo với cơ bắp và những đường cong quyến rũ.

Sau khi tự mình cởi xong, anh ta đưa tay xé phăng quần áo của tôi ra.

Tôi tin chắc rằng, kiếp trước Hà Truân có thù oán với quần áo của tôi.

"Có lẽ, chỉ có một cách duy nhất để cô thuận theo tôi." Anh ta như một ngọn núi đè tôi xuống.

Xem ra, anh ta đúng là tới để "bắn" tôi mà.

Chỉ là, cái mà anh ta dùng chính là "súng nhỏ" của anh ta mà thôi.

Tôi lại thấy buồn nữa rồi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50

Trong lúc “súng nhỏ” của Hà Truân chuẩn bị bóp cò thì tôi hét to: “Trước tiên anh đừng có kích động, hãy nghe tôi nói một câu thôi.”

“Cơ hội của cô đã qua rồi, bây giờ dù cô có nói ra ai phái cô tới cũng không quan trọng nữa.” Hà Truân cắt đứt đường lui của tôi.

Nhưng không sao cả, tôi lại lấy xẻng tự mình đào thêm một đường lui nữa là được thôi.

Tôi nhìn anh ta, hăng giọng, tốt bụng nói: “Thật ra thì tôi thật sự đang muốn nói... Đúng là ... tôi rất hôi.”

Hà Truân: “.....”

“Tôi bị người của anh truy đuổi chạy khắp nơi, rồi gặp mưa, bị ngã vào hố bùn, lại còn leo lên nóc nhà, mệt mỏi đến nỗi toàn thân đều hôi thối ... Không tin, anh ngửi thì sẽ biết.” Tôi cố gắng đưa nách tới gần mũi của anh ta.

Chiêu này quả thật hiệu quả ngoài mong đợi, một giây tiếp theo, Hà Truân lập tức đi đến đứng cạnh giường, cách xa cơ thể của tôi ra.

Xem ra, đàn ông đều cho rằng người phụ nữ nào cũng đều là Hương phi, ai cũng là người, ai cũng có lúc hôi thối đúng không?

Thật đáng tiếc, Hà Truân cũng không phải là người quá sạch sẽ.

Anh ta lôi tôi dậy, ném vào trong nhà tắm, xả đầy bồn nước nóng rồi ra lệnh: “Tắm rửa sạch sẽ cho tôi.”

Hơn nữa, anh ta còn không đi, đứng bên cạnh, khoanh tay trước ngực nhìn tôi tắm.

Những nữ chính khác diễn cảnh nóng, ít ra cởi đồ còn có thể gây ra Scandal, sau đó nổi tiếng, nhưng tôi sao không buồn cho được, đã cởi không biết bao nhiêu lần trước mặt Hà Truân mà ngay cả một miếng thịt cũng không thấy đâu, bây giờ lại còn phải tắm cho anh ta xem miễn phí nữa chứ.

Thói đời này, đúng là càng có tiền thì càng keo kiệt.

“Trong vòng 20 phút, tắm sạch sẽ từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới cho tôi. Nếu như hết thời gian mà vẫn chưa xong, tự tay tôi sẽ tắm cho cô.”

Uy hiếp, đúng là uy hiếp nghiêm trọng mà.

Nếu như anh ta là Hồng Thiếu Nhu, hoặc là Lý Lý Cát, hoặc là Cảnh Lưu Phái, hoặc là Tưởng Bản Nhai ... dù là Lý Bồi Cổ đi nữa thì kết cục cái chết của tôi cũng hoàn toàn thay đổi.

Chỉ tiếc, anh ta lại là cối xay thịt Hà Truân.

Chỉ cần anh ta nhúc nhích một ngón tay thôi thì tôi có thể ngay lập tức bị bắn trăm ngàn vết thương rồi.

Đương nhiên, tôi có thể lựa chọn đồng quy vu tận cùng anh ta, thế nhưng cách làm này thật không đáng - - Tại sao tôi phải rời bỏ thế gian phần hoa, tươi đẹp này cơ chứ? Tôi còn chưa có ăn đủ thịt cơ mà.

Vì kế hoạch này, nhẫn nại là quốc sách.

Nhưng nhần lại cũng có giới hạn của nó, tôi tuyệt đối không để anh ta giở trò xấu với tôi được.

Nghĩ tới đây, tôi hạ quyết tâm, hít một ngụm khí, nín thở để khí ra ngoài theo đường ... ở phía sau. Ở trong nước, phóng ra ... một quả bom khí.

Theo Vật lý học, khi khí ở trong nước, nước sẽ tạo ra bong bóng bao quanh bọt khí, bọt khí nhẹ hơn nước nên sẽ nhanh chóng nổi lên trên mặt nước và tan vào trong không khí.

Nói trắng ra thì: Một bong bóng bọt khí được tôi sinh ra bằng đường ... nhanh chóng bay lên khỏi mặt nước, sau khi phát ra tiếng nổ rất nhỏ, biến mất tằm.

Tôi và Hà Truân đều tận mắt chứng kiến quá trình vừa diễn ra.

Sự im lặng bao trùm cả phòng tắm, rất lâu sau chỉ có hơi nóng không ngừng lượn lờ bay lên cao.

Tôi lên tiếng phá vỡ sự im lặng này: “Làm phiền anh cho tôi mượn một cái thước tôi muốn đo xem đường kính của quả bóng lúc này là bao nhiêu.”

Kết thúc của chuyện này cực kỳ đơn giản: Hà Truân đóng cửa lao ra ngoài, đi mất luôn.

Ngược lại, tôi vô cùng bình tĩnh ngồi một mình trong phòng tắm.

Kể từ giờ trở đi, có lẽ sự trong sạch của tôi tạm thời có thể giữ gìn.

Hà Truân không nhốt tôi ở trong phòng của Tiểu Hắc nữa mà tặng cả phòng của anh ta cho tôi.

Lúc đầu tôi còn ngây thơ và ngu ngốc mà nghĩ rằng anh ta biết thương hương tiếc ngọc, không lờ để một người phụ nữ yếu đuối như tôi phải chịu khổ, nhưng sau này tôi mới biết được sự thật từ những binh lính canh giữ

tôi, anh ta nói: “Chờ ba ngày sau khi mùi hôi thối bay đi hết hãy thông báo cho tôi.”

Người ta, Hằng nga mặc dù tiếng ca đã dứt nhưng dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai ba ngày không dứt, còn tôi, sao tôi không vui mừng cho được, cái rằm của tôi có khả năng lượn quanh nhà ba ngày không tan.

Sao tôi không vui mừng cho được? Tôi thật đúng là người phụ nữ thú vị số một.

Hằng ngày, ở trong nhà gỗ cũng rất nhàm chán, thời điểm tôi rảnh rỗi quá đến nỗi tóc cũng thẳng ra thì tôi sẽ trêu trọc mấy binh lính canh giữ tôi.

Thật ra, tôi đã rất ưu ái mấy thủ hạ của Hà Truân rồi, bọn họ gọi cho tôi nhớ đến mấy anh mì ăn liền đã bị tôi hành hạ chết đi sống lại, sống lại rồi ý thức được mình chưa chết đau khổ tới mức muốn chết đi một lần nữa.

Vì tôi là người theo chủ nghĩa kinh nghiệm một cách sai lầm nên tôi muốn áp dụng những phương pháp hành hạ những anh mì ăn liền trước kia vào những binh lính này.

Tôi lại quên mất một việc, đây là những binh lính của cối xay thịt, dù không thể xay thịt nhưng chắc chặt thịt thì không có vấn đề gì.

Chỉ thấy bọn họ giơ súng lên, nòng súng nhắm vào tôi, mặt lạnh tanh nói: “Hà Truân tiên sinh đã dặn, nếu cô có hành động gì thì lập tức tùy thời xử lý.”

Trong lời nói này có quá nhiều hàm ý.

Bọn họ có súng, bọn họ là đại gia, tôi tránh.

Mang về mặt xám xịt vào phòng, tôi cực kỳ tủi thân.

Nói theo lời nói của thế giới đam mê, sao tôi không vui vẻ làm nhất đế vương công ở bên ngoài, để giờ đây ở trong này bị biến thành một tiểu thụ chính cống, thật là bi thảm!

Vì e sợ những binh lính có súng ở bên ngoài nên cả ngày tôi đợi ở trong phòng, buồn bực tới nỗi mông cũng bị trĩ mất rồi.

Chỗ kinh khủng nhất chính là thức ăn ở đây quá tệ.

Tuy rằng ngày nào cũng có thịt nhưng dù khối lượng thịt có to tới đâu thì mùi vị của nó cũng rất khó ăn.

Việc này cũng khó trách, Hà Truân và những binh lính này đều là phạm phu tục tử, những thứ nhỏ nhắn tinh tế có lẽ không phù hợp với sở thích của bọn họ.

Dù sao nghĩ thoáng hơn một chút, mỗi lần bị bắt làm tù nhân còn được cho ăn thịt đã là tốt lắm rồi.

Chẳng lẽ còn đòi được hầu hạ như một nữ vương ở khách sạn năm sao? Tôi chính là kẻ muốn giết chết lão đại của bọn họ cơ mà.

Ngày ngày, ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, thực sự là quá lãng phí nguồn nhân lực rồi.

Tôi đứng trên ban công, tay nắm lan can bằng gỗ, phía trên có hoa văn mang phong cách xưa cũ, thô ráp.

Nhìn ra ngọn núi phía xa chỉ thấy toàn là màu xanh thẫm vậy mà mấy thửa ruộng gần đó lại có một màu đỏ ngầu, tôi biết, đó chính là nơi trồng hoa anh túc trong truyền thuyết.

Một đóa hoa màu đỏ đẹp đẽ, kiêu xa, nhưng cũng đầy tội ác.

Bao nhiêu người vì nó mà rơi vào địa ngục A Tỳ, chất lỏng của nó chắc hẳn là có màu đen rất đậm.

Nhìn nó, ngàn vạn suy nghĩ trong lòng tôi làm tôi không thể kiềm chế được mà cất tiếng hát vang về phía ngọn núi xa xa.

“Đường núi ở đây mười tám lối rẽ, đường thủy chẳng chịt nối tiếp nhau, sơn ca đứng hàng đối hàng, đứng chuỗi đối chuỗi....”

Hát như vậy cũng làm cho tôi vui vẻ lên nhiều, xem ra tôi đã tìm ra phương pháp chậm rãi này.

Kết quả là, ngày nào cũng vậy, sáng, trưa, tối, đúng một thời điểm tôi lại ở trên ban công bắt đầu diễn xướng, hát thật to thật thanh vào mây trời.

Tôi tự thấy mình hát cũng không đến nỗi nào thanh âm vang dội, tràn trề sức sống.

Chỉ có điều, cứ mỗi lần tôi hát, hiện tượng súng của các binh lính bị cướp cò lại xuất hiện, mà vị trí cướp cò lại trùng hợp hướng về phía tôi.

Thật kỳ lạ!

Sau khi hát đến ngày thứ ba, tôi nghe thấy một lời đồn: một mảng ruộng lớn hoa anh túc vì nghe tôi hát mà bị khô héo.

Đúng là tà thuyết mê hoặc người khác, những đóa hoa anh túc kia không phải hoa chỉ nhỏ một chút, cánh hoa rụng một chút, cành hoa bị gãy một chút thôi sao?

Có gì ghê gớm đâu.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51

Tôi cảm thấy việc mình đã gây ra không có gì to tát cả, nhưng Hà Truân lại không nghĩ như vậy.

Cũng dễ hiểu thôi, hoa anh túc này chính là công cụ hái ra tiền của Hà Truân, làm sao anh ta có thể để cho tôi phá hoại một cách dễ dàng cơ chứ?

Đợi cho đến ngày quả bom khí của tôi tan biến hoàn toàn, Hà Truân mới trở lại phòng của anh ta.

Lúc đó, tôi đang say sưa ca hát trên ban công, không biết súng của “đứa bé xui xẻo” nào bị bóp cò, bắn thẳng về phía mặt của tôi.

Tôi nhanh nhẹn, cúi thấp người xuống, mặc dù viên đạn này “không có mắt” nhưng theo tôi, viên đạn này đã “thay trời hành đạo”, cứ như vậy lao thẳng tới Hà Truân – người đang đứng phía sau tôi.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì thật là nhanh, viên đạn nhanh như tia chớp bắn thẳng vào lồng ngực của Hà Truân, máu phun ra xung quanh. Anh ta không dám tin mà nhìn vào lồng ngực của chính mình, cơ thể lung lay mấy lần, rồi ngã rầm một cái xuống đất. Một ông trùm buôn lậu ma túy lại bỏ mạng một cách lẫm liệt như vậy đấy!

Dĩ nhiên, nếu như chuyện thật sự xảy ra như vậy thì sau này cũng không có những chuyện ngoài ý muốn khác.

Sự thật là: nếu như tôi có thể tránh thoát viên đạn kia thì Hà Truân cũng có thể tránh thoát.

Viên đạn kia bắn vào phần đầu giường được kê sát tường, kết quả là mãi mãi tạo ra một cái lỗ trên mặt bức tường.

Tất nhiên, số mạng của chủ nhân viên đạn lạc đó có phần bi thảm - - bị bắt giải tới pháp trường, cởi hết quần áo, bị đánh một trăm cái bằng roi tẩm nước muối.

Hà Truân tức giận không phải vì tôi, lý do mà chủ nhân viên đạn lạc đó bị hành hình là vì anh ta dám bất kính với ngôi nhà gỗ của Hà Truân.

Một người khác ác ý nói, tôi còn không đáng tiền bằng một mẫu gỗ ở trong phòng này.

Tôi đang định mĩa mai Hà Truân rằng anh ta nên quản lý thủ hạ của mình cho tốt, tránh cho việc những khẩu súng đó lại bị cướp cò một lần nữa.

Không ngờ, lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Hà Truân đã đánh đòn phủ đầu, anh ta rút ngay một con dao găm phát ra ánh sáng lạnh ở trong giày ra kề vào cổ tôi, ánh mắt đen thâm thúy nhìn tôi chăm chăm, gằn từng chữ, từng câu: “Lần sau, nếu cô còn dám hát nữa, tôi sẽ cắt đứt lưỡi của cô.”

Anh ta nói một cách nhẹ nhàng, thông thả, giống như âm thanh của biển cả. Cho dù, có nói chuyện này vào một ngày đẹp trời, khi anh ta bình tĩnh và dịu dàng thì cũng không một ai dám nghi ngờ sức mạnh của nó.

“Nghe rõ không?” Thấy tôi không trả lời, anh ta hỏi lại.

Tôi rũ mắt xuống nhìn con dao găm ở trên cổ, do dự một lúc, cuối cùng vẫn hỏi ra vấn đề vẫn quanh quẩn trong lòng từ nãy tới giờ: “Đại ca à, xin

hỏi anh có bị bệnh phù chân không?”

Hà Truân: “

Thật ra tôi cảm thấy vấn đề mình hỏi rất có ý nghĩa và có nội hàm.

Đàn ông có ai không bị hôi chân cơ chứ? Con dao găm này cũng không biết nằm trong giày bao nhiêu lâu rồi, bị hôi cũng không sao nhưng nếu bị dính nấm chân ... Ôi! Cái cổ xinh đẹp, mảnh mai của tôi có phải là sắp gặp chuyện bi thảm rồi không?

Hà Truân thu dao găm, bỏ lại trong giày, nói: “Nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy cũng đủ rồi chứ?”

Cảm thấy còn hơi nóng ở cổ, tôi đưa tay lên sờ, phát hiện có sợi tơ máu - là con dao găm lúc nãy cắt phải.

Mới hơi nhẹ nhẹ kề vào cổ mà đã có thể làm rách da thịt, thật đúng là con dao găm của cối xay thịt có khác.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hà Truân đúng là kẻ không hiểu bốn chữ “thương hương tiếc ngọc” viết như thế nào.

Vì vậy, nghe xong câu hỏi của Hà Truân tôi biết ngay mình sẽ gặp bi kịch.

Quả nhiên, anh ta dẫn tôi tới một chỗ sâu trong rừng, chỉ vào rừng rậm ở phía trước mà nói: “Cho cô mười phút, chạy trốn càng xa càng tốt.”

“Sau mười phút, chuyện gì sẽ xảy ra?” Tôi hỏi.

“Tôi sẽ truy đuổi cô.” Hà Truân cầm lấy súng mà thủ hạ đem tới, đưa họng súng về phía xa, nhưng tôi lại cảm thấy đôi mắt anh ta cứ nhìn tôi chăm chăm.

Coi như tôi đã hiểu, bình thường đại ca Hà Truân sẵn thỏ, sẵn hươu, nai đã chán ngấy nên hôm nay muốn săn người sống là tôi đây.

Đúng là quá thông minh! Xem ra đã uống không ít rượu.

Nhìn đường núi gập ghềnh, rừng rậm không thấy bầu trời, sờ vết thương trên cổ, lại ngắm lại cây súng có sức mạnh cực lớn đó, tôi hạ quyết tâm.

“Đại ca, anh nhìn xem, gió thật sự lạnh, cũng không phải mùa thu, cũng chẳng thấy phong cảnh có chút xíu gì gọi là đẹp. Hay là chúng ta hãy trở về phòng mà làm chút chuyện vận động trên giường được không? Tôi thề! Lần này tôi tuyệt đối sẽ phối hợp, sẽ làm cho anh thỏa mãn, sung sướng vô cùng.” Tôi cầu xin.

Dì Bích đã từng dạy tôi, vì mạng sống của mình, trinh tiết cũng có thể đánh đổi.

Hơn nữa, chuyện nam nữ cũng chỉ là một quan niệm mà thôi. Anh ta ở trên hay tôi ở trên, thật ra thì đều là một chuyện.

Nhưng Hà Truân không thiếu phụ nữ, cái anh ta thiếu là một món đồ chơi nho nhỏ, một trò chơi thú vị.

Vì thế, câu trả lời của anh ta là: “Bắt đầu tính giờ từ bây giờ, một giây, hai giây, ba giây”

“Nếu không thì tôi sẽ ở trên, một mình vận động, anh không cần làm gì cả, chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi. Như vậy có được hay không?” Vì mạng sống của mình, tôi không những là tiểu thụ yếu đuối, mà độ hèn hạ còn tăng luôn hai cấp.

Dù vậy, nòng súng của Hà Truân cũng không có biểu hiện gì là thông cảm cho nỗi khổ tâm của tôi, mắt vẫn nhìn về phía núi xa xa, anh ta thầm đếm:

“Bốn giây, năm giây, sáu giây

Dù đã tự mình chìm đắm trong truy lạc nhưng sao tôi vẫn không gặp may vậy?

Thực sự tức giận, đặt mông ngồi thẳng lên đầu xe, vắt chân chữ ngũ, khoe ra dáng vẻ kinh điển của một Nữ Lưu Manh và thái độ “chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ” (Lợn chết không sợ phỏng nước sôi – lời tác giả), tôi nói: “Hôm nay, chị đây nhất định không chạy, xem anh có thể làm gì được tôi?”

Thêm nữa, lúc đó, ánh mắt của tôi còn vừa liếc xéo, vừa uy hiếp vừa bủa vây anh ta.

Đúng vậy, nếu trò chơi mà chỉ có một mình anh ta chơi còn tôi không tham gia, xem anh ta chơi như thế nào?

Nhưng Hà Truân là ai kia chứ? Anh ta chính là cối xay thịt khổng lồ và mạnh mẽ trong truyền thuyết cơ mà.

Nhẹ nhàng liếc tôi một cái, bình tĩnh chĩa nòng súng về phía chân của tôi, anh ta bắn phăng phăng phăng liên tiếp hơn mười phát súng.

Tốc độ bắn súng của anh ta cực nhanh, khi tôi cúi đầu xuống xem thì chỉ thấy hình dáng bàn chân của tôi được vẽ bằng những viên đạn vừa được bắn ra, mỗi viên đạn chỉ cách chân một centimet.

Thu súng về, anh ta cũng học theo liếc xéo tôi một cái rồi nói: “Tôi lại đếm đến ba, nếu cô không chạy thì chân của cô cũng không cần dùng đến nữa.”

Tôi hít một hơi thật sâu – chớp mũi đầy mùi vị của thuốc súng.

Không đợi anh ta đếm, tôi chạy thật nhanh vào trong rừng rậm.

Hà Truân, tiên sư nhà anh, tôi không thể trêu vào anh thì tôi nấn trốn vậy.

Để vương công cố xây thịt đúng là khéo chọn thời gian, lúc này là giữa trưa, mặc dù có cành lá che lấp, tránh được bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt thì nhiệt độ lại quá cao. Tôi giống như là đang ngồi trong phòng tắm hơi, dù không động đậy thì mồ hôi cũng ra đầy người chứ đừng nói đến việc đang chạy thực mạng.

Sao có thể không chạy cơ chứ?

Hà Truân đã nói trước, lát nữa anh ta sẽ mang súng tới bắn chết tôi đó.

Nhiệt độ trong rừng không chỉ cao, không khí ẩm thấp, còn có rất nhiều loại côn trùng không biết tên. Cho dù đã hết sức tránh né nhưng tôi cũng bị cắn hơn mười chỗ, ngứa không thể chịu được.

Nhưng tôi không có thời gian để gãi vì giờ phút này việc có thể làm chỉ là chạy, chạy thật nhanh.

Chạy đến nổi chân mỏi nhừ, cổ họng khát khô, mồ hôi ngấm vào mắt mà vẫn không dám dừng lại nghỉ.

Đến khi không thể chạy được nữa mới dám dừng lại, tựa vào một cái cây to mà thở gấp.

Tim đập như muốn vỡ ra, cơ thể rung rung, mắt cũng như muốn rơi ra ngoài.

Cơ thể từ từ trượt xuống, ngồi trên mặt đất. Trong lúc vô tình, nghiêng đầu, từ vũng nước bùn bên cạnh nhìn thấy một con đĩa to bằng ngón tay cái toàn thân béo tròn, đầy máu đang hăng say hút máu từ trên cổ của tôi - chỗ bị Hà Truân dùng dao găm cửa rách.

Tôi gỡ con đĩa kia xuống, đang định vứt đi, nhưng nghĩ lại, sao có thể để cho nó hút máu tôi một cách uổng phí như vậy được?

Vì thế, đập cho nó choáng váng, nhét vào trong túi, chuẩn bị tìm nơi nào đó có đầy đủ ánh nắng mặt trời phơi chín thành đồ ăn vặt.

Con đĩa này tuy nhỏ nhưng cũng là thịt mà.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52

Trùng trĩ con đĩa béo tròn đó xong, điều chỉnh hô hấp thật tốt, tôi bỗng phát hiện ra có một luồng sức mạnh xa lạ khác xuất hiện ở xung quanh.

Phải nói như thế nào nhỉ? Mới vừa rồi, côn trùng còn kêu vang, chim còn hót líu lo, cành lá còn đung đưa trong rừng, nhưng trong nháy mắt bỗng yên tĩnh đến kỳ lạ.

Ở thế giới động vật, tình huống như thế này chỉ xảy ra khi có một con mãnh thú nào đó sắp sửa xuất hiện.

Vì từ nhỏ đã được huấn luyện rất tốt nên trong cơ thể của tôi cũng dần hình thành một hệ thống phòng ngự tự động, tôi vội vàng núp ở phía sau một thân cây khô to, chờ đợi.

Lá cây yên lặng, ánh mặt trời cũng yên tĩnh, côn trùng và chim đều biến mất, tất cả mọi việc xảy ra làm cho người ta có ảo giác mình bị mất đi thính lực.

Ảo giác không kéo dài lâu, tiếng súng vang lên, không nhanh không chậm, người nổ súng cũng rất thành thạo, nhưng đạn lại xuất hiện ở chỗ cây khô mà tôi đang ẩn núp.

Một viên, hai viên, ba viên.

Sức mạnh của những viên đạn này cực lớn, làm nát rất nhiều vỏ cây. Vì lưng còn tựa sát vào thân cây khô và xù xì này nên tôi không dám nhúc nhích.

Đây không phải là màn bắn tỉa thực sự mà chỉ là màn khởi động – làm ấm người.

Mục đích thực sự của Hà Truân là muốn cho tôi biết, anh ta đã tới, phần hấp dẫn nhất của trò chơi cũng sắp bắt đầu.

Nếu như có thể, tôi nhất định sẽ ăn núp phía sau cây khô này cả đời. Chỉ có điều, đến bây giờ, suy nghĩ này của tôi sẽ không bao giờ thực hiện được nữa.

Bởi vì tôi nghe thấy tiếng bước chân, là tiếng giẫm lên lá rụng và tiếng giẫm lên bùn đất của đôi ủng quân nhân đặc biệt mà Hà Truân đi.

Anh ta đang từ từ tới gần chỗ tôi.

Nếu đã không tránh được thì tôi chỉ có thể hít sâu một hơi, tìm cơ hội tốt nhất, chạy trốn chết vào trong rừng cây giống như loài thỏ hoang.

Đạn bay theo bước chân đang chạy của tôi, hoặc là có thể nói, mỗi phát súng mà Hà Truân bắn ra chỉ cách gót chân sau của tôi một cm.

Mặc dù, hận tới nỗi chỉ muốn gặm, cắn anh ta tới lúc một mảnh xương vụn cũng không còn nhưng lương tâm của tôi lại không cho phép, vồ vồ vào bộ ngực cup D của mình, nói ra một câu thật lòng: Kỹ thuật bắn súng của Hà Truân đúng là quá tốt.

Lúc chạy trốn chết, đầu óc trở nên rối loạn, tôi vẫn biết rằng, mình phải chạy về phía rừng cây rậm rạp nhất, hoa cỏ tươi tốt nhất, con đường gập ghềnh nhất và tầm nhìn thấp nhất.

Chỉ có như vậy, Hà Truân mới không thể dễ dàng bắn chết tôi.

Thực sự, tôi đã làm như vậy.

Nhưng những viên đạn đáng chết kia vẫn còn truy kích phía sau gót chân của tôi, tuy không làm da thịt bị thương nhưng càng chạy càng làm cho tôi cảm thấy mình cách cái chết càng gần.

Càng đáng sợ là, tôi càng cố gắng tìm kiếm càng không thấy dấu vết của Hà Truân đâu.

Quả thật, tôi đang ở trong lòng bàn tay của anh ta.

Hà Truân có rất nhiều lợi thế, anh ta có súng, có thủ hạ, mà tôi lại chẳng có gì cho nên ngay từ khi bắt đầu, trò chơi này đã không công bằng.

Nhưng giờ phút này tôi phải chấp nhận, vì trên thế giới này có rất ít chuyện công bằng.

Tôi chỉ có thể chạy, như hy vọng của Hà Truân, chạy trốn chết một cách chật vật, làm cho anh ta vui vẻ.

Trò chơi này tổng cộng diễn ra trong ba giờ đồng hồ. Trên đường chạy trốn, quần áo của tôi bị nhánh cây làm rách, khuôn mặt bị bùn đất làm bẩn, đầu gối và cùi chỏ bị rách da chảy máu vì bị ngã.

Có thể nói, tôi đã rách nát tới nỗi không giống con người nữa rồi.

Sau ba giờ chạy liên tục, ngay cả nước bọt cũng khô, thể lực của tôi đã đến cực hạn.

Sau một lần cuối cùng ngã vào trong vũng bùn thì tôi quyết định từ bỏ.

Mái tóc ngắn xinh đẹp bị ngâm trong nước bùn bẩn thỉu, nhưng tôi không quan tâm, cứ để mặc cho nó bị ngâm.

Tôi nằm trên đất, co ro, giống như con vật đang hấp hối, chờ đợi người đến giết thịt.

Không lâu sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc của Hà Truân, cố gắng mở mắt ra, thấy trước mắt là đôi ủng quân nhân dầy, dày da trâu.

Cùng bị dấn bùn đất nhưng đôi ủng đó lại không có chút xíu gì nhếch nhác, ngược lại, chúng có một loại khí chất vương giả, hào phóng giống như chủ nhân của chúng.

Hà Truân ngồi xổm xuống, nâng mặt tôi lên, đối mặt với anh ta.

Từ tầm mắt mơ hồ, tôi nhìn thấy, ánh nắng phản chiếu qua người anh ta, lá cây phía sau lưng lắc lắc, ánh mặt trời chói mắt bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Ánh mắt của anh ta thì đen bóng giống như là một con dã thú đã bắt sống được con mồi của mình.

“Ngày mai.” Anh ta nói: “Chúng ta tiếp tục.”

Đối với tôi, chuyện tiếp sau đây, là chuyện rất mất thể diện - - nghe lời anh ta nói xong, một cái nấc tôi cũng không đánh, ăn luôn thức ăn mặn.

Thật là một sự sỉ nhục nghiêm trọng, trong cuộc đời của tôi đã có một vết mực đen to.

Nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, tôi bắt đầu hối hận.

Tôi đã sai rồi, thực sự đã sai rồi, ngay từ lúc đầu, tôi không nên tới nơi này.

Nếu biết sớm sẽ phải chịu tội lớn như vậy, không bằng tôi cố gắng phấn đấu, giết luôn Lỗ Gia Thành, dì Bích và Mã Lạp Dư thật sự không giống

với hai người hàng ngày có thể vui vẻ ở chung.

Hơn nữa, không thể không có ý nghĩ khinh thường được, giết Lỗ Gia Thành không quá khó khăn như giết Hà Truân.

Tôi tiến vào mộng đẹp khi tâm trạng vẫn còn thật sâu hối hận.

Cảm giác như mới chỉ một cái nháy mắt, tôi đã tỉnh lại.

Tất nhiên, không phải là tự nhiên tỉnh mà là bị người khác đánh thức, trạng thái mơ mơ màng màng khi mới ngủ dậy của tôi có thể làm chứng.

Đang định sử dụng “găm thét công” với người không muốn sống dám gọi tôi dậy thì tôi lập tức bị làm cho tỉnh táo bởi một nòng súng bắn tia đen ngòm ngay trước mắt.

“Dậy, đi tắm, tiếp tục trò chơi.”

Ông chủ Hà Truân tay cầm súng, ra lệnh.

Nói đến tắm tôi mới nhớ ra, giờ phút này tôi thật sự thấy mình bẩn như con búp bê vải được vớt ra từ trong thùng rác – tóc bị nước bùn bắn dính thành từng cục, mặt toàn là dấu vết của nước bùn bắn đã khô, vết thương ở cùi chỏ và ở đầu gối đều bị nhiễm trùng vì bị dính nước bùn bắn.

Dù tôi và Cảnh Lưu Phái chia tay, bị lưu lạc trong những ngày tháng khổ cực cũng không thấm hại như bây giờ.

Đúng là Hà Truân có bản lĩnh hành hạ tôi đủ thảm.

“Sao lại muốn tôi đi tắm?” Tôi nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

Vẫn là câu châm ngôn kia, người có súng là đại gia, người không có súng là tôi đây phải chịu cú đầu.

“Bởi vì tôi thích những người phụ nữ sạch sẽ.” Đây là câu trả lời của Hà Truân.

Tôi vô cùng không muốn tắm, bởi vì tôi biết rõ, lát nữa tôi lại bị hành hạ thành hình dạng con búp bê vải rách nát này.

Nhưng không tắm không được, Hà Truân đang đứng ở bên cạnh chìa súng về phía tôi.

Tôi nghi ngờ mình chính là người phụ nữ duy nhất trên thế giới bị một người đàn ông chìa súng vào người, bắt đi tắm.

Cũng không biết có thể được ghi vào sách kỉ lục Guinness không nữa.

Tắm xong, lại thay một bộ quần áo sạch sẽ, tôi lại biến thành con mồi của anh ta.

Chuyện bi thảm như thế này, tôi thật sự không muốn lặp lại lần nữa.

Nhưng rõ ràng tôi và Hà Truân không nghĩ giống nhau, tôi càng bị thảm thì anh ta lại càng vui vẻ.

Vì vậy, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, anh ta đều bắt tôi chơi trò chơi này không biết mệt.

Thật ra thì tôi muốn nói với Hà Truân đúng một câu chú ý khẩu hình miệng của tôi: F u c k y o u r lệnh đường (mother).

Tôi rất ít khi thăm hỏi người thân của người khác, mà một khi tôi đã làm như vậy thì chỉ chứng tỏ một chuyện - - sức chịu đựng của tôi đã đạt tới cực hạn.

Thật ra thì điều này cũng rất dễ hiểu, qua nhiều ngày như vậy, tôi bị hành hạ gầy đi mất 8 kg, toàn thân không có chỗ nào không đau nhức, cùi trỏ và đầu gối không có chỗ nào da thịt còn nguyên vẹn.

Hiện giờ, sự im lặng của tôi không phải là định bó tay cam chịu mà là đang chờ đợi phản kháng mạnh mẽ hơn.

Vì bộ ngực cup D của tôi đã sắp bị teo thành cup C, tôi quyết định bộc phát.

Vì vậy, vào ngày thứ bảy, lúc anh ta bắt tôi đi vào trong rừng rậm thì tôi cũng không giống như thường lệ chạy thẳng vào chỗ sâu nhất trong rừng, mà trèo lên trên một thân cây.

Hà Truân là một thợ săn giỏi, anh ta cũng không gắn máy theo dõi trên người tôi, chỉ cần quan sát dấu chân để lại ở trong rừng, là có thể phán đoán chính xác phương hướng chạy trốn, sau đó đuổi theo, bắt đầu hưởng thụ niềm vui khi trêu đùa tôi.

Vì thế, trọng điểm là những dấu chân.

Lựa chọn nơi ẩn núp có ba hướng rẽ khác nhau, mỗi một chỗ tôi đều để lại dấu chân, lộn xộn, lung tung hết mức, tôi muốn xem xem Hà Truân có thể bị lạc hay không.

Sau khi leo lên cây, tôi ngay lập tức hối hận – có một tổ chim ở trên chạng cây bên cạnh, trong tổ có ba quả trứng chim, biết thế chọn cây kia ngay từ đầu thì có thể có trứng chim non nướng ăn rồi! (nuốt nước bọt – lời Lieulieu2015)

Trong lúc tôi do dự có nên hay không đổi chỗ ẩn núp thì có tiếng động vang lên.

Tôi nhìn thấy Hà Truân tay cầm một khẩu súng bắn tỉa đuổi tới.

Anh ta cúi đầu, xem xét những dấu chân trên mặt đất, đáng tiếc bởi vì tôi cố ý làm loạn nên trong chốc lát không cách nào phân biệt được.

Vì thế, tôi nhìn thấy anh ta quỳ một chân trên đất, bắt đầu cẩn thận phân biệt, hơn nữa còn chạm vào những dấu chân đó nữa.

Thấy tình hình này, tôi hồi hận tới mức muốn chặt ngay cánh tay của mình mà ăn - - nếu biết trước anh ta muốn chạm vào những dấu chân kia, tôi nhất định sẽ rải thêm một lớp phân chim nữa.

Đang trong lúc cực kỳ hồi hận, tôi chợt nhìn thấy tư thế cơ thể của Hà Truân có cái gì đó khác thường - - cơ bắp buộc chặt, cơ thể tự động phòng ngự.

Nguyên nhân rất đơn giản, thông qua những dấu chân kia, anh ta đã phát hiện ra tôi đang ẩn núp ở trên nhánh cây rồi.

Đúng là Hà Truân không phải người thường!

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53

Quả nhiên, anh ta bất chợt đứng dậy, cầm súng bắn tía lia về vị trí của tôi một cách chính xác, động tác liền mạch, dứt khoát cứ như thể trên không anh ta có mọc thêm hai con mắt vậy.

Nhưng trong lúc Hà Truân làm như vậy tôi đã nhào tới từ trên cây, áp đảo Hà Truân trên mặt đất bằng chính cơ thể của tôi.

Sau đó, nắm chặt thời cơ, giơ khối gạch vàng khảm kim cương (đã xuất hiện từ Chương thứ 100 trở đi) mà dì Bích đã tặng tôi ra, không nói hai lời, đập thẳng vào đầu của anh ta.

May mắn là tôi đập trúng Hà Truân.

Bất hạnh là Hà Truân không bị tôi đập ngất.

Vì vậy, xuất hiện tình huống, anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt nguy hiểm mười phần.

Ở hẳn nhìn soi mói, chung quanh nhất thời lâm vào một hồi tĩnh mịch, liền Phong Đô ngưng.

Trong lúc anh ta nhìn chăm chú, ngay lập tức xung quanh rơi vào yên lặng, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Tôi nghĩ, lần này tôi chết là quả chắc!

Đã như vậy ... Không bằng đánh thêm mấy lần nữa.

Vì vậy, tôi lại giơ cục gạch lên cao, một lần nữa đập mạnh vào cái đầu cứng rắn của anh ta.

Thế nhưng, lần này không đánh trúng, vì Hà Truân đã nắm tay của tôi, dùng sức bẻ một cái.

Một cảm giác đau nhức từ xương cổ tay truyền tới, thiếu chút nữa là tôi kêu lên tiếng - - thật mất mặt!

Sự đau nhức này tăng lên đồng thời với sự tức giận vì ấn núp quá lâu, làm cho tôi đưa ra một quyết định: đã không để ý đến mặt mũi thì sao không làm cho tới cùng luôn?

Kết quả là, tôi há to mồm, cắn luôn lên ngực anh ta.

Mặc dù, ngực của anh ta cực kỳ cứng rắn, ngay cả gạch đập vào cũng không để lại dấu vết, nhưng dù sao hàm răng của tôi cũng rất lợi hại, có thể cắn tạo thành vết răng trên xích sắt, cho nên một lần cắn này cũng là rách da chảy máu.

Còn chưa kịp hưởng thụ vị ngon của máu kẻ thù đang lan tràn trong miệng thì tôi đã bị đánh ngã vật xuống đất.

Quả đấm của Hà Truân như là búa sắt, đánh thẳng vào má phải của tôi, ngay lập tức cả khuôn mặt đều tê dại, trong miệng cũng tuôn ra một chút máu nóng.

Mọi thứ trong đầu đều trở nên hỗn loạn, một cú đánh kia đã đánh tắt cả thành nước ép trái cây.

Âm thanh của Hà Truân vang lên bên tai tôi, ông ổng: “Tôi nhớ rằng đã từng nói với cô nhiều lần, chỉ có thuận theo tôi thì mới không bị thương

tôn.”

Tôi nổi giận.

Mặc dù đầu của tôi thực sự choáng váng, gương mặt của tôi đã sưng vù, thần trí của tôi không còn minh mẫn.

Nhưng tôi biết tôi đã thực sự nổi giận.

Tôi không trách anh ta đánh tôi, dù sao tôi cũng đập anh ta trước.

Nhưng anh ta ngàn vạn lần không nên đánh vào mặt của tôi.

Đối với phụ nữ, khuôn mặt có tầm quan trọng tương đương với dứa chuột của đàn ông.

Tôi chỉ cắn vào ngực của Hà Truân, anh ta lại dám trả thù ở trên mặt của tôi!!!

Chị dâu có thể nhẫn nhịn nhưng anh trai thì không thể, tôi đã rơi vào trạng thái điên cuồng rồi, vì thế, tôi làm ra chuyện tiếp theo: tôi chọt nhào tới, giơ móng tay sắc nhọn như vuốt mèo ra, đè Hà Truân trên đất một lần nữa.

Sau đó, giống như người phụ nữ háo sắc, cố gắng cởi dây lưng của anh ta ra, rồi liều mạng cởi quần ngực trang ra, nhắm ngay chỗ nhô ra trong quần lót mà cắn tới. (Editor: Chỗ này các tình iu tự hiu nhi? He he!)

Chẳng lẽ chỉ cho phép anh ta đánh vào mặt tôi mà không cho phép tôi cắn tiểu kê kê của anh ta?

Trên đời này không thể có chuyện vô lý như vậy được!

Tôi nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm phải đuôi, bất chấp mạng sống tiếp tục công kích bộ phận quan trọng của Hà Truân .

Miệng vừa cắn xuống, vì Hà Truân né tránh kịp nên tôi chỉ có thể cắn vào quần lót của anh ta.

Anh ta càng lẩn tránh về phía sau, tôi lại càng tiến lên áp sát anh ta, cứ như vậy, trong lúc giằng co, quần ... của anh ta bị hàm răng của tôi cắn rách một miếng vải lớn.

Nói một cách dễ nghe thì nửa thân dưới của anh ta chỉ có cái mông là được che kín bởi vải vóc.

Nói một cách khó nghe thì bộ phận quan trọng ở nửa thân dưới của anh ta bị lộ hoàn toàn.

Tôi là người thật thà, mặc dù Hà Truân là kẻ địch của tôi nhưng tôi lại phải thừa nhận những ưu điểm của anh ta.

Ví dụ như, bộ phận quan trọng của Hà Truân, giờ đây, đang bị phơi bày trước mắt tôi ... tôi chỉ có thể đồng ý với câu nói của bác sĩ con vịt, nó hoàn toàn chính xác: “Nếu như tôi sống ở đây lâu hơn một chút, thì có phải hay không phần phía dưới cũng lớn hơn một chút?”

Hùng vĩ, cái kia của Hà Truân quả thực là hùng vĩ.

Tôi nhìn thẳng vào đó.

Trung Quốc có câu châm ngôn, trên đầu chữ sắc có đao, trong lúc tôi vì sắc tâm phát tác mà mất hồn quan sát, trong nháy mắt, Hà Truân đã áp đảo ngược lại tôi.

“Cô thật sự đã chọc giận tôi.”

Đôi mắt của mãnh thú bỗng nhiên lóe sáng, cánh tay vạm vỡ đè tôi trên bùn đất, sau đó, cả cơ thể màu đồng như một ngọn núi đè tôi xuống.

Anh ta hôn tôi, mang theo khí thể không cho người khác phản kháng.

Đôi môi của anh ta cứng rắn hôn tôi một cách nóng bỏng, giống như là lấy hòn đá đập vào miệng của tôi, nụ hôn của anh ta thật cuồng bạo, ngổ ngược, không kiềm chế được.

Nụ hôn của người thợ săn!

Lưỡi của anh ta cực kì vô lễ, khuấy đảo bốn phía trong miệng của tôi - - tàn sát bừa bãi.

Hai bàn tay của anh ta, từ trên mặt tôi đưa vào trong áo, bao phủ lấy bầu ngực mềm mại, trắng trẻo, trêu chọc, cảm thụ

Quả thật, người đàn ông này quá mạnh mẽ.

Vì vẫn còn thấy đau ở trên mặt, cơn tức giận của tôi chưa tan hết, nên tôi muốn khép lại hàm răng ngay lập tức, cắn đứt đầu lưỡi của anh ta.

Nhưng động tác của Hà Truân nhanh hơn, anh ta nhanh chóng thu lưỡi lại, ngẩng đầu lên, cách xa tôi.

“Người phụ nữ chết tiệt này, cô đúng là một con mèo hoang.” Anh ta nhíu chặt lông mày, hình dung tôi như vậy.

“Như vậy, anh chính là chim rừng.” Tôi dùng mắt liếc tới bộ phận quan trọng vẫn lộ ra ngoài của anh ta.

Mèo ăn thịt chim, tôi thắng rồi!

Dĩ nhiên, đây là tự tôi nghĩ như vậy.

Nhưng cách nhìn của Hà Truân là hoàn toàn khác, hơn nữa là rất rất khác.

Tôi nghe thấy anh ta nói: “Mắt của cô nhìn không rõ ròi, đây không phải là chim bình thường mà phải là đại điểu - chim đại bàng cực lớn.”

Nghe xong, tôi rét lạnh trong lòng.

Dù mèo hoang có lợi hại đến đâu thì cũng không phải là đối thủ của đại điếu - chim đại bàng lớn.

Nhưng tôi chưa bao giờ biết đến chuyện chịu thua, dù anh ta là thần điếu thì tôi cũng quyết chí bắn hạ.

Lúc này, tôi lại lần nữa há to miệng – đỏ như chậu máu - cắn vào lỗ tai của anh ta.

Ánh mắt Hà Truân rất nhanh, ngay lập tức anh ta lui về phía sau, tôi cũng thuận theo thế tấn công, đè anh ta một lần nữa ở trên đất, hơn nữa còn tăng thêm sức nặng - - hai chân tôi đạp hai chân ra, ngôn xuống bụng anh ta, nâng mông lên, cố gắng ngồi xuống thật mạnh.

Chính là hận không thể đè cho anh ta lòi ruột ra ngoài.

Trong lúc mông dùng sức ngồi xuống, đồng thời tay cũng nắm thành nắm đấm, đấm vào mặt của Hà Truân.

Bởi vì có thâm thù đại hận nên dù có đập nát cái khuôn mặt ngang ngược nhưng hấp dẫn này tôi cũng không thấy đau lòng.

Anh ta đấm vào bụng của tôi, tôi đau đến nổi đổ mồ hôi hột, co rúc như con tôm trên mặt đất.

“Anh có phải là đàn ông không? Sao lại đánh phụ nữ chứ?” Tôi cố nhịn cơn đau như dùi sông lấp biển, cắn răng tố cáo.

“Tôi cũng không đánh phụ nữ.” Hà Truân ngồi dậy, liếc nhẹ tôi một cái.

Thật ra, cẩn thận mà nói, bộ dáng anh ta bây giờ vô cùng nhếch nhác - - bởi vì vừa mới vừa lăn lộn, một mảnh rừng rậm màu đen của nhà anh ta bị một cơn gió thổi lên, gió thổi, run lấy bấy.

Nhưng ngay cả như vậy thì khí chất vương giả trên người anh ta cũng không thay đổi, đừng nói chỉ là bị dính một cây cỏ dại ở nơi đó, dù là có bị treo một cái cân thì cũng vẫn uy nghi, hiên hách như thường. “Nói hươu nói vượn, vậy cô còn ba phen bốn bận bị tôi làm cho nằm bẹp dí thì sao?” Tôi nghĩ Hà Truân đang mở cặp mắt thú dữ ra nhìn tôi mà nói dối.

Anh ta đè bẹp tôi, các đồng chí đều nhìn thấy.

Hà Truân quay mặt lại, hai má siết chặt, làn da màu đồng trơn mịn lướt qua như tơ lụa: “Bởi vì tôi không coi cô là phụ nữ.”

Ác thật! Không chỉ giày vò cơ thể của tôi mà còn hành hạ tinh thần của tôi nữa, Hà Truân à, lực sát thương của anh đúng là rất mạnh.

Anh ta nói không coi tôi là phụ nữ, vậy hai bàn tay gian tà của anh ta sao còn lưu luyến đến quên đường về trên bộ ngực cỡ lớn của tôi - - người không được coi là phụ nữ?

Yêu mến làm cho bọn chúng trở thành cơ ngực của đàn ông ư?

Hà Truân à Hà Truân, anh nên học theo Lý Lý Cát nuôi một con chó rồi kết nghĩa huynh đệ với nó luôn đi!

Hà Truân cũng không thể nghe thấy được mấy lời oán thăm trong lòng tôi.

Trong mắt của anh ta, giờ đây, có ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt: “Thế nào? Có muốn tiếp tục không? Dĩ nhiên ... Tôi hi vọng sức lực của cô có thể bền bỉ hơn chút nữa.”

Giống như bọn trẻ vậy! Chúng đều hi vọng món đồ chơi mà chúng yêu thích không bị hỏng một cách nhanh chóng như thế!

Cơn đau ở bụng vẫn lan tràn, như thủy triều không ngừng xông lên.

Hà Truân thật sự không nề tình tẹo nào, tôi nghĩ, dù là một người đàn ông cao to vạm vỡ nếu bị đánh một đấm này thì cũng khó mà chịu được.

Co ro nằm trên mặt đất, đôi mắt của tôi bắt đầu tìm kiếm vũ khí thân cận của tôi - - Cục gạch yêu thương.

Đáng tiếc, trong lúc đánh nhau, cục gạch yêu dấu của tôi đã bị vứt xa chỗ của tôi tới mấy mét, dù tôi có cắt đứt tứ chi rồi nối lại với nhau cho dài thì cũng không thể với tới được. (Mấy suy nghĩ của chị Hoan quả thật khác người quá!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Lieulieu2015)

Tôi đưa tay ra hết mức có thể, ở trên đất bùn, cố gắng lẳng lẳng nắm một vật nho nhỏ.

Vật thể màu bạc, dưới ánh sáng mặt trời phát ra ánh sáng nhẹ.

Chính xác là, vật này vẫn luôn nằm trong túi quần của Hà Truân, lúc này bị tôi cố gắng xé nát chiếc quần quân nhân đó nên mới rơi ra ngoài.

Tuyệt đối không phải là súng, nhưng theo tôi, nó có lực sát thương còn mạnh hơn cả súng.

Tôi lặng lẽ giữ nó trong lòng bàn tay, môi nở một nụ cười cợt nhả: “Tôi thì tôi lại hi vọng bộ phận nào đó của anh sẽ không dễ dàng bị bốc cháy.”

Nói xong, tôi lấy vật nhỏ đó ra, đưa sát tới mảnh rừng rậm nhỏ màu đen của Hà Truân, bật một cái, “tách tách” một tiếng, đá lửa ma sát, một ngọn lửa nhỏ xinh đẹp hiện ra.

Tự xưng là Đại Điều thật sao?

Được, hôm nay tôi rất vui lòng nướng chín Đại Điều!!!!

Đúng vậy, cái vật nho nhỏ màu bạc kia chính là bật lửa.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54

Chỉ mới ngửi thấy mùi cháy khét, mảnh rừng rậm màu đen của Hà Truân đã bị khô héo một mảng lớn.

Nhưng anh ta đã kịp thời tránh né, nhảy căng lên, vì vậy Đại Điều mới may mắn thoát nạn.

Ngay cả như vậy thì tôi cũng vui vẻ đến nỗi muốn ôm ngay ngón chân của mình mà gặm cắn.

Trong khi tôi rất vui vẻ thì Hà Truân lại ùng ùng nổi giận.

Hiện tại toàn thế giới đang kêu gọi mọi người bảo vệ môi trường, nhưng tôi lại có thể đốt cháy rừng, hơn nữa lại là đốt cháy mảnh rừng rậm màu đen của ông trùm buôn ma túy Hà Truân, cho nên lần này đúng là tôi tự mình đi tìm cái chết rồi.

Quả nhiên, toàn thân Hà Truân bây giờ - - giống như quỷ sa tăng - - bị bao phủ bởi một ngọn lửa màu đen và vị quỷ sa tăng này đang đi về phía tôi.

Mỗi một bước đi của anh ta, dù không phát ra âm thanh gì nhưng lại nặng giống như có thể giết chết vô số sinh linh.

Mùi vị chết chóc đang ùn ùn kéo đến bao phủ khắp nơi.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên tôi phát hiện ra một chuyện.

“Dừng lại.” Tôi đưa tay ra ngăn lại hành động của Hà Truân, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh có phát hiện ra một chuyện?”

Anh ta dừng lại, cả người lâm vào cảnh giác, bắt đầu vểnh tai lắng nghe.

“Không phải dùng lỗ tai, dùng con mắt để nhìn thì hơn.” Tôi nói một cách khiêm nhường.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cặp lông mày đen rậm của Hà Truân dựng lên đường cong không kiên nhẫn.

“Ở đó.” Tôi dùng ánh mắt chỉ chỉ mảnh rừng rậm đã bị thiêu trụi của Hà Truân nói: “Giống hay không giống dấu hiệu của đảng phát xít Đức (Nazi)?”

Quả thật, chỗ đó đã bị tôi đốt thành hình chữ “vạn - 卐”, cảm ơn trời, tôi lại phát hiện ra một sở trường mới của mình rồi.

Về sau nếu có bị phá sản, tôi sẽ mở một cửa hàng đốt lông, bất kể là lông nách hay mảnh rừng rậm màu đen, muốn đốt ra bất kì hình dạng gì cũng đều có thể đáp ứng, bảo đảm khách hàng nhiều như mây, kiếm được càng nhiều hơn nữa.

Đáng tiếc, Hà Truân lại không hiểu biết gì về môn nghệ thuật này, sau khi nghe xong lời tôi nói, không khí chết chóc bao quanh người anh ta đã lập tức dâng lên như thủy triều, mấy vạn tấn nước mạnh mẽ đè xuống người của tôi.

Cơ thể của anh ta cũng đè xuống người tôi.

Tôi cảm nhận được, anh ta đang rất tức giận.

Bắp thịt của anh ta cứng lại như sắt thép, cơ thể nóng rực lên như đang bị thiêu đốt, hơi thở sắc bén như lưỡi đao.

Quần áo của tôi bị biến mất toàn bộ trong nháy mắt, thậm chí tôi còn cảm thấy, những thứ vải vóc kia là bị lửa giận nóng rực của anh ta đốt trụi.

Đôi tay của anh ta nắm thân thể tôi thật chặt, từng chỗ từng chỗ một, lòng bàn tay không hề mang theo một chút dục niệm nào mà là một loại tranh hơn thua.

Trong mắt anh ta, tôi chỉ có một bộ phận rất nhỏ là thuộc về phái nữ.

Động tác, ánh mắt và khí thế của Hà Truân đều toát lên quyết tâm phải làm như vậy.

Lần này thì tôi không thể trốn thoát được rồi.

Tôi biết rõ điều đó.

Anh ta giống như con báo, hung hăng cắn vào cổ của tôi để tôi mất đi khả năng chống cự.

Thật ra thì tôi mới ở chung với anh ta vài ngày, vẫn còn là hai người xa lạ, căn bản chưa có cái gì gọi là tình yêu nam nữ.

Quan hệ giữa chúng tôi được duy trì là do trong máu của đối phương có sự cố chấp, không chịu thua cuộc.

Ít nhất thì là như vậy, tại thời điểm này, tôi không muốn thua, nhất là không thể thua trên tay anh ta.

May mắn là tôi còn có lợi thế cuối cùng - - chủ động.

Thay vì sống sờ sờ mà bị cưỡng ép, chẳng bằng tôi chủ động đi cưỡng ép anh ta. (Chân lý này có vẻ thú vị nha!!!!!!!!!!!!!!!!!! – cười lăn lộn –

Lieulieu2015)

Vì vậy, tôi ngẩng đầu lên, hôn anh ta.

Nụ hôn này giống như là nụ hôn của người phụ nữ háo sắc (sắc nữ), hoàn toàn không có một chút dịu dàng và dè dặt nào cả, lúc môi vừa chạm môi, đầu lưỡi của tôi đã vội vã đưa vào trong miệng của Hà Truân mà khuấy đảo.

Nếu đều là cưỡng ép thì còn để ý gì đến cảm nhận có tốt đẹp hay không nữa, tôi dùng bộ máy nói chuyện bao quanh đầu lưỡi của anh ta.

Vừa lượn quanh vừa đếm đếm.

Một hai ba bốn năm, lên núi đánh con cọp.

Bốn năm sáu bảy tám, lúc nào mới có thể giết?

Đầu tiên, Hà Truân còn hoài nghi, nhưng sau đó thấy tôi gắng sức lượn vòng quanh như thế thì anh ta đã hiểu ra ý nghĩ của tôi.

Cưỡng ép hoặc bị cưỡng ép, đây là hai con đường trước mắt buộc chúng ta phải lựa chọn.

Tôi và Hà Truân đều thuộc một loại người, nên cả hai đều lựa chọn là người chủ động.

Nhưng đáng tiếc chính là, do vấn đề kỹ thuật, một trong hai chúng tôi nhất định phải có một người bị cưỡng ép.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55

Dù có đánh gãy chân của tôi thì tôi cũng tuyệt đối không nhường con đường thứ nhất cho anh ta - - tôi tự thề với lòng như vậy.

Dù có bị đốt trụi cả mảnh rừng rậm màu đen của mình thì tôi cũng không bao giờ bước trên con đường thứ hai – Hà Truân tự nói với lòng

Thề như vậy đó - - Dĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của tôi thôi.

Thứ duy nhất có thể xác định là, không khí giữa chúng tôi đột nhiên căng thẳng hơn. Nói một cách khoa trương thì phải là: có thể dùng sức để mở ra được.

Trong lúc tôi đang dốc sức tấn công đôi môi của anh ta thì Hà Truân đã vượt lên trước một bước, bắt đầu đưa tay vào khu rừng thần bí màu đen của tôi, tìm kiếm thạch động chìm trong khe suối nhỏ (Cái vụ nì ai cũng bít oài đúng hem? - - Lieulieu2015)

Khi anh ta đưa một ngón tay vào bên trong, cảm giác được dị vật, tinh thần của tôi phục hồi hoàn toàn.

Hà Bất Hoan ơi là Hà Bất Hoan, đầu của cô bị thiếu ôxi hả? Trong thời khắc mấu chốt này, ai chiếm được đỉnh núi của đối phương, ai cầm được cờ đỏ bao quanh sườn núi của đối phương trước thì người đó là người chiến thắng.

Còn để ý đùa giỡn trước làm gì, đi thẳng vào vấn đề chính mới là đúng đắn nhất!

Sau khi, tìm ra đúng đường, tôi lập tức sửa chữa sai lầm của mình, vội vàng trượt nhanh về phía sau.

Cũng vì như vậy mà ngón tay của Hà Truân tự nhiên đang chìm trong thạch động ở khe suối bị trượt ra ngoài.

Bây giờ chính là thời điểm tôi - - Ngân Cơ đã từng đứng đầu bảng ở Countess Dnacula - - phát huy năng lực.

Tôi như là cáo nhìn thấy gà, cúi khô gập lửa mạnh, sư thái gập được đại sư, nhanh chóng cởi quần Cửa mình ra, mạnh mẽ nhào qua, giang chân ra ngồi trên eo của Hà Truân, đưa ... của tôi nhắm ngay vào ... của anh ta.

Đang chuẩn bị khâu kim thì Hà Truân chột đẩy tôi ra, đè lại trên người tôi một lần nữa.

Xem ra, chúng tôi đã không tiếng động trao đổi với nhau và thống nhất ý kiến: ai có thể ngăn không cho người kia được như ý thì có thể khẳng định người đó là người mạnh hơn.

Dùng tay bắt lấy hai tay của tôi, cố định trên đỉnh đầu, Hà Truân dùng cái tay còn lại đỡ Đại Điêu đã bị tôi đốt trụ lông chuẩn bị tiến vào trong thạch động.

Đúng là quá vội rồi! Nếu biết trước có ngày có thể mạnh hơn tôi, ngay từ ban đầu, cha mẹ anh ta nên chế tạo thêm một cái tay cho anh ta.

Nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc để cảm khái.

Nếu như để Đại Điêu của nhà anh ta bay vào trong thạch động của tôi thì có thể coi như là tôi đã bị thua rồi.

Cố gắng giãy giụa là không hiệu quả, dù sao giữa nam và nữ cũng có sự khác biệt về thể trạng một cách rõ ràng, cho dù tôi có ăn rau chân vịt thì cũng không thể biến thành thủy thủ Popeye được.

Nhiều nhất thì chỉ có thể biến thành cô nàng Oliver đồng đánh và hay sợ hãi mà thôi.

Nhìn thấy đầu Đại Điêu đã ngấp nghé ở cửa động, chuẩn bị bay vào, không kịp suy nghĩ, tôi lập tức ngẩng đầu lên, miệng đối miệng Hà Truân lần nữa.

Tôi nghĩ, cái danh hiệu đầu bảng Ngân cơ đã bị bỏ đi trước kia không có chút tác dụng và tí tẹo dinh dưỡng gì với việc này cả.

Cho nên, tôi quyết định không dùng đầu lưỡi mà dùng hàm răng vô địch, không gì thắng nổi của mình.

Tôi thật sự cắn đầu lưỡi của anh ta, hơn nữa còn lòi ra ngoài ít nhất năm cm.

Có thể thấy được đầu lưỡi của Hà Truân có độ co giãn rất tốt.

Do đó, tôi đưa ra một kết luận: đầu lưỡi của Hà Truân có thể cùng một họ với dây chun tỷ tỷ.

Tôi nghĩ, cho dù là ai thì khi đầu lưỡi bị kéo ra khỏi khoang miệng cũng có phản ứng, Hà Truân cũng không ngoại lệ, anh ta thu đôi bàn tay đang bện rộn ở phía dưới về giải cứu đầu lưỡi.

Vì thế, hai tay của tôi được tự do.

Tôi muốn chính là điều này.

Nhân cơ hội này, vội vàng dùng hết toàn lực, đấm ngay một cú thật mạnh lên gò má của anh ta.

Một cú “Thiên mã lưu tinh quyền” đánh cho Hà Truân ngã nhào bên cạnh vũng bùn.

Thanh Đồng Thánh Đấu Sĩ rách nát là vô địch! (Chỗ nì Lieulieu2015 hông hìu cho lém. Mong các bợn thông cảm. Hic!)

Giờ phút này, mọi thứ đều chuẩn bị xong: Hà Truân ngã xuống bùn, hạ thân của tôi và Hà Truân đều ... (Chỗ nì các tình iu tự hìu. Tớ là tớ ngại lém!)

Quả thực là cơ hội tốt trăm năm khó gặp một lần.

Vì vậy, thú tính của tôi bùng lên, cười lên người anh ta một lần nữa, đưa cửa động của tôi, bao trùm Đại Điêu của anh ta. (Chết mất thôi. Suy nghĩ của chị Hoan thật khác thường!!!!!!!!!!!!!!!)

Trong nháy mắt, sự kết hợp này làm cho tôi cảm thấy cuộc sống của mình thăng hoa hoàn toàn.

Từ đó, Hà Bất Hoan tôi đã không còn chỉ là Hà Bất Hoan bình thường mà đã trở thành Nữ Lưu Manh Tiểu Cường.

Sau này, Hà Bất Hoan tôi chỉ là Nữ Lưu Manh Tiểu Cường của ông trùm ma túy cõi xay thịt Hà Truân mà thôi.

Việc này có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với tôi.

Thậm chí, tôi còn bắt đầu suy tính làm thế nào để in sự thật này lên trên danh thiếp của tôi một cách văn vẻ và đầy uyển chuyển nữa.

Đạo diễn kiêm nhà sản xuất phim của điện ảnh Mỹ - Steven Spielberg đã từng nói: “Kiêu ngạo là mẹ kế của thành công ...” Đừng tìm hiểu làm gì, tôi thừa nhận những lời này là do tôi tự bịa ra, không có một lông quan hệ nào với ông đạo diễn đó cả.

Ý của tôi là, tôi muốn kéo dài sự thật mạnh mẽ này hết sức có thể.

Tôi muốn Hà Truân vĩnh viễn nhớ, trên địa bàn của anh ta, đã từng có một người phụ nữ tên là Hà Bất Hoan Tàn nhẫn, vô tình, tham lam, độc ác, không có nhân tính cưỡng ép anh ta.

Thời gian chính là tiền bạc, là danh dự, là tất cả.

Trên cơ sở cưỡng ép Hà Truân thành công, tôi bắt đầu tiến hành vận động “lên – xuống”.

Kết quả của việc tôi ở phía trên chính là, cái kia của Hà Truân đang ở trong ... của tôi ra ra vào vào.

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, một lần nữa.

Tôi dùng sức lực ăn thịt của mình bắt đầu vận động, vì tranh thủ thời gian, tốc độ nhanh đến kinh người, đoán chừng ma sát thêm vài phút nữa là có thể sinh ra tia lửa.

Thật ra thì tổng cộng mới có năm sáu lần hạ xuống, Hà Truân đã bình phục lại, hơn nữa còn ý thức được anh ta đã bị tôi gì gì.

Lần này chính là vật lông trên móng sư tử!

Tinh thần anh ta phân đôi rồi, anh ta đi vào cõi niết bàn rồi, anh ta lạnh nhạt rồi, anh ta bị bạo hoa cúc rồi, anh ta ôm eo của tôi, nghiêng người lật một cái đã thành công trao đổi vị trí của chúng tôi.

Với kẻ địch, cơ thể và tinh thần đều không được buông lỏng.

Tôi nhìn anh ta, dùng cái miệng độc ác của mình nói: “Cái người tàn hoa bại liễu này, đã không có người phụ nữ nào “muốn” anh rồi, ha ha ha ha ha ha! ! !”

Không thể không thừa nhận mấy chữ “ha ha ha” sau cùng hơi có chút khô khan, nhất định về sau nên luyện tập thật giỏi mới được.

Hà Truân không hổ danh là ông trùm ma túy, cho dù tức giận cũng sẽ không biểu lộ ra mặt, mà dùng hành động để trừng phạt sự phách lối của tôi.

Cái gọi là hành động chính là: Anh ta ngăn chặn tôi lại và bắt đầu phản kích một cách mạnh mẽ.

Mỗi lần hạ xuống là mỗi lần anh ta dùng lực thật mạnh, hơn nữa, trời sinh anh ta đã có thiên phú về chuyện này, quả thật là sẽ giày vò tôi đến chết mất!

Đúng là trong mắt anh ta, tôi không phải là một người phụ nữ chân yếu tay mềm!

Đại Điêu của nhà Hà Truân là loại thượng phẩm, chỉ đáng tiếc là Đại Điêu này lại đi theo một chủ nhân không tốt. Nếu như được sinh trưởng ở trên người người khác, lại còn biết thêm một chút tình thú thì - - tôi dám cam đoan, tuyệt đối có thể cướp hết khách của bác sĩ con vịt.

Trò chơi nam nữ vận động này quả thật là công việc nặng nhọc tốn sức lực, hai chúng tôi đang không ngừng tranh giành việc cưỡng ép và bị cưỡng ép.

Trong lúc, tôi đang cười anh ta, cười đến sung sướng thì đột nhiên bị anh ta đập cho một cú, ngã xuống, anh ta phản kích lại; hoặc là; trong lúc anh ta đang cười tôi, cười đến nổi mê mẩn thì bị tôi túm được tóc, giật ngược lại, anh ta bị ngã, tùy ý tôi phản kích.

Có thể nói, làm loại chuyện này cùng anh ta phải dùng nhiều hơn mười lần hơi sức so với người khác.

Chỉ là, hình như Hà Truân cũng đồng cảm với tôi trong chuyện này.

Bởi vì, sau khi kết thúc thì cả hai chúng tôi đều nằm trên mặt đất, thở hổn hển, chờ đợi thể lực hồi phục.

Hơi mở mắt ra, cái tôi nhìn thấy chính là ánh mặt trời lấp ló trong các kẽ lá dày đặc, tạo thành quầng sáng màu vàng.

Trong lúc yên tĩnh tuyệt đẹp này, một chú chim vỗ cánh bay khỏi tổ, để lại vài chiếc lông và tiếng ma sát trong không khí.

Xong rồi, con chim đó khẳng định là mới rình xem màn trình diễn của hai chúng tôi.

Đồ không có đạo đức!

Xem ra, chuyện tôi quyết định nướng con của nàng ta ăn là không sai. (Cái vụ định nướng trứng chim trên tổ để ăn mà chưa kịp thực hiện ý – Lieulieu2015)

Thể lực mới khôi phục được ba phần đã nghe thấy âm thanh của Hà Truân truyền tới: “Chưa từng gặp được người phụ nữ nào hoang dã như cô!”

Đây tuyệt đối không phải là những lời khen tặng, hơn nữa lại còn mang theo ý là tham lam “gà trống”.

Thôi, gà trống cũng là thịt, cho nên tôi trả lời là: “Chưa từng gặp được người đàn ông nào có con gà lớn như vậy.”

Con gà con là gì, anh ta biết, tôi biết, mọi người đều biết.

Trong sáng đều không phải là đức tính của những em bé ngoan!

Bất cứ người đàn ông nào cũng thích được nghe khen ngợi cái ...của mình,

Hà Truân cũng là đàn ông, cũng thích.

Không đợi anh ta vui mừng lâu, tôi tiếp tục bổ sung: “Đồng thời, cũng chưa từng gặp người nào có kỹ thuật tệ như vậy.”

Hà Truân ơi Hà Truân, anh có gà trống, tôi còn có gà mái biết bay cơ!!!!

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56

Cũng đúng.

Đã như vậy, tôi cũng không so đo nữa.

Buông cổ anh ta ra, tôi lại nghi ngờ hỏi.

“Chẳng lẽ, bọn họ thả anh ra?” Tôi nghi khả năng này không lớn lắm.

“Tôi lén đến đây.” Bác sĩ con vịt nói.

“Anh đúng là rất Thần Thông Quảng Đại!” Tôi hơi nghi ngờ nói.

Bác sĩ con vịt cười một cách mỉa mai, kể sát tai tôi, nói nhỏ: “Bản lĩnh lớn nhất của tôi không phải chỉ là ở trên giường!”

Nói xong, còn liếm nhẹ vành tai của tôi, kích thích một trận tê dại.

Tôi vội lùi về phía sau một bước.

Bác sĩ con vịt theo sát chân, ôm trọn eo của tôi, như thế nên hạ thân của tôi và hạ thân của anh ta gắt gao ở cùng một chỗ.

Đôi mắt anh ta sáng rực: “Từ việc, lúc này cô gằm lên giận dữ trên ban công cho thấy cô và Hà Truân cũng không phải là quá hòa hợp, vẫn còn có chút chưa thỏa mãn, có muốn tôi giúp khai thông một chút hay không?”

Nói xong, anh ta tiếp tục dùng bảo bối đã có phản ứng trêu chọc tôi.

Tôi rất cảm kích ý tốt của anh ta nhưng cũng không muốn nhận nó.

Ít nhất là hiện tại không muốn.

“Có phải anh đã tìm được cách ra ngoài rồi?” Hai tay tôi đẩy lồng ngực của bác sĩ con vịt ra, cố gắng làm giãn ra chút khoảng cách.

Bác sĩ con vịt quá mạnh mẽ, bây giờ, thân thể tôi đang suy yếu, không thể chịu nổi kích thích mạnh.

“Hôn tôi một cái trước rồi tôi nói cho cô biết.” Mũi của bác sĩ con vịt thật cao, lại sáng bóng như được đánh một lớp phấn, rất đẹp.

Tôi cho anh ta nhiều hơn thế - - đặt tay lên viên tròn tròn phía bên phải, ngón cái và ngón giữa cùng bóp, tạo thành “Đạn Chỉ thần công”, nói một cách dịu dàng mà đầy uy hiếp: “Nếu như anh không định để cho “trứng rách

người chết” thì đừng để tôi hỏi lần thứ hai.”

Bác sĩ con vịt rất thức thời, lập tức đứng thẳng, khôi phục bộ dạng nghiêm chỉnh: “Đương nhiên là có cách, có một con đường đã được đặc biệt sửa chữa trở thành đường vận chuyển Heroin, đi thẳng ra ngoài mà

không cần vòng qua trấn nhỏ, chúng ta có thể đi từ con đường đó.”

“Nhưng con đường quan trọng như vậy, nhất định là có lực lượng lính canh giữ rất mạnh.” Tôi suy đoán.

Bác sĩ con vịt lập tức xác nhận suy đoán của tôi là đúng: “Đúng vậy, tổng cộng có ba trạm kiểm soát, dọc theo bên đường hàng nghìn binh lính cầm súng canh giữ.”

“Có phải anh muốn tôi làm chuyện gì không?” Tôi nghĩ: bác sĩ con vịt không phải là người thích nói lời vô ích.

Bác sĩ con vịt nở nụ cười tươi như cảnh xuân ở ngọn núi cao và hiểm trở, chỉ có ở trong núi: “Đúng vậy, chỉ cần cô lấy được tín vật trên người của Hà

Truân thì có thể thông qua một cách dễ dàng.”

Tôi cảm thấy bác sĩ con vịt coi trọng tôi quá rồi, chính là anh ta chê tôi còn chưa có bị xé xác như mảnh giấy vụn ấy mà.

Trộm tín vật trên người Hà Truân, trừ khi là tôi không muốn sống nữa!

Tôi kiên quyết từ chối.

“Tôi đã liên lạc được với người bên ngoài để tiếp ứng cho chúng ta, chỉ cần qua được con đường đó là chúng ta có thể tự do.” Bác sĩ con vịt dụ dỗ tôi.

“Muốn trộm , anh tự đi mà trộm.” Tôi không ăn cái này đâu.

Mạng mất rồi thì cần tự do để làm gì?

Bác sĩ con vịt vẫn bình tĩnh tung ra đòn sát thủ, chỉ vào miếng thịt lớn vừa được đem tới và nói: “Chẳng lẽ cô muốn ở đây mãi, ăn những loại thức ăn khó nuốt này cả đời?”

Phòng tuyến trong lòng tôi hoàn toàn bị sụp đổ.

Nhắm mắt, nội tâm giãy giụa một lúc lâu, cuối cùng mở miệng một cách khó khăn: “Tôi trộm, nhưng ... Có một điều kiện.”

“Cô nói đi.” Bác sĩ con vịt rất hào phóng chấp nhận.

Tôi nói: “ Đêm đó, khi chạy trốn, anh nhất định phải làm cho tôi một bát
đùi gà rán thật ngon để tôi gặm trên đường.”

Bác sĩ con vịt: “.....”

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57

Tín vật trên người Hà Truân thật ra là một tờ giấy thông hành, đã được đóng dấu cho phép của Hà Truân.

Con đường đó là con đường vận chuyển Heroin vô cùng quan trọng, là con đường sinh mạng của bọn chúng, cho nên, nếu không có giấy thông hành đã được đóng dấu của Hà Truân thì một con ruồi cũng không thể bay qua được.

Mà con dấu này, đương nhiên là được Hà Truân mang theo bên người.

Mới nghĩ đến đó tôi đã hối hận rồi - - Lúc đầu học được bản lĩnh mở khóa siêu việt sao lại quên không học bản lĩnh khắc con dấu chứ?

Hối hận vẫn là hối hận, đành phải trộm con dấu đó thôi.

Chỉ có điều, bác sĩ con vịt nói thì dễ mà tôi làm thì lại khó khăn quá!

Kinh nghiệm bản thân đã chứng minh rằng, muốn cởi một chiếc quần, áo ... trên người Hà Truân còn khó đến nỗi có thể mất mạng chứ đừng nói đến ăn trộm tín vật quan trọng trên người anh ta.

Tôi đứng trên ban công, ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay trái cầm một xiên thịt lợn, vừa nghĩ vừa ăn, như đang hút thuốc lá vậy.

Đang khổ cực suy nghĩ tới gần như bị táo bón thì Tào * tới.

“Nghe nói gần đây cô hay nói những chuyện không nên nói.” Hà Truân vừa đi vừa nói mang theo một loại khí thể bề ngể thiên hạ (nhìn đời bằng nửa con mắt – Lieulieu2015), anh ta ngồi xuống ghế trúc, lông mày nhíu lại.

Tôi đã lãnh giáo qua sức nặng toàn thân bấp thịch của Hà Truân rồi, ngay cả cái ghế chắc chắn đến thế cũng bị đè tới nỗi phát ra tiếng kêu kẻo kệt.

Tôi xoay người, dang hai tay, lưng tựa vào lan can bằng gỗ, nhướng mày khiêu khích nói: “Tôi lại cảm thấy mình không nói nhảm câu nào.”

Anh ta đơng đưa cái ghế, đôi chân rắn chắc, thẳng tắp như ẩn như hiện trong chiếc quần quân đội khiến người khác cảm giác được một nguồn sức mạnh tiềm ẩn bên trong.

Đột nhiên, tôi nhớ lại khoảnh khắc cả hai chúng tôi làm chuyện kia một cách táo bạo và mạnh mẽ trên mặt đất, đôi chân dài, thẳng tắp, màu đồng, rắn chắc, dùng sức kẹp chặt lấy tôi.....

Có thể nhớ một cách rõ ràng như vậy, cho thấy, ngày đó công phu của anh ta cũng không tệ lắm.

Chẳng qua, anh ta là loại người cơ bắp nên về mặt kỹ thuật còn thua kém nhiều lắm.

Đầu óc tôi bị những ý nghĩ không trong sáng lấp đầy, chỉ có thể nghe thấy Hà Truân nói câu cuối cùng: “..... Chắc cô cũng không cần lưỡi của mình nữa rồi.”

Cố xua đi những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, đoán là anh ta tới để cảnh cáo tôi không được nhắc lại chuyện kỹ thuật trên giường của anh ra không được tốt, nếu không sẽ cắt đứt đầu lưỡi của tôi.

“Vâng, vâng, vâng.” Tôi đáp một cách qua loa.

Dù sao cũng là diễn viên nghiệp dư, kỹ thuật diễn không tốt, bị Hà Truân phát hiện ra tôi không tập trung, mắt thú của anh ta lạnh lùng nhìn tôi,

chuẩn bị phát tác, may nhờ có người gõ cửa đúng lúc.

Là Trần Quốc – mặt giống như tên, tôi phải cảm ơn anh ta, đồng thời quyết định sau khi chết sẽ giúp anh ta khẩn cầu Diêm Vương, sau khi đầu thai sẽ có một khuôn mặt to tròn giống như quả chùy.

“Hà tiên sinh, hôm nay có một nhóm hàng muốn xuất.” Trần Quốc cung kính đưa lên giấy thông hành trong truyền thuyết, xin dấu của Hà Truân.

Tôi nhìn thấy rõ ràng, Hà Truân lấy từ trong túi ra một con dấu, đóng xuống một cách thành thạo.

Hai người còn bàn về mấy chuyện khác nữa.

“ Gần đây những người kia điều tra chúng ta tương đối chặt chẽ, mọi việc phải cẩn thận, phải thêm nhiều người ở trên đường.”

“ Vâng đã phái thêm hai đội rồi, có tình huống gì họ sẽ báo cáo ngay lập tức.”

Nơi nào có người thì nơi đó có nhiều chuyện đồn đại, bởi có một cặp lỗ tai tốt nên từ số lượng lớn binh sĩ tôi biết được, gần đây chính phủ đang chuẩn bị tiến hành vây quét Hà Truân, tạo nên tác dụng uy hiếp.

Nhìn kỹ thấy con dấu này của Hà Truân rất khác biệt, tuy đầu hơi nhỏ nhưng khí lại lớn, là loại đá băng lạnh màu xanh lá cây, màu sắc dịu dàng, là loại Trân Phẩm khó có được.

Sợ bị phát hiện ra đầu mối, chỉ liếc mắt nhìn qua một cái, tôi tiếp tục đứng ngắm hoa, ngắm trăng, thưởng thức hương vị của mùa thu.

Trần Quốc – mặt như tên – cũng là kẻ thức thời, làm xong việc lập tức đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Tôi cố tập trung suy nghĩ xem làm cách nào mới có thể ăn trộm được con dấu này của Hà Truân.

Nghĩ như sau:

Một, con dấu được cất ở túi quần Hà Truân.

Hai, muốn lấy được con dấu thì nhất định phải cởi được quần của anh ta ra.

Ba, cởi quần phải có một lý do chính đáng để không bị nghi ngờ.

Giờ phút này, muốn cởi quần của một người đàn ông ra mà không bị nghi ngờ thì chỉ có một lý do.

Mặc dù, tôi không thật sự muốn, nhưng vì con dấu, vì tự do, quan trọng hơn là, vì những bữa thịt thật ngon đủ cả hương lẫn vị, bản đầu bài liều mạng!!!!

Xoay người, cả khuôn mặt và ánh mắt đều mang ý cười nói với Hà Truân:

“Anh có mệt không, tôi xả nước cho anh tắm rửa nhé?”

Tôi không tin là anh ta có thể không cởi quần mà đi tắm.

Hà Truân ngồi trên ghế, tiếp tục đong đưa, tần số không có gì thay đổi, mặc dù cả người đang lắc lư, nhưng cái đầu húi cua của anh ta thì lại không có điều kiện mà đong đưa.

Tôi vẫn giữ nguyên vẻ mặt và ánh mắt tươi cười, con người cũng dõi theo cơ thể của anh ta mà lắc lư, chỉ sợ không cẩn thận để lộ ra mấy chữ to

đùng trên trán: “Tôi muốn ăn trộm con dấu của anh.”

Gió hiu hiu thổi, lá cây xôn xao bên ngoài ban công, tất cả đang tô điểm cho gian phòng chúng tôi đang ở.

Hà Truân vẫn tiếp tục đong đưa, ánh mắt thâm thúy, giống như những lá cây đung đưa thấp thoáng dưới ánh trăng ở ngoài cửa.

Trong lúc, tôi bắt đầu nghi ngờ rằng mình đã viết rõ những chữ kia ở trên trán thì đôi chân dài thẳng tắp từ trên ghế đặt xuống đất làm cái ghế đang đong đưa dừng lại.

“Tốt.” Hà Truân đồng ý, nhưng không để tôi được vui mừng lâu anh ta lại bổ sung thêm: “Chúng ta cùng nhau tắm.”

Tôi xác định là trên trán mình chắc chắn có viết chữ.

Có điều đó là hai chữ - - “Bi kịch.”

Hà Truân đúng là động vật hoang dã, ngại thùng gỗ trong phòng nhỏ, không chứa nổi hai người nên kéo tôi tới nhà gỗ phía sau cách đó một dặm.

Không thể không thốt lên rằng, phong cảnh nơi đây quả thật rất đẹp.

Một thác nước nhỏ cao ba thước uốn cong, chảy xuống một hồ nước sâu, tĩnh lặng, phản chiếu ánh trăng bàng bạc, xung quanh cỏ cây sum suê, những bông hoa ẩn mình sau những tán cây um tùm, đẹp tuyệt trần, cảnh đẹp làm cho người ta nổi da gà.

Một con mắt của tôi mãi mê ngắm cảnh đẹp tự nhiên, con mắt còn lại chìm đắm trong cảnh đẹp khác - - Hà Truân đang tự cởi quần áo của anh ta.

Tư thế cởi quần áo của anh ta cũng thật hoang dại, hai tay giơ lên, kéo tuột áo qua đầu.

Trong nháy mắt, cơ thể cường tráng màu đồng cổ từng tắc từng tắc một lộ ra ngoài không khí.

Da thịt săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, thân hình tam giác ngược, đàn ông 100% .

Trên phương diện thể lực, người đàn ông này tuyệt đối được gọi là báu vật.

“Báu vật” sau khi tự cởi áo xong, duỗi cánh tay dài ra, tạo thành đường cong đẹp đẽ như con cá mạnh mẽ phi vào trong nước.

Mặt đầm bị phá vỡ yên tĩnh, tạo thành những vòng tròn liên tiếp nhau lan rộng ra xa, bóng trắng bị đánh vỡ thành những đốm sáng màu bạc.

Những đốm sáng này tiếp tục phiêu đảng trên mặt nước, từ từ hội tụ lại thành mặt trăng.

Thời gian đã qua rất lâu mà “báu vật” nhảy xuống nước vẫn không có chút tung tích gì.

Tôi nghi ngờ lúc anh ta nhảy xuống không may đầu đập vào tảng đá, ngất xỉu.

Mặc dù, lần trước hai chúng tôi đã khắc sâu tình cảm thân thể ở trong rừng nhưng là mâu thuẫn giai cấp giữa chúng tôi vẫn không thể điều hoà được. Vì vậy, tôi nghĩ một cách vô lương tâm rằng: đừng nói là Hà Truân bị ngất, cho dù bị chết đuối cũng không liên quan tới tôi.

Có điều, con dấu đó vẫn ở trong túi quần của anh ta, nếu anh ta chết thật, thì tôi lại phải nhảy xuống vớt xác chết trôi hay sao?

Cảm giác có gì đó không thích hợp, suy tính đến hậu quả nghiêm trọng có thể xảy ra, vội vàng quỳ gối bên cạnh bờ hồ, lo lắng nhìn vào trong hồ

nước sâu, cất cao giọng gọi: “Hà Truân, anh không sao đấy chứ?”

Không có ai đáp lại, hồ nước giống như mặt băng yên tĩnh.

Tôi càng sốt ruột, gọi to hơn chút nữa: “Hoa tàn, hoa tàn, tôi là kẻ độc ác, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời!!!”

Vẫn yên lặng như cũ.

Thôi xong, lần này tôi phải vớt xác chết trôi lên thật rồi!

Trong lòng sợ hãi, đang chuẩn bị gọi lần cuối cùng, ai ngờ vừa mở to miệng, một bàn tay sắt vạch nước ra, lôi tôi xuống hồ.

“Hoa đào đầm thủy sâu ngàn thước” - - Vận đào hoa trong hồ nước sâu không thấy đáy - - Câu nói này quả nhiên không sai.

Đúng là lý luận của Lý Bạch có gian tình vô cùng đẹp đẽ và rực rỡ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58

Đột nhiên bị kéo vào trong nước, vì không kịp phòng bị nên miệng và lỗ mũi đều bị nước tràn vào, tôi sặc gần chết.

Cảm giác bất lực xuất hiện đột ngột, giống như toàn thế giới đều là nước, có cỗ giầy giụa cũng uống công, mãi chìm đắm trong cảm giác bất lực này

khiến cho tôi quên mất phải cố gắng nổi lên trên mặt nước.

Hồ nước lạnh như băng, cứng như thép, ngưng tụ sự bình tĩnh của thế sự xoay vần, cho dù có nhiều hơn nữa sinh vật bị chết đuối trong hồ cũng không làm cho nó quan tâm chút xíu nào.

Trong lúc, tôi chìm trong giây phút đen tối nhất, đôi cánh tay sắt đã kéo tôi vào trong nước, duỗi ra lần nữa, kéo tôi ra khỏi mặt nước.

Lại được hít thở không khí tươi mát, tôi hít vào thở ra một cách tham lam, mặc kệ dáng vẻ nhếch nhác của mình.

Thật ra thì, giờ phút này, dáng vẻ của tôi không chỉ có nhếch nhác thôi đâu, thậm chí từ nhếch nhác dùng trong trường hợp này là hơi nhẹ: Hai tay tôi ôm thật chặt cổ của Hà Truân, đầu tựa vào lồng ngực của anh ta, mắt nhắm, hít thở dồn dập.

“Cô không biết bơi?” Hà Truân hỏi.

Lỗ tai bị nước vào nên hơi ong ong, nghe không rõ âm thanh của anh ta, hình như có kèm theo tiếng cười nhẹ.

Tôi nghĩ, anh ta thích bộ dạng mềm yếu của tôi.

Hà Truân không đẩy tôi ra, ngược lại đưa ta luồn qua eo, nâng tôi lên một cách nhẹ nhàng, không để tôi bị chìm.

Mặt của tôi dán chặt vào lồng ngực của anh ta, nhịp tim bình ổn, mạnh mẽ của anh ra từ ngực truyền tới tai tôi.

Ướt át, ngang bướng, cảm dỗ.

“Anh cảm thấy chơi rất vui có phải không?” Tôi hỏi.

Cổ họng bị sặc mấy ngụm nước nên giọng nói có chút khàn khàn, không thuận.

“Ừ! Chơi rất vui.” Anh ta đồng ý.

Dù sao phương châm của Hà Truân là: tốt nhất là làm cho tôi chết đi, nếu không chết được thì làm cho nôn ra vài ngụm máu cũng được.

Sau khi hít thở thêm vài hớp không khí, đầu óc của tôi cũng tỉnh táo hơn.

Lúc này không nên cãi vã, nhanh chóng lấy được con dầu mới là điều quan trọng.

Nhưng lúc Hà Truân nhảy vào trong nước cũng không có cớ quàn ra, tôi thấy buồn bực, chẳng lẽ anh ta không sợ bị mất con dầu quan trọng này hay sao.

Với sự hiểu biết của tôi với Hà Truân, chắc chắn anh ta không phải là người như vậy.

Đừng nghĩ nhiều nữa, việc cấp bách bây giờ là phải cởi được quần của anh ta ra. (Ồ zia! Hay quá!!! – Lieulieu2015)

Dù sao cũng cưỡng ép được anh ta một lần rồi, tôi cũng không sợ làm lần thứ hai.

Tôi chấp tay trước ngực, nói thầm “A di đà phật”, sau đó, đẩy Hà Truân ra, lặn vào trong nước.

Hà Truân cũng không hết hoảng - - anh ta biết tôi trốn không thoát khỏi hồ nước này, trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh ta.

Mà mục đích của tôi cũng không phải là chạy trốn.

Không bao lâu sau, tôi nổi lên mặt nước lần nữa, đứng trước mặt Hà Truân.

Có điều, sự khác biệt giữa hai lần lặn xuống nước là - - tôi đã tự cởi ra nội y của mình.

Áo mỏng, thấm nước, dán chặt vào cơ thể của tôi như là lớp da thứ hai, trong suốt mà mỏng lung.

Cặp tuyết lê rất tròn này, đôi nhũ hoa đỏ hồng này, tất cả được ánh trăng dát thêm một lớp ánh bạc long lanh, xinh đẹp mà không đậm, mỹ lệ mà không đẽng.

Mái tóc quăn dài trôi lững lờ trên mặt nước, tóc đen như mực, dạt theo những gợn sóng trôi về và quăn quýt lấy Hà Truân, thậm chí, đã có vài sợi tóc vương đến trên cái cổ màu đồng và bộ ngực cường tráng của anh ta, quanh co uốn lượn thành độ cong tuyệt đẹp, Phật có câu khuyên “Sắc tức là không”, nhưng trong trường hợp này thật khó để hiểu thấu, ngược lại còn có phần lằm đường, lạc lối.

Lại có câu “Người rơi vào ma đạo” rất cuộc, cũng không thể nhìn rõ.

Tôi hơi híp mắt lại, giống như con mèo đen cuộn tròn trên nóc nhà.

Tôi đã từng tập luyện vô số lần ở trong gương, làm vẻ mặt như vậy thì mí mắt trên giống như là được bôi một lớp phấn óng ánh, diễm lệ, làm cho đôi mắt thêm thâm thúy, mỹ lệ, cong cong.

Giờ phút này tôi nhìn Hà Truân bằng đôi mắt ấy.

Đó chính là sự trêu đùa trong truyền thuyết “Hoạt sắc sinh hương”, điều tôi muốn ngay cả những đứa trẻ không thuần khiết cũng đều hiểu được.

Mà đương nhiên, Hà Truân không thuần khiết, bởi vì anh ta nói rằng: “Cô biết mình đang làm gì không?”

Nghĩ rằng trộm người của anh trước, sau đó, trộm con dấu của anh. (a ha ha! Vụ này có lợi lém nha!!!! – Lieulieu2015)

Dĩ nhiên, câu tôi nói ra khỏi miệng sẽ là: “Tôi muốn cho anh một cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Hà Truân hỏi, những giọt nước trong suốt, lóng lánh trượt xuống theo làn da trơn bóng của anh ta, giống như một thanh chocolate cực lớn, chỉ nhìn thôi cũng đủ chảy nước miếng rồi.

“Cơ hội chứng minh kỹ thuật của anh không quá tệ.” Tôi xòe bàn tay ra, vuốt nhẹ cằm của anh ta, giống như là đang trêu chọc một Tiểu Báo đang mơ màng, nguy hiểm nhưng đầy tính khiêu chiến.

Cằm của anh ta có râu, đâm vào lòng bàn tay tôi, nổi lên rõ ràng.

Tiểu Báo chắc là không cho phép tôi lặp lại động tác như vậy nữa nên anh ta giơ tay ra, muốn nắm chặt những móng vuốt phách lối của tôi.

Không để cho anh ta được như ý, giống như con cá bóng loáng, trơn trượt, những móng vuốt của tôi thoải mái tránh thoát, sau đó, cả người dùng sức vùng ra khỏi cơ thể anh ta 3 ~ 5m.

Sau khi, tới được vị trí an toàn, tôi xoay người, một đôi mắt mèo nhìn anh ta một cách yên lặng, mà đôi tay thì lại đang làm chuyện mờ ám ở dưới nước.

Hà Truân bắt đầu truy đuổi, bơi lại chỗ tôi, lúc sắp tới nơi tôi ném cái quần vừa cởi lúc nãy cho anh ta.

Hai chân của tôi hoạt động trong nước, dưới ánh trăng, giống như hai dải lụa trắng.

Hà Truân nhận lấy quần dài của tôi, nhìn thấy đôi chân của tôi, ánh sáng trong mắt giảm đi mấy phần, để quần dài sang một bên, mặc cho nó dần dần chìm xuống.

Quần dài chìm xuống rồi, nhưng không khí giữa chúng tôi lại từ từ dâng lên, đậm đặc và rục rờ.

Anh ta không có hành động khác, tôi cũng không lui, bởi vì đã quen thuộc lẫn nhau nên chúng tôi biết được đây chính là một màn biểu diễn.

Anh ta là người xem, việc phải làm chính là đứng yên quan sát, tôi là diễn viên, việc phải làm chính là ra sức biểu diễn.

Đôi tay đưa vào trong nước, kéo chiếc áo mỏng manh lên, cởi ra từng tấc từng tấc một.

Làn da trắng ngần dần dần lộ ra, từ hông, tới bụng, tới ngực, tới cổ rồi qua đầu.

Trong nháy mắt, xà yêu biến thành người!

Chẳng qua là, trong lúc sóng mắt lưu chuyển, yêu khí bộc lộ ra càng nhiều, dường như hồ nước cũng bị nhuộm một màu đỏ tươi. Mấy dặm anh túc ở bên ngoài cũng như vậy, dường như có thể nhuộm hồng bầu trời trong đêm khuya.

Da của xà yêu lại bay về phía Hà Truân lần nữa.

Anh ta nhận lấy, người nhẹ, ánh mắt càng thêm thâm hơn.

Giờ phút này, bộ ngực của tôi đang ngâm trong nước, hai luồng tuyết trắng như ẩn như hiện, làn sóng lăn tăn vỗ về chơi đùa như thể chúng được bao phủ bởi một tầng ham muốn.

Mảnh vải còn sót lại cuối cùng.

Hai cánh tay trắng nõn chìm vào trong nước, rồi xuất hiện lần nữa với chiếc quần nhỏ trên ngón giữa, màu đen viền tơ (Lace), Câu hồn nhiếp phách.

Sau khi ném quần nhỏ cho Hà Truân, tôi lặn vào trong nước, mặc cho cơ thể chìm vào trong nước hồ.

Gần nổi lên trên mặt nước thì dừng lại, ánh trăng u tĩnh, đông lạnh, giống như ánh trăng trong thâm cung, xuyên qua ngàn năm đến đây.

Thế giới trong nước không có tiếng động, nước trong suốt, rất ít thứ lẫn trong đó.

Tuy nhiên, lại không nhìn thấy Hà Truân đâu.

Trong lòng đột nhiên không thể bình tĩnh được, giống như có vô số túi khí tranh nhau bốc lên, phát ra tiếng động ồn ào, hỗn loạn.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên có cảm giác từ phía sau lưng, quay đầu lại theo bản năng, tôi nhìn thấy Hà Truân.

Thì ra anh ta vẫn núp ở phía sau lưng của tôi.

Chưa kịp phản ứng thì anh ta đã ôm chầm lấy tôi.

Nước hồ tuy lạnh lẽo nhưng không làm lạnh được cơ thể của anh ta, Hà Truân giống như lò lửa, vây tôi lại, hòa tan tôi vào trong nhiệt độ nóng bỏng đó.

Anh ta hôn tôi, đôi tay vuốt ve thân thể vừa biến thành hình người của tôi.

Bàn tay có vết chai sần đang tìm tòi yêu khí còn sót lại trên cơ thể tôi, khi chạm tới đó, đôi bàn tay ấy nắm chặt chúng, hung hăng nắm chặt, xoa bóp, đè ép, giống như muốn vò nát nó, biến nó thành chất lỏng mà hút vào trong bụng.

Không khí trong phổi đã gần tiêu hao hết, dường như có chiếc búa sắt đang gõ vào lồng ngực của tôi.

Tôi muốn nổi lên trên mặt nước, muốn hít thở lần nữa nhưng Hà Truân lại không cho.

Anh ta ôm tôi thật chặt, hai tay tiếp tục tìm kiếm yêu khí còn sót lại.

Thật khó có thể diễn tả hết bằng lời nỗi khổ của người bị thiếu dưỡng khí, tôi liều mạng giãy dựa theo bản năng, sức lực kinh người, đáng tiếc sức mạnh của Hà Truân càng thêm kinh người hơn, dưới sự khống chế của anh ta tôi không thể nhúc nhích được dù chỉ một phân.

Trong lúc hít thở không thông, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ đáng sợ trong đầu.

Chẳng lẽ anh ta muốn tôi bị chết đuối ở chỗ này?

Suy nghĩ kĩ một chút, nếu tôi chết ở đây, một không tốn một tấc đất ruộng nào để chôn, hai không cần dọn dẹp hiện trường mưu sát, nhiều nhất là làm ô nhiễm nguồn nước trong hồ, thật sự có quá nhiều lợi mà!!!

Quả nhiên, Hà Truân đủ thông minh.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59

Nhưng sự thật đã chứng minh rằng tôi là tiểu nhân.

Vì Hà Truân chẳng hề muốn giết tôi, vào lúc tôi sắp chết ngạt vì thiếu không khí, thì anh ta kéo tôi nhô lên khỏi mặt nước.

Không khí bị mất đi rồi lại có được quý giá tới mức tôi ảo tưởng rằng trong miệng tôi đang được ngậm thịt.

Chỉ là, mới hít thở được vài lần, Hà Truân đã chặn miệng tôi lần nữa.

Giống như mãnh thú răng nhọn, lưỡi của anh ta dường như người được mùi máu tanh, ngay lập tức không chịu buông, muốn gặm cắn đến cùng mới thôi.

Tôi càng không thể ngăn cản anh ta, bởi vì, giờ phút này điều tôi cần chính là làm cho anh mê loạn.

Một người đàn ông như Hà Truân, có thể ngay cả lúc ngủ cũng đều duy trì tỉnh táo, vậy nên, nếu muốn anh ta buông lỏng cảnh giác chỉ có thể làm cho anh ta ý loạn tình mê.

Hà Bất Hoan tôi sẽ làm bằng bất cứ giá nào!

Đôi chân trần trơn bóng vòng quanh hông, tôi dùng phái nữ mềm mại của mình để vuốt ve phái nam cứng rắn của anh ta.

Cố gắng hỗ trợ lẫn nhau, cảm dỗ lẫn nhau.

Hà Bất Hoan tôi đã trải qua giai đoạn thiếu nữ ngây thơ, trong sáng nhiều năm rồi nên có cảm giác cũng là bình thường.

Nếu tôi có cảm giác thì đương nhiên Hà Truân cũng cảm thấy vậy - - Phái nam của anh ta bắt đầu có phản ứng.

Bởi sự vuốt ve của tôi mà cái kia của Hà Truân dần dần cương cứng, đồng thời nhiệt độ nước xung quanh chúng tôi cũng tăng lên.

Hai tay tôi, ôm lưng anh ta thật chặt, móng tay nhẹ nhàng cào cào, bấm bấm lên cơ bắp săn chắc trên tấm lưng trần.

Sự đau đớn nhẹ đó làm cho kích tình càng thêm lan tràn, hô hấp của Hà

Truân bắt đầu nặng nề hơn, nhưng loại nặng nề này cũng không có dấu hiệu gì là bị mất khống chế cả.

Người đàn ông không có nhược điểm này, tôi phải nhờ phần mộ của anh ta.

Vì muốn hành thành công việc một cách thuận lợi, tôi chỉ có thể cố gắng hơn nữa.

Từ cổ của anh ta, bàn tay của tôi từ từ di chuyển xuống dưới.

Động tác phải vừa phải, nếu nặng quá sẽ để lộ sự oán hận của tôi, mà nhẹ quá sẽ không đốt được ngọn lửa trên người anh ta.

Động tác tay muốn chính xác thì ngón trỏ phải vẽ vẽ từng vòng từng vòng dụ hoặc trên lồng ngực của anh ta.

Tốc độ muốn thích hợp thì không thể quá chậm, sẽ làm mất hứng thú, cũng không thể quá nhanh, sẽ làm chúng ta nếm trải tư vị không cách nào

dừng lại.

Cứ như vậy, sau khi sự tấn công hoàn mỹ kết thúc, tay của tôi đã đi tới bụng của anh ta.

Ở chỗ này, gặp phải cái kia của Hà Truân có nhảy cầu cũng không nở cởi ra quần dài ngăn cách, cũng không thể ngăn chặn được thế tiến công của đôi tay tôi.

Điều ngay tiểu phân đội kỵ binh ra - - - Tay phải của tôi.

Công phá cửa thành - - Đưa tay vào trong quần

Đánh thẳng thủ lĩnh của quân địch - - nắm lấy tiểu Hà Truân – tiểu trùm buôn thuốc phiện.

Có câu bắt giặc phải bắt vua trước, câu này đúng thật là chân lý, khi tôi vừa mới nắm lấy tiểu Hà Truân thì cơ thể của Trùm Ma Túy bắt đầu cứng ngắt.

Tôi đã nói rồi mà, tôi đã không còn là đứa trẻ trong sáng nữa, và tôi biết bấp thịch của đàn ông cứng ngắt đại diện cho cái gì vào lúc này.

Tôi hiểu, mình bắt đầu nắm giữ được quyền khống chế anh ta.

Tiểu Hà Truân như ăn phải rau chân vịt của thủy thủ Popeye, như khả năng biến hình của thủy thủ Mặt Trăng như Saint Seiya bị đánh chết một lần rồi lại hồi sinh lần nữa. (Saint Seiya – Áo giáp vàng là một bộ truyện tranh Nhật Bản)

Tóm lại là, nó rất lớn!

Chứng cứ chính là một bàn tay của tôi sắp nắm không hết được nó rồi.
(Wao! Amazing!)

Ông Trùm Ma Túy ôm tôi vào lòng, dùng sức quá mạnh, giống như là muốn nghiền nát vụn tôi ra để hòa vào cơ thể của anh ta vậy.

Một tay khác của anh ta, nắm lấy cánh tay phải của tôi, nắm thật chặt, cố định ở đó, không cho di chuyển sang chỗ khác.

Anh ta thích như vậy!

Vậy thì tôi tiếp tục!

Xuất ra toàn bộ bản lĩnh, bắt đầu làm cho Tiểu Hà Truân bước vào hành trình lên Thiên Đường.

Nắm thật chặt, lên, xuống, khuấy động, dùng cách nguyên thủy nhất, dùng tư thế phóng đãng nhất.

Không chỉ như vậy, môi của tôi còn di chuyển tới lồng ngực rắn chắc của Hà Truân, chiếc lưỡi phấn hồng ... Hồng đậu – hai chấm màu hồng – của anh ta.

Uốn lưỡi thành vòng, cuốn lấy, xoay tròn, khiêu khích.

Hô hấp của anh ta càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng hỗn loạn, giống như muốn đốt trụi đỉnh đầu của tôi vậy.

Tiểu Hà Truân trong tay tôi cũng gần tới lúc bộc phát, giống như một cây gậy cứng rắn, tùy thời mà phun ra nước nóng.

Mặc kệ tay bủn rủn, tôi tăng nhanh tốc độ, mà động tác lưỡi lại càng thêm triền miên.

Trời càng ngày càng khuya, hồ nước càng ngày càng lạnh, nhưng đầu tôi thì đầy mồ hôi.

Chuyện này, đúng là phải cần đến kỹ thuật và kinh nghiệm sống phong phú, sau này, nếu có ai đó dám nói với tôi bày mưu tính kế người khác là việc rất dễ dàng, tôi sẽ lấy ngay cục gạch yêu quý của mình đánh cho người đó bất tỉnh luôn.

Cuối cùng, ngay lúc tay của tôi mới sắp lả tới nơi thì cả người Hà Truân run lên, ống nước rần chắc phun ra một luồng nhiệt lưu trắng đục.

Thế là một nguồn nước sạch trên thế giới đã bị mất đi rồi!

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm bảo vệ môi trường mà là thời điểm tôi đi làm kẻ trộm.

Chớp lấy cơ hội này, lúc trong đầu Hà Truân còn đang trống rỗng, tôi nhanh chóng đưa tay vào trong túi quần anh ta.

Rốt cuộc hiểu rõ hẳn vì sao không lo lắng con dấu sẽ rơi ra, thì ra là trong túi quần còn có cả áo túi, chuyên môn dùng để để con dấu .

Rốt cuộc, tôi cũng hiểu rõ tại sao anh ta không lo lắng con dấu sẽ bị rơi ra ngoài, thì ra còn có thêm một cái túi bí mật chuyên dùng để bỏ con dấu vào, trong túi quần.

Thật may là từ nhỏ tôi đã ở nhà họ Lý ăn trộm, khó khăn nhỏ này không tính là gì cả, trước lúc Hà Truân tỉnh táo hoàn toàn, tôi đã thành công lấy con dấu ra khỏi túi quần của anh ta.

Nhưng, trong lúc tôi xoay tay lại thì một bàn tay thép nắm thật chặt bàn tay ăn trộm của tôi.

Nói thật, trong một giây đó, tôi sợ đến nổi tè dầm luôn!

Suy nghĩ một cách nhanh chóng, mở tay ra, mặc cho con dấu chìm vào trong hồ nước.

Trộm được mà không bị bắt là tốt lắm rồi.

Ngờ đâu, chỉ mình tôi có tật giật mình, Hà Truân cũng không kéo bàn tay ăn trộm của tôi ra khỏi làn nước, anh ta chỉ cầm tay tôi, kéo tôi lại gần anh ta hơn.

“Cô thuận theo một cách ngoan ngoãn như vậy rốt cuộc là có âm mưu gì?”

Anh ta hỏi, khuôn mặt đã khôi phục vẻ điềm tĩnh, chỉ có âm thanh phát ra ần chứa chút ít dục vọng khàn khàn.

Rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm cũng không sợ hãi, tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Anh muốn biết ư?”

“Cô cho là thế nào?” Anh ta hỏi ngược lại.

Tôi hiểu ánh mắt của anh ta, nhưng nếu tôi thừa nước đục thả câu thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Hít sâu một cái, tôi nói nửa thật nửa giả: “Muốn ăn thịt.”

“Ăn thịt?” Hà Truân nhíu mày, cứ như vậy, lông mày của anh ta trông có vẻ càng đậm hơn dưới ánh trăng.

“Đúng, tôi muốn ăn thịt.” Tôi dám khẳng định, giờ phút này, vẻ mặt tôi vô cùng chân thành, bất luận là ai cũng không thể tìm ra sơ hở, bởi vì cả đời tôi đều có khát vọng vô cùng lớn đối với thịt, loại thành kính này không tình cảm nào có thể so sánh được: “Tôi biết rõ rằng mình không thể trốn thoát được nên hiện tại điều duy nhất mà tôi muốn là mỗi ngày được được ăn no món thịt có hương vị tuyệt vời.”

Hà Truân nhìn tôi rất lâu, đôi mắt thú sắc bén yên lặng phát ra ánh sáng, tôi không biết là anh ta có tin tôi hay không.

Một lát sau, anh ta buông tôi ra, lên bờ, quần dài dán chặt vào cơ thể, phô ra toàn bộ vẻ hoàn mỹ của đôi chân dài mạnh mẽ và săn chắc.

Anh ta nhặt áo khoác đã cởi ra ở trên bờ, ném cho tôi, ra lệnh: “Trùm lên.”

Thật ra thì tôi không muốn đi khỏi đây một chút nào cả, dù sao con dẫu vẫn ở trong hồ mà, nhưng nếu không đi, Hà Truân nhất định sẽ nghi ngờ.

Trong lúc tôi đang do dự, Hà Truân lại lên tiếng lần nữa: “Tôi không muốn ra lệnh lần thứ hai đâu.”

Địa bàn của anh ta thì anh ta là chủ, tôi chỉ có thể đến gần bờ, nhặt áo khoác lên bao bọc cơ thể trần trụi của mình.

Áo khoác của Hà Truân rất lớn, vừa khéo che được mông của tôi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60

Nhưng không chờ tôi mặc xong quần áo, Hà Truân đã đi tới vác tôi lên vai.

“Anh làm gì vậy?” Tôi hoảng sợ hỏi.

“Không phải cô muốn ăn thịt sao?” Tôi không nhìn thấy vẻ mặt, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp mà oai phong của anh ta “Mới làm có một lần làm sao đối được thịt!”

Bây giờ tôi mới biết cái gì gọi là núi này cao còn có núi kia cao hơn, bác sĩ con vịt thì tính là cái gì? So với anh ta, Hà Truân mới thực sự là kẻ keo kiệt nhất.

Sau khi vác tôi về nhà gỗ, ước chừng lại ở trên giường lăn lộn hai lần nữa mới tính là xong.

Vừa mệt mỏi vừa đau nhức nhưng cứ nghĩ đến việc ngày hôm sau mới được thưởng thức thịt ngon thì ... quả thực chính là ức hiếp người dân lao động mà.

Dù mệt đến rút gân nhưng lại không ngủ được, tôi cứ nghĩ về con dẫu đang chìm dưới đáy hồ.

Đang nghĩ len lén đi lấy con dẫu về thì bị Hà Truân không biết là đã ngủ hay giả vờ ôm chặt lấy khiến tôi không thể cử động được.

Cứ như vậy, cùng với cơ thể mệt mỏi tôi mở đôi mắt nhập nhèm mắt ngủ cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hà Truân thức dậy đi vào phòng tắm tắm rửa, tuy hành động tạm thời tự do nhưng đã là ban ngày, bên ngoài có rất nhiều binh lính canh giữ, cho dù tôi có là mẹ của Tôn Ngộ Không cũng không thể bay ra khỏi nơi này.

Không thấy con dấu đầu, Hà Truân sẽ phát hiện ra và nhất định sẽ nghi ngờ tôi ngay, việc trông chừng tôi lại càng nghiêm ngặt hơn. Vậy chẳng phải cả đời tôi phải đợi ở đây hay sao?

Nghĩ đến tương lai tuyệt vọng, tôi đứng ở vách tường, bắt đầu dùng sức đập đầu vào tường.

Đập chết đi cho rồi.

Đang lúc đập đến choáng váng, cái trán sưng lên một cục thì cửa bị mở ra.

Chắc là đem bữa sáng đến, tôi không để ý tới, tiếp tục dùng đầu đập vào tường.

Nhưng, đang trong lúc cứ đập liên tục như vậy, lại phát hiện có cái gì đó không đúng: tên thủ hạ nào to gan dám vào phòng mà không gõ cửa chứ?

Trừ khi là....

Quay đầu lại, tôi phát hiện người tới quả nhiên là bác sĩ con vịt.

Chiến hữu à, tôi thực sự xin lỗi.

Cứ nghĩ tới việc không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ tôi lại cảm thấy xấu hổ, chỉ còn cách tiếp tục đập đầu vào vách tường.

Bác sĩ con vịt kéo tôi từ vách tường ra, nhỏ giọng nói: “Trả cái này lại chỗ cũ.”

Bình tĩnh lại, tôi phát hiện trong tay anh ta chính là con dấu của Hà Truân.

Tôi vui mừng quá đỗi, không dám tin hỏi anh ta: “Sao con dấu này lại ở trong tay của anh?”

“Sau khi chờ các người đi khỏi, tôi nhảy xuống hồ mò lên.” Bác sĩ con vịt giải thích.

Tôi phát hiện có một chút manh mối trong lời nói của anh ta.

Nheo mắt lại, tôi hỏi anh ta: “ Ý của anh là tối hôm qua anh đã ở gần chỗ chúng tôi nhìn trộm?”

Bác sĩ con vịt đúng là không biết ngượng, mặt không đỏ liền gật đầu.

“Anh đã nhìn thấy gì?” Tôi cảm thấy rằng mình bắt đầu ngứa ngáy.

“Cái gì nên nhìn thì đều nhìn rồi, cái gì không nên nhìn một chút cũng không bỏ sót”. Bác sĩ con vịt thành thật gần như vô sỉ trả lời.

Đối với loại người vô sỉ này, tôi cũng không còn hơi sức đâu mà tức giận.

Nhưng mà bác sĩ con vịt cũng không đi ngay, ngược lại còn lại gần tôi, thình

lình đưa ... ra, liếm một cái lên mặt của tôi.

“Bẩn quá!” Tôi cau mày, cầm tay áo của anh ta bắt đầu lau nước miếng dính trên mặt.

Bác sĩ con vịt thuận thế dùng tay ôm tôi vào lòng, đôi môi mềm mịn trơ bóng mơn trớn lỗ tai của tôi; “Cô không thể coi bên này nặng hơn bên kia, lần sau, cô cũng phải làm với tôi như vậy mới công bằng chứ.”

“Anh nói là làm cái này?” Tôi nhìn anh ta một cách quyến rũ, tay cũng thuận thế trượt đến chỗ bộ phận quan trọng của con vịt.

“Đúng vậy.” Bác sĩ con vịt cười rất mập mờ.

Tôi cũng mập mờ cười theo, sau đó Một chiêu Hầu Tử trộm đào được xuất ra một cách hung tàn.

Người nào đó tiêu rồi.

Dám nhìn trộm tôi ư? Thật sự là chán sống rồi.

Bác sĩ con vịt mang theo quả đào bị thương đi ra, tôi cũng đem con dấu trả lại túi quần của Hà Truân.

Bước thứ nhất đều chuẩn bị xong.

Giấy thông hành đã được đóng dấu, bác sĩ con vịt đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, tối mai chúng tôi sẽ chạy trốn.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61.1

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhanh một cách đáng kinh ngạc, trái đất thoát cái quay một vòng quanh mặt trời, chẳng mấy chốc đã tới ngày tôi chạy trốn cùng bác sĩ con vịt.

Tôi muốn vĩnh biệt nơi biển tôi từ cường công thành tiểu thụ, nơi trọng lượng thịt tôi được ăn luôn ít hơn những nơi khác, nơi tôi bị ép buộc làm vận động mạnh. Chỉ nghĩ thôi tôi cũng muốn vĩnh biệt nơi này rồi.

Mới nghĩ như vậy thôi mà tôi đã kích động tới nổi mũi lệch mắt lác, tim đập thình thịch, thận chua xót.

Tuy rằng, bác sĩ con vịt bị tôi đánh lén, nhưng anh ta vẫn lấy đại cục làm trọng, cùng tôi bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch chạy trốn.

Chờ tới khi trời tối, anh ta sẽ cải trang thành người đưa cơm tới cứu tôi.

Đúng vậy, vì buổi tối mới hành động nên ban ngày tôi muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Đi ngủ là thượng sách.

Nói được làm được, buổi trưa ăn hết cơm một cách nhanh nhất, tôi lập tức nằm vật xuống giường đi ngủ.

Nhưng do quá khẩn trương cộng thêm buổi tối hôm trước tôi ngủ thực sự ngon nên nằm cả buổi chiều mà vẫn không thể nào ngủ được.

Đang do dự không biết có nên dậy khởi động để lát nữa chạy trốn dễ dàng hơn hay không thì cửa bị ai đó đẩy ra kêu “ken két”.

Nghe thấy tiếng động này, chắc chắn người đi vào là Hà Truân.

Nghĩ tới đây, trong lồng ngực nhất thời hỗn loạn, tê dại.

Lần này thì hồng bét, căn cứ vào điều tra của bác sĩ con vịt, tối nay Hà Truân đáng lẽ nên đi tham gia hội nghị của bọn trùm buôn lậu ma túy mỗi năm tổ chức một lần mới phải, đây chính là một trong những nguyên nhân mà chúng tôi lựa chọn chạy trốn vào tối nay – Chỉ cần Hà Truân không có ở đây, dựa vào năng lực của tôi và bác sĩ con vịt, chắc chắn sẽ chạy trốn thành công.

Nhưng sao hôm nay Hà Truân lại nhàn nhã xuất hiện ở đây? Như vậy, chẳng lẽ hội nghị đã bị hủy bỏ?

Con bà nó, đừng nói với tôi là đêm nay lại không đi được nhé!

Tuy trong đầu trăm ngàn suy nghĩ nhanh chóng lướt qua, nhưng không thể biểu hiện ra bên ngoài. Vì vậy, tôi chỉ có thể giả vờ ngủ, yên lặng theo dõi tất cả biến hóa.

Tiếng bước chân quen thuộc đi tới bên giường. Sau đó, một bên giường bị lún xuống – Hà Truân ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi không động dậy cũng không mở mắt, chờ xem anh ta muốn làm cái gì.

Tuy Hà Truân hoàn toàn không làm bất cứ hành động gì tiếp theo nhưng làn da quanh cơ thể tôi đang dần nóng lên, tê dại.

Tôi hiểu rõ, đó là ánh mắt uy lực.

Ánh mắt của anh ta như là máy quét bắn phá cơ thể của tôi, từ đôi chân hơi co lại, đến eo, rồi đến ngực, bởi vì những nơi này, từng tắc từng tắc theo thứ tự nóng dần lên.

Cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt của tôi.

Anh ta đang quan sát tôi.

Cảm giác như vậy thật sự không dễ chịu, tôi cảm thấy được mặt của mình giống như là kính bị lau axit Sunfuric, chết lạng, không phải là của tôi nữa.

Chỉ một cái liếc mắt đã có thể giết chết người, Hà Truân đúng là một nhân tài mà.

Trong lúc tôi đang than thở, Hà Truân có hành động.

Bàn tay to của anh ta xoa xoa chân của tôi, theo độ cong của chân xoa lên trên, từ mắt cá chân đến bắp chân mảnh khảnh, qua đầu gối trắng nõn rồi đến thẳng bắp đùi vuốt ve, đùa giỡn.

Không thể không nói anh ta dùng sức vừa phải khiến cho trên đùi của tôi như có dải lụa màu hồng phấn lướt qua.

Vì đã muốn đi nên tôi không muốn lại bị ăn một lần nữa, kết quả là, bỏ qua hấp dẫn, tiếp tục giả vờ ngủ.

Tôi hy vọng Hà Truân đối với người đang ngủ say như tôi sẽ không có hứng thú, nhưng thật không ngờ tôi lại đánh giá quá cao khẩu vị của anh ta – Anh ta không chỉ đối với bộ dạng ngủ say của tôi có hứng thú mà hơn thế nữa anh ta còn hứng thú với bộ phận - đối với tôi mà nói là rất nguy hiểm.

Chỉ là anh ta nghiêm nhiên đưa tay ra, cầm quần của tôi, kéo xuống.

Phần phía dưới cơ thể tôi đã trống trơn.

Điều này cũng không tính là gì, dù sao ở trước mắt anh ta, tôi không phải khóa thân một hai lần, phải liều mạng mà làm theo, tiếp đó, bàn tay to của anh ta lại theo khe hông của tôi trượt xuống phía dưới, hướng về đóa hoa duy nhất trên thế gian mà tôi.

Ngay lập tức, trong lòng một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt vang lên, hoa cúc tươi mới, non mềm của nhà tôi đang gặp nguy hiểm!!!

Thật may là phản ứng nhanh, xoay tròn 90 độ, tôi thành công đem cái hông đặt ở trên nệm.

Muốn cướp thánh vật của giáo phái chúng tôi? Trừ phi anh ta đem nhấc cả tôi với chiếc giường lên.

Nhưng tôi lại đánh giá Hà Truân quá thấp, người ta nói mục đích căn bản không ở đây, bởi vì sau khi tôi làm ra một ít động tác anh ta lập tức nhận ra, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai tôi: “Thế nào? Không tiếp tục giả vờ ngủ nữa hả?”

Kẻ trộm giỏi là kẻ mạnh nhất mà, thì ra ngay từ đầu Hà Truân đại nhân đã biết rồi.

Rất tốt, tôi không sao vui mừng nổi. Rốt cuộc, tôi lại bị đùa giỡn một cách triệt để như vậy.

Chuyện này làm cho ý định chạy trốn của tôi càng thêm mãnh liệt.

Phải biết quý trọng mạng sống của mình, cách Hà Truân càng xa càng tốt.

Mặc dù, trong lòng đối với Hà Truân là vừa hận vừa sợ nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ bình tĩnh, không có việc gì.

“Sao anh lại đến đây?” Tôi hỏi.

“Đây là phòng của tôi.” Anh ta nói.

“Tối nay, anh lại ở lại đây cùng với tôi sao?” Tôi chạm nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của mình lên lồng ngực anh ta, nếu như không phải bị ngăn cách bởi lớp áo tôi thực sự muốn túm mấy sợi lông ngực của anh ta xuống thôi chơi.

“Cô hy vọng tôi ở lại à?” Hà Truân cúi đầu nhìn tôi, anh ta cũng không bị động tác trên đùa của tôi làm cho mất hồn, vẻ mặt đó, vẫn làm người khác sợ hãi như cũ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61.2

Anh ta như một vị vua đang nhìn chăm chú nhìn vào thứ mà trời sinh đã thuộc về anh ta, thứ mà trời sinh nên thần phục anh ta.

Đây tuyệt đối là một cái bẫy.

Đến bây giờ tôi vẫn không thể hiểu rõ suy nghĩ của anh ta, nhưng tôi hiểu được, vấn đề này rất nguy hiểm.

Nếu như mà tôi nói hy vọng, anh ta chắc chắn sẽ nghi ngờ lời ngon tiếng ngọt của tôi, nhất định sẽ có chuẩn bị.

Nếu như mà tôi nói không hy vọng, anh ta chắc chắn sẽ nghi ngờ sự phản kháng quyết liệt của tôi, nhất định giống nhau sẽ có chuẩn bị trước.

Im lặng một lát, tôi trả lời: “Nếu như anh phải ở lại, nhớ mang số thịt bị thiếu tối hôm qua tới, từ xưa tới nay, bất luận là trong hay ngoài nước, đặc biệt các ngành nghề sản xuất đều không có quy định được phép kí số.”

Sau khi nói xong, tôi nửa bi ai nửa tự hào phát hiện ra, tôi đúng là đã trở thành người bán thịt rồi.

Nghe vậy, Hà Truân không những không giận mà sắc mặt còn giãn ra một chút, cổ họng lên xuống chốc lát, hình như đang cười khẽ nên dẫn tới rung rung: “Yên tâm, hơn mười đầu bếp đang được máy bay chở tới đây rồi”.

Những lời nói này của anh ta có lực sát thương tương đối lớn, tôi phải tiêu hóa đến hai lần.

Tiêu hóa lần thứ nhất: “Máy bay? Anh bắt cóc đầu bếp sao?”

“Tôi không thích đi bắt cóc người khác, hơn nữa dùng lương cao thuê bọn họ không phải dễ dàng hơn sao?” Hà Truân nói.

Tiêu hóa lần thứ hai: “Hơn mười đầu bếp? Anh xác định cần nhiều người như vậy sao?”

“Bọn họ đều có sở trường riêng, mỗi người khi trở tài đều có thể làm ra vị thịt ngon nhất của từng quốc gia ... Cá nhân tôi mặc dù đối với thức ăn không đặc biệt yêu thích nhưng đã hứa thì phải giữ lời.”

Tôi thừa nhận, trong khoảnh khắc đó, tôi nghĩ mình sẽ mãi mãi ở đây thưởng thức hương vị thịt do hơn mười đầu bếp cao cấp này làm ra.

“Tính toán thời gian, khoảng sáng ngày mai là bọn họ sẽ tới, cho nên chỉ cần cô cố chịu đựng qua tối nay, về sau mỗi ngày muốn ăn bao nhiêu thịt tùy thích.” Trong mắt Hà Truân, tôi là người mơ hồ nhất, đơn thuần nhất.

Tuy không hiểu về mặt của anh ta nhưng lời nói của anh ta đã trực tiếp kéo tôi từ trong cảm dỗ ra.

Đúng, nếu như ở lại đây, sau này muốn ăn bao nhiêu thịt thì ăn bấy nhiêu, đồng thời, Hà Truân cũng có thể tùy lúc mà ăn thịt – tôi.

Tuy tôi vui mừng vì được ăn thịt nhưng cũng không bằng lòng vô duyên vô cớ bị người khác ăn.

Từ trên tổng hợp lại, tôi vẫn phải đi.

“Cần gì phải chịu đựng nữa?” Tôi giả vờ một cách ngượng ngạo, ngón tay vòng quanh dưới cằm anh ta, đuôi mắt xếch lên: “Nếu anh ở cùng với

tôi thì không phải thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn sao?”

Gặp dịp thì chơi, chỉ là gặp dịp thì chơi, tôi xin thề.

Sự hy sinh của tôi đổi lại lời nói như thiên âm của Hà Truân: “Tối nay tôi phải đi tham gia một hội nghị, cho nên cô chỉ có thể đợi một mình rồi.”

Trong lòng tôi kích động giống như hàng vạn con vật đang chạy như điên, nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì, chỉ nhún nhún vai nói: “Được rồi.”

“Hãy kiên nhẫn chờ đợi.” Anh ta đặt tay sau gáy của tôi, nhẹ nhàng bóp một cái: “Qua đêm nay chỉ cần cô an toàn, cô sẽ có được tất cả những gì mình muốn.”

Tôi tán thành cả hai chân lẫn hai tay.

Chỉ cần an toàn qua đêm nay, tôi sẽ có được những thứ tôi muốn – thật với tự do.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62.1

Không dây dưa với tôi lâu, lúc chạng vạng tối, Hà Truân liền đi tham gia hội của bọn trùm buôn lậu ma túy mỗi năm tổ chức một lần.

Đúng thời gian đã hẹn, bác sĩ con vịt tới gặp tôi.

Cách ra ngoài vô cùng đơn giản – đánh ngất một tên thủ vệ, thay quần áo

của anh ta, tôi cúi thấp đầu xuống đi ra ngoài cùng với bác sĩ con vịt.

Rời khỏi nơi đóng quân của quân đội Hà Truân tầm một km, có thể nhìn thấy ngay một chiếc xe quân đội đỗ ở ven đường mà bác sĩ con vịt đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Ngay cả xe quân dụng mà cũng lấy được thì quả thật bác sĩ con vịt là một nhân tài hiếm có.

Hắn là tài xế, ta là hành khách, theo xe phát động, quay đầu lại nhìn càng cách càng xa nơi đóng quân, ta một khóa hắc tiêu tiêu lòng của bắt đầu nhảy lên nhảy giương.

Anh ta là tài xế, tôi là khách, xe chạy, quay đầu lại nhìn, thấy càng ngày càng cách xa nơi đóng quân của quân đội Hà Truân, trái tim tôi bắt đầu đập dồn dập, hồi hộp, phấn khích...

Cuối cùng thì tôi cũng sắp thoát ra ngoài rồi! ! !

“Không bỏ được hả?” Thấy tôi quay đầu lại nhìn, bác sĩ con vịt cười cười hỏi.

Hơn nữa, nụ cười đó lại hết sức đáng ghét, đáng ăn đòn!

Không bỏ được Hà Truân sao? Tôi vội vàng lắc đầu.

Khẩu vị của Hà Bất Hoan tôi đây cũng không quá nặng.

“Nói thật, tôi không phải nhớ tới cô cùng với anh ta” Đừng nghĩ bác sĩ con vịt rất nhu nhược, phong cách lái xe cũng vô cùng hào phóng, dùng một tay để lái xe làm xe chạy như con quay, tôi không thể không kéo thật chặt dây an toàn để khỏi bị văng ra ngoài.

“Ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết là anh đang ghen nhé!” Có thể bình tĩnh xem hết cảnh nóng cấm trẻ em của tôi và Hà Truân trong đầm nước ngày ấy mà sẽ ghen sao? Dù là quý đại gia, quý tổ tông cũng chẳng tin.

“Cũng không phải là ghen, chẳng qua Hà Truân thật sự là người khó khống chế, nếu như bị cô nạp vào hậu cung thì anh ta sẽ đem lại cho tôi không ít phiền phức.” Đang nói chuyện, phía trước có một cái ngã ba, bác sĩ con vịt bất ngờ chuyển tay lái, tốc độ quá nhanh làm cho thịt ở trên mặt tôi đều bị ly tâm rồi.

“Nếu như tôi và anh ta thật sự có chuyện gì đó, anh cho rằng anh ta còn có thể giữ lại cái mạng nhỏ của anh sao?” Dù là ai thì cũng sẽ không tin tưởng Hà Truân là người lương thiện như vậy.

Anh ta là một người kiêu hùng nhất, chính là version 1 của người mà “thà phụ người trong thiên hạ chứ không cho phép thiên hạ phụ ta”.

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, Hà Truân cho rằng anh ta có quyền có vô số phụ nữ nhưng tôi chỉ có thể có một người đàn ông duy nhất là anh ta.

Loại ý nghĩ này, trong xã hội tư bản thật vô cùng lãng phí, thật sự không thể thực hiện được.

“Sau khi anh ta đối phó với kẻ gian phu là tôi xong thì tôi hiểu rõ rằng anh ta cũng chẳng tốt hơn cái rắm là bao.” Bác sĩ con vịt cũng là người hiểu rõ Hà Truân.

Càng về đêm, cách trạm kiểm soát một khoảng nhất định, đoạn đường này hết sức vắng vẻ, tâm trạng của tôi có chút phức tạp.

Đầu tiên là được giao nhiệm vụ làm thích khách, ai ngờ lại ám sát không thành công, lại còn bị thất thân mấy lần, đúng là lỗ to rồi!

Hơn nữa, nói thật, kể từ lúc xảy ra quan hệ với Hà Truân trở đi, dù có cho tôi cơ hội giết anh ta thì tôi cũng không thể ra tay được.

Dù sao cũng đều là những đồng chí cùng làm cách mạng, sao có thể nói giết một người xa lạ là có thể giết ngay được chứ?

Có câu nói rất đúng: “Mua bán không thành nhân nghĩa tại.”

Tục ngữ còn có câu: “Nhất dạ phu thể bách nhật ân.”

Dĩ nhiên, đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi muốn liều mạng trốn thoát khỏi nơi này – nhiệm vụ không thể hoàn thành thì còn ở đây làm gì nữa chứ?

Bác sĩ con vịt không chỉ lái xe nhanh mà nói nhảm cũng rất nhiều, anh ta nói một cách mập mờ: “Ngày đó, cô đi cùng Hà Truân tới hồ nước thật làm cho tôi bất ngờ phát hiện ra cô cũng có một mặt mềm mại đáng yêu như vậy.”

“Quá khen.” Tôi hừ hừ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng bác sĩ con vịt lại kề sát mặt vào tôi, đưaướt át, trơn mềm liếm liếm chỗ nhạy cảm sau tai tôi.

Nói thật, bác sĩ con vịt quả nhiên lợi hại, trong nháy mắt đó, xương tủy của tôi hóa thành nước hết, lay động, nghiêng ngã theo xe.

Tôi cũng không so đo, nhưng anh ta lại còn dám kéo một tay của tôi đặt lên con vịt nhỏ của anh ta, mặt mày sáng chói mê ly nói: “Cô có thể dịu dàng với tôi một lần như vậy không?”

Nhìn một tay còn lại đang điều khiển xe của anh ta, tôi hốt hoảng sợ hãi đến nỗi nghệt thờ.

Xe hư người chết đấy, coi như anh ta không quý trọng mạng sống của anh ta thì tôi vẫn còn muốn giữ gìn mạng sống của mình lắm!!!

Tôi phản xạ có điều kiện, nghiêng răng kèn kẹt, muốn bóp vỡ viên tròn tròn của anh ta.

Nhưng từ kinh nghiệm quý báu, đau nhức tới mất hồn lần trước, bác sĩ con vịt đã có thể đoán được chiêu thức trừng phạt của tôi – anh ta nắm cổ tay của tôi thật chặt.

Cứ như vậy, năm ngón tay của tôi như bị hút hết sức lực, không có cách nào có thể gây ra hành động nào thực sự uy hiếp tới cục cưng của anh ta.

Quả thực là con vịt này quá mức can đảm, cũng sắp ra ngoài được rồi, số mạng chịu khổ của tôi cũng sắp kết thúc rồi. Lý nào tôi phải dễ dàng tha thứ cho sự phách lối của anh ta cơ chứ?

Một tay khác âm thầm chuẩn bị cho anh ta một quả dấm thật đau vào sống mũi.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62.2

Nhưng chỉ một câu nói không chút hoang mang nào của bác sĩ con vịt đã làm cho tôi phải dừng thế tấn công bén nhọn lại: “Hiện tại tôi đang lái xe đấy.”

Dịch ra là: “Cô cứ đập vỡ thử xem, cùng lắm thì tôi chuyển tay lái một cái, mạng của cô và tôi đều Game Over thôi mà.”

Hiểu được ý nghĩa này, cuối cùng, tôi từ từ buông lỏng nắm đấm, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của anh ta.

Đôi môi màu hoa đào của bác sĩ con vịt hơi nhếch lên, trên đó viết một câu

“Cô là người thức thời đấy.”

Đây đúng là sĩ nhục người khác mà, kiểu sĩ nhục bắt phải cởi ra quần nhỏ CK đấy.

Đầu tiên, tôi cười nhẹ, sau đó, nhẹ nhàng sờ, cuối cùng, còn dịu dàng hỏi một câu: “Ngày ấy, anh đã đợi chúng tôi đi rồi xuống nước tìm con dấu đó hả?”

“Ừ.” Bác sĩ con vịt là một kẻ thành thật: “Vậy thì sao?”

“Không có gì.” Như ý muốn của anh ta, tôi cười một cách mềm mại, đáng yêu, nói càng dịu dàng, đáng yêu hơn: “Tôi chỉ đang suy nghĩ, nước trong hồ lúc đó chứa rất nhiều con cháu mà Hà Truân thả ra ...Anh cảm thấy hương vị đó ra sao?”

Nghe xong, người nào đó bị đứng hình ngay lập tức.

Chạy thêm mấy cây số nữa, đến trạm kiểm soát thứ nhất, tôi không đấu khí cùng bác sĩ con vịt nữa, ngược lại, ngồi nghiêm chỉnh, nín thở chờ đợi thử thách tới.

Nhìn thấy động tác ra hiệu, bác sĩ con vịt chủ động cho xe dừng lại để kiểm tra, hai binh lính khiêng SubmachineGUN đi tới, hòng súng chĩa ngay vào hai chúng tôi.

Này, không sợ súng bị cướp cò sao?

“Đi đâu?” Binh lính nhìn qua cũng không tin tưởng chúng tôi, hoặc nói chính xác hơn thì họ không tin tưởng bất cứ ai.

“Phụng mệnh đi ra ngoài làm ít chuyện.” Bác sĩ con vịt trình giấy thông hành mà tôi dùng trình tiết để đánh đổi ra.

Tôi vẫn cúi thấp đầu vì không muốn bị bọn họ nhìn ra bất cứ điều gì bất thường.

Từ lúc trình ra giấy thông hành, thời gian dường như là bị nhựa cao su dính chặt, cực kỳ dài.

Toàn thân tôi như bị quét hồ, rất muốn phá tan rồi xông ra ngoài.

Loại cảm giác này rất khó chịu, thật may là, bác sĩ con vịt đã kín đáo nắm tay của tôi thật chặt

Thật ra, tay của anh ta cũng không ấm, có điều vào lúc này nó lại có thể tiếp cho tôi thêm sức mạnh để chống đỡ.

Quả thật là tác dụng của Tượng Bản Nhai luôn phát huy một cách tối đa vào lúc nguy cấp nhất.

Cứ như vậy, tôi dần bình tĩnh lại.

Binh lính kiểm tra rất lâu, còn lấy cả dụng cụ chuyên môn tới kiểm nghiệm, tôi bắt đầu cảm thấy may mắn vì tôi không làm giả con dấu.

Cuối cùng, bọn họ cũng kiểm tra xong rồi ra hiệu cho phép xe chạy qua.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thúc giục bác sĩ con vịt lái xe đi.

Xe chạy qua trạm kiểm soát thứ nhất, tiếp tục chạy, cứ nghĩ tới phía trước còn phải qua hai trạm kiểm soát nữa là cảm thấy buồn bực rồi.

Cứ thấy buồn bực là tôi lại thấy đói, chìa tay ra trước mặt bác sĩ con vịt đòi:

“Đồ mà anh đã đồng ý với tôi đâu?”

Tính tình bác sĩ con vịt dễ chịu, cũng không tính toán với tôi chuyện tôi gây ra với anh ta, không biết lấy ra một hộp cơm từ chỗ nào, cười cười đưa cho tôi.

Vừa mở ra đã nhìn thấy một hộp đùi gà rán giòn hương thơm ngào ngạt, tôi sung sướng tới nỗi mắt cười thành một đường thẳng luôn.

Cầm lên, đang định cắn một miếng thì xe chợt dừng lại, theo quán tính thiếu chút nữa rơi mất cái đùi gà.

Đang định dạy dỗ bác sĩ con vịt một trận, nhưng khi nhìn thấy tình hình phía trước, lời ra đến đầu lưỡi rồi lại nuốt vội trở về.

Trước mặt chúng tôi có mấy chiếc xe quân dụng đang đỗ cùng với mười mấy tên lính đang cầm súng.

Mà thủ lĩnh của bọn họ, người nên đi dự hội nghị của bọn trùm buôn ma túy Hà Truân, lại đang đứng ở đó.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63

“Cho nên chỉ cần cô cố gắng chịu đựng qua tối nay thì sau này muốn có bao nhiêu thịt để ăn đều được.”

Đến bây giờ thì tôi đã hiểu rõ nội hàm trong lời mà Hà Truân đã nói với tôi tối hôm nay rồi.

Thì ra ngay từ đầu anh ta đã biết tôi muốn chạy trốn cùng bác sĩ con vịt.

Anh ta đã từ từ quan sát kỹ từng hành động của tôi, tôi giống như con ba ba bị anh ta bỏ vào trong bình gốm.

Hà Truân đứng trước xe quân dụng, lưng dựa vào đầu xe, chân co lên, đập vào chiếc xe.

Tay cầm gậy gỗ, quanh người tỏa ra một loại khí thế kiêu ngạo, bề ngoài nhìn mọi người.

Qua lớp áo quân trang, bắp thịt thật chặt, cuồn cuộn nổi lên như muốn phun trào ra một loại sâu trầm, cuồng đã đặc biệt.

Anh ta nhìn tôi, cặp mắt thú sắc bén liếc tới: “Cô lừa tôi.”

Đúng ra anh ta phải tức giận, nhưng lúc này tôi càng tức giận hơn, thò cổ ra ngoài giận dữ hét to: “Anh lại có thể không tin tôi?”

“Là chính cô làm cho tôi không thể tin tưởng được trước.” Hà Truân đổ lỗi cho tôi.

Nhưng tôi không đồng ý: “Không, nếu anh tin tôi thì làm sao anh có thể phát hiện ra tôi lừa anh? Chỉ có anh không tin tôi trước thì anh mới phát hiện ra được tôi lừa gạt anh, lỗi là ở anh!”

Logic của tôi làm cho mọi người xung quanh ngạc nhiên trợn trắng mắt.

Hà Truân là người đầu tiên từ trong đám sương mù Logic này thoát ra ngoài: “Xuống xe, trở về với tôi.”

“Anh sẽ đối xử với tôi như thế nào?” Tất nhiên, tôi biết chờ đợi tôi sẽ không phải là hoa và thịt tươi ngon.

“Sau này cô sẽ biết.” Hà Truân nói một cách lạnh nhạt, vừa nói vừa đem cây gậy gỗ bỏ xuống dưới chân.

Ứng quân nhân bước trên mặt đất phát ra âm thanh rất nhỏ, da thuộc và xi măng va chạm vào nhau.

“Vậy, anh sẽ xử lý anh ta như thế nào?” Tôi chỉ chỉ bác sĩ con vịt ở bên cạnh.

Khóe miệng Hà Truân khẽ nhếch lên làm cho hai đầu lông mày cũng động theo, nhìn qua cũng không giống như là đang cười: “Cô cho rằng anh ta có cơ hội sống tiếp hay sao?”

Quả nhiên là tôi đã đoán đúng, đối với tôi tình cảm của Hà Truân cũng không hẳn là sâu đậm nhưng cái danh hiệu cối xay thịt cũng không phải tự nhiên mà có.

Một người đàn ông dám dẫn người đàn bà của Hà Truân chạy trốn nhất định sẽ bị anh ta xử lý rất thảm.

Quả đúng là vậy, những binh lính còn lại nhất loạt chĩa họng súng vào bác sĩ con vịt.

Bác sĩ con vịt là bạn cùng chia sẻ hoạn nạn với tôi, hơn nữa còn 419 cùng tôi một lần.

Về tình, về lý tôi đều muốn bảo vệ anh ta.

Vì vậy, tôi chặn trước mặt bác sĩ con vịt, nói với Hà Truân: “Anh không thể giết anh ta.”

Tôi nghĩ, giờ phút này hào khí phụ nữ nhất định đang tràn đầy giữa lòng mày của tôi.

“Không nên nói với tôi là cô muốn nói “Nếu như muốn giết chết anh ta thì trước hết giết chết tôi đi.””

Hà Truân đưa ra đôi tay mang theo bao tay màu đen, cúi đầu xuống, sửa sang lại đôi bao tay đó, giọng điệu có chút tùy ý: “Nếu cô đã nói như vậy thì tôi sẽ thành toàn cho cô.”

Tôi nghe xong một cách bình tĩnh, kiên định lắc đầu, lùi về ghế lái phụ rồi ngồi xuống, kiên quyết nói: “Ý của tôi là, giết anh ta thì rất đáng tiếc, giữ anh ta lại làm nam quân tử, giúp các anh em giải buồn cũng tốt mà.”

Nghe vậy, ánh mắt Hà Truân cũng dịu đi. Mấy tên lính gần đó nghe được cũng xao động.

Bác sĩ con vịt nghe xong ánh mắt như đao kiếm giấu vào trong áo vải bông.

Tôi nắm tay anh ta một cách lặng lẽ, cũng dùng ánh mắt nói cho anh ta biết: “Cậu bé, anh không cần phải cảm tạ tôi quá đâu.”

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64

Nhưng điều đáng tiếc chính là biện pháp tốt của tôi lại không được Hà Truân chấp thuận.

“Tôi nói rồi, anh ta phải chết.” Hà Truân không có một chút dấu hiệu nhượng bộ nào cả.

Tôi quay người lại, vỗ bả vai an ủi bác sĩ con vịt: “Đi nhé! Không tiễn!”

Bác sĩ con vịt cũng vỗ lại bả vai của tôi, cười một cách rục rờ: “Yên tâm, nhất định tôi sẽ kéo cô xuống cùng với tôi.”

Nói đi xuống tất nhiên là đi xuống địa ngục rồi.

Nhất định thiên đường không có chỗ dành cho tôi, về điểm này, tự tôi cũng đã nhận thức được.

Đối với tôi, sự kiên nhẫn của Hà Truân đã hết vì không đợi tôi nói chuyện với bác sĩ con vịt xong, anh ta đã ra lệnh: “Hà Bất Hoan, sau mười giây đồng hồ nữa, chiếc xe này sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ, nếu cô không muốn chết thì xuống xe ngay lập tức.”

Hà tiên sinh à, những lời này của anh rất châm chích đấy. Nói cách khác, chỉ có tôi đồng ý xuống khỏi xe thì mới bình yên vô sự, còn nếu bác sĩ con vịt xuống trước thì kết quả sẽ rất tệ.

Dù sao thì đều sẽ chết, cho nên chết luôn ở trong xe cho đỡ mất hình tượng nhé – Tôi dùng ánh mắt nói chuyện với bác sĩ con vịt.

Sau đó, ung dung căn đui gà thơm ngon, mở cửa xe chuẩn bị chạy trốn thật nhanh về phía Hà Truân.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt !!!

Hà Tiên sinh, tôi tới đây.

Đáng tiếc, mới bước được một chân xuống thì cánh tay đã bị kéo lại, bị lôi thật mạnh về phía buồng xe.

Thật không nhận ra, tuy khổ người của bác sĩ con vịt không quá lớn mà sức lực không hề nhỏ chút nào.

PA một câu nữa thì là: kĩ thuật trên giường của người này cũng thật là tốt.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để nhớ lại mùi vị mất hồn ấy bởi vì Hà Truân đã bắt đầu đếm.

Tôi đã từng chứng kiến, uy lực của Bạo Vũ Lê Hoa Châm còn mạnh hơn gấp trăm lần súng máy, hơn nữa lúc ấy chỉ một mình tôi bắn anh ta, bây giờ nhiều thủ hạ cùng bắn như vậy thì căn bản không có đường sống.

Tôi liều cái mạng già để tránh thoát, miệng căn chặt đui gà, lúng búng khuyên: “Tưởng Bản Nhai, không cần phải để ý đến tôi ... Tự anh đi chết đi!!!”

Bác sĩ con vịt lại dùng cánh tay không quá cường tráng nhưng đầy sức mạnh ôm chặt eo của tôi, cười rục rờ, âm thanh mát lạnh: “Không có cô làm bạn

cùng tôi dù tôi có làm quý cũng không an tâm.”

Nghe vậy, nước mắt tôi văng khắp nơi, cơn buồn đái tràn dâng – Lão đại à, Hà tiên sinh đã đếm được một nửa rồi đó, nếu anh không thả tay ra thì cả hai chúng ta đều sẽ biến thành tổ ong quý mất.

Mạng sống là quan trọng nhất, vì thế, tôi cũng không thêm quan tâm tới đạo nghĩa, giơ chân lên một cách ngoan tuyệt đạp vào chỗ yếu của bác sĩ con vịt, muốn buộc anh ta thả tay ra.

Nhưng bác sĩ con vịt chính là yêu tôi yêu đến tận xương tủy, hận tôi hận đến tận bàng quang, anh ta không thêm để ý đến chuyện sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn mà liều mạng giữ tôi lại.

Mà giờ phút này, Hà Truân đã đếm tới tám.

Tôi tuyệt đối không thể chết.

Không phải là vì thế giới này quá tốt đẹp, không phải là vì còn có nhiều trai đẹp đang chờ tôi.

Tôi đã bị nhúng chàm, không phải là vì tôi tràn đầy nhiệt tình yêu thương với sinh mạng của mình.

Nguyên nhân chân chính là – đùi gà trong miệng tôi còn chưa có gặm xong.

Thịt đã đến miệng rồi mà còn không thể nuốt xuống, vậy Hà Bất Hoan tôi đây đến thế giới này sống còn gì ý nghĩa nữa?

Bác sĩ con vịt quả nhiên rất có bản lĩnh, cũng không biết lấy được ở đâu đùi gà ngon như vậy.

Này da, hơi sém, giòn, mềm, cắn một cái, mùi vị dầu vừng lan ra dần dần tràn đầy răng môi, hương vị này đủ để lưu lại trong miệng tôi ba ngày.

Này thịt, trắng nõn, mềm mại, nhiều thịt đến nỗi làm cho tôi chỉ hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Hương vị tuyệt vời khó có được như vậy thì nhất định trước khi chết tôi phải ăn hết toàn bộ.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65

Tình huống hiện tại chính là: Hà Truân đã đếm tới chín, nhưng bác sĩ con vịt lại bày ra trận thế thề chết không buông, trừ phi cầm dao chém đứt hai cánh tay của anh ta hoặc chặt đứt ngang người tôi.

Tiềm lực của con người quả nhiên là vô hạn, trong lúc “ngàn cân treo sợi tóc”, miệng còn ngậm đùi gà, tôi bước hai chân ra, duỗi hai cánh tay khiêng luôn bác sĩ con vịt ra khỏi xe.

Hơn một trăm cân thịt người sống đó, thậm chí không kịp thở một cái tôi đã khiêng anh ta ra rồi, thật sự là một vận động viên cử tạ tiềm năng!

Không kịp tự khích lệ chính mình một tiếng thì đã nghe thấy một tiếng động lớn ngay bên tai, tập trung nhìn lại, thấy chỗ xe chúng tôi mới vừa ngồi lúc này bây giờ đã bị vô số viên đạn bắn thủng lỗ chỗ, dù có bị đánh 100 quyền thì cũng không thể tàn phá tới vậy.

Mồ hôi lạnh lập tức túa ra trên lưng, mới vừa rồi, nếu không phải tôi nhanh chân chạy trốn thì bây giờ có lẽ tôi đã trở thành tổ ong vò vẽ cũng nên.

Hà Truân này quả nhiên là đủ độc ác.

Tôi khiêng bác sĩ con vịt núp trong bụi cỏ, nhìn chiếc xe quân dụng bị bắn mà kinh hồn bạt vía.

“Năm giây sau, tất cả súng nhắm vào bụi cỏ mà bắn.” Hà Truân ra lệnh lần thứ hai.

Tôi C a A a O a, làm thế nào mà thời gian càng ngày càng ngắn thế? Mới lúc trước còn là mười giây, bây giờ, sao đã là năm giây rồi? Bớt hẳn một nửa thời gian!

Cắn đùi gà, định xông ra nhưng vẫn bị bác sĩ con vịt liên lụy như cũ.

Trong miệng ngậm đùi gà, không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể dùng đôi mắt đăm lẹ nhìn Hà Truân

Tôi nghĩ, bằng vào tình nghĩa mấy đêm lăn lộn trên giường thì điểm ăn ý này cần phải có.

Tôi: Hà Truân à! Không phải là tôi không muốn chạy trốn mà là tôi đang bị lôi kéo không chạy trốn ra chỗ anh được, tin tưởng tôi, anh là người hiểu tôi mà, tha thứ cho tôi có được không?

Hà Truân: Cô đang cố nói cái quái gì vậy, một chữ tôi cũng không hiểu.

Khai thông thất bại.

Sự thật xương máu đã đủ chứng minh rằng giữa tôi với Hà Truân chỉ có gian tình chứ không hề có chút xíu tình cảm nào.

Mà cái mỗi lần mút vào chỗ mẫn cảm nóng bỏng như nham thạch nóng chảy trên ngực tôi giống như đôi môi lại bắt đầu hoạt động.

“Năm, bốn, ba”

Đùi gà còn ngậm ở trong miệng, chưa nuốt được tẹo nào – Tôi tuyệt đối không thể chết được.

Tiền năng lại bộc phát một lần nữa, ném tên bác sĩ con vịt vẫn làm tôi bị liên lụy một cái vào chỗ sâu nhất trong bụi cỏ, sau đó mở hai chân ra, giang hai tay, đón lấy vô số họng súng, lao vào vòng tay của Hà Truân.

Chỉ có ở bên cạnh anh ta – Tôi mới có thể gặm sạch sẽ cái đùi gà đáng chết này.

Tôi kích động chạy tới, lại không chú ý tới cách Hà Truân hai mét có một tảng đá lớn, chân bị vấp mạnh một cái, cơ thể như là mũi tên lao về phía trước.

Lao luôn vào trong ngực của Hà Truân.

Lẽ ra, có mỹ nhân trong ngực thì Hà Truân phải tương đối hưởng thụ mới đúng, nhưng ai có thể ngờ tới, đùi gà của tôi lại từ trước ngực rơi đúng vào trong áo khoác của anh ta.

Cũng là do động lực học và quán tính nữa, thêm cả việc chiếc áo của anh ta đang mở khóa tạo thành.

Cơ thể Hà Truân cứng đờ, tôi đoán, anh ta chắc không thích ăn đùi gà.

Kén ăn không phải là bé ngoan, tôi âm thầm tiến hành khinh bỉ anh ta một lần từ đầu tới chân.

Đôi mắt của Hà Truân, nhìn vào chiếc đùi gà bị rơi vào bụng và áo khoác của anh ta, rồi lại nhìn tôi, ánh mắt kia Trời ơi, tôi thật đúng là không thể lạc quan cho được.

Chỉ có điều, dù thế nào đi nữa thì anh ta đã dùng ánh mắt để giết chết tôi không chỉ một hai lần rồi, cho nên tôi cũng đã tập mãi thành quen luôn.

Mặc kệ, không để ý, tôi chuẩn bị thò tay vào bên trong áo khoác của anh ta, móc đùi gà ra.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh có điều khác thường.

Có rất nhiều tạp âm, giống như có cái lồng rất lớn chụp lấy chúng tôi một cách nhanh chóng. Xung quanh tôi, tiếng bước chân dồn dập, trên đỉnh đầu, có vài chiếc máy bay định tai nhức óc, còn có vô số ánh sáng chói mắt nữa.

Bình thường, nếu có cảnh tượng như thế này xuất hiện thì chính là điều tử - mẫu giấy ra sân (SR mọi người nha! Chỗ này không bí là gì nữa)

Quả nhiên, một âm thanh truyền tới qua loa: “Người phía dưới nghe đây, các người đã bị bao vây, mau hạ vũ khí xuống!!!”

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66

Nghe nói, vào lúc sắp chết, con người ta sẽ nhìn thấy người mà mình thương yêu nhất.

Mà tôi, trong lúc hôn mê lại nhìn thấy vô số bát đùi gà, bay lượn trên không, lúc ẩn lúc hiện.

Thành công này đã giải quyết một vấn đề lớn nhất trong đầu tôi: rốt cuộc loại thịt nào là loại mà tôi thích nhất.

Bây giờ xem ra, đứng đầu hậu cung của tôi không phải ai khác mà chính là đùi gà.

Hình như tôi đang đi trên một con đường rất tối, không thể nhìn thấy cả năm ngón tay, nhưng lại có một bát đùi gà dẫn đường cho tôi đi.

Cuối cùng, trên võ đài trước mặt, tôi đã nhìn thấy một cái đùi gà mặc trang phục lộng lẫy – trên người còn buộc nơ con bướm màu đỏ.

Tôi sung sướng giống như là Lương Sơn Bá được gặp Trúc Anh Đài, Romeo được gặp Juliet, hét một tiếng rồi nhào tới.

Ai ngờ, không biết từ đâu, rất nhiều máy bay trực thăng bay tới, sau đó, vô số chấm đỏ nhắm ngay cái đùi gà đáng yêu, đáng thương lại ngon miệng.

Tim tôi giống như bị sợi dây vô hình trói thật chặt, treo lơ lửng giữa không trung.

Mắt thấy đuôi gà sắp bị bắn chết, lòng tôi đau như cắt, lệ rơi đầy mặt, hét thật to về phía cái đuôi gà: “Người không thể xảy ra chuyện gì được, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với người thì ta cũng chẳng muốn sống nữa!!!”

Đoán rằng vì quá mức kích động nên gào xong thì tôi cũng tỉnh luôn.

Tình cảm của tôi đối với đuôi gà là vô cùng sâu sắc, sau khi tỉnh lại phát hiện trên gối ướt đầm nước mắt nóng hổi.

Dần dần tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm sấp trên giường, muốn cử động cơ thể một chút lại cảm thấy đau đớn tới tê dại ở trên lưng, không nhận được đàn kê ra tiếng.

Một bàn tay đè bả vai của tôi xuống, ngay sau đó, giọng nói của Hà Truân truyền đến: “Chịu khó nằm yên một chút.”

Âm thanh rất nhẹ, nhưng vẫn tràn đầy vẻ uy nghiêm ra lệnh.

Cứ tưởng rằng, tôi được điều tử giải cứu, bây giờ xem ra, lại rơi vào tay Hà Truân một lần nữa rồi.

Chữ “bi” này phải viết như thế nào đây?

Để xác định tình huống, tôi mở miệng, dò hỏi: “Anh không sao chứ? Bọn họ có hay không động đến anh?”

Nói thật, dĩ nhiên là tôi muốn nghe đáp án là điều tử đã tiêu diệt gọn cả đại bản doanh của Hà Truân và anh ta còn đang phải chạy trốn.

Bởi vì chỉ có như vậy tôi mới có cơ hội chạy trốn.

Hà Truân im lặng, bàn tay nắm bả vai trần của tôi, nóng rực.

Giờ phút này tôi mới phát hiện, toàn thân tôi đều không mặc gì, bởi vì có vết thương trên lưng nên chỉ có thể nằm sấp.

Hồi lâu, Hà Truân không những không trả lời vấn đề của tôi mà còn nói một chuyện khác.

“Tôi không hiểu nổi cô nữa.”

Thật ra thì, tôi cũng không sao hiểu nổi những lời nói này của anh ta, nhưng cha ông ta đã dạy không ngại học hỏi kẻ dưới, nên tôi hỏi: “Có ý gì?”

“Tại sao cô lại muốn cứu tôi?”

Tôi á khẩu không trả lời được.

Thực sự á khẩu không trả lời được.

Hiểu lắm rồi, còn là hiểu lắm to nữa, tôi chỉ muốn cứu đùi gà của tôi thôi!

Hà tiên sinh à anh đã nghĩ quá nhiều rồi!

“Cô có biết vừa nãy cô nói gì trong mơ không?” Hà Truân tiếp tục hỏi.

“Nói gì vậy?” Tôi hơi khẩn trương, mong là không phải lời nói nào chọc cho anh ta giận.

“Cô nói” Hà Truân dừng một chút, mở miệng ra lần nữa thì giọng nói hạ thấp ba phần: “Nếu tôi chết, cô cũng không muốn sống nữa.”

Tôi nhớ rất rõ là, lúc đang ngủ đúng là tôi có nói câu này.

Nhưng đối tượng tôi thổ lộ là bé đùi gà đáng yêu, đáng thương lại ngon miệng cơ mà!!!

Hiếu lằm này so với mặt trăng còn lớn hơn!

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67

Tôi có thể giải thích, chỉ cần một hai câu là có thể giải thích rõ ràng sự việc này.

Nhưng lúc lời nói sắp ra khỏi miệng thì một ý nghĩ tà ác lại xuất hiện trong đầu tôi.

Tôi thầm tính toán, nếu như có thể có được sự tin tưởng của Hà Truân thì muốn trốn đi cũng dễ dàng hơn.

Dù sao cũng đã thất thân, cũng không quan tâm phải làm bộ mất luôn tâm nữa.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: Muốn làm việc mà không thể thực hiện được thì tốt nhất không nên suy nghĩ nữa.

Đồng tử môn, vờ tha để bắt thật đấy mà, vờ tha để bắt thật.

Không ngoài dự đoán, Hà Truân cũng không nghe lời tôi mà dừng lại, còn hỏi nữa: Cô thật sự là người phụ nữ bí ẩn, không phải cô luôn muốn trốn

khỏi tôi hay sao? Sao lại làm chuyện này? Nói ra những lời như vậy?

“Tôi không muốn nói.” Không phải thật sự muốn như vậy, thật ra chỉ muốn anh ta cố gắng truy hỏi mà thôi.

“Nói cho tôi biết.” Hà Truân đặt bàn tay lên bả vai không bị thương của tôi khẽ dùng lực.

“Đúng.” Tôi giả vờ như khó khăn lắm mới nói ra được: “Đúng là tôi thích anh, ngay từ lúc mới bắt đầu tôi đã có cảm giác với anh rồi, sau đó, tôi giả vờ mình rất ngang ngược là vì chỉ mong anh chú ý đến tôi. Quả nhiên, anh đã chú ý đến tôi và biến tôi trở thành người của anh...”

Nhưng sau đó, tôi lại phát hiện ra mình càng ngày càng tham lam. Tôi không thể chịu đựng được khi anh có những người phụ nữ khác, tôi không muốn mình trở thành một trong rất nhiều người phụ nữ của anh. Tôi biết, trong lòng anh, tôi chẳng có gì khác biệt so với những người phụ nữ khác, sự kiêu ngạo của tôi không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Chính vì vậy, tôi đã quyết định rời khỏi anh khi anh vẫn còn cảm giác mới mẻ với tôi. Chỉ có như vậy thì anh mới có thể nhớ tôi vĩnh viễn.

Cá nhân tôi cho rằng, lý do này phù hợp với tính cách của tôi nhất.

Nghe như vậy, Hà Truân đã im lặng thật lâu, bàn tay kia đặt trên vai tôi đang tỏa ra nhiệt độ nóng hổi.

Trong lòng tôi cũng không yên, thật sự tôi không thể đọc được suy nghĩ của anh ta.

Vết thương trên lưng sưng lên, giật giật, đó là âm thanh máu chảy theo da thịt.

Không biết qua bao lâu, bàn tay kia của anh ta rời đi.

Hà Truân cũng đi luôn.

Tôi mở mắt ra, nhìn bóng lưng đi ra của anh ta, nhin không được mắng một câu: Hà tiên sinh à, ngài tin hay vẫn không tin vào chuyện hoang đường này thế? Cuối cùng thì cũng phải rên lên một tiếng chứ!

Vì không rõ tình hình cụ thể ra sao nên tôi chỉ có thể nằm lì trên giường để dưỡng thương.

Địa điểm dưỡng thương còn là ngôi nhà gỗ nhỏ, xem ra tôi đã đánh giá năng lực của điều tử quá cao rồi, Hà Truân cũng không cần chạy trốn.

Có lẽ vì tôi đã cứu mạng của anh ta nên Hà Truân đều phái người đưa canh thịt thuốc bổ, tươi ngon, bổ dưỡng, mỗi ngày, tôi chỉ cần ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn.

Những ngày sau đó rất nhàn nhã, chỉ là cứ nằm sấp thế này thì bộ ngực vĩ đại của tôi cũng sắp biến hình đến nơi rồi, mấy ngày nay tôi đều mơ thấy ác mộng, thấy chúng nó từ hình tròn sắp biến thành hình chữ nhật cả rồi.

Qua hai ba ngày làm phế nhân, tôi không thể nhịn được nữa, bắt đầu sử dụng các phương pháp để tìm hiểu rõ sự việc đêm đó sau khi tôi bị ngất đi.

Cứ tưởng là sẽ phí công vô ích vì thủ hạ của Hà Truân vô cũng ghét tôi. Cứ nhìn cách họ hơi một tí là lấy súng ra bắn tôi là biết ngay.

Nhưng kể từ sau khi tỉnh lại, thái độ của bọn họ với tôi lại thay đổi tới 180 độ, ánh mắt rõ ràng nhất chính là ai cũng nhìn tôi như nhìn thấy nữ anh hùng.

Ánh mắt hoặc lớn hoặc nhỏ đều tràn đầy Tiểu Tinh Tinh sung ái.

Sau đó, tôi mới biết, mọi người đều cảm động vì hành động tôi làm anh hùng xả thân cứu Hà Truân, ai cũng cho rằng tôi là ứng cử viên sáng giá nhất cho danh hiệu bà chủ.

Hiểu lầm này rất hợp ý tôi, tôi thích!

Nếu có thể trở thành bà chủ tương lai, vậy thì cứ hễ ta hỏi thì họ phải đáp rồi!

Từ miệng bọn họ, tôi tự giải thích rằng, mặc dù tình huống lúc đó rất nguy cấp, nhưng Hà Truân lâm nguy mà vẫn không sợ hãi, trước khi tướng quân nước đó kịp bắn hỏa tiễn, dựa vào sự am hiểu địa hình của chính mình, xông vào rừng rậm, một mặt tránh được máy bay trực thăng, một mặt thông báo với quân đội ở gần đó đến chi viện.

Đêm hôm đó, quân đội của Hà Truân bởi vì bị tập kích trên không mà tổn thương không ít, nhưng ngay sau đó đã lập tức được bổ sung, tăng cường đề phòng. Quân đội của chính phủ cũng không thể thừa dịp này mà tiêu diệt bọn họ được.

Mà người tôi quan tâm nhất là bác sĩ con vịt thì đã bị mất tích.

Nghe nói, lúc khai hỏa, vài tên lính bị rối loạn, rối rít đánh về phía bụi cỏ, tìm kiếm báu vật tuyệt thế, sau đó lại không biết như thế nào, họ đều bị mất tích.

Tướng Bản Nhai, quả thật không thể khinh thường thực lực của anh ta.

Nhưng tôi lại nghĩ, anh ta đang núp ở một chỗ nào đó để chờ cơ hội cứu tôi ra, dù sao, anh ta đã nói tôi phú bà tương lai mà.

Tuy là vậy, nhưng cũng không thể cứ ngồi chờ anh ta tới cứu tôi được, vẫn là tự nghĩ biện pháp cứu mình thì hơn.

Vậy nên, khi vết thương hồi phục được năm phần thì tôi nói tôi muốn đi ra ngoài đi dạo một chút.

Yêu cầu này làm cho những binh lính này có chút khó xử, nhưng vì mang một cái danh là “ân nhân cứu mạng Hà Truân” trên đầu nên ai cũng không dám ngăn cản tôi, chỉ có thể theo sát phía sau tôi mà thôi.

Thật ra thì, nói là ra ngoài nhưng cũng chỉ là thị sát tình hình một chút nhằm tìm cơ hội chạy trốn thôi.

Binh lính chỗ này rất lớn, số lượng nhiều, chất lượng cao, ai ai cũng cường tráng.

Đi một vòng lớn, tôi phát hiện, mình không thể thoát khỏi sự giám thị của bọn họ, thật mất hứng nên tôi quyết định trở về.

Đang định quay về thì tôi nhìn thấy một phòng giam bằng xi măng, phòng này kín đến nỗi gió cũng không thổi qua được, so với những phòng bằng gỗ khác, tôi hỏi băng quơ: “Phòng đó dùng để làm gì?”

“Là nơi nhốt phạm nhân cần tra hỏi.” Binh lính giải thích.

“Phạm nhân? Là những người phản bội hay những binh lính chạy trốn?” Tôi tò mò.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68

Không hề nhìn lầm, bởi vì trên đời này chỉ có mình anh, chỉ có anh cho dù máu me đầy mặt vẫn khiến người ta cảm thấy thuần khiết.

Cảnh Lưu Phái gầy gò, trên thân mình chi chít vết roi, máu tụ thành từng mảng, dính vào vải vóc rách nát, không còn nhìn ra nữa.

Anh cúi thấp đầu, mái tóc quăn hơi cong mớ hồ che khuất đôi mắt, sống mũi cao như dãy núi dựng ngược.

Anh bị trói thành hình chữ thập trên cọc gỗ, đầu ngón tay của hai bàn tay bắt đầu đen đi.

Đôi bàn tay kia luôn mang theo hơi ấm, đôi bàn tay đã nhiều lần làm thịt cho tôi ăn, đôi bàn tay từng vuốt ve khắp thân mình tôi.

Tình cảnh thâm thảm của Cảnh Lưu Phái như hai cây kim đâm thẳng vào mắt tôi, vô cùng bén nhọn, hai khóe mắt ngập nước.

Nếu có thể, tôi sẽ bắt chấp tất cả xông vào, cứu anh ra, giết tất cả những kẻ đã làm tổn thương anh.

Tôi có thể làm như vậy.

Nhưng tôi không chắc có thể cứu Cảnh Lưu Phái sống sót ra ngoài.

Cho nên tôi phải gạt đi nước mắt, bình tĩnh giải cứu anh.

Hít một hơi thật sâu, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, nhưng máu tanh này lại vô cùng ấm áp, vì đó là máu của Lưu Phái.

Không dám chậm trễ thêm một giây nào nữa, tôi tiếp tục bước vào nhà gỗ, điệu bộ không khác vừa rồi chút nào, nhưng chỉ mình tôi biết, lồng ngực này đã trống không.

Trở lại nhà gỗ, tôi tựa người vào cửa, đứng thẳng như mất hồn.

Tôi muốn cứu Cảnh Lưu Phái, không cần biết bây giờ chúng tôi có còn thích nhau hay không, chỉ cần biết chúng tôi đã từng yêu nhau, vậy là đủ.

Thời gian giải cứu gấp rút, Hà Truân thủ đoạn độc ác, hôm nay xem qua tình hình vết thương của Cảnh Lưu Phái, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ không chịu nổi.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là làm sao mới cứu được anh.

Thực chất tôi cũng không thể tự do hành động, giả sử may mắn cứu được anh khỏi phòng xi măng, nhưng làm sao có thể đưa anh ra Tam Giác Vàng?

Tôi cứ thơ thần nghĩ, trong đầu hỗn loạn không thôi, đến khi chân bắt đầu ê ẩm sưng lên mới lấy lại tinh thần, ra ngoài xem thử, phát hiện ra đã gần tối, những ráng mây chiều vô tận như bị nung lửa, đỏ rực cả một khoảng trời.

Không ngờ đã đứng lâu như vậy, tôi lết đôi chân nặng như chì về phía chiếc ghế, cả người như đổ về đằng trước.

Tôi ôm chân, co người lại, vùi mặt vào hai bả vai, trong lòng như có bàn tay ai bóp chặt máu chảy ào ào không ngừng.

Đã từng rất ngọt ngào, song vết thương ấy lại như chuyện cũ, cùng với tình cảnh thê thảm của anh hiện giờ, giống như một quyển sách, không ngừng lật trang.

Nước mắt từ từ chảy xuống khỏi khóe mi, có chút ngứa, có chút ẩm.

Từ nhỏ đến lớn, nước mắt của tôi tưởng như không hề tồn tại, nhưng vì Cảnh Lưu Phái, tôi đã khóc đến hai lần, chắc chắn là do kiếp trước tôi mắc nợ anh.

Trong lúc đầu óc đang mơ hồ, đột nhiên có một đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt tôi.

Mở mắt ra, Hà Truân không biết đã bước vào từ khi nào.

Anh ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chưa thu tay về, trên ngón tay còn vương một giọt nước mắt trong suốt.

.....Tôi thừa nhận, “trong suốt” – hai từ này có phần hữu danh vô thực, nhưng dù gì sao cũng là nước mắt của mình, vẫn nên nói hoa mỹ một chút thì tốt hơn.

Hà Truân nhìn tôi, đôi mắt đen láy, sâu thẳm, khiến người ta dựng tóc gáy.

“Tại sao lại khóc?” Anh ta hỏi.

“Bởi vì tôi là người đàn ông quan trọng nhất bị anh hành hạ rồi.”

Ở trên là nói thật, còn lại ở dưới lại là tôi nói dối: “Vì tôi do dự, mơ màng nữa”

Hiệu quả không tồi, lời nói khỏi miệng, hàm răng bỗng thấy chua chua.

Năng lực trấn tĩnh của Hà Truân vẫn khá mạnh, sau khi nắm chặt tay thành nắm đấm ra sau, anh ta nhả nạt hỏi tiếp:

“Tại sao?”

“Vì anh vẫn chưa hứa sẽ cho tôi một tương lai” Lần này chua tới tận kẽ răng rồi.

Hà Truân nắm tay lại, lại mở tay ra, cuối cùng không chịu nổi: “Em có thể nói chuyện tử tế một chút không?”

“Tôi hỏi anh, rốt cuộc thì anh muốn coi tôi là bà hai, bà ba hay là bà tư đây?” Lần này nói xong cuối cùng cũng không thấy chua nữa.

Hà Truân đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài ban công, hai tay chống lên lan can gỗ, im lặng một hồi, sau đó nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ gặp phải chuyện như thế này.”

Như thường lệ, đây chính là lời dạo đầu cho một đoạn độc thoại nội tâm, thế nên tôi quyết định không nói xen vào.

“Em hẳn cũng biết tôi là người như thế nào, đối với tôi mà nói, chuyện tình cảm nam nữ thực sự không quan trọng. Tôi từng có rất nhiều đàn bà, bọn họ khiến tôi vui vẻ, tôi cho họ thứ họ muốn, hai bên đều có lợi. Tôi không hi vọng sẽ có người con gái nào có thể cho tôi cảm giác ấm áp, vì tôi không muốn trả giá tương tự.”

“Tôi để ý em là vì em kiên cường, khiến tôi có cảm giác muốn chinh phục. Tôi cảm thấy đùa giỡn với em rất vui nên đã nghĩ ra không biết bao nhiêu cách tra tấn em, chỉ để bản thân được vui vẻ.”

“Tôi nghĩ có lẽ em rất hận tôi, vì tôi luôn thô bạo với em. Em muốn trốn, tôi không thấy lạ, nhưng mà ... tôi sẽ không để em đạt được mục đích, vì tôi không chán ghét chơi đùa với em, thế nên tôi ngăn em lại.”

“Có điều, tôi không ngờ em lại đỡ cho tôi viên đạn ấy.” Giọng nói của Hà Truân từ ban công vọng lại, mang theo chút nghi hoặc:

“Nói thật ,đối với sinh mệnh tôi thật ra em có chút ngoại lệ và đặc biệt”

Lời này quả thật chua xót ghê gớm, xem ra Hà Truân đã bị tôi lây bệnh rồi.

“Hôm ấy em tỉnh lại, nói rằng em có kiêu ngạo của mình, em nhất định không chịu trở thành một trong số những người phụ nữ của tôi, cuối cùng tôi cũng hiểu được em muốn thứ gì, nhưng khi đó lại không dám dễ dàng hứa hẹn nên đã rời khỏi. Mấy ngày nay suy nghĩ kĩ càng... tôi đồng ý để em trở thành người phụ nữ duy nhất của tôi”

Mặc dù Hà Truân không dễ dàng gì nhưng tôi vẫn có cảm giác anh ta có phần phóng đại chính mình, nhảy lều, đổ máu nếu bị phản bội.

Lại nói, có vậy mà tôi đã không chịu nổi sao?

“Tôi cũng không phải người tốt đẹp gì, nhưng ít ra chuyện đã hứa hẹn với phụ nữ thì nhất định sẽ thực hiện cho bằng được. Bắt đầu từ hôm nay, tôi và em sẽ sống chung, cái gì cũng có thể cho em, tuyệt đối không keo kiệt.”

Hà Truân lấy câu này để kết thúc.

Thật ra tôi cũng rất cảm động, vì tôi tin những lời Hà Truân nói ra, quả thực đã suy nghĩ kĩ càng.

Một người đàn ông nắm trong tay hơn một nửa vùng Tam Giác Vàng, chấp nhận từ nay về sau chỉ có mình tôi, đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Có điều, như đã nói từ trước, tất cả hiểu lầm đều do một cái chân gà mà ra.

Hơn nữa anh ta nói vậy, chính là muốn chặn hết lí do chạy trốn của tôi vì bị anh ta lạm tình rồi.

Có điều, bây giờ tôi cũng chỉ có thể đồng ý trước, để anh ta buông lỏng cảnh giác, sau đó yên lặng theo dõi biến hóa.

Hạ quyết tâm, tôi kìm giọng, dùng đôi mắt lừng tròng nhìn theo bóng lưng anh ta.

Ánh mắt của tôi khiến sau lưng Hà Truân không được thoải mái, anh ta quay đầu lại, chợt thấy dáng vẻ của tôi, lông mày khẽ nhíu lại.

“Anh nói thật sao?” Tôi hỏi.

Hà Truân nhìn tôi, mở miệng nói bốn chữ: “Lời hứa đáng giá nghìn vàng.”

(*)Trong tiếng Trung, câu này chỉ viết bằng 4 chữ “一诺千金”

“Có thật tôi muốn gì anh cũng sẽ cho tôi?” Tôi hỏi

Hà Truân gật đầu, thái độ rất nghiêm túc.

Tôi đứng bật dậy khỏi ghế, đưa ra một yêu cầu duy nhất.

“Tôi muốn anh thả một người.”

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69

“Người nào? Hà Truân hỏi, nhanh chóng khôi phục hơi thở nguy hiểm lúc đầu.

Tôi lè lưỡi, khẽ liếm cánh môi dưới, nói ra tên một người: “Tưởng Bản Nhai.”

“Em muốn nói đến người đàn ông đã giúp em chạy trốn?” Hà Truân nói: “Tôi cũng không bắt anh ta.”

“Ý tôi là, anh phải giúp tôi tìm kiếm và trả tự do cho anh ta.” Tôi đưa ra yêu cầu cụ thể.

“Anh ta và em, rốt cuộc hai người có quan hệ gì?” Ánh mắt Hà Truân tối sầm lại.

“Nếu tôi và anh ta thật sự có gì, tôi còn có thể đối với anh như vậy sao?” Tôi nhìn anh ta, khẽ mỉm cười.

Lời này khiến Hà Truân không còn lí do gì để chất vấn.

Tôi thừa nhận mình đã lợi dụng hiểu lầm xinh đẹp ấy, tôi có tội.

Rèn sắt khi còn nóng, tôi tiếp tục giải thích một cách rất sáng tạo: “Thật ra thì anh ta giúp chúng ta rất nhiều. Anh cũng biết đấy, tôi và anh ta vốn nghe lệnh đến ám sát anh, nhưng cuối cùng ám sát thất bại, tôi cũng mắc

bệnh nguy kịch, không, là bệnh yêu anh không có thuốc chữa. Nhưng tôi tự nhắc bản thân không được làm vậy, không thể yêu người mà mình muốn ám sát, cho nên tôi cố hết sức đè nén tình cảm của mình, những ngày đó trôi qua quả thật không khác gì heo chó, không, là sống không bằng chết, nhưng tại thời điểm tôi khổ sở nhất, Tưởng Bản Nhai đã nhìn thấu tâm tư của tôi, anh ta khích lệ tôi đối diện với tình cảm của mình. Chính nhờ anh ta không ngừng cố gắng, tôi mới có được dũng khí cùng anh đấu tranh, thành công thu hút sự chú ý của anh, để rồi hôm nay chúng ta có thể tiến được đến bước này. Nhưng mà anh ta không hoàn thành nhiệm vụ, trở về sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, thậm chí cả cái mạng nhỏ cũng khó giữ được, tôi không đành lòng thấy thảm kịch đó xảy ra, nên mới xin anh thả anh ta, để anh ta có thể ở lại nơi này, ít nhất có thể bảo đảm an toàn tính mạng.”

Nhìn xem tôi thật trượng nghĩa mà, trong nháy mắt hình tượng thầy thuốc con vịt từ dưới biển Chết đã bay lên tới đỉnh tháp Eiffel rồi.

Bây giờ, thầy thuốc con vịt rõ ràng đã biến thành người vì hạnh phúc của tôi và Hà Truân không tiếc hi sinh tính mạng của mình.

Tôi nghĩ Hà Truân không có lí do gì để cự tuyệt.

Thứ nhất, anh ta cho rằng mình hổ thẹn với tôi.

Thứ hai, Tưởng Bản Nhai cũng không ăn nhiều giống tôi, nuôi anh ta không tốn mấy đồng.

Thứ ba, theo tính cách Hà Truân, người như Tưởng Bản Nhai, đặt dưới mí mắt anh ta mới là an toàn nhất.

Vì vậy, anh ta đã đồng ý.

Thật ra thì, ban đầu, người tôi thực sự muốn Hà Truân thả ra là Cảnh Lưu Phái.

Thế nhưng cái tên này lại không thể nói ra từ trong miệng tôi, tôi không thể để Hà Truân biết tôi quen Cảnh Lưu Phái.

Có lẽ nếu tôi yêu cầu lần nữa, Hà Truân sẽ đồng ý thả anh khỏi nhà tù, nhưng tuyệt đối sẽ không đồng ý thả anh về.

Cảnh sát khiến Hà Truân suýt mất mạng, còn giết không ít người của anh ta, thù này cũng không nhỏ, anh ta chắc chắn sẽ tính lên người Lưu Phái, nếu như anh ta nhìn ra tôi với Lưu Phái khác thường, rất có thể sẽ nảy sinh ý định giết người.

Tôi không thể để Cảnh Lưu Phái rơi vào nguy hiểm cho dù là một cọng tóc nhỏ nhất.

Cho nên tôi dời sự chú ý của Hà Truân lên trên người Tướng Bản Nhai.

Giờ phút này, tôi cần sự giúp đỡ của Tướng Bản Nhai, tôi cần anh ta ở lại bên cạnh tôi.

Hà Truân đồng ý, hơn nữa ngay trong hôm đó anh ta đã phái người đi tìm khắp xung quanh, nhưng thầy thuốc con vịt giống như một đồng cứt rơi vào hầm phân, bị bao phủ kín mít ở bên trong, không thấy tung tích.

Tôi đợi tin tức hơn một ngày, cuối cùng không nhận được mà bộc phát: cứ tiếp tục tìm như vậy, Cảnh Lưu Phái sớm muộn sẽ bị dính líu.

Đến nước này tôi chỉ còn có thể tự ra tay.

Thật ra thì biện pháp rất đơn giản: tìm Hà Truân xin một trăm thỏi vàng, tùy tiện để ở nơi đất trống, sau đó bê cái ghế ra vừa gặm dưa hấu vừa đợi.

Đêm khuya yên tĩnh, vạn vật lặng im, màn trời đen kịt.

Trên đất trống, chỉ còn lại thỏi vàng khiêm tốn mà xa hoa lặng im óng ánh lóa vàng.

Mà lúc này, bụng của tôi đã bị nước dừa hấu lấp đầy như đang mang thai sinh ba.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi qua, hai người ở bên cạnh nhận nhiệm vụ bảo vệ tôi cũng nổi da gà.

“Chỗ kia, kia là cái gì?! Chẳng lẽ là quý? Một người chỉ vào rừng cây đối diện, giọng nói run rẩy.

Vô số bóng đen thoáng hiện trong rừng rậm, hai đốm sáng âm u màu xanh lóe lên, phối hợp với tiếng gió như vừa khóc vừa kể, rất dọa người.

“Chẳng lẽ là sói?! Nhanh, mau giết nó!!!” Một binh lính bắt đầu run run tay giơ súng.

Tôi để dừa hấu xuống, xoa tay một chút, nhẹ giọng nói: “Để xuống, đó không phải là sói, cũng không phải là quý, mà là..... con vịt.”

Đúng vậy, hai đốm xanh lá cây kia, chính là mắt của thầy thuốc con vịt.

Đó chính là ánh mắt khi nhìn thấy vàng.

Biết ngay mà, lỗ mũi người này hễ người thấy tiền, còn thính hơn cả chó.

Dù cho cách xa trăm sông nghìn núi, chỉ cần bạn để tiền xuống trên mặt đất, anh ta tuyệt đối sẽ nhanh chóng chạy về, tốc độ còn nhanh hơn cả máy bay Boeing.

“Thật là chỉ có cô hiểu tôi nhất.” Bác sĩ con vịt vừa nói vừa nhàn nhã nhét thỏi vàng vào ngực mình.

Ánh mắt anh ta nhìn thỏi vàng giống như ánh mắt trạch nam nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp ngực lớn trần trụi trên giường.

Tôi cũng không chịu rút lại phía sau, kéo dây lưng bắt đầu nhét thỏi vàng vào trong quần mình: “Tuởng Bản Nhai, tôi có việc muốn nhờ anh.”

“Là vì người ở trong tù đó sao?” Bác sĩ con vịt lấy một thỏi to nhất.

“Làm sao anh biết? Có phải đã điều tra tôi không?” Tôi lấy một thỏi to thứ hai.

“Tôi cũng không đi xa, mấy ngày nay ở chỗ tối, thấy hôm đó cô đứng ngoài nhìn người trong phòng xi măng một cách khác thường, ngay sau đó, cô lại gấp rút tìm tôi, thế là tôi đoán ra.” Bác sĩ con vịt lấy thêm một thỏi to thứ ba

“Dù sao anh cũng phải giúp tôi.” Tôi cũng lấy thỏi to thứ tư

“Muốn giúp cũng được, nhưng đổi lại có gì tốt đây?” Bác sĩ con vịt không ngừng tay, mắt chỉ hơi híp lại, mí mắt hệt như bôi phấn bóng màu hồng, trong nháy mắt rất xinh đẹp.

“Anh muốn gì, tôi cho nấy.” Dù sao bây giờ cũng chẳng có gì hết, căn bản không sợ anh ta đòi hỏi.

“Thứ tôi muốn, cô cũng biết đấy.” Hai mắt bác sĩ con vịt khê đảo, dừng lại trên tay tôi, mập mờ làm cho mu bàn tay cũng nóng lên.

Thì ra anh ta vẫn nhớ đến việc kia!!!

Thật xấu xa, tôi vì thế mà khổ - - Bác sĩ con vịt à, sao anh có thể xấu xa như tôi vậy?!

Nhưng giờ phút này tôi có việc nhờ người, không có cách nào từ chối, chỉ có thể trì hoãn: “Hiện tại tôi là người phụ nữ của Hà Truân, bị người khác phát hiện liếc mắt đưa tình thì hai chúng ta sẽ bị mất đầu, chứ đừng

nói là làm chuyện kia, cho nên, sau khi ra ngoài chúng ta làm lại, được không?”

“Sau khi ra ngoài, lỡ như cô đổi ý thì làm thế nào?” Bác sĩ con vịt thật sự quá hiểu tính toán của tôi.

“Tôi là loại người tùy tiện đổi ý sao?” Tôi giả vờ giận.

“Đúng vậy” Bác sĩ con vịt đưa ra đáp án này hoàn toàn theo bản năng.

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào thì mới chịu tin tôi đây?” Tôi đá vấn đề lại.

“Rất đơn giản.” Bác sĩ con vịt chìa tay ra, dịu dàng nói: “Đưa tay cho tôi.”

Tôi ngây thơ nên mới làm theo, chỉ thấy bác sĩ con vịt dịu dàng cười một tiếng, nụ cười đó, chặc chặc, giống như có thể làm tan chảy Hàn Băng ngàn năm, vậy mà ngay sau đó, hàm răng trắng nõn chọt lóe... Từ đó trên ngón trỏ của tôi để lại dấu răng vĩnh cửu.

Không chỉ xước da, không chỉ chảy máu, tôi dám khẳng định đã tổn thương đến tận xương rồi!!!

Lỗ chân lông toàn thân cũng vì cơn đau thành linh ập đến mà co rút lại, tôi vừa giận vừa sợ, muốn hỏi anh ta sao phải làm vậy, bác sĩ con vịt chủ động nói rõ: “Chỉ là làm kí hiệu, về sau cô nhìn thấy ấn ký này, cũng biết cái tay này rốt cuộc thiếu vợ con em trai tôi cái gì.”

Tôi ngoại trừ im lặng, vẫn là im lặng.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70

Tôi mang theo ấn kí vĩnh cửu đồng ý yêu cầu không công bằng này, nhưng trong lòng thật sự không chịu khuất phục.

Nếu không phải bác sĩ con vịt còn dùng được, tôi đã sớm lấy gạch đập chết anh ta.

Con vịt khẳng khẳng cho rằng cứu Cảnh Lưu Phái không dễ dàng, cần bàn bạc kĩ hơn, quan điểm này bị tôi phản đối mãnh liệt.

Nguyên nhân phản đối thứ nhất là nếu tiếp tục trì hoãn nữa thì Cảnh Lưu Phái sẽ không chịu được, hai là sợ mình sẽ không nhịn được vác hai cây súng máy chạy vào bắn loạn, kết quả không những không bắn được người khác lại đi bắn chết Cảnh Lưu Phái.

Bộ dạng của tôi đều bị bác sĩ con vịt thu vào trong mắt, anh ta đầy khế cười đầy thâm ý: “Xem ra người đàn ông này rất quan trọng với cô... Chẳng lẽ, anh ta là người đàn ông đầu tiên sao?”

Lời này vừa nói ra, tôi quả thật báỉ phục con vịt bác sĩ sát đất.

Đầu năm nay, biết rõ trong bụng đối phương có mấy con giun là chuyện nhỏ, biết rõ trên người đối phương có bao nhiêu ấn ký cũng là chuyện nhỏ, có thể không nhờ thám tử tư mà biết được người đầu tiên của đối phương mới là lợi hại.

“Không sai, chính là anh ấy.” Tôi hào phóng thừa nhận.

Ở trước mặt bác sĩ con vịt, tôi vẫn có thể thả lỏng toàn thân – khó khăn lắm mới gặp được một người có khí chất tà ác giống mình mà.

Cái đó gọi là tri kỉ, chính là như vậy.

Bác sĩ con vịt sờ chiếc cằm xinh đẹp: “Xem ra, người này còn nguy hiểm hơn cả Hà Truân.”

“Sao lại nói vậy?” Tôi không hiểu: “Cảnh Lưu Phái có thể xem là một người lương thiện, còn Hà Truân là người nguy hiểm, không ai so với anh ta được.”

“Tôi nói nguy hiểm ở đây không phải nói anh ta có nguy hiểm hay không.” Bác sĩ con vịt chậm rãi giải thích, trong giọng nói có chút quyến rũ xinh đẹp.

Anh ta cầm đầu ngón tay có lưu lại dấu răng vĩnh cửu của mình đặt trên lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, đầu lưỡi ấy đặc biệt cọ xát làm cả người tôi run lên.

Sau khi thực hiện xong động tác mị hoặc này, anh ta nói tiếp: “Cái gọi là nguy hiểm, là chỉ người này sau này rất có thể sẽ uy hiếp vị trí của tôi trong lòng cô.”

“Không đâu, tuyệt đối sẽ không!!!” Tôi trả lời thành khẩn khác thường, tay còn vỗ mạnh trên bả vai anh ta.

Tiện thể để nước miếng của anh ta còn dính trên ngón tay tôi vật hoàn chủ cũ.

Ánh mắt quyến rũ của anh ta nhìn tôi, bên trong không hề viết hai chữ tin tưởng.

Tôi gia tăng sinh lực, giơ ngón tay lên trời thề thốt, giống hệt dì Bích thề tuyệt đối không ăn trộm bản chính DVD HD “Mười khổ hình lớn thời Mãn Thanh” năm xưa: “Anh ấy đã là quá khứ, Hà Truân là hiện tại, còn anh là tương lai vô hạn phía trước!!!!”

Đương nhiên, trên đây đều là nói dối, nói thật là: bác sĩ con vịt, anh chính là một hũ nước tương, sao có thể giữ vị trí thứ nhất?

Bác sĩ con vịt rất vừa lòng với câu trả lời này, tuy rằng anh ta cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Chúng tôi rất giống nhau ở điểm này, luôn cố gắng nắm bắt niềm vui trong cuộc sống, cho dù là hư ảo.

Thật ra thì, chỉ cần có thể lừa gạt chính mình, cuộc đời đã có thể thuận lợi trôi qua.

Không nhìn lầm, bác sĩ con vịt thật sự là một nhân vật rất lợi hại, chỉ cần anh ta muốn, thì đều có thể giữ quan hệ tốt cùng bất cứ ai.

Mạnh vì gạo, bạo vì tiền, mọi việc đều thuận lợi, lừa người chết không đền mạng là hình dung chân thực của anh ta.

Hà Truân nể tình tôi, cho bác sĩ con vịt đi lại tự do với thân phận khách.

Ở cơ sở này, con vịt chỉ mất hai ngày đã có thể kết thân với toàn quân trên dưới, đặc biệt là mấy người quản ngục kia, dáng vẻ thật sự như muốn móc tim móc phổi khai mật mã ngân hàng cho anh ta.

Đối với chuyện này, tôi hoàn toàn bội phục.

Mặc kệ như thế nào, bác sĩ con vịt đều làm được, không bao lâu sau, anh ta đã có cơ hội đi tới ngục giam dò hỏi Cảnh Lưu Phái.

Trước khi con vịt đi, tôi nghìn căn vạn dặn, không được để Cảnh Lưu Phái biết có tôi, chỉ cần báo không lâu sau sẽ có người đến cứu, để anh ấy không tuyệt vọng, cố gắng chống đỡ thêm chút nữa.

Đêm đó, con vịt đi không lâu, sau khi trở lại, anh ta nói cho tôi biết một chuyện: ngay từ đầu Cảnh Lưu Phái đã biết tôi ở đây.

“Đêm đó, anh ta chính mắt thấy cô trúng đạn.” Bác sĩ con vịt nói cho tôi biết như thế.

Tôi im lặng, khẽ cắn môi, cuối cùng từ cổ họng nói ra một câu: “ Anh ấy sao lại bị bắt?”

“Anh ta chưa nói, nhưng theo tin tức từ người chứng kiến sự việc ngày hôm đó thì: đêm đó, không biết anh ta đã nhìn thấy cái gì, chợt giật mình ngay tại chỗ, đờ đẫn giống như mất hồn, hoàn toàn mất năng lực phản kháng, thủ hạ của Hà Truân liền dễ dàng bắt được.”

Lực ở hàm răng mạnh hơn, cánh môi đã xuất hiện mùi tanh.

Cái mà anh ấy nhìn thấy, chính là cảnh tượng tôi trúng đạn.

“Tôi không nói là cô kêu tôi đi, nhưng anh ta vẫn đoán ra được. Hơn nữa anh ta còn nhờ tôi chuyển tới cô một câu.” Con vịt nhìn tôi, trên mặt không còn vẻ trêu chọc thanh thản của những ngày qua.

“Anh nói đi, tôi nghe.” Tôi như có dự cảm nào đó.

“Anh ta nói, cho dù bây giờ có rơi vào tình cảnh thế nào, đều là chuyện riêng của anh ta, cô và anh ta, đã không còn bất cứ quan hệ gì, cho nên, anh ta không cần sự giúp đỡ của cô, không cần cô cứu vớt. Quan trọng nhất là... anh ta hận cô, hơn nữa cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho cô.” Con vịt dùng giọng đều đều nói ra những lời này.

Tôi im lặng nghe, hơn nữa, im lặng không tin.

Tôi biết rõ anh ấy nói ra lời này có ý gì.

Anh ấy không muốn tôi đi cứu anh ấy, không muốn tôi lâm vào nguy hiểm, cho nên anh ấy nói như vậy, muốn làm tôi nản lòng thoái chí, từ đấy coi anh như người lạ.

Tình cảm giữa tôi và Cảnh Lưu Phái lúc đó rất phức tạp, chúng tôi không phải vì cạm tình mà chia tay.

Ngược lại, chúng tôi chia tay nguyên nhân hoàn toàn là do quá yêu nhau, mà tình yêu này, rất khó phai nhạt.

Tôi nghĩ, Cảnh Lưu Phái vẫn còn yêu tôi, cũng như tôi vẫn còn yêu anh ấy.

Không phải tôi tự luyến, chỉ là tin tưởng.

Tôi tin tưởng chúng tôi trải qua tình cảm ấy, tôi tin tưởng Cảnh Lưu Phái thật lòng với tôi, tôi tin tưởng khoảng thời gian bên nhau ấy.

Tôi tin tưởng những gì đã qua, cho nên, tôi không tin những lời nói của anh ấy trong giờ phút này.

Điều khiến tôi không ngờ là, con vịt bỗng nhiên nói: “Cô và tôi đều có thể nhìn ra, anh ta thật sự rất yêu cô.”

Tôi giương mắt nhìn về phía anh ta.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy, mặt của con vịt, ngoài nét quyến rũ thanh nhã bên ngoài, còn có một chút cảm giác khác lạ.

Một chút, cảm giác gì đó rất quen thuộc với tôi.

Con vịt là một người thông minh, hơn nữa, là người thông minh rất hiểu tôi.

Thậm chí có lúc tôi cảm thấy có lẽ kiếp trước tôi và con vịt là hai lòng đỏ cùng nằm trong một vỏ trứng.

Hơn nữa còn là loại xấu xa đến nỗi người tiên đều căm phẫn, trời đất không dung.

Không biết con vịt có nhìn ra tâm tư của tôi không, anh ta tiếp tục nói: “Bây giờ xem xét lại, Cảnh Lưu Phái này ngày càng nguy hiểm hơn rồi.”

“Chẳng lẽ anh không muốn giúp tôi?” Tôi nhú mày.

“Hoàn toàn ngược lại, tôi sẽ cố hết sức cứu anh ta. Tôi muốn cô luôn nhớ rõ, là tôi giúp cô cứu mạng người đàn ông quan trọng nhất, tôi muốn cô luôn nhớ rằng mình nợ tôi. Tôi muốn cô vĩnh viễn nuôi tôi.” Con vịt mỉm cười.

Tâm nguyện đẹp đẽ giống như lúm đồng tiền xinh đẹp tinh tế nho nhỏ trên gò má phải của anh ta, không đậm rục rở đến thấp kém, không thanh nhã đến nhạt nhẽo.

Anh ta dụ dỗ, từ trước đến nay đều hoàn hảo.

Con vịt không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, còn có trí tuệ, đủ thông minh để tôi giao phó tất cả mọi chuyện cho anh ta.

Anh ta cho rằng nếu phải đi, ba người chúng tôi phải cùng đi, dù sao Hà Truân cũng không có ngồi không, có thể tra ra chân tướng sự việc ngay sau khi Cảnh Lưu Phái mất tích chỉ một giây, cho dù là tôi hay anh ta ở lại, đều không tốt đẹp gì.

Ba người cùng đi, cũng không phải là không có cách.

Gần đây trùm băng đảng xã hội đen lớn nhất Bắc Mĩ tới chơi, cùng Hà Truân tăng cường trao đổi ý kiến về vấn đề hợp tác toàn diện hai bên cùng có lợi, thúc đẩy hai sào huyệt sản xuất thuốc phiện trọng điểm và phát triển lĩnh vực tiêu thụ mới, đồng thời cùng quan tâm và bàn về vấn đề giá cả và chất lượng thuốc phiện. Hi vọng tiến thêm một bước mở rộng quy mô hợp tác kinh doanh giữa hai bên, đề cao hợp tác tay nghề, thúc đẩy hai sào huyệt phát triển ổn định lâu dài.

Hà Truân bận rộn chiêu đãi, ngay cả thời gian gặp tôi cũng rất ít, cho nên đây đúng là thời cơ thích hợp để bỏ trốn.

Con vọt lại một lần nữa cho người ta thấy mình thần thông quảng đại, không ngờ anh ta có thể ở dưới sự quan sát của nhiều người như vậy mà liên lạc được với cảnh sát.

Cảnh sát đồng ý phải người đóng quân trong rừng cây tiếp ứng tại thời gian hẹn trước, nhưng nhất định phải nhanh, bởi vì nếu bị phát hiện, những người tới tiếp ứng rất có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Vậy nên quan trọng nhất là tôi và con vọt vừa phải cứu Cảnh Lưu Phái, vừa phải cùng nhau chạy tới đích.

Nhưng sự tình đột nhiên có thay đổi.

Sáng hôm đó chuẩn bị hành động, Hà Truân đi vào nhà gỗ, ra lệnh cho tôi: tối nay phải cùng anh ta chiêu đãi trùm xã hội đen Bắc Mĩ đó.

Tôi lấy lí do không quen gặp người lạ để từ chối, nhưng Hà Truân kiên quyết không đồng ý: “Người khách hôm nay rất quan trọng, cho nên em nhất định phải đi, hơn nữa tối nay cũng là ngày tôi tuyên bố thân phận của em trước mặt mọi người, không lẽ em không muốn sao?”

Tôi nhất định phải đi, nếu không Hà Truân sẽ sinh nghi, cho nên tôi phải đi.

Tôi nói với bác sĩ con vịt nếu tôi không trở về kịp thời gian hẹn trước, vậy thì anh ta cũng không cần chờ tôi, cứ cứu thẳng Cảnh Lưu Phái ra là được.

“Cô chắc chắn sẽ không có chuyện gì chứ?” Con vịt nhắc nhở: “Phát hiện không thấy chúng tôi, bằng bản lĩnh của Hà Truân, sẽ đoán ra tất cả, tình cảnh của cô sẽ rất nguy hiểm.”

“Anh nhất định phải làm như vậy.” Tôi uy hiếp: “Nếu không, tôi sẽ trục xuất anh khỏi hậu cung, sau này đừng mong tôi sẽ nuôi dưỡng anh.”

Phải tự mình cần cù lao động để nuôi sống bản thân với con vịt mà nói, là cơn ác mộng lớn nhất, anh ta chỉ có thể đồng ý.

Đêm đó, sau khi ăn diện kĩ càng, tôi theo Hà Truân tới nơi nghị sự.

Bởi vì tâm sự đầy mình nên ông trùm xã hội đen kia trông thế nào tôi cũng không để ý, trong ấn tượng hình như có rất nhiều lông, không mặc quần áo cũng có thể dùng lông che ngực, vậy mới nói có lông cũng nên vừa phải thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tâm trạng nhẫn nhịn được cứng chiều của tôi đều mất sạch mà họ vẫn còn nâng cốc nói cười.

Cuối cùng, giờ hẹn đã đến, bí quá hóa liều, tôi lạng lẽ ghé sát tai Hà Truân, nói nhỏ: “Tôi mót quá, ra ngoài giải quyết chút.”

Dù Hà Truân anh thế mạnh, cũng không thể thờ ơ không để ý đến bàng quang của tôi đang muốn vỡ ra.

Thế là tôi nhân cơ hội đi toilet chạy như điên về tụ họp cùng con vịt và Cảnh Lưu Phái, tiếp tục diễn vở ba người chạy trốn.

Cái gọi là trốn tiểu, chính là thế này.

Hà Truân đồng ý, còn phái hai người hộ tống tôi đi toilet.

Giữa toilet và bữa tiệc có một con đường đất, ban đêm đặc biệt yên tĩnh, đi tới chỗ không người tôi bỗng nhiên dừng lại.

Trên mặt đất, có một viên đá bén nhọn bên cạnh.

Quả thật dù giết người cướp của thì bản chất cũng thật lương thiện.

Ba phút sau, hai người hộ tống tôi trên danh nghĩa, thật ra là binh lính giám sát tôi ngã xuống.

Hít một hơi thật sâu, vội nhấc chân chạy như điên, sau khi chạy không biết bao nhiêu thước, chân ê ẩm, đang dựa vào một cây đại thụ nghỉ ngơi chút, ai ngờ một cơn gió lạnh thổi qua, cổ bị một bàn tay cứng như sắt bóp chặt.

Sau đó, một giọng nói quen thuộc vang lên sau tai tôi: “Có thể nói cho tôi biết em đang làm gì ở đây không?”

Là giọng của Hà Truân.

Lần này, tôi mắc tiểu thật.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71

Cánh tay Hà Truân siết chặt cổ tôi, không khí chỉ có thể đi vào cơ thể thông qua kẽ hở nhỏ, không bao lâu sau tôi đã đỏ mặt nổi gân.

Cảm giác này thật sự không đâu vào đâu mà .

Vì mạng sống, tôi chỉ có thể dè nhỏ giọng giải thích: "Tôi mắc tiểu gấp, ra đây đi toilet."

Đáp án này cũng không đâu vào đâu, cho nên Hà Truân bắt đầu tra hỏi tôi.

"Cần phải đánh ngất thủ hạ hộ tống của em sao?"

"Tôi sợ bọn họ nhìn lén."

"Cần phải chạy xa như vậy sao?"

"Bởi vì tôi thích cây."

"Cho nên?"

"Cho nên tôi muốn tưới cho chúng nó."

"."

Tôi không nghĩ là anh ta không tin, vì cánh tay ngọc ngà trên cổ kia đã có dấu hiệu buông ra.

Ngay lúc tôi cảm thấy khuôn mặt của mình sắp chuyển sang trạng thái bầm tím thì Hà Truân buông cổ tôi ra, chuyển sang giữ chặt tay tôi, kéo tôi một mạch về phía trước.

Tôi không có cách nào phản kháng, chỉ có thể mặc anh ta kéo đi.

Màn đêm đen kịt, bốn bề núi rừng yên tĩnh, chim chóc, côn trùng kêu râm ran, mọi vật đều bị bao phủ bởi một lớp màn đen.

Nhưng ở phía trước, lại có một khoảng màu sắc đậm và rực rỡ, dù chìm sâu trong màn đêm hơn nữa cũng không thể giấu đi vẻ đẹp của nó.

Chính là vùng hoa đỏ tội ác tuyệt đẹp – cây anh túc.

Duyên dáng mà hung ác, mỗi một phiến lá, mỗi một cánh hoa đều có thể khiến mắt người xem bị mê hoặc đến mù quáng.

Bây giờ, tôi chỉ muốn hỏi: "Người nước ngoài lông lá kia còn đang đợi, có phải chúng ta nên mau chóng trở về một chút không?"

Tôi không hiểu sao Hà Truân lại muốn đưa tôi đến đây, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng anh ta rất nguy hiểm, phải cố hết sức tránh ở một mình cùng anh ta.

Bây giờ, tôi mới biết người nước ngoài lông lá kia quan trọng với tôi như thế.

Đáng tiếc, trong mắt Hà Truân ông ta không quan trọng như vậy – Xem ra Hà Truân không định quay về.

"Rất nhiều người hận nó." Hà Truân nhìn đám hoa anh túc chìm trong màn đêm trước mặt, nói: "Nhưng tôi thích nó, nó không chỉ mang đến tiền

tài vô tận, quan trọng hơn nữa là, nó đủ đẹp, duyên dáng khác với những loài hoa bình thường."

Trong lúc chờ đợi câu kết của quá trình, tôi cố gắng tránh xa anh ta, nhưng nội tâm tuy lớn, tiếc rằng sức lực không đủ dùng.

Dù sao cũng không chạy trốn được, chỉ có thể bình tĩnh lại, suy nghĩ lại những gì anh ta vừa nói, cuối cùng bừng tỉnh: "Ý của anh là, tôi cũng giống như hoa này, khác người, cho nên anh mới thích tôi?"

Tôi tin chắc vào đáp án này.

Có điều thật đáng tiếc, ánh mắt của Hà Truân chỉ có thể dùng một câu để biểu thị: em suy nghĩ nhiều quá rồi.

"Vậy sao chúng ta lại đến đây?" Tôi không hiểu.

Một giây sau, Hà Truân dùng hành động cho tôi biết đáp án: anh ta trực tiếp đẩy tôi một cái ngã vào biển hoa anh túc, rồi dè lên người tôi.

Lưng của tôi là màu đen của bùn đất, bầu trời của tôi là biển máu đỏ tươi, thế giới đen và hồng, mỹ cảm cực cao.

"Tôi không thích lừa gạt." Hà Truân nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt sáng lóe lên trong bóng tối.

"Tôi không hiểu anh có ý gì." Tôi sắp chết vẫn còn mạnh miệng.

Bác sĩ con vịt, thật xin lỗi, lại làm anh hắt xì!

"Tôi sẽ giết chết em." Hà Truân nói, giọng nói đều đều nhưng lại khiến tôi có cảm giác nguy hiểm giống như đặt mình vào trước cửa Địa Ngục.

"Có thể cứu vẫn không?" Tôi thừa nhận mình là người nhát gan, tôi sợ chết.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72

Đáp án của Hà Truân rất rõ ràng: không cách nào cứu vãn.

Anh ta giống như ngọn núi đè nặng xuống, mà tôi thì như là Tôn Hầu Tử bị đè lên, dù có năng lực phi thường cũng không có cách nào chạy thoát.

Nhiệt độ trên người anh ta xuyên qua lớp quần áo truyền đến da thịt tôi.

Đó là nhiệt độ lãnh lẽo, tôi bị vây lại, tra tấn giữa ngọn lửa và tảng băng.

Đối với chuyện này, bình thường Hà Truân không hề nường tay, luôn thô bạo và ngang bướng, mỗi khi kết thúc, sẽ để lại nhiều vết bầm tím trên da thịt tôi.

Nhưng mà hôm nay, anh ta càng hung dữ hơn, đôi tay kia khiến thân thể tôi chỗ nào cũng đau nhức.

Tôi bị xoa, bóp, ép, kéo, nếu không phải bình thường kiên trì rèn luyện, có lẽ đã sớm tiêu rồi.

"Nếu tối nay tôi gặp chuyện không hay, vậy thì sau này anh chỉ có thể tự dùng tay giải quyết." Tôi cố chịu đau đớn, tốt bụng nhắc nhở.

Đầu năm nay, búp bê thông khí mạnh mẽ như tôi rất khó tìm, súng ống Hà Truân anh phải biết quý trọng! ! !

Có điều tôi đã quên, Hà Truân có rất nhiều tiền, người ta một đêm bảy lần, mỗi lần đều mua một búp bê thông khí khác nhau, ngay cả mắt cũng không thèm chớp một cái.

Cho nên anh ta căn bản không xem trọng ý tứ của tôi, vẫn dùng sức như cũ.

Tôi đang mặc váy vải thô của dân tộc gió, trắng mộc mạc, dưới mép phải có đám mây được thêu thủ công, mà bây giờ, hoa văn ấy bị xé tan – Hà Truân kéo váy xuống, “Rầm” một cái, lập tức biến thành thung lũng Great Rift, xé tà đến bắp đùi.

“Tôi còn muốn gặp một người!!!” Thân dưới lạnh lẽo khiến tôi sợ hãi kêu lên.

“Vậy ư? Gặp ai vậy?!” Hà Truân nhìn chăm chăm tôi, mỗi đường cong trên mặt đều tỏa ra sự tĩnh lặng nguy hiểm: “Là gặp ** kia sao?”

Nói đến đây, đã không có gì phải nghi ngờ nữa.

Hà Truân đã biết toàn bộ sự việc.

Máu nhất thời giống như băng, đông cứng trong mạch.

Tôi không phải lo lắng cho bản thân, vì ít nhất bây giờ Hà Truân sẽ không muốn giết tôi, khiến tôi thật sự lo lắng, là an toàn của con vịt và Cảnh Lưu Phái.

Biết được sự thật, Hà Truân chắc chắn sẽ không tha cho bọn họ.

Nghĩ tới đây, trước mắt liền lập tức hiện ra cảnh tượng máu tanh, hai người họ bị chặt thành từng mảnh nhỏ, ngay tức khắc, năng lượng trong cơ thể bùng phát, tôi mạnh mẽ đẩy Hà Truân ra.

Bây giờ, việc tôi nhất định phải làm, chính là trở về, trở về bên cạnh hai bạn họ.

Muốn chết, vậy thì cùng nhau chết là được.

Tôi đẩy Hà Truân ra, đứng dậy, vừa mới cất bước về phía trước được một bước, ai ngờ bị người ta giữ chân lại, lập tức ngã nhào.

Cầm tê đại một hồi, sau đó một cảm giác ấm áp trào ra, đưa tay sờ, cầm đầy máu.

Tôi bắt đầu hâm mộ cái cầm mũi khoan của Hồng Thiếu Nhu, đừng nói là mặt đất, ngay cả vỏ trái đất cũng không phải đối thủ.

Tình hình vết thương của tôi không khiến Hà Truân dừng bước, anh ta đè người lên, ép tôi thật chặt, tôi còn chưa kịp phản ứng, quần lót đã bị kéo xuống, thân dưới liền cảm thấy lạnh lẽo. Ngay sau đó, ngón tay của anh ta liền tiến vào thân thể tôi.

Trên ngón tay, nhuộm đầy sự cứng rắn và giận dữ, lạnh lùng, đây không phải là vui vẻ, mà là trừng phạt.

Ngón tay kia không chút thương hoa tiếc ngọc, mạnh mẽ đâm vào thân thể tôi, không có tình cảm.

"Tại sao không nói chuyện?" Môi Hà Truân kề sát tai tôi, có lẽ giọng nói quá gần, có chút không thật: "Không phải em có thể nói sao?"

Giờ phút này, cơn đau từ thân dưới truyền lên từng đợt - động tác của ngón tay anh ta càng mạnh mẽ, tôi cảm thấy mình đã bị anh ta làm bị thương.

Trán dần đổ mồ hôi lạnh, tôi cắn môi dưới, bắt đầu chịu đựng sự vũ nhục đau đớn này.

"Đau không? Đau thì hãy kêu lên." Hà Truân đặt tay lên miệng vết thương trên cằm tôi, thật là họa vô đơn chí (*)

(*) Họa vô đơn chí: liên tiếp gặp nạn

Tôi hiểu, anh ta muốn hành hạ tôi, anh ta muốn nghe tôi khổ sở rên rỉ.

Kêu thì kêu, ai sợ ai?

Quyệt máu loãng đi, lấy hơi, tôi mở miệng: "A - a - a - oh - oh - ừ - ừ - ừ - nhanh lên - mạnh vào - tiến vào đi - đừng có - đừng có ngừng! ! !"

Tôi tin rằng, tiếng rên rỉ lần này của mình có thể khiến chim sẻ trên cây mất hồn, tê dại cả xương cốt.

Mà bắp thịt của Hà Truân cũng cứng ngắc, ngón tay cũng dừng lại.

Trong lòng tôi hơi tự hào một chút, bùm bùm nổi bong bóng.

Hà Truân ơi Hà Truân, muốn tôi nghe lời? Anh còn non lắm.

Nhưng theo tôi thấy, năng lực chống sét của Hà Truân đã đứng thứ nhất thứ hai trong đám đàn ông rồi, anh ta sẽ nhanh chóng khôi phục lại, sau đó rút ngón tay ra, lấy súng thật của mình, trực tiếp vào vấn đề chính.

Cũng thế, lần này không hề thoải mái, không có khoái cảm mà cường bức là không thể chấp nhận được nhất.

Để tỏ vẻ trong lòng vô cùng bất mãn, tôi bắt đầu giúp anh ta đếm: "Một, hai, ba, bốn..."

Về phần đếm cái gì, mọi người tự tìm hiểu đi.

Vẫn như cũ, trong sáng đều không phải bé ngoan.

Hà Truân cuối cùng cũng không chịu đựng được, đưa tay che miệng tôi, bàn tay nóng rực như lời cảnh báo: Còn đếm nữa, tôi sẽ lập tức bóp chết em.

Cứ như vậy, tay tôi bị giữ chặt, miệng bị bịt, tình cảnh hoàn toàn là bị cưỡng ép.

Nội thương, thực sự nội thương.

Lần này, từ đầu đến cuối tôi đều không cảm thấy vui vẻ, có điều hình như Hà Truân cũng không hưởng thụ lắm.

Sau khi kết thúc, anh ta vẫn đè trên người tôi, da thịt sống lưng áp vào lồng ngực cứng rắn của anh ta - cơ thể anh ta, vẫn có gì đó chưa thỏa mãn.

"Thả bọn họ được không?" Tôi hỏi, trước mặt là bùn đất đen sì, có chút ướt át, giống như màu sắc sau khi bị thấm máu.

"Em có tư cách nói điều kiện với tôi sao?" Giọng nói của Hà Truân không lớn, nhưng lại giống sét đánh ngang tai, làm chấn động màng nhĩ của tôi.

"Thả bọn họ đi, tôi sẽ mãi mãi ở lại, mãi mãi thuộc về anh." Tôi sao lại không vui, lần này nói là thật, chỉ cần con vịt và Cảnh Lưu Phái bình an, vậy thì thế nào cũng được.

"Xem ra, bọn họ đối với em thật sự rất quan trọng." Vừa dứt lời, Hà Truân bỗng nắm lấy hai vai tôi, dùng lực lớn đến nỗi tưởng như có thể làm đầu ngón tay in cả vào trong xương.

Sau đó, động một cái, anh ta xoay người tôi lại, đối mặt với anh ta.

Tôi cảm thấy mình chính là cá trên thớt, mặc cho anh ta đùa nghịch.

"Hôm đó em cứu tôi, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi sao?" Hai mắt Hà Tuân trong bóng tối luôn để lộ ra dã tính lớn nhất.

Tôi thừa nhận, không phải giấu giếm nữa, anh ta hỏi vậy, cái gì nên biết đã biết rồi.

Tôi không quan tâm Hà Truân làm sao biết được tất cả, tôi chỉ quan tâm một việc: "Rốt cuộc phải làm sao anh mới chịu bỏ qua cho bọn họ?"

Tôi đã muốn dùng chính thân thể của mình để báo đáp, nhưng Hà Truân không cho tôi cơ hội này, vì đáp án của anh ta là: "Bọn họ đã chết."

Câu này chỉ có sáu chữ và một dấu chấm, nhưng trong đầu tôi lại loạn như có người đập tên lửa trước cửa nhà mình.

Chết?

Bọn họ chết?

Lưu Phái và con vịt chết?

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73

Từng mảnh suy nghĩ trong đầu không ngừng va chạm, văng khắp nơi, khiến hàng rào thế giới của tôi chấn động đến chết lặng.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi nhìn thẳng vào Hà Truân, nhẹ giọng nhưng chắc chắn: “Không thể nào.”

“Là em quá tin tưởng vào năng lực của hai người họ, hay là quá không tin vào thủ đoạn của tôi?” Hà Truân hỏi.

Thỉnh thoảng, tôi cũng có lương tri, trước giờ luôn lừa gạt Hà Truân chưa từng nói thật, nên lần này tôi nhân tiện nói ra sự thật: “Lưu Phái chết thì còn có khả năng, nhưng phải biết rằng, cho dù anh đẩy con vịt vào dung nham núi lửa anh ta cũng sẽ tốt đẹp không hao tổn gì, tóm lại một câu, loại người gieo tai họa như anh ta, tuyệt đối sống lâu trăm tuổi, sao có thể nói đánh rắm là đánh rắm được, theo suy luận này, anh chẳng qua là đang lừa tôi.”

Con vịt, xem đi, tôi tin tưởng anh nhiều như vậy.

Cảm kích đi, rơi nước mắt đi, cởi sạch đi!!!

“Nhưng mọi chuyện luôn có ngoại lệ, bọn họ dù sao cũng chỉ là con người.” Hà Truân nói: “Thủ hạ của tôi sáng sớm đã nhận được mệnh lệnh, khi chúng ta tham gia tiệc rượu sẽ lập tức biến bọn họ thành người chết... Bọn họ chưa từng làm tôi thất vọng, lần này cũng vậy.”

“Anh cũng nói, mọi chuyện luôn có ngoại lệ.” Tôi phản bác.

Hà Truân không muốn dây dưa nhiều với tôi trong vấn đề này, bởi vì – “Bọn họ sống hay chết không liên quan gì đến em.” Anh ta tuyên bố như vậy.

“Anh tính làm gì với tôi?” Tôi hỏi, trong lòng thật sự có chút khẩn trương.

Hà Truân nhìn tôi, cánh môi phiếm dã tính sáng bóng: “Em sẽ mất đi tự do... vĩnh viễn.”

“Thật sao?” Tôi khẩn trương.

Không phải muốn giết anh ta, chỉ là muốn thoát thân, muốn mau chóng quay lại nơi đóng quân kiểm tra tình hình của Lưu Phái và con vịt.

Cây trâm cắm chính xác vào đầu vai Hà Truân, máu từ từ rỉ ra, tơ máu đỏ hồng từng chút một lan ra trên thân trâm, như là bị nghiền rủa.

Hà Truân lại không cảm thấy đau đớn, ít ra thì cơ mặt anh ta không hề biến hóa chút nào.

Có điều trông mắt của anh ta, mỗi lúc một sâu thẳm, giống như giếng cổ trong bóng tối, khiến đầu ngón tay người ta run rẩy, bởi vì vĩnh viễn cũng không biết được sắp có ma quỷ nào bỗng nhiên chui ra từ bên trong, kéo mình xuống.

Tôi bắt đầu hối hận vì hành động lần này của mình, vì trực giác nói cho tôi biết, tôi không thể chịu đựng hậu quả xấu mà nó mang lại.

Chuyện xảy ra sau đó khiến tôi ngừng thở: Hà Truân bỗng nhiên đưa tay, mạnh mẽ nhổ đi cây trâm đang cắm trên đầu vai phải của mình, trong nháy

mắt cây trâm được rút ra, dòng máu nhỏ cũng phun mạnh, bắn tung tóe lên người tôi.

Máu của anh ta rất nặng, nhỏ giọt xuống, lập tức làm chấn động thần kinh của tôi.

Tiếp theo, một móng vuốt trắng hung ác da thịt thối nát toát ra từ giếng cổ sâu thẳm – Hà Truân đâm cây trâm kia vào lòng bàn tay tôi.

Từ lòng bàn tay đến mu bàn tay, xuyên thẳng qua, không chút do dự.

Chỉ có hận tuyệt.

Tôi đau đến nỗi ngay cả cả lỗ chân lông cũng phải co quắp, trong nháy mắt, da toàn thân phủ một tầng mồ hôi lạnh.

“Mãi mãi đừng bao giờ khiêu chiến tôi thêm lần nào nữa.” Anh ta cầm cây trâm kia, lần nữa rút ra ngoài.

Tại mũi nhọn của cây trâm, máu đọng bắt đầu nhỏ xuống, bị màu đen của bùn đất thấm đi, màu đen ấy, lại càng thuần túy hơn.

Tay phải của tôi, đã đau đến chết lặng.

“Thật đáng tiếc, chuyện này, tôi vĩnh viễn không làm được.” Mặc dù bàn tay đau nhức đủ để phá hủy thần kinh nhưng tôi vẫn cố điều chỉnh giọng nói bình thường, không đến mức run rẩy.

Tôi không chịu thua, nhất định không chịu. Hà Truân giữ tay tôi lại, khiến cơn đau chết lặng kia trở nên rõ ràng hơn.

“Biết không, “ Anh ta nói nói: “Đôi lúc, sự quật cường của em khiến tôi kích động muốn phá hủy em.”

Được rồi, lần này tôi thừa nhận mình là thật sự đau đến nói không nên lời.

“Tôi nghĩ, tôi thích em.” Bàn tay Hà Truân nhuộm máu của hai chúng tôi, anh ta dùng bàn tay ấy vuốt ve gương mặt tôi: “Vậy nên em có một cơ hội, cơ hội cuối cùng – thề, thề ở lại đây, ở bên cạnh tôi.”

Mặc dù đau đớn như như bị sóng to gió lớn thổi quét qua, nhưng đầu óc tôi tạm thời vẫn thanh tỉnh.

Đây là một cơ hội, lý trí nói tôi nên đồng ý, cũng chỉ là chuyện nói miệng, đợi sau khi thoát hiểm, có thể tính sau.

Nhưng cuối cùng, tôi lại quyết định nói thật: “Không thể nào, tôi tuyệt đối sẽ không ở lại.”

Tôi cũng mệt mỏi rồi, không muốn lừa gạt anh ta nữa.

“Tại sao?” Hà Truân hỏi.

“Bởi vì, tôi chỉ muốn ở bên người đàn ông tôi yêu.” Mũi của tôi hơi ngưng trệ và cột nhả, tôi nghĩ, giờ phút này nó nhất định đang tái nhợt: “Mà tôi không hề yêu anh.”

Sau khi nói ra câu này, tôi phát hiện, hình dáng Hà Truân trong bóng tối dần thay đổi, dần mơ hồ, như là bóng dáng của quỷ, bắt đầu mơ hồ ảo, có viền lông.

Tôi không biết đây là thật hay vì hít thở không thông mà sinh ảo giác – hai tay anh ta đặt trên cổ tôi, bắt đầu co rút nhanh.

Không khí trong lành chỉ trong nháy mắt đã phải nói lời tạm biệt trân trọng với tôi, lực của anh ta rất lớn, đầu óc tôi nhất thời thiếu dưỡng khí, trống không, mất khả năng phản kháng.

Điều duy nhất còn sót lại, chính là nỗi tuyệt vọng sắp chết.

Tôi không rõ mình có sợ hay không, trong đầu chỉ có bóng dáng một người.

Giống như tờ giấy, trắng tinh, mỏng manh, dịu dàng.

Giống như áo sơ mi trắng tinh khiết nhuộm hơi thở của ánh mặt trời.

Cho dù mất đi toàn bộ trí nhớ, tôi vẫn biết rõ đó là ai.

Lưu Phái.

Người đàn ông đầu tiên của tôi.

Bởi vì hít thở không thông, toàn bộ ruột gan tôi xôn xao, cuối cùng toát ra, đánh thẳng vào da thịt

Ngay lúc tôi sắp bị xé nát thì một giọng nói truyền đến.

“Buông cô ấy ra.”

Âm sắc rất ôn hòa, nhưng lại nhuộm hơi thở địa ngục, vô cùng bén nhọn.

Sau câu này, bàn tay Hà Truân buông tôi ra, không khí trong lành kéo tôi lại từ cận kề cái chết.

Sau khi tham lam hít thở vài luồng không khí mới mẻ, tôi yếu đuối mở mắt ra, thấy rõ cảnh tượng trước mặt.

Huyệt thái dương của Hà Truân bị một khẩu súng chĩa vào, mà người cầm súng, chính là người tôi vừa nhớ nhung sâu sắc.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74

Đó là Cảnh Lưu Phái chân thật, không giống người từng vô số lần xuất hiện trong giấc mộng của tôi.

Có vẻ như anh mới ra khỏi ngục, miệng vết thương trên người không chỗ nào được băng bó, gương mặt suy yếu tái nhợt còn có máu, nhưng ánh mắt anh lại lần đầu tiên xuất hiện sự âm trầm.

Khi sự âm trầm lộ ra trên người một người ấm áp như anh thì chấn động ra sao không cần nói cũng biết.

Vậy nên Hà Truân không thể không nghe theo lời của anh, buông tôi ra, bởi vì vào thời khắc này, cho dù là cây cối xung quanh cũng cảm nhận được, Cảnh Lưu Phái là một mối nguy hiểm cực kì lớn.

Tôi không thất thần quá lâu, ngay sau khi có thể tự do hoạt động liền vội vàng bò lên khỏi mặt đất, rời xa Hà Truân.

Dù sao cảm giác đau đớn trên cổ vẫn khiến tôi sợ hãi trong lòng.

Nếu không phải Cảnh Lưu Phái chạy tới kịp, tôi tuyệt đối không thể ăn được thịt của ngày mai.

Có điều tôi nghĩ việc này sẽ là tin mừng đặc biệt của toàn bộ thế giới gà, trâu, cừu, heo, vịt, cá...

Tôi muốn biến mất, vậy thì tỉ lệ chết của bọn họ chắc chắn sẽ có khuynh hướng giảm xuống.

Đang lúc tôi đang không biết phải làm sao thì Hà Truân âm thầm dùng đầu gối đề lên chân tôi, thực sự rất đau, cho nên tôi không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Lưu Phái quan tâm nên loạn, nghe thấy tiếng kêu của tôi, liền tự nhiên dời sự chú ý đi.

Hà Truân chỉ chờ cơ hội này, chỉ thấy động tác của anh ta nhanh như chớp, trở tay đã cầm chặt súng của Lưu Phái, như muốn đoạt lấy.

Nhưng dù sao Lưu Phái cũng có hai bàn chải, tuy rằng cơ thể bị người ta làm bị thương mà yếu ớt, khả năng phản ứng không chậm, sau khi thất thần trong nháy mắt đã kịp phản ứng, không để Hà Truân đoạt súng thành công.

Vì thế. Hai người họ bắt đầu cuộc chiến giành súng.

Bọn họ vật lộn, bọn họ va chạm, bọn họ lăn lộn, tức khắc vô số cánh hoa rơi xuống, vô số bùn đất tung bay.

Bọn họ đam mê rồi, tôi hoàn toàn có thể đứng một bên căn hạt dưa tiếp tục làm hủ nữ, nhưng vấn đề chính là cây súng, họng súng tối om dữ tợn giống như ánh mắt sâu thẳm, rõ ràng vẫn nhắm thẳng vào tôi.

Tôi chạy hướng Đông, nó nhắm về hướng Đông, tôi chạy lên trên, nó nhắm lên trên. Đoán chừng nếu tôi học được chuột chui cách đào động đất, nó vẫn sẽ theo tôi xuống đất.

Con mẹ nó, nhất định là hai tên đàn ông này cố ý.

Nhưng mà phải bình tĩnh lại, đâu ai muốn trên người nhiều thêm mấy cái lỗ đâu.

Cho nên, bên kia bọn họ đổ máu đổ mồ hôi diễn tuồng đoạt súng, mà tôi ở bên này giống như con khỉ bị bôi mù tạt lên mắt cứ nhảy lên nhảy xuống.

Dáng vẻ phải nói là rất khó coi.

Trong lúc tôi đang kiệt sức, đầu đầy mồ hôi, tình hình chuyển xấu, Hà Truân đánh lén một cái, không ngờ có thể đá Lưu Phái ngã lăn ra.

Điều này cũng không thể trách Lưu Phái, dù sao cũng là bệnh nhân bị thương, có khi mấy ngày mấy đêm chưa được uống nước, làm sao địch lại Hà Truân được cơm nước no nê.

Thực ra, bị đá lăn ra đất cũng chẳng sao, chỉ cần không phải bị đá lăn lên giường là được.

Đáng quan ngại là, cái sung kia cũng đã rơi vào tay Hà Truân.

Lúc này, anh ta muốn bắn ai có thể lập tức bắn người đó.

Tôi tương đối hiểu tâm tư của Hà Truân, trên giường, người anh ta muốn bắn nhất là tôi, nhưng ở đây, người anh ta muốn bắn lại là Cảnh Lưu Phái.

Suy đoán của tôi thật chính xác, bởi vì ngay sau đó, anh ta liền chĩa thẳng họng súng vào Cảnh Lưu Phái.

Lúc trước ở cùng Cảnh Lưu Phái tôi luôn lo lắng ngày nào đó mình sẽ biến thành quả phụ - người tốt sống không lâu mà.

Mà giờ phút này, sự lo lắng này rõ ràng lên đến đỉnh điểm, không kịp nghĩ nhiều, tôi như mèo hoang không được tiêm thuốc tê đã bị thiến, tứ chi sôi nổi, mạnh mẽ tiến lên.

Nhưng Hà Truân là người như thế nào, anh ta liền tuyên bố cảnh báo lạnh như băng:

“Nếu em dám tiến lên thêm một bước, tôi cam đoan đạn sẽ xuyên qua đầu anh ta.”

Tôi không muốn đầu của Cảnh Lưu Phái xuất hiện cái động lớn, cho nên tôi dừng bước.

Hiện tại, ba người chúng tôi đang giằng co trong biển hoa anh túc màu máu.

“Em rất thích anh ta?” Hà Truân nhìn Cảnh Lưu Phái, nhưng lại hỏi tôi.

“Thả anh ấy, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu vừa rồi của anh.” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng tôi biết, Hà Truân chắc chắn sẽ không chủ động buông tha Cảnh Lưu Phái, bây giờ anh ta dừng lại, cùng lắm chỉ là để tra tấn tôi.

“Vừa rồi các người diễn cảnh cứu nhau, có phải là một vở kịch rất cảm động không?” Hà Truân hỏi, trong giọng nói pha chút ý cười.

Đúng là một vở tuồng: vừa rồi là Lưu Phái cứu tôi, bây giờ là tôi cứu anh ấy.

Tôi dời mắt lên người Cảnh Lưu Phái.

Lần trước ở chợ, tôi chỉ liếc nhìn anh một cái đã chạy trốn chết, nhưng lúc này đây, tôi muốn nhìn anh thật kĩ.

Đôi mắt dịu dàng, sống mũi cao thẳng lại có đường nét nhu hòa, thân hình có vẻ suy nhược.

Anh vẫn giống trước kia, vẫn là Cảnh Lưu Phái ấy, nhưng gương mặt ấm áp tinh khiết có thêm chút tang thương.

Sau khi chia tay, chúng tôi thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Cảnh Lưu Phái cũng nhìn tôi, anh đã từng nhìn thấu khuôn mặt tôi, thấy được điều muốn thấy và cả điều không muốn thấy.

Tôi nghĩ, đoạn tình cảm khi ở bên anh, về sau sẽ không bao giờ gặp được nữa.

Chính vì quý giá đến vậy, cho nên tôi muốn bảo vệ nó, tuyệt đối không thể nói ra chân tướng khiến phần tình cảm kia bị tro bụi vùi lấp.

Cứ để Cảnh Lưu Phái suốt đời cho rằng tôi đã khiến anh bị thương, có như vậy, ít ra ở trong lòng anh, tôi mới có thể hoàn mỹ.

Cho dù là tội ác hoàn mỹ.

Thu ánh mắt về, tôi nhìn Hà Truân: “Nói đi, rốt cuộc thì anh muốn gì?”

Rốt cuộc muốn tra tấn tôi như thế nào?

Hà Truân nhìn tôi, dưới ánh trăng, đường nét càng thêm rõ ràng, anh ta nhẹ giọng nói:

“Cởi quần áo ra.”

Anh ta muốn... Bắt tôi cởi quần áo.

Ở trước mặt Cảnh Lưu Phái.

Nghe vậy, cơ thể Lưu Phái động mạnh một cái, muốn đứng dậy đánh nhau với Hà Truân - anh biết, tôi sẽ đáp ứng vì anh, anh không muốn thấy điều này.

Mà ngay lúc anh đứng dậy, Hà Truân bóp cò súng.

Tôi tận mắt trông thấy, đầu gối Lưu Phái xuất hiện một lỗ máu, trong đêm tối, máu đỏ sẫm không ngừng chảy ra, hơi thở quý mị lan tràn trong

không khí.

Lưu Phái ngồi xuống một lần nữa, anh không kêu thành tiếng nhưng cơ bắp toàn thân hơi run rẩy.

Lòng tôi như bị dao tróc một lớp da, đau đến máu tươi đầm đìa.

Nhưng mà tôi không dám động đậy, bởi vì Hà Truân đã bắn súng một lần, anh ta sẽ bắn lần thứ hai.

“Tôi nói, cởi quần áo ra.” Hà Truân lặp lại mệnh lệnh của mình.

Anh ta tuyệt đối sẽ không lặp lại lần thứ ba, tôi biết vậy.

Không do dự, tôi bắt đầu cởi quần áo của mình, tốc độ rất nhanh - tôi không chịu nổi bất cứ hậu quả nào của việc chọc giận Hà Truân.

Không lâu sau, tôi cả người trần trụi đứng giữa vườn hoa anh túc.

Một cơn gió thổi qua, máu ở mấy vết thương trên người bắt đầu đông lại, giống như có bàn tay kéo nhẹ làn da.

“Nhìn thấy chưa?” Giọng nói của Hà Truân lay động trong biển máu: “Những vết hôn trên người cô ấy, đều là do tôi để lại khi này, cô ấy đã hiến thân cho tôi rất nhiều lần, hơn nữa, đều là vì anh.”

Cuối cùng, tôi cũng hiểu tính toán của Hà Truân.

Những lời này, đối với bất cứ người đàn ông nào, đều là đòn đả kích chí mạng.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75

Tôi nhìn Hà Truân, tức giận.

Anh ta cũng nhìn tôi, khác biệt là, trong đôi mắt lại không có thần sắc gì đặc biệt.

Từ trước đến nay, Hà Truân luôn là kẻ ngang ngược có dã tâm, thủ đoạn của anh ta vốn ngoan tuyệt, cay độc, anh ta sẽ không có bất cứ cảm giác gì đối với hành động của mình.

Hơn nữa, ngay từ đầu chính là tôi lừa gạt anh ta.

Tôi và anh ta, đều không phải người tốt.

Nghĩ vậy tâm tư cảm tình kích động cũng dần bình tĩnh trở lại.

Nhưng Hà Đồn chắc sẽ không để tôi sống tốt, ánh mắt anh ta như một cánh tay dẫn đường, chỉ trên thân thể trần truồng của tôi.

Chỉ cho Cảnh Lưu Phái.

Nhìn thấy không? Dấu hôn trước ngực này, rất sâu, là mới vừa rồi, còn lại, là tôi để lại vài ngày trước. Hương vị của cô ấy rất tốt, tôi không hiểu sao anh có thể đuổi cô ấy đi, khi cô ấy chủ động thì eo ếch sẽ mềm mại như rắn, cô ấy sẽ dùng đủ các tư thế không thể tả được mà quyến rũ xu nịnh tôi -

vì bảo vệ tính mạng của anh. Nhìn cho rõ những dấu vết đó, vĩnh viễn nhớ kĩ cô ấy đã vì anh mà hi sinh, vĩnh viễn nhớ kĩ anh yếu đuối và vô dụng."

Đôi khi, ngôn ngữ mới là con dao sắc bén nhất thế giới.

Da mặt tôi dày như tường thành, kích thích như vậy không tính là quá xấu, nhưng mà Lưu Phái không như vậy, lời lo anh ấy sẽ không nhận được mà bộc phát.

Tôi không thể cứ bình tĩnh đứng yên đi xuống làm nơi trút giận, phản công mới là vương đạo.

Thừa dịp Hà Đồn đang chú ý Cảnh Lưu Phái, tôi dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay nhặt lên một hòn đá.

Cảnh giới cao nhất của kiếm khách: Trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm.

Mà cảnh giới cao nhất của chúng tôi là: cho dù một tảng bánh, cũng có thể trở thành vũ khí.

Dùng hết mười phần công lực, tôi mãnh liệt ném về đầu Hà Truân.

Nhưng danh hiệu cối xay thịt không phải ai cũng có thể đạt được, Hà Truân thế nhưng xoay người tránh thoát đòn trí mạng này.

Mà Lưu Phái nhân cơ hội này, nhảy lên, cùng đánh nhau với anh ta một lần nữa.

Tôi không làm hủ nữ, cũng thừa dịp loạn nhào tới, cùng đoạt súng với bọn họ.

Ba người ở trên giường huyền não còn ngại chen, nói chi là giành món đồ nhỏ trên biển hoa.

Chúng tôi đuổi bắt nhau, thật sự rất đuổi, có điều vì mạng sống, không để ý nhiều như vậy.

Tình huống hiện tại là, tôi và Lưu Phái hai người đánh một người Hà Truân.

Bởi vì tôi chiếm ưu thế, nên tôi cảm thấy rất công bằng.

Nhưng lắc lắc lắc lắc, tôi phát giác có chút nguy hiểm: tôi và Lưu Phái đều bị thương, không phải là đối thủ của Hà Truân khỏe mạnh, dần dần rơi vào thế bất lợi.

Nhưng mà bên chúng tôi còn có một ưu thế ngầm: thân phận phụ nữ của tôi.

Phụ nữ và đàn ông trời sinh có thể chất khác biệt, phụ nữ đánh đàn ông, đánh lén sao cũng được.

Mắt thấy Hà Truân sắp chiếm lợi thế, tôi dứt khoát vươn ngón trỏ và ngón giữa, trực tiếp đưa vào hai lỗ mũi của anh ta.

Không phải đưa vào bình thường, là hết sức ứng phó, tranh thủ đi sâu vào tủy não của anh ta quấy động một phen.

Bất cứ ai bị hai ngón tay cắm vào lỗ mũi cũng sẽ không đẹp mắt, không tin bạn thử nhét vào Kim Thành Vũ đi.

Cho nên cánh mũi Hà Truân bị phình lớn, nhìn qua... Nói thế nào nhỉ, tôi suýt nữa Tình Thâm Thâm Vũ Mông Mông (*) hô lớn "Nhĩ Khang".

(*) Tình Thâm Thâm Vũ Mông Mông - Tình sâu thăm, mưa mông lung: Nguyên gốc là "情深深雨蒙蒙", OST phim "Tân dòng sông ly biệt".

Thật ra đây chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, anh ta một cước đá bay tôi ra ngoài, tiếp tục dùng tướng mạo bình thường tham gia cuộc so tài.

Tôi phát huy tinh thần mạnh mẽ nhỏ bé, bò dậy, sờ sờ cái mông, vỗ vỗ bùn đất trên quần áo, lau đi máu ở khóe miệng, tiếp tục hành trình sự nghiệp cách mạng.

Lần này vận may không tệ, tôi tiến lên thì Hà Truân đưa lưng về phía tôi, hăng say đánh nhau cùng Lưu Phái, kết quả là, hai chưởng của tôi kề sát, hai ngón trỏ trái phải duỗi thẳng, đâm thẳng vào cúc hoa của anh ta.

Nói không khiêm tốn một chút, đối với việc tổn thương vị trí nhạy cảm này của nam giới, tôi rất là có thiên phú - ngón tay tôi chuẩn xác thọt đến nơi cần thọt.

Tôi nghĩ Hà Đồn đã gặp phải đả kích rất lớn, bởi vì trong nháy mắt một cước đá bay kia, anh ta quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt oán giận.

Bò dậy, lau máu, sửa sang lại kiểu tóc, sau đó tôi xông lên lần thứ ba.

Nhưng bọn họ chưa cho tôi lên sân khấu, bởi vì khi tôi chạy trên đường, hai bóng đen đang đánh nhau phát ra tiếng súng nặng nề.

Cò súng, lên nòng.

Trong chớp mắt, tôi dừng bước, hô hấp tự động dừng lại.

Trúng đạn, rốt cuộc là ai?

Gió ngừng, trăng ẩn, mây tụ, hoa anh túc một lần nữa khôi phục sự tĩnh lặng.

Tôi đứng ngơ ngác, mà hai người tạo thành bóng đen phía trước cũng đứng lặng.

Rốt cuộc thì, ai trúng đạn?

Máu nhanh chóng dồn lên động mạch, cả người tôi vừa tiến tới vừa run run.

Thời gian như xi măng nong đặc khuynh đảo, thông thả khiến người ta cứng nhắc.

Ngay khi tôi liêu thĩnh thét chói tai thì đáp án hiện ra - Lưu Phái chậm rãi ngã sụp xuống đất.

Động mạch chính thức vỡ tan, máu mạnh mẽ xông thẳng lên óc, đôi mắt tôi lập tức nhuốm màu máu.

Liêu lĩnh tiến lên, tôi ôm lấy Lưu Phái - bụng anh có hai vết thương mới, máu tươi vội vã trào ra.

Tôi muốn nói chuyện, nhưng yết hầu như bị bàn tay lớn bóp chặt, không phát ra tiếng.

Nhưng tôi nghe thấy giọng nói của Hà Truân: "Tôi nói rồi, em phải nhận được sự trừng phạt."

"Sự trừng phạt của anh, chính là khiến tôi mất đi người trân quý nhất, quả thật... ngoan độc." Kẽ răng tôi có tia máu, cho nên lời nói ra cũng mang theo mùi.

"Mà em," Hà Truân dí dáng sủng vào cằm của tôi, chậm rãi nói: "Cũng khiến tôi mất đi người trân quý nhất."

Một thù trả một thù, thù thêm thù, giữa chúng tôi không có đúng sai, không có chính nghĩa và tà ác.

"Em còn một cơ hội cuối cùng, tránh ra, để tôi hoàn toàn giết chết anh ta, như vậy chuyện trước đây tôi có thể cho qua." Hà Truân cho tôi lựa sự chọn cuối cùng.

Tôi lắc đầu: "Anh cho rằng tôi sẽ tránh ra sao?"

Anh ta nhìn chăm chú: "Sẽ không."

"Vậy sao còn muốn hỏi?"

"Đôi lúc người ta... cũng sẽ lừa gạt chính mình."

"Phương pháp duy nhất khiến tôi nghe lời chính là giết tôi, ra tay đi."

Bàn tay tôi, cảm tôi, bụng của tôi, lòng tôi đều đau nhức.

Tôi hi vọng có thể kết thúc tất cả ở đây.

Ít nhất, trong lòng tôi còn có Lưu Phái.

Hơi thở lạnh như băng tỏa ra từ họng súng để trên huyết thái dương của tôi, chỉ cần một động tác, tôi lập tức không còn là Hà Bất Hoan nữa.

Tôi chờ đợi thời khắc này.

Nhưng phải đợi khá lâu.

Sự tối tăm dự liệu chậm chạp chưa tới.

Sự tò mò tấn công tôi, tôi không tự chủ được mở mắt, cũng trực tiếp đối mặt với tròng mắt Hà Truân.

Nơi đó, lóe lên ánh sáng u tối không tên, thứ mà tôi chưa từng gặp qua.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76

Chúng tôi nhìn nhau, không chớp mắt.

Mấy tháng trước, chúng tôi căn bản là không quen biết nhau, nhưng vận mệnh chính là rối rắm như thế, quấy đông quấy tây khiến chúng tôi liên lụy cùng nhau.

Tôi nghĩ, ở một mức độ nào đó, tôi quả thật đã làm tổn thương anh ta.

Hà Truân làm tổn thương cơ thể của tôi, còn tôi làm tổn thương, lại là phần yếu đuối hơn của anh ta.

Tôi không tử tế.

"Em đi đi." Trong lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì Hà Truân hạ mệnh lệnh này.

Tôi khựng lại vài giây mới kịp phản ứng: "Anh quyết định buông tha cho tôi?"

Cây súng trong tay Hà Truân rời khỏi huyệt thái dương của tôi, giọng nói của anh ta xen lẫn mùi hương âm thầm trong bóng đêm: "Không có gì ghê gớm, cũng chỉ là phụ nữ thôi."

Anh ta giải thích cho tôi và bản thân mình.

"Cảm ơn anh." Tôi nói thật lòng.

Hà Truân đại nhân anh quả thật là đàn ông.

"Tôi buông tha cho các người, nhưng có thể sống mà ra khỏi nơi này hay không, là chuyện của các người." Hà Truân bổ sung tiếp.

Được rồi, tôi hiểu lắm, thì ra Hà Đồn anh là đàn bà.

Hà Truân thu súng, không liếc chúng tôi thêm một cái, đôi giày quân nhân kia giẫm lên hoa anh túc anh ta yêu nhất, từng bước hạ xuống, giống như nghiền nát một biển đỏ sẫm nở rộ.

Mãi đến khi bóng dáng cường tráng mang theo sự đen tối đi khuất khỏi tầm mắt, tôi mới tin rằng tôi và Lưu Phái vừa dạo một vòng trước của Quý Môn Quan về.

Lưu Phái trong lòng nhắm chặt hai mắt, sắc mặt ngày càng trắng, giống như một tờ giấy A4.

Tôi nâng Lưu Phái dậy, muốn mau chóng tìm được con vịt hoặc người đến tiếp ứng **, tuy rằng bây giờ tình huống hỗn loạn, nhưng đứng yên ở đây đợi mới là nguy hiểm nhất.

Khẽ động như thế, tự nhiên động vào miệng vết thương của Lưu Phái, anh ấy khôi phục thần trí.

"Em... Đi một mình đi."

"Anh cho rằng có thể sao?" Tôi dìu anh đi trong biển hoa anh túc, đạp hồng không ít hoa anh túc.

Chẳng qua, cái này gọi là thay trời hành đạo, tuyệt đối sẽ không bị người bảo vệ môi trường khiển trách, tôi khẳng định.

"Tôi không muốn... nhìn thấy cô." Anh nói vậy, và muốn dùng một tay đẩy tôi ra.

Nhưng bụng trúng hai phát súng, con người không ai có thể tự do dành động, tôi khéo léo dùng lực hóa giải đòn công kích của anh, tiếp tục đỡ anh: "Không có gì, chờ anh an toàn, muốn nhìn tôi một cái cũng không có cửa."

"Tôi nói rồi, mọi chuyện của tôi đều không liên quan đến cô." Anh vẫn không chịu khuất phục.

Nhưng tôi còn ngang ngược hơn anh: "Cũng vậy thôi, cho dù tôi làm gì cho anh, cũng đều không quản chuyện của anh."

Anh bỗng nhiên dừng bước, găng gượng, dừng một hồi lâu, giọng nói mới cất lên: "Tôi sẽ không để cho cô có chuyện."

"Tôi cũng vậy." Tôi nói: "Tôi sẽ không để anh có chuyện."

Tôi kiên định nhìn anh, kiên định nói ra lời này. Nhưng đôi lúc con người ta không thể mạnh miệng, bởi vì vẻ mặt kiên định của tôi chỉ giữ được vài giây đồng hồ, một giọng nói vang lên: "Đừng nhúc nhích."

Quay đầu lại, ơ kìa, là người quen mà, không phải Trần Quốc mặt chữ sao?

Có điều mọi người quen biết thì quen biết, anh ta vẫn cầm súng chĩa vào người tôi không sai.

Sự thật chứng minh, cướp súng cực kì không dễ chơi, đầu óc nhanh chóng xoay tròn, lập tức nghĩ đến anh ta và con vịt đang mập mờ, liền mơ hồ nhắc nhở: "Chuyện đó, anh có thấy Tưởng Bản Nhai không?"

Vốn dĩ muốn mượn sức của con vịt, ai ngờ những lời này vừa ra khỏi miệng, ánh mắt Trần Quốc mặt chữ càng thêm hung ác: "Cái gì cô cũng biết? Cô nói cho Hà Truân?"

Lại nói, tôi thật sự không hiểu gì, nhưng giờ phút này chỉ có thể lặng im, yên lặng xem xét.

Ánh mắt Trần Quốc mặt chữ đã có chút rối loạn, giọng nói của anh ta cứng ngắt: "Chuyện là, lô hàng lúc trước không hề bị hải quan thu được, mà bị tôi giấu riêng, nhiều hàng như vậy, số tiền lớn như vậy, cho dù là ai cũng bị mê hoặc, tôi vốn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, không ngờ vẫn bị các người biết được."

Liên hệ đoạn trên và dưới, cuối cùng thì tôi hiểu rõ rồi.

Thì ra Trần Quốc mặt chữ từng phản bội Hà Truân một lần, anh ta ăn chặn một số lượng hàng lớn, sau đó chuyện này bị con vịt biết, dùng để uy hiếp anh ta.

Khó trách con vịt về sau liền thay đổi thần thông quảng đại, thì ra có gián điệp trong nội bộ tập đoàn tội phạm của Hà Truân.

"Vừa rồi cô đã nói hết cho Hà Truân, có phải không? Trần Quốc mặt chữ hung hăng chĩa súng về phía trước, động tác đó quả thật có chút dọa người.

Vấn đề này rất khó trả lời, đặc biệt trong tình huống bị súng chĩa vào.

Nếu tôi nói phải, anh ta sẽ thẹn quá hóa giận, bắn tôi.

Nếu tôi nói không phải, anh ta sẽ may mắn hơn nhiều, bắn tôi - giết người diệt khẩu.

Tôi do dự, nhưng Trần Quốc mặt chữ không cho tôi thời gian để do dự, tròng mắt anh ta bắt đầu xuất hiện tơ máu: "Nói!"

Bộ dáng của anh ta thật đáng sợ, mà cây súng muốn bắn nhưng chưa bắn trong tay anh ta còn đáng sợ hơn.

Tôi không có thời gian suy nghĩ, còn chậm trễ nữa thì máu Lưu Phái sẽ chảy hết mất.

Dù sao đều là đường chết, vậy thì chọn phương án phải nói là tương đối thoả mái đi.

"Phải, anh ta đã biết hết toàn bộ." Tôi nói.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Quốc lập tức chuyển thành xám trắng.

Dùng ngón chân nha hoàn cũng biết Hà Truân đối xử với phản đồ độc ác như thế nào.

Vội vàng nghĩ kế: "Dù sao cũng trở mặt rồi, anh dứt khoát nương nhờ vào cảnh sát là được, làm nhân chứng chỉ điểm, tuyệt đối sẽ được bảo vệ an toàn."

Bức một người đến cạnh vách núi, trong lúc tuyệt vọng nhất, lại cho anh ta một con đường sống, kẻ ngốc mới không đi.

Nhưng tôi đã xem thường Hà Truân, Trần Quốc mặt chữ chậm rãi lắc đầu: "Người nhà tôi, tất cả đều chịu sự khống chế của anh ta, sau khi tôi đi, bọn họ sẽ bị..."

Vốn dĩ Trần Quốc mặt chữ là đàn ông chòm sao Cự Giải - người nhà là số một, trong nháy mắt tôi nảy sinh hảo cảm với anh ta.

"Vậy anh định sẽ làm gì?" Tôi hỏi.

"Tự kết liễu." Anh ta nói ra lời này từng chữ một.

"Trăm ngàn lần đừng." Tôi tốt bụng khuyên bảo.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt oán hận và hung ác: "Yên tâm, trước đó, tôi chắc chắn sẽ kéo các người cùng chết với tôi!!!"

Tôi rơi lệ, tôi sai rồi, ngài cứ tha hồ kết liễu mình đi.

Giờ phút này thực sự là lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng, tuy rằng tôi có thể tự tin tránh đạn, nhưng vậy có nghĩa là bỏ rơi Lưu Phái.

Tôi không làm được.

Việc duy nhất có thể làm, chính là che trước mặt anh.

Tôi hối hận vì việc đó rồi nha, sớm biết vậy, vừa rồi thà chết dưới súng của Hà Truân, ít nhất người ta cũng là nam chúa một vùng, bây giờ chết trong tay Trần Quốc mặt chữ, tính toán kiểu gì vậy?

Họng súng kia hướng về phía chúng tôi, màu đen thâm thúy, giống như động tội ác không đáy, tràn đầy nguy hiểm khôn lường.

Trần Quốc mặt chữ hoàn toàn không có tình cảm với tôi, anh ta tiếp tục hướng súng lại gần tôi, đồng thời ngòn tay khẽ cong, bóp cò.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77

Tôi che trước mặt Lưu Phái, hai mắt nhắm nghiền lại thật chặt.

Cùng lúc tiếng súng vang lên, tôi la lên một câu giữa cánh đồng bát ngát trong lòng: Diêm Vương, chị Hà Bất Hoan của cậu đến đây, tự mình chuẩn bị công cụ a và m cho thật tốt đi!!!

Nhưng mà nhắm mắt yên lặng đợi qua hồi lâu sau khi tiếng súng vang, mọi chỗ trên người đều không có cảm giác trúng đạn.

Tình huống như thế này chỉ có hai khả năng: Một là kỹ năng bắn súng của Trần Quốc mặt chữ đã xuất thần nhập hóa, có thể khiến tôi không thống khổ chút nào chạy đi làm người tình Diêm Vương, hai là kỹ năng bắn súng của Trần Quốc mặt chữ đã thối rữa, khoảng cách gần như vậy mà không bắn trúng bia.

Mở mắt ra, tôi nhìn thấy khả năng thứ ba -- Trần Quốc mặt chữ ngã xuống đất.

Anh ta trợn tròn hai mắt, trong con ngươi chứa đựng sự nghi hoặc, mà máu, đang ồ ồ chảy ra từ giữa ót -- dấu hiệu sự sống đang dần biến mất.

Mà phía sau anh ta, con vịt khí định thần nhàn đứng gờ súng.

Trăm ngàn đóa hoa anh túc cũng không át được vẻ tươi đẹp của anh ta.

Việc này làm sáng tỏ hai chuyện:

Thứ nhất, thì ra Diêm Vương nhà chúng ta không phải kẻ yêu thích s và m (*)

(*) S và M: SM (tức hành hạ)

Thứ hai, áo rồng và mạng của nhân vật chính không hỏng được.

Tức thì, tôi muốn xông lên ôm cái cổ vịt nhỏ của anh ta gặm thật mạnh.

"Nhớ kỹ, tôi cứu cô một mạng." Con vịt nói.

Tôi lười nói nhảm với anh ta, chuyển thẳng một nửa sức nặng của Lưu Phái cho anh ta.

Ba người hợp tác, sức mạnh lớn, đi được mau hơn -- cũng không dám quên đàn em của Hà Truân sẽ có thể lấy mạng chúng tôi bất cứ lúc nào.

Trên đường, con vịt nói cho tôi biết, anh ta thực sự đã làm theo kế hoạch giao hẹn ban đầu, nào ngờ vừa giúp Cảnh Lưu Phái ra khỏi nhà tù, bất ngờ ầm ầm bùng nổ, hơn ba mươi khẩu súng nhắm thẳng vào bọn họ.

Con vịt chỉ là con vịt, không phải mèo tinh chín mạng, lui một ngàn bước mà nói, cho dù anh ta có chín cái mạng cũng không đấu lại hơn ba mươi khẩu súng này.

Cho nên lúc này, anh ta cũng đành bó tay.

Hà Truân trước khi đi đã hạ lệnh không cần lưu tình, tranh thủ bắn bọn họ thành thịt vụn.

Ngay lúc tương vịt và tương bò sắp bắt đầu xào nấu thì ai đó từ trên trời rơi xuống, cứu bọn họ.

"Là ai?" Tôi tò mò.

"Không quan trọng." Ánh mắt con vịt phong phú, liếc nhìn tôi một cái, nói tiếp: "Hậu cung nhiều người, phí chi tiêu ăn uống cũng sẽ gia tăng."

Tôi tự động lý giải những lời này thành trạng thái gián đoạn tính chất động kinh của anh ta.

Tiếp tục nhớ lại.

Ai đó dẫn theo binh lính đến nơi đóng quân để đánh nhau.

Vận may còn rất tốt, bởi vì có nhiều binh lính đi theo Hà Truân, đi chấp hành nhiệm vụ bảo vệ, cho nên xử lí những người còn lại không quá khó khăn.

Sau khi bị Cảnh Lưu Phái không ngừng gạn hỏi, con vịt rốt cuộc cũng nói ra chuyện tôi đi dự tiệc cùng Hà Truân.

Không ngờ Lưu Phái vừa nghe xong, liền chạy về phía tổ chức bữa tiệc, con vịt muốn đuổi theo, ai ngờ bị mấy binh lính ngày thường hay say mê anh ta ngăn lại, dây dưa, đành trơ mắt nhìn Lưu Phái rời khỏi tầm mắt.

Nhớ lại hết quá khứ rồi, nên nhìn về tương lai.

Ý của con vịt là, phải nhanh chóng đưa Lưu Phái đang bị thương nặng đến gặp cảnh sát, bọn họ có điều kiện chữa trị cho anh ấy tốt hơn chúng tôi.

Bây giờ, cảnh sát vẫn còn đợi ở chỗ hẹn, việc chúng tôi phải làm, chính là mau chóng đưa Lưu Phái đi.

Không thể đi qua doanh địa, trải qua trận náo loạn vừa rồi, giờ phút này, nơi đó chắc chắn được phòng vệ nghiêm ngặt.

May mà con vịt quen thuộc địa hình nơi này, đưa chúng tôi đi theo một con đường nhỏ.

Tôi vừa định khen anh ta lợi lại, không ngờ mới chạy được vài dặm, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện hai nhóm binh lính nhỏ dùng súng chỉ vào chúng tôi.

Tôi dùng ánh mắt hiên ngang lăm liệt nhìn quét qua bọn họ, sau đó vỗ thật mạnh vào bả vai con vịt, thản nhiên nói: "Chúng tôi theo trước, anh theo sau."

Nói xong, đẩy con vịt lên phía trước, dìu Lưu Phái đi tiếp.

Trong lúc chạy vội, sau lưng nóng hừng hực, chắc chắn là ánh mắt mất hồn của con vịt đang trừng lên.

Tôi cảm thấy anh ta không hiểu nỗi khổ tâm của tôi -- con vịt không trải qua cử tử nhất sinh chắc chắn không thể biến thành thiên nga.

Tôi không quan tâm đồ khí gió anh ta với sống lưng có nóng hay không nữa, người bị thương quan trọng hơn, tôi dìu Lưu Phái mau chóng chạy đi, đạp ở dưới chân căn bản chính là Phong Hỏa Luân phiên bản 2.0 cũ.

Cố gắng của tôi phát huy hiệu lực, tính toán sơ bộ, chỉ còn cách mục tiêu cuối cùng có ba dặm.

Nhưng đời người giống như trò chơi, ở trước cửa thành công luôn có con boss siêu lớn chờ bạn.

Tôi đang cảm thấy may mắn vì bình minh lên thì bỗng nhiên vài viên đạn bắn lén phóng tới, từng viên một nguy hiểm xẹt qua eo tôi.

Tôi hét lên a a oh oh, aiya, việc tốt không làm theo lại đi học tôi bắn lén?!

Rất không có tương lai.

Quay đầu lại, tôi thấy vài binh lính, người cầm đầu, nhìn rất quen mắt.

Cẩn thận nghĩ lại, cuối cùng cũng nhớ ra -- đây không phải là đứa nhỏ đáng thương suýt bắn chết tôi lúc đang ca hát nhưng lại lỡ tay đánh phải Hà Truân sau đó bị phạt quất 100 roi sao?

Thật ra Hà Bất Hoan tôi vẫn tràn ngập hy vọng đối với tình người trên thế giới này, cho nên tôi cảm thấy cậu ta sẽ quên chuyện nhỏ lần trước.

Nhưng tôi quá ngây thơ rồi, người ta căn bản chính là đến để báo thù.

Bằng chứng là cậu ta xé mở quần áo của mình, lộ ra vết roi chằng chịt sau lưng, trừng mắt với tôi, quát: "***!Cô nhìn rõ cho tôi!!!"

Tôi dụi dụi mắt, nghe lời nhìn kĩ hồi lâu, vuốt cằm nói: "Nhìn rõ rồi,... da thật là đẹp, trắng nõn nà lại không có lỗ chân lông, xin hỏi cậu chăm sóc như thế nào vậy?"

Tôi đúng là đang nghiêm túc hỏi vấn đề này, bởi vì lưng đứa trẻ này mặc dù có vết roi, nhưng có thể thấy, cái nền rất tốt, còn mịn màng hơn cả phụ nữ, giống như đậu hũ trắng làm cho người ta thêm nhỏ dãi, qq quá, mịn màng quá.

Sự sốt ruột tìm tòi của tôi lại chọc giận Đậu Hũ Trắng, ánh mắt cậu ta bình tĩnh: "Xem ra, cô đã không còn gì để nói nữa rồi."

Sau đó, cậu ta ra dấu tay, chuẩn bị bảo tất cả huynh đệ bên người cùng nhau nổ núng.

Tốc độ của tôi rất nhanh, vội vàng đưa Lưu Phái đã hôn mê một nửa tránh phía sau cây đại thụ.

Đạn "phác phác phác" phóng tới, dù cách một thân cây nhưng tôi vẫn cảm thấy làn da toàn thân chấn động.

Xem ra, lần này Đậ Hũ Trắng quyết tâm tiêu diệt, muốn tôi phải chết.

Vừa bắn, bọn họ vừa chạy về phía chúng tôi.

Đạn bay như mưa, tôi mang theo Lưu Phái căn bản không trốn được, chỉ có thể đợi tại chỗ.

Không thể không nói, sau khi đã trải qua hai lần kinh sợ không chết, Hà tử tử tôi dĩ nhiên bình tĩnh.

Tôi tin chắc lần này cũng sẽ hóa nguy thành an.

Thứ nhất, bởi vì tôi cũng là tai họa giống như con vịt, Diêm Vương không dám nhận.

Thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất -- tôi nhìn thấy viện binh rồi.

Mã Lạp Dư.

Giờ mới hiểu, người đến cứu bọn họ trong miệng con vịt chính là Mã Lạp Dư.

Giả bộ thần bí với tôi, tôi còn tưởng là Kim Thành Vũ đến.

Quá trình giải cứu không cần nhiều lời, nếu ngay cả vài diễn viên quần chúng này mà Mã Lạp Dư cũng không thắng nổi, vậy thì mau rời khỏi sân khấu đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại kẻ đầu sỏ gây chuyện Đậ Hũ Trắng, khi Mã Lạp Dư muốn giơ súng bắn thì tôi ngăn cản anh ta: "Khoan đã."

Ánh mắt Đậ Hũ Trắng nhìn tôi đầy cảm kích, nhưng ngay sau đó, lại trở nên sợ hãi -- bởi vì tôi lấy súng của Mã Lạp Dư, chĩa thẳng vào mặt anh ta.

Nhắm mắt lại, Đậ Hũ Trắng cậ nhắm lại ngay cho tôi, từ kẽ răng nói ra một câu: "Nói... Rốt cuộc da của cậ được chăm sóc như thế nào?"

Đậ Hũ Trắng: "..."

Mã Lạp Dư: "..."

Cảnh Lưu Phái: Đang hôn mê...

Giải quyết xong, không kịp nói chuyện cùng mã Lạp Dư, tôi và anh ta trực tiếp giúp đỡ Lưu Phái, đi đến địa điểm hẹn.

Quả nhiên, có một đội người xe cũng đang đợi ở kia.

Tới lúc này, tôi mới tỉnh ngộ, tôi và Lưu Phái sẽ phải chia tay.

Anh sẽ đi theo đồng nghiệp của mình, còn tôi lại đi theo Mã Lạp Dư.

Cảnh sát và kẻ cướp, trắng hay đen, thế giới chính là được phân chia rõ ràng như thế.

Tôi cẩn thận giao Lưu Phái cho một người đến tiếp ứng.

Nhưng ngay khi sắp giao xong thì Lưu Phái kéo ngón áp út của tôi.

Hai tròng mắt của anh nhắm chặt, nhưng đôi môi tái nhợt lại bật ra hai chữ: "Bất Hoan."

Nghe vậy, cả lồng ngực tôi nhất thời bủn rủn, tất cả bên trong đều không còn kiên cường nữa.

Tay anh, vẫn sạch sẽ, mềm mại như trước đây, gương mặt anh vẫn ấm áp, tao nhã, thanh thản, giọng nói của anh, vẫn ôn hòa như gió.

Có khi tôi thật sự không hiểu sao chúng tôi lại chia tay.

"Buông tay đi." Trong lúc tôi đang thất thần thì giọng nói của Mã Lạp Dư truyền đến.

Quả thật, nếu đã quyết định, thì đừng hối hận.

Nhìn Lưu Phái khắp người đầy máu, chẳng chịt vết thương, tôi quyết tâm, rút ngón áp út của mình khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh.

Nên đi, nhất định phải đi.

Cứ như vậy, Cảnh Lưu Phái rời đi.

Mà tôi, cũng lên đường trở về cùng Mã Lạp Dư.

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78

Thật ra thì, tôi vẫn còn rất có lương tâm, rời đi trước, tôi vẫn nhớ rõ con vẹt vì tôi mà đổ máu, chảy mồ hôi thậm chí còn hi sinh nhan sắc.

Tôi quyết định sẽ dẫn con vẹt đi, nhưng mà, Mã Lạp Dư không đồng ý, anh ta cho rằng không đủ thời gian, hơn nữa có lẽ con vẹt đã sớm rời khỏi nơi này, trở về là tăng thêm hệ số nguy hiểm.

Trong bụng tôi vừa mới chuẩn bị một đồng lời lẽ lớn, muốn căn cứ vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng Mã Lạp Dư đã nói một câu chặn họng tôi trước: "Hoặc là bây giờ theo tôi đi, hoặc là ở lại tìm anh ta, đến lúc đó hai người tự lo đi."

Không do dự dù chỉ một giây, tôi chọn Mã Lạp Dư.

Tôi tin, con vẹt không chết được.

Mã Lạp Dư mới thật sự lợi hại, không chỉ có xe đua, còn có giấy thông hành thật, chúng tôi không gặp trở ngại, một mạch đi qua chỗ vận chuyển thuốc phiện, đồng thời cũng rời khỏi con đường này.

Có lẽ duyên phận của tôi với hà Truân chỉ có thể kéo dài một thời gian ngắn như vậy, anh ta là một người ngoài ý muốn trong sinh mệnh của tôi, cũng không phải là một người ngoài ý muốn quá xấu.

Còn có Lưu Phái, vừa rồi nghe ý của bác sĩ cảnh sát đưa tới, nói rằng xem qua tình hình vết thương, Lưu Phái không quá nguy hiểm, đó cũng là nguyên nhân tôi đồng ý rời đi.

Điều tôi muốn, chính là đứng ở một góc khác trên thế giới, bình tĩnh thấy Lưu Phái sống hạnh phúc.

Như vậy là tốt rồi.

Xe đua nhanh chóng đi qua vùng núi gập ghềnh, cửa sổ mở ra, hơi nóng ùa vào, bao trùm khuôn mặt, có chút cảm giác khó thở.

Tôi hơi bị lệch quá, cúi đầu thở dài.

"... Còn đang nghĩ về anh ta?" Mã Lạp Dư vốn trầm mặc bỗng nhiên thốt ra những lời này.

"Ai?" Tôi hỏi.

Không phải giả bộ, mà là... nhanh nhẹn dùng cảm mà nói, ăn nằm với quá nhiều đàn ông, từ "anh ta" này quả thật khó xác định.

"Cảnh Lưu Phái." Mã Lạp Dư nói rõ hơn một chút.

"Ừ." Đây là sự thật.

"Cảnh Lưu Phái và Lý Lý Cát, cô đều yêu sao?" Anh ta tiếp tục hỏi.

Bây giờ tôi mới tin, xe đường dài đúng là có thể khiến người ta thần kinh, không thể tin được, Mã Lạp Dư luôn nổi tiếng lạnh lùng không ngờ cũng bà tám như vậy.

Quả thật thần kì.

Nhưng mà dù sao cũng không có việc gì, rảnh rỗi không có gì làm, mọi người cùng nói chuyện phiếm đi: "Đúng vậy, đều yêu."

"Con người làm sao có thể cùng lúc yêu hai người." Hình như anh ta không thừa nhận việc này, ngay cả dẫm chân ga cũng dẫm mạnh hơn.

"Bởi vì tôi yêu họ ở những thời gian khác nhau." Ngồi mệt mỏi, đổi tư thế, tôi gập hai chân lại, ôm lấy, cảm hơi hạ một chút tựa lên đầu gối: "Trước đây yêu, là Cảnh Lưu Phái, nhưng ông trời không ưa, khiến chúng tôi chia tay, sau này, lại yêu Lý Lý Cát, nhưng tình yêu với người trước Cảnh Lưu Phái cũng sẽ không biến mất, cho nên tôi cùng lúc yêu hai người bọn họ."

Thật ra thì đáp án này nghe qua đúng là có chút hỗn loạn, cho nên Mã Lạp Dư có coi thường chuyện này tôi cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng anh ta lại im lặng lần nữa, không đồng ý, cũng không phản đối, chỉ im lặng lái xe.

Một người điên điên, cộng thêm mệt mỏi và đau đớn, tôi tự nhiên cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Lại bị mùi thơm của đồ ăn làm cho tỉnh, trợn mắt, phát hiện trước mặt bày rất nhiều thịt chín, không nói hai lời, liền cầm lên mạnh mẽ gặm.

Sau khi ăn được hơn phân nửa, phát hiện tay phải bị thương của mình, đã được ai đó dùng vải băng băng bó cẩn thận.

Trong xe chỉ có hai người tôi và Mã Lạp Dư, là ai bắt chước Lôi Phong [1] làm chuyện tốt này đáp án hẳn là rất rõ ràng.

"Tôi ngủ bao lâu rồi?" Trên xe không có khăn tay, tôi trực tiếp lau tay lên quần áo trên người.

Chạy trốn bên ngoài, không để ý chuyện nhỏ.

"Bảy tiếng" Giọng nói của mã Lạp Dư vẫn điềm đạm mà lạnh lẽo như cũ, dừng lại một chút, anh ta tiếp tục giải thích: "Trên đường đi qua một thị trấn nhỏ, tôi xuống mua chút đồ ăn."

Tốt lắm, có tiến bộ, nói chuyện không hề tích chữ như vàng.

Như vậy ** cũng là mua lúc đó. (Ở đây mình để nguyên tác, ý của tác giả là băng gạc)

Tôi giơ tay phải lên, đối mặt với trời, băng vải lông mềm này như muốm màu vàng kim.

"Là cha nuôi phái anh đến đón tôi sao?" Tôi hỏi.

Mã Lạp Dư không trả lời.

Quả nhiên, giống như tôi đoán, anh ta giấu Lỗ Gia Thành tới cứu tôi.

Tôi ám sát Hà Truân thất bại, Lỗ Gia Thành không phái người đến giết người diệt khẩu là may rồi, sao lại muốn cứu viện?

Hơn nữa, dựa vào hiểu biết của tôi về Lỗ Gia Thành, nếu Mã Lạp Dư tự ý dẫn người đến cứu viện, sau khi trở về nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Quan trọng nhất là... dì Bích.

Nghĩ vậy, tôi vội vàng hỏi: "Dì Bích ở đâu?"

"Đi trước rồi, tôi đã thu xếp cho dì ấy một nơi an toàn."

Mã Lạp Dư hiểu tôi đang muốn nói gì.

Không ngoài dự đoán, hành động này của Mã Lạp Dư chứng minh anh ta đã trở mặt với Lỗ Gia Thành.

Không đáng giá, anh ta không cần vì cứu tôi mà làm vậy.

Lời nói không thể giấu trong lòng, tôi nói thẳng: "Thật ra tôi hoàn toàn có năng lực tự thoát ra ngoài, anh đâu cần phải đến đây."

Được rồi, tôi thừa nhận, nghi ngờ mình hơi mạnh miệng một chút.

Nghe vậy, Mã Lạp Dư im lặng, đôi mắt xanh lóe lên, lúc sáng lúc tắt.

Ừ, xem ra là tức giận, tôi chuẩn bị đi ngủ lần nữa.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, giọng nói ấm nóng truyền đến: "Vì sao cô nhất định phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy? Đôi lúc yếu đuối sẽ không mang lại tổn thương cho cô."

Tôi giống như bị người ta biết được điểm chết, lại có chút hốt hoảng.

Hoảng loạn, giọng nói cũng lạnh lùng, thái độ cũng cứng rắn: "Đừng làm như rất hiểu tôi."

Lời nói ra, trong xe yên tĩnh, chỉ còn cơn gió nóng, vẫn không ngừng cuộn cuộn đập vào trong cửa kính.

Sau hai câu nói, Mã Lạp Dư bỗng dừng tay.

Tốc độ quá nhanh, nếu không thắt dây an toàn, dưới tác dụng của quán tính, cả người tôi chắc chắn sẽ bay ra ngoài cửa sổ.

Mở mắt ra, đang muốn chửi rủa Mã Lạp Dư kỹ thuật dừng xe quá kém, nhưng bị anh ta đánh đòn phủ đầu - Mã Lạp Dư trực tiếp đè tôi xuống, nặng nề hôn tôi.

Tôi thật sự khiếp sợ, sợ đến nỗi răng môi đều quên khép lại.

Nhưng Mã Lạp Dư không hề dùng lưỡi, anh ta chỉ dùng môi hung hăng ép môi tôi.

Như phát tiết tình cảm gì đó.

Nụ hôn này cũng không có kéo dài bao lâu, sau khi làm như vậy, anh ta quả quyết rời khỏi môi tôi, trở về làm tài xế, khởi động xe đua, tiếp tục lái đi.

Dáng vẻ lạnh lùng này, giống như vừa rời ngay cả ảo giác cũng không có xảy ra.

Bản lĩnh ăn không nhận tội của đứa trẻ này còn mạnh hơn tôi.

Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi cũng có người giỏi hơn.

Tôi hiểu, mình đã gặp được cao thủ rồi.

[1] Lôi Phong (雷锋) : 18 tháng 12, 1940 - 15 tháng 8, 1962, là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong (向雷锋同志学习). Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến thân của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào

lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79

Edit: Thổ Lạ

Xe tiếp tục chạy, còn cách đích rất xa, nhưng tình hình giao thông tốt hơn, ít nhất sẽ không xóc nảy nữa.

Bởi vậy, bên trong xe càng im lặng, sau nụ hôn bất ngờ vừa rồi, sự im lặng này có vẻ quái dị.

Mã Lạp Dư chuyên chú lái xe - chí ít thì trông có vẻ là chuyên chú.

Đủ bình tĩnh, tôi hâm mộ.

Nhưng hâm mộ thì hâm mộ, tôi phát hiện bất thường - chiếm được tiện nghi đương nhiên là bình tĩnh.

Tôi đáng thương im lặng chịu thiệt thòi, khổ mà không nói nên lời.

Nói gì thì nói, sau khi Hà Bất Hoan tôi nín nhịn chịu ầm ức đến một mức độ nào đó, thì sẽ không giả bộ lạnh nhạt nữa, cho nên tôi mở miệng, quyết định đánh vỡ sự im lặng khó chịu này, hăng giọng, tôi hỏi: " Gần đây, đậu xanh tăng lên bao nhiêu tiền một cân?"

Mã Lạp Dư: "..."

Tôi bắt đầu bằng vấn đề dân sinh mà mọi người quan tâm, tuy rằng hiệu quả không lớn, nhưng cũng coi như đã bắt đầu rồi.

Bốn bánh xe nhanh chóng xoay tròn, bụi mù vàng lơ mờ nổi lên cuộn cuộn, sa mạc hóa ngày càng nghiêm trọng, nói cách khác... giá đậu hãn đã tăng không ít.

Đang chăm chú suy nghĩ về giá tiền cắt cổ của đậu xanh, Mã Lạp Dư lại mở miệng lần nữa: "Tôi hi vọng, cô có thể nghĩ nhiều hơn về chuyện của mình."

"Có ý gì?" Tôi không rõ cho lắm.

"Cuộc sống của chính cô đã hỗn loạn như vậy, vì sao còn muốn quản chuyện của chúng tôi?" Mã Lạp Dư giải thích rõ hơn một chút.

"Cũng như tôi từng nói lúc trước, đồng ý đến đây không phải là vì anh, mà là vì dì Bích." Tôi cảm thấy Mã Lạp Dư không thích hợp làm chim công.

Nghe vậy, Mã Lạp Dư không trả lời ngay, dừng thật lâu, anh ta bỗng nhiên nói: "Dì ấy cũng từng làm chuyện không tốt với cô, như vậy, cô vẫn cho rằng đáng sao?"

"Anh muốn nói, chuyện dì Bích tố giác với Hồng Thiếu Nhu việc tôi và Lý Lý Cát mất tích sao?" Tôi hỏi.

"Cô biết?" Anh ta chau mày.

Tôi gật đầu.

Thật ra khi không khó đoán được, lúc ấy biết rõ chuyện của tôi và Lý Bồi Cổ với chuyện tôi mất tích cùng Lý Lý Cát, trên thế giới chỉ có một người là dì Bích.

Ban đầu không thể đoán ra, nhưng sau nhiều lần tự suy xét, lại liên hệ với thái độ của dì Bích sau khi tôi trở về, cũng rút ra được đáp án.

"Cô sẽ trách gì ấy sao?" Mã Lạp Dư hỏi.

Tôi lắc đầu: "Thật ra chuyện của tôi và Lý Bồi Cổ khi ấy vốn không nên gạt Lý Lý Cát, anh ấy có quyền biết sự thật, có quyền tự chọn đi hay ở."

Hình như lại do dự một chút, Mã Lạp Dư nói: "Dì ấy vì tôi mới làm vậy... dì ấy muốn chúng ta ở bên nhau."

Tôi không nói gì, nhưng tôi biết điều này.

Dì Bích cũng không cố ý làm tôi tổn thương, dì ấy chỉ muốn chọn cho tôi một người đàn ông mà dì ưng ý.

Nói đến đây, tôi hơi nghi ngờ Mã Lạp Dư có phải là... con ruột dì Bích - nếu không sao lại muốn tai họa lớn tôi đây thi đấu giúp anh ta?

Lúc gần tối, trời chiều phía trước đỏ như máu, mây tía dần dần ẩm ướt, gió phả vào mặt đã bắt đầu hạ nhiệt, thậm chí thỉnh thoảng còn thấy hơi mát.

Tóc trước trán của Mã Lạp Dư bị gió thổi về phía đôi mắt của anh ta, như là đầu hạt thóc đâm vào hạt ngọc màu xanh, mà bên ngoài hạt ngọc, chứa ánh sáng trân quý.

Ngay lúc tôi sắp mất hồn, xe lại dừng lại không báo trước một lần nữa.

Có vết xe đổ, tôi vội vàng để phòng toàn thân, hai tay che kín môi.

Bị hôn trộm một lần là đơn thuần, bị hôn trộm lần thứ hai chính là ngu xuẩn.

Đáng tiếc là, Mã Lạp Dư không định đánh lén, anh ta nhìn vàng hồng phía trước, cả khuôn mặt như cũng tỏa ra một luồng sáng hồng.

"Cô cho rằng có thể không?" Anh ta hỏi một câu không đầu không đuôi như thế.

Chưa bị xâm phạm, tôi thật mất mặt ngồi thẳng dậy, hắng giọng, hỏi lại: "Có thể gì cơ?"

"Chúng ta, có thể ở bên nhau không?" Anh ta nói ra đáp án tiêu chuẩn.

Tôi lại chần động, chưa từng nghĩ rằng Mã Lạp Dư sẽ hỏi tôi vấn đề này.

Tôi luôn cho rằng, trong cảm nhận của Mã Lạp Dư, tôi giống như loại băng vệ sinh anh ta ghét nhất, là loại băng đã qua sử dụng.

Nhưng bây giờ, anh ta lại muốn ở bên băng vệ sinh đã qua sử dụng, thật sự không ngờ tới.

Tôi vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn xuống vùng đất lớn - đây thật sự là một vùng đất thần kì!!!

Tôi không thể tin nổi, Mã Lạp Dư lại từ nam chính trong phim Hàn, mặt lúc nào cũng đau khổ thù hận, giống như ai thiếu anh ta một trăm vạn đô la lại biến thành nam chính phim Quỳnh Dao, tình thâm sâu, mưa mông lung, hai người bên nhau trọn đời.

Đang chăm chú đưa mắt nhìn xuống, bỗng có người đánh lén từ phía sau - một đôi bàn tay ôm lấy eo tôi, dùng sức khẽ kéo, lập tức kéo tôi lại chỗ ngồi.

Tôi ngu xuẩn - lại bị cưỡng hôn thêm một lần.

Trên cuốn sách vận mệnh của tôi, lại rơi lệ viết thêm một chữ "chịu".

Lần hôn trộm thứ hai này, đầu lưỡi của Mã Lạp Dư đã quen đường, trực tiếp tiến vào thành trì của tôi, giết người phóng hỏa, cướp trắng trợn.

Tôi lại chấn động.

Lấy lại tinh thần, lập tức lấy hai tay giữ đầu anh ta, mạnh mẽ khiến môi anh ta rời khỏi môi tôi, sau đó, giận dữ quát Mã Lạp Dư đang thở hỗn hển: "Nhìn cho rõ, nhìn cho rõ mặt của tôi, tôi là Hà! Bất! Hoan!"

Vừa nói vừa đong đưa năm đấm trên đầu anh ta.

Mã Lạp Dư lại bày ra ánh mắt nhẹ nhàng một lần nữa, chỉ liếc mắt một cái đã khiến tôi đông cứng: "Tôi biết."

Nói xong bắt lấy hai cánh tay đang làm việc xấu của tôi, dè thẳng lên ghế.

"Buông ra." Tôi ra lệnh.

"Tôi thích em." Mã Lạp Dư không buông, mà lại nói ra câu này, vừa nói vừa trực tiếp đóng đinh tôi lên ghế.

Nghe vào, những lời này giống như đã được bôi một lớp mỡ bò, phun thẳng ra từ trong miệng anh ta.

"Có phải đầu óc anh có vấn đề rồi không?" Tôi cảm thấy khả năng này rất lớn: "Vì sao lại thích tôi? Hai người chúng ta vốn không hợp."

Trong đôi mắt nước ngoài kia không hề thấy sự mê mang, chỉ có có ý chí thanh tỉnh: "Ban đầu, tôi không thích em, không có nguyên nhân, chỉ là cảm thấy hết sức chán ghét em... Nhưng sau này, em tự mình xử lí rất nhiều chuyện, như một loài vật ương ngạnh tràn đầy sức sống, vui chơi, chi phối cuộc sống như những người đàn ông, đôi lúc, cảm thấy em mạnh mẽ vượt qua mưa bom bão đạn vốn không giống phụ nữ, nhưng lặng lẽ quan sát thật lâu, dần dần phát hiện, nhiều khi, em cũng mệt mỏi, chỉ là không ngừng tự thúc giục, tự nói với bản thân em phải thật kiên cường... Em như vậy, làm

cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ... Tôi muốn, bảo vệ em, muốn, để em có thể dựa vào."

Nhìn khuôn mặt Mã Lạp Dư cho dù đang tỏ tình vẫn lạnh như băng, tư duy của tôi có chút ngưng trệ.

Đúng vậy, kì thật, tôi cũng không muốn... vĩnh viễn sống trong thế giới đao kiếm đạn dược đầy mùi máu tanh này, tôi cũng sẽ mệt, thỉnh thoảng, cũng muốn có một bờ vai để dựa vào.

Tôi cũng muốn, nấp ở phía sau một người, không phải ở đây anh dũng đấu tranh, xuất đầu lộ diện.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80

Thì ra, Mã Lạp Dư cũng là một người ngoài lạnh trong nóng.

Đương nhiên, người như vậy còn có một biệt danh -- nội tao [1]

Nói cách khác, Mã Lạp Dư là một người nội tao.

Người nội tao, Hà Bất Hoan tôi vẫn luôn yêu quý.

Gió buông thả, sắc trời phóng túng, ánh sáng phóng dăng, tóm lại, không khí giờ phút này rất thích hợp cho muối và gian tình nảy sinh.

(Gió, sắc trời, ánh sáng: chúng tôi tuyệt đối vô tội.)

Quả nhiên, hai chuyện đều nảy sinh.

Trên cánh tay và bắp đùi tôi lưu lại những mụn ngứa nhỏ khó chịu.

Rồi sau đó, trên làn da tôi lưu lại những dấu vết đỏ -- Mã Lạp Dư bắt đầu thăm dò cơ thể tôi.

Chúng tôi chen chúc trên ghế phụ, nhiệt độ không khí dù thấp hơn giữa trưa không ít, nhưng vẫn còn oi bức, hai cơ thể dán lại một chỗ, trên da bụng phủ đầy mồ hôi.

Lưỡi của anh ta, liếm láp bên tai tôi, trên gò má tôi, sau gáy tôi, để lại sự ướt át cùng hơi nóng.

Hai tay tôi tiến vào trong quần áo của anh ta, bàn tay đặt ngay trên lưng anh ta, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh ta đang tăng lên.

Cơ thể anh ta, có hơi rung động, tôi hiểu cảm giác này, bởi vì chính bụng dưới của mình, cũng đang dao động.

Đó là tiếng kêu của dục, vọng.

Tiếng thở dốc lớn dần, là của cả hai người, đan xen hỗn loạn, không khí nhuộm màu ái muội.

Bàn tay to của anh ta cũng tiến vào trong vạt áo của tôi, không khách sáo, hướng về phía trước, trực tiếp nắm lấy bầu tuyết trắng, động tác từ dịu dàng dần dần chuyển sang nặng nề dưới sự kích tình, hai đầu ngón tay vôn về đỉnh bầu tuyết cao nhất, bắt đầu xoa nắn.

Ngọn lửa u tối trong cơ thể tôi bùng lên tán loạn, tôi cần trút ra, tôi không khống chế được bản thân muốn trao cho anh ta.

Cúi đầu, tôi liền há miệng, cắn lên điểm hồng trước ngực Mã Lạp Dư.

Nói thế nào nhỉ? Có chút cứng rắn...

Nhưng bỏ đi, đây vốn là đồ trang sức của đàn ông, không cần quá so đo mùi vị.

Sau khi nếm thử một miếng, tôi buông răng nanh ra, bắt đầu dùng đầu lưỡi thực hiện bước đùa giỡn tiếp theo, vẽ một vòng tròn bao bên ngoài.

Đầu lưỡi chạm vào điểm thịt tròn nho nhỏ kia, ma sát tốt, lại càng tăng thêm kích thích.

Động tác của tôi kích thích Mã Lạp Dư, nhiệt độ cơ thể của anh ta càng tăng cao, cơ thể sôi sục rối loạn cần tìm một nơi để phát tiết.

Anh ta dùng bàn tay đã sớm đặt lên cảnh xuân trên bắp đùi trắng như tuyết của tôi, ra sức vuốt ve, tiế tục duy trì tư thế như vậy tiến về phía trước, "Soạt" một tiếng xé váy của tôi lên đến eo.

Chiếc váy thêu của dân tộc gió đáng thương nhiều tai nạn của tôi!!!

Ngón tay của anh ta chạy dọc nơi mẫn cảm của tôi, bắt đầu thăm dò dụ dỗ, hạ xuống một chút sẽ chạm đến "chủ đề chính".

Không thể không nói, hành động như vậy có thể kích động dục niệm của tôi -- tôi bị đưa đến miệng đắng lưỡi khô.

Tên đã lên dây cung, vậy thì bắn đi.

Hai tay tôi di chuyển nhanh đến dây lưng của anh ta, động tác quen thuộc cởi bỏ dây lưng vướng víu kia ra.

Quen tay hay việc, dù sao cũng đã từng cởi quần tây, quần bò, quần sooc, quần lót CK lưng cao của vài người đàn ông, cho nên tốc độ kinh người.

Tôi dám chắc, Mã Lạp Dư mót tiểu cũng không cởi ra nhanh bằng tôi.

Dù sao cũng đang ở trong xe ô tô, không thể thỏa thích cởi ra toàn bộ, vì thế, chỉ có thể không đành lòng cởi đến bắp đùi của anh ta, chẳng khác gì để lộ hơn nửa cái mông.

Không quá quan trọng, dù sao việc quan trọng cũng đang ở phía trước.

Công tác chuẩn bị sắp hoàn thành, tôi vòng lên cổ anh ta, khiến thân thể hai người hoàn toàn dán sát vào nhau.

Mã Lạp Dư thở hốt hốt hôn tôi, tay lại giữ lấy bộ phận quan trọng của mình, nhắm thẳng đích, chuẩn bị tiến vào.

Đáng tiếc, vừa mới đến thăm cỏ trước cửa hang động thì một giọng nói truyền đến: "Ngại quá, làm phiền rồi."

Giọng nói không lớn, nhưng đối với tôi khi đang ở trong quá trình làm chuyện gian mà nói, chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang, tuyết rơi trong tháng sáu, đi tắm bị mất nước, lập tức cả người kinh sợ run lên.

Không chỉ bối rối vì quá trình giao phối bị người ta nhìn thấy, còn có sự áy náy ẩn dấu trong tim.

Nếu giọng nói có màu sắc, vậy giọng nói vừa rồi chắc hẳn có màu hồng đào ái muội.

Trên thế giới, chỉ có một người có giọng nói này.

Con vịt.

Mở mắt ra, quay đầu, tôi nhìn thấy, con vịt đang đứng ngoài cửa xe.

Tin tốt là, con vịt không có chuyện gì.

Tin xấu là, anh ta đã nhìn thấy quá trình phạm tội của tôi và Mã Lạp Dư.

Qua kinh nghiệm trước đây mà suy đoán, tám chính phần mười, anh ta đã rình coi từ khi tôi và Mã Lạp Dư bắt đầu hôn nhau.

Không ngờ lại có sở thích giống tôi, quả thật biến thái như nhau, bại hoại như nhau.

Suy cho cùng thì tình huống như vậy không thường xảy ra, cho nên tôi và Mã Lạp Dư có chút mơ màng, vẫn tiếp tục duy trì tư thế cuối cùng vừa rồi.

Gương mặt con vịt nở rộ, xinh đẹp quyến rũ, anh ta cười mỉm chi nói: "Không cần để ý đến tôi, hai người cứ tiếp tục đi."

Tôi: "..."

Mã Lạp Dư: "..."

Tôi và Mã Lạp Dư không phải tinh tinh trong vườn thú, không thích bị người ta vây lại xem khi đang làm việc, cho nên trong lúc con vịt im lặng quan sát, bắt đầu vận động, nhanh chóng mặc quần áo.

Từ chỗ con vịt đứng vừa hay có thể thấy được cái mông của Mã Lạp Dư, anh ta huýt sáo, đưa tay sờ, tiếp tục dùng giọng điệu không rõ là khen hay chê nói: "Mông thật mềm."

Sau đó... con vịt bị ai đó xách cổ áo kéo lên từ cửa sổ, bạo hành một trận.

Đối với chuyện này, tôi một mực giữ im lặng.

Bất luận ra sao, con vịt cũng là người bên mình, hơn nữa đã lạc mất anh ta một lần, không thể bỏ lại lần thứ hai, vì vậy bèn để anh ta cùng lên đường với chúng tôi.

Tôi thật sự buồn bực, dù sao, cái kia đã trời dậy, không thể trút ra đúng lúc thật sự là một điều khó chịu.

Quan trọng hơn là... Mã Lạp Dư là thịt tươi sống, càng hấp dẫn tôi hơn.

Cho nên trên đoạn đường kế tiếp, mặt tôi thối như đồ ăn phơi ba ngày dưới trời nắng gắt, không thể thối hơn.

Sắc mặt Mã Lạp Dư cũng vậy, đã thối còn lạnh lùng, uy lực càng lớn.

Cũng khó trách, đàn ông coi trọng chuyện đó hơn phụ nữ, cho nên bị phá đám cũng cảm thấy phần nộ hơn gấp bội.

Người duy nhất vui vẻ trong xe, chính là con vịt, tuy má phải có sừng một chút, nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình anh ta chút nào, khoe miệng lúc nào cũng vênh lên phía trước.

Đi ngang qua thị trấn nhỏ kế tiếp thì đêm đã khuya, hơn nửa xăng cũng hết, mọi người nhất trí đồng ý nghỉ ngơi trong khách sạn một đêm.

Ăn cơm xong, thuê ba phòng, ba người chúng tôi quay về phòng ngủ.

Chỉ có điều lúc chia tay tôi đã cho Mã Lạp Dư một ánh mắt, ý nghĩa sâu xa của ánh mắt là: "Nửa đêm đến phòng tìm tôi, chúng ta tiếp tục."

Mà Mã Lạp Dư cũng nhanh chóng quay lại cho tôi một ánh mắt, ý nghĩa sâu xa của ánh mắt là: "Ngại quá, tôi nhìn không hiểu cô muốn nói gì."

Tôi đau lòng.

Vì sự thoải mái của cơ thể, tôi quyết định: Thôi để nửa đêm tự đi tìm anh ta đi.

=== =====

[1] Nội tao: Rối loạn bên trong, có thể hiểu như rối loạn tâm lí, tính cách.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81

Edit: Thổ Lạ

Trời thăm thăm, đất mênh mêng, tôi muốn đi, ép Hải Đường.

Cái gọi là người Hải Đường, chính là Mã Lạp Dư.

Vì thế, lúc nửa đêm, khi tính người mất đi, khi thú tính lan tràn, tôi nhón chân, nhanh như mèo, dưới mũi thắt một mảnh vải thành nơ con bướm, im ắng đi đến trước cửa phòng Mã Lạp Dư.

Không gõ cửa - tiếng gõ cửa sẽ làm gia tăng hệ số nguy hiểm, tôi liền dùng cặp tóc mở cửa phòng anh ta.

Lại quen tay hay việc một lần nữa - luyện mở khóa phòng Lý Bồi Cổ từ nhỏ mà nên.

Cửa phát ra âm thanh rất nhỏ, nhanh chóng bị không khí hấp thu, ánh sáng trong phòng u ám - mặc dù tính sói của tôi đại phát, nhưng hôm nay không có trăng tròn.

Tuy nhiên với tôi, mơ hồ thế này vừa hay có thể làm việc.

Tôi thềm nhỏ dãi nuốt nước miếng, thẳng tiến đến thân thể tươi non trên giường.

Mã Lạp Dư, chị Hà nhà anh đến đây.

Hà Bất Hoan tôi cũng có nguyên tắc, sắc phải sắc cao cấp: phải khinh sắc, không thể háo sắc, phải sắc một nửa, không thể sắc toàn bộ, phải sắc kín đáo, không thể lộ liễu.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, tôi điều chỉnh hô hấp, chuẩn bị một đôi tay mềm mại không xương, sau đó dịu dàng xoa lên cơ thể Mã Lạp Dư trên giường.

Cách lớp chăn mỏng, tay tôi di chuyển qua lại trên những đường cong của anh ta, tốc độ đủ chậm, động tác đủ nhẹ, thái độ đủ mập mờ, tư thế đủ quyến rũ.

Tôi không tin Mã Lạp Dư anh không có cảm giác.

Cố gắng của tôi không uổng phí, Mã Lạp Dư nhanh chóng có cảm giác - anh ta cầm tay tôi, sau đó kéo thẳng tôi vào trong ổ chăn.

Bắt đầu đổi khách thành chủ.

Nhưng tôi không thích anh ta quá chủ động - Hà Truân ở Tam Giác Vàng đã để lại bóng ma này.

Rời khỏi vị trí tấn công quá lâu rồi, tôi vô cùng nhớ nhung, cho nên tối nay, tôi muốn ôn lại một lần.

"Để tôi chủ động." Giọng nói khàn khàn của tôi phát ra từ ổ chăn ấm áp.

Mã Lạp Dư không nói gì.

Im lặng tức là đồng ý, tôi hiểu.

Bản chất nữ vương bị chèn ép sâu trong tim lâu ngày bùng nổ, tôi kích, tôi động, tôi kháng cự, tôi phẫn khích, cổ họng tôi khô rát, làn da tôi nóng lên.

Cho nên, cảnh tượng dưới đây đã xảy ra: Trong căn phòng u ám, ánh mắt người phụ nữ bốc lên ánh sáng lục, đầu lưỡi thè ra ngoài, lỗ mũi phồng lên, hai móng vuốt sắc nhọn tàn phá bữa bãi trên cơ thể người đàn ông, trong không khí, quần áo lót của đàn ông bay lượn...

Quen tay hay việc ôi chao quen tay hay việc, Mã Lạp Dư nhanh chóng bị tôi lột sạch không còn một mảnh.

Móng vuốt của tôi hung hăng bấu vài cái lên bộ thịt tươi này, sau đó, không kịp tinh tế thưởng thức, lập tức muốn cưỡng ép đi vào việc chính.

Tối nay, chủ đề của tôi chính là khống chế, tôi muốn khống chế Mã Lạp Dư, tôi muốn tìm lại cảm giác tấn công của nữ vương.

Tôi ngồi trên eo của anh ta, cúi người xuống, bắt đầu dùng lưỡi tiếp xúc thân mật với cơ bụng anh ta. Liếm láp từng vòng, quyến rũ, trêu chọc.

Cơ bụng anh ta bắt đầu cứng ngắc, kể ra, cơ bắp Mã Lạp Dư còn nhiều hơn trong tưởng tượng của tôi một chút, nhưng cân nhắc đến cảnh tối lửa tắt đèn, xúc cảm cũng có khả năng sinh ra ảo giác, hơn nữa trở lại tâm lí vội vàng của nữ vương, tôi cũng không nghĩ nhiều nữa.

Vẫn là câu nói cũ, vào lúc mấu chốt này, nghĩ với nói đều vô dụng, làm mới là thuật cai trị!!!

Tôi kích thích phía trên bụng dưới làm ảnh hưởng đến toàn thân, Tiểu Mã giống như măng mọc sau mưa, bắt đầu tiến lên từng bước.

Tay của tôi tuy không thể đỡ hoa, nhưng có thể đỡ chim.

Ngay sau đó, hai tay tôi vờn quanh chú chim nhỏ của anh ta, bắt đầu quá trình dạy dỗ của nữ vương.

Tôi muốn kích tình lúc đầu và đỉnh điểm kết thúc của anh ta đều nằm trong lòng bàn tay của mình.

Phụ nữ, nắm giữ vận mệnh đàn ông nghĩa là phải nắm được con đường sống của anh ta.

Tôi nhanh nhẹn cầm lấy con đường sống của Mã Lạp Dư, dùng bàn tay mềm mại xoa nắn vật cứng rắn của anh ta, vật cứng rắn nóng rực kia dù chưa thay đổi hình dáng, nhưng có thể cảm thấy rằng, bên trong đã căng đầy thủy triều nóng.

Tôi thành thạo vỗ về chơi đùa trên dưới, làm cho thủy triều nóng rực kia chuyển động theo động tác của mình.

Không khí lạnh lẽo bắt đầu nóng rực, bởi vì cơ thể nam nữ rất nóng, trong bóng đêm, cảm xúc kích tình lan tràn, leo lên từng góc ngách, ngo nguậy không yên, thở hỗn hển, yên lặng chờ.

Nhờ bài tập Aerobic kỹ thuật cao, tay tôi bắt đầu ê ẩm như nhũn ra, tê dại, mà thân dưới Mã Lạp Dư cũng bắt đầu cứng rắn, chứa đầy kích tình, anh ta cố gắng nín thở, đè nén.

Mặc dù tay khó chịu, nhưng đang ở vị trí nữ vương, cảm giác xưng vương thiên hạ không ngừng chạy khắp người tôi, tôi cắn chặt răng, tăng nhanh động tác trên tay.

Trong lúc tôi đang nỗ lực đánh cược mạng sống, một khắc kia cuối cùng cũng tới, con đường sống rung động kịch liệt trên cơ thể, sau đó, thủy triều nóng phun ra, ham muốn hóa thành vật có hình dạng mạnh mẽ tuôn ra.

Trong một khắc đó, kích tình ần náu trong phòng trong góc toàn bộ lên đường, quấn chặt quanh chúng tôi, mang lại cảm giác sung sướng đến nghẹt thở.

Hơi sức đã dùng hết, cơ thể bắt đầu xụi lơ, tôi giống như thác nước tiện thể nằm trên lòng ngực vì thở dốc mà nhanh chóng phập phồng của Mã Lạp Dư.

Chúng tôi giữ nguyên tư thế như vậy, cho đến khi hồn ma kích tình thỏa mãn tiêu tán, mới từ từ tách nhau ra.

Hơi sức của tôi dần khôi phục, hô hấp của anh ta dần bình thường, đêm tĩnh lặng dần sâu hơn.

"Anh có thấy vừa lòng không? Tôi nằm trên ngực anh ta, khoe miệng nở một nụ cười tà mị.

Thật không may, giữa những chữ cái ac kia, chưa bao giờ có kết quả tốt.

Giây tiếp theo, tôi nghe thấy câu trả lời của anh ta: "Rất vừa lòng, còn tốt hơn tôi tưởng tượng, khó khách Hà Truân lại trúng kế."

"Đông" một tiếng, tôi ngã thẳng từ trên giường xuống sàn nhà.

Nguyên nhân rất đơn giản, người phát ra giọng nói này không phải Mã Lạp Dư, mà là kẻ chỗ nào cũng thấy, con vịt vô cùng mạnh mẽ.

Nói cách khác, Hà Bất Hoan tôi... lên nhằm người.

"Pằng" một tiếng, đèn trên tủ đầu giường mở lên, gương mặt dụ người của con vịt dưới ánh đèn vàng hiện lên một tầng ánh sáng ham muốn xinh đẹp.

Sửng sốt hồi lâu, tôi mới kịp phản ứng, ngón tay run run chỉ vào anh ta, hỏi: "Tại sao lại là anh? Đây rõ ràng là phòng của mã Lạp Dư!"

"Tôi nói tôi thích ngủ phòng trong góc, anh ta rất rộng rãi, nhường cho tôi." Con vịt một tay chống đầu, cả người trần trụi dưới ánh đèn.

Tôi phát hiện, tôi tự trúng kế.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82

Edit: Thố Lạ

"VẬY em và anh ta, bây giờ rốt cuộc là quan hệ gì?" Mã Lạp Dư nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén, giống như đặt một tảng băng vụn lên ngực tôi.

Đây chính là dùng ánh mắt để giết người trong truyền thuyết.

Tôi dừng cảm nhìn thẳng anh ta, nhẹ giọng nói: "Chuyện này... nội dung rất kỹ thuật."

Mã Lạp Dư: "..."

Sở trường của tôi chính là làm cho người ta tức giận, chỉ thấy trí thông minh tử đá của Mã Lạp Dư lại bắt đầu vận hành, đẩy tôi, có vẻ như sẽ mở cửa bỏ đi.

Tôi chỉ có thể chống cửa, nghiêm túc nói: "Tôi cũng thật sự không biết quan hệ với anh ta bây giờ là thế nào."

Quả thật, con vịt đối với tôi, đã không còn đơn giản là con vịt.

"Em không thấy những lời này rất tùy tính [1] sao?" Mã Lạp Dư hỏi.

"Tôi biết." Tôi hơi nhún vai: "Nhưng con người tôi sinh ra vốn đã tùy tính."

Đúng vậy, đạo đức, trắng đen, trong thế giới của tôi đúng sai không cái nào quan trọng hơn, tôi muốn, chỉ là tự nhiên, chỉ là vui vẻ.

"Nói thật, ngày đó ở trên xe em cảm thấy không phải tùy tính hay sao?" Mã Lạp Dư rất cao, tôi phải ngửa đầu nhìn anh ta, da cổ bắt đầu có một chút căng thẳng.

Đúng vậy, hôm đó kích tình, là dục vọng nguyên thủy giữa nam và nữ, lí trí đã bị vùi lấp, không còn tung tích, còn lại, là hành động tùy ý.

Không thể không thừa nhận, thời gian vui vẻ nhất trong đời chính là ngày tùy tính đó.

Tôi thích vui vẻ, cho nên tôi mặc kệ.

Rất nhiều ánh mắt của người đời, tôi không muốn để ý tới, bởi vì không muốn tự tìm phiền não.

Đời người ngắn ngủi, sao không sống thật vui vẻ. [2]

Chẳng qua, đây chỉ là quan niệm cá nhân của tôi, tôi không có quyền yêu cầu người khác có chung quan điểm với mình, cho nên tôi buông tay, bước ra, nhường đường: "Trước khi làm việc tôi thường không suy nghĩ quá nhiều, phút chốc ở trong xe ngày hôm đó, chúng ta yêu thích lẫn nhau, cho nên khát khao đụng chạm thân thể, thế giới của tôi chính là đơn giản như vậy, nếu anh không thể chấp nhận, vậy thì xin hãy quên chuyện ngày hôm đó."

Nói xong, tôi chuẩn bị rời đi, nhưng trong tích tắc kia khi tay chạm vào cửa, cánh tay bị giữ chặt.

Là bị Mã Lạp Dư giữ chặt.

"Như vậy bây giờ, em còn thích tôi không?" Giọng nói của anh ta vang lên bên tai tôi, cùng với hơi thở ấm nóng.

Thích hay không, cơ thể tự nhiên sẽ cho đáp án - da thịt của tôi hưởng thụ hô hấp của anh ta.

Anh ta xoay người tôi, quay mặt về phía anh ta.

Sau lưng tôi là hơi lạnh như băng của tấm cửa, phía trước tôi là nhiệt độ cơ thể đang dần nóng rực của anh ta.

Đôi mắt Mã Lạp Dư, giống như đại dương xám xanh, sâu sắc thần bí, trong nháy mắt nổi lên xoáy nước, cuốn tôi vào chính giữa.

Môi chúng tôi, giống như nam châm, hút chặt nhau.

Vào giờ phút này, máu anh ta nóng, môi anh ta êm ái, lưỡi anh ta mềm mại.

Chúng tôi ôm, *, môi lưỡi quấn quýt, giống như muốn tạo độ ẩm lớn nhất hòa tan lẫn nhau.

Tôi không nhắm mắt, chỉ là vẫn nhìn vào mắt của anh ta, ánh mắt xanh xám kia, thần bí dị vực [3], biến cả sâu thẳm, kích tình tình tảo.

Khi dưỡng khí hầu như mất hết thì chúng tôi mới bịn rịn tách ra, giữa môi và lưỡi * [4] sáng trong, kéo thành sợi, đứt đoạn.

Nhưng kích tình không đứt, mà lại tiến lên thêm một bước.

=== ===== ===

CHÚ THÍCH:

[1] Tùy tính: có thể hiểu như tùy hứng, mặc kệ cho mọi việc tiếp diễn theo bản năng, không suy nghĩ, kháng cự.

[2] Từ này phiên âm Hán Việt là "Hà Bất Vi Hoan", đồng âm với tên "Hà Bất Hoan" (sao không vui vẻ) của nữ chính.

[3] Thần bí dị vực: ý nói ánh mắt của người ngoại quốc thần bí, vì mình thấy dễ nguyền như phiên âm sẽ hay hơn nên giữ nguyên và chú thích.

[4] *: Trong nguyên tác tác giả để dấu "*" nên mình chép lại y chang, ở đây muốn nói nước miếng của hai người ấy mà.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83

Edit: Thổ Lạ

Chúng tôi quần quanh nhau, như con trăn lớn sâu trong rừng rậm, nhiệt độ ẩm thấp, sương mù mờ mịt, hơi thở của cây cối tanh nóng, thân thể chôn sâu dưới bùn.

Dơ bẩn, thấp kém, nguyên thủy, dục vọng, bản tính.

Cúc áo của tôi bị mở ra, lộ ra áo ngực màu hồng, sắc hồng tinh khiết, da thịt màu tuyết trắng, chênh lệch rõ ràng, làm máu người ta sôi sục.

Mã Lạp Dư hôn tai tôi, lưỡi mềm mại, như một chiếc bút lông, vẽ lại hình dáng vành tai, sau đó tìm đến phía sau tai, từng bước xâm chiếm, cảm giác không trôi chảy này, khiến nhiệt độ cơ thể tôi tăng dần.

Đôi tay anh ta, cởi váy dài của tôi ra.

Váy sợi bông, trải ra dưới chân, như một vầng mây vàng nhạt - chúng tôi đạp mây, lên không trung.

Trên trời cao mười vạn thước, tôi và Mã Lạp Dư ôm chặt nhau, làm việc nguyên thủy nhất.

Khoái cảm tự do như máu chạy khắp toàn thân tôi, như một chú chim, rời xa đời thường rắc rối, làm một chuyện tùy ý, giải phóng chuyện của con

người.

Tôi tự do âu yếm nhiệt tình, căm ghét cuốn chặt.

Tôi muốn bay lượn, ràng buộc cuối cùng ở thân dưới đã bị gỡ bỏ, hai chân gác chặt trên hông anh ta, hai người hòa thành một thể.

Dục vọng, xuyên qua lẫn nhau, trong cơ thể hai bên, đều có chất dịch trắng muốt.

Cướp lấy, cho đi, cuồn cuộn không ngừng.

Giữa trời cao, chúng tôi quan sát mặt đất, ra vào trong thế giới của nhau, thăm dò xứ sở thần bí của người kia.

Tôi ôm thật chắc cổ của anh ta, khiến lồng ngực hai người dán vào nhau chặt nhất có thể, mồ hôi tinh mịn, để lại dấu vết uốn lượn trên làn da của đối phương.

Anh ta căng đầy tôi, tôi lấp đầy anh ta, cơ thể chúng tôi được thỏa mãn.

Anh ta lần lượt đánh thẳng vào, cơ thể tôi dán thẳng lên cánh cửa, va chạm tạo tiếng vang có tiết tấu.

Nếu tình dục có âm thanh, vậy chính là âm thanh này.

Giữa trời cao, tôi trèo lên đỉnh núi, mũi chân cứng nhắc, mu bàn chân cong lên, chứa đầy cao trào.

Cơ thể anh ta, run rẩy bất thường, giống như vôi nước bị tắc bỗng nhiên đến lúc kia, bực phát trào ra chất lỏng kích tình.

Kế tiếp, là thời gian thờ đốc trong lúc tạm nghỉ.

Anh ta không hề buông tôi ra, mà lại đứng thẳng, kẹp tôi giữa anh ta và cánh cửa, da thịt và xương cốt của tôi bị đè ép bên trong trở nên hết sức mất cảm.

Cơ thể anh ta cường tráng, dấu tay đi lên, có thể khiến người ta có được sức mạnh.

Ban đầu tôi tựa lên bờ vai anh ta nghỉ tạm, sau một lúc, chợt nghe răng cắn bấp thịt của anh ta, trên đó, tôi để lại dấu răng.

Giữa răng môi, có hương vị của mồ hôi kích tình.

"Em có vui vẻ không?" Anh ta hỏi.

"Vui." Về điểm này, tôi rất chắc chắn: "Còn anh thì sao? Anh có vui vẻ không?"

"Tôi nghĩ, tôi đang vui." Trên đôi mắt xám xanh của Mã Lạp Dư, có lông mi dày đặc, mỗi khi chớp mắt, phảng phất như có một làn gió thần bí thổi qua.

Tôi ôm anh ta chặt hơn.

"Sau này chúng ta sẽ như thế nào?" Mã Lạp Dư hỏi.

"Tôi cũng không biết." Tôi nói ra đáp án vô trách nhiệm và cũng là đáp án chân thật nhất.

"Phải, chúng ta không ai biết được." Khuôn mặt Mã Lạp Dư luôn có sự trầm tĩnh lạnh như băng.

"Anh đang nghĩ đến ngày thường sao?" Tôi hỏi.

"Có lẽ vậy, bởi vì biết rằng đây chẳng qua chỉ là giấc mộng." Mã Lạp Dư ghé sát xuống tóc tôi: "Chuyện tôi đã trải qua khiến tôi không có cách

nào trở thành người bình thường, trải qua những ngày bình thường."

"Tôi đã từng rất cố gắng vượt qua những ngày đó, nhưng sự thật chứng minh đó là phí công." Tôi cảm thấy mình và người đàn ông trước mặt rất có tiếng nói chung về điểm này.

Hôm nay ôm vậy là đủ, tôi buông hai chân từ trên người anh ta xuống, đứng thẳng trên sàn nhà.

"Tôi thích da thịt của anh, thích cái ôm của anh, thích được anh đụng vào." Chỉ đơn giản như vậy, rất nhiều chuyện, suy nghĩ nhiều sẽ không tốt.

Thực ra, tôi vốn không cần nói thêm gì nữa.

Hoàn cảnh cuộc sống từ nhỏ của Mã Lạp Dư khiến anh ta không có thói quen suy xét đến tương lai, mà tôi, lại bởi vì lười biếng.

Tương lai, đối với chúng tôi mà nói, là chuyện xa vời.

Thời điểm ở bên nhau hết sức vui vẻ, vậy là quá tốt rồi, tương lai rất xa, chúng tôi không muốn suy nghĩ đến.

Cơ hội làm trên trời cao không thường có, vốn hai chúng tôi muốn làm lại một lần, nhưng mà nghĩ đến con người có ba việc gấp, chiếm lấy nhà vệ sinh không phải chuyện người phúc hậu hay làm, liền rất có đạo đức mặc quần áo vào, sau khi sửa sang xong thì đi ra từ bên trong.

Ngó một cái, con vịt vẫn đang nghiêng đầu ngủ say.

Có triển vọng, tôi thích.

Làm chuyện kia là hao tổn thể lực nhất, sau khi tôi và Mã Lạp Dư quay lại chỗ ngồi, nhắc đồ uống bên cạnh lên uống ừng ực.

Đang lúc xuân về hoa nở, khóe mắt nhìn lướt qua, việc lớn không hay!!

Khóe miệng con vịt, cất chứa một chút ý cười cổ quái.

Giây tiếp theo, tôi lập tức che mắt chạy thẳng đến toilet, rầm rầm rào rào, đu đu đa đa, tư thế rất bất nhã.

Chuyện bất nhã hơn tôi cũng làm rồi, nhiều thêm lần này cũng không có gì bất thường.

Nhưng Mã Lạp Dư mặt băng nghìn năm này cũng làm chuyện giống tôi thì thật rất không bình thường.

Cho nên, hai giờ sau đó, tôi và Mã Lạp Dư không biết mệt chạy từ chỗ ngồi đến toilet, mà con vịt thì định thần rảnh rồi đọc báo uống sâm-panh.

Trả thù, trả thù nóng hổi nha.

Không cần nhiều lời, là anh ta nhân lúc tôi và Mã Lạp Dư làm chuyện ấy bỏ vào nước cái gì đó, hại chúng tôi mất hết hình tượng.

"Cái đồ sâu róm nhà anh." Trong lúc giảm xóc, tôi mang theo hoa cúc đau nhức, mở to đôi mắt đầy tơ máu, căm tức nhìn con vịt: "Anh rất đê tiện!!!"

"Ai lúc đó bảo các người không đưa tôi vào." Con vịt nói thẳng.

"Lần sau, nhất định cho anh vào." Tôi nghiến răng, gằn từng chữ một: "Sau đó trói anh lên bồn cầu, xem chúng tôi làm chuyện đó!!!"

Phương châm của tôi là: Không đánh chết anh, cũng phải tra tấn anh đến chết!

Nhưng mà, con vịt chìa ra tay phải xinh đẹp duyên dáng, cười tươi: "Không sao, tôi có thể tự xử."

Quả nhiên, nói chuyện không đâu với sâu róm, tôi tự nhận lấy thất bại.

Quay người, lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mã Lạp Dư.

Anh ta chỉ nói một câu: "Có nói cũng vô dụng."

Sau đó, khối băng tiến lên, san bằng con vệt.

Quả nhiên, đối phó với con vệt đang đánh đòn này, chỉ có thể sử dụng bạo lực.

Sau khi lôi kéo hơn chục lần, máy bay cuối cùng cũng tới đích, xuống máy bay thì tôi phát hiện ra, chân đã mềm nhũn - không lết nổi nữa rồi.

Có điều, cuối cùng cũng đã được sống trở lại, trem=n6 mặt đất quen thuộc này.

Tôi muốn phát huy ánh sáng và nhiệt độ của nữ vương một lần nữa.

Nhưng còn chưa nghĩ ra cách nào để tỏa sáng và phát nhiệt, tôi nhận được tin tức chính xác truyền đến - dì Bích bị bắt.

Là ai làm, không cần nhiều lời.

Nghe được tin này, Mã Lạp Dư và tôi cùng trầm mặc một lúc, sau đó bắt đầu bàn bạc phương án đối phó. Lỗ Gia Thành chỉ bắt dì Bích đi, mà không giết bà trút giận, nói trắng ra là muốn lấy chuyện này uy hiếp chúng tôi, như vậy, chỉ còn biết răm rắp nghe theo yêu cầu của ông ta.

Vậy nên, tôi, Mã Lạp Dư, còn có con vệt không làm được gì kia đi vào nhà của Lỗ Gia Thành.

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84

KHÔNG THẬT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85

Edit: Thổ Lạt

Tôi không hoàn thành nhiệm vụ lớn Lỗ Gia Thành đã giao, không giết chết Hà Truân, chỉ giết một ít nòng nọc nhỏ trong cơ thể anh ta, vài lần thôi.

Cho nên tôi cảm thấy mình nên bị trừng phạt, ném con vịt vào góc phòng, tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng ánh mắt anh dũng hi sinh của Lưu Hồ Lan để nhìn Lỗ Gia Thành: "Một người làm một người chịu, tôi thất bại, sẵn sàng nhận trừng phạt, hãy thả dì Bích ra đi."

Đây là lí do tôi nghĩ được: Lỗ Gia Thành bắt dì Bích, chẳng qua là vì đe dọa tôi đến, để giết tôi xả hận.

Nhưng sự thật không phải vậy, cái mà Lỗ Gia Thành muốn không phải mạng của tôi, mà là người của tôi, --! Đừng nghĩ vậy, lão Lỗ muốn tôi làm người bảo vệ cho ông ta.

Có điều cần thận

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90

Edit: Thổ Lạ

Lý do Lý Bồi Cổ không giữ tôi lại, cũng như tôi không ở lại, nếu khi bắt đầu đã nói xong, khi

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91

KHÔNG THỊT KHÔNG VUI

Tát Không Không
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 92